BIBL. NAZ.
VITT. EMANUELE III
111
C
3
NAPOLI

111
C
3

83
4
40

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

APOLLONII RHODII

ARGONAUTICA

E SCRIPTIS OCTO VETERIBUS LIBRIS

QUORUM PLERIQUE NONDUM COLLATI FUERANT

NUNC PRIMUM EMENDATE EDIDIT

RICH. FR. PHIL. BRUNCK

REGIÆ INSCRIPTIONUM ET HUMANIORUM

LITERARUM ACADEMIÆ SOCIUS.

BIBLIOTECA NAZIONALE DI NAPOLI

ARGENTORATI

APUD SOCIOS BIBLIOPOLAS

BAUER ET TREUTTEL.

MDCCLXXX.

Digitized by Google

Digitized by Google

LECTORI

S. D.

RICH. FR. PHIL. BRUNCK.

AD APOLLONIUM, quem jamdudum ſepoſueram, quid me, alia molientem, inopinato retraxerit, lectoris ſcire non intereſt. Edendi hujus Poëtæ publico literarum bono conſilium a me ſuſceptum fuiſſe, qui me norunt, facile ſibi perſuadebunt.

E plurimis qui poſt Homerum Epico carmini ſcribendo ingenium applicuere, ſolius Apollonii integrum ad nos pervenit opus ARGONAUTICORUM, eo ſaltem nomine, ſed & alias præclaras ob dotes, idonei editoris cura digniſſimum. Neglectum quidem non fuit omnino, quum illius ſeptem prodierint editiones: Florentina, Aldina, Pariſina, Brubachii, Baſileenſis, Stephani & Hœltzlini. Sed illotis adeo manibus ſemper contrectatum fuit, ut collecto per longam barba-

Digitized by Google

riem ſqualore ad hunc uſque diem infuſcatum remanſerit. Sunt enim editiones illæ omnes mendoſiſſimæ. Literatorum paucis primam videre contigit, quæ rariſſima eſt. Rarior eſt etiam Aldina; nec facile obvia Pariſina, quæ prioribus accuratior eſt, & e ſcripto codice paſſim emendata. Francofurtana Brubachii Aldinam expreſſit, ſublatis aliquot operarum erroribus: utramque Baſileenſis. Pariſinam fere ſecutus eſt Stephanus, adſumtis e Florentina & Aldina lectionibus, quas meliores eſſe cenſuit, pauciſque in locis, e ſola Græcæ linguæ peritia, abluta fœdiori illuvie; nam codicem nullum adhibuit. Jeremias Hœltzlinus, ſeu, ut eum appellat GER. JO. VOSSIUS in epiſtola ad *Jo. Meurſium*, Hœlelluus, homo in Germania natus, &, meliorum doctorum penuria, Lugdunum Batavorum ad Profeſſionem Græcarum literarum accitus, e ſuperioribus ſex editionibus, nullo inſpecto codice, ſuam concinnavit, omnium peſſimam. Tenebricoſam verſionem adjecit, quam nemo intelligere poſſit, niſi ſenſum e Græcis hauriat, *putidoque commentario poëtam oneravit*, *hominum futiliſſimus*; quod verum judicium de eo tulit Vir ingenio & doctrina præſtantiſſimus DAVID RUHNKENIUS.

In editionum Apollonii cenſum referri non meretur Batavæ repetitio, quæ ante hos tres annos Oxonii prodiit cura *Joannis Shaw, Artium Magiſtri*. Qui primam tantum præfationis paginam legerit, ſtatim arbitratus fuerit, eximium forte in ceteris artibus Magiſtrum,

Digitized by Google

in arte Græcos Poëtas edendi *Shawium* illum ne tironem quidem esse. De ejus in Apollonium meritis quid censeam, in notis abunde declaravi.

Jam quibus ego subsidiis Poëtæ textum emendaverim, &, ni valde fallor, genuino suo nitori propemodum restituerim, lectorem edoceri par est.

Quinque scriptos codices antiquos & bonæ notæ e Regia Bibliotheca ipse ad editum textum contuli. Sunt autem hi codices:

A. — *MMDCCXXVII.*
B. — *MMDCCCXLVI.*
C. — *MMDCCXXVIII.*
D. — *MMDCCXXIX.*
E. — *MMDCCCXLV.*

Eorum ex edito catalogo Bibliothecæ Regiæ notitia petenda est: quo autem ordine eos adhibui, eodem a me supra recensiti sunt.

Ante octo annos in usum meum codicem Bibliothecæ Cæsareæ ad Stephani editionem summa cum diligentia contulerat Vir harum rerum peritissimus *Jo. Laurentius Bleſſig*, Philosophiæ nunc in hujus urbis Academia publicus Doctor.

E sex illis codicibus emendati Apollonii tres circiter partes, & in eas notæ, jam prelum subierant, quum Gottinga a Viro amicissimo CHR. G. HEYNE collationes accepi codicum *Medicei* & *Guelferbytani*. Hujus selectas lectiones jam vulgaverat JO. PIERSONUS. Aliquanto melior esset hæc Editio, si colla-

Digitized by Google

tiones illæ citius ad me perveniſſent: nam bonas aliquot lectiones in iis reperi, quæ mihi aliunde non innotuerant. Sed de iis in notarum Appendice monui, unde lector diligens ſingulas ſuo loco ad oram libri reponet.

Scribebam Argentorati XIII. Auguſti MDCCLXXX.

Digitized by Google

VETERUM JUDICIA DE APOLLONIO.

QUINCTILIANUS *Inſt. Orator.* X. 1.

Apollonius in ordinem a Grammaticis datum non venit, quia Ariſtarchus atque Ariſtophanes, Poëtarum judices, neminem ſui temporis in numerum redegerunt: non tamen contemnendum edidit opus æquali quadam mediocritate.

LONGINUS *de Sublimitate* Sect. XXXIII.

Φέρε δὴ λάβωμεν τῷ ὄντι καθαρόν τινα συγγραφέα καὶ ἀνέγκλητον. ἆρ' οὐκ ἄξιον ἔτι διαπορῆσαι περὶ αὐτοῦ τούτου καθολικῶς, πότερόν ποτε κρεῖττον ἐν ποιήμασι καὶ λόγοις μέγεθος ἐν ἐνίοις διημαρτημένον, ἢ τὸ σύμμετρον μὲν ἐν τοῖς κατορθώμασιν, ὑγιὲς δὲ πάντη καὶ ἀδιάπτωτον; καὶ ἔτι, νὴ Δία, πότερόν ποτε αἱ πλείους ἀρεταὶ τὸ πρωτεῖον ἐν λόγοις, ἢ αἱ μείζους, δικαίως ἂν φέροιντο; ἔστι γὰρ ταῦτ' οἰκεῖα τοῖς περὶ ὕψους σκέμματα, καὶ ἐπικρίσεως ἐξ ἅπαντος δεόμενα. ἐγὼ δ' οἶδα μὲν, ὡς αἱ ὑπερμεγέθεις Φύσεις ἥκιστα καθαραί· τὸ γὰρ ἐν παντὶ ἀκριβὲς κίνδυνος σμικρότητος· ἐν δὲ τοῖς μεγέθεσιν, ὥσπερ ἐν τοῖς ἄγαν πλούτοις, εἶναί τι χρὴ καὶ παρολιγωρούμενον. μή ποτε δὲ τοῦτο καὶ ἀναγκαῖον ᾖ, τὸ τὰς μὲν ταπεινὰς καὶ μέσας Φύσεις, διὰ τὸ μηδαμῆ παρακινδυνεύειν, μηδὲ ἐφίεσθαι τῶν ἄκρων, ἀναμαρτήτους ὡς ἐπὶ τὸ

πολὺ καὶ ἀσφαλεστέρας διαμένειν· τὰ δὲ μεγάλα ἐπισφαλῆ δι' αὐτὸ γίνεσθαι τὸ μέγεθος. ἀλλὰ μὲν οὐδὲ ἐκεῖνο ἀγνοῶ τὸ δεύτερον, ὅτι φύσει πάντα τὰ ἀνθρώπεια ἀπὸ τοῦ χείρονος ἀεὶ μᾶλλον ἐπιγινώσκεται, καὶ τῶν μὲν ἁμαρτημάτων ἀνεξάλειπτος ἡ μνήμη παραμένει, τῶν καλῶν δὲ ταχέως ἀπορρεῖ. παρατεθειμένος δ' οὐκ ὀλίγα καὶ αὐτὸς ἁμαρτήματα καὶ Ομήρου καὶ τῶν ἄλλων, ὅσοι μέγιστοι, καὶ ἥκιστα τοῖς πλάσμασιν ἀρεσκόμενος, ὅμως δὲ οὐχ ἁμαρτήματα μᾶλλον αὐτὰ ἐκούσια καλῶν, ἢ παραδράματα δι' ἀμέλειαν, εἰκῇ που καὶ ὡς ἔτυχεν ὑπὸ μεγαλοφυΐας ἀνεπισκέπτως παρενηνεγμένα, οὐδὲν ἧττον οἶμαι τὰς μείζονας ἀρετὰς, εἰ καὶ μὴ ἐν πᾶσι διομαλίζοιεν, τὴν τοῦ πρωτείου ψῆφον μᾶλλον ἀεὶ φέρεσθαι, κἂν εἰ μὴ δι' ἑνὸς ἑτέρου, τῆς μεγαλοφροσύνης αὐτῆς ἕνεκα. ἐπεὶτοι γε καὶ ΑΠΤΩΤΟΣ ὁ Απολλώνιος ὁ τοὺς Αργοναύτας ποιήσας, ἆρ' οὖν Απολλώνιος ἂν μᾶλλον ἢ Ομηρος ἐθέλοις γενέσθαι;

Stulte ſaperet, ſi quis Apollonium Homero præferret: ſed non ideo ille contemnendus, quia hujus ad ſublimitatem non adſurgit. De Poëta noſtro optime judicavit Longini editor Lipſienſis, cujus exquiſitam notam ad ſuperiora Sophiſtæ verba apponam.

ΑΠΤΩΤΟΣ Ο ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ. Explicari nunc quidem illa diſputatio non poteſt: conſtat enim exemplis & locis ſingulis. Si quis tamen ſumere carminis legendi operam velit, is ſecundum naturam inſtitutum reperiet; (nam ſitus locorum & iter ordinem reddidit neceſſarium)

neceſſarium) epiſodia plane e re & occaſione itineris nata, ut vix digreſſionis ſpeciem habeant; præciſe (vere enim hoc verbo uti poſſum) & probabiliter rem quamlibet narratam, in ipſis fabulis & παραδόξοις ſemper opinionem ejus ætatis παράδοξον conſervatam; mores veroſimiliter expreſſos; ſimilitudines cum aptas rei, tum loco uſurpatas; ea denique deſcripta, quæ præ ceteris digna eſſent. Modo paulo plus ingenii ad varietatem, ubertatis ad copiam, facilitatisque ad ſuavitatem ei contigiſſet, nec ubique ſtudium exquiſitæ & ſubtilis ſcientiæ literarum Græcarum eluceret! nam profecto Homerum legens delectari tibi videare; Apollonium tractans, ſevere literis operam navare.

Verum eſt profecto, quod innuit Vir ingenioſus, Homerum Apollonio faciliorem eſſe. Sed quum ſalebræ pleræque, in quibus hærebant lectores, codicum & Criticæ ope nunc complanatæ ſint, futurum confido, ut qui ſemper doctiſſimus habitus eſt Poëta, idem deinceps mollior ſuaviorque videatur.

)( )(

ΓΕΝΟΣ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ.

Ἀπολλώνιος ὁ τῶν Ἀργοναυτικῶν ποιητὴς τὸ μὲν γένος ἦν Ἀλεξανδρεύς, υἱὸς δὲ Σιλλέως, ὡς δέ τινες, Ἰλλέως· Φυλῆς Πτολεμαΐδος. ἐγένετο δὲ ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, Καλλιμάχου μαθητής. τοῦτον λέγεται ἔτι ἔφηβον ὄντα ἐπιδείξασθαι τὰ Ἀργοναυτικά, καὶ κατεγνῶσθαι· μὴ φέροντα δὲ τὴν αἰσχύνην τῶν πολιτῶν, καὶ τὸ ὄνειδος, καὶ τὴν διαβολὴν τῶν ἄλλων ποιητῶν, καθαλιπεῖν τὴν πατρίδα, καὶ μεταληλυθέναι εἰς Ρόδον· κἀκεῖ αὐτὰ ἐπιξέσαντα διορθῶσαι, καὶ οὕτως ἐπιδείξασθαι καὶ ὑπερευδοκιμῆσαι. διὸ καὶ Ρόδιον ἑαυτὸν ἐν τοῖς ποιήμασιν ἀναγράφει· ἐπαίδευσέ τε λαμπρῶς ἐν αὐτῇ, καὶ τῆς Ροδίων πολιτείας καὶ τιμῆς ἠξιώθη.

ΑΛΛΩΣ.

Ἀπολλώνιος ὁ ποιητὴς τὸ μὲν γένος ἦν Αλεξανδρεύς· πατρὸς δὲ Σιλλέως, ἢ Ιλλέως, μητρὸς δὲ Ρόδης. οὗτος ἐμαθήτευσε Καλλιμάχῳ ἐν Αλεξανδρείᾳ ὄντι γραμματικῷ, καὶ συντάξας ταῦτα τὰ ποιήματα ἐπεδείξατο. σφόδρα δὲ ἀπαυχὼν καὶ ἐρυθριάσας παρεγένετο ἐν τῇ Ρόδῳ, κἀκεῖ ἐπολιτεύσατο, καὶ σοφιστεύει

ῥητορικοὺς λόγους· ὅθεν καὶ Ῥόδιον αὐτὸν ἀπεκάλεσαν. ἐνταῦθα τοίνυν διάγων, καὶ ἐπιξέσας αὐτοῦ τὰ ποιήματα, εἶτα ἐπιδειξάμενος, σφόδρα εὐδοκίμησεν, ὡς καὶ τῆς Ροδίων ἀξιωθῆναι πολιτείας καὶ τιμῆς. τινὲς δέ φασιν ὅτι ἐπανῆλθεν εἰς Αλεξάνδρειαν, κἀκεῖ αὖθις ἐπιδειξάμενος, εἰς ἄκρον εὐδοκίμησε· ὡς καὶ τῶν βιβλιοθηκῶν τοῦ Μουσείου ἀξιωθῆναι αὐτὸν, καὶ τυφῆναι δὲ σὺν αὐτῷ τῷ Καλλιμάχῳ, τῷ διδασκάλῳ αὐτοῦ.

ΕΚ ΤΩΝ ΣΟΥΪΔΑ.

Απολλώνιος Αλεξανδρεὺς, ἐπῶν ποιητὴς, διατρίψας ἐν Ρόδῳ, υἱὸς Σιλλέως, μαθητὴς Καλλιμάχου, σύγχρονος Ερατοσθένους καὶ Εὐφορίωνος καὶ Τιμάρχου, ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου ἐπικληθέντος, καὶ διάδοχος Ερατοσθένους γενόμενος ἐν τῇ προστασίᾳ τῆς ἐν Αλεξανδρείᾳ βιβλιοθήκης.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΩΝ ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΩΝ.

Τυρὼ ἡ Σαλμωνέως θυγάτηρ ἔτικεν ἐκ Ποσειδῶνος Νηλέα καὶ Πελίαν· εἶτα γαμεῖται Κρηθεῖ τῷ Αἰόλου παιδὶ, καὶ τίκτει ἐξ αὐτοῦ Αἴσονα, Φέρητα, Αμυθάονα. καὶ γίνεται ἐκ μὲν Αἴσονος Ιάσων· ἐκ δὲ Φέρητος Αδμητος· ἀπὸ δὲ Αμυθάονος Μελάμπους. καὶ ὁ μὲν Ιάσων ἐκδίδοται Χείρωνι τρέφεσθαι, καὶ τὴν ἰατρικὴν μανθάνειν, Αἴσονος τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τὴν βασιλείαν τῷ ἰδίῳ ἀδελφῷ Πελίᾳ καταλιπόντος, καὶ κρατεῖν τῆς Θεσσαλίας κελεύσαντος, ἕως ἂν ὑποσπραφῇ ὁ Ιάσων ἀπὸ Χείρωνος. χρησμὸν δὲ ἦν εἰληφὼς παρὰ τοῦ Απόλλωνος ὁ Πελίας, φυλάττεσθαι τὸν ἐπιόντα πρὸς αὐτὸν μονοσάνδαλον· τεθνήξεσθαι γὰρ δι' αὐτόν. ὁ δὲ Ιάσων αὐξηθεὶς, ἔρχεται πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς τοῦ πατρὸς, μεθέξων καὶ αὐτὸς τῆς τοῦ πατρὸς βασιλείας. γενόμενος δὲ ἐν τῷ Αναύρῳ ποταμῷ (ἔστι δὲ οὗτος Θεσσαλίας) καὶ βουλόμενος παρελθεῖν, εὑρίσκει ἐπὶ τῆς ὄχθης τὴν Ηραν γραῒ ὁμοιωθεῖσαν, διαπεράσαι μὲν βουλομένην, φοβουμένην δὲ καὶ ἐσθῶσαν. λαβὼν δὲ αὐτὴν ὁ Ιάσων ἐπὶ τῶν ὤμων, διασώζει, κατὰ μέσον τοῦ ποταμοῦ τὸ ἓν πέδιλον καταλιπὼν ἐπὶ τοῦ πηλοῦ. εἶτα ἀπέρχεται εἰς τὴν πόλιν μονοσάνδαλος, καὶ εὑρίσκει πανήγυριν δημοσίαν, καὶ θυσίαν ἀγομένην τοῖς θεοῖς παρὰ Πελίου. θεασάμενος οὖν τὸν Ιάσονα μονοσάνδαλον ὁ Πελίας, ὑπομιμνήσκεται τοῦ χρησμοῦ· εὐλα-

βούμενος δὲ αὐτὸν ἀνελεῖν, ἄθλον αὐτῷ προσλάσσει τοιοῦτον, εἰπὼν ὅτι Ἀπελθὼν εἰς τὴν Σκυθίαν, τὸ χρυσόμαλλον δέρος κόμισον, καὶ λήψῃ τὴν βασιλείαν τοῦ σοῦ πατρός. τοῦτο δὲ προσέταττεν, οὐχ ὡς κωδίου τοῦ χρυσοῦ δεόμενος, ἀλλ' οἰόμενος αὐτὸν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἀναιρεθήσεσθαι ὑπό τινος, ἢ ἐν τῇ θαλάσσῃ ναυαγήσειν. τὸ δὲ κατὰ τὸ χρυσόμαλλον δέρας ὧδέ πως ἔχει·

Ἀθάμας υἱὸς Αἰόλου, ἀδελφὸς Κρηθέως, ὡς αὐτός φησιν Ἀπολλώνιος, (III. 360.)

Ἀμφω γὰρ Κρηθεὺς Ἀθάμας τ' ἔσαν Αἰόλου υἷες,

ποιεῖ ἐκ Νεφέλης δύο παῖδας, Φρίξον καὶ Ἑλλην. τελευτησάσης δὲ αὐτῆς γαμεῖ δευτέραν γυναῖκα, τὴν Ἰνώ. αὕτη δὲ, ὡς μηδιὰ, ἐπεβούλευσε τοῖς παισὶ τοῖς ἐκ τῆς προτέρας γυναικὸς, καὶ φρύξουσα τὰ σπέρματα παρεῖχε τοῖς γεωργοῖς πρὸς σπόρον. οἱ δὲ ἔσπειρον μὲν ἐν τῇ γῇ· ἡ δὲ γῆ λαβοῦσα, οὐκ ἐδίδου τοὺς ἐτησίους καρπούς, διὰ τὸ πεφρύχθαι τὸν σπόρον. Ἀθάμας οὖν ὡς βασιλεὺς συναγαγὼν τοὺς μάντεις, ἠρώτα αὐτούς, μαθεῖν βουλόμενος τὴν αἰτίαν τῆς ἀφορίας. ἡ δὲ Ἰνὼ πέμπει πρὸς αὐτούς, δῶρα ἐπαγγελλομένη δώσειν, εἰ φήσειαν πρὸς Ἀθάμαντα, ὡς εἰ μὴ ἀναιρεθείη τὰ τέκνα, τὰ ἐκ τῆς προτέρας γυναικὸς αὐτῷ γεγονότα, Φρίξος καὶ Ἑλλη, οὐκ ἂν ἐκφύσειεν ἡ γῆ τοὺς καρπούς. πεισθέντες δὲ οἱ μάντεις λέγουσι ταῦτα ὑποσλρέψαντες τῷ Ἀθάμαντι. μελλόντων δὲ τῶν παίδων

τῆς Νεφέλης Φρίξου καὶ Ἕλλης φονεύεσθαι, κριὸς ἀπήγγειλεν αὐτοῖς τὸν ἐπηρτημένον κίνδυνον· εἶτα ἐπὶ τῶν νώτων λαβὼν εἴσεισιν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ νηχόμενος ἔφερεν αὐτούς. ἐλθὼν δὲ εἰς τὸ Τρωϊκὸν πέλαγος, ἀποβάλλει τὴν Ἕλλην· ἔθεν καὶ ἀπ' αὐτῆς Ἑλλήσποντος ὠνομάσθη. τὸν δὲ Φρίξον ἐπὶ τὴν Σκυθίαν διακομίζει, ἔνθα αὐτὸς σφάζει μὲν τὸν κριὸν, καὶ θύει Φυξίῳ Διΐ, ὅτι ἐξέφυγε τὴν ἐπιβουλὴν τῆς μητρυιᾶς. γαμεῖ δὲ Χαλκιόπην τὴν θυγατέρα Αἰήτου τοῦ Σκυθῶν βασιλέως, ἀδελφὴν δὲ Μηδείας, καὶ ποιεῖ ἐξ αὐτῆς παῖδας τέσσαρας, Αργον, Κυτίσσωρον, Μέλανα, Φρόντιν, καὶ οὕτως ἐκεῖ τελευτᾷ.

ΑΠΟΔΛΩΝΙΟΥ

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΝ Α.

Αρχόμενος σέο, Φοῖβε, παλαιγενέων κλέα φωτῶν
μνήσομαι, οἱ Πόντοιο κατὰ στόμα, καὶ διὰ πέτρας
Κυανέας, βασιλῆος ἐφημοσύνῃ Πελίαο,
χρύσειον μετὰ κῶας ἐΰζυγον ἤλασαν Αργώ.

Τοίην γὰρ Πελίης φάτιν ἔκλυεν, ὥς μιν ὀπίσσω
μοῖρα μένει στυγερὴ, τοῦδ' ἀνέρος, ὅντιν' ἴδοιτο
δημόθεν οἰοπέδιλον, ὑπ' ἐννεσίῃσι δαμῆναι.
δηρὸν δ' οὐ μετέπειτα θεὴν κατὰ βάξιν ΙΗΣΩΝ,
χειμερίοιο ῥέεθρα κιὼν διὰ ποσσὶν Αναύρου,
ἄλλο μὲν ἐξεσάωσεν ὑπ' ἰλύος, ἄλλο δ' ἔνερθε
κάλλιπεν αὖθι πέδιλον ἐνισχόμενον προχοῇσιν.
ἵκετο δ' ἐς Πελίην αὐτοσχεδὸν, ἀντιβολήσων
εἰλαπίνης, ἣν πατρὶ Ποσειδάωνι καὶ ἄλλοις
ῥέζε θεοῖς, Ηρης δὲ Πελασγίδος οὐκ ἀλέγιζεν.
αἶψα δὲ τόν γ' ἐσιδὼν ἐφράσσατο. καί οἱ ἄεθλον
ἔντυε ναυτιλίης πολυκηδέος, ὄφρ' ἐνὶ πόντῳ
ἠέ κεν ἀλλοδαποῖσι μετ' ἀνδράσι νόστον ὀλέσσῃ.
Νῆα μὲν οὖν οἱ πρόσθεν ἐπικλείουσιν ἀοιδοὶ
Αργον Αθηναίης καμέειν ὑποθημοσύνῃσι.

νῦν δ' ἂν ἐγὼ γενεήν τε καὶ οὔνομα μυθησαίμην
ἡρώων, δολιχῆς τε πόρους ἁλός, ἕστα τ' ἔρεξαν
πλαζόμενοι· Μοῦσαι δ' ὑποφήτορες εἶεν ἀοιδῆς.

Πρῶτά νυν ΟΡΦΗΟΣ μνησώμεθα, τόν ῥά ποτ' αὐτὴ
Καλλιόπη Θρῄϊκι Φατίζεται εὐνηθεῖσα
Οἰάγρῳ σκοπιῆς Πιμπληίδος ἄγχι τεκέσθαι.
αὐτὰρ τόν γ' ἐνέπουσιν ἀτειρέας οὔρεσι πέτρας
θέλξαι ἀοιδάων ἐνοπῇ, ποταμῶν τε ῥέεθρα.
φηγοὶ δ' ἀγριάδες, κείνης ἔτι σήματα μολπῆς,
ἀκλῆς Θρῃϊκίης Ζώνης ἔπι τηλεθόωσαι
ἑξείης σλιχόωσιν ἐπήτριμοι, ἃς ὅ γ' ἐπιῤῥὸ
θελγομένας φόρμιγι κατήγαγε Πιερίηθεν.
Ὀρφέα μὲν δὴ τοῖον ἐῶν ἐπαρωγὸν ἀέθλων
Αἰσονίδης, Χείρωνος ἐφημοσύνῃσι πιθήσας,
δέξατο, Πιερίῃ Βισαλωνίδι κοιρανέοντα.

Ἦλυθε δ' ΑΣΤΕΡΙΩΝ αὐτοσχεδὸν, ὃν ῥα Κομήτης
γείνατο δινήεντος ἐφ' ὕδασιν Ἀπιδανοῖο,
Πειρεσιὰς, ὄρεος Φυλληίου ἀγχόθι, ναίων,
ἔνθα μὲν Ἀπιδανός τε μέγας, καὶ δῖος Ἐνιπεὺς
ἄμφω συμφορέονται, ἀπόπροθι εἰς ἓν ἰόντες.

Λάρισσαν δ' ἐπὶ τοῖσι λιπὼν ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ ἵκανεν
Εἰλατίδης, ὃς πρὶν μὲν ἐρισθενέων Λαπιθάων,
ὁππότε Κενταύροις Λαπίθαι ἐπεθωρήσσοντο,
ὁπλότερος πολέμιζε· τότ' αὖ βαρύθεσκέ οἱ ἤδη
γυῖα, μένεν δ' ἔτι θυμὸς ἀρήϊος, ὡς τὸ πάρος περ.

Οὐδὲ μὲν ΙΦΙΚΛΟΣ Φυλάκῃ ἔνι δημοῦ ἔλειπτο,
μήτρως Αἰσονίδαο· κασιγνήτην γὰρ ἔτικτεν

Αἴσων Αλκιμέδην Φυλακηΐδα· τῆς μιν ἀνώγει
πηοσύνη καὶ κῆδος ἐνικρινθῆναι ὁμίλῳ.
Οὐδὲ Φεραῖς ΑΔΜΗΤΟΣ ἐϋρήνεσσιν ἀνάσσων
μίμνεν ὑπὸ σκοπιὴν ὄρεος Χαλκωδονίοιο.
Οὐδ' Αλόπῃ μίμνον πολυλήϊοι Ερμείαο
υἱέες, εὖ δεδαῶτε δόλους, ΕΡΥΤΟΣ καὶ ΕΧΙΩΝ.
τοῖσι δ' ἔπι τρίτατος γνωτὸς κίε νισσομένοισιν
ΑΙΘΑΛΙΔΗΣ· καὶ τὸν μὲν ἐπ' Αμφρυσοῖο ῥοῇσι
Μυρμιδόνος κούρη Φθιὰς τέκεν Εὐπολέμεια·
τὼ δ' αὖτ' ἐκγεγάτην Μενετηΐδος Αντιανείρης.
Ηλυθε δ' ἀφνειὴν προλιπὼν Γυρτῶνα ΚΟΡΩΝΟΣ
Καινεΐδης, ἐσθλὸς μὲν, ἑοῦ δ' οὐ πατρὸς ἀμείνων.
Καινέα γὰρ ζωόν περ ἐπικλείουσιν ἀοιδοὶ
Κενταύροισιν ὀλέσθαι, ὅτε σφέας οἶος ἀπ' ἄλλων
ἤλασ' ἀριστεύων· οἱ δ' ἔμπαλιν ὁρμηθέντες
οὔτε μιν ἀγκλῖναι προτέρω σθένον, οὔτε δαΐξαι.
ἀλλ' ἄῤῥηκτος, ἄκαμπτος ἐδύσατο νειόθι γαίης,
θεινόμενος στιβαρῇσι καταΐγδην ἐλάτῃσιν.
Ηλυθε δ' αὖ ΜΟΨΟΣ Τιταρήσιος, ὃν πέρι πάντων
Λητοΐδης ἐδίδαξε θεοπροπίας οἰωνῶν·
ἠδὲ καὶ ΕΥΡΥΔΑΜΑΣ Κτιμένου πάϊς· ἄγχι δὲ λίμνης
Ξυνιάδος Κτιμένην Δολοπηΐδα ναιετάασκε.
Καὶ μὴν Ακτωρ υἷα ΜΕΝΟΙΤΙΟΝ ἐξ Οπόεντος
ὦρσεν, ἀριστήεσσι σὺν ἀνδράσιν ὄφρα νέοιτο.
Εἵπετο δ' ΕΥΡΥΤΙΩΝ τε, καὶ ἀλκήεις ΕΡΙΒΩΤΗΣ,
υἷες, ὁ μὲν Τελέοντος, ὁ δ' Ιρου Ακτορίδαο·
ἤτοι ὁ μὲν Τελέοντος ἐϋκλειὴς Εριβώτης,
Ιρου δ' Εὐρυτίων. σὺν καὶ τρίτος ἧκεν ΟΪΛΕΥΣ

ἔξοχος ἠνορέην, καὶ ἐπαίξαι μετόπισθεν
εὖ διδαὼς δηΐοισιν, ὅτε κλίνειε Φάλαγγας.
Αὐτὰρ ἀπ' Εὐβοίης ΚΑΝΘΟΣ κίε, τόν ῥα Κάνηθος
πέμπεν Ἀξαντιάδης λελιημένον· οὐ μὲν ἔμελλε
νοστήσειν Κήρινθον ὑπότροπος. αἶσα γὰρ ἦεν
αὐτὸν ὅμως, Μόψον τε δαήμονα μαντοσυνάων,
πλαγχθέντας Λιβύης ἐνὶ πείρασι δμωθῆναι.
ὡς οὐκ ἀνθρώποισι κακὸν μήκιστον ἐπαυρεῖν,
ὁππότε κἀκείνους Λιβύη ἔνι ταρχύσαντο,
τόσσον ἐκὰς Κόλχων, ὅσσον τέ περ ἠελίοιο
μεσσηγὺς δύσιές τε καὶ ἀντολαὶ εἰσορόωνται.
Τῷ δ' ἄρ' ἅμ' ἕπετο ΚΑΥΤΙΟΣ τε καὶ ΙΦΙΤΟΣ ἀγερέθοντο,
Οἰχαλίης ἐπίουροι, ἀπηνέος Εὐρύτου υἷες,
Εὐρύτου, ᾧ πόρε τόξον Ἐκηβόλος· οὐδ' ἀπόνητο
δωτίνης· αὐτῷ γὰρ ἐκὼν ἐρίδηνε δοτῆρι.
Τοῖσι δ' ἔπ' Αἰακίδαι μετεκίαθον· οὐ μὲν ἄμ' ἄμφω,
οὐδ' ὁμόθεν. νόσφι γὰρ ἀλευάμενοι κατένασθεν
Αἰγίνης, ὅτε Φῶκον ἀδελφεὸν ἐξεναρίξαν
ἀφραδίῃ. ΤΕΛΑΜΩΝ μὲν ἐν Ατθίδι νάσσατο νήσῳ·
ΠΗΛΕΥΣ δὲ Φθίῃ ἔνι δώματα ναῖε λιασθείς.
Τοῖς δ' ἅμα Κεκροπίηθεν ἀρήϊος ἦλυθε ΒΟΥΤΗΣ,
παῖς ἀγαθοῦ Τελέοντος, ἐϋμελίης τε ΦΑΛΗΡΟΣ.
Αλκων μὲν πρόσθε πατὴρ ἦεν· οὐ μὲν ἔτ' ἄλλους
γήραος υἷας ἔχε βιότοιό τε κηδεμονῆας.
ἀλλά ἑ, τηλύγετόν περ ὅμως καὶ μοῦνον ἐόντα,
πέμπεν, ἵνα θρασέεσσι μεταπρέποι ἡρώεσσι.
Θησέα δ', ὃς πέρι πάντας Ερεχθείδας ἐκέκαστο,
Ταινάριην αἰδηλος ὑπὸ χθόνα δισμὸς ἔρυκε,

Πειρίθῳ ἑσπόμενον κοινὴν ὁδόν. ἦ τέ κεν ἄμφω
βήτερον καμάτοιο τέλος πάντεσσιν ἔθεντο.
ΤΙΦΥΣ δ' Αγνιάδης Σιφάϊ κάλλιπε δῆμον
Θεσπιέων, ἐσθλὸς μὲν ὁρινόμενον προδαῆναι
κῦμ' ἁλὸς εὐρείης, ἐσθλὸς δ' ἀνέμοιο θυέλλας
καὶ πλόον ἠελίῳ τε καὶ ἀστέρι τεκμήσασθαι.
αὐτή μιν Τριτωνὶς ἀριστήων ἐς ὅμιλον
ὦρσεν Αθηναίη, μετὰ δ' ἤλυθεν ἑλδομένοισιν.
αὐτὴ γὰρ καὶ νῆα θοὴν κάμε· σὺν δέ οἱ Αργος
τεῦξεν Αρεσταρίδης, κείνης ὑποθημοσύνῃσι.
τῷ καὶ πασάων προφερεστάτη ἔπλετο νηῶν,
ὅσσαι ὑπ' εἰρεσίῃσιν ἐπειρήσαντο θαλάσσης.
ΦΛΙΑΣ δ' αὖτ' ἐπὶ τοῖσιν Αραιθυρέηθεν ἵκανεν,
ἔνθ' ἀφνειὸς ἔναιε Διωνύσοιο ἄκητι,
πατρὸς ἑοῦ, πηγῇσιν ἐφέστιος Ασωποῖο.
Αργόθεν αὖ ΤΑΛΑΟΣ καὶ ΑΡΗΪΟΣ, υἷε Βίαντος
ἦλυθον, ἴφθιμός τε ΛΕΩΔΟΚΟΣ, οὓς τέκε Πηρὼ
Νηληΐς· τῆς δ' ἄμφι δύην ἐμόγησε βαρεῖαν
Αἰολίδης σταθμοῖσιν ἐν Ιφίκλοιο Μελάμποος.
Οὐδὲ μὲν οὐδὲ βίηφι κρατερόφρονος ΗΡΑΚΛΗΟΣ
στυγθόμεθ' Αἰσονίδαο λιλαιομένου ἀθερίξαι.
ἀλλ' ἑπεὶ ἄϊε βάξιν ἀγειρομένων ἡρώων,
νεῖον ἀπ' Αρκαδίης Λυσκηΐον. Αργος ἀμείψας
τὴν ὁδόν, ἣ ζωὴν φέρε κάπριον, ὅς ῥ' ἐνὶ βήσσῃς
φέρβετο Λαμπείης, Ερυμάνθιον ἄμμιγα τῖφος·
τὸν μὲν ἐνὶ πρώτῃσι Μυκηναίων ἀγορῇσι
δεσμοῖς ἰλλόμενον μεγάλων ἀπεθήκατο νώτων·
αὐτὸς δ' ᾗ ἰότητι, παρὲκ νόον Εὐρυσθῆος,

ὡρμήθη· σὺν καὶ οἱ Ὕλας κίεν, ἐσθλὸς ἑταῖρος,
πρωθήβης, ἰῶν τε φορεὺς, φύλακός τε βιοῖο.
Τῷ δ' ἅμα δὴ θείοιο κίεν Δαναοῖο γενέθλη,
ΝΑΥΠΛΙΟΣ. ἦ γὰρ ἔην Κλυτονήου Ναυβολίδαο·
Ναύβολος αὖ Λέρνου· Λέρνην γε μὲν ἴδμεν ἐόντα
Προίτου Ναυπλαίδαο· Ποσειδάωνι δὲ κούρη
πρίν ποτ' Αμυμώνη Δαναΐς τέκεν εὐνηθεῖσα
Ναύπλιον, ὃς πέρι πάντας ἐκαίνυτο ναυτιλίῃσιν.
ΙΔΜΩΝ δ' ὑπλότατος μετεκίαθεν, ὅστοι ἔνασσον
Ἄργος, ἐπεὶ δεδαὼς τὸν ἐὸν μόρον οἰωνοῖσιν
ἤϊε, μή οἱ δῆμος ἐϋκλείης ἀγάσαιτο.
οὐ μὲν ὅγ' ἦεν Ἀβάντος ἐτήτυμον, ἀλλά μιν αὐτὸς
γείνατο κυδαλίμοις ἐναρίθμιον Αἰολίδῃσι
Ἀντοϊδης· αὐτὸς δὲ θεοπροπίας ἐΐδαξεν,
οἰωνούς τ' ἀλέγειν, ἠδ' ἔμπυρα σήματ' ἰδέσθαι.
Καὶ μὴν Αἰτωλὶς κρατερὸν ΠΟΛΥΔΕΥΚΕΑ Λήδη
ΚΑΣΤΟΡΑ τ' ὠκυπόδων ὤρσε δεδαημένον ἵππων
Σπάρτηθεν· τοὺς δ' ἤ γε δόμοις ἔνι Τυνδαρέοιο
τηλυγέτους ὠδῖνι μιῇ τέκεν· οὐδ' ἀπίθησε
νιστομένοις· Ζηνὸς γὰρ ἐπάξια μήδετο λέκτρων.
Οἵ τ' Ἀφαρητιάδαι ΛΥΓΚΕΥΣ καὶ ὑπέρβιος ΙΔΑΣ
Ἀρήνηθεν ἔβαν, μεγάλῃ περιθαρσέες ἀλκῇ
ἀμφότεροι· Λυγκεὺς δὲ καὶ ὀξυτάτοις ἐνέκασθε
ὄμμασιν, εἰ ἐτεόν γε πέλει κλέος, ἀντέα πεῖνον·
ῥηϊδίως καὶ νέρθεν ὑπὸ χθονὸς αὐγάζεσθαι.
Σὺν δὲ ΠΕΡΙΚΛΥΜΕΝΟΣ Νηλήϊος ὦρτο νέεσθαι,
πρεσβύτατος παίδων, ὅσοι ἐν Πύλῳ ἐξεγένοντο
Νηλῆος θείοιο· Ποσειδάων δέ οἱ ἀλκὴν

δῶκεν ἀπειρεσίην, ἠδ' ὅ τι κεν ἀρήσαιτο
μαρνάμενος, τὸ πέλεσθαι ἐνὶ ξυνοχῇ πολέμοιο.
Καὶ μὴν ΑΜΦΙΔΑΜΑΣ ΚΗΦΕΥΣ τ' ἴσαν Αρκαδίηθεν,
οἳ Τεγέην καὶ κλῆρον Αφειδάντειον ἔναιον,
υἷε δύω Αλεοῦ· τρίτατός γε μὲν ἔσπετ' ἰοῦσιν
ΑΓΚΑΙΟΣ, τὸν μέν ῥα πατὴρ Λυκόοργος ἔπεμπε,
τῶν ἄμφω γνωτὸς προγενέστερος. ἀλλ' ὁ μὲν ἤδη
γηράσκοντ' Αλεὸν λίπετ' ἀμπόλιν ὄφρα κομίζοι,
παῖδα δ' ἑὸν σφετέροισι κασιγνήτοισιν ὄπασσε.
βῆ δ' ὅ γε Μαιναλίης ἄρκτου δέρος, ἀμφίτομόν τε
δεξιτερῇ πάλλων πέλεκυν μέγαν. ἔντεα γάρ οἱ
πατροπάτωρ Αλεὸς μυχάτῃ ἐνέκρυψε καλιῇ,
αἴ κέν πως ἔτι καὶ τὸν ἐρητύσειε νέεσθαι.
Βῆ δὲ καὶ ΑΥΓΕΙΗΣ, ὃν δὴ φάτις Ηελίοιο
ἔμμεναι· Ηλείοισι δ' ὅ γ' ἀνδράσιν ἐμβασίλευεν,
ὄλβῳ κυδιόων· μέγα δ' ἵετο Κολχίδα γαῖαν
αὐτόν τ' Αἰήτην ἰδέειν σημάντορα Κόλχων.
ΑΣΤΕΡΙΟΣ δὲ καὶ ΑΜΦΙΩΝ Υπερασίου υἷες
Πελλήνης ἀφίκανον Αχαιΐδος, ἥν ποτε Πέλλης
πατροπάτωρ ἐπόλισσεν ἐπ' ὀφρύσιν αἰγιαλοῖο.
Ταίναρον αὖτ' ἐπὶ τοῖσι λιπὼν ΕΥΦΗΜΟΣ ἵκανε,
τόν ῥα Ποσειδάωνι ποδωκηέστατον ἄλλων
Εὐρώπη Τιτυοῖο μεγασθενέος τέκε κούρη.
κεῖνος ἀνὴρ καὶ πόντου ἐπὶ γλαυκοῖο θέεσκεν
οἴδματος, οὐδὲ θοοὺς βάπτε πόδας, ἀλλ' ὅσον ἄκροις
ἴχνεσι τεγγόμενος διερῇ πεφόρητο κελεύθῳ.
Καὶ δ' ἄλλω δύο παῖδε Ποσειδάωνος ἵκοντο·
ἤτοι ὁ μὲν πτολίεθρον ἀγαυοῦ Μιλήτοιο

νοσφισθεὶς ΕΡΓΙΝΟΣ, ὁ δ' Ιμβρασίης ἕδος Ηρης,
Παρθενίην, ΑΓΚΑΙΟΣ ὑπέρβιος· ἴστορε δ' ἄμφω
ἠμὲν ναυτιλίης, ἠδ' ἄρεος εὐχετόωντο.
Οἰνείδης δ' ἐπὶ τοῖσιν ἀφορμηθεὶς Καλυδῶνος
ἀλκήεις ΜΕΛΕΑΓΡΟΣ ἀνήλυθε, ΛΑΟΚΟΩΝ τε,
Λαοκόων Οἰνῆος ἀδελφεὸς, οὐ μὲν ἰῆς γε
μητέρος· ἀλλά ἑ θῆσσα γυνὴ τέκε· τὸν μὲν ἄρ' Οἰνεὺς
ἤδη γηραλέον κοσμήτορα παιδὸς ἴαλλεν·
ὧδ' ἔτι κουρίζων περιθαρσέα δῦνεν ὅμιλον
ἡρώων. τοῦ δ' οὔ τιν' ὑπέρτερον ἄλλον ὀΐω,
νόσφιν γ' Ηρακλῆος, ἐσελθέμεν, εἴ κ' ἔτι μοῦνον
αὖθι μένων λυκάβαντα μετετράφη Αἰτωλοῖσι.
καὶ μήν οἱ μήτρως αὐτὴν ὁδὸν, εὖ μὲν ἄκοντι,
εὖ δὲ καὶ ἐν σταδίῃ δεδαημένος ἀντιφέρεσθαι,
Θεστιάδης ΙΦΙΚΛΟΣ ἐφωμάρτησε κιόντι.
Σὺν δὲ ΠΑΛΑΙΜΟΝΙΟΣ Λέρνου πάϊς Ωλενίοιο,
Λέρνου ἐπίκλησιν, γενεήν γε μὲν Ηφαίστοιο·
τοὔνεκ' ἔην πόδε σιφλός· ἀτὰρ δέμας οὐχ ἕ τις ἔτλη
ἠνορέην τ' ὀνόσασθαι, ὃ καὶ μεταρίθμιος ἦε
πᾶσιν ἀριστήεσσιν, Ιήσονι κῦδος ἀέξων.
Εκ δ' ἄρα Φωκήων κίεν ΙΦΙΤΟΣ Ορνυτίδαο
Ναυβόλου ἐκγεγαώς· ξεῖνος δέ οἱ ἔσκε πάροιθεν,
ἦμος ἔβη Πυθῶδε θεοπροπίας ἐρεείνων
ναυτιλίης· τόθι γάρ μιν ἑοῖς ὑπέδεκτο δόμοισι.
ΖΗΤΗΣ δ' αὖ ΚΑΛΑΪΣ τε Βορήϊοι υἷες ἵκοντο,
οὕς ποτ' Ερεχθηΐς Βορέῃ τέκεν Ωρείθυια
ἐσχατιῇ Θρῄκης δυσχειμέρου· ἔνθ' ἄρα τήν γε
Θρηΐκιος Βορέης ἀνερείψατο Κεκροπίηθεν,

Ιλισσοῦ.

ἐς Ἰλισσοῦ προπάροιθε χορῷ ἕνι δινεύουσαν.
καί μιν ἄγων ἕκαθεν, Σαρωνιδινίην ὅθι πέτρην
κλείουσι, ποταμοῖο παρὰ ῥόον Ἐργίνοιο,
λυγαίοις ἐδάμασσε περὶ νεφέεσσι καλύψας.
τὼ μὲν ἐπ' ἀκροτάτοισι ποδῶν ἑκάτερθεν ἐρεμνὰς
σεῖον ἀειρομένω πτέρυγας, μέγα θάμβος ἰδέσθαι,
χρυσείαις φολίδεσσι διαυγέας· ἀμφὶ δὲ νώτοις
κράατος ἐξ ὑπάτοιο καὶ αὐχένος ἔνθα καὶ ἔνθα
κυάνεαι δονέοντο μετὰ πνοιῇσιν ἔθειραι.
Οὐδὲ μὲν οὐδ' αὐτοῖο πάϊς μενέαινεν ΑΚΑΣΤΟΣ
ἰφθίμου Πελίαο δόμοις ἔνι πατρὸς ἑοῖο
μιμνάζειν, ΑΡΓΟΣ τε θεᾶς ὑποεργὸς Ἀθήνης·
ἀλλ' ἄρα καὶ τὼ μέλλον ἐνικρινθῆναι ὁμίλῳ.

Τόσσοι ἄρ' Αἰσονίδῃ συμμήστορες ἠγερέθοντο.
τοὺς μὲν ἀριστῆας ΜΙΝΥΑΣ περιναιετάοντες
κίκλησκον μάλα πάντας, ἐπεὶ Μινύαο θυγατρῶν
οἱ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι ἀφ' αἵματος εὐχετόωντο
ἔμμεναι· ὡς δὲ καὶ αὐτὸν Ἰήσονα γείνατο μήτηρ
Ἀλκιμέδη, Κλυμένης Μινυηΐδος ἐγγεγαυῖα.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δμῳῆσιν ἐπάρμενα πάντ' ἐτέτυκτο,
ὅσσαπερ ἐντύνονται ἐπαρτέες ἔνδοθι νῆες,
εὖτ' ἂν ἄγῃ χρέος ἄνδρας ὑπερ ἅλα ναυτίλλεσθαι,
δὴ τότ' ἴσαν μετὰ νῆα δι' ἄστεος, ἔνθα περ ἀκταὶ
κλείονται Παγασαὶ Μαγνήτιδες· ἀμφὶ δὲ λαῶν
πλῆθὺς ἐπερχομένων ἄμυδις θέεν· οἱ δὲ, φάσινοι
ἀστῆρες ὡς νεφέεσσι, μετέπρεπον· ὧδε δ' ἕκαστος
ἔννεπεν εἰσορόων σὺν τεύχεσιν αἴσσοντας.

"Ζεῦ ἄνα, τίς Πελίαο νόος; πόθι τόσσον ὅμιλον
ἡρώων γαίης Παναχαιΐδος ἔκλοθι βάλλει;
αὐτῆμάρ κε δόμους ὁλοῷ πυρὶ δηώσειαν
Αἰήτεω, ὅτε μή σφιν ἑκὼν δέρος ἐξυαλίξῃ.
ἀλλ' οὐ φυκλὰ κέλευθα, πόνος δ' ἄπρηκτος ἰοῦσιν.

Ὡς φάσαν ἔνθα καὶ ἔνθα κατὰ πτόλιν· αἱ δὲ γυναῖκες
πολλὰ μάλ' ἀθανάτοισιν ἐς αἰθέρα χεῖρας ἄειρον,
εὐχόμεναι νόστοιο τέλος θυμηδὲς ὀπάσσαι.
ἄλλη δ' εἰς ἑτέρην ὁλοφύρετο δακρυχέουσα.

"Δειλὴ Αλκιμέδη, καὶ σοὶ κακὸν, ὀψέ περ, ἔμπης
ἦλυθεν, οὐδ' ἐτέλεσσας ἐπ' ἀγλαΐῃ βιότοιο.
Αἴσων οὔ μέγα δή τι δυσάμμορος. ἦ τέ οἱ ἦεν
βέλτερον, εἰ τοπάροιθεν ἐνὶ κλισίῃσιν ἐλυσθεὶς
νειόθι γαίης κεῖτο, κακῶν ἔτι νῆϊς ἀέθλων.
ὡς ὄφελεν καὶ Φρίξον, ὅτ' ὤλετο παρθένος Ελλη,
κῦμα μέλαν κριῷ ἅμ' ἐπικλύσαι· ἀλλὰ καὶ αὐδὴν
ἀνδρομέην προέηκε κακὸν τέρας, ὥς κεν ἀνίας
Αλκιμέδῃ μετόπισθε καὶ ἄλγεα μυρία θείη.

Αἱ μὲν ἄρ' ὣς ἀγόρευον ἐπὶ προμολῇσι κιόντων.
ἤδη δὲ δμῳῆς τε πολεῖς, δμῳαί τ' ἀγέροντο·
μήτηρ δ' ἀμφ' αὐτὸν βεβολημένη· ὀξὺ δ' ἑκάστην
δῦνεν ἄχος· σὺν δέ σφι πατὴρ ὁλοῷ ὑπὸ γήρᾳ
ἐντυπὰς ἐν λεχέεσσι καλυψάμενος γοάασκεν.
αὐτὰρ ὁ τῶν μὲν ἔπειτα κατεπρήϋνεν ἀνίας,
θαρσύνων, δμῳῇσι δ' ἀρήϊκε τεύχε' ἀείρειν
πέφραδεν· οἱ δὲ σῖγα κατηφέες ἠείροντο.
μήτηρ δ' ὡς τάπρῶτ' ἐπεχεύατο πήχεε παιδὶ,
ὡς ἔχετο κλαίουσ' ἀδινώτερον, ἠΰτε κούρη

οἰόθεν ἀσπασίως πολιὴν τροφὸν ἀμφιπεσοῦσα
μύρεται, ᾗ οὐκ εἰσὶν ἔτ' ἄλλοι κηδεμονῆες,
ἀλλ' ὑπὸ μητρυιῇ βίοτον βαρὺν ἠγηλάζει,
καί ἑ νέον πολέεσσιν ὀνείδεσιν ἐστυφέλιξε·
τῇ δέ τ' ὀδυρομένῃ δέδεται κέαρ ἔνδοθεν ἄτῃ,
οὐδ' ἔχει ἐκφλύξαι τόσσον γόον, ὅσσον ὀρεχθεῖ·
ὣς ἀδινὸν κλαίεσκεν, ἑὸν παῖδ' ἀγκὰς ἔχουσα,
Αλκιμέδη, καὶ τοῖον ἔπος φάτο κηδοσύνῃσιν.
"Αἴθ' ὄφελον κεῖν' ἦμαρ, ὅτ' ἐξειπόντος ἄκουσα
„ δειλὴ ἐγὼ Πελίαο κακὴν βασιλῆος ἐφετμὴν,
„ αὐτίκ' ἀπὸ ψυχὴν μεθέμεν, κηδέων τε λαθέσθαι,
„ ὄφρ' αὐτός με τεῇσι φίλαις ταρχύσαο χερσὶ,
„ τέκνον ἐμόν· τὸ γὰρ οἷον ἔην ἔτι λοιπὸν ἐέλδωρ
„ ἐκ σέθεν, ἄλλα δὲ πάντα πάλαι θρεπτήρια πέσσω.
„ νῦν γε μὲν ἡ τοπάροιθεν Αχαιϊάδεσσιν ἀγητὴ,
„ δμωῒς ὅπως, κενεοῖσι λελείψομαι ἐν μεγάροισι,
„ σεῖο πόθῳ μινύθουσα δυσάμμορος, ᾧ ἔπι πολλὴν
„ ἀγλαΐην καὶ κῦδος ἔχον πάρος, ᾧ ἔπι μούνῳ
„ μίτρην πρῶτον ἔλυσα καὶ ὕστατον. ἔξοχα γάρ μοι
„ Εἰλείθυια θεὰ πολέος ἐμέγηρε τόκοιο.
„ ᾤ μοι ἐμῆς ἄτης· τὸ μὲν οὐδ' ὅσον, οὐδ' ἐν ὀνείρῳ
„ ὠϊσάμην, εἰ Φρίξος ἐμοὶ κακὸν ἔσσετ' ἀλύξας.
Ως ἥγε στενάχουσα κινύρετο· ταὶ δὲ γυναῖκες
ἀμφίπολοι γοάασκον ἐπισταδόν· αὐτὰρ ὃ τήνγε
μειλιχίοις ἐπέεσσι παρηγορέων προσέειπε.
"Μή μοι λευγαλέας ἐνιβάλλεο, μῆτερ, ἀνίας
„ ὧδε λίην, ἐπεὶ οὐ μὲν ἐρητύσεις κακότητος
„ δάκρυσιν, ἀλλ' ἔτι κεν καὶ ἐπ' ἄλγεσιν ἄλγος ἄροιο.

„ πήματα γάρ τ' ἀΐδηλα θεοὶ θνητοῖσι νέμουσι,
„ τῶν μοῖραν κατὰ θυμὸν, ἀνιάζουσά περ, ἔμπης
„ τλῆθι φέρειν· θάρσει δὲ συνημοσύνῃσιν Αθήνης,
„ ἠδὲ θεοπροπίοισιν, ἐπεὶ μάλα δεξιὰ Φοῖβος
„ ἔχρη, ἀτὰρ μετέπειτά γ' ἀριστήων ἐπαρωγῇ.
„ ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν αὖθι μετ' ἀμφιπόλοισιν ἕκηλος
„ μίμνε δόμοις, μηδ' ὄρνις ἀεικελίη πέλε νηΐ·
„ κεῖσε δ' ὁμαρτήσουσιν ἔται δμῶές τε κιόντι.

Η, καὶ ὁ μὲν προτέρωσε δόμων ἐξῶρτο νέεσθαι.
οἷος δ' ἐκ νηοῖο θυώδεος εἶσιν Απόλλων
Δῆλον ἀν' ἠγαθέην, ἠὲ Κλάρον, ἢ ὅ γε Πυθὼ,
ἢ Λυκίην εὐρεῖαν, ἐπὶ Ξάνθοιο ῥοῇσι,
τοῖος ἀνὰ πληθὺν δήμου κίεν· ὦρτο δ' ἀϋτὴ
κεκλομένων ἄμυδις. τῷ δὲ ξύμβλητο γεραιὴ
Ιφιὰς, Αρτέμιδος πολιηόχου ἀρήτειρα,
καί μιν δεξιτερῆς χειρὸς κύσεν, οὐδέ τι φάσθαι,
ἔμπης ἱεμένη, δύνατο, προθέοντος ὁμίλου·
ἀλλ' ἡ μὲν λίπετ' αὖθι παρακλιδὸν, οἷα γεραιὴ
ὁπλοτέρων, ὁ δὲ πολλὸν ἀποπλαγχθεὶς ἐλιάσθη.

Αὐτὰρ ἐπεί ῥα πόληος ἐϋδμήτους λίπ' ἀγυιὰς,
ἀκτὴν δ' ἵκανε Παγασηΐδα, τῇ μιν ἑταῖροι
δειδέχατ', Αργῴῃ ἄμυδις παρὰ νηῒ μένοντες.
στῆ δ' ἄρ' ἐπὶ προμολῆς· οἱ δ' ἀντίοι ἠγερέθοντο.
ἐς δ' ἐνόησαν Ακαστον ὁμῶς Αργον τε, πόληος
νόσφι καταβλώσκοντας, ἐθάμβησαν δ', ἐσιδόντες
πασσυδίη, Πελίαο παρὲκ νόον, ἰθύοντας.
δέρμα δ' ὁ μὲν ταύροιο ποδηνεκὲς ἀμφέχετ' ὤμους
Αργος Αρεστορίδης λάχνῃ μέλαν· αὐτὰρ ὁ καλὴν

δίπλακα, τὴν οἱ ὄπασσε κασιγνήτη Πελόπεια.
ἀλλ' ἔμπης τῷ μέν τε διεξερέεσθαι ἕκαστα
ἔσχετο· τοὺς δ' ἀγορήνδε συνεδριάασθαι ἄνωγεν.
αὐτοῦ δ' ἱλλομένοις ἐπὶ λαίφεσιν, ἠδὲ καὶ ἰσλῷ
κεκλιμένῳ, μάλα πάντες ἐπιστοχερὼ ἐδριόωντο.
τοῖσιν δ' Αἴσονος υἱὸς ἐϋφρονέων μετέειπεν.
"Αλλα μὲν ὅσσα τε νηὶ ἐφοπλίσασθαι ἔοικε,
,,πάντα μάλ' εὖ κατὰ κόσμον ἐπαρτέα κεῖται ἰοῦσι.
,,τῷ οὐκ ἂν δηναιὸν ἐχοίμεθα, τοῖό γ' ἕνητι,
,,ναυτιλίης, ὅτε μοῦνον ἐπιπνεύσωσιν ἄῆται.
,,ἀλλὰ, Φίλοι, ξυνὸς γὰρ ἐς Ελλάδα νόστος ὀπίσσω,
,,ξυναὶ δ' ἄμμι πέλονται ἐς Αἰήταο κέλευθοι·
,,τοὔνεκα νῦν τὸν ἄριστον ἀφειδήσαντες ἕλεσθε
,,ὄρχαμον ἡμείων, ᾧ κεν τὰ ἕκαστα μέλοιτο,
,,νείκεα συνθεσίας τε μετὰ ξείνοισι βαλέσθαι.

Ως φάτο· πάσηναν δὲ νέοι θρασὺν Ηρακλῆα,
ἥμενον ἐν μέσσοισι· μιῇ δέ ἑ πάντες ἀϋτῇ
σημαίνειν ἐπέτελλον· ὁ δ' αὐτόθεν, ἔνθα περ ἧσλο,
δεξιτερὴν ἀνὰ χεῖρα τανύσσατο, φώνησέν τε.
"Μή τις ἐμοὶ τόδε κῦδος ὀπαζέτω. οὐ γὰρ ἔγωγε
,,πείσομαι· ὡς δὲ καὶ ἄλλον ἀναστήσεσθαι ἐρύξω.
,,αὐτὸς, ὅ τις ξυνάγειρε, καὶ ἀρχεύοι ὁμάδοιο.
Η ῥα μέγα Φρονέων· ἐπὶ δ' ἤνεαν, ὡς ἐκέλευεν
Ηρακλέης· ἀνὰ δ' αὐτὸς ἀρήϊος ὦρνυτ' Ιήσων
γηθόσυνος, καὶ τοῖσι λιλαιομένοισι ἀγόρευεν.
"Εἰ μὲν δή μοι κῦδος ἐπιτρωπᾶτε μέλεσθαι,
,,μηκέτ' ἔπειθ', ὡς καὶ πρὶν, ἐρητύοιτο κέλευθα.
,,νῦν γε μὲν ἤδη, Φοίβου ἀρεσσάμενοι θυέεσσι,

„ δαῖτ' ἐντυνώμεσθα παρασχεδόν. ὄφρα δ' ἴωσι
„ δμῶες ἐμοὶ σλαθμῶν σημάντορες, οἵσι μέμηλε
„ δεῦρο βόας ἀγέλησθεν ἐὺ κρίναντας ἐλάσσαι,
„ τόφρα κε νῆ' ἐρύσαιμεν ἔσω ἁλός, ὅπλα τε πάντα
„ ἐνθέμενοι, πεπάλαχθε κατὰ κληῖδας ἑρετμά.
„ τείως δ' αὖ καὶ βωμὸν ἐπάκλιον Εμβασίοιο
„ θείομεν Απόλλωνος, ὅ μοι χρείων ὑπέδεκτο
„ σημανέειν, δείξειν τε πόρους ἁλός, εἴ κε θυηλαῖς
„ οὗ ἔθεν ἐξάρχωμαι ἀεθλεύων βασιλῆϊ.

Η ῥα, καὶ εἰς ἔργον πρῶτος τράπετ'· οἱ δ' ἐπανέσταν
πειθόμενοι· ἀπὸ δ' εἵματ' ἐπήρσιμα νηήσαντο
λείῳ ἐπὶ πλατάμωνι, τὸν οὐκ ἐπέβαλλε θάλασσα
κύμασι, χειμερίη δὲ πάλαι ἀπεέκλυσεν ἅλμη.
νῆα δ' ἐπικρατέως, Αργοῦ ὑποθημοσύνῃσιν,
ἔζωσαν πάμπρωτον ἐϋστρεφεῖ ἔνδοθεν ὅπλῳ,
τεινάμενοι ἑκάτερθεν, ἵν' εὖ ἁρμοίατο γόμφοις
δούρατα, καὶ ῥοθίοιο βίην ἔχοι ἀντιόωσαν.
σκάφιον δ' αἶψα κατ' εὖρος, ὅσον περιβάλλετο χῶρον,
ἠδὲ κατὰ πρῴραν εἴσω ἁλὸς, ὁστάτιόν περ
ἑλκομένη χείρεσσιν ἐπιδραμέεσθαι ἔμελλεν.
αἰεὶ δὲ προτέρω χθαμαλώτερον ἐξελάχαινον
σκείρης, ἐν δ' ὁλκῷ ξεστὰς σκορέσαντο φάλαγγας·
τὴν δὲ κατάντη κλῖναν ἐπὶ πρώτῃσι φάλαγξιν,
ὥς κεν ὀλισθαίνουσα δι' αὐτάων φορέοιτο.
ὕψι δ' ἄρ' ἔνθα καὶ ἔνθα μεταστρέψαντες ἑρετμὰ,
πηχύϊον προὔχοντα περὶ σκάλμοισιν ἔδησαν.
τῶν δ' ἐναμοιβαδὶς αὐτοὶ ἐνέσταθεν ἀμφοτέρωθε,
σέρνα θ' ὁμοῦ καὶ χεῖρας ἐπήλασαν. ἐν δ' ἄρα Τῖφυς

βήσαθ', ἵν' ὀτρύνειε νέους κατὰ καιρὸν ἐρύσσαι·
κεκλόμενος δ' ἤϋσε μάλα μέγα· τοὶ δὲ παρᾶσσον
ᾧ κράτεϊ βρίσαντες ἰῇ σὺν φέλιξαν ἐρωῇ
νειόθεν ἐξ ἕδρης, ἐπὶ δ' ἐρράσαντο πόδεσσι
προπροβιαζόμενοι· ἡ δ' ἔσσετο Πηλιὰς Ἀργὼ
βίμφα μάλ'· οἱ δ' ἑκάτερθεν ἐπίαχον αἴσσοντες.
αἱ δ' ἄρ' ὑπὸ τρόπιδι σιβαρῇ σὺν ἔκχυντο φάλαγγες
τριβόμεναι· περὶ δέ σφιν ἀϊδνὴ ἑκήκιε λιγνὺς
βριθοσύνῃ, κατόλισθε δ' ἔσω ἅλός· οἱ δέ μιν αὖθι
ἂψ ἀνασειράζοντες ἔχον προτέρωσε κιοῦσαν.
σκαλμοῖς δ' ἀμφὶς ἐρετμὰ κατήρτυνον· ἐν δέ οἱ ἱστὸν,
λαίφεά τ' εὐποίητα, καὶ ἀρμαλίην ἐβάλοντο.

Αὐτὰρ ἐπεὶ τὰ ἕκαστα περιφραδέως ἀλέγυναν,
κλισίδας μὲν πρῶτα πάλῳ διεμοιρήσαντο,
ἄνδρ' ἐντυναμένῳ δοιὼ μίαν· ἐκ δ' ἄρα μέσσην
ἧρεον Ἡρακλῆϊ, καὶ ἡρώων ἄτερ ἄλλων
Ἀγκαίῳ, Τεγέης ὅς ῥα πολίεθρον ἔναιε.
τοῖς μέσσην οἵοισιν ἀπὸ κλισίδα λίποντο
αὖτως, οὔ τι πάλῳ. ἐπὶ δ' ἔτρεπον αἰνήσαντες
Τῖφυν ἐϋσσελίης οἰήϊα νηὸς ἔχεσθαι.

Ἔνθεν δ' αὖ λαΐγας ἁλὸς σχεδὸν ὀχλίζοντες
νήσου αὐτόθι βωμὸν ἐπάκριον Ἀπόλλωνος,
Ἀκτίου, Ἐμβασίοιό τ' ἐπώνυμον· ὦκα δὲ τοί γε
φιτροὺς ἀζαλέης σίδρεσαν καθύπερθεν ἐλαίης.
τείως δ' αὖτ' ἀγέληθεν ἐπιπροέηκαν ἄγοντες
βουκόλοι Λισονίδαο δύω βόε. τοὺς δ' ἐρύσαντο
κουρότεροι ἑταίρων βωμοῦ σχεδόν. οἱ δ' ἄρ' ἔπειτα
χέρνιβά τ' οὐλοχύτας τε παρέσχεθον. αὐτὰρ Ἰήσων

εὔχετο κεκλόμενος πατρώϊον Απόλλωνα.
"Κλῦθι ἄναξ, Παγασάς τε, πόλιν τ' Αἰσωνίδα ναίων,
,, ἡμετέροιο τοκῆος ἐπώνυμον, ὅς μοι ὑπέστης,
,, Πυθοῖ χρειομένῳ, ἄνυσιν καὶ πείραθ' ὁδοῖο
,, σημανέειν· αὐτὸς γὰρ ἐπαίτιος ἔπλευ ἀέθλων·
,, αὐτὸς νῦν ἄγε νῆα σὺν ἀρτεμέεσσιν ἑταίροις
,, κεῖσέ τε, καὶ παλίνορσον ἐς Ελλάδα. σοὶ δ' ἄρ' ὀπίσσω
,, τόσσων, ὅσσοι κεν νοστήσομεν, ἀγλαὰ ταύρων
,, ἱρὰ πάλιν βωμῷ ἐπιθήσομεν· ἄλλα δὲ Πυθοῖ,
,, ἄλλα δ' ἐς Ορτυγίην ἀπερείσια δῶρα κομίσσω.
,, νῦν δ' ἴθι, καὶ τήνδ' ἡμὶν, Εκηβόλε, δέξο θυηλὴν,
,, ἥν τοι τῆσδ' ἐπίβαθρα χάριν προτεθείμεθα νηὸς
,, πρωτίστην· λύσαιμι δ', ἄναξ, ἐπ' ἀπήμονι μοίρῃ
,, πείσματα, σὴν διὰ μῆτιν· ἐπιπνεύσειε δ' ἀήτης
,, μείλιχος, ᾧ κ' ἐπὶ πόντον ἐλευσόμεθ' εὐδιόωντες.
Η, καὶ ἅμ' εὐχωλῇ προχύτας βάλε. τὼ δ' ἐπὶ βουσὶ
ζωσάσθην, Αγκαῖος ὑπέρβιος, Ηρακλέης τε.
ἤτοι ὁ μὲν ῥοπάλῳ μέσσον κάρη ἀμφὶ μετώπῳ
πλῆξεν, ὁ δ' ἀθρόος αὖθι πεσὼν ἐνερείσατο γαίῃ·
Αγκαῖος δ' ἑτέροιο κατὰ πλατὺν αὐχένα κόψας
χαλκείῳ πελέκει, κρατεροὺς διέκερσε τένοντας·
ἤριπε δ' ἀμφοτέροισι περιρηδὴς κεράεσσι.
τοὺς δ' ἕταροι σφάξαν τε θοῶς, δεῖράν τε βοείας,
κόπτον, δαίτρευόν τε, καὶ ἱερὰ μῆρ' ἐτάμοντο,
καδδ' ἄμυδις τά γε πάντα καλύψαντες πύκα δημῷ
καῖον ἐπὶ σχίζῃσιν· ὁ δ' ἀκρήτους χέε λοιβὰς
Αἰσονίδης. γήθει δὲ σέλας θηεύμενος Ἰδμων
πάντοσε λαμπόμενον θυέων ἄπο, τοῖό τε λιγνὺν

πορφυρέαις

πορφυρέας ἑλίκεσσιν ἐναίσιμον αἶσσουσαν·
αἶψα δ' ἀπηλεγέως νόον ἔκφατο Λητοΐδαο.
"Ὑμῖν μὲν δὴ μοῖρα θεῶν χρειώ τε περῆσαι
» ἐνθάδε κῶας ἄγοντας· ἀπειρέσιοι δ' ἐνὶ μέσσῳ
» κεῖσί τε δεῦρό τ' ἔασιν ἀνερχομένοισιν ἄεθλοι.
» αὐτὰρ ἐμοὶ θανέειν φυγερῇ ὑπὸ δαίμονος αἴσῃ
» τηλόθι που πέπρωται ἐπ' Ἀσίδος ἠπείροιο.
» ὧδε κακοῖς δεδαώς ἔτι καὶ πάρος οἰωνοῖσι
» πότμον ἐμὸν, πάτρης ἐξήϊον, ὄφρ' ἐπιβαίην
» νηός, ἐϋκλείῃ δὲ δόμοις ἐπιβάντι λίπηται.
Ὡς ἄρ' ἔφη· κοῦροι δὲ θεοπροπίης ἀΐοντες
νόσφιν μὲν γάνυσσαν, ἄχος δ' ἔλεν Ἰδμονος αἴσῃ.
ἦμος δ' ἠέλιος φαεθρὸν παραμείβεται ἦμαρ,
αἱ δὲ νέον σκοπέλοισιν ὑποσκιόωνται ἄρουραι,
δειλινὸν κλίνοντος ὑπὸ ζόφον ἠελίοιο,
τῆμος ἄρ' ἤδη πάντες ἐπὶ ψαμάθοισι βαθεῖαν
φυλλάδα χευάμενοι, πολιοῦ πρόπαρ αἰγιαλοῖο
κέκλιντ' ἐξείης· παρὰ δὲ σφίσι μυρί' ἔκειτο
εἴδατα, καὶ μέθυ λαρὸν, ἀφυσσομένων προχόῃσιν
οἰνοχόων· μετέπειτα δ' ἀμοιβαδὶς ἀλλήλοισι
μυθεῦντ', οἷά τε πολλὰ νέοι παρὰ δαιτὶ καὶ οἴνῳ
τερπνῶς ἐψιόωνται, ὅτ' ἄατος ὕβρις ἀπείη.
ἔνθ' αὖτ' Αἰσονίδης μὲν ἀμήχανος εἶν ἑοῖ αὐτῷ
πορφύρεσκεν ἕκαστα, κατηφιόωντι ἐοικώς.
τὸν δ' ἄρ' ὑποφρασθεὶς μεγάλῃ ὀπὶ νείκεσεν Ἰδας.
"Αἰσονίδη, τίνα τήνδε μετὰ Φρεσὶ μῆτιν ἐλίσσεις;
» αὖδα ἐνὶ μέσσοισι τεὸν νόον. ἦέ σε δαμνᾷ
» τάρβος ἐπιπλόμενον, τό τ' ἀνάλκιδας ἄνδρας ἀτύζει;

„ἴσλω νῦν δόρυ θεῦρον, ὅτῳ περιώσιον ἄλλων
„κῦδος ἐνὶ πολέμοισιν ἀείρομαι, οὐδ' ἔμ' ὀφέλλει
„Ζεὺς τόσον, ὁσσάτιόν περ ἐμὸν δόρυ, μή νύ τι πῆμα
„λοίγιον ἔσσεσθαι, μηδ' ἀκράαντον ἄεθλον,
„Ἰδεω ἑσπομένοιο, καὶ εἰ θεὸς ἀντιόῳτο.
„τοῖόν μ' Ἀρήνηθεν ἀσσοντῆρα νομίζεις.
Η, καὶ ἐπισχόμενος πλεῖον δέπας ἀμφοτέρῃσι
πῖνε χαλίκρητον λαρὸν μέθυ· δεύετο δ' οἴνῳ
χείλεα, κυάνεαί τε γενειάδες· οἱ δ' ὁμάδησαν
πάντες ὁμῶς, Ἰδμων δὲ καὶ ἀμφαδίην ἀγόρευσε.
"Δαιμόνιε, φρονέεις ὀλοφώϊα καὶ πάρος αὐτῷ.
„ἦέ τοι εἰς ἄτην ζωρὸν μέθυ θαρσαλέον κῆρ
„εἰδάνει ἐν σήθεσσι, θεοὺς δ' ἀνέηκεν ἀτίζειν;
„ἄλλοι μῦθοι ἔασι παρήγοροι, οἵσί κεν ἀνὴρ
„θαρσύνοι ἕταρον· σὺ δ' ἀτάσθαλα πάμπαν ἔειπας.
„τοῖα φάτις καὶ τοὺς πρὶν ἐπιφλύειν μακάρεσσιν
„υἷας Ἀλωϊάδας, οἷς οὐδ' ὅσον ἰσοφαρίζεις
„ἠνορέην· ἔμπης δὲ θεοῖς ἐδάμησαν ὀϊσθείς
„ἄμφω Λητοΐδαο, καὶ ἴφθιμοί περ ἐόντες.
Ὡς ἔφατ'· ἐκ δ' ἐγέλασσεν ἄδην Ἀφαρήϊος Ἰδας,
καί μιν ἐπιλλίζων ἡμείβετο κερτομίοισιν.
"Ἀγρει νυν τόδε σῇσι θεοπροπίῃσιν ἔνισπε,
„εἰ καὶ ἐμοὶ τοιόνδε θεοὶ τελέουσιν ὄλεθρον,
„οἷον Ἀλωϊάδῃσι πατὴρ τεὸς ἐξυπάλιξε·
„φράζεο δ' ὅππως χεῖρας ἐμὰς σόος ἐξαλέοιο,
„χρειὼ θεσπίζων μεταμώνιον εἴ κεν ἀλύξῃς.
Χώετ' ἐνιπλήζων· προτέρω δέ κε νεῖκος ἐτύχθη,
εἰ μὴ δηριόωντας ὁμοκλήσαντες ἑταῖροι,

αὐτός τ' Αἰσονίδης κατερήτυεν· ἐν δὲ καὶ Ὀρφεύς,
λαιῇ ἀνασχόμενος κίθαριν, πείραζεν ἀοιδῆς.
Ηειδε δ' ὡς γαῖα καὶ οὐρανὸς ἠδὲ θάλασσα
τοπρὶν ἐπ' ἀλλήλοισι μιῇ συναρηρότα μορφῇ,
νείκεος ἐξ ὁλοοῖο διέκριθεν ἀμφὶς ἕκαστα·
ἠδ' ὡς ἔμπεδον αἰεὶν ἐν αἰθέρι τέκμωρ ἔχουσιν
ἄστρα, σελήναίη τε, καὶ ἠελίοιο κέλευθοι·
οὔρεά θ' ὡς ἀνέτειλε, καὶ ὡς ποταμοὶ κελάδοντες,
αὐτῇσι Νύμφῃσι, καὶ ἑρπετὰ πάντ' ἐγένοντο.
Ηειδε δ' ὡς πρῶτον Ὀφίων Εὐρυνόμη τε
Ωκεανὶς νιφόεντος ἔχον κράτος Οὐλύμποιο·
ὥς τε βίῃ καὶ χερσὶν ὁ μὲν Κρόνῳ εἴκαθε τιμῆς,
ἡ δὲ Ρέῃ, ἔπεσον δ' ἐνὶ κύμασιν Ωκεανοῖο·
οἱ δὲ τέως μακάρεσσι θεοῖς Τιτῆσιν ἄνασσον,
ὄφρα Ζεὺς ἔτι κοῦρος, ἔτι φρεσὶ νήπια εἰδώς,
Δικταῖον ναίεσκεν ὑπὸ σπέος· οἱ δέ μιν οὔπω
Γηγενέες Κύκλωπες ἐκαρτύναντο κεραυνῷ,
βροντῇ τε, στεροπῇ τε· τὰ γὰρ Διὶ κῦδος ὀπάζει.
Η, καὶ ὁ μὲν φόρμιγγα σὺν ἀμβροσίῃ σχέθεν αὐδῇ·
τοῦ δ' ἄμοτον λήξαντος ἔτι προὔχοντο κέλευθα
πάντες ὁμῶς, ὀρθοῖσιν ἐπ' οὔασιν ἠρεμέοντες
κηληθμῷ· τοίην σφιν ἐνέλιπε θελξινόην ἀοιδῆς.
οὐδ' ἐπὶ δὴν μετέπειτα κεραχσσάμενοι δὴ λοιβάς,
ᾗ θέμις ἐστὶ, τέως ἐπί τε γλωώσσῃσι χέοντο
αἰθομέναις, ὕπνου δὲ διὰ κνέφας ἐμνώοντο.
Αὐτὰρ ὅτ' αἰγλήεσσα Φαεινοῖς ὄμμασιν Ηὼς
Πηλίου αἰπεινὰς ἴδεν ἄκριας, ἐκ δ' ἀνέμοιο
εὖδιοι ἐκλύζοντο τινασσομένης ἁλὸς ἄκραι,

δὴ τότ' ἀνέγρετο Τῖφυς· ἄφαρ δ' ὀρόθυνεν ἑταίρους
βαινέμεναί τ' ἐπὶ νῆα καὶ ἀρτυνέεσθαι ἐρετμά.
σμερδαλέον δὲ λιμὴν Παγασήϊος, ἠδὲ καὶ αὐτὴ
Πηλιὰς ἴαχεν Ἀργώ, ἐπισσπέρχουσα νέεσθαι.
ἐν γάρ οἱ δόρυ θεῖον ἐλήλατο, τό ῥ' ἀνὰ μέσσην
σθεῖραν Ἀθηναίη Δωδωνίδος ἥρμοσε φηγοῦ.
οἱ δ' ἀνὰ σέλματα βάντες ἐπισχερὼ ἀλλήλοισιν,
ὡς ἐδάσαντο πάροιθεν ἑρεσσέμεν ᾧ ἐνὶ χώρῳ,
εὐκόσμως σφετέροισι πυρ' ἔντεσιν ἐδριόωντο.
μέσσῳ δ' Ἀγκαῖος, μέγα τε σθένος Ἡρακλῆος
ἴζανον· ἄγχι δέ οἱ ῥόπαλον θέτο, καί ῥ' ἔτερθε
πᾶσσιν ὑπεκλύσθη νηὸς τρόπις. εἴλκετο δ' ὕδη
πείσματα, καὶ μέθυ λεῖβον ὕπειρθ' ἁλός. αὐτὰρ Ἰήσων
δακρυόεις γαίης ἀπὸ πατρίδος ὄμματ' ἔνεικεν.
οἱ δ', ὥστ' ἠίθεοι Φοίβῳ χορὸν ἢ ἐνὶ Πυθοῖ,
ἦ που ἐν Ὀρτυγίῃ, ἢ ἐφ' ὕδασιν Ἰσμηνοῖο
στησάμενοι, Φόρμιγγος ὑπαὶ περὶ βωμὸν ὁμαρτῇ
ἐμμελέως χραισμηνοῖσι πέδον ῥήσσωσι πόδεσσιν·
ὡς οἱ ὑπ' Ὀρφῆος κιθαρίζῃ πέκλημενον ἐρετμαῖς
πόντου λάβρον ὕδωρ, ἐπὶ δὲ ῥόθια κλύζοντο·
ἀφρῷ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα κελαινὴ ἐπήκιεν ἅλμη,
δεινὸν μορμύρουσα ἐρισθενέων μένει ἀνδρῶν.
στράπτε δ' ὑπ' ἠελίῳ φλογὶ εἴκελα νηὸς ἰούσης
τεύχεα· μακραὶ δ' αἰὲν ἐλευκαίνοντο κέλευθοι,
ἀτρακτὸς ὡς χλοεροῖο διειδομένη πεδίοιο.
πάντες δ' οὐρανόθεν λεῦσσον θεοὶ ἤματι κείνῳ
νῆα, καὶ ἡμιθέων ἀνδρῶν μένος, οἱ τότ' ἄρισται
πόντον ἐπιστρώεσκον· ἐπ' ἀκροτάτῃσι δὲ Νύμφαι

Πηλιάδες κορυφῇσιν ἐθάμβεον εἰσορόωσαι
ἔργον Αθηναίης Ιτωνίδος, ἠδὲ καὶ αὐτοὺς
ἥρωας χείρεσσιν ἐπικραδάοντας ἐρετμά.
αὐτὰρ ὅ γ' ἐξ ὑπάτου ὄρεος κίεν ἄγχι θαλάσσης
Χείρων Φιλυρίδης, πολιῇ δ' ἐπὶ κύματος ἀγῇ
τέγγε πόδας, καὶ πολλὰ βαρείῃ χειρὶ κελεύων,
νόστον ἐπευφήμησεν ἀκηδέα νισσομένοισι·
σὺν καί οἱ παράκοιτις ἐπωλένιον φορέουσα
Πηλεΐδην Αχιλῆα, φίλῳ δειδίσκετο πατρί.
Οἱ δ' ὅτε δὴ λιμένος περιηγέα κάλλιπον ἀκτὴν
Φραδμοσύνῃ μήτι τε δαΐφρονος Αγνιάδαο
Τίφυος, ὅς ῥ' ἐνὶ χερσὶν ἐΰξοα τεχνηέντως
πηδάλι' ἀμφιέπεσκ', ὄφρ' ἔμπεδον ἐξιθύνοι,
δή ῥα τότε μέγαν ἱστὸν ἐνεστήσαντο μεσόδμῃ,
δῆσάν τε προτόνοισι, τανυσσάμενοι ἑκάτερθε,
καδδ' αὐτοῦ λίνα χεῦαν, ἐπ' ἠλακάτην ἐρύσαντες.
ἐν δὲ λιγὺς πέσεν οὖρος· ἐπ' ἰκριόφιν δὲ κάλωας
ξεστῇσι περόνῃσι διακριδὸν ἀμφιβαλόντες,
Τισαίην εὔκηλοι ὑπὲρ δολιχὴν θέον ἄκρην.
τοῖσι δὲ φορμίζων ἐϋθήμονι μέλπεν ἀοιδῇ
Οἰάγροιο παῖς νηοσσόον εὐπατέρειαν
Αρτεμιν, ἣ κείνας σκοπιὰς ἁλὸς ἀμφιέπεσκε,
ῥυομένη καὶ γαῖαν Ιωλκίδα· τῇ δὲ βαθείης
ἰχθύες ἀΐσσοντες ὕπερθ' ἁλὸς, ἄμμιγα παύροις
ἄπλετοι, ὑγρὰ κέλευθα διασκαίροντες ἕποντο.
ὡς δ' ὁπότ' ἀγραύλοιο κατ' ἴχνια σημαντῆρος
μυρία μῆλ' ἐφέπονται, ἄδην κεκορημένα ποίης,
εἰς αὖλιν, ὁ δέ τ' εἶσι πάρος, σύριγγι λιγείῃ

καλὰ μελιζόμενος νόμιον μέλος· ὣς ἄρα τοί γε
ὠμάρτευν· τὴν δ' αἰὲν ἐπασσύτερος φέρεν οὖρος.
Αὐτίκα δ' ἠερίη πολυλήϊος αἶα Πελασγῶν
δύετο, Πηλιάδας δὲ παρεξήμειβον ἐρίπνας,
αἰὲν ἐπισπερχθέοντες· ἔδυνε δὲ Σηπιὰς ἄκρη,
φαίνετο δ' εἰναλίη Σκίαθος, φαίνοντο δ' ὄπιθεν
Πειρεσιαὶ, Μάγνησά θ', ὑπεύδιος ἠπείροιο
ἀκλὴ, καὶ τύμβος Δολοπηΐος· ἔνθ' ἄρα τοίγε
ἑσπέριοι ἀνέμοιο παλιμπνοίῃσιν ἔκελσαν,
καί μιν κυδαίνοντες, ὑπὸ κνέφας ἔνλομα μήλων
κεῖαν, ὁρινομένης ἁλὸς οἴδματι· διπλόα δ' ἀκταῖς
ἤματ' ἐλινύσκον· ἀτὰρ τριτάτῳ προέηκαν
νῆα, τανυσσάμενοι περιώτιον ὑψόθι λαῖφος.
τὴν δ' ἀκλὴν Αφέτας Αργοῦς ἔτι κικλήσκουσιν.
Ενθεν δὲ προτέρωτε παρεξέθεον Μελίβοιαν,
ἀκλήν τ' αἰγιαλόν τε δυσήνεμον ἐκνεύσαντες.
ἠῶθεν δ' Ομόλην αὐτοσχεδὸν εἰσορόωντες
πόντῳ κεκλιμένην, παρεμέτρεον· οὐδ' ἔτι δηρὸν
μέλλον ὑπὲκ ποταμοῖο βαλεῖν Αμύρσιο ῥέεθρα.
κεῖθεν δ' εὐρυμίνας τε πολυκλύστους τε Φάραγγας
Οσσης Ουλύμποιό τ' ἐσέδρακον· αὐτὰρ ἔπειτα
κλίτεα Παλλήνηϊα, Κανασραίην ὑπὲρ ἄκρην,
ἤνυσαν ἐννύχιοι, πνοιῇς ἀνέμοις θέοντες.
ἦρι δὲ νισσομένοισιν Αθω ἀνέτελλε κολώνη
Θρηϊκίη, ἣ τόσσον ἀποπρο θι Λῆμνον ἐοῦσαν,
ὅσσον ἐς ἔνδιόν κεν ἐύσσολος ὁλκὰς ἀνύσσαι,
ἀκροτάτῃ κορυφῇ σκιάει, καὶ ἐσάχρι Μυρίνης.
τοῖσιν δ' αὐτῆμαρ μὲν ἄεν καὶ ἐπὶ κνέφας οὖρος

παίζχυ μάλ' ἀκραὴς, τετάνυσθο δὲ λαίφεα νηός.
αὐτὰρ ἅμ' ἠελίῳο βολαῖς ἀνέμοιο λιπόντος,
εἰρεσίῃ κραναὴν Σιντηίδα Λῆμνον ἵκοντο.

Ἔνθ' ἄμυδις πᾶς δῆμος ὑπερβασίῃσι γυναικῶν
νηλειῶς δέδμητο πυρουχομένῳ λυκάβαντι.
δὴ γὰρ κουριδίας μὲν ἀπηνήναντο γυναῖκας
ἀνέρες ἐκβήραντες, ἔχον δ' ἐπὶ λητίδεσσι
τρηχὺν ἔρον, ὃς αὐτοὶ ἀγίνεον ἀντιτέρηθεν
Θρηϊκίην δηοῦντες· ἐπεὶ χόλος αἰνὸς ὄπαζε
Κύπριδος, οὕνεκά μιν γεράων ἐπὶ δηρὸν ἄτισσαν.
ὢ μέλεαι, ζώλοιό τ' ἐπισμυγερῶς ἀκόρητοι.
οὐκ οἷον σὺν τῇσιν ἑοὺς ἔβραισαν ἀκοίτας
ἀμφ' εὐνῇ, πᾶν δ' ἄρσεν ὁμοῦ γένος, ὥς κεν ὀπίσσω
μή τινα λευγαλέοιο φόνου τίσειαν ἀμοιβήν.
οἴη δ' ἐκ πατέων γεραροῦ περιφείσατο πατρὸς
Ὑψιπύλεια Θόαντος, ὃ δὴ κατὰ δῆμον ἄνασσε·
λάρνακι δ' ἐν κοίλῃ μιν ὑπερθ' ἁλὸς ἧκε φέρεσθαι,
αἴ κε φύγοι. καὶ τὸν μὲν ἐς Οἰνοίην ἐρύσαιτο,
πρόσθεν, ἀταὰρ Σίκινόν γε μεθυστέρον αὐδηθεῖσαν,
νῆσον ἐπακτῆρες, Σικίνου ἄπο, τόν ῥα Θόαντι
Νηϊὰς Οἰνοίη Νύμφη τέκεν εὐνηθεῖσα.
τῇσι δὲ Βοικόλιαί τε βοῶν, χάλκειά τε δύνειν
τεύχεα, πυρφόρους τε διαλμήξασθαι ἀρούρας
βήτεραν πάσῃσιν Ἀθηναίης πέλεν ἔργων,
οἷς αἰεὶ τοιοῖσδεν ὁμίλεον. ἀλλὰ γὰρ ἔμπης
ἦ θαμὰ δὴ πάσαιντο ἐπὶ πλατὺν ὄμμασι πόντον
δείματι λευγαλέῳ, ὁπότε Θρῄκιες ἴασι.

τῷ καὶ ὅτ' ἐϛγύθι νήσου ἐρεσσομένην ἴδον Ἀργὼ,
αὐτίκα πασσυδίη πυλέων ἔκλοσθε Μυρίνης,
δήϊα τεύχεα δῦναι, ἐς αἰγιαλὸν προχέοντο,
Θυιάσιν ὠμοβόροις ἴκελαι· φὰν γάρ που ἰκάνειν
Θρήϊκας· ἠδ' ἅμα τῇσι Θοαντιὰς Ὑψιπύλειαι
δῦν' ἐνὶ τεύχεσι πατρός. ἀμηχανίῃ δ' ἐκέχυντο
ἄφθογγοι· τοῖόν σφιν ἐπὶ δέος ἤωρεῖτο.
Τείως δ' αὖτ' ἐκ νηὸς ἀριστῆες προέηκαν
Αἰθαλίδην, κήρυκα θεόν, τῶπέρ τε μέλεσθαι
ἀγγελίας, καὶ σκῆπτρον ἐπέτραπον Ἑρμείαο,
σφωϊτέρου τοκῆος, ὃς οἱ μνῆσιν πόρε πάντων
ἄφθιτον· οὐδ' ἔτι νῦν περ ἀποιχομένου Ἀχέροντος
δίναις ἀπροφάτοις ψυχὴν ἐπιδέδρομε λήθη.
ἀλλ' ἥ γ' ἔμπεδον αἰὲν ἀμειβομένη μεμόρηται,
ἄλλοθ' ὑποχθονίοις ἐναριθμίος, ἄλλοτ' ἐς αὐγὰς
ἠελίου ζωοῖσι μετ' ἀνδράσιν. ἀλλά τί μύθους
Αἰθαλίδεω χρειὼ με διηνεκέως ἀγορεύειν;
ὅς ῥα τόθ' Ὑψιπύλην μειλιξάμενος δέχθαι ἰόντας
ἤματος ἀνομένοιο διὰ νηΐφας· οὐδὲ μὲν ἠοῖ
πείσματα νηὸς ἔλυσαν ἐπὶ πνοιῇ Βορέαο.
Λημνιάδες δὲ γυναῖκες ἀνὰ πτόλιν ἶζον ἰοῦσαι
εἰς ἀγορήν· αὐτὴ γὰρ ἐπέφραδεν Ὑψιπύλεια.
καί ῥ' ὅτε δὴ μάλα πᾶσαι ὁμιλαδὸν ἠγερέθοντο,
κύτινε ἄρ' ἦγ' ἐνὶ τῇσιν ἐπιῤῥύνουσ' ἀγόρευεν.
"Ω φίλαι, εἰ δ' ἄγε δὴ μενοεικέα δῶρα πόρωμεν
„ἀνδράσιν, οἷά τ' ἔοικεν ἄγειν ἐπὶ νηὸς ἔχοντας,
„ἤϊα, καὶ μίθυ λαρὸν, ἵν' ἔμπεδον ἔκλυθι πύργων
„μίμνωσι, μηδ' ἄμμε κατὰ χρειὼ μεθέπωνται

„ἀτρεκέως

„ ἀτρεκέως γνώωσι, κακὴ δ' ἐπὶ πολλὸν ἵκηται
„ βάξις· ἐπεὶ μέγα ἔργον ἐρέξαμεν, οὐδέ τι πάμπαν
„ θυμηδὲς τοῖσίν γε τόδ' ἔσσεται, εἴ κε δαεῖεν.
„ ἡμετέρη μέν νυν τοίη παρενήνοθε μῆτις·
„ ὑμέων δ' εἴ τις ἄρειον ἔπος μητίσεται ἄλλη,
„ ἐγρέσθω· τοῦ γάρ τε καὶ εἵνεκα δεῦρο κάλεσσα.
Ὡς ἄρ' ἔφη, καὶ θῶκον ἐφίζανε πατρὸς ἑοῖο
λάϊνον· αὐτὰρ ἔπειτα φίλη τροφὸς ὦρτο Πολυξώ,
γήραϊ δὴ ῥικνοῖσιν ἐπισκάζουσα πόδεσσι,
βάκτρῳ ἐρειδομένη, πέρι δὲ μενέαιν' ἀγορεῦσαι.
τῇ καὶ παρθενικαὶ πίσυρες σχεδὸν ἑδριόωντο,
ἀδμῆτες, λευκῇσιν ἐπιχνοάουσαι ἐθείραις.
στῆ δ' ἄρ' ἐνὶ μέσσῃ ἀγορῇ, ἀνὰ δ' ἔσχεθε δειρὴν
ἧκα μόλις κυφοῖο μεταφρένου, ὧδέ τ' ἔειπε.
“Δῶρα μὲν, ὡς αὐτῇ περ ἐφανδάνει Ὑψιπυλείῃ,
„ πέμπωμεν ξείνοισιν, ἐπεὶ καὶ ἄρειον ὀπάσσαι.
„ ὔμμι γε μὴν τίς μῆτις ἐπαύρεσθαι βιότοιο,
„ αἴ κεν ἐπιβρίσῃ Θρήϊξ στρατὸς, ἠέ τις ἄλλος
„ δυσμενέων, ἅτε πολλὰ μετ' ἀνθρώποισι πέλονται,
„ ὡς καὶ νῦν ὅδ' ὅμιλος ἀνωΐστως ἀφικάνει;
„ εἰ δὲ τὸ μὲν μακάρων τις ἀποτρέποι, ἄλλα δ' ὀπίσσω
„ μυρία, δηϊοτῆτος ὑπέρτερα, πήματα μίμνει.
„ εὖτ' ἂν δὴ γεραραὶ μὲν ἀποφθινύθωσι γυναῖκες,
„ κουρότεραι δ' ἄγονοι στυγερὸν ποτὶ γῆρας ἵκησθε,
„ πῶς τῆμος βώσεσθε δυσάμμοροι; ἠὲ βαρείαις
„ αὐτόματοι βόες ὔμμιν ἐνιζευχθέντες ἀρούραις
„ γειοτόμον νειοῖο διειρύσσουσιν ἄροτρον,
„ καὶ πρόκα, τελλομένου ἔτεος, στάχυν ἀμήσονται;

„ ἦ μὲν ἐγὼν, εἰ καί με τανῦν ἔτι πεφρίκασι
„ Κῆρες, ἐπερχόμενόν που ὀΐομαι εἰς ἔτος ἤδη
„ γαῖαν ἐφέσσεσθαι, κλερίων ἀπὸ μοῖραν ἑλοῦσαν
„ αὖτως ἡ Θέμις ἐστὶ, πάρος κακότητα πελάσσαι.
„ ἐπλοτέρῃσι δὲ πύσχω τάδε φραίζεσθαι ἄνωγα.
„ νῦν γὰρ δὴ παρὰ πόσσιν ἐπήβολος ἔσθ' ἁλεωρὴ,
„ εἴ κεν ἐπιλρέψητε δόμους καὶ λῃΐδα πᾶσαν
„ ὑμετέρην ξείνοισι, καὶ ἀγλαὸν ἄσλυ μέλεσθαι.

Ὡς ἔφατ'· ἐν δ' ἀγορὴ πλῆτο θρόου. εὖαδε γάρ σφι
μῦθος. ἀταὰρ μετὰ τήν γε παρασχεδὸν αὖτις ἀνῶξε
Υψιπύλη, καὶ τοῖσιν ὑποβλήδην ἔπος ηὔδα.

„ Εἰ μὲν δὴ πάσῃσιν ἐφανδάνει ἥδε μενοινὴ,
„ ἤδη κεν μετὰ νῆα καὶ ἄγγελον ὀτρύναιμι.
ἦ ῥα καὶ Ιφινόην μετεφώνεεν ἆσσον ἐοῦσαν.
„ Ὄρσο μοι, Ιφινόη, τοῦδ' ἀνέρος ἀνλιόωσα
„ ἡμέτερόνδε μολεῖν, ὅσλις ὅλου ἡγεμονεύει,
„ ὄφρα τι οἱ δήμοιο ἔπος θυμῆρες ἐνίσπω·
„ καὶ δ' αὐτοὺς γαίης τε καὶ ἄσλεος, αἴ κ' ἐθέλωσι,
„ κέκλεσθ' Θαρσαλέως ἐπιβαινέμεν εὐμενέοντας.

Η, καὶ ἔλυσ' ἀγορήν· μετὰ δ' εἰς ἑὸν ὦρτο νέεσθαι.
ὣς δὲ καὶ Ιφινόη Μινύας ἴκεθ'· οἱ δ' ἐρέεινον
χρεῖος ὅ τι φρονέουσα μετήλυθεν. ὦκα δὲ τούς γε
πασσυδίη μύθοισι προσέννεπεν ἐξερέουτας.

„ Κούρη τοί μ' ἐπέπεκε Θοαντιάδ' ἐνθάδ' ἰοῦσαν
„ Υψιπύλη, καλέειν νηὸς πρόμον, ὅσλις ἄριστος,
„ ὄφρα τι οἱ δήμοιο ἔπος θυμῆρες ἐνίσπῃ·
„ καὶ δ' αὐτοὺς γαίης τε καὶ ἄσλεος, αἴ κ' ἐθέλῃσι,
„ κέκλεσθαι αὐτίκα νῦν ἐπιβαινέμεν εὐμενέοντας.

Ως ἄρ' ἔφη· πάντεσσι δ' ἐναίσιμος ἥνδανε μῦθος.
Υψιπύλην δ' εἴσαντο καταφθιμένοιο Θόαντος
τηλυγέτην γεγαυῖαν ἀνασσέμεν· ὦκα δὲ τόν γε
πέμπον ἴμεν, καὶ δ' αὐτοὶ ἐπεντύνοντο νέεσθαι.
Αὐτὰρ ὅγ' ἀμφ' ὤμοισι θεᾶς Ιτωνίδος ἔργον,
δίπλακα πορφυρέην περονήσατο, τήν οἱ ὄπασσε
Παλλὰς, ὅτε πρῶτον δρυόχους ἐπεβάλλετο νηὸς
Αργοῦς, καὶ κανόνεσσι δάε ζυγὰ μετρήσασθαι.
ἦ μὲν ῥηΐτερόν κεν ἐς ἠέλιον ἀνιόντα
ὄσσε βάλοις, ἢ κεῖνο μεταβλέψειας ἔρευθος.
δὴ γάρ τοι μέσση μὲν ἐρευθήεσσα τέτυκτο,
ἄκρα δὲ, πορφυρέη πάντη πέλεν· ἐν δ' ἄρ' ἑκάστῳ
τέρματι δαίδαλα πολλὰ διακριδὸν εὖ ἐκέκαστο.
Εν μὲν ἔσαν Κύκλωπες ἐπ' ἀφθίτῳ ἥμενοι ἔργῳ,
Ζηνὶ κεραυνὸν ἄνακτι πονεύμενοι, ὃς τόσον ἤδη
παμφαίνων ἐτέτυκτο, μιῆς δ' ἔτι δεύετο μοῦνον
ἀκτῖνος, τὴν οἵγε σιδηρείῃς ἐλάασκον
σφύρῃσι, μαλεροῖο πυρὸς ζείουσαν ἀϋτμῇ.
Εν δ' ἔσαν Αντιόπης Ασωπίδος υἱέε δοιὼ,
Αμφίων καὶ Ζῆθος· ἀπύργωτος δ' ἔτι Θήβη
κεῖτο πέλας, τῆς οἵγε νέον βάλλοντο δομαίους
ἱέμενοι. Ζῆθος μὲν ἐπωμαδὸν ἠέρταζεν
οὔρεος ἠλιβάτοιο κάρη, μογέοντι ἐοικώς·
Αμφίων δ' ἐπί οἱ χρυσέῃ φόρμιγγι λιγαίνων
ἤϊε, δὶς τόσση δὲ μετ' ἴχνια νίσσετο πέτρη.
Εξείης δ' ἤσκητο βαθυπλόκαμος Κυθερείη
Αρεος ὀχμάζουσα θοὸν σάκος· ἐκ δέ οἱ ὤμου
πῆχυν ἐπὶ σκαιὸν ξυνοχὴ κεχάλαστο χιτῶνος

νέρθεν ὑπὲρ μαζοῖο· τὸ δ' ἀντίον ἀτρεκὲς αὖτως
χαλκείῃ δείκηλον ἐν ἀσπίδι Φαίνετ' ἰδέσθαι.
Ἐν δὲ βοῶν ἔστο λάσιος νομός· ἀμφὶ δὲ βουσὶ
Τηλεβόαι μάρναντο καὶ υἱέες Ηλεκτρύωνος·
οἱ μὲν ἀμειβόμενοι, ἀτὰρ οἵγ' ἐθέλοντες ἀμέρσαι
λῃϊσταὶ Τάφιοι· τῶν δ' αἵματι δεύετο λειμὼν
ἐρσήεις, πολέες δ' ὀλίγους βιόωντο νομῆας.
Ἐν δὲ δύω δίφροι πεποντήατο δαριόωντες.
καὶ τὸν μὲν προπάροιθε Πέλοψ ἴθυνε, τινάσσων
ἡνία, σὺν δέ οἱ ἕστο παραιβάτις Ἱπποδάμεια·
τὸν δὲ μεταδρομάδην ἐπὶ Μυρτίλος ἤλασεν ἵππους.
σὺν τῷ δ' Οἰνόμαος προτενὲς δόρυ χειρὶ μεμαρπὼς
ἄξονος ἐν πλήμνῃσι παρακλιδὸν ἀγνυμένοιο
πίπτεν, ἐπεσσύμενος Πελοπηϊάδαο νῶτα δαΐξαι.
Ἐν καὶ Ἀπόλλων Φοῖβος ὀϊστεύων ἐτέτυκτο,
βουσὶν οὔπω πολλὰς, ἐὴν ἐρύοντα καλύπτρην
μητέρα Θαρσαλέως Τιτυὸν μέγαν, ὃν ῥ' ἔτεκέν γε
δῖ' Ελάρη, θρέψεν δὲ καὶ ἂψ ἐλοχεύσατο Γαῖα.
Ἐν καὶ Φρίξος ἦεν Μινυήϊος, ὡς ἐτεὸν περ
εἰσαΐων κριοῦ, ὃ δ' ἄρ' ἐξενέπουλι ἐώικει.
κείνους κ' εἰσορόων ἀκέοις, ψευδοιό τε θυμὸν,
ἑλπόμενος πυκινήν τιν' ἀπὸ σφείων ἐσακοῦσαι
βάξιν, ἔ καὶ δηρὸν νυν ἐπ' ἑλπίδι θηήσαιο.
Τοῖ' ἄρα δῶρα θεᾶς Ιτωνίδος ἦεν Αθήνης.
δεξιτερῇ δ' ἕλεν ἔγχος ἐκηβόλον, ὅ ῥ' Αταλάντῃ
Μαινάλῳ ἔν ποτε οἱ ξεινήϊον ἐγγυάλιξε,
πρόφρων αἰνομένη· πέρι γὰρ μενέαινεν ἕπεσθαι
τὴν ῥ᾽ ὁδόν· ἀλλὰ γὰρ αὐτὸς ἐὼν ἀπερήτυε κούρην·

δεῖσεν δ' ἀργαλέας ἔριδας φιλότητος ἕκητι.
Βῆ δ' ἴμεναι προτὶ ἄστυ, φαεινῷ ἀστέρι ἶσος,
ὅν ῥά τε νηγατέῃσιν ἐεργόμεναι καλύβῃσι
νύμφαι θηήσαντο δόμων ὑπεραντέλλοντα,
καὶ σφίσι κυανέοιο δι' ἠέρος ὄμματα θέλγει
καλὸν ἐρευθόμενος, γάνυται δέ τε ἠϊθέοιο
παρθένος ἱμείρουσα μετ' ἀλλοδαποῖσιν ἐόντος
ἀνδράσιν, ᾧ κέν μιν μνηστὴν κομέωσι τοκῆες·
τῷ ἴκελος πρὸ πόληος ἀνὰ στίβον ἤϊεν ἥρως.
καί ῥ' ὅτε δὴ πυλέων τε καὶ ἄστεος ἐντὸς ἔβησαν,
δημότεραι μὲν ὄπισθεν ἐπεκλονέοντο γυναῖκες,
γηθόσυναι ξείνῳ· ὁ δ' ἐπὶ χθονὸς ὄμματ' ἐρείσας
νίσσετ' ἀπηλεγέως, ὄφρ' ἀγλαὰ δώμαθ' ἵκανεν
Υψιπύλης· ἄνεσαν δὲ θύρας προφανέντι θεράπναι
δικλίδας, εὐτύκτοισιν ἀρηραμένας σανίδεσσιν.
ἔνθα μιν Ιφινόη κλισμῷ ἐνὶ παμφανόωντι
ἐσσυμένως καλῇς διὰ παστάδος εἷσεν ἄγουσα
ἀντία δεσποίνης· ἡ δ' ἐγκλιδὸν ὄσσε βαλοῦσα
παρθενικὰς ἐρύθηνε παρηΐδας· ἔμπα δὲ τόνγε
αἰδομένη μύθοισι προσέννεπεν αἱμυλίοισι.
"Ξεῖνε, τίη μίμνοντες ἐπὶ χρόνον ἔκτοθι πύργων
„ ἧσθ' αὔτως; ἐπεὶ οὐ μὲν ὑπ' ἀνδράσι ναίεται ἄστυ.
„ ἀλλὰ Θρηϊκίης ἐπινάστιοι ἠπείροιο
„ πυροφόρους ἀρόωσι γύας. κακότητα δὲ πᾶσαν
„ ἐξερέω νημερτὲς, ἵν' εὖ γνοίητε καὶ αὐτοί.
„ εὖτε Θόας ἀστοῖσι πατὴρ ἐμὸς ἐμβασίλευε,
„ τηνίκα Θρηϊκίων, οἵ τ' ἀντία ναιετάουσι,
„ Λήμνου ἀπορνύμενοι λαοὶ πέρθ εσκον ἐπαύλους

„ ἐκ νηῶν, αὐτῆσι δ' ἀπείρονα λητδα κούραις
„ δεῦρ' ἄγον· οὐλομένης δὲ θεᾶς πορσύνετο μῆτις
„ Κύπριδος, ἥτε σφιν θυμοφθόρον ἔμβαλεν ἄτην.
„ δὴ γὰρ κουριδίας μὲν ἀπέσυγον, ἐκ δὲ μελάθρων,
„ ἧ ματίῃ εἴξαντες, ἀπεσσεύοιτο γυναῖκας·
„ αὐταὶρ λητάδεσσι δορυξήταις παρίαυον,
„ σχέτλιοι. ἦ μὲν δηρὸν ἐτέτλαμεν, εἴ κέ ποτ' αὖτις
„ ὀψὲ μεταστρέψωσι νόον· τὸ δὲ διπλόον αἰεὶ
„ πῆμα κακὸν προύβαινεν. ἀτιμάζοντο δὲ τέκνα
„ γνήσι' ἰνὶ μεγάροις, σκοτίη δ' ἀνέτελλε γενέθλη.
„ αὕτως δ' ἀδμῆτές τε κόραι, χῆραί τ' ἐπὶ τῆσι
„ μητέρες ἀμπολίεθρον ἀτημελέες ἀλάλητο.
„ οὐδὲ πατὴρ ὀλίγον περ ἐῆς ἀλέγιζε θυγατρὸς,
„ εἰ καὶ ἐν ὀφθαλμοῖσι δαϊζομένην ὁρόωτο
„ μητρυιῆς ὑπὸ χερσὶν ἀτασθάλου· οὐδ' ἀπὸ μητρὸς
„ λώβην, ὡς τοπάροιθεν, ἀεικέα παῖδες ἄμυνον·
„ οὐδὲ κασιγνήτοισι κασιγνήτη μέλε θυμῷ.
„ ἀλλ' οἷαι κοῦραι λητίδες ἔν τε δόμοισιν,
„ ἔν τε χοροῖς, ἀγορῇ τε, καὶ εἰλαπίνῃσι μέλοντο·
„ εἰσόκε τις θεὸς ἄμμιν ὑπέρβιον ἔμβαλε θάρσος,
„ ἂψ ἐπανερχομένους Θρῃκῶν ἄπο μηκέτι πύργοις
„ δέχθαι, ἵν' ἦ Φρονέοιεν ἄπερ θέμις, ἠέ πη ἄλλῃ
„ αὐταῖς λητάδεσσιν ἀφορμηθέντες ἵκοιντο.
„ οἳ δ' ἄρα θεσσάμενοι παίδων γένος, ὅσσον ἔλειπτο
„ ἄρσεν ἀνὰ πτολίεθρον, ἔβαν πάλιν, ἔνθ' ἔτι νῦν περ
„ Θρῃκίης ἄρουσιν χιονώδεα ναιετάουσι.
„ τῷ ὑμεῖς σφρωφᾶσθ' ἐπιδήμιοι· εἰ δέ κεν αὖθι
„ ναιετάειν ἐθέλοις, καί τοι ἄδοι, ἤτ' ἂν ἔπειτα

»» παλρὸς ἐμοῖο Θόαντος ἔχοις γέρας· οὐδέ τι σ' οἴω
»» γαῖαν ὀνόστεσθαι· πέρι γὰρ βαθυλήϊος ἄλλων
»» νήσων, Αἰγαίῃ ὅσαι εἰν ἁλὶ ναιετάουσιν.
»» ἀλλ' ἄγε νῦν ἐπὶ νῆα κιὼν ἑτάροισιν ἔνισπε
»» μύθους ἡμετέρους, μηδ' ἔκλυθι μίμνε πόλησς.
Ισκεν, ἀμαλδύνουσα φόνου τέλος, εἶον ἐτύχθη
ἀνδράσιν· αὐταὶρ ὃ τόνγε παραβλήδην προτέειπεν.
"Υψιπύλη, μάλα κεν θυμηδέος ἀνλιάσαιμεν
»» χρησμοσύνης, ἣν ἄμμι, σέθεν κατέουσιν, ὀπάζεις.
»» εἶμι δ' ὑποτροπος αὖτις ἀνὰ πτόλιν, εὖτ' ἂν ἕκαστα
»» ἐξείπω κατὰ κόσμον. ἀνακλορίη δὲ μελέτθω
»» σοί τ' αὐτῇ καὶ νῆσος· ἔγωγε μὲν οὐκ ἀθερίζων
»» χάζομαι, ἀλλά με λυγροὶ ἐπισπέρχουσιν ἄεθλοι.
Η, καὶ δεξιτερῆς χειρὸς θίγεν· αἶψα δ' ὀπίσσω
βῆ ῥ' ἴμεν, ἀμφὶ δὲ τόνγε νεήνιδες ἄλλοθεν ἄλλαι
μυρίαι εἰλίσσοντο κεχαρμέναι, ὄφρα πυλάων
ἐξέμολε· μετέπειτα δ' ἐϋτροχάλοισιν ἁμάξαις
ἀκλὴν εἰσανέβαν, ξεινήϊα πολλὰ φέρουσαι,
μῦθον ὅτ' ἤδη πάντα διηνεκέως ἀγόρευσε,
τόν ῥα καλεσσαμένη διεπέφραδεν Υψιπύλεια·
καὶ δ' αὐτοὺς ξεινοῦσθαι ἐπὶ σφέα δώματ' ἄγεσκον
ῥηϊδίως· Κύπρις γὰρ ἐπὶ γλυκὺν ἵμερον ὦρσεν,
Ηφαίστοιο χάριν πολυμήτιος, ὄφρα κεν αὖτις
ναίηται μετόπισθεν ἀκήρατος ἀνδράσι Λῆμνος.
Ενθ' ὁ μὲν Υψιπύλης βασιλήϊον ἐς δόμον ὦρτο
Αἰσονίδης· οἱ δ' ἄλλοι ὅπη καὶ ἵκυρσαν ἕκαστος,
Ηρακλῆος ἄνευθεν. ὁ γὰρ παρὰ νηὶ λέλειπτο
αὐτὸς ἑκών, παυρεί τε διακριθέντες ἑταῖροι.

αὐτίκα δ' ἄσφυ χοροῖσι καὶ εἰλατίνῃσι γεγήθει,
καπνῷ κνισσήεντι περίπλεον· ἔξοχα δ' ἄλλων
ἀθανάτων Ἥρης υἷα κλυτὸν, ἠδὲ καὶ αὐτὴν
Κύπριν ἀοιδῇσι θυέεσσί τε μειλίσσοντο.
ἀμβολίη δ' εἰς ἦμαρ ἀεὶ ἐξ ἤματος ἦε
ναυτιλίης· δηρὸν δ' ἂν ἐλίνυον αὖθι μένοντες,
εἰ μὴ ἀολλήσας ἑτάρους ἀπάνευθε γυναικῶν
Ἡρακλέης, τοίοισιν ἐνιπλήξων προσέειπε.
"Δαιμόνιοι, πάτρης ἐμφύλιον αἷμ' ἀποέργει
" ἡμέας; ἢ γάμων ἐπιδευέες ἐνθάδ' ἔβημεν
" κεῖθεν, ὀνοσσάμενοι πολιήτιδας; αὖθι δ' ἔασθε
" ναίοντας λιπαρὴν ἄρσιν Δήμνοιο ταμέσθαι;
" οὐ μὰν εὐκλειεῖς γε σὺν ὀθνείῃσι γυναιξὶν
" ἐσσόμεθ' ὥδ' ἐπὶ δηρὸν ἐελμένοι· οὐδέ τι κῶας
" αὐτόμαλον δώσει τις ἑλὼν θεὸς εὐξαμένοισιν.
" ἴομεν αὖτις ἕκαστος ἐπὶ σφέα· τὸν δ' ἐνὶ λέκτροις
" Ὑψιπύλης εἰᾶτε πανήμερον, εἰσόκε Λῆμνον
" παισὶν ἐπανδρώσῃ, μεγάλη τέ ἑ βάξις ἵκηται.
Ὡς νείκεσσεν ὅμιλον· ἐναντία δ' οὔ νύ τις ἔτλη
ὄμματ' ἀνασχεθέειν, οὐδὲ προτιμυθήσασθαι·
ἀλλ' αὕτως ἀγορῆθεν ἐπαρλίζοντο νέεσθαι
σπερχόμενοι. ταὶ δέ σφιν ἐπέδραμον, εὖτ' ἐδάησαν.
ὡς δ' ὅτε λείρια καλὰ περιβρομέουσι μέλισσαι
πέτρης ἐκχύμεναι σιμβληίδος, ἀμφὶ δὲ λειμὼν
ἐρσήεις γάνυται, ταὶ δὲ γλυκὺν ἄλλοτε ἄλλον
καρπὸν ἀμέργουσι πεποτημέναι· ὣς ἄρα ταί γε
ἐνδυκὲς ἀνέρας ἀμφὶ κινυρόμεναι προχέοντο,
χερσί τε καὶ μύθοισιν ἐδεικανόωντο ἕκαστον,

εὐχό-

εὐχόμενος μακάρεσσιν ἀπήμονα νόστον ὀπάσσαι.
ὣς δὲ καὶ Ὑψιπύλῃ ἠρήσατο, χεῖρας ἑλοῦσα
Αἰσονίδεω, τὰ δέ οἱ ῥέε δάκρυα χήτει ἰόντος.
"Νίσσεο, καὶ σὲ θεοὶ σὺν ἀοσηρέσιν αὖτις ἑταίροις
„χρύσειον βασιλῆϊ δέρος κομίσειαν ἄγοντα
„αὖτως, ὡς ἐθέλεις καί τοι φίλον· ἦδε δὲ νῆσος
„σκηπτῖρά τε πατρὸς ἐμοῖο πατρέσσεται, εἴ κεν ὀπίσσω
„δή ποτε νοστήσας ἐθέλοις ἄψορρον ἱκέσθαι.
„ῥηϊδίως δ' ἄν τοι καὶ ἀοσείονα λαὸν ἀγείραις
„ἄλλων ἐκ πολίων. ἀλλ' οὐ σύ γε τήνδε μενοινὴν
„σχήσεις, οὔτ' αὐτὴ προτιόσσομαι ὥς κε τελεῖσθαι.
„μνώεο μὴν ἀοσεών περ ὁμῶς καὶ νόστιμος ἦδη
„Ὑψιπύλης· λίσσε δ' ἡμὶν ἔσος, τό κεν ἐξανύσαιμι
„πρόφρων, ἦν ἄρα δή με θεοὶ δώωσι τελέσθαι.
Τὴν δ' αὖτ' Αἴσονος υἱὸς ἀγαιόμενος προσέειπεν·
"Ὑψιπύλη, τὰ μὲν οὕτω ἐναίσιμα πάντα γένοιτο
„ἐκ μακάρων· τύνη δ' ἐμέθεν πέρι θυμὸν ἀρείω
„ἴσχαν', ἐπεὶ πάτρην μοι ἄλις Πελίαο ἔχηται
„ναιετάειν· μοῦνόν με θεοὶ λύσειαν ἀέθλων.
„εἰ δ' οὔ μοι πέπρωται ἐς Ἑλλάδα γαῖαν ἱκέσθαι
„τηλοῦ ἀναπλώοντι, σὺ δ' ἄρσενα παῖδα τέκοιο,
„πέμπε μιν ἡβήσαντα Πελασγίδος ἔνδον Ἰωλκοῦ,
„πατρί τ' ἐμῷ καὶ μητρὶ δύης ἄκος, ἦν ἄρα τούς γε
„τέτμῃ ἔτι ζώοντας, ἵν' ἄνδιχα τοῖο ἄνακτος
„σφῇσιν πορσύνωνται ἐφέστιον ἐν μεγάροισιν.
Ἦ, καὶ ἔβαιν' ἐπὶ νῆα παροίτατος· ὣς δὲ καὶ ἄλλοι
βαῖνον ἀριστῆες· λάζοντο δὲ χερσὶν ἐρετμὰ
ἐνσχερὼ ἑζόμενοι· πυματίσιν δὲ σφίσιν Ἄργος

λῦσεν ὑπὲκ πέτρης ἀλιμυρέος. ἔνθ' ἄρα τοίγε
κόπλον ὕδωρ δολιχῇσιν ἐπικρατέως ἐλάτῃσιν.
ἐσπέριοι δ' Ὀρφῆος ἐφημοσύνῃσιν ἔκελσαν
νῆσον ἐς Ἡλέκτρης Ατλαντίδος, ὄφρα δαέντες
ἀῤῥήτους ἀγανῇσι τελεσφορίῃσι θέμιστας
σωότεροι κρυόεσσαν ὑπεὶρ ἅλα ναυτίλλοιντο.
τῶν μὲν ἔτ' οὐ προτέρω μυθήσομαι· ἀλλὰ καὶ αὐτὴ
νῆσος ὁμῶς κεχάροιτο, καὶ εἰ λάχον ὄργια κεῖνα
δαίμονες ἐνναέται, τὰ μὲν οὐ θέμις ἄμμιν ἀείδειν.
Κεῖθεν δ' εἰρεσίῃ Μέλανος διὰ βένθεα πόντου
ἰέμενοι, τῇ μὲν Θρῃκῶν χθόνα, τῇ δὲ περαίην
Ιμβρον ἔχον καθύπερθε· νέον γε μὲν ἠελίοιο
δυομένου, Χερόνησον ἐπὶ προὔχουσαν ἵκοντο.
ἔνθα σφι λαιψηρὸς ἄπη νότος, ἰσλία δ' οὔρῳ
σλησάμενοι, κούρης Αθαμαντίδος αἰπὰ ῥέεθρα
εἰσέβαλον· πέλαγος δὲ τὸ μὲν καθύπερθε λέλειπτο
ἦρι, τὸ δ' ἐννύχιοι Ροιτειάδος ἔνδοθεν ἀκλῆς
μίτρεον, Ιδαίην ἐπὶ δεξιὰ γαῖαν ἔχοντες.
Δαρδανίην δὲ λιπόντες ἐπιπροσέβαλλον Αβύδῳ,
Περκώπην δ' ἐπὶ σῇ, καὶ Αβαρνίδος ἠμαθόεσσαν
ἠϊόνα, ξαθέην τε παρήμειβον Πιτύειαν.
καὶ δὴ τῇ γ' ἐπὶ νυκλὶ, διάνδιχα νηὸς ἰούσης,
δίνῃ πορφύροντα δινήσαν Ελλήσποντον.

Εστι δέ τις αἰπεῖα Προποντίδος ἔνδοθι νῆσος
τυτθὸν ἀπὸ Φρυγίης πολυλήιου ἠπείροιο
εἰς ἅλα κεκλιμένη, ὅσσον τ' ἐπιμύρεται ἰσθμὸς
χέρσῳ ἐπικρηνὴς καλαειμένος· ἐν δέ οἱ ἀκταὶ

ἀμφίδυμοι, κεῖνται δ' ὑπὲρ ὕδατος Αἰσήποιο.
Αρκτων μιν καλέουσιν ὄρος περιναιετάοντες·
καὶ τὸ μὲν ὑβρισταί τε καὶ ἄγριοι ἀμφινέμονται
Γηγενέες, μέγα θαῦμα περικτιόνεσσιν ἰδέσθαι.
ἓξ γὰρ ἑκάστῳ χεῖρες ὑπέρβιοι ἠερέθονται,
αἱ μὲν ἀπὸ στιβαρῶν ὤμων δύο, ταὶ δ' ὑπένερθε
τέσσαρες αἰνοτάτῃσιν ἐπὶ πλευρῇς ἀραρυῖαι.
ἰσθμὸν δ' ἀμπεδίον τε Δολίονες ἀμφενέμοντο
ἀνέρες· ἐν δ' ἥρως Αἰνήϊος υἱὸς ἄναστε
Κύζικος, ὃν κούρη δίου τέκεν Εὐσώροιο
Αἰνήτη. τοὺς δ' οὔ τι, καὶ ἔκπαγλοί περ ἐόντες,
Γηγενέες σίνοντο, Ποσειδάωνος ἀρωγῇ·
τοῦ γὰρ ἔσαν ταπρῶτα Δολίονες ἐκγεγαῶτες.
ἔνθ' Αργὼ προὔτυψεν ἐπειγομένη ἀνέμοισι
Θρηϊκίοις, καλὸς δὲ λιμὴν ὑπέδεκτο θέουσαν.
κεῖσε καὶ εὐναίης ὀλίγον λίθον ἐκλύσαντες,
Τίφυος ἐννεσίῃσιν ὑπὸ κρήνῃ ἐλίποντο,
κρήνῃ ὑπ' Αρτακίῃ· ἕτερον δ' ἕλον, ὅστις ἀρήρει,
βριθύν· ἀτὰρ κεῖνόν γε θεοπροπίαις Εκάτοιο
Νηλεΐδαι μετόπισθεν Ιάονες ἱδρύσαντο
ἱερὸν, ᾗ θέμις ἦεν, Ιησονίης ἐν Αθήνης.
Τοὺς δ' ἄμυδις φιλότητι Δολίονες, ἠδὲ καὶ αὐτὸς
Κύζικος ἀντήσαντες, ὅτε στόλον ἠδὲ γενέθλην
ἔκλυον οἵτινες εἶεν, ἐϋξείνως ἀρέσαντο,
καὶ σφέας εἰρεσίῃ πέπιθον προτέρωσε κιόντας
ἄστεος ἐν λιμένι πρυμνήσια νηὸς ἀνάψαι.
ἔνθ' οἵ γ' Εκβασίῳ βωμὸν θέσαν Απόλλωνι,
εἰσάμενοι παρὰ θῖνα, θυηπολίης τ' ἐμέλοντο.

δῶκεν δ' αὐτὸς ἄναξ λαρὸν μέθυ δευομένοισι,
μῆλά θ' ὁμοῦ. δὴ γάρ οἱ ἔην φάτις, εὖτ' ἂν ἵκωνται
ἀνδρῶν ἡρώων θεῖος στόλος, αὐτίκα τόνγε
μείλιχον ἀντιάαν, μηδὲ πτολέμοιο μέλεσθαι.
νεῖόν που κἀκείνῳ ἐπισταχύεσκον ἴουλοι,
οὐδέ νύ πω παίδεσσιν ἀγαλλόμενος μεμόρητο·
ἀλλ' ἔτι οἱ κατὰ δώματ' ἀκήρατος ἦεν ἄκοιτις
ὠδίνων, Μέροπος Περκωσίου ἐκγεγαυῖα,
Κλείτη ἐϋπλόκαμος. τὴν μὲν νέον ἐξέτι πατρὸς
θεσπεσίοις ἕδνοισιν ἀνήγαγεν ἀντιπέρηθεν.
ἀλλὰ καὶ ὣς θάλαμόν τε λιπὼν καὶ δέμνια νύμφης
τοῖς μέτα δαῖτ' ἀλέγυνε, βάλεν δ' ἀπὸ δείματα θυμοῦ.
ἀλλήλους δ' ἐρέεινον ἀμοιβαδίς. ἤτοι ὁ μὲν σφέων
πεύθετο ναυτιλίης ἄνυσιν, Πελίαό τ' ἐφετμάς·
οἱ δὲ περικτιόνων πόλιας, καὶ κόλπον ἅπαντα
εὐρείης πεύθοντο Προποντίδος· οὐ μὲν ἐπιπρὸ
ἠείδει καταλέξαι ἐελδομένοισι δαῆναι.
ἠοῖ δ' εἰσανέβαν μέγα Δίνδυμον, ὄφρα κεν αὐτοὶ
θηήσαιντο πόρους κείνης ἁλός· ἐκ δ' ἄρα τοίγε
νῆα χυτοῦ λιμένος προτέρου ἐξήλασαν ὁρμοῦ·
ἥδε δ' Ιησονίη πέφαται ὁδὸς, ἥνπερ ἔβησαν.
Γηγενέες δ' ἑτέρωθεν ἀπ' οὔρεος αἴξαντες
φράξαν ἀπειρεσίοιο Χυτοῦ στόμα νειόθι πέτρῃς
πόντιον, οἷά τε θῆρα λοχώμενοι ἔνδον ἐόντα.
ἀλλὰ γὰρ αὖθι λέλειπτο σὺν ἀνδράσιν ὁπλοτέροισιν
Ηρακλέης, ὃς δή σφι παλίντονον αἶψα τανύσσας
τόξον, ἐπασσυτέρους πέλασε χθονί· τοὶ δὲ καὶ αὐτοὶ
πέτρας ἀμφιρῶγας ἀερτάζοντες ἔβαλλον.

δὴ γάρ που κἀκεῖνα θεὰ τρέφεν αἰνὰ πέλωρα
Ηρη, Ζηνὸς ἄκοιτις, ἀέθλιον Ηρακλῆϊ.
σὺν δὲ καὶ ὦλλοι δῆθεν ὑπότροποι ἀντιόωντες,
πρίν περ ἀνελθέμεναι σκοπιὴν, ἥπτοντο φόνοιο
Γηγενέων ἥρωες ἀρήϊοι, ἠμὲν ὀϊστοῖς,
ἠδὲ καὶ ἐγχείῃσι δεδεγμένοι, εἰσόκε πάντας
ἀντιβίην ἀσπερχὲς ὀρινομένους ἐδάϊξαν.
ὡς δ' ὅτε δούρατα μακρὰ νέον πελέκεσσι τυπέντα
ὑλοτόμοι στοιχηδὸν ἐπὶ ῥηγμῖνι βάλωσιν,
ὄφρα νοτισθέντα κρατεροὺς ἀνεχοίατο γόμφους·
ὣς οἱ ἐνὶ ξυνοχῇ λιμένος πολιοῖο τέταντο
ἑξείης, ἄλλοι μὲν ἐς ἁλμυρὸν ἀθρόοι ὕδωρ
δύπτοντες κεφαλὰς καὶ στήθεα, γυῖα δ' ὕπερθε
χέρσῳ τεινάμενοι· τοὶ δ' ἔμπαλιν, αἰγιαλοῖο
κράατα μὲν ψαμάθοισι, πόδας δ' εἰς βένθος ἔρειδον,
ἄμφω ἅμ' οἰωνοῖσι καὶ ἰχθύσι κύρμα γενέσθαι.
Ηρωες δ', ὅτε δή σφιν ἀταρβὴς ἔπλετ' ἄεθλος,
δὴ τότε πείσματα νηὸς ἐπὶ πνοιῇς ἀνέμοιο
λυσάμενοι, προτέρωσε διὲξ ἁλὸς οἶδμα νέοντο.
ἡ δ' ἔθεε λαίφεσσι πανήμερος· οὐ μὲν ἰούσης
νυκτὸς ἔτι ῥιπὴ μένεν ἔμπεδον, ἀλλὰ θύελλαι
ἀντίαι ἁρπάγδην ὀπίσω φέρον, ὄφρ' ἐπέλασσεν
αὖτις ἐϋξείνοισι Δολίοσιν. ἐκ δ' ἄρ' ἔβησαν
αὐτονυχί· Ιερὴ δὲ φατίζεται ἡδ' ἔτι πέτρη,
ᾗ πέρι πείσματα νηὸς ἐπεσσύμενοι ἐβάλοντο.
οὐδέ τις αὐτὴν νῆσον ἐπιφραδέως ἐνόησεν
ἔμμεναι· οὐδ' ὑπὸ νυκτὶ Δολίονες ἂψ ἀνιόντας
ἥρωας νημερτὲς ἐπήϊσαν· ἀλλά που ἀνδρῶν

Μακριέων εἴσαντο Πελασγικὸν ἄρεα κέλσαι.
τῷ καὶ τεύχεα δύντες ἐπὶ σφίσι χεῖρας ἄειραν.
σὺν δ' ἔλασαν μελίας τε καὶ ἀσπίδας ἀλλήλοισιν,
ὀξείῃ ἴκελοι ῥιπῇ πυρὸς, ἥ τ' ἐνὶ θάμνοις
αὐαλέοισι πεσοῦσα κορύστεται· ἐν δὲ κυδοιμὸς
δεινός τε ζαμενής τε Δολιονίῳ πέσε δήμῳ.
οὐδ' ὅγε δηϊοτῆτος ὑπὲρ μόρον αὖτις ἔμελλεν
οἴκαδε νυμφιδίους θαλάμους καὶ λέκτρον ἱκέσθαι.
ἀλλά μιν Αἰσονίδης τετραμμένον ἰθὺς ἑεῖο
πλῆξεν ἐπαΐξας στῆθος μέσον, ἀμφὶ δὲ δουρὶ
ὀστέον ἐῤῥαίσθη· ὁ δ' ἐνὶ ψαμάθοισιν ἐλυσθεὶς
μοῖραν ἀνέπλησε. τὴν γὰρ θέμις οὔ ποτ' ἀλύξαι
θνητοῖσι· πάντη δὲ περὶ μέγα πέπταται ἕρκος.
ὣς τὸν ὀϊόμενόν που ἀδευκέος ἔκτοθεν ἄτης
εἶναι ἀριστήων, αὐτὴ ὑπὸ νυκτὶ πέδησε
μαρνάμενον κείνοισι. πολεῖς δ' ἐπαρηγόνες ἄλλοι
ἔκταθεν. Ηρακλέης μὲν ἐνήρατο Τηλεκλῆα
ἠδὲ Μεγαβρόντην· Σφόδριν δ' ἐνάριξεν Ακαστος·
Πηλεὺς δὲ Ζέλυν εἷλεν, ἀρηΐθοόν τε Γέφυρον.
αὐτὰρ ἐϋμελίης Τελαμὼν Βασιλῆα κατέκτα.
Ιδας δ' αὖ Προμέα, Κλύτιος δ' Υάκινθον ἔπεφνε.
Τυνδαρίδαι δ' ἄμφω Μεγαλοσσάκεα, Φλόγιόν τε.
Οἰνείδης δ' ἐπὶ τοῖσιν ἕλε θρασὺν Ιτυμονῆα,
ἠδὲ καὶ Αρτακέα, πρόμον ἀνδρῶν· οὓς ἔτι πάντας
ἐνναέται τιμαῖς ἡρωΐσι κυδαίνουσιν.
οἱ δ' ἄλλοι εἴξαντες ὑπέτρεσαν, ἠΰτε κίρκους
ὠκυπέτας ἀγεληδὸν ὑποτρέσσωσι πέλειαι.
ἐς δὲ πύλας ὁμάδῳ πέσον ἀθρόοι· αἶψα δ' αὐτῆς

πλῆτο πόλις, σφενόεντος ὑποτροπίῃ πολέμοιο.
ἠῶθεν δ' ὁλοὴν καὶ ἀμήχανον εἰσεγόησαν
ἀμφλακίην ἄμφω· σφυγερὸν δ' ἄχος εἷλεν ἰδόντας
ἥρωας Μινύας Αἰνῄϊον υἷα πάροιθε
Κύζικον ἐν κονίῃσι καὶ αἵματι πεφληῶτα.
ἥματα δὲ τρία πάντα γόων, τίλλοντό τε χαίτας
αὐτοὶ ὁμῶς λαοί τε Δολίονες. αὐτὰρ ἔπειτα
τρὶς περὶ χαλκείοις σὺν τεύχεσι δινηθέντες
τύμβῳ ἐνεχλερέϊξαν, ἐπειρήσαντό τ' ἀέθλων,
ἧ θέμις, ἀμφιδίον λειμώνιον, ἔνθ' ἔτι νῦν περ
ἐσκέχυται τόδε σῆμα καὶ ὀψιγόνοισιν ἰδέσθαι.
οὐδὲ μὲν οὐδ' ἄλοχος Κλείτη φθιμένοιο λέλειπτο
οὔ πόσιος μετόπισθε· κακῷ δ' ἔτι κύντερον ἄλλο
ἧνυσεν, ἁψαμένη βρόχον αὐχένι. τὴν δὲ καὶ αὐταὶ
Νύμφαι ἀποφθιμένην ἀλσηΐδες ὠδύραντο·
καί οἱ ἀπὸ βλεφάρων ὅσα δάκρυα χεῦαν ἔραζε,
πάντα τάγε κρήνην τεῦξαν θεαὶ, ἣν καλέουσι
Κλείτην, δυσλήνοιο περικλεὲς οὔνομα νύμφης.
αἰνότατον δὴ κεῖνο Δολιονίῃσι γυναιξὶν
ἀνδράσι τ' ἐκ Διὸς ἦμαρ ἐπήλυθεν· οὐδὲ γὰρ αὐτῶν
ἔτλη τις πάσσασθαι ἐδητύος, οὐδ' ἐπὶ δηρὸν,
ἐξ ἀχέων, ἔργοιο μυλητῴτου ἐμνώοντο·
ἀλλ' αὕτως ἄφλεκτα διεζώεσκον ἔδοντες.
ἔνθ' ἔτι νῦν, εὖτ' ἄν σφιν ἐτήσια χύτλα χέωνται
Κύζικον ἐνναίοντες Ἰάονες, ἔμπεδον αἰεὶ
πανδήμοιο μύλης πελάνους ἐπαλετρεύουσιν.
Ἐκ δὲ τόθεν τρηχεῖαι ἀνήρθησαν ἄελλαι
ἦμαθ' ὁμοῦ νύκτας τε δυώδεκα, τοὺς δὲ κατ' αὖθι

ναυτίλλεσθαι ἔρυκον. ἐπισπομένη δ' ἐνὶ νυκλὶ
ὦλλοι μέν ῥα πάροι δεδμημένοι εὐνάζοντο
ὕπνῳ ἀρισθῆες πόντου λάχος· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Μόψος τ' Ἀμπυκίδης ἀδινὰ κνώσσοντας ἔρυντο.
ἡ δ' ἄρ' ὑπὲρ ξανθοῖο κυρήστεω Λίσονίδαο
πωτᾶτ' ἀλκυονὶς λιγυρῇ ὀπὶ θεσπίζουσα
λῆξιν ὁρινομένων ἀνέμων· συνέηκε δὲ Μόψος,
ἀλκυόνος ὄρνιθος ἐναίσιμον ὄσσαν ἀκούσας.
καὶ τὴν μὲν θεὸς αὖτις ἀπέτραπεν, ἷξε δ' ὕπερθε
νηὸς ἀφλαύστοιο μετήορος αἴξασα.
τὸν δ' ὅ γε κεκλιμένον μαλακοῖς ἐνὶ κώεσιν οἷων
κινήσας ἀνέγειρε παρασχεδόν, ὧδέ τ' ἔειπεν.
"Αἰσονίδη, χρειώ σε τόδ' ἱερὸν εἰσανιόντα
„ Δινδύμου ὀκριόεντος, ἐΰθρονον ἱλάξασθαι
„ μητέρα συμπάντων μακάρων· λήξουσι δ' ἄελλαι
„ ζαχρηεῖς. τοίην γὰρ ἐγὼ νέον ὄσσαν ἄκουσα
„ ἀλκυόνος ἁλίης, ἥτε κνώσσοντος ὕπερθε
„ σεῖο πέριξ τὰ ἕκαστα πιφαυσκομένη πεπότηλο.
„ ἐκ γὰρ τῆς ἄνεμοί τε, θάλασσά τε, νειόθι τε χθὼν
„ πᾶσα πεπείρηται, νιφόεν θ' ἕδος Οὐλύμποιο·
„ καί οἱ, ὅτ' ἐξ ὀρέων μέγαν οὐρανὸν εἰσαναβαίνει,
„ Ζεὺς αὐτὸς Κρονίδης ὑποχάζεται· ὡς δὲ καὶ ὦλλοι
„ ἀθάνατοι μάκαρες δεινὴν θεὸν ἀμφιέπουσιν.
Ὡς φάτο· τῷ δ' ἀσπασίην ἔπος γένετ' εἰσχύοντι.
ὦρνυτο δ' ἐξ εὐνῆς κεχαρημένος· ὦρσε δ' ἑταίρους
πάντας ἐπισπέρχων, καί τε σφίσιν ἀγρομένοισιν
Ἀμπυκίδεω Μόψοιο θεοπροπίας ἀγόρευεν.
αἶψα δὲ κουρότεροι μὲν ἀπὸ σταθμῶν ἐλάσαντες

ἔνθεν

ἔνθεν ἐπ' αἰπεινὴν ἄναγον βόας οὔρεος ἄκρην.
οἱ δ' ἄρα λυσάμενοι Ιερῆς ἐκ πείσματα πέτρης,
ἤρεσαν ἐς λιμένα Θρηΐκιον· ἀν δὲ καὶ αὐτοὶ
βαῖνον, παυροτέρους ἑτάρων ἐν νηῒ λιπόντες.
τοῖσι δὲ Μακριάδες σκοπιαὶ, καὶ πᾶσα περαίη
Θρηϊκίης ἐνὶ χερσὶν ἑαῖς προὐφαίνετ' ἰδέσθαι·
φαίνετο δ' ἠερόεν στόμα Βοσπόρου, ἠδὲ κολῶναι
Μυσίαι· ἐκ δ' ἑτέρης ποταμοῦ ῥόος Αἰσήποιο
ἄστυ τε καὶ πεδίον Νηπήϊον Αδρηστείης.
ἔσκε δέ τι στιβαρὸν στύπος ἀμπέλου ἔντροφον ὕλῃ
πρόχνυ γεράνδρυον· τὸ μὲν ἔκταμον, ὄφρα πέλοιτο
δαίμονος οὐρείης ἱερὸν βρέτας· ἔξεσε δ' Αργος
εὐκόσμως, καὶ δή μιν ἐπ' ὀκριόεντι κολωνῷ
ἵδρυσαν, φηγοῖσιν ἐπηρεφὲς ἀκροτάτῃσιν,
αἵ ῥά τε πασάων πανυπέρταται ἐῤῥίζωντο.
βωμὸν δ' αὖ χεράδος παρενήνεον· ἀμφὶ δὲ φύλλοις
στεψάμενοι δρυΐνοισι θυηπολίης ἐμέλοντο,
Μητέρα Δινδυμίην πολυπότνιαν ἀγκαλέοντες,
ἐνναέτιν Φρυγίης, Τιτίην θ' ἅμα, Κύλληνόν τε,
οἳ μοῦνοι πολέων μοιρηγέται ἠδὲ πάρεδροι
Μητέρος Ιδαίης κεκλήαται, ὅσσοι ἔασι
Δάκτυλοι Ιδαῖοι Κρηταιέες, οὕς ποτε Νύμφη
Αγχιάλη Δικταῖον ἀνὰ σπέος, ἀμφοτέρῃσι
δραξαμένη γαίης Οἰαξίδος, ἐβλάστησε.
πολλὰ δὲ τήνγε λιτῇσιν ἀποστρέψαι ἐριωλὰς
Αἰσονίδης γουνάζετ' ἐπιλείβων ἱεροῖσιν
αἰθομένοις· ἄμυδις δὲ νέοι Ορφῆος ἀνωγῇ
σκαίροντες βηταρμὸν ἐνόπλιον ὠρχήσαντο,

καὶ σάκεα ξιφέεσσιν ἐπέκλυσον, ὥς κεν ἰωὴ
δύσφημος πλάζοιτο δι' ἠέρος, ἤν ἔτι λαοὶ
κηδείῃ βατιλῆος ἀνέσθενον. ἔνθεν ἔσαιεὶ
ῥόμβῳ καὶ τυπάνῳ Ρείην φρύγες ἱλάσκονται.
ἡ δέ που εὐαγέεσσιν ἐπὶ φρένα θῆκε θυηλαῖς
ἀνταίη δαίμων· τὰ δ' ἐοικότα σήματ' ἔγεντο.
δένδρεα μὲν καρπὸν χέον ἄσπετον, ἀμφὶ δὲ πεσσοὶ
αὐτομάτη φύε γαῖα τερείνης ἄνθεα ποίης.
θῆρες δ' εἰλυούς τε κατὰ ξυλόχους τε λιπόντες,
οὐρῇσι σαίνοντες ἐπήλυθον. ἠδὲ καὶ ἄλλο
θῆκε τέρας· ἐπεὶ οὔ τι παροίτερον ὕδατι ναῖε
Δίνδυμον· ἀλλά σφιν τότ' ἀνέβραχε διψάδος αὖτως
ἐκ κορυφῆς ἄλληκτον· Ἰησονίην δ' ἐνέπουσι
κεῖνο ποτὸν κρήνην περιναιέται ἄνδρες ὀπίσσω.
καὶ τότε μὲν δαῖτ' ἀμφὶ θεᾶς θέσαν οὔρεσιν Ἀρκλως,
μέλπουτες Ρείην πολυπότνιαν. αὐτὰρ ἐς ἠῶ,
ληξάντων ἀνέμων, νῆσον λάβον εἰρεσίῃσιν.

Ἐνθ' ἔρις ἄνδρα ἕκαστον ἀριστήων ὀρόθυνεν,
ὅστις ἀποπρολίξειε πανύστατος· ἀμφὶ γὰρ αἰθὴρ
νήνεμος ἐστόρεσεν δίνας, κατὰ δ' εὖνασε πόντον.
οἱ δὲ γαληναίῃ πίσυνοι ἐλάαθεον ἐπιωρὸ
νῆα βίῃ· τὴν δ' οὔ κε διὲξ ἁλὸς αἰσσουσαν
οὐδὲ Ποσειδάωνος ἀείλοπος ὀδὲς κίχον ἵππους.
ἔμπης δ' ἐγρομένοιο σάλου ζαχρηέσιν αὔραις,
αἰὲν ἐὸν ἐκ ποταμῶν ὑπὸ δείελον περθόντο,
τειρόμενοι κυμάτῳ, μετελώφιον. αὐτὰρ ὁ τούσγε
πασσυδίῃ μογέοντας ἐφέλκετο καρτεῖ χειρῶν

Ηρακλέης, ἐτίνασσε δ' ἀρηρότα δούρατα νηός.
ἀλλ' ὅτε δὴ, Μυσῶν λελιημένοι ἠπείροιο,
Ρυνδακίδας προχοὰς, μέγα τ' ἠρίον Αἰγαίωνος
τυτθὸν ὑπὲκ Φρυγίης παρεμέτρεον εἰσορόωντες,
δὴ τότ' ἀνοχλίζων τετρηχότος οἴδματος ὁλκοὺς,
μεσσόθεν ἄξεν ἐρετμόν. ἀτὰρ τρύφος ἄλλο μὲν αὐτὸς
ἄμφω χερσὶν ἔχων πέσε δόχμιος, ἄλλο δὲ πόντος
κλύζε παλιροθίοισι φέρων. ἀνὰ δ' ἕζετο σιγῇ
παπταίνων· χεῖρες γὰρ ἀήθεσαν ἠρεμέουσαι.

Ημος δ' ἀγρόθεν εἶσι φυτοσκάφος, ἤ τις ἀροτρεὺς
ἀσπασίως εἰς αὖλιν ἑὴν, δόρποιο χατίζων,
αὐτοῦ δ' ἐν προμολῇ τετρυμένα γούνατ' ἔκαμψεν
αὐσταλέος κονίῃσι, περιτριβέας δέ τε χεῖρας
εἰσορόων, κακὰ πολλὰ ἑῇ ἠρήσατο γαστρί·
τῆμος ἄρ' οἵ γ' ἀφίκοντο Κιανίδος ἤθεα γαίης,
ἀμφ' Αργανθώνειον ὄρος, προχοάς τε Κίοιο.
τοὺς μὲν ἐϋξείνως Μυσοὶ φιλότητι κιόντας
δειδέχατ', ἐνναέται κείνης χθονὸς, ἤϊά τε σφι
μῆλά τε δευομένοις, μέθυ τ' ἄσπετον ἐγγυάλιξαν.
ἔνθα δ' ἔπειθ' οἱ μὲν ξύλα κάγκανα, τοὶ δὲ λεχαίην
φυλλάδα λειμώνων φέρον ἄσπετον ἀμήσαντες,
στόρνυσθαι· τοὶ δ' ἀμφὶ πυρήϊα δινεύεσκον·
οἱ δ' οἶνον κρητῆρσι κέρων, πονέοντό τε δαῖτα,
Εκβασίῳ ῥέξαντες ὑπὸ κνέφας Απόλλωνι.

Αὐτὰρ ὁ δαίνυσθαι ἑτάροις οἷς εὖ ἐπιτείλας
βῆ ῥ' ἴμεν εἰς ὕλην υἱὸς Διὸς, ὥς κεν ἐρετμὸν
οἷ αὐτῷ φθαίη καταχείριον ἐντύνασθαι.

εὗρεν ἔπειτ' ἐλάτην ἀλαλήμενος, οὔτε τι πολλοῖς
ἀχθομένην ὄζοις, οὐδὲ μέγα τηλεθόωσαν,
ἀλλ' οἷον ταναῆς ἔρνος πέλει αἰγείροιο·
τόσσον ὁμῶς μῆκός τε καὶ ἐς πάχος ἦεν ἰδέσθαι.
ῥίμφα δ' ἐϊσοδόκην μὲν ἐπὶ χθονὶ θῆκε Φαρέτρην
αὐτοῖσι τόξοισιν, ἔδυ δ' ἄπο δέρμα λέοντος.
τὴν δ' ὅγε χαλκοβαρεῖ ῥοπάλῳ δαπέδοιο τινάξας
νειόθεν ἀμφοτέρῃσι περὶ σθένος ἔλλαβε χερσὶν,
ἠνορέῃ πίσυνος· ἐν δὲ πλατὺν ὦμον ἔρεισεν
εὖ διαβάς· πεδόθεν δὲ, βαθυρίζου περ ἐοῦσαν,
προσφὺς ἐξήειρε σὺν αὐτοῖς ἴχμασι γαίης.
ὡς δ' ὅταν ἀπροφάτως ἰσὸν νεὸς, εὖτε μάλιστα
χειμερίη ὀλοοῖς πέλει δύσις Ωρίωνος,
ὑψόθεν ἐμπλήξασα θοὴ ἀνέμοιο κατάϊξ
αὐτοῖσι σφήνεσσιν ὑπὲκ πρότονων ἐρύσηται·
ὡς ὅγε τὴν ἤειρεν. ὁμοῦ δ' ἀνὰ τόξα καὶ ἰοὺς,
δέρμα θ' ἑλὼν, ῥόπαλόν τε, παλίσσυτος ὦρτο νέεσθαι.
Τόφρα δ' Ὕλας χαλκείῃ σὺν κάλπιδι νόσφιν ὁμίλου
δίζετο κρηναίης ἱερὸν ῥόον, ὥς κεν οἱ ὕδωρ
θᾶσσον ἀφυσσάμενος ποτιδόρπιον, ἄλλα τε πάντα
ὀτραλέως κατὰ κόσμον ἐπαρτίσσειεν ἑοῦντι.
δὴ γάρ μιν τοίοισιν ἐν ἤθεσιν αὐτὸς ἔφερβε
νηπιάχον ταπρῶτα, δόμων ἐκ πατρὸς ἀπούρας,
δίου Θειοδάμαντος, ὃν ἐν Δρυόπεσσιν ἔπεφνε
νηλειῶς, βοὸς ἀμφὶ γεωμόρου ἀντιόωντα.
ἤτοι ὁ μὲν νειοῖο γύας τέμνεσκεν ἀρότρῳ
Θειοδάμας ἀνίῃ βεβολημένος· αὐτὰρ ὃ τόνγε
βοῦν ἀρότην ἤνωγε παρασχέμεν· οὐκ ἐθέλοντα.

ἵετο γὰρ πρόφασιν πολέμου Δρυόπεσσι βαλέσθαι
λευγαλέην, ἐπεὶ οὔ τι δίκης ἀλέγοντες ἔναιον.
ἀλλὰ τὰ μὲν τηλοῦ κεν ἀποπλάγξειεν ἀοιδῆς.
αἶψα δ' ὅ γε κρήνην μετεκίαθεν, ἣν καλέουσι
Πηγὰς ἀργίγυοι περιναιέται. οἱ δέ που ἄρτι
Νυμφάων ἵσταντο χοροί· μέλε γὰρ σφίσι πάσαις,
ὅσσαι κεῖσ' ἐρατὸν Νύμφαι ῥέον ἀμφινέμοντο,
Ἀρσεμίν ἐννυχίῃσιν ἀεὶ μέλπεσθαι ἀοιδαῖς.
αἱ μὲν ὅσαι σκοπιὰς ὀρέων λάχον, ἢ καὶ ἐναύλους,
αἵ γε μὲν ὑλήωροι ἀποπροθεν ἐστιχόωντο·
ἡ δὲ νέον κρήνης ἀνεδύετο καλλινάοιο
Νύμφη ἐφυδατίη· τὸν δὲ σχεδὸν εἰσενόησε
κάλλεϊ καὶ γλυκερῇσιν ἐρευθόμενον χαρίτεσσι.
πρὸς γάρ οἱ δίχομηνις ἀπ' αἰθέρος αὐγάζουσα
βάλλε Σελήναίη. τὴν δὲ Φρένας ἐπλήσατο
Κύπρις, ἀμηχανίῃ δὲ μόγις συναγείρατο θυμόν.
αὐτὰρ ὅγ' ὡς τάρπητο ῥόῳ ἔνι κάλπιν ἔρεισε
λίχρις ἐπιχριμφθείς, περὶ δ' ἄσπετον ἔβραχεν ὕδωρ
χαλκὸν ἐς ἠχήεντα φορεύμενον, αὐτίκα δ' ἦγε
λαιὸν μὲν καθύπερθεν ἐπ' αὐχένος ἄνθετο πῆχυν,
κύσσαι ἐπειθύουσα τέρεν στόμα· δεξιτερῇ δὲ
ἀζηχὴς ἔτάραξε χερὶ, μέση δ' ἐνικάββαλε δίνῃ.
Τοῦ δ' ἥρως ἰάχοντος ἐπέκλυεν υἱὸς ἑταίρων
Εἰλατίδης Πολύφημος, ἰὼν προτέρωσε κελεύθου.
δείλη γὰρ Ἡρακλῆα πελώριον, ὁππόθ' ἵκοιτο.
βῆ δὲ μεταίξας Πηγέων σχεδὸν, ἠύτε τις θὴρ
ἄγριος, ὅν ῥά τε γῆρυς ἀπόπροθεν ἵκετο μήλων,
λιμῷ δ' αἰθόμενος μετανίσσεται, οὐδ' ἐπέκυρσε

πρόμνησι· πρὸ γὰρ αὐτοὶ ἐνὶ σταθμοῖσι νομῆες
ἔλσαν· ὁ δὲ σταναχὼν βρέμει ἄσπετον, ὄφρα κάμῃσιν·
ὣς τότ' ἄρ' Εἰλατίδης μεγάλ' ἔστενεν, ἀμφὶ δὲ χῶρον
φοίτα κικλήσκων· μελέη δέ οἱ ἔπλετο φωνή.
αἶψα δ' ἐρυσσάμενος μέγα φάσγανον ὦρτο δίεσθαι,
μή πως ἢ θήρεσσιν ἕλωρ πέλεν, ἠέ μιν ἄνδρες
μοῦνον ἐόντ' ἐλόχησαν, ἄγουσι δὲ λῃΐδ' ἐτοίμην.
ἔνθ' αὐτῷ ξύμβλητο κατὰ στίβον Ἡρακλῆϊ,
γυμνὸν ἐπαίσσων παλάμῃ ξίφος· εὖ δέ μιν ἔγνω
σπερχόμενον μετὰ νῆα διὰ κνέφας. αὐτίκα δ' ἄτην
ἔκφατο λευγαλέην, βεβαρημένος ἄσθμαλι θυμόν.
"Δαιμόνιε, στυγερόν τοι ἄχος πάμπρωτος ἐνίψω.
„οὐ γὰρ Ὕλας κρήνηνδε κιὼν, σόος αὖτις ἱκάνει.
„ἀλλά ἑ λῃστῆρες ἐνιχρίμψαντες ἄγουσιν,
„ἢ θῆρες σίνονται· ἐγὼ δ' ἰάχοντος ἄκουσα.
Ὣς φάτο· τῷ δ' αἴοντι κατὰ κροτάφων ἅλις ἱδρὼς
κήκιεν, ἐν δὲ κελαινὸν ὑπὸ στῶλάγχνοις ζέεν αἷμα.
χωόμενος δ' ἐλάτην χαμάδις βάλεν, ἐς δὲ κέλευθον
τὴν θέεν, ἢ πόδες αὐτὸν ὑπέκφερον αἴσσοντα.
ὡς δ' ὅτε τίς τε μύωπι τετυγμένος ἔσσυτο ταῦρος,
πίσεά τε προλιπὼν καὶ ἐλεστρίδας· οὐδὲ νομήων
οὐδ' ἀγέλης ὄθεται, πρήσσει δ' ὁδόν, ἄλλοτ' ἄπαυστος,
ἄλλοτε δ' ἱσταμένος, καὶ ἀνὰ πλατὺν αὐχέν' ἀείρων
ἵησι μύκημα, κακῷ βεβολημένος οἴστρῳ·
ὣς ὄγε μαιμώων, ὁτὲ μὲν θοὰ γούνατ' ἔπαλλε
συνεχέως, ὁτὲ δ' αὖτε μεταλήγων καμάτοιο
τῆλε διαπρύσιον μεγάλῃ βοάασκεν ἀϋτῇ.
Αὐτίκα δ' ἀκροτάτας ὑπερέσχεθεν ἄκριας αἰθὴρ

ἠῷος, πνοιαὶ δὲ κατήλυθον· ὦκα δὲ Τῖφυς
ἐσβαίνειν ὀρόθυνεν, ἐπαύρεσθαί τ' ἀνέμοιο.
οἱ δ' ἐσέβαινον ἄφαρ λελιημένοι· ὕψι δὲ νηὸς
εὐναίας ἐρύσαντες ἀνεκρούσαντο κάλωας.
κυρτώθη δ' ἀνέμῳ λίνα μεσσόθι, τῆλε δ' ἀπ' ἀκτῆς
γηθόσυνοι φορέοντο παραὶ Ποσιδήϊον ἄκρην.
ἦμος δ' οὐρανόθεν χαροπὴ ὑπολάμπεται ἠὼς
ἐκ περάτης ἀνιοῦσα, διαγλαύσσουσι δ' ἀταρποὶ,
καὶ πεδία δροσόεντα φαεινῇ λάμπεται αἴγλῃ,
τῆμος τούσγ' ἐνόησαν ἀϊδρείῃσι λιπόντες.
ἐν δέ σφι κρατερὸν νεῖκος πέσεν, ἐν δὲ κολωὸς.
ἄσπετος, εἰ τὸν ἄριστον ἀποπρολιπόντες ἔβησαν
σφωϊτέρων ἑτάρων. ὁ δ' ἀμηχανίῃσιν ἀτυχθεὶς
οὐδέ τι τοῖον ἔπος μετεφώνεεν, οὐδέ τι τοῖον
Αἰσονίδης· ἀλλ' ἦσθο βαρείῃ νειόθεν ἄτῃ
θυμὸν ἔδων· Τελαμῶνα δ' ἔλε χόλος, ὧδέ τ' ἔειπεν.
"Ἠσ' αὔτως εὔκηλος, ἐπεὶ νύ τοι ἄρμενον ἦεν
» Ἡρακλῆα λιπεῖν· σέο δ' ἔκλυθι μῆτις ὄρωρεν,
» ὄφρα τὸ κείνου κῦδος ἀν' Ἑλλάδα μή σε καλύψῃ,
» αἴ κε θεοὶ δώωσιν ὑπότροπον οἶκαδε νόστον.
» ἀλλά τί μύθων ἦδος, ἐπεὶ καὶ νόσφιν ἑταίρων
» εἶμι τεῶν, οἵ τόνγε δόλον συνετεκλήναντο.
Ἦ, καὶ ἐς Ἀγνιάδην Τῖφυν θόρε· τὼ δέ οἱ ὄσσε
ὄσλιγες μαλεροῖο πυρὸς ὣς ἰνδάλλονθο.
καί νύ κεν ἂψ ἀπίσω Μυσῶν ἐπὶ γαῖαν ἵκοντο,
λαῖτμα βιησάμενοι, ἀνέμου τ' ἄλληκτον ἰωὴν,
εἰ μὴ Θρηϊκίοιο δύω υἷες Βορέαο
Αἰακίδην χαλεπαῖσιν ἐρητύεσκον ἔπεσσι;

σχέτλιοι· ἦ τέ σφι σὺν ἐρὴ τίσις ἔπλετ' ὀπίσσω
χερσὶν ὑφ' Ἡρακλῆος, ὅ μιν δίζεσθαι ἔρυκον.
ἆθλων γὰρ Πελίαο δεδουπότος ἆψ ἀνιόντας
Τήνῳ ἐν ἀμφιρύτῃ πίφνει, καὶ ἀμήσαλο γαῖαν
ἀμφ' αὐτοῖς, σήλας τε δύω καθύπερθεν ἔτευξεν,
ὧν ἑτέρη, θάμβος περιώσιον ἀνδράσι λεύσσειν,
κίνυται ἠχήεντος ὑπὸ πνοιῇ Βορέαο.
καὶ τὰ μὲν ὣς ἤμελλε μετὰ χρόνον ἐκτελέεσθαι.
τοῖσιν δὲ Γλαῦκος βρυχίης ἁλὸς ἐξεφαάνθη,
Νηρῆος θείοιο πολυφράδμων ὑποφήτης·
ὕψι δὲ λαχνῆέν τε κάρη καὶ σήθε' ἀείρας
νειόθεν ἐκ λαγόνων, σιβαρῇ γ' ἐπορέξατο χειρὶ
νηὸς ὁλκαίοιο, καὶ ἴαχεν ἐσσυμένοισι.
"Τίπτε παρὲκ μεγάλοιο Διὸς μενεαίνετε βουλὴν
Αἰήτεω πολέθρον ἄγειν θρασὺν Ἡρακλῆα;
Ἀργει οἱ μοῖρ' ἐστὶν ἀτασθάλῳ Εὐρυσθῆϊ
ἐκπλῆσαι μογέοντα δυώδεκα πάντας ἄεθλους,
ναίειν δ' ἀθανάτοισι συνέσσιον, εἴ κ' ἔτι παύρους
ἐξανύσῃ· τῷ μή τι ποθὴ κείνοιο πελέσθω.
αὖτως δ' αὖ Πολύφημον ἐπὶ προχοῇσι Κίοιο
πέπρωται Μυσοῖσι περικλεὲς ἄστυ καμόντα,
μοῖραν ἀναπλήσειν Χαλύβων ἐν ἀπείρονι γαίῃ.
αὐτὰρ Υλαν Φιλότητι θεὰ ποιήσατο Νύμφη
ἔν πόσιν, οἷό περ οὕνεκ' ἀποπλαγχθέντες ἔλειφθεν.
Η, καὶ κῦμ' ἁλίασθεν ἐφέσσατο νειόθι δύψας·
ἀμφὶ δέ οἱ δίνῃσι κυκώμενον ἄφρεεν ὕδωρ
πορφύρεον, κοίλην δὲ διὲξ ἁλὸς ἔκλυσε νῆα.
γήθησαν δ' ἥρωες· ὁ δ' ἐσσυμένως ἐβεβήκει

Αἰακίδης

Αἰακίδης Τελαμὼν ἐς Ἰήσονα, χεῖρα δὲ χειρὶ
ἄκρην ἀμφιβαλὼν προσπτύξαιο, φώνησέν τε.
"Αἰσονίδη, μή μοι τι χολώσεαι, ἀφραδίῃσιν
„εἴ τι περ ἀασάμην. πέρι γάρ μ' ἄχος ἦκεν ἐνίσσειν,
„μῦθον ὑπερφίαλόν τε καὶ ἄτριπτον. ἀλλ' ἀνέμοισι
„δώομεν ἀμπλακίην, ὡς καὶ πάρος εὐμενέοντες.
Τὸν δ' αὖτ' Αἴσονος υἱὸς ἐπιφραδέως προσέειπεν·
"Ὦ πέπον, ἦ μάλα δή με κακῷ ἐκυδάσσαο μύθῳ,
„φὰς ἐνὶ τοῖσιν ἅπασιν ἐπηέος ἀνδρὸς ἀλείτην
„ἔμμεναι. ἀλλ' οὐ θήν τοι ἀδευκέα μῆνιν ἀέξω,
„πρίν περ ἀνιηθείς· ἐπεὶ οὐ περὶ πώεσι μήλων,
„οὐδὲ περὶ κλεάτεσσι χαλεψάμενος μενέαινας,
„ἀλλ' ἑτάρου περὶ φωτός. ἔολπα δέ τοι σὲ καὶ ἄλλῳ
„ἀμφ' ἐμεῦ, εἰ τοιόνδε πέλοι ποτέ, δηρίσεσθαι.
Ἦ ῥα, καὶ ἀρθμηθέντες, ὅπη πάρος, ἑδριόωντο.
τῷ δὲ Διὸς βουλῇσιν, ὁ μὲν Μυσοῖσι βαλέσθαι
μέλλεν ἐπώνυμον ἄστυ πολισσάμενος ποταμοῖο
Εἰλατίδης Πολύφημος· ὁ δ' Εὐρυσθῆος ἀέθλους
αὖτις ἰὼν πονέεσθαι. ἐπηπείλησε δὲ γαῖαν
Μυσίδ' ἀνασχήσειν αὐτοσχεδὸν, ὁππότε μή οἱ
ἢ ζωοῦ εὕροιεν Ὕλα μόρον, ἠὲ θανόντος.
τοῖο δὲ ῥύσι' ὄπασσαν, ἀποκρίναντες ἀρίστους
υἱέας ἐκ δήμοιο, καὶ ὅρκια ποιήσαντο,
μή ποτε μασλεύοντες ἀπολήξειν καμάτοιο.
τοὔνεκεν εἰσέτι νῦν περ Ὕλαν ἐρέουσι Κιανοὶ,
κοῦρον Θειοδάμαντος, ἐϋκλιμένης τε μέλονται
Τρηχῖνος. δὴ γάρ ῥα κατ' αὐτόθι νάσσαλο παῖδας,
οὕς οἱ ῥύσια κεῖθεν ἐπιπροέηκαν ἄγεσθαι.

Νηῦν δὲ παννυχίην ἄνεμος φέρε νυκλί τε πάσῃ
λάβρος ἐπιπνείων· ἀτὰρ οὐδ' ἐπὶ τυτθὸν ἄητο
νηῦς τελλομένης. οἱ δὲ χθονὸς εἰσανέχουσαν
ἀκλὴν ἐκ κόλποιο μάλ' εὐρείᾳ γ' ἐσιδέσθαι
φρασσάμενοι, κώπῃσιν ἅμ' ἠελίῳ ἐπέκελσαν.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΝ Β.

Ἐνθάδ' ἔσαν σταθμοί τε βοῶν, αὐλίς τ' Ἀμύκοιο
Βεβρύκων βασιλῆος ἀγήνορος, ὃν ποτε Νύμφη
τίκτε, Ποσειδάωνι Γενεθλίῳ εὐνηθεῖσα,
Βιθυνὶς Μελίη, ὑπεροπλοτέρη ἀνδρῶν·
ὅς τ' ἐπὶ καὶ ξείνοισιν ἀεικέα θεσμὸν ἔθηκε,
μή τιν' ἀπωτέρω εἶναι, πρὶν πειρήσασθαι ἑοῖο
πυγμαχίης· πολέας δὲ περικλιτῶν ἐδάϊξε.
καὶ τότε δὴ πρότι νῆα κιὼν, χρειὼ μιν ἐρέσθαι
ναυτιλίης, οἵ τ' εἶεν, ὑπερβασίῃσιν ἄτισσε·
τοῖον δ' ἐν πάντεσσι παρασχεδὸν ἔκφαλο μῦθον.
"Κέκλυθ' ἁλίπλαγκτοι, τάπερ ἴδμεναι ὔμμιν ἔοικεν·
"οὔ τινα θέσμιόν ἐστιν ἀφορμηθέντα νέεσθαι
"ἀνδρῶν ὀθνείων, ὅς κεν Βέβρυξι πελάσσῃ,
"πρὶν χείρεσσιν ἐμῇσιν ἑὰς ἀνὰ χεῖρας ἀείραι.
"τῷ καί μοι τὸν ἄριστον ἀποκρίδὸν οἷον ὁμίλου
"πυγμαχίῃ δήσασθε καταυτόθι δηριάασθαι.
"εἰ δ' ἂν ἀπηλεγέοιτε ἐμὰς πατέοιτε θέμιστας,
"ἦ κέν τις σὺν ἐρῶς κρατερὴ ἐπιέψει ἀνάγκη.
Ἦ ῥα μέγα φρονέων· τοὺς δ' ἄγριος εἰσαΐοντας

εἷλε χόλος· πέρι δ' αὖ Πολυδεύκεα τύψεν ὁμοκλή.
αἶψα δ' ἑῶν ἑτάρων πρόμος ἵστατο, φώνησέν τε·
"Ισχεο νῦν, μηδ' ἄμμι κακὴν, ὅτις εὔχεαι εἶναι,
„ Φαῖνε βίην· θεσμοῖς γὰρ ὑπείξομεν, οἷς ἀγορεύεις.
„ αὐτὸς ἑκὼν ἤδη τοι ὑπίσχομαι ἀντιάασθαι.
Ως φάτ' ἀπηλεγέως· ὁ δ' ἐσέδρακεν, ὄμμαθ' ἑλίξας,
ὥστε λέων ὑπ' ἄκοντι τετυμμένος, ὅντ' ἐν ὄρεσσιν
ἀνέρες ἀμφιπένονται· ὁ δ' ἰλλόμενός περ ὁμίλῳ
τῶν μὲν ἔτ' οὐκ ἀλέγει, ἐπὶ δ' ὄσσεται οἰόθεν οἷος
ἄνδρα τὸν, ὅς μιν ἔτυψε παροίτατος, οὐδ' ἐδάμασσεν.
ἔνθ' αὖ Τυνδαρίδης μὲν ἐΰστιπτον θέτο φᾶρος
λεπτόμιτον, τό ῥά οἱ τὶς ἑὸν ξεινήϊον εἶναι
ὤπασε Λημνιάδων· ὁ δ' ἐρεμνὴν δίπτυχα λώπην
αὐτῇσι περόνῃσι, καλαύροπά τε τρηχεῖαν
κάββαλε, τὴν φορέεσκεν, ὀριτρεφέος κοτίνοιο.
αὐτίκα δ' ἐγγύθι χῶρον ἑαδότα παπτήναντες
ἷζον ἑοὺς δίχα πάντας ἐνὶ ψαμάθοισιν ἑταίρους,
οὐ δέμας, οὐδὲ φυὴν ἐναλίγκιοι εἰσοράασθαι.
ἀλλ' ὁ μὲν ἢ ὀλοοῖο Τυφωέος, ἠὲ καὶ αὐτῆς
Γαίης εἶναι ἔϊκτο πέλωρ τέκος, οἷα πάροιθε,
χωομένη Διΐ, τίκτεν· ὁ δ' οὐρανίῳ ἀτάλαντος
ἀστέρι Τυνδαρίδης, οὗπερ κάλλισται ἔασιν
ἑσπερίην διὰ νύκτα φαεινομένου ἀμαρυγαί.
τοῖος ἔην Διὸς υἱὸς, ἔτι χνοάοντας ἰούλους
ἀντέλλων, ἔτι φαιδρὸς ἐν ὄμμασιν. ἀλλά οἱ ἀλκὴ
καὶ μένος ἠΰτε θηρὸς ἀέξετο· πῆλε δὲ χεῖρας,
πειράζων εἴθ' ὡς πρὶν ἐϋτρόχαλοι φορέονται,
μηδ' ἄμυδις καμάτῳ τε καὶ εἰρεσίῃ βαρύθοιεν.

αὖ μὰν αὖτ' Ἄμυκος πειρήσαλο· σῖγα δ' ὄπωθεν
ἐσῖνὼς εἰς αὐτὸν ἔχ' ὄμματα, καί οἱ ὀρέχθει
θυμὸς ἐελδομένῳ σιηθέων ἐξ αἷμα πεδάσσαι.
τοῖσι δὲ μεσσηγὺς θεράπων Ἀμύκοιο Λυκωρεὺς
θῆκε πάροιθε ποδῶν δοιοὺς ἑκάτερθεν ἱμάντας
ὠμοὺς, ἀζαλέους, περὶ δ' οἵ γ' ἔσαν ἐσκληῶτες.
αὐτὰρ ὃ τόν γ' ἐπέεσσιν ὑπερφιάλοισι μετηύδα.

"Τῶνδέ τοι, ὅν κ' ἐθέλῃσθα, πάλου ἄτερ, ἐγγυαλίξω
"αὐτὸς ἑκών, ἵνα μή μοι ἀτέμβηαι μετόπισθεν.
"ἀλλὰ βάλευ περὶ χειρί· δαεὶς δέ κεν ἄλλῳ ἐνίσποις
"ὅσσον ἐγὼ ῥινούς τε βοῶν πέρι τ' εἰμὶ ταμέσθαι
"ἀζαλέας, ἀνδρῶν τε παρηΐδας αἵματι φύρσαι.

Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ὅγ' οὔτι παραβλήδην ἐρίδηνεν.
ἦκα δὲ μειδήσας, οἵ οἱ παρὰ ποσσὶν ἔκειντο,
τοὺς ἕλεν ἀπροφάτως· τοῦ δ' ἀντίος ἦλυθε Κάστωρ
ἠδὲ Βιαντιάδης Ταλαὸς μέγας· ὦκα δ' ἱμάντας
ἀμφίδεον, μάλα πολλὰ παρηγορέοντες ἑκάστῳ.
τῷ δ' αὖτ' Ἀρητός τε καὶ Ὄρνυτος, οὐδέ τι ἤδειν
νήπιοι ὕστατα κεῖνα κακῇ δήσαντες ἐν αἴσῃ.

Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἱμᾶσι διασταδὸν ἠρτύναντο
αὐτίκ' ἀνασχόμενοι ῥιθέων προπάροιθε βαρείας
χεῖρας, ἐπ' ἀλλήλοισι μένος φέρον ἀντιόωντες.
ἔνθα δὲ Βεβρύκων μὲν ἄναξ, ἅτε κῦμα θαλάσσης
τρηχὺ θοῇ ἐπὶ νηῒ κορύσσεται, ἥ δ' ὑπὸ τυτθὸν
ἰδρείῃ πυκινοῖο κυβερνητῆρος ἀλύσκει,
ἰεμένου φορέεσθαι ἔσω τοίχοιο κλύδωνος·
ὣς ὅγε Τυνδαρίδην φοβέων ἔπετ', οὐδέ μιν εἶα
δηθύνειν. ὁ δ' ἄρ' αἰὲν ἀνούταλος ἦν διὰ μῆτιν

ἀΐσσοντ' ἀλέεινεν· ἀπηνέα δ' αἶψα νοήσας
πυγμαχίην, ᾗ κάρτος ἀάατος, ᾗ τε χερείων,
τῇ ῥ' ἄμοτον καὶ χερσὶν ἐναντία χεῖρας ἔμιξεν.
ὡς δ' ὅτε νήϊα δοῦρα θοοῖς ἀντίξοα γόμφοις
ἀνέρες ὑληουργοὶ, ἐπιβλήδην ἐλάοντες,
θείνωσι σφύρῃσιν, ἐπ' ἄλλῳ δ' ἄλλος ἄηται
δοῦπος ἄδην· ὣς τοῖσι παρήϊά τ' ἀμφοτέρωθε
καὶ γένυες κτύπεον· βρυχὴ δ' ὑπετέλλετ' ὀδόντων
ἄσπετος, οὐδ' ἔλληξαν ἐπισταδὸν οὐτάζοντες,
ἔς τε περ οὐλοὸν ἆσθμα καὶ ἀμφοτέρους ἐδάμασσε.
στάντε δὲ βαιὸν ἄπωθεν ἀπωμόρξαντο μετώπῳ
ἱδρῶ ἅλις, καματηρὸν ἀϋτμένα φυσιόωντες.
ἂψ δ' αὖτις συνόρουσαν ἐναντίοι, ἠΰτε ταύρω
φορβάδος ἀμφὶ βοὸς κεκοτηότε δηριάασθον.
ἔνθα δ' ἔπειτ' Αμυκος μὲν ἐπ' ἀκροτάτοισιν ἀερθεὶς,
βουτύπος οἷα, πόδεσσι, τανύσσατο, καδδὲ βαρεῖαν
χεῖρ' ἐπί οἱ πελέμιξεν· ὁ δ' ἀΐξαντος ὑπέστη,
κρᾶτα παρακλίνας, ὤμῳ δ' ἀνεδέξατο πῆχυν
τυτθόν· ὁ δ' ἄγχ' αὐτοῖο παρ' ἐκ γόνυ γουνὸς ἀμείβων
κόψε μεταΐγδην ὑπὲρ οὔατος, ὀστέα δ' εἴσω
ῥῆξεν· ὁ δ' ἀμφ' ὀδύνῃ γνὺξ ἤριπεν· οἱ δ' ἰάχησαν
ἥρωες Μινύαι· τοῦ δ' ἀθρόος ἔκχυτο θυμός.

Οὐδ' ἄρα Βέβρυκες ἄνδρες ἀφείδησαν βασιλῆος·
ἀλλ' ἄμυδις κορύνας ἀζηχέας ἠδὲ σιγύνους
ἰθὺς ἀνασχόμενοι Πολυδεύκεος ἀντιάασκον.
τοῦ δὲ πάρος κολεῶν εὐήκεα φάσγαν' ἑταῖροι
ἔσταν ἐρυσσάμενοι. πρῶτός γε μὲν ἀνέρα Κάστωρ
ἤλασ' ἐπεσσύμενον κεφαλῆς ὕπερ· ἡ δ' ἑκάτερθεν

ἔνθα καὶ ἔνθ' ὤμισιν ἐπ' ἀμφοτέροις ἐκέσθη.
αὐτὸς δ' Ἰτυμονῆα πελώριον, ἠδὲ Μίμαντα,
τὸν μὲν, ὑπὸ σθέρνοιο θοῷ ποδὶ λαὲ ἐπορούσας,
πλῆξε, καὶ ἐν κονίῃσι βάλε· τοῦ δ' ἄσσον ἰόντος
δεξιτερῇ σκαιῆς ὑπὲρ ὀφρύος ἤλασε χειρὶ,
δρύψε δέ οἱ βλέφαρον, γυμνὴ δ' ὑπελείπετ' ὀπωπή.
Ὠρείδης δ' Ἀμύκοιο, βίην ὑπέροπλος, ὀπάων
οὗτα Βικτιάδαο κατὰ κληῖδα Ταλαοῖο,
ἀλλά μιν οὐ κατέπεφνεν, ὅσον δ' ἐπὶ δέρμαλι μοῦνον,
νηδυίων ἄψαυστος ὑπὸ ζώνην θόρε χαλκός.
αὖτως δ' Ἀρητος μενεδήϊον Εὐρύτου υἷα
Ἰφιτον ἀζηλέῃ κορύνῃ σθυφέλιξεν ἐλάσσας,
οὔπω κηρὶ κακῇ πεπρωμένον· ἦ τάχ' ἔμελλεν
αὐτὸς δηώσεσθαι ὑπὸ ξίφεϊ Κλυτίοιο.
καὶ τότ' ἄρ' Ἀσκαῖος Λυκόργοιο θρασὺς υἱὸς
αἶψα μάλα τεταγὼν πέλεκυν μέγαν, ἠδὲ κελαινὸν
ἄξονος προσχόμενος σκιερῇ δίρος, ἔνθορε μέσσῳ
ἐμμεμαὼς Βέβρυξιν· ὁμοῦ δέ οἱ ἕσσευντο
Αἰακίδαι, σὺν δέ σφιν ἀρήϊος ὦρτο Ἰήσων.
ὡς δ' ὅτ' ἐνὶ σταθμοῖσιν ἀπείρονα μῆλ' ἐφόβησαν
ἤματι χειμερίῳ πολιοὶ λύκοι, ὁρμηθέντες
λάθρη ἐϋρίνων τε κυνῶν, αὐτῶν τε νομήων,
μαίονται δ' ὅ τι πρῶτον ἐπαίξαντες ἕλωσι,
πόλλ' ἐπιπαμφαλόωντες ὁμοῦ· τὰ δὲ πάντοθεν αὖτως
σταίνονται πίσυνοντα περὶ σφίσιν· ὡς ἄρα τοίγε
λευγαλέως Βέβρυκας ὑπερφιάλους ἐφόβησαν.
ὡς δὲ μελισσάων σμῆνος μέγα μηλοβοτῆρες
ἢὲ μελισσοκόμοι πέτρῃ ἔνι κασσιόωσιν,

αἱ δ' ἤτοι τείως μὲν ἀολλέες ᾧ ἐνὶ σίμβλῳ
βομβηδὸν κλονέονται, ἐπιπρὸ δὲ λιγνυόεντι
καπνῷ τυφόμεναι πέτρης ἐκὰς αἴσσουσιν·
ὣς οἵγ' οὐκέτι δὴν μένον ἔμπεδον, ἀλλ' ἐκέδασθεν
εἴσω Βεβρυκίης, Ἀμύκου μόρον ἀίγελέοντες·
νήπιοι, οὐδ' ἐνόησαν ὃ δὴ σφίσιν ἐγγύθεν ἄλλο
πῆμ' ἀίδηλον ἔην. πέρθοντο γὰρ ἠμὲν ἀλωαὶ,
ἠδ' αἶαι τῆμος δηΐῳ ὑπὸ δουρὶ Λύκοιο
καὶ Μαριανδυνῶν ἀνδρῶν, ἀπεόντος ἄνακτος.
αἰεὶ γὰρ μάρναντο σιδηροφόρου περὶ γαίης.
οἱ δ' ἤδη σταθμούς τε καὶ αὔλια δηϊάασκον·
ἤδη δ' ἄσπετα μῆλα περιτροπάδην ἐτάμοντο
ἥρωες, καὶ δή τις ἔπος μετὰ τοῖσιν ἔειπε.
"Φράζεσθ' ὅ τι κεν ἧσιν ἀτασθαλίῃσιν ἔρεξαν,
„εἴ πως Ἡρακλῆα θεὸς καὶ δεῦρο κόμισσεν.
„ἦτοι μὲν γὰρ ἐγώ, κείνου παρεόντος, ἔολπα
„οὐδ' ἂν πυγμαχίῃ κριθήμεναι· ἀλλ' ὅτε θεσμοὺς
„ἤλυθεν ἐξερέων, αὐτοῖς ἅφαρ οἷς ἀγόρευε
„θεσμοῖσι ῥοπάλῳ μιν ἀγηνορίης λελαθέσθαι.
„ναὶ μὲν ἀκηδέσλως γαίῃ ἔνι τόνγε λιπόντες
„πόντον ἐπέπλωμεν· μάλα δ' ἡμέων αὐτὸς ἕκαστος
„εἴσεται οὐλομένην ἄτην, ἀπάνευθεν ἐόντος.
Ὡς ἄρ' ἔφη· τὰ δὲ πάντα Διὸς βουλῇσι τέτυκτο.
καὶ τότε δὴ μένον αὖθι διὰ νέφας, ἕλκεά τ' ἀνδρῶν
οὐταμένων ἀκέοντο, καὶ ἀθανάτοισι θυηλὰς
ῥέξαντες, μέγα δόρπον ἐφώπλισαν· οὐδέ τιν' ὕπνος
εἷλε παρὰ κρητῆρι καὶ αἰθομένοις ἱερεῖσι.
ξανθὰ δ' ἐρεψάμενοι δάφνῃ καθύπερθε μίτωσα
ἀίσσω,

ἀΐσχιάλῳ, τῇ καὶ τὰ περὶ πρυμνήσι' ἀνῆφλο,
Ορφείῃ φόρμιγγι συνοίμιον ὕμνον ἄειδον
ἐμμελέως· περὶ δέ σφιν ἰαίνετο νήνεμος ἀκλὴ
μελπομένοις· κλείων δὲ Θεραπναῖον Διὸς υἱὸν.
Ημος δ' ἠέλιος ὀνοφερὰς ἐπέλαμψε κολώνας
ἐκ περάτων αἰνιῶν, ἤγειρε δὲ μηλοβοτῆρας,
δὴ τότε λυσάμενοι νεάτης ἐκ πείσματα δάφνης,
λιίδα τ' εἰσβήσαντες, ὅσην χρεὼ ἦεν ἄγεσθαι,
πνοιῇ δινήεντ' ἀνὰ Βόσπορον ἰθύνοντο.
ἔνθα μὲν ἠλιβάτῳ ἐναλίγκιον οὔρεϊ κῦμα
ἐμφέρεται προπάροιθεν ἐπαΐσσοντι ἐοικὸς,
αἰὲν ὑπὲρ νεφέων ἠερμένον· οὐδέ κε φαίης
φεύξεσθαι κακὸν οἶτον, ἐπεὶ μάλα μεσσόθι νηὸς
λάβρον ἐπιχρέμαται, καθάπερ νέφος. ἀλλὰ τό γ' ἔμπης
σίόρνυται, εἴ κ' ἐσθλοῖο κυβερνήτῃρος ἐπαύρῃ.
τῷ καὶ Τίφυος οἵδε δαημοσύνῃσι νέοντο,
ἀσκηθεῖς μὲν, ἀτὰρ πεφοβημένοι. ἤματι δ' ἄλλῳ
ἀντιπέρην γαίῃ Βιθυνίδι πείματ' ἀνῆψαν.

Ενθάδ' ἐπάκλιον οἶκον Αγηνορίδης ἔχε Φινεύς,
ὃς πέρι δὴ πάντων ὀλεσώταλα πήματ' ἀνέτλη,
εἵνεκα μαντοσύνης, τήν οἱ πάρος ἐξυάλιξε
Λητοΐδης· οὐδ' ὅσσον ὀπίζετο, καὶ Διὸς αὐτοῦ
χρείων ἀτρεκέως ἱερὸν νόον ἀνθρώποισι.
τῷ καί οἱ γῆρας μὲν ἐπὶ δηναιὸν ἔαλλεν,
ἐκ δ' ἔλετ' ὀφθαλμῶν γλυκερὸν φάος· οὐδὲ γάνυσθαι
εἴα ἀπειρεσίοισιν ὀνείασιν, ὅσσα οἱ αἰεὶ
θεσπάλα πευθόμενοι περιναιέται εἰκαδ' ἄγειρον.

ἀλλὰ διὲκ νεφέων ἄφνω πέλας αἴσσουσαι
Ἁρπυιαι στόματος χειρῶν τ' ἄπο γαμφηλῇσι
συνεχέως ἥρπαζον. ἐλείφετο δ' ἄλλοτε φορβῆς
οὐδ' ὅσον, ἀλλοῖ τυτθὸν, ἵνα ζώων ἀκάχοιτο.
καὶ δ' ἐπὶ μυδαλέην ὀδμὴν χέον· οὐδέ τις ἔτλη
μὴ ὅτι λευκανίηνδε φορεύμενος, ἀλλ' ἀπὸ τηλοῦ
μηδ' ἐγγὺς· τοῖόν οἱ ἀπέπνεε λείψανα δαιτός.
αὐτίκα δ' εἰσαίων ἐνοπὴν καὶ δοῦπον ὁμίλου,
τοὺς δ' αὐτοὺς παρεόντας ἐπηΐσεν, ὧν οἱ ἰόντων
θέσφατον ἐκ Διὸς ἦεν ἑῆς ἀποναίσθαι ἐδωδῆς.
ὀρθωθεὶς δ' εὐνῆθεν, ἀκήριον ἠΰτ' ὄνειρον,
βάκτρῳ σκηπτόμενος, ῥικνοῖς ποσὶν ἦε θύραζε,
τοίχους ἀμφαφόων· τρέμε δ' ἄψεα νισσομένοιο
ἀδρανίῃ γήρᾳ τε· πίνῳ τέ οἱ αὐσταλέος χρὼς
ἐσκλήκει, ῥινοὶ δὲ σὺν ὀστέα μοῦνον ἔεργον.
ἐκ δ' ἐλθὼν μεγάροιο καθέζετο, γοῦνα βαρυνθείς,
οὐδοῦ ἐπ' αὐλείοιο· κάρη δέ μιν ἀμφεκάλυψε
πορφύρεος, γαῖαν δὲ πέριξ ἐδόκησε φέρεσθαι
νειόθεν, ἀθληχρῷ δ' ἐπὶ κώματι κέκλιθ' ἄναυδος.
οἱ δέ μιν ὡς εἴδοντο, περισταδὸν ἠγερέθοντο,
καὶ τάφον. αὐτὰρ ὃ τοῖσι μάλα μόλις ἐξ ὑπάτοιο
σήθεος ἀμπνεύσας μετεφώνεε μαντοσύνῃσι.

"Κλῦτε, Πανελλήνων προφερέστατοι, εἴ ἐτεὸν δὴ
„οἵδ' ὑμεῖς, οὓς δὴ κρυερῇ βασιλῆος ἐφετμῇ
„Ἀργῴης ἐπὶ νηὸς ἄγει μετὰ κῶας Ἰήσων.
„ὑμεῖς ἀτρεκέως. ἔτι μοι νόος οἶδεν ἕκαστα
„ἥσι θεοπροπίῃσι. χάριν νύ τοι, ὦ ἄνα, Λητοῦς
„υἱέ, καὶ ἀργαλέοισιν ἀνάσσομαι ἐν καμάτοισιν.

„ Ικετίου πρὸς Ζηνός, ὅτις ῥίγιστος ἀλιτροῖς
„ ἀνδράσι, Φοίβου τ' ἄμφι, καὶ αὐτῆς εἵνεκεν Ηρης
„ λίσσομαι, ἠδὲ θεῶν, οἵσι μέμβλεσθε κιόντες,
„ χραίσμετέ μοι, ῥύσασθε δυσάμμορον ἀνέρα λύμης,
„ μηδ' ἔμ' ἀκηδείῃσιν ἀφορμήθητε λιπόντες
„ αὖτως. οὐ γὰρ μοῦνον ἐπ' ὀφθαλμοῖσιν Ερινὺς
„ λαὶξ ἐπέπτη, καὶ γῆρας ἀμήρυτον ἐς τέλος ἕλκω.
„ πρὸς δ' ἔτι πικρότατον κρέμαται κακὸν ἄλλο κακοῖσιν.
„ Αρπυιαι σίτοιο μοι ἀφαρπάζουσιν ἐδωδήν,
„ ἔκ ποθεν ἀφράστοιο καταΐσσουσαι ὀλέθρου.
„ ἴσχω δ' οὔ τινα μῆτιν ἐπίροθον. ἀλλά κε ῥᾷον
„ αὐτὸς ἐμὸν λελάθοιμι νέον, δόρποιο μεμηλώς,
„ ἢ κείνας· ὧδ' αἶψα διηέριαι ποτέονται.
„ τυτθὸν δ' ἦν ἄρα δήπου ἐδητύος ἄμμι λίποισι,
„ πνεῖ τόδε μυδαλέον τε καὶ οὐ τληλὸν μένος ὀδμῆς.
„ οὔ κε τις οὐδὲ μίνυνθα βροτῶν ἄνσχοιτο πελάσσας,
„ οὐδ' εἰ οἱ ἀδάμαντος ἐληλαμένον κέαρ εἴη.
„ ἀλλά με πικρὴ δῆτα κατίσχει δαιτὸς ἀνάγκη
„ μίμνειν, καὶ μίμνοντα κακὴ ἐν γαστέρι θέσθαι.
„ τὰς μὲν θέσφατόν ἐστιν ἐρητύσαι Βορέαο
„ υἱέας. οὐδ' ὀθνείῃ ἀλαλκήσουσιν ἐόντες,
„ εἰ δὴ ἐγὼν ὅ πρίν ποτ' ἐπικλυτὸς ἀνδράσι Φινεὺς
„ ὄλβῳ μαντοσύνῃ τε, πατὴρ δ' ἔμ' ἐγείνατ' Αγήνωρ·
„ τῶν δὲ κασιγνήτη, ὅτ' ἐνὶ Θρῄκεσσιν ἄνασσον,
„ Κλειοπάτρη ἔδνοισιν ἐμὸν δόμον ἦγεν ἄκοιτις.
Ισχεν Αγηνορίδης· ἀδινὸν δ' ἔλε κῆδος ἕκαστον
ἡρώων, περὶ δ' αὖτε δύω υἷας Βορέαο.
ἄκρυ δ' ὀμορξαμένω σχεδὸν ἦλυθον, ὧδέ τ' ἔειπε

Ζήτης, ἀσχαλόωντος ἑλὼν χερὶ χεῖρα γέροντος.
"Α δείλ', οὔ τινα φημὶ σέθεν σμυγερώτερον ἄλλον
,, ἔμμεναι ἀνθρώπων. τί νύ τοι τόσα κήδε' ἀνῆπται;
,, ἦ ῥα θεοὺς ὀλοῇσι παρήλιτες ἀφραδίῃσι,
,, μαντοσύνας δεδαώς· τῷ τοι μέγα μηνιόωσιν.
,, ἄμμι γε μὴν νόος ἔνδον ἀτύζεται ἱεμένοισι
,, χραισμεῖν, εἰ δὴ πρόχνυ γέρας τόδε πάρθετο δαίμων
,, νῶϊν. ἀρίζηλοι γὰρ ἐπιχθονίοισιν ἐνιπαὶ
,, ἀθανάτων. οὐδ' ἂν πρὶν ἐρητύσαιμεν ἰούσας
,, Αρπυίας, μάλα περ λελιημένοι, ἔς τ' ἂν ὀμόσσῃς
,, μὴ μὲν τοῖό γ' ἕκητι θεοῖς ἀπὸ θυμοῦ ἔσεσθαι.
Ως φάτο· τοῦ δ' ἰθὺς κενεὰς ὁ γεραιὸς ἀνέσχε
γλήνας ἀμπετάσας, καὶ ἀμείψατο τοῖσδ' ἐπέεσσι.
"Σίγα· μή μοι ταῦτα νόῳ ἐνιβάλλεο, τέκνον.
,, ἴστω Λητοῦς υἱὸς, ὅ με πρόφρων ἐδίδαξε
,, μαντοσύνας· ἴστω δὲ δυσώνυμος, ἥ μ' ἔλαχεν κὴρ,
,, καὶ τόδ' ἐπ' ὀφθαλμῶν ἀλαὸν νέφος, οἵ θ' ὑπένερθε
,, δαίμονες, οἳ μηδ' ὧδε θανόντι περ εὐμενέοιεν,
,, ὡς οὔ τις θεόθεν χόλος ἔσσεται εἵνεκ' ἀρωγῆς.
Τὼ μὲν ἔπειθ' ὅρκοισιν ἀλαλκέμεναι μενέαινον.
αἶψα δὲ κουρότεροι πεπονήατο δαῖτα γέροντι,
λοίσθιον Αρπυίῃσιν ἑλώριον· ἐγγύθι δ' ἄμφω
στῆσαν, ἵνα ξιφέεσσιν ἐπεσσυμένας ἐλάσειαν.
καὶ δὴ ταπρώτισθ' ὁ γέρων ἔψαυεν ἐδωδῆς·
αἱ δ' ἄφαρ, ἠΰτ' ἄελλαι ἀδευκέες, ἢ στεροπαὶ ὣς,
ἀπρόφατοι νεφέων ἐξάλμεναι ἐσσεύοντο
κλαγγῇ, μαιμώωσαι ἐδητύος· οἱ δ' ἐσιδόντες
ἥρωες μεσσηγὺς ἀνίαχον· αἱ δ' ἅμ' αὐτῇ

πάντα καλαβρώξασαι ὑπὲρ πόντοιο φέροντο
τῆλε παρέξ· ὁδμὴ δὲ δυσάσχετος αὖθι λέλειπτο.
τάων δ' αὖ κατόπισθε δύω υἷες Βορέαο
φάσγαν' ἐπισχόμενοι ὄπιστω θέον. ἐν γὰρ ἔπτυε
Ζεὺς μένος ἀκάματόν σφιν· ἀταρ Διὸς οὔ κεν ἐπίσθην
νόσφιν, ἐπεὶ Ζεφύροιο παραίσσετκον αἴσας
αἰὲν, ὅτ' ἐς Φινῆα, καὶ ἐκ Φινῆος ἴοιεν.
ὡς δ' ὅτ' ἐνὶ κνημοῖσι κύνες δεδαημένοι ἄγρης,
ἢ αἶγας κεραιὰς, ἠὲ πρόκας ἰχνεύοντες,
θείωσι, τυτθὸν δὲ τιταινόμενοι μετόπισθεν
ἄκρῃς ἐν γενύεσσι μάτην ἁρύσσαν ὀδόντας·
ὣς Ζήτης Κάλαΐς τε μάλα σχεδὸν αἴσσοντες,
τάων ἀκροτάτῃσιν ἐπέχραον ἤλιθα χερσί.
καί νύ κε δὴ σφ' αἶψα θεῶν διεδηλήσαντο,
πολλὸν ἐπὰς νήσοισιν ἐπὶ Πλωτῇσι νιχόντες,
εἰ μὴ ἄρ' ὠκέα Ἶρις ἴδεν, κατὰ δ' αἰθέρος ἦλθε
οὐρανόθεν, καὶ τοῖα παραιφαμένη κατέρυκεν.
"Οὐ θέμις, ὦ υἷες Βορέω, ξιφέεσσιν ἐλάσσαι
Ἁρπυίας, μεγάλοιο Διὸς κύνας· ὅρκια δ' αὐτὴ
δώσω ἐγὼν, ὡς οὔ οἱ ἔτι χρίμψουσιν ἰοῦσαι.
Ὡς φαμένη λοιβὴν Στυγὸς ὤμοσεν, ἥ τε θεοῖσι
ῥιγίστη πάντεσσιν, ὀπιδνοτάτη τε τέτυκται,
μὴ μὲν Ἀγηνορίδαο δόμοις ἔτι τάσδε πελάσσαι
εἰσαῦτις Φινῆος, ἐπεὶ καὶ μέρσιμον ἦεν.
οἱ δ' ἔρκῳ εἴξαντες ὑπέσπερχον ἀψ ἐπὶ νῆα
σεύεσθαι. Στροφάδας δὲ μεταπλείουσ' ἄνθρωποι
νήσους τοῖό γ' ἕκητι, πάρος Πλωτὰς καλέοντες.
Ἁρπυιαί τ' Ἰρίς τε διήμαγον. αἱ μὲν ἔδυσαν

κευθμῶνα Κρήτης Μινωίδος· ἡ δ' ἀνόρουσεν
Οὐλυμπῶνδε, θεῇσι μεταχθονίη πλερύγεσσι.
Τόφρα δ' ἀρισῆες πινόεν περὶ δέρμα γέροντος
πάντη φοιβήσαντες, ἐπικριδὸν ἱρεύσαντο
μῆλα, τά τ' ἐξ Ἀμύκοιο λελασίης ἐκόμισσαν.
αὐτὰρ ἐπεὶ μέγα δόρπον ἐνὶ μεγάροισιν ἔθεντο,
δαίνυνθ' ἑζόμενοι· σὺν δὲ σφίσι δαίνυτο Φινεὺς
ἀρπαλέως, οἷόν τ' ἐν ὀνείρασι θυμὸν ἰαίνων.
ἐνθάδ', ἐπεὶ δόρποιο κορέσσαντ' ἠδὲ ποτῆτος,
πάννυχοι Βορέω μένον υἷας ἐγρήσσοντες.
αὐτὸς δ' ἐν μέσσοισι παρ' ἑσχάρῃ ἧσο γεραιὸς,
πείρατα ναυτιλίης ἐνέπων, ἄνυσίν τε κελεύθου.

"Κλῦτέ νυν. οὐ μὲν πάντα τέλει θέμις ὔμμι δαῆναι
"ἀτρεκές· ὅσσα δ' ὄρωρε θεοῖς φίλον οὐκ ἐπικεύσω.
"ἀασάμην καὶ πρόσθε, Διὸς νόον ἀφραδίῃσι
"χρείων ἐξείης τε καὶ ἐς τέλος. ὧδε γὰρ αὐτὸς
"βούλεται ἀνθρώποις ἐπιδευέα θέσφαθα φαίνειν
"μαντοσύνης, ἵνα καί τι θεῶν χατέωσι νόοιο.
"Πέτρας μὲν πάμπρωτον, ἀφορμηθέντες ἐμεῖο,
"Κυανέας ὄψεσθε δύω ἁλὸς ἐν ξυνοχῇσι,
"τάων οὔ τινα φημὶ διαμπερὲς ἐξαλέασθαι.
"οὐ γάρ τε ῥίζῃσιν ἐκήρεινται νεάτῃσιν·
"ἀλλὰ θαμὰ ξυνίασιν ἐναντίαι ἀλλήλῃσιν
"εἰς ἕν, ὕπερθε δὲ πολλὸν ἁλὸς κορθύνεται ὕδωρ
"βρασσόμενον· σμερδνὴ δὲ περὶ σφυρὴλὴ βρέμει ἀκλή.
"τῷ νῦν ἡμετέρῃσι παραιφασίῃσι πίθεσθε,
"εἰ ἐτεὸν πυκινῷ τε νόῳ, μακάρων τ' ἀλέγοντες
"πείρετε· μηδ' αὔτως αὐτάγρετον οἶτον ὄλησθε

» ἀΦραδέως, ἢ θύνετ' ἐπισσώμενοι νεότηλι.
» οἰωνῷ δὴ πρόσθε πελειάδι πειρήσασθε,
» νηὸς ἄπο προμεθέντες ἐφιέμεν. ἢν δὲ δι' αὐτῶν
» πετράων πόντονδε σόη πλεξύγισσι δίηται,
» μηκέτι δὴν μηδ' αὐτοὶ ἐρητύεσθε κελεύθου.
» ἀλλ' εὖ καρτύναντες ἑαῖς ἐνὶ χερσὶν ἐρετμά,
» τέμνεθ' ἁλὸς σλεινωπόν· ἐπεὶ Φάος οὔ νύ τι τόσσον
» ἔσσεται ἐν εὐχωλῇσιν, ὅσον τ' ἐνὶ καρτεῖ χειρῶν.
» τῷ καὶ τἄλλα μεθέντες, ὀνήϊτλον πονέεσθε
» θαρσαλέως· πρὶν δ' οὔ τι θεοὺς λίσσεσθαι ἐρύκω.
» εἰ δέ κεν ἀντικρὺ πλαμένη μεσσηγὺς ὄληται,
» ἄψορρόοι σλέλασθε· ἐπεὶ πολὺ βέλτερον εἶξαι
» ἀθανάτοις. οὐ γάρ κε κακὸν μόρον ἐξαλέοισθε
» πετράων, οὐδ' εἴ κε σιδηρείη πέλοι Ἀργώ.
» ὦ μέλεοι, μὴ τλῆτε παρὲξ ἐμὰ Φέσφαλα βῆναι,
» εἰ καί με τρὶς τόσσον ὀίεσθ' Οὐρανίδῃσιν,
» ὅσσον ἀναρσιός εἰμι, καὶ εἰ πλεῖον, σλυγέεσθαι,
» μὴ τλῆτ' οἰωνοῖο πάρεξ ἔτι νηῒ περῆσαι.
» καὶ τὰ μὲν ὥς κε πέλῃ, τῶς ἔσσεται. ἢν δὲ Φύγῃσι
» σύνδρομα πετράων ἀσκηθέες ἔνδοθι Πόντου,
» αὐτίκα Βιθυνῶν ἐπὶ δεξιὰ γαῖαν ἔχοντες
» πλώετε, ῥηγμῖνας πεφυλαγμένοι, εἰσόκεν αὖτε
» Ῥήβαν ὠκυρόην ποταμὸν, ἄκρην τε Μέλαιναν
» γνάμψαντες, νήσου Θυνηΐδος ὅρμον ἵκησθε.
» κεῖθεν δ' οὐ μάλα πουλὺ διὲξ ἁλὸς ἀντιπέραιαν
» γῆν Μαριανδυνῶν ἐπικέλσετε νοσΦήσαντες.
» ἔνθα μὲν εἰς Ἀΐδαο κατοιχομένοισι κέλευθος,
» ἄκρη τε προβλὴς Ἀχερουσιὰς ὑψόθι τείνει,

,, δινήεις τ' Αχέρων αὐτὴν διὰ νειόθι τέμνων
,, ἄκρην, ἐκ μεγάλης προχοὰς ἵησι Φάραγγος.
,, ἀγχίμολον δ' ἐπὶ τῇ πολέας παρανεῖσθε κολωνοὺς
,, Παφλαγόνων, τοῖσιν Ενετήϊος ἐμβασίλευε
,, πρῶτα Πέλωψ, τοῦ καί περ ἀφ' αἵματος εὐχετόωνται.
,, ἔστι δέ τις Ελίκης ἄκρη κατεναντίον ἄρκτου,
,, πάντοθεν ἠλίβατος, καί μιν καλέουσι Κάραμβιν,
,, τῆς καὶ ὕπερ Βορέαο περισχίζονται ἄελλαι·
,, ὧδε μάλ' ἀμπέλαγος τετραμμένη αἰθέρι κύρει.
,, τήνδε περιγνάμψαντι πολὺς παρακέκλιται ἤδη
,, αἰγιαλός· πολέος δ' ἐπὶ πείρασιν αἰγιαλοῖο
,, ἀκτῇ ἐπὶ προβλῆτι ῥοαὶ Αλυος ποταμοῖο
,, δεινὸν ἐρεύγονται· μετὰ τόνδ' ἀγχίροος Ιρις
,, μειότερος λευκῇσιν ἑλίσσεται εἰς ἅλα δίναις.
,, κεῖθεν δὲ προτέρωσε μέγας καὶ ὑπείροχος ἀγκὼν
,, ἐξανέχει γαίης· ἐπὶ δὲ στόμα Θερμώδοντος
,, κόλπῳ ἐν εὐδιόωντι Θεμισκύρειον ἐπ' ἄκρην
,, μύρεται, εὐρείης διαειμένος ἠπείροιο.
,, ἐνθάδε Δοίαντος πεδίον, σχεδόθεν δὲ πόληες
,, τρισσαὶ Αμαζονίδων. μετὰ δὲ σμυγερώτατοι ἀνδρῶν
,, τρηχείην Χάλυβες καὶ ἀτειρέα γαῖαν ἔχουσιν
,, ἐργατίναι· τοὶ δ' ἀμφὶ σιδήρεα ἔργα μέλονται.
,, ἄγχι δὲ ναιετάουσι πολύρηνες Τιβαρηνοὶ
,, Ζηνὸς Εὐξείνοιο Γενηταίην ὑπὲρ ἄκρην.
,, τοῖς δ' ἔπι Μοσσύνοικοι ὁμούριοι ὑλήεσσαν
,, ἑξείης ἤπειρον, ὑπώρειάν τε νέμονται,
,, δουρατέοις πύργοισιν ἐν οἰκία τεκτήναντες.
,, τοὺς παραμειβόμενοι λισσῇ ἐπικέλσετε νήσῳ,

,, μήτι

,, μήτι παντοίῃ μέγ' ἀναιδέας ἐξελάσαντες
,, οἰωνοὺς, οἳ δῆθεν ἀπειρέσιοι ἐφέπουσι
,, νῆσον ἐρημαίην. τῇ μέν τ' ἔνι νηὸν Αρηος
,, λαΐνεον ποίησαν Αμαζονίδων βασίλειαι
,, Οτρηρή τε καὶ Αντιόπη, ὁπότ' ἐστρατόωντο.
,, ἔνθα γὰρ ὔμμιν ὄνειαρ ἀδευκέος ἐξ ἁλὸς εἶσιν
,, ἄῤῥητον· τῷ καί τε φίλα φρονέων ἀγορεύω
,, ἰσχέμεν. ἀλλὰ τίη με πάλιν χρειὼ ἀλιτέσθαι,
,, μαντοσύνῃ τὰ ἕκαστα διηνεκὲς ἐξενέποντα;
,, νήσου δὲ προτέρωσε καὶ ἠπείροιο περαίης
,, φέρβονται Φίλυρες· Φιλύρων δ' ἐφύπερθεν ἔασι
,, Μάκρωνες· μετὰ δ' αὖ περιώσια φῦλα Βεχείρων.
,, ἑξείης δὲ Σάπειρες ἐπὶ σφίσι ναιετάουσι·
,, Βύζηρες δ' ἐπὶ τοῖσιν ὁμώλακες, ὧν ὕπερ ἤδη
,, αὐτοὶ Κόλχοι ἔχονται ἀρήϊοι. ἀλλ' ἐνὶ νηῒ
,, πείρεθ', ἕως μυχάτῃ κεν ἐνιχρίμψητε θαλάσσῃ.
,, ἔνθα δ' ἐπ' ἠπείροιο Κυταιΐδος, ἠδ' Αμαραντῶν
,, τηλόθεν ἐξ ὀρέων, πεδίοιό τε Κιρκαίοιο
,, Φᾶσις δινήεις εὐρὺν ῥόον εἰς ἅλα βάλλει.
,, κείνου νῆ' ἐλάοντες ἐπὶ προχοὰς ποταμοῖο
,, πύργους εἰσόψεσθε Κυταιέος Αἰήταο,
,, ἄλσος τε σκιόειν Αρεος· τόθι κῶας ἐπ' ἄκρης
,, πεπτάμενον φηγοῖο δράκων, τέρας αἰνὸν ἰδέσθαι,
,, ἀμφὶς ὀπιπτεύει δεδοκημένος· οὐδέ οἱ ἦμαρ,
,, οὐ κνέφας, ἥδυμος ὕπνος ἀναιδέε δάμναται ὄσσε.
Ως ἄρ' ἔφη· τοὺς δ' εἶθαρ ἕλεν δέος εἰσαΐοντας.
δὴν δ' ἔσαν ἀμφασίῃ βεβολημένοι· ὀψὲ δ' ἔειπεν
ἥρως Αἴσονος υἱὸς ἀμηχανέων κακότητι.

"Ω γέρον, ἤδη μέν τε διίκεο πείρατ' ἀέθλων
„ναυτιλίης, καὶ τέκμαρ, ὅτῳ σὺν γερὰς διὰ πέτρας
„πειθόμενοι Πόντονδε περήσομεν· εἰ δὲ καὶ αὖτις
„τάσδ' ἡμῖν προφυγοῦσιν ἐς Ελλάδα νόστος ὀπίσσω
„ἔσσεται, ἀσπασίως κε παρὰ σέο καὶ τὸ δαείην.
„πῶς ἔρδω, πῶς αὖτε τόσην ἁλὸς εἶμι κέλευθον,
„νηῒς ἐὼν ἑτάροις ἅμα νηΐοσιν; Αἶα δὲ Κολχὶς
„Πόντου καὶ γυίης ἐπικέκλιται ἐσχατιῇσιν.

Ως φάτο· τὸν δ' ὁ γεραιὸς ἀμειβόμενος προσέειπεν.
"Ω τέκος, εὖτ' ἂν πρῶτα Φύγῃς ὀλοὰς διὰ πέτρας,
„θάρσει· ἐπεὶ δαίμων ἕτερον πλόον ἡγεμονεύσει
„ἐξ Λἴης· μετὰ δ' Αἶαν ἄλις πομπῆες ἔσονται.
„ἀλλά, φίλοι, φράζεσθε θεὰς δολόεσσαν ἀρωγὴν
„Κύπριδος. ἐκ γὰρ τῆς κλυτὰ πείρατα κεῖται ἀέθλων.
„καὶ δ' ἐμὲ μηκέτι τῶνδε περαιτέρω ἐξερέεσθε.

Ως φάτ' Αγηνορίδης· ἐπὶ δὲ σχεδὸν υἷέε δοιὼ
Θρηϊκίου Βορέαο καθ' αἰθέρος ἀΐξαντες
οὐδῷ ἐπὶ κραιπνοὺς ἔβαλον πόδας· οἱ δ' ἀνέρεσσαν
ἐξ ἑδέων ἥρωες, ὅπως παρεόντας ἴδοντο.
Ζήτης δ' ἰεμένοισιν, ἔτ' ἄσπετον ἐκ χαμάτοιο
ἄσθμ' ἀναφυσιόων, μετεφώνεεν, ὅσσον ἄπωθεν
ἤλασαν, ἠδ' ὡς Ιρις ἐρύκακε τάς γε δαΐξαι,
ὄρχιά τ' εὐμενέουσα θεὰ πόρεν, αἱ δ' ὑπέδυσαν
δείματι Δικταίης περιώσιον ἄντρον ἐρίπνης.
γηθόσυνοι δ' ἤπειτα δόμοις ἔνι πάντες ἑταῖροι
αὐτός τ' ἀίγελίῃ Φινεὺς πέλεν. ὦκα δὲ τόν γε
Αἰσονίδης περιπολλὸν ἐϋφρονέων προσέειπεν.
"Η ἄρα δή τις ἔην, Φινεῦ, θεὸς, ὃς σέθεν ἄτης

„ κήδετο λευγαλέης, καὶ δ' ἡμέας αὖθι πέλασσε
„ τηλόθεν, ὄφρα τοι υἷες ἀμύνειαν Βορέαο·
„ εἰ δὲ καὶ ὀφθαλμοῖσι φόως πόροι, ἦτ' ἂν ὀΐω
„ γνῆσιν, ὅσον εἴσειρ ὑπότροπος οἶκαδ' ἱκοίμην.
Ως ἔφατ'· αὐτὰρ ὁ τόνγε κατηφήσας προτέειπεν.
„ Αἰσονίδη, τὸ μὲν οὐ παλινάγρετον, οὐδέ τι μῆχος
„ ἔστ' ὀπίσω· νεφεαὶ γὰρ ὑποσμύχονται ὀπωπαί.
„ ἀντὶ δὲ τεῦ θανάτοιό μοι ἄφαρ θεὸς ἐγγυαλίξαι,
„ καί τε θανὼν πάσῃσι μετέσσομαι ἀγλαΐῃτιν.
Ως τώ γ' ἀλλήλοισι παραβλήδην ἀγόρευον.
αὐτίκα δ' οὐ μετὰ δηρὸν ἀμειβομένων ἐφαάνθη
Ηριγενής· τὸν δ' ἀμφὶ περικλίται ἠγερέθοντο
ἀνέρες, οἳ καὶ πρόσθεν ἐπ' ἤματι κεῖσε θαμιζον
αἰὲν, ὁμῶς Φερέοντες ἐῆς ἀπὸ μοῖραν ἐδωδῆς.
τοῖς ὁ γέρων πάντεσσιν, ὅτις καὶ ἀφαυρὸς ἵκοιτο,
ἔχραεν ἐνδυκέως, πολέων δ' ἀπὸ πῆμα τ' ἔλυσε
μαντοσύνῃ· τῷ καί μιν ἐποιχόμενοι κομέεσκον.
σὺν τοῖσι δ' ἵκανε Παραίβιος, ὅς ῥά οἱ ἦε
Φίλλατος· ἀσπάσιος δὲ δόμοις ἔνι τούς γ' ἐνόησε.
πρὶν γὰρ δὴν ὑπό τ' αὐτὸς ἀριστήων σόλον ἀνδρῶν
Ελλάδος ἐξανιόντα μετὰ πτόλιν Αἰήταο
πείσματ' ἂν ἄψασθαι μυθήσαιο Θυνίδι γαίῃ,
οἵ τε σὶ Αρτυίας Διόθεν σχήσουσιν ἰούσας.
τοὺς μὲν ἔπειτ' ἐπέεσσιν ἀρεσσάμενος πυκινοῖσι
πέμφ' ὁ γέρων· οἷον δὲ Παραίβιον αὐτόθι μίμνειν
κέκλετ' ἀριστήεσσι σὺν ἀνδράσιν· αἶψα δὲ τόν γε
σφωϊτέρων οἰόων ὅτις ἔξοχος εἰς ἃ κομίσσαι
ἦκεν ἐποτρύνας. τοῦ δ' ἐκ μεγάροιο κιόντος,

μειλιχίως ἐρέτῃσιν ὁμηγερέεσσι μετηύδα.
"Ω Φίλοι, οὐκ ἄρα πάντες ὑπέρβιοι ἄνδρες ἔασιν,
οὐδ' εὐεργεσίης ἀμνήμονες. ὡς καὶ ὅδ' ἀνὴρ
τοῖος ἐὼν δεῦρ' ἦλθεν, ἑὸν μόρον ὄφρα δαείη.
εὖτε γὰρ οὖν ὡς πλεῖστα κάμοι καὶ πλεῖστα μογήσοι,
δὴ τότε μιν περιπολλὸν ἐπασσυτέρη βιότοιο
χρησμοσύνη τρύχεσκεν· ἐπ' ἤματι δ' ἦμαρ ὀρώρει
κύντερον, οὐδέ τις ἦεν ἀνάπνευσις μογέοντι.
ἀλλ' ὅ γε πατρὸς ἑοῖο κακὴν τίνεσκεν ἀμοιβὴν
ἀμπλακίης. ὃ γὰρ οἷος ἐν οὔρεσι δένδρεα τέμνων
δή ποθ' Ἁμαδρυάδος Νύμφης ἀθέριξε λιτάων,
ἥ μιν ὀδυρομένη ἀδινῷ μειλίσσετο μύθῳ,
μὴ ταμέειν πρέμνον δρυὸς ἥλικος, ἦ ἔπι πουλὺν
αἰῶνα τρίβεσκε διηνεκές· αὐτὰρ ὁ τήνγε
ἀφραδέως ἔτμηξεν, ἀγηνορίῃ νεότητος.
τῷ δ' ἄρα νημερδὴν Νύμφη πόρεν οἷτον ὀπίσσω
αὐτῷ καὶ τεκέεσσιν. ἔγωγε μὲν, εὖτ' ἀφίκανεν,
ἀμπλακίην ἔγνων· βωμὸν δ' ἐκέλευσα καμόντα
Θυνιάδος Νύμφης, λωφήϊα ῥέξαι ἐπ' αὐτῷ
ἱερά, πατρώην αἰτεύμενον αἶσαν ἀλύξαι.
ἔνθ' ἐπεὶ ἔκφυγε κῆρα θεήλατον, οὔποτ' ἐμεῖο
ἐκλάθετ', οὐδ' ἀθέριξε· μόλις δ' ἀίκουλα θύραζε
πέμπω, ἐπεὶ μέμονέν γε παρέμμεναι ἀσχαλόωντι.
Ὡς φάτ' Ἀγηνορίδης· ὁ δ' ἐπισχεδὸν αὐτίκα δοιὼ
ἦλυθ' ἄγων πεῖμηθεν ὄϊς. ἀνὰ δ' ἵσατ' Ἰήσων,
ἂν δὲ Βορήϊοι υἷες, ἐφημοσύνῃσι γέροντος.
ὦκα δὲ κεκλόμενοι μαντήϊον Ἀπόλλωνα
ῥέζον ἐπ' ἐσχαρόφιν, νέον ἤματος ἀνομένοιο.

κουρότεροι δ' ἑτάρων μενοεικέα δαῖτ' ἀλέγυνον.
ἔνθ' εὖ δαισάμενοι, τοὶ μὲν παρὰ πείσμασι νηὸς,
τοὶ δ' αὐτοῦ κατὰ δώματ' ἀολλέες εὐνάζοντο.
ἦμι δ' ἐτήσιαι αὖραι ἐπέχραον, αἵ τ' ἀνὰ πᾶσαν
γαῖαν ὁμῶς τοιῇδε Διὸς πνείουσιν ἀρωγῇ.

Κυρήνη πέφαταί τις ἔλος παρὰ Πηνειοῖο
μῆλα νέμειν προτέροισι παρ' ἀνδράσιν· εὖαδε γάρ οἱ
παρθενίη καὶ λέχεσσιν ἀκήρατον. αὐτὰρ Ἀπόλλων
τήν γ' ἀνερείψάμενος ποταμῷ ἔπι ποιμαίνουσαν,
τήλοθεν Αἰμονίης, Χθονίαις παρακάτθετο Νύμφαις,
αἳ Λιβύην ἐνέμοντο, παραὶ Μυρτώσιον αἶπος.
ἔνθα δ' Ἀρισταῖον Φοίβῳ τέκεν, ὃν καλέουσιν
Ἀγρέα καὶ Νόμιον πολυλλήϊοι Αἰμονιῆες.
τὴν μὲν γὰρ Φιλότητι θεὸς ποιήσατο Νύμφην
αὐτοῦ μακραίωνα καὶ ἀγρότην· υἷα δ' ἔνεικε
νηπίαχον Χείρωνος ὑπ' ἄντροισι κομέεσθαι.
τῷ καὶ ἀεξηθέντι θεαὶ γάμον ἐμνήσαντο
Μοῦσαι, ἀκεσσορίην τε θεοπροπίας τ' ἐδίδαξαν·
καί μιν ἐῶν μήλων θέσαν ἤρανον, ὅσσ' ἐνέμοντο
ἀμπελίων Φθίης Ἀθαμάντιον, ἀμφί τ' ἐρυμνὴν
Οθρυν, καὶ πλαμοῦ ἱερὸν ῥόον Ἀπιδανοῖο.
ἦμος δ' οὐρανόθεν Μινωΐδας ἔφλεγε νήσους
Σείριος, οὐδ' ἐπὶ δηρὸν ἔην ἄκος ἐννυέτῃσι,
τῆμος τόν γ' ἐκάλεσσαν, ἐφημοσύνῃς Ἑκάτοιο,
λοιμοῦ ἀλεξητῆρα. λίπεν δ' ὅ γε πατρὸς ἐφετμῇ
Φθίην, ἐν δὲ Κέῳ κατενάσσατο, λαὸν ἀγείρας
Παῤῥασίων, τοίσιν τε Λυκάονός εἰσι γενέθλης·

καὶ βωμὸν ποίησε μέγαν Διὸς Ἰκμαίοιο,
ἱερά τ' εὖ ἔῤῥεξεν ἐν οὔρεσιν ἀστέρι κείνῳ
Σειρίῳ, αὐτῷ τε Κρονίδῃ Διί. τοῖο δ' ἕκητι
γαῖαν ἐπιψύχουσιν ἐτήσιαι ἐκ Διὸς αὖραι
ἤματα τεσσαράκοντα· Κέῳ δ' ἔτι νῦν ἱερῆες
ἀντολέων προπάροιθε Κυνὸς ῥέζουσι θυηλάς.

Καὶ τὰ μὲν ὣς ὑδέονται· ἀριστῆες δὲ κατ' αὖθι
μίμνον ἐρυκόμενοι· ξεινήϊα δ' ἄσπετα Θυνοὶ
πᾶν ἦμαρ, Φινῆϊ χαριζόμενοι, προΐαλλον.
ἐκ δὲ τόθεν μακάρεσσι δυώδεκα δωμήσαντες
βωμὸν ἁλὸς ῥηγμῖνι πέρην, καὶ ἐφ' ἱερὰ θέντες,
νῆα θοὴν εἴσβαινον ἐρεσσέμεν, οὐδὲ πελείης
τρήρωνος λήθοντο μετὰ σφίσιν· ἀλλ' ἄρα τήνγε
δείματι πεπτηυῖαν ἑῇ φέρε χειρὶ μεμαρπὼς
Εὔφημος, γαίης δ' ἀπὸ διπλόα πείσματ' ἔλυσαν.
Οὐδ' ἄρ' Ἀθηναίην προτέρω λάθον ὁρμηθέντες.
αὐτίκα δ' ἐσσυμένως νεφέλης ἐπιβᾶσα πόδεσσι
κούφης, ἥ κε φέροι μιν ἄφαρ, βριαρήν περ ἐοῦσαν,
σεύατ' ἴμεν πόντονδε, φίλα φρονέουσ' ἐρέτῃσιν.
ὡς δ' ὅτε τις πάτρηθεν ἀλώμενος, οἷά τε πολλὰ
πλαζόμεθ' ἄνθρωποι τέτληότες, οὐδέ τις αἶα
τηλουρὸς, πᾶσαι δὲ κατόψιοι εἰσὶ κέλευθοι,
σφωϊτέρους δ' ἐνόησε δόμους, ἄμυδις δὲ κέλευθος
ὑγρή τε, τραφερή τ' ἰνδάλλεται, ἄλλοτε δ' ἄλλῃ
ὀξέα πορφύρων ἐπιμαίεται ὀφθαλμοῖσιν·
ὣς ἄρα καρπαλίμως κούρη Διὸς αἴξασα
θῆκεν ἐπ' ἀξείνοιο πόδας Θυνηΐδος ἀκτῆς.

Οἱ δ' ὅτε δὴ σκολιοῖο πόρου σλεινωτὸν ἵκοντο
τρηχείης σπιλάδεσσιν ἐειγμένον ἀμφοτέρωθε,
δινήεις δ' ὑπένερθεν ἀνακλύζεσκεν ἰοῦσαν
νῆα ῥόος, πολλὸν δὲ φόβῳ προτέρωσε νέοντο,
ἤδη δὲ σφίσι δοῦπος ἀρασσομένων πετράων
νωλεμὲς οὔατ' ἔβαλλε, βόων δ' ἁλιμυρέες ἀϊκαὶ,
δὴ τότ' ἔπειθ' ὁ μὲν ὦρτο πελειάδα χειρὶ μεμαρπὼς
Εὔφημος πρώρης ἐπιβήμεναι· οἱ δ' ὑπ' ἀνωγῇ
Τίφυος Ἀγνιάδαο Θελήμονα ποιήσαντο
σίρεσίην, ἵν' ἔπειτα δίεκ πέτρας ἐλάσειαν,
κάρτεϊ ᾧ πίσυνοι. τὰς δ' αὐτίκα λοίσθιον ἄλλων
οἰγομένας, ἀϊχῶνα περιγναμψαίλες, ἴδοντο.
σὺν δέ σφιν χύτο θυμός· ὁ δ' αἴξαι πλεύγεσσιν
Εὔφημος προέηκε πελειάδα· τοὶ δ' ἅμα πάντες
ἤειραν κεφαλάς ἐσορώμενοι· ἡ δὲ δι' αὐτῶν
ἔπλατο· ταὶ δ' ἄμυδις πάλιν ἀντίαι ἀλλήλῃτιν
ἄμφω ὁμοῦ ξυνιοῦσαι ἐπέκλυσαν. ὦρτο δὲ πολλὴ
ἅλμη ἀναβρασθεῖσα, νέφος ὥς· αὐὲ δὲ πόντος
σμερδαλέον· πάντῃ δὲ περὶ μέγας ἔβρεμεν αἰθήρ.
κοῖλαι δὲ σπήλυγες ὑπὸ σπιλάδας τρηχείας
κλυζούσης ἁλὸς ἔνδον ἐβόμβεον· ὑψόθι δ' ὄχθης
λευκὴ καχλάζοντος ἀνέσπλυε κύματος ἀχνη.
νῆα δ' ἔπειτα πέριξ εἵλει ῥόος. ἄκρα δ' ἔκοψαν
οὐραῖα πτερὰ ταί γε πελειάδος· ἡ δ' ἀπόρουσεν
ἀσκηθής. ἐρέται δὲ μέγ' ἴαχον· ἔρραισε δ' αὐτὸς
Τῖφυς ἐρεσσέμεναι κρατερῶς. οἴγοντο γὰρ αὖτις
ἄνδιχα. τοὺς δ' ἐλάοντας ἔχε τρόμος, ὄφρα μιν αὐτῶν
πλημμυρὶς παλίνορσος ἀνερχομένη κατένεικεν

εἴσω πετράων. τότε δ' αἰνότατον δέος εἶλε
πάντας· ὑπὲρ κεφαλῆς γὰρ ἀμήχανος ἦεν ὄλεθρος.
ἤδη δ' ἔνθα καὶ ἔνθα διὰ πλατὺς εἴδετο Πόντος,
καὶ σφίσιν ἀπροφάτως ἀνέδυ μέγα κῦμα πάροιθε
κυρτὸν, ἀπαλμῆγι σκοπιῇ ἴσον· οἱ δ' ἐτιδόντες
ἤμυσαν λεξοῖσι καρήατιν. εἵσατο γάρ ῥα
νηὸς ὑπὲρ πάσης κατεπάλμενον ἀμφικαλύψειν.
ἀλλά μιν ἔφθη Τῖφυς ὑπ' εἰρεσίῃ βαφύθουσαν
ἀΐσχαλάσας· τὸ δὲ πολλὸν ὑπὸ τρόπιν ἐξεκυλίσθη,
ἐκ δ' αὐτὴν πρύμνηθεν ἀνείρυσε τηλόθι νῆα
πείρατος· ὑψοῦ δὲ μεταχθονίη πεφίκητο.
Εὔφημος δ' ἀνὰ πόντον ἰὼν βοάασκεν ἑταίρους,
ἐμβαλέειν κώπῃσιν ὅσον σθένος· οἱ δ' ἁλαλητῷ
κόπτον ὕδωρ. ὅσσον δὲ παρείκαθε νηῦς ἐρέτῃσι,
δὶς τόσον ἂψ ἀπόρουσεν· ἐπεγναμπτοντο δὲ κῶπαι,
ἠΰτε καμπύλα τόξα, βιαζομένων ἡρώων.
ἔνθεν δ' αὐτίκ' ἔπειτα κατηρεφὲς ἔστυλο κῦμα.
ἡ δ' ἄφαρ, ὥστε κύλινδρος, ἐπέτρεχε κύματι λάβρῳ
προπροκαλαίγδην κοίλης ἁλός. ἐν δ' ἄρα μέσσαις
Πλαγάσι δινήεις εἶχε ῥέος· αἱ δ' ἑκάτερθε
σειόμεναι βρόμεον· πεπέδητο δὲ νηῒα δοῦρα,
καὶ τότ' Ἀθηναίη σιδαρῆς ἀντέσπασε πέτρης
σκαιῇ, δεξιτερῇ δὲ διαμπερὲς ὦτε φέρεσθαι.
ἡ δ' ἰκέλη πλεόντι μετήορος ἔσυτ' ὀϊστῷ.
ἔμπης δ' ἀφλάστοιο παρέθρισαν ἄκρα κόρυμβα
νωλεμὲς ἐμπλήξασαι ἐναντίαι. αὐτὰρ Ἀθήνη
Οὔλυμπόνδ' ἀνόρουσεν, ἔτ' ἀσκηθεῖς ὑπάλυξαν.
πέτραι δ' εἰς ἕνα χῶρον ἐπισχεδὸν ἀλλήλῃσιν

ἴμμενὲς

ἐμμενὲς ἐῤῥίζωθεν, ὃ δὴ καὶ μόρσιμον ἦεν
ἐκ μακάρων, εἴτ' ἄν τις ἰδὼν διὰ νηὶ περάσσῃ.
οἱ δέ που ὀκρυόεντος ἀνέπνευσαν ἄρτι Φόβοιο,
ἠέρα παπλαίνοντες ὁμοῦ, πέλαγός τε θαλάσσης
τῆλ' ἀναπεπλαμένον. δὴ γὰρ Φάσαν ἐξ Αἰδαο
σώεσθαι· Τῖφυς δὲ παροίτατος ἤρχετο μύθων.
"Ελπομαι αὐτῇ νηὶ τόγ' ἔμπεδον ἐξαλέασθαι
ἡμέας· οὐδέ τις ἄλλος ἐπαίτιος, ὅστον Ἀθήνη,
ἣ οἱ ἐνέπνευσε θεῖον μένος, εἴτέ μιν Ἄργος
γόμφοισι συνάρασσε· θέμις δ' οὐκ ἔστιν ἀλῶναι.
Αἰσονίδη, τύνη δὲ τεοῦ βατιλῆος ἐφετμὴν,
εἴτε δι' ἠϊ πέτρας Φυγέειν θεὸς ἡμὶν ἔπαστε,
μηκέτι δείδιθι τοῖον· ἐπεὶ μετόπισθεν ἀέθλους
εὐπαλέως τελέεσθαι Ἀγηνορίδης Φάτο Φινεύς.
Η ῥ' ἅμα καὶ προτέρωσε παραὶ Βιθυνίδα γαῖαν
νῆα δι' ἠϊ πέλαγος σεῦε μέσον. αὐτὰρ ὁ τόνγε
μειλιχίοις ἐπέεσσι παραβλήδην προσέειπε.
"Τῖφυ, τί δή μοι ταῦτα παρηγορέεις ἀχέοντι;
ἦμβροτον, ἀασάμην τε κακὴν καὶ ἀμήχανον ἄτην.
χρῆν γὰρ ἐφιεμένοιο καλαντικρὺ Πελίαο
αὐτίκ' ἀνήνασθαι τόνδε στόλον, εἰ καὶ ἔμελλον
ηλειῶς μελεϊστὶ κεδαιόμενος θανέεσθαι·
νῦν δὲ περισσὸν δεῖμα καὶ ἀτλήτους μελεδῶνας
ἄγκειμαι, στυγέων μὲν ἁλὸς κρυόεντα κέλευθα
νηὶ διαπλώειν, στυγέων δ', ὅτ' ἐπ' ἠπείροιο
βαίνωμεν· πάντη γὰρ ἀνάρσιοι ἄνδρες ἔασιν.
αἰεὶ δὲ στονόεσσαν ἐπ' ἤματι νύκτα Φυλάσσω,
ἐξότε τοπρώτιστον ἐμὴν χάριν ἠγερέθεσθε,

„ Φραζόμενος τὰ ἕκαστα· σὺ δ' εὐμαρέως ἀγορεύεις,
„ οἷον ἐῆς ψυχῆς ἀλέγων ὕπερ· αὐτάρ ἔγωγε
„ εἶο μὲν οὐδ' ἠβαιὸν ἀτύζομαι· ἀμφὶ δὲ τοῖο
„ καὶ τοῦ, ὁμῶς καὶ σεῖο, καὶ ἄλλων δειδὶ ἑταίρων,
„ εἰ μὴ ἐς Ελλάδα γαῖαν ἀπήμονας ὔμμε κομίστω.
Ως φάτ' ἀριστήων πειρώμενος· οἱ δ' ὁμάδησαν
θαρσαλέοις ἐπέεσσιν. ὁ δὲ Φρένας ἔνδον ἰάνθη
κεκλομένων, καί ῥ' αὖτις ἐπιρρήδην μετέειπεν·
"Ω φίλοι, ὑμετέρῃ ἀρετῇ ἔνι θάρσος ἀέξω.
„ τοὔνεκα νῦν, οὐδ' εἴ κε διὲξ Αἴδαο βερέθρων
„ σταλλείμην, ἔτι τάρβος ἀνάψομαι, εὖτε πέλεσθε
„ ἔμπεδοι ἀργαλέοις ἐνὶ δείμασιν. ἀλλ' ὅτε πέτρας
„ Πληγάδας ἐξέσταλωμεν, οἴομαι οὐκέτ' ὀπίσσω
„ ἔσσεσθαι τοιόνδ' ἕτερον φόβον, εἰ ἐτεόν γε
„ Φραδμοσύνῃ Φινῆος ἐπισσώμενοι νεόμεσθα.
Ως φάτο, καὶ τοίων μὲν ἐλώφεον αὐτίκα μύθων,
εἰρεσίῃ δ' ἄλιαστον ἔχον πόνον· αἶψα δὲ τοίγε
Ρήβαν ὠκυρόην πολαμὸν, σκόπελόν τε Κολώνης,
ἄκρην δ' οὐ μετὰ δηθὰ παρεξενέοντο Μέλαιναν,
τῇ δ' ἄρ' ἔπι προχοὰς Φυλληΐδας, ἔνθα πάροιθε
Δίψακὸς υἱ' Αθάμαντος ἑοῖς ὑπέδεκτο δόμοισιν,
ὁππότ' ἄμα κριῷ φεῦγε πτόλιν Ορχομενοῖο·
τίκτε δέ μιν Νύμφη λειμωνιάς· οὐδέ οἱ ὕδρις
ἤνδανεν, ἀλλ' ἐθελημὸς ἐφ' ὕδασι πατρὸς ἑοῖο
μητέρι συνναίεσκεν, ἐπάκλια πώεα φέρβων.
τοῦ μέν θ' ἱερὸν αἶψα, καὶ εὐρείας ποταμοῖο
ἠϊόνας, πεδίον τε, Βαθυρρείονλά τε Κάλπην
δερκόμενοι παράμειβον, ὁμῶς δ' ἐπὶ ἦματι νύκτα

χήνεμεν ἀκαμάτῃσιν ἐπερρώοντ' ἐλάτῃσιν.
οἷον δὲ πλαδόωσαν ἐπισχίζοντες ἄρουραν
ἐργατίναι μογέουσι βόες, πέρι δ' ἄσπετος ἱδρὼς
εἴβεται ἐκ λαγόνων τε ταὶ αὐχένος· ὄμμαλα δέ σφι
λοξὰ παρασπρωφῶνται ὑπὸ ζυγοῦ· αὐτὰρ ἀϋτμὴ
αὐαλέη στομάτων ἄμοτον βρέμει· οἱ δ' ἐνὶ γαίῃ
χηλὰς σκηρίπτοντε παυημέριοι πονέονται·
τοῖς ἴκελοι ἥρωες ὑπὲξ ἁλὸς εἶλκον ἐρετμά.
Ημος δ' οὔτ' ἄρ πω φάος ἄμβροτον, οὔτε τι λίην
ὀρφναίη πέλεται, λευκὸν δ' ἐπιδέδρομε νυκτὶ
φέγγος, ὅτ' ἀμφιλύκην μιν ἀνεγρόμενοι καλέουσι,
τῆμος ἐρημαίης νήσου λιμέν' εἰσελάσαντες
Θυνιάδος, καμάτῳ πολυπήμονι βαῖνον ἔραζε.
τοῖσι δὲ Λητοῦς υἱὸς, ἀνερχόμενος Λιβύηθεν
τῆλ' ἐπ' ἀπείρονα δῆμον Υπερβορέων ἀνθρώπων,
ἐξεφάνη· χρύσεαι δὲ παρειάων ἑκάτερθε
πλοκμοὶ βοτρυόεντες ἐπερρώοντο κιόντι·
λαιῇ δ' ἀργύρεον νώμα βιὸν, ἀμφὶ δὲ νώτοις
ἰοδόκη τελάνυσται κατωμαδόν· ἡ δ' ὑπὸ ποσσὶ
σείετο νῆσος ὅλη, κλύζεν δ' ἐπὶ κύματα χέρσῳ.
τοὺς δ' ἔλε θάμβος ἰδόντας ἀμήχανον· οὐδέ τις ἔτλη
ἀντίον αὐγάσσασθαι ἐς ὄμματα καλὰ θεοῖο.
σιὰν δὲ κάτω νεύσαντες ἐπὶ χθονός· αὐτὰρ ὁ νηλοῦ
βῆ ῥ' ἴμεναι πόντονδε δι' ἠέρος· ὀψὲ δὲ τοῖον
Ορφεὺς ἔκφαλο μῦθον, ἀριστῆεσσι πιφαύσκων.
"Εἰ δ' ἄγε δὴ, νῆσον μὲν Εῴου Απόλλωνος
»τήνδ' ἱερὴν κλείωμεν, ἐπὶ πάντεσσι φαάνθη
»ἠῶος μετιών· τὰ δὲ ῥέξομεν οἷα πάρεστι,

„ βωμὸν ἀναστήσαντες ἐπάκτιον· εἰ δ' ἂν ὀπίσσω
„ γαῖαν ἐς Αἱμονίην ἀσκηθέα νόστον ὀπάσσῃ,
„ δὴ τότε οἱ κεραῶν ἐπὶ μηρία θήσομεν αἰγῶν.
„ νῦν δ' αὔτως κνίσσῃ λοιβῇσί τε μειλίξασθαι
„ κέκλομαι. ἀλλ' ἵληθι ἄναξ. ἵληθι φαανθείς.
Ὡς ἄρ' ἔφη· καὶ τοὶ μὲν ἄφαρ βωμὸν τετύκοντο
χερμάσιν· οἱ δ' ἀνὰ νῆσον ἐδίνεον, ἐξερέοντες
εἴ κέ τιν' ἢ κεμάδων, ἢ ἀγροτέρων ἐσίδοιεν
αἰγῶν, οἷά τε πολλὰ βαθείῃ βόσκεται ὕλῃ.
τοῖσι δὲ Λητοΐδης ἄγρην πόρεν· ἐκ δ' ἄρα πάντων
εὐαγέως ἱερῷ ἀνὰ διπλόα μηρία βωμῷ
καῖον, ἐπικλείοντες Εὠΐον Απόλλωνα.
ἀμφὶ δὲ δαιομένοις εὐρὺν χορὸν ἐστήσαντο,
καλὸν Ιηπαιήον', Ιηπαιήονα Φοῖβον
μελπόμενοι· σὺν δέ σφιν ἐὺς πάϊς Οἰάγροιο
Βιστονίῃ φόρμιγγι λιγείης ἦρχεν ἀοιδῆς·
ὥς ποτε πετραίῃς ὑπὸ δειράσι Παρνησοῖο
Δελφίνην τόξοισι πελώριον ἐξενάριξε,
κοῦρος ἐὼν ἔτι γυμνὸς, ἔτι πλοκάμοισι γεγηθώς.
ἱλήκοις· αἰεί τοι, ἄναξ, ἄτμητοι ἔθειραι,
αἰὲν ἀδήλητοι· τὼς γὰρ θέμις. οἰόθι δ' αὐτὴ
Λητὼ Κοιογένεια φίλαις ἐνὶ χερσὶν ἀφάσσει.
πολλὰ δὲ Κωρύκιαι Νύμφαι, Πλείστοιο θύγατρες,
θαρσύνεσκον ἔπεσσιν, Ιήϊε κεκληγυῖαι·
ἔνθεν δὴ τόδε καλὸν ἐφύμνιον ἔπλετο Φοίβῳ.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόνγε χορείῃ μέλψαν ἀοιδῇ
λοιβαῖς εὐαγέεσσιν ἐπώμοσαν, ἦ μὲν ἀρήξειν
ἀλλήλοισιν ἐσαιὲν ὁμοφροσύνῃσι νόοιο,

ἀᾳλόμενοι θυέων· καί ῥ' εἰσέτι νῦν γε τέτυκται
κεῖσ' Ομονοίης ἱρὸν εὐφρονος, ὅ ῥ' ἐκάμοντο
αὐτοὶ, κυδίστην τότε δαίμονα ποιησαίνοντες.
Ημος δὲ τριτάτιον φάος ἦλυθε, δὴ τότ' ἔπειτα
ἀκρηεῖ Ζεφύρῳ νῆσον λίπον αἰπήεσσαν.
ἔνθεν δ' ἀντιπέρην πολαμοῦ στόμα Σαγγαρίοιο,
καὶ Μαριανδυνῶν ἀνδρῶν ἐριθηλέα γαῖαν,
ἠδὲ Λύκοιο ῥέεθρα, καὶ Ανθεμοεισίδα λίμνην
διεκόμενοι παραμειβον· ὑπὸ πνοιῇ δὲ κάλωες,
ὅπλα τε νηΐα πάντα τινάσσετο νισσομένοισιν.
ἠῶθεν δ' ἀνέμοιο διὰ κνέφας εὐνηθέντος,
ἀτρεκέως ἄκρης Αχερουσίδος ἔρμον ἵκοντο.
ἡ μέν τε χειμῶνι ἀνίσχεται ἠλιβάτοισιν,
εἰς ἅλα κεκλιμένη Βιθυνίδα· τῇ δ' ὕπο πέτραι
λισσάδες ἐρρίζωνται ἁλίβροχοι· ἀμφὶ δὲ τῇσι
κῦμα κυλινδόμενον μεγάλα βρέμει· αὐτὰρ ὕπερθεν
ἀμφιλαφεῖς πλατάνιστοι ἐπ' ἀκροτάτῃ πεφύασιν.
ἐκ δ' αὐτῆς εἴσω κατακέκλιται ἤπειρόνδε
κοίλη ὕπαιθα νάπη, ἵνα τε στεῖος ἔσ' Αΐδαο
ὕλῃ καὶ πέτρῃσιν ἐπηρεφὴς, ἔνθεν ἀϋτμὴ
πηγυλὶς, ὀκρυόεντος ἀναπνείουσα μυχοῖο
συνεχὲς, ἀργινόεσσαν ἀεὶ περιτέτροφε πάχνην,
ἤτε μεσημβριόωντος ἰαίνεται ἠελίοιο.
στυγὴ δ' οὔ πολε τήν γε κατὰ βλοσυρὴν ἔχει ἄκρην,
ἀλλ' ἄμυδις πόντοιό θ' ὑποστένει ἠχήεντος,
φύλλων τε πνοιῇσι τινασσομένων μυχίῃσιν.
ἐνθάδε καὶ προχοαὶ πολαμοῦ Αχέροντος ἔασιν,
ὅσσε διὲξ ἄκρης ἀνερεύγεται εἰς ἅλα βάλλων

ἠῴην· κοίλη δὲ Φάραγξ κατάγει μιν ἄνωθεν.
τὸν μὲν ἐν ὀψιγόνοισι Σοωναύτην ἐνόμηναν
Νισαῖοι Μεγαρῆες, ὅτε νάσσεσθαι ἔμελλον
γῆν Μαριανδυνῶν. δὴ γὰρ σφέας ἐξεσάωσεν
αὐτῇσι νήεσσι, κακὴ χρίμψαντας ἀέλλη.
τῇ ῥ' οἵγ' αὐτίκα νηὶ διὲξ Αχερουσίδος ἄκρης
εἰσωποὶ, ἀνέμοιο νέον λήγοντος, ἔκελσαν.
Οὐδ' ἄρα δηθὰ Λύκον, κείνης πρόμον ἠπείροιο,
καὶ Μαριανδυνοὺς λάθον ἀνέρας ὁρμηθέντες
αὐθένται Λυκόοιο, κατὰ κλέος, ὃ πρὶν ἄκουεν·
ἀλλὰ καὶ ἀρθμὸν ἔθεντο μετὰ σφίσι τοῖό γ' ἕκητι.
αὐτὸν δ', ὥστε θεόν, Πολυδεύκεα δεξιόωντο
πάντοθεν ἀγρόμενοι· ἐπεὶ μάλα τοί γ' ἐπὶ δηρὸν
ἀντιβίην Βέβρυξιν ὑπερφιάλοις πολέμιζον.
καὶ δὴ παστυδίη μεγάρων ἔντοσθε Λύκοιο
κεῖν' ἦμαρ Φιλότητι, μετὰ πλοίεθρον ἰόντες,
δαίτην ἀμφίεπον, τέρπωντό τε θυμὸν ἔπεσσιν.
Αἰσονίδης μέν οἱ γενεὴν καὶ οὔνομ' ἑκάστου
σφωϊτέρων μυθεῖθ' ἑτάρων, Πελίαό τ' ἐφετμάς,
ἠδ' ὡς Λημνιάδεσσιν ἐπεξεινοῦντο γυναιξίν,
ὅτσα τε Κύζικον ἀμφὶ Δολιονίην ἐτέλεσσαν·
Μυσίδα δ' ὡς ἀφίκοντο, Κίον θ', ἔνθι κάλλιπον ἥρω
Ηρακλέην αἰχμῇ νόῳ, Γλαύκοιό τε βάξιν
πέφραδε, καὶ Βέβρυκας ὅπως Αμυκόν τ' ἐδάϊξαν·
καὶ Φινῆος ἔειπε θεοπροπίας τε δύην τε,
ἠδ' ὡς Κυανέας πέτρας φύγον, ὥς τ' ἀβόλησαν
Αητοίδῃ κατὰ νῆσον. ὁ δ' ἐξείης ἐνέποντος
θέλγετ' ἀκουῇ θυμόν· ἄχος δ' ἔλεν Ηρακλῆϊ,

λειπομένῳ, καὶ τοῖον ἕπος πάντεσσι μετηύδα.
"Ω Φίλοι, οἷον φωτὸς ἀποπλαγχθέντες ἀρωγῆς
πείρετ' ἐς Αἰήτην τόσσον πλόον. εὖ γὰρ ἐγώ μιν
Δασκύλου ἐν μεγάροισι καταυλόθι παιφὸς ἐμοῖο
οἶδ' ἐσιδών, ὅτε δεῦρο δι' Ἀσίδος ἠπείροιο
πεζὸς ἔβη, ζωστῆρα Φιλοπτολέμοιο κομίζων
Ἱππολύτης· ἐμὲ δ' εὖρε νέον χνοάοντα ἰούλους.
ἐνθάδ' ἐπὶ Πριόλαο κασιγνήτοιο θανόντος
ἡμετέρου Μυσοῖσιν ὑπ' ἀνδράσιν, ὄντινα λαὸς
οἰκτίστοις ἐλέγοισιν ὀδύρεται ἐξέτι κείνου,
ἀθλεύων Τιτῆνα ἀπεκαίνυτο πυγμαχέοντα
καρτερὸν, ὃς πάντεσσι μετέπρεπεν ἡϊθέοισιν
εἶδός τ' ἠδὲ βίην· χαμάδις δέ οἱ ἤλατ' ὀδόντας.
αὐτὰρ ὁμοῦ Μυσοῖσιν ἐμῷ ὑπὸ πατρὶ δάμασσε
καὶ Φρύγας, οἳ ναίουσιν ὁμώλακας ἡμὶν ἀρούρας,
Φῦλά τε Βιθυνῶν αὐτῇ κλειτίσσαλο γαίῃ,
ἔς τ' ἐπὶ Ῥηβαίου προχοὰς σκόπελόν τε Κολώνης·
Παφλαγόνες δ' ἐπὶ τοῖς Πελοπηΐοι εἴκαθον αὔτως,
ὅσσους Βιλλαίοιο μέλαν περιάγνυται ὕδωρ.
ἀλλ' ἐμὲ νῦν Βέβρυκες, ὑπερβασίη τ' Ἀμύκοιο,
τηλόθι ναιετάοντος, ἐνόσφισαν, Ἡρακλῆος,
δὴν ἀπολεμνόμενοι γαίης ἅλις, ὄφρ' ἐβάλοντο
οὖρα βαθυρείοντος ὑφ' εἱαμεναῖς Ὑπίοιο.
ἔμπης δ' ἐξ ὑμέων ἔδοσαν τίσιν· οὐδέ γε φημὶ
ἤματι τῷδ' ἀέκητι θεῶν ἐπελάσσαι ἄρηα
Τυνδαρίδην Βέβρυξιν, ὅτ' ἀνέρα κεῖνον ἔπεφνε.
τῷ νῦν ἤντιν' ἐγὼ τίσαι χάριν ἄρχιος εἰμὶ,
τίσω προφρονέως. ἢ γὰρ θέμις ἠπεδανοῖσιν

„ ἀνδράσιν, εὖτ' ἄρξωσιν ἀρείονες ἄλλοι ὀφέλλειν.
„ ξυνῇ μὲν πάντεσσιν ὁμόσσολον ὔμμιν ἕπεσθαι
„ Δάσκυλον ὀτρυνέω, ἐμὸν υἱέα· τοῖο δ' ἰόντος,
„ ἦτ' ἂν ἐϋξεινοισι διαμπερὲς ἀντιάσῃτε
„ ἀνδράσιν, ὅφρ' αὐτοῖο ποτὶ σῆμα Θερμώδοντος.
„ νόσφι δὲ Τυνδαρίδαις Ἀχερουσίδος ὑψόθεν ἄκρης
„ εἴσομαι ἱερὸν αἰῶ· τὸ μὲν μάλα τηλόθι πάντες
„ ναυτίλοι ἀμφιέλαγος θηεύμενοι ἱλάξονται·
„ καί κέ σφι μετέπειτα πρὸ ἄστεος, οἷα θεοῖσι,
„ πίονας εὐαρότοιο γύας πεδίοιο ταμοίμην.
Ὡς τότε μὲν δαῖτ' ἄμφι πανήμεροι ἐψιόωντο.
ἦρί γε μὴν ἐπὶ νῆα κατήϊσαν ἐσκονέοντες·
καὶ δ' αὐτὸς σὺν τοῖσι Λύκος κίε, μυρί' ὀπάσσας
δῶρα φέρειν· ἅμα δ' υἷα δόμων ἔκπεμπε νέεσθαι.

Ἔνθά δ' Ἀβαντιάδην πεπρωμένη ἦλασε μοῖρα
Ἰδμονα, μαντοσύνῃσι κεκασμένον· ἀλλά μιν οὔ τι
μαντοσύναι ἐσάωσαν, ἐπεὶ χρεὼ ἦγε δαμῆναι·
κεῖτο γὰρ εἰαμενῇ δονακώδεος ἐν ποταμοῖο
ψυχόμενος λαγόνας τε, καὶ ἄσπετον ἰλὺϊ νηδὺν
κάπρios ἀργιόδων, ὀλοὸν τέρας, ὃν ῥα καὶ αὐταὶ
Νύμφαι ἑλειονόμοι ὑπεδείδισαν· οὐδέ τις ἀνδρῶν
ἠείδει· οἷος δὲ κατὰ πλατὺ βέβριθε τῖφος.
αὐτὰρ ὁ γ' ἰλυόεντος ἀνὰ θρῴσκουσι πεδίοιο
νίσετ' Ἀβαντιάδης· ὁ δ' ἄρ' ἔκ ποθεν ἀφράσθη
ὑψι μάλ' ἐκ δονάκων ἀνεσταλμένος ἦλασε μηρὸν
αἰγδην, μέσσας δὲ σὺν ὀστέῳ ἶνας ἔκειρεν.
ὀξὺ δ' ὃ γε κλάγξας οὐδεὶ πέσεν· οἱ δὲ τυπέντος

ἀθρόοι

ἀθρόοι ἀντιάχησαν. ὀρέξατο δ' αἶψ' ὀλοοῖο
Πηλεὺς αἰγανέην φυγάδ' εἰς ἕλος ὁρμηθέντος
καπρίου· ἔσσυτο δ' αὖτις ἐναντίος· ἀλλά μιν Ιδας
οὔτασε, βεβρυχὼς δὲ θοῷ περικάππεσε δουρί.
καὶ τὸν μὲν χαμάδις λίπον αὐτόθι πεπτηῶτα·
τὸν δ' ἕταροι ἐπὶ νῆα φέρον ψυχοραγέοντα,
ἀχνύμενοι, χείρεσσι δ' ἑῶν ἐνικάτθαν' ἑταίρων.
Ενθάδε ναυτιλίης μὲν ἐρητύοντο μέλεσθαι,
ἀμφὶ δὲ κηδείῃ νέκυος μένον ἀσχαλόωντες.
ἤματα δὲ τρία πάντα γόων· ἑτέρῳ δέ μιν ἤδη
τάρχυον μεγαλωστί· συνεκτερέϊξε δὲ λαὸς
αὐτῷ ὁμοῦ βασιλῆϊ Λύκῳ· παρὰ δ' ἄσπετα μῆλα,
ᾗ θέμις οἰχομένοισι, ταφήϊα λαιμοτόμησαν.
καὶ δή τοι κέχυται τοῦδ' ἀνέρος ἐν χθονὶ κείνῃ
τύμβος· σῆμα δ' ἔπεστι, καὶ ὀψιγόνοισιν ἰδέσθαι,
νηΐου ἐκ κοτίνοιο φάλαγξ· θαλέθει δέ τε φύλλοις
ἄκρης τυτθὸν ἔνερθ' Αχερουσίδος. εἰ δ' ἐμὲ καὶ τὸ
χρειὼ ἀπηλεγέως Μουσέων ὕπο γηρύσασθαι,
τόνδε πολισσοῦχον διεπέφραδε Βοιωτοῖσι
Νισαίοισί τε Φοῖβος ἐπιρήδην ἱλάεσθαι,
ἀμφὶ δὲ τήνγε φάλαγγα παλαιγενέος κοτίνοιο
ἄστυ βαλεῖν· οἱ δ' ἀντὶ θεουδέος Αἰολίδαο
Ιδμονος εἰσέτι νῦν Αγαμήστορα κυδαίνουσι.
Τίς γὰρ δὴ θάνεν ἄλλος; ἐπεὶ καὶ ἐσαῦτις ἔχευαν
ἥρωες τότε τύμβον ἀποφθιμένου ἑτάροιο.
δοιὰ γὰρ οὖν κείνων ἔτι σήματα φαίνεται ἀνδρῶν.
Αγνιάδην Τῖφυν θανέειν φάτις· οὐδέ οἱ ἦε
μοῖρ' ἔτι ναυτίλλεσθαι ἑκαστέρω. ἀλλά νυ καὶ τὸν

αὖθι μινυηιάδῃ πάτρης ἐπὶ εὖνασι νοῦσος,
εἰσότ' Αἰακιάδεω νέκυν ἐκλερέϊζεν ὅμιλος.
ἄτλητον δ' ὀλοῷ ἐπὶ πήματι κῆδος ἔλονθο.
δὴ γὰρ ἔπειτα καὶ τόνδε παραστιχιδὸν ἐκλερέϊξαν
αὐτοῦ, ἀμηχανίῃσιν ἁλὸς προπάροιθε πεσόντες,
ἐντυπὰς εὐκήλως εἰλυμένοι, οὔτε τι σίτου
μνώοντ' οὔτε ποτοῖο· κατήμυσαν δ' ἀχέεσσι
θυμὸν, ἐπεὶ μάλα πολλὸν ἀπ' ἐλπίδος ἔπλετο νόστος.
καί νύ κ' ἔτι προτέρω τετιημένοι ἰσχανόωντο,
εἰ μὴ ἄρ' Αἰγαίῳ περιώσιον ἔμβαλεν Ἥρη
θάρσος, ὃν Ἰμβρασίοισι παρ' ὕδασιν Ἀσωπάλαια
τίκτε Ποσειδάωνι· περιφρὸ γὰρ εὖ ἐικασθὸ
ἰθύνειν, Πηλῆα δ' ἐπεσσύμενος προσέειπεν.
"Αἰακίδη, πῶς καλὸν ἀφειδήσαντας ἀέθλων
„γαίῃ ἐν ἀλλοδαπῇ δὴν ἔμμεναι; σὺ μὲν ἄρχος
„ἴδριν ἐόντα με τόσσον ἄγει μετὰ κῶας Ἰήσων
„Παρθενίης ἀπάνευθεν, ὅσον τ' ἐπιίσσορα νηῶν.
„τῷ μή τοι τυτθόν γε δέος περὶ νηΐ πελέσθω.
„ὡς δὲ καὶ ἄλλοι δεῦρο δαήμονες ἄνδρες ἔασι,
„τῶν ὅτινα πρύμνης ἐπιβήσομεν, οὔτις ἰάψει
„ναυτιλίην. ἀλλ' ὦκα, παραιφάμενος τάδε πάντα,
„θαρσαλέως ὀρόθυνον ἐπιμνήσασθαι ἀέθλου.
Ὡς φάτο· τοῖο δὲ θυμὸς ὀρέξατο γηθοσύνῃσιν.
αὐτίκα δ' εὖ μετὰ δηρὸν ἐνὶ μέσσοις ἀγόρευσε·
"Δαιμόνιοι, τί νυ πένθος ἐτώσιον ἴσχομεν αὖτως;
„οἱ μὲν γάρ ποθι τοῦτον, ὃν ἔμμαχον, οἶτον ὄλονθο·
„ἡμῖν δ' ἄλλοι ἔασι κυβερνητῆρες ὁμίλῳ,
„καὶ πολέες. τῷ μή τι διατρίβωμεθα πείρης·

„ ἀλλ' ἔγρεσθ' εἰς ἔργον, ἀπορίψαντες ἀνίας.
Τὸν δ' αὖτ' Αἴσονος υἱὸς ἀμηχανέων προσέειπεν·
"Αἰακίδη, ποῦ δ' οἵγε κυβερνητῆρες ἔασιν;
„ οὓς μὲν γὰρ τοπάροιθε δαήμονας εὐχόμεθ' εἶναι,
„ οἵδε κατηφήσαντες ἐμεῦ πλέον ἀσχαλόωσι.
„ τῷ καὶ ὁμοῦ φθιμένοισι κακὴν προτιόσσομαι ἄτην,
„ εἰ δὴ μήτ' ὀλοοῖο μετὰ πτόλιν Αἰήταο
„ ἔσσεται, ἠὲ καὶ αὖτις ἐς Ελλάδα γαῖαν ἱκέσθαι
„ πετράων ἔκτοσθε, κατ' αὐτόθι δ' ἄμμε καλύψει
„ ἀκλειῶς κακὸς οἶτος, ἐτώσια γηράσκοντας.
Ως ἔφατ'· Αγκαῖος δὲ μάλ' ἐσσυμένως ὑπέδεκτο
νῆα θοὴν ἄξειν· δὴ γὰρ θεοῦ ἐτράπεθ' ὁρμῇ.
τὸν δὲ μέτ' Εργῖνος, καὶ Ναύπλιος, Εὔφημός τε
ὄρνυντ', ἰθύνειν λελιημένοι. ἀλλ' ἄρα τούσγε
ἔσχεθον· Αγκαίῳ δὲ πολεῖς ᾔνησαν ἑταίρων.

Ηῷοι δ' ἤπειτα δυωδεκάτῳ ἐπέβαινον
ἤματι· δὴ γάρ σφι Ζέφυρος, μέγας οὖρος, ἄητο.
καρπαλίμως δ' Αχέροντα διεξεπέρησαν ἐρετμοῖς,
ἐκ δ' ἔχεαν πίσυνοι ἀνέμῳ λίνα, πουλὺ δ' ἐπιπρὸ
λαίφεσι πεπταμένοις τέμνον πλόον εὐδιόωντες.
ὦκα δὲ Καλλιχόροιο παρὰ προχοὰς ποταμοῖο
ἤλυθον, ἔνθ' ἐνέπουσι Διὸς Νυσήϊον υἷα,
Ινδῶν ἡνίκα φῦλα λιπὼν κατενάσσατο Θήβας,
ὀργιάσαι, στῆσαί τε χοροὺς ἄντροιο πάροιθεν,
ᾧ ἐν ἀμειδήτους ἁγίας εὐνάζετο νύκτας,
ἐξ οὗ Καλλίχορον ποταμὸν περιναιετάοντες,
ἠδὲ καὶ Αὔλιον ἄντρον ἐπωνυμίην καλέουσιν.

Ενθεν δὲ Σθενέλου τάφον ἔδρακον Ακτορίδαο,
ὅς ῥά τ' Αμαζονίδων πολυθαρσέος ἐκ πολέμοιο
ἂψ ἀνιὼν, δὴ γὰρ συνανήλυθεν Ηρακλῆϊ,
βλήμενος ἰῷ, κεῖθεν ἐπ' ἀγχιάλου θάνεν ἀκτῆς.
οὐ μέν θην προτέρω ἔτ' ἐμέτρεον. ἧκε γὰρ αὐτὴ
Φερσεφόνη ψυχὴν πολυδάκρυον Ακτορίδαο
λισσομένην τυτθόν περ ὁμήθεας ἄνδρας ἰδέσθαι.
τύμβου δὲ στεφάνης ἐπιβὰς σκοπιάζετο νῆα,
τοῖος ἐὼν, οἷος πόλεμόνδ' ἴεν· ἀμφὶ δὲ καλὴ
τετράφαλος φοίνικι λόφῳ ἐπελάμπετο πήληξ.
καί ῥ' ὁ μὲν αὖτις ἔδυνε μέλαν ζόφον· οἱ δ' ἐσιδόντες
θάμβησαν· τοὺς δ' ὦρσε θεοπροπέων ἐπικέλσαι
Αμπυκίδης Μόψος, λοιβῇσί τε μειλίξασθαι.
οἱ δ' ἀνὰ μὲν κραιπνῶς λαῖφος σπάσαν, ἐκ δὲ βαλόντες
πείσματ' ἐν αἰγιαλῷ Σθενέλου τάφον ἀμφεπένοντο,
χύτλα τέ οἱ χεύαντο, καὶ ἥγνισαν ἔντομα μήλων.
ἄνδιχα δ' αὖ χύτλων νηοστόῳ Απόλλωνι
βωμὸν δειμάμενοι μῆρ' ἔφλεγον· ἂν δὲ καὶ Ορφεὺς
θῆκε λύρην· ἐκ τοῦ δὲ Λύρη πέλει οὔνομα χώρῳ.
Αὐτίκα δ' οἵ γ', ἀνέμοιο κατασπέρχοντος, ἔβησαν
νῆ' ἔπι· καδδ' ἄρα λαῖφος ἐρυσσάμενοι τανύοντο
ἐς πόδας ἀμφοτέρους· ἡ δ' ἐς πέλαγος πεφόρητο
ἐντενὲς, ἠΰτε τίς τε δι' ἠέρος ὑψόθι κίρκος
ταρσὸν ἐφεὶς πνοιῇ, φέρεται ταχὺς, οὐδὲ τινάσσει
ῥιπὴν, εὐκήλῃσιν ἐνευδιόων πτερύγεσσι.
καὶ δὴ Παρθενίοιο ῥοὰς ἁλιμυρήεντος,
πρηϋτάτου ποταμοῦ, παρεμέτρεον, ᾧ ἔνι κούρη
Λητωΐς, ἄγρηθεν ὅτ' οὐρανὸν εἰσαναβαίνει,

ὃν δέμας ἱμερτοῖσιν ἀναψύχει ὑδάτεσσι.
νυκτί τ' ἔπειτ' ἄλληκτον ἐπὶ προτέρωσε θέοντες,
Σήσαμον, αἰπεινούς τε παρεξενέοντ' Ερυθίνους,
Κρωβίαλον, Κρώμναν τε, καὶ ὑλήεντα Κύτωρον.
ἔνθεν δ' αὖτε Κάραμβιν ἅμ' ἠελίοιο βολῇσι
γνάμψαντες, παρὰ πουλὺν ἔπειτ' ἤλαυνον ἐρίτμοις
αἰγιαλὸν, πρόπαν ἦμαρ, ὁμῶς τ' ἐπὶ ἤματι νύκτα.
Αὐτίκα δ' Ασσυρίης ἐπέβαν χθονὸς, ἔνθα Σινώπην,
θυγατέρ' Ασωποῖο, καθίσσατο, καί οἱ ὄπασσε
παρθενίην Ζεὺς αὐτὸς, ὑποσχεσίῃσι δολωθείς.
δὴ γὰρ ὁ μὲν Φιλότητος ἐέλδετο· νεῦσε δ' ὅγ' αὐτῇ
δωσέμεναι, ὅ κεν ᾖσι μετὰ φρεσὶν ἰθύσειεν.
ἡ δέ ἑ παρθενίην ᾐτήσατο κερδοσύνῃσιν.
ὣς δὲ καὶ Απόλλωνα παρήπαφεν, εὐνηθῆναι
ἱέμενον, ποταμόν τ' ἐπὶ τοῖς Αλυν· οὐδὲ μὲν ἀνδρῶν
τήν γε τις ἱμερτῇσιν ἐν ἀγκοίνῃσι δάμασσεν.
ἔνθα δὲ Τρικκαίοιο ἀγαυοῦ Δηϊμάχοιο
υἷες, Δηϊλέων τε, καὶ Αὐτόλυκος, Φλόγιός τε,
τῆμος, ὅθ' Ηρακλῆος ἀπεπλάγχθησαν, ἔναιον·
οἵ ῥα τόθ', ὡς ἐνόησαν ἀριστήων στόλον ἀνδρῶν,
σφᾶς αὐτοὺς νημερτὲς ἐπέφραδον ἀντιάσαντες·
οὐδ' ἔτι μιμνάζειν θέλον ἔμπεδον, ἀλλ' ἐνὶ νηΐ,
Αργέσταο παρᾶσσον ἐπιπνείοντος, ἔβησαν.
τοῖσι δ' ὁμοῦ μετέπειτα θοῇ πεφορημένοι αὔρῃ
λεῖπον Αλυν ποταμὸν, λεῖπον δ' ἀγχίροον Ιριν,
ἠδὲ καὶ Ασσυρίης πρόχυσιν χθονός· ἤματι δ' αὐτῷ
γνάμψαν Αμαζονίδων ἔκαθεν λιμενήοχον ἄκρην.
Ενθα ποτὲ προμολοῦσαν Αρητιάδα Μελανίππην

ἥρως Ηρακλέης ἐλοχήσατο, καί οἱ ἄπτοινα
Ἱππολύτη ζωστῆρα παναίολον ἐξηυάλιξεν
ἀμφὶ κασιγνήτης· ὁ δ' ἀπήμονα πέμψεν ὀπίσσω.
τῆς οἵ γ' ἐν κόλπῳ, προχοαῖς ἔπι Θερμώδοντος,
κέλσαν, ἐπεὶ καὶ πόντος ὁρίνετο νισσομένοισι.
τῷ δ' οὔτις ποταμῶν ἐναλίγκιος, οὐδὲ ῥέεθρα
τόσσ' ἐπὶ γαῖαν ἵησι παρὲξ ἕθεν ἄνδιχα βάλλων.
τετράκις εἰς ἑκατὸν δεύοιτό κεν, εἴ τις ἕκαστα
πεμπάζοι· μία δ' οἵη ἐτήτυμος ἔπλετο πηγή.
ἡ μέν τ' ἐξ ὀρέων κατανίσσεται ἠπειρόνδε
ὑψηλῶν, ἃ τε Φασὶν Ἀμαζόνια κλείεσθαι.
ἔνθεν δ' αἰπυτέρην ἐπικίδναται ἔνδοθι γαῖαν
ἀντικρύ· τῷ καί οἱ ἐπίστροφοι εἰσὶ κέλευθοι·
αἰεὶ δ' ἄλλυδις ἄλλη, ὅπη κύρσειε μάλιστα
ἠπείρου χθαμαλῆς, εἰλύσσεται· ἡ μὲν ἄπωθεν,
ἡ δὲ πέλας· πολίες δὲ πόροι νώνυμνοι ἔασιν,
ὅππη ὑπεξαφύσκι· ὁ δ' ἀμφαδὸν ἄμμιγα παύροις
Πόντον ἐς Ἀξεινον κυρτὴν ὑπερεύγεται ἄκρην.
καί νύ κε δηθύνοντες Ἀμαζονίδεσσιν ἔμιξαν
ὑσμίνην, καὶ δ' οὔ κεν ἀναιμωτί γ' ἐρίδηναν,
(οὐ γὰρ Ἀμαζονίδες μάλ' ἐπητύες, οὐδὲ θέμιστας
τίουσαι πεδίον Δοιάντιον ἀμφενέμονται·
ἀλλ' ὕβρις σφονόεσσα καὶ Ἄρεος ἔργα μεμήλει.
δὴ γὰρ καὶ γενεὴν ἔσαν Ἄρεος Ἀρμονίης τε
Νύμφης, ἥ τ' Ἀρηϊ φιλοπτολέμους τέκε κούρας,
Ἄλσεος Ἀλκμονίοιο κατὰ πλύχας εὐνηθεῖσα.)
εἰ μὴ ἐκ Διόθεν πνοιαὶ πάλιν Ἀργέσταο
ἤλυθον· οἱ δ' ἀνέμῳ περικηέα κάλλιπον ἀκτήν,

ἔνθα Θεμισκύρειαι Αμαζόνες ὡπλίζοντο.
οὐ γὰρ ὁμηγερέες μίαν ἀμπόλιν, ἀλλ' ἀνὰ γαῖαν
κεκριμέναι κατὰ φῦλα διὰ τρίχα ναιετάασκον·
νόσφι μὲν αἵδ' αὐταὶ τῇσι τότε κοιρανέεσκεν
Ιππολύτη, νόσφι δὲ Λυκάστιαι ἀμφενέμοντο,
νόσφι δ' ἀκοντοβόλοι Χαδήσιαι. ἤματι δ' ἄλλῳ
νυκτί τ' ἐπιπλομένῃ Χαλύβων παρὰ γαῖαν ἵκοντο.
Τοῖσι μὲν οὔτε βοῶν ἄροτος μέλει, οὔτε τις ἄλλη
φυταλιὴ καρποῖο μελίφρονος· οὐδὲ μὲν οἵ γε
ποίμνας ἑρσήεντι νομῷ ἔνι ποιμαίνουσιν.
ἀλλὰ σιδηροφόρον στυφελὴν χθόνα γατομέοντες,
ὦνον ἀμείβονται βιοτήσιον, οὐδέ ποτέ σφιν
ἠὼς ἀντέλλει καμάτων ἄτερ, ἀλλὰ κελαινῇ
λιγνύϊ καὶ καπνῷ κάματον βαρὺν ὀτλεύουσι.
Τούσδε μέτ' αὐτίκ' ἔπειτα Γενηταίου Διὸς ἄκρην
γνάμψαντες, σώοντο παρὲξ Τιβαρηνίδα γαῖαν.
ἔνθ' ἐπεὶ ἄρ κε τέκωνται ὑπ' ἀνδράσι τέκνα γυναῖκες,
αὐτοὶ μὲν στενάχουσιν ἐνὶ λεχέεσσι πεσόντες,
κράατα δησάμενοι· ταὶ δ' εὖ κομέουσιν ἐδωδῇ
ἀνέρας, ἠδὲ λοετρὰ λεχώϊα τοῖσι πένονται.
Ιερὸν αὖτ' ἐπὶ τοῖσιν ὄρος, καὶ γαῖαν ἄμειβον,
ᾗ ἔνι Μοσσύνοικοι ἀν' οὔρεα ναιετάουσι
δουρατέους πύργους ἐϋπηγέας, οὓς καλέουσι
Μόσσυνας· καὶ δ' αὐτοὶ ἐπώνυμοι ἔνθεν ἔασιν.
ἀλλοίη δὲ δίκη, καὶ θέσμια τοῖσι τέτυκται.
ὅσσα μὲν ἀμφαδίῃ ῥέζειν θέμις, ἢ ἐνὶ δήμῳ,
ἢ ἀγορῇ, τάδε πάντα δόμοις ἔνι μηχανόωνται·
ὅσσα δ' ἐνὶ μεγάροις πεπονήμεθα, κεῖνα θύραζε

ἀψεγέως μέσσῃσιν ἐνὶ βέζουσιν ἀγυιαῖς.
οὐδ' εὐνῆς αἰδῶς ἐπιδήμιος, ἀλλὰ, σύες ὣς
Φορβάδες, οὐδ' ἤδαιὸν ἀτυζόμενοι παρεόντας,
μίσγονται χαμάδις ξυνῇ φιλότητι γυναικῶν.
αὐτὰρ ἐν ὑψίσῳ βασιλεὺς μέσσυνι θαάσσων
ἰθείας πολέεσσι δίκας λαοῖσι δικάζει,
σχέτλιος. ἦν γάρ που τι θεμισεύων ἀλίτηται,
λιμῷ μιν κεῖν' ἦμαρ ἐνικλείσαντες ἔχουσι.
Τοὺς παραμειβόμενοι, καὶ δὴ σχεδὸν ἀντιπέρηθεν
νήσου Ἀρητιάδος, τέμνον πλόον εἰρετίῃσιν
ἠμάτιοι· λιαρὴ γὰρ ὑπὸ κνέφας ἔλιπεν αὔρη.
ἤδη καί τιν' ὕπερθεν Ἀρηΐων αἰίσσοντα
ἐνναέτην νήσοιο δι' ἠέρος ὄρνιν ἴδοντο,
ὅς ῥα τιναξάμενος πλέξυγας κατὰ νῆα θέουσαν
ἧκ' ἐπί οἱ πλεῖον ὀξύ· τὸ δ' ἐν λαιῷ πέσεν ὤμῳ
δίου Οἰλῆος· μεθέηκε δὲ χερσὶν ἐρετμὸν
βλήμενος· οἱ δὲ τάφον, πλεῖον βέλος εἰσοράωντες,
καὶ τὸ μὲν ἐξείρυσσε παρεδριόων Ἐριβώτης,
ἕλκος δὲ ξυνέδησεν, ἀπὸ σφετέρου κολεοῖο
λυσάμενος τελαμῶνα κατήορον· ἐκ δ' ἐφαάνθη
ἄλλος ἐπὶ προτέρῳ πεποτημένος· ἀλλὰ μὲν ἥρως
Εὐρυτίδης Κλύτιος, πρὸ γὰρ ἀσπίδα τείνατο τόξα,
ἧκεν ἐπ' οἰωνὸν ταχινὸν βέλος, αὐτὰρ ἔπειτα
πλῶξεν· διηνθεὶς δὲ θοῆς πέσεν ἐγγύθι νηός.
τοῖσιν δ' Ἀμφιδάμας μυθήσατο, παῖς Ἀλεοῖο.
"Νῆσος μὲν πέλας ἡμὶν Ἀρητιάς, ἴσθι καὶ αὐτοὶ
„τοὺσδ' ὄρνιθας ἰδόντες. ἐγὼ δ' οὐκ ἔλπομαι ἰοὺς
„τόσσον ἐπαρκέσσειν εἰς ἕκαστον. ἀλλά τιν' ἄλλην

„μῆτιν

» μῆτιν πορσύνωμεν ἐπίροθον, εἴ γ' ἐθικέλσαι
» μέλλετε, Φινῆος μεμνημένοι, ὡς ἐπέτειλεν.
» οὐδὲ γὰρ Ηρακλέης, ὅτε δ' ἤλυθεν Αρκαδίηνδε,
» πλωαδας ὄρνιθας Στυμφηλίδος ἔσθενε λίμνης
» ὤσασθαι τόξοισι, τὸ μέν τ' ἐγὼ αὐτὸς ἔπεφνον.
» ἀλλ' ὄγε χαλκείην πλαταγὴν ἐνὶ χερσὶ τινάσσων
» δεύεται ἐπὶ σκοπιῆς περιμήκεος· αἱ δ' ἐφέβοντο
» τηλοῦ, ἀτυζηλῷ ὑπὸ δείματι κεκληγυῖαι.
» τῷ καὶ νῦν τοίην τιν' ἐπιφραζώμεθα μῆτιν·
» αὐτὸς δ' ἂν τοιάροιθεν ἐπιφρασθεὶς ἐγέσοιμι.
» ἀνθέμενοι κεφαλῇσιν ἀερσιλόφους τρυφαλείας,
» ἡμίσεες μὲν ἐρέσσετ' ἀμοιβαδὶς, ἡμίσεες δὲ
» δούρασί τε ξυστοῖσι καὶ ἀσπίσιν ἄρσατε νῆα.
» αὐτὰρ πασσυδίη περιώσιον ὄρνυτ' ἀϋτὴν
» ἀθρόοι, ὄφρα κολωὸν ἀηθείῃ φοβέωνται,
» νεύοντάς τε λόφους, καὶ ἐπήορα δούρατ' ὑπερθεν.
» εἰ δέ κεν αὐτὴν νῆσον ἱκοίμεθα, δὴ τότ' ἔπειτα
» σὺν κελάδῳ σακέεσσι πελώριον ὄρσατε δοῦπον.
Ως ἄρ' ἔφη· πάντεσσι δ' ἐπίροθος ἤνδανε μῆτις.
ἀμφὶ δὲ χαλκείας κόρυθας κεφαλῇσιν ἔθεντο,
δεινὸν λαμπομένας, ἐπὶ δὲ λόφοι ἐσσείοντο
φοινίκεοι. καί τοι μὲν ἀμοιβήδην ἐλάασκον·
τοὶ δ' αὖτ' ἐγχείῃσι καὶ ἀσπίσι νῆ' ἐκάλυψαν.
ὡς δ' ὅτε τις κεράμῳ κατερέψεται ἐρκίον ἀνὴρ,
δώματος ἀγλαίην τε καὶ ὑετοῦ ἔμμεναι ἄλκαρ,
ἄλλῳ δ' ἔμπεδον ἄλλος ὁμῶς ἐπαμοιβὸς ἄρηρεν·
ὣς ῥίγ' ἀσπίσι νῆα συναρτύναντες ἔρυψαν.
δίπη δὲ κλαγγὴ δηΐου στέλλει ἐξ ὁμάδοιο

ἀνδρῶν κινυμένων, ὁπότε ξυνίωσι φάλαγγες,
τοίη ἄρ' ὑψόθι νηὸς ἐς ἠέρα κίδνατ' ἀϋτή.
οὐδέ τιν' οἰωνῶν ἔτ' ἐσέδρακον, ἀλλ' ὅτε νήσῳ
χρίμψαντες σακέεσσιν ἐπέκτυπον, αὐτίκ' ἄρ' οἵ γε
μυρίοι ἔνθα καὶ ἔνθα πεφυζότες ἠερέθοντο.
ὡς δ' ὁπότε Κρονίδης πυκινὴν ἐφέηκε χάλαζαν
ἐκ νεφέων ἀνά τ' ἄστυ καὶ οἰκία, τοὶ δ' ὑπὸ τοῖσιν
ἐνναέται κόναβον τεγέων ὕπερ εἰσαΐοντες
ἧνται ἀκὴν, ἐπεὶ οὔ σφε κατέλλαβε χείματος ὥρη
ἀπροφάτως, ἀλλὰ πρὶν ἐκαρτύναντο μέλαθρα·
ὣς πυκινὰ πτερὰ τοῖσιν ἐφίεσαν ἀΐσσοντες
ὕψι μάλ' ἀμπέλαγος περάτης εἰς οὔρεα γαίης.

Τίς γὰρ δὴ Φινῆος ἔην νόος, ἐνθάδε κέλσαι
ἀνδρῶν ἡρώων θεῖον στόλον; ἢ καὶ ἔπειτα
ποῖον ὄνειαρ ἔμελλεν ἐελδομένοισιν ἱκέσθαι;
Υἱῆες Φρίξοιο μετὰ πτόλιν Ορχομενοῖο
ἐξ Αἴης ἐνέοντο παρ' Αἰήταο Κυταίου,
Κολχίδα νῆ' ἐπιβάντες, ἵν' ἄσπετον ὄλβον ἄροιντο
πατρός· ὁ γὰρ θνήσκων ἐπετείλατο τήνδε κέλευθον.
καὶ δὴ ἔσαν νήσοιο μάλα σχεδὸν ἤματι κείνῳ.
Ζεὺς δ' ἀνέμου Βορέαο μένος κίνησεν ἀῆναι,
ὕδατι σημαίνων διερὴν ὁδὸν Αρκτούροιο·
αὐτὰρ ὅγ' ἠμάτιος μὲν ἐν οὔρεσι φύλλ' ἐτίνασσε
τυτθὸν ἐπ' ἀκροτάτοισιν ἀήσυρος ἀκρεμόνεσσι·
νυκτὶ δ' ἔβη πόντονδε πελώριος, ὦρσε δὲ κῦμα
κεκληγὼς πνοιῇσι· κελαινὴ δ' οὐρανὸν ἀχλὺς
ἄμπεχεν, οὐδέ πη ἄστρα διαυγέα φαίνετ' ἰδέσθαι

ἐκ νεφέων, σκοτόεις δὲ περὶ ζόφος ἠρήρειστο.
οἱ δ' ἄρα μυδαλέοι, σιγερὸν τρομέοντες ὄλεθρον,
υἱῆες Φρίξοιο Φέρονθ' ὑπὸ κύμασιν αὔτως.
ἰσθμία δ' ἐξήρωσε ἀνέμου μένος, ἠδὲ καὶ αὐτὴν
νῆα διὰ νδιχ' ἔαξε τινασσομένην ῥοθίοισιν.
ἔνθα δ' ὑπ' ἐννεσίῃσι θεῶν, πίσυρές περ ἐόντες,
δούρατος ὠρέξαντο πελωρίου, οἷά τε πολλὰ
ῥαισθείσης κεκέδασθο, θόοις συναρηρότα γόμφοις.
καὶ τοὺς μὲν νῆσόνδε, παρὲξ ὀλίγον θανάτοιο,
κύματα καὶ ῥιπαὶ ἀνέμου φέρον ἀσχαλόωντας.
αὐτίκα δ' ἐρράγη ὅμβρος ἀθέσφατος, ὗε δὲ πόντον
καὶ νῆσον, καὶ πᾶσαν ὅσην κατενάντία νήσου
χώρην Μοσσύνοικοι ὑπέρβιοι ἀμφενέμοντο.
τοὺς δ' ἄμυδις κρατερῷ σὺν δούρατι κύματος ὁρμὴ
υἱῆας Φρίξοιο μετ' ἠϊόνας βάλε νήσου
νύχθ' ὑπὸ λυγαίην· τὸ δὲ μυρίον ἐκ Διὸς ὕδωρ
λῆξεν ἅμ' ἠελίῳ· τάχα δ' ἐγγύθεν ἀντεβόλησαν
ἀλλήλοις, Ἀργος δὲ παροίταλος ἔκφαλο μῦθον.
"Ἀντόμεθα πρὸς Ζηνὸς Ἐπωπίου, οἵτινες ἐσθὲ
„ἀνδρῶν, εὐμενέειν τε καὶ ἀρκέσσαι χατέουσι.
„πόντῳ γὰρ τρηχεῖαι ἐπισβέσασαι ἄελλαι
„νηὸς ἀείκελίης διὰ δούρατα πάντ' ἐκέδασσαν.
„τοὔνεκα νῦν ὑμέας γουνάζομεθ', αἴ κε πίθοισθε,
„δοῦναι ἔσον θ' εἵλυμα περὶ χροὸς, ἠδὲ κομίσσαι,
„ἀνέρας οἰκτείραντας ὁμήλικας ἐν κακότητι.
„ἀλλ' ἱκέτας ξείνους Διὸς εἵνεκεν αἰδέσσασθε
„Ξείνιόν, Ἰκεσίου τε· Διὸς δ' ἄμφω ἱκέται τε
„καὶ ξεῖνοι· ὁ δέ που καὶ ἐπώψιος ἄμμι τέτυκται.

Τὸν δ' αὖτ' Αἴσονος υἱὸς ἐπιφραδέως ἐρέεινε,
μαντοσύνας Φινῆος ὀϊσσάμενος τελέεσθαι·
"Ταῦτα μὲν αὐτίκα πάντα παρέξομεν ὐμενέοντες.
"ἀλλ' ἄγε μοι κατάλεξον ἐτήτυμον, ὁππόθι γαίης
"ναίετε, καὶ χρέος οἷον ὑπειρ ἄλα νεῖσθαι ἀνώγει,
"αὐτῶν θ' ὑμείων ὄνομα κλυτὸν, ἠδὲ γενέθλην.
Τὸν δ' Αργος προσέειπεν ἀμηχανέων κακότητι·
"Αἰολίδην Φρίξον τιν' ἀφ' Ελλάδος Αἶαν ἱκέσθαι,
"ἀτρεκέως δοκέω που, ἀκούετε καὶ πάρος αὐτοὶ,
"Φρίξον, ὅτις πολλέθρον ἀνήλυθεν Αἰήταο,
"κριοῦ ἐπεμβεβαὼς, τόν ῥα χρύσειον ἔθηκεν
"Ερμείης· καῶας δὲ καὶ εἰσέτι νῦν κεν ἴδοισθε.
"τὸν μὲν ἔπειτ' ἔρρεξεν ἑῆς ὑποθημοσύνῃσι
"Φυξίῳ ἐκ πάντων Κρονίδῃ Διί. καί μιν ἔδεκτο
"Αἰήτης μεγάρῳ, κούρην τέ οἱ ἐγγυάλιξε
"Χαλκιόπην ἀνάεδνον, ἐϋφροσύνῃσι νόοιο.
"τῶν ἐξ ἀμφοτέρων εἰμὲν γένος. ἀλλ' ὁ μὲν ἤδη
"γηραιὸς θάνε Φρίξος ἐν Αἰήταο δόμοισιν·
"ἡμεῖς δ' αὐτίκα, πατρὸς ἐφετμάων ἀλέγοντες,
"νεύμεθ' ἐς Ορχομενὸν, κλεεάτων Αθαμαντος ἕκητι.
"εἰ δὲ καὶ οὔνομα δῆθεν ἐπιθύεις δεδαῆσθαι,
"τῷδε Κυτίσσωρος πέλει οὔνομα, τῷδε δὲ, Φρόντις·
"τῷ δὲ, Μέλας· ἐμὲ δ' αὐτὸν ἐπικλείοιτέ κεν Αργον.
Ως φάτ'· ἀριστῆες δὲ συνηβολίῃ κεχάροντο,
καὶ σφέας ἀμφίεπον περιθαμβέες. αὐτὰρ Ιήσων
ἐξαῦτις κατὰ μοῖραν ἀμείψατο τοῖσδ' ἐπέεσσιν.
"Η ἄρα δὴ γνωτοὶ παλαιοὶ ἄμμιν ἐόντες
"λίσσεσθ' ὐμενέοντας ἐπαρκέσσαι κακότητι.

„ Κρηθεὺς γάρ β' Αθάμας τε κασίγνητοι γεγάασι.
„ Κρηθῆος δ' υἱωνὸς ἐγὼ σὺν τοῖσίδ' ἑταίροις
„ Ελλάδος ἐξ αὐτῆς νέομ' ἐς πόλιν Αἰήταο.
„ ἀλλὰ τὰ μὲν καὶ ἔσαυτις ἐνίψομεν ἀλλήλοισι·
„ νῦν δ' ἔσσεσθε πάροιθεν· ὑπ' ἐννεσίῃσι δ' ὀΐω
„ ἀθανάτων ἐς χεῖρας ἐμὰς κατέοντας ἰκέσθαι.
Η ῥα, καὶ ἐκ νηὸς δῶκε σφίσιν εἴμαλα δῦναι.
πασσυδίῃ δ' ἤπειτα κίον μετὰ νηὸν Αρηος,
μῆλ' ἱερευσόμενοι· περὶ δ' ἐσχάρῃ ἐσλήσαντο
ἑστυμένως, ἥ τ' ἐκλὸς ἀνηρεφέας πέλε νηοῦ,
σιδέων· εἶσω δὲ μέγας λίθος ἠρήρειστο
ἱερός, ᾧ ποτε πᾶσαι Αμαζόνες εὐχετόωντο.
οὐδέ σφιν θέμις ἦεν, ὅτ' ἀντιπέρηθεν ἵκοντο,
μήλων ἠὲ βοῶν τῇδ' ἐσχάρῃ ἱερὰ καίειν·
ἀλλ' ἵππους δαίτρευον, ἐπητανὸν κομέουσαι.
αὐτὰρ ἐπεὶ ῥέξαντες ἐπαρτέα δαῖτ' ἐπάσαντο,
δὴ τοτ' ἄρ' Αἰσονίδης μετεφώνεεν, ἤρχέ τε μύθων.
"Ζεὺς αὐτὸς τὰ ἕκαστ' ἐπιδέρκεται· οὐδέ μιν ἄνδρες
„ λήθομεν ἔμπεδον, οἵ τε θεουδέες ἠδὲ δίκαιοι.
„ ὡς μὲν γὰρ πατέρ' ὑμὸν ὑπεξείρυτο φόνοιο
„ μητρυιῆς, καὶ νόσφιν ἀπειρέσιον πόρεν ὄλβον·
„ ὣς δὲ καὶ ὑμέας αὖτις ἀπήμονας ἐξεσάωσε
„ χείματος οὐλομένοιο. πάρεσθι δὲ τῆσδ' ἐπὶ νηὸς
„ ἔνθα καὶ ἔνθα νέεσθαι, ὅπη φίλον, εἴτε μετ' Αἶαν,
„ εἴτε μετ' ἀφνειὴν θείου πόλιν Ορχομενοῖο.
„ τὴν γὰρ Αθηναίη τεχνήσατο, καὶ τάμε χαλκῷ
„ δούρατα Παλλάδος κορυφῆς πάρα· σὺν δέ οἱ Αργος
„ τεῦξεν. ἀταρ κείνην γε κακὸν διὰ κῦμ' ἐκέδασσε,

„ πρὶν καὶ πετράων σχεδὸν ἐλθεῖν, αἵ τ' ἐνὶ πόντῳ
„ σπειναῖῳ συνίασι πανήμεροι ἀλλήλῃσιν.
„ ἀλλ' ἄγεθ', ὧδε καὶ αὐτοὶ ἐς Ἑλλάδα μαιομένοισι
„ κῶας ἄγειν χρύσειον ἐπίρροθοι ἅμμι πέλεσθε,
„ καὶ πλόου ἡγεμονῆες, ἐπεὶ Φρίξοιο θυηλὰς
„ σπέλλομαι ἀμπαλήσων, Ζηνὸς κόλον Αἰολίδῃσιν.
Ἴσκε παρηγορέων· οἱ δ' ἔσπευγον εἰσαίοντες.
οὐ γὰρ ἔφαν τεύξεσθαι ἐνηέος Αἰήταο
κῶας ἄγειν κριοῖο μεμαότας, ὧδέ τ' ἔειπεν
Ἄργος, ἀτεμβόμενος τοῖον σπόλον ἀμφιπένεσθαι.
„ Ὦ φίλοι, ἡμέτερον μὲν ὅσον σθένος, οὔποτ' ἀρωγὴ
„ σχήσεται, οὐδ' ἠΐδιον, ὅτε χρειὼ τις ἵκηται.
„ ἀλλ' αἰνῶς ὀλοῇσιν ἀπηνείῃσιν ἄρηρεν
„ Αἰήτης· τῷ καὶ περιδείδια ναυτίλλεσθαι.
„ σπεῦται δ' Ἠελίου γόνος ἔμμεναι· ἀμφὶ δὲ Κόλχων
„ ἔθνεα ναιετάουσιν ἀπείρονα· καὶ δέ κεν Ἄρει
„ σμερδαλέην ἐνοπὴν μέγα τε σθένος ἰσοφαρίζοι.
„ οὐ μὰν, οὐδ' ἀπάνευθεν ἑλεῖν δέρος Αἰήταο
„ ῥηΐδιον, τοῖός μιν ὄφις περί τ' ἀμφί τ' ἔρυται
„ ἀθάνατος καὶ ἄϋπνος, ὃν αὐτὴ Γαῖ' ἀνέφυσε
„ Καυκάσου ἐν κνημοῖσι, Τυφωνείη ὅθι πέτρη,
„ ἔνθα Τυφάονα φασὶ Διὸς Κρονίδαο περαυνῷ
„ βλήμενον, ὁππότε οἱ σπιδαρὰς ἐπορέξατο χεῖρας,
„ θερμὸν ἀπὸ κρατὸς σπάξαι φόνον· ἵκετο δ' αὖτως
„ οὔρεα καὶ πεδίον Νυσήϊον, ἔνθ' ἔτι νῦν περ
„ κεῖται ὑποβρύχιος Σερβωνίδος ὕδασι λίμνης.
Ὡς ἄρ' ἔφη· πολέεσσι δ' ἐπὶ χλόος εἷλε πυρείας
αὐτίκα, τοῖον ἄεθλον ὅτ' ἔκλυον. αἶψα δὲ Πηλεὺς

Θαρσαλέως ἐπέεσσιν ἀμείψατο, Φώνησέν τε·
"Μηδ' οὕτως, ἠθεῖε, λίην δειδίσσεο θυμῷ.
„ οὔτε γὰρ ὥδ' ἀλκὴν ἐπιδευόμεθ', ὥστε χερείους
„ ἔμμεναι Αἰήταο σὺν ἔντεσι πειρηθῆναι.
„ ἀλλὰ καὶ ἡμέας οἶομ' ἐπισταμένους πολέμοιο
„ κεῖσε μολεῖν, μακάρων σχεδὸν αἵματος ἐκγεγαῶτας.
„ τῷ, εἰ μὴ Φιλότητι δέρος χρύσειον ὀπάσσοι,
„ οὔ οἱ χρεισμήσειν ἐπιέλπομαι ἔθνεα Κόλχων.
Ὡς οἵγ' ἀλλήλοισιν ἀμοιβαδὸν ἠγορόωντο,
μέσφ' αὖτις δόρποιο κορεσσάμενοι κατέδαρθεν.
ἦρι δ' ἀνεγρομένοισιν ἐϋκραὴς ἄεν οὖρος·
ἱστία δ' ἤειραν, τὰ δ' ὑπὸ ῥιπῆς ἀνέμοιο
τείνετο· βίμφα δὲ νῆσον ἀπεπροέλειπον Ἀρκτος.

Νυκλὶ δ' ἐπιπλομένῃ Φιλυρηίδα νῆσον ἄμειβον·
ἔνθα μὲν Οὐρανίδης Φιλύρῃ Κρόνος, εὖτ' ἐν Ὀλύμπῳ
Τιτήνων ἤνασσεν, ὁ δὲ Κρηταῖον ὑπ' ἄντρον
Ζεὺς ἔτι Κουρήτεσσι μετειρέφετ' Ἰδαίοισι,
Ρείην ἐξαπάφων, παρελέξατο· τοὺς δ' ἐνὶ λέκτροις
τέτμε θεὰ μεσσηγύς· ὁ δ' ἐξ εὐνῆς ἀνορούσας
ἔσσυτο χαιτήεντι φυὴν ἐναλίγκιος ἵππῳ·
ἣ δ' αἰδοῖ χῶρόν τε καὶ ἤθεα κεῖνα λιποῦσα
Ὠκεανὶς Φιλύρη, εἰς οὔρεα μακρὰ Πελασγῶν
ἦλθ', ἵνα δὴ Χείρωνα πελώριον, ἄλλα μὲν ἵππῳ,
ἄλλα θεῷ, ἀτάλαντον, ἀμοιβαίῃ τέκεν εὐνῇ.
Κεῖθεν δ' αὖ Μάκρωνας, ἀπειρεσίην τε Βεχείρων
γαῖαν, ὑπερφιάλους τε παρεξενίοντο Σάπειρας,
Βύζηράς τ' ἐπὶ τοῖσιν· ἐπιπρὸ γὰρ αἰὲν ἔτεμνον

ἑστυμένως, λιαρῷο φορεύμενοι ἐξ ἀνέμοιο.
καὶ δὴ νισσομένοισι μυχὸς διεφαίνετο Πόντου.
καὶ δὴ Καυκασίων ὀρέων ἀνέτελλον ἐρίσται
ἠλίβατοι, τόθι γυῖα περὶ σιυφελοῖσι πάγοισιν
ἰλλόμενος χαλκέῃσιν ἀλυκλοπέδῃσι Προμηθεὺς
αἰετὸν ἥπατι φέρβε παλιμπετὲς αἰίσσοντα.
τὸν μὲν ἐπ' ἀκροτάτης ἶδον ἔσπερον ἐξέϊ ῥοίζῳ
νηὸς ὑπερπτάμενον νεφέων σχεδόν· ἀλλὰ καὶ ἔμπης
λαίφεα πάντ' ἐτίναξε, παραιθύξας πτερύγεσσιν.
οὐ γὰρ ὅγ' αἰθερίοιο φυὴν ἔχεν, οἰωνοῖο,
ἶσα σ' ἐϋξέστοις ὠκύπτερα πάλλεν ἐρετμοῖς.
δηρὸν σ' οὐ μετέπειτα πολύστονον ἄϊον αὐδὴν
ἤκουε· ἀνελκομένοις Προμηθέος· ἔκλυεν σ' αἰθὴρ
οἰμωγῇ, μέσφ' αὖτις ἀπ' οὔρεος αἰίσσοντα
αἰετὸν ὠμηστὴν αὐτὴν ὁδὸν εἰσενόησαν.
ἐννύχιοι σ' Ἀργοῦο δαημοσύνῃσιν ἴκοντο
Φᾶσίν τ' εὐρυρέοντα, καὶ ἔσχαλα πείρατα πόντου.
Αὐτίκα σ' ἰσθμία μὲν καὶ ἐπίκριον ἔνδοθι κοίλης
ἰσθμοδόκης σπείλαντες ἐκόσμεον· ἐν δὲ καὶ αὐτὸν
ἰστὸν ἄφαρ χαλάσαντο παρακλιδόν· ὦκα σ' ἐρέτμοις
εἰσέλασαν ποταμοῖο μέγαν ῥόον· αὐτὰρ ὃ πάντη
ναχλάζων ὑπόεικεν. ἔχον σ' ἐπ' ἀριστερὰ χειρῶν
Καύκασον αἰπήεντα, Κυταιΐδα τε πτόλιν Αἴης,
ἔνθεν σ' αὖ πεδίον τὸ Ἀρήϊον, ἱερά τ' ἄλση
τοῖο θεοῦ, τόθι κῶας ὄφις εἴρυτο δοκεύων,
πεπταμένον λασίοισιν ἐπὶ δρυὸς ἀκρεμόνεσσιν.
αὐτὸς σ' Αἰσονίδης χρυσέῳ ποταμόνδε κυπέλλῳ
οἴνου ἀκηρασίοιο μελισσαγέας χέε λοιβάς

Γαίῃ τ',

Γαίῃ τ', ἐνναέταις τε θεοῖς, ψυχαῖς τε καμόντων
ἡρώων· γουνοῦτο δ' ἀπήμονας εἶναι ἀρωγοὺς
εὐμενέως, καὶ νηὸς ἐναίσιμα πείσματα δέχθαι.
αὐτίκα δ' Αἴκαιος τοῖον μετὰ μῦθον ἔειπε.
"Κολχίδα μὲν δὴ γαῖαν ἱκάνομεν, ἠδὲ ῥέεθρα
„ Φάσιδος· ὥρη δ' ἡμὶν ἐνὶ σφίσι μητιάασθαι,
„ εἴτ' οὖν μειλιχίῃ πειρησόμεθ' Αἰήταο,
„ εἴτε καὶ ἀλλοίη τις ἐπήβολος ἔσσεται ὁρμή.
Ὡς ἔφατ'· Αργου δ' αὖτε παρηγορίῃσιν Ιήσων
ὑψόθι νῆ' ἐκέλευσεν ἐπ' εὐναίῃσιν ἐρύσσαι,
Δάσκιον εἰσελάσαντας ἕλος· τὸ δ' ἐπισχεδὸν ἦε
νισσομένων, ἔνθ' οἵγε διὰ κνέφας ηὐλίζοντο.
ἠὼς δ' οὐ μετὰ δηρὸν ἐελδομένοις ἐφάανθη.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΝ Γ.

Εἰ δ' ἄγε νῦν, Ἔρατώ, παρὰ θ' ἵσταο, καί μοι ἔνισπε
ἔνθεν ὅπως ἐς Ἰωλκὸν ἀνήγαγε κῶας Ἰήσων
Μηδείης ὑπ' ἔρωτι. σὺ γὰρ καὶ Κύπριδος αἶσαν
ἔμμορες, ἀδμῆτας δὲ τιθεῖς μελεδήμασι θέλγεις
παρθενικάς· τῷ καί τοι ἐπήρατον οὔνομ' ἀνῆφθαι.

Ὡς οἱ μὲν πυκινοῖσιν ἀνωΐστῳ δονάκεσσι
μίμνον ἀριστῆες λελοχημένοι· αἱ δ' ἐνόησαν
Ἥρη Ἀθηναίη τε, Διὸς δ' αὐτοῖο καὶ ἄλλων
ἀθανάτων ἀπονόσφι θεῶν, θαλαμόνδε κιοῦσαι
Βούλευον· πείραζε δ' Ἀθηναίην πάρος Ἥρη.
"Αὐτὴ νῦν προτέρη, θύγατερ Διός, ἄρχεο βουλῆς.
„τί χρέος; ἠὲ δόλον τινὰ μήσεαι, ᾧ κεν ἑλόντες
„χρύσεον Αἰήταο μεθ' Ἑλλάδα κῶας ἄγοιντο;
„ἦ καὶ τόν γ' ἐπέεσσι παραιφάμενοι πεπίθοιεν
„μειλιχίοις; ἦ μὲν γὰρ ὑπερφίαλος πέλει αἰνῶς.
„ἔμπης δ' οὔ τινα πεῖραν ἀποτρωπᾶσθαι ἔοικεν.
Ὡς φάτο· τὴν δὲ παρᾶσσον Ἀθηναίη προσέειπε·
"Καὶ δ' αὐτὴν ἐμὲ τοῖα μετὰ φρεσὶν ὁρμαίνουσαν,

„ Ηρη, ἀπηλεγέως ἐξείρεαι. ἀλλά τοι οὔπω
„ φράσσασθαι νοέω τοῦτον δόλον, ὅσλις ὀνήσει
„ θυμὸν ἀρισλήων· πολλὰς δ' ἐπεδείασα βουλάς.
Η, καὶ ἐπ' οὔδεος αἶγε ποδῶν πέρας ὄμματ' ἔπηξαν,
ἄνδιχα πορφύρουσαι ἐνὶ σφίσιν· αὐτίκα δ' Ηρη
τοῖον μητιόωσα παροιτέρη ἔκφαλο μῦθον.
" Δεῦρ' ἴομεν μετὰ Κύπριν· ἐπισπλόμεναι δέ μιν ἄμφω
„ παιδὶ ἑῷ εἰπεῖν ὀτρύνομεν, αἴ κε πίθηται
„ κούρην Αἰήτεω πολυφάρμακον οἷσι βέλεσσι
„ θέλξαι ὀϊσλεύσας ἐπ' Ιήσονι. τὸν δ' ἂν ὀΐω
„ κείνης ἐννεσίῃσιν ἐς Ελλάδα κῶας ἀνάξειν.
Ως ἄρ' ἔφη· πυκινὴ δὲ συνεύαδε μῆτις Αθήνῃ,
καί μιν ἔπειτ' ἐξαῦτις ἀμείβετο μειλιχίοισιν·
" Ηρη, νηΐδα μέν με πατὴρ τέκε τοῖο βολάων,
„ οὐδέ τινα χρειὼ θελκλήριον οἶδα πόθοιο.
„ εἰ δέ σοι αὐτῇ μῦθος ἐφανδάνει, ἦ τ' ἂν ἔγωγε
„ ἑσποίμην· σὺ δέ κεν φαίης ἔπος ἀντιόωσα.
Η, καὶ ἀνακίξασαι ἐπὶ μέγα δῶμα νέοντο
Κύπριδος, ὅ ῥα τέ οἱ δεῖμεν πόσις ἀμφιγυήεις,
ὁππότε μιν ταπρῶτα παραὶ Διὸς ἦγεν ἄκοιτιν.
ἔρκεα δ' εἰσελθοῦσαι ὑπ' αἰθούσῃ θαλάμοιο
ἕσλαν, ἵν' ἐντύνεσκε θεὰ λέχος Ηφαίσλοιο.
ἀλλ' ὁ μὲν εἰς χαλκεῶνα καὶ ἄκμονας ἦρι βεβήκει
νήσοιο πλαγκλῆς εὐρὺν μυχόν, ᾧ ἔνι πάντα
δαίδαλα χάλκευε ῥιπῇ πυρός· ἡ δ' ἄρα μοῦνη
ἧσλο δόμῳ δινωτὸν ἀνὰ θρόνον, ἄντα θυράων.
λευκοῖσι δ' ἐκέτερθε κόμας ἐπιειμένη ὤμοις
κόσμει χρυσείῃ διὰ κερκίδι, μέλλε δὲ μακρούς

πλέξασθαι πλοκάμους· τὰῖς δὲ προσαίρωθεν ἰδοῦσα
ἔσχεθεν, εἶσω τέ σφ' ἐκάλει, καὶ ἀπὸ θρόνου ὦρτο,
εἶσέ τ' ἐνὶ κλισμοῖσιν· ἀτὰρ μετέπειτα καὶ αὐτὴ
ἵζανεν, ἀψῖκλους δὲ χεροῖν ἀνεδήσατο χαίτας.
τοῖα δὲ μειδιόωσα προσέννεπεν αἰμυλίοισιν.

"Ηθεῖαι, τίς δεῦρο νόος χρειώ τε κομίζει
» δηναιὰς αὖτως; τί δ' ἰκάνετον, οὔ τι πάρος γε
» λίην φοιτίζουσαι, ἐπεὶ περίεσσε θεάων;
Τὴν δ' Ἥρη τοίοισιν ἀμειβομένη προσέειπεν·
"Κερτομίεις· νῶϊν δὲ κέαρ συνορίνεται ἄτῃ.
» ἤδη γὰρ ποταμῷ ἐνὶ Φάσιδι νῆα κατίσχει
» Αἰσονίδης, οἵ τ' ἄλλοι ὅσοι μετὰ κῶας ἔπονται.
» τῶν ἤτοι πάντων μὲν, ἐπεὶ πέλας ἔργον ὄρωρε,
» δείδιμεν ἐκπάγλως, περὶ δ' Αἰσονίδαο μάλιστα.
» τὸν μὲν ἐγὼν, εἴ κέν περ ἐς Αἴδαο καυτίλλῃται
» λυσόμενος χαλκέων Ἰξίονα νειόθι δεσμῶν,
» βύσομαι, ὅσσον ἐμεῖσιν ἐνὶ σθένος ἔπλετο γυίοις,
» ὄφρα μὴ ἐγγελάσῃ Πελίης κακὸν οἶτον ἀλύξας,
» ὃς μ' ὑπερφιάλῳ θυμῷ ἀγήρασθον ἔθηκε.
» καὶ δ' ἄλλως ἔτι καὶ πρὶν ἐμοὶ μέγα φίλατ' Ἰήσων,
» ἐξότ' ἐπὶ προχοῇσιν ἅλις πλήθοντος Ἀναύρου,
» ἀνδρῶν κύνομίης πειρωμένη ἀντεβόλησε
» θήρης ἐξανιών· νιφετῷ δ' ἐπαλύνετο πάντα
» οὔρεα καὶ σκοπιαὶ περιμήκεες, οἱ δὲ κατ' αὐτῶν
» χείματρροι καναχηδὰ κυλινδόμενοι φορέοντο.
» γρηῒ δέ μ' εἰσαμένην ὀλοφύρατο, καί μ' ἀνέκειρας
» αὐτὸς ἑοῖς ὤμοισι δι' ἐκ προαλὲς φέρεν ὕδωρ.
» τῷ νύ μοι ἄλληλα περιτίεται· οὐ δέ κε λώβην

„ τίσειεν Πελίης, εἰ μή σύ γε νόστον ὀπάσσοις.
Ως ηὔδα· Κύπριν δ' ἐνεοστασίη λάβε μύθων.
ἅζετο δ' ἀντομένην Ηρην ἕθεν εἰσορόωσα,
καί μιν ἔπειτ' ἀγανοῖσι προσέννεπεν ἥ γ' ἐπέεσσι·
"Πότνα θεὰ, μήτοι τι κακώτερον ἄλλο πέλοιτο
„ Κύπριδος, εἰ δὴ σεῖο λιλαιομένης ἀθερίζω
„ ἢ ἔπος, ἠέ τι ἔργον, ὅ κεν χέρες αἵγε κάμοιεν
„ ἠπεδαναί· καὶ μή τις ἀμοιβαίη χάρις ἔστω.
Ως ἔφαθ'· Ηρη δ' αὖτις ἐπιφραδέως ἀγόρευσεν·
"Οὔ τι βίης χατέουσαι ἱκάνομεν, οὐδέ τι χειρῶν.
„ ἀλλ' αὔτως ἀκέουσα τεῷ ἐπικέκλεο παιδὶ,
„ παρθένον Αἰήτεω θέλξαι πόθῳ Αἰσονίδαο.
„ εἰ γάρ οἱ κείνη συμφράσσεται εὐμενέουσα,
„ ῥηϊδίως μιν ἑλόντα δέρος χρύσειον ὀΐω
„ νοστήσειν ἐς Ιωλκὸν, ἐπεὶ δολόεσσα τέτυκται.
Ως ἄρ' ἔφη· Κύπρις δὲ μετ' ἀμφοτέρῃσιν ἔειπεν·
"Ηρη, Αθηναίη τε, πίθοιτό κεν ὔμμι μάλιστα,
„ ἢ ἐμοί. ὑμείων γὰρ ἀναιδήτῳ περ ἐόντι
„ τυτθή γ' αἰδὼς ἔσσετ' ἐν ὄμμασιν· αὐτὰρ ἐμεῖο
„ οὐκ ὄθεται, μάλα δ' αἰὲν ἐριδμαίνων ἀθερίζει.
„ καὶ δή οἱ μενέηνα, περισχομένη κακότητι,
„ αὐτοῖσι τόξοισι δυσηχέας ἆξαι ὀϊστοὺς
„ ἀμφαδίῃ. τοῖον γὰρ ἐπηπείλησε χαλεφθεὶς,
„ εἰ μὴ τηλόθι χεῖρας, ἕως ἔτι θυμὸν ἐρύκει,
„ ἕξω ἐμὰς, μετέπειτά γ' ἀτεμβοίμην ἑοῖ αὐτῇ.
Ως φάτο· μείδησαν δὲ θεαὶ, καὶ ἐσέδρακον ἄντην
ἀλλήλαις. ἡ δ' αὖτις ἀκηχεμένη μετέειπεν·

"Αλλοις ἄλγεα τάμὰ γέλως πέλει· οὐδέ τί με χρὴ
„μυθεῖσθαι πάντεσσιν· ἄλις δ' εἰδυῖα καὶ αὐτή.
„νῦν δ' ἐπεὶ ὔμμι φίλον τόδε δὴ πέλει ἀμφοτέρῃσι,
„πειρήσω, καί μιν μειλίξομαι, οὐδ' ἀπιθήσει.
Ως φάτο· τὴν δ' Ηρη ῥαδινῆς ἐπεμάσσατο χειρὸς,
ἦκα δὲ μειδιόωσα παρχθλήδην προσέειπεν·
"Οὔτω νῦν, Κυθέρεια, τόδε χρέος, ὡς ἀγορεύεις,
„ἔρξον ἄφαρ· καὶ μή τι χαλέπτεο, μηδ' ἐρίδηνον
„χωομένη σῷ παιδί· μεταλήξει γὰρ ὀπίσσω.
Η ῥα, καὶ ἔλλιπε θῶκον· ἐφωμάρτησε δ' Αθήνη.
ἐκ δ' ἵσαν ἄμφω ταίγε παλίσσυτοι. ἠδὲ καὶ αὐτὴ
βῆ ῥ' ἴμεν Ουλύμποιο κατὰ πλύχας, εἴ μιν ἐφεύροι.
εὗρε δὲ τόν γ' ἀπάνευθε, Διὸς θαλερῇ ἐν ἀλωῇ,
οὐκ οἷον, μετὰ καὶ Γανυμήδεα, τόν ῥα ποτὲ Ζεὺς
οὐρανῷ ἐγκατένασσεν ἐφέσμιον ἀθανάτοισι,
κάλλεος ἱμερθείς. ἀμφ' ἀσπραγάλοισι δὲ τώγε
χρυσείοις, ἅτε κοῦροι ὁμήθεες, ἐψιόωντο.
καί ῥ' ὁ μὲν ἤδη πάμπαν ἐνίπλειον ᾧ ἐπὶ μαζῷ
μάργος Ερως λαιῆς ὑποΐσχανε χειρὸς ἀγοστὸν,
ὀρθὸς ἐφεσπώς· γλυκερὸν δέ οἱ ἀμφὶ παρειὰς
χροιῇ θάλλεν ἔρευθος. ὁ δ' ἐγγύθεν ὀκλαδὸν ἧστο
σῖγα κατηφιόων· δοιὼ δ' ἔχεν, ἄλλον ἔθ' αὕτως
ἄλλῳ ἐπιπροιεὶς, κεχόλωτο δὲ καγχαλόωντι.
καὶ μὴν τούγε παρᾶσσον ἐπὶ προτέροισιν ὀλέσσας
βῆ κενεαῖς σὺν χερσὶν ἀμήχανος, οὐδ' ἐνόησε
Κύπριν ἐπιπλομένην. ἡ δ' ἀντίη ἵστατο παιδὸς,
καί μιν ἄφαρ γναθμοῖο καλασχομένη προσέειπε.

"Τίπτ' ἐπιμειδιάᾳς, ἄφαλον κακόν; ἦέ μιν αὖτως
„ἤπαφες, οὐδὲ δίκῃ περιέπηλεο, νῆϊν ἐόντα;
„εἰ δ' ἄγε μοι πρόφρων τέλεσον χρέος, ὅ τι κεν εἴπω·
„καί κέν τοι ὀπάσαιμι Διὸς περικαλλὲς ἄθυρμα,
„κεῖνο, τό οἱ ποίησε Φίλη τροφὸς Ἀδρήστεια,
„ἄντρῳ ἐν Ἰδαίῳ ἔτι νήπια κουρίζοντι,
„σφαῖραν ἐϋτρόχαλον, τῆς οὐ σύ γε μείλιον ἄλλο
„χειρῶν Ἡφαίστοιο κατακλειτίσσῃ ἄρειον.
„χρύσεα μέν οἱ κύκλα τελεύχαται· ἀμφὶ δ' ἑκάστῳ
„δισσλόαι ἀψῖδες περιηγέες εἰλίσσονται·
„κρυσταλλαὶ δὲ βαφαί εἰσιν· ἔλιξ δ' ἐπιδέδρομε πάσαις
„κυανέη. ἀτὰρ, εἴ μιν ἑαῖς ἐνὶ χερσὶ βάλοιο,
„ἀστλὴρ ὣς, φλεγέθοντα δι' ἠέρος ὁλκὸν ἵησι.
„τήν τοι ἐγὼν ὀπάσω· σὺ δὲ παρθένον Αἰήταο
„θέλξον, οἰστεύσας ἐπ' Ἰήσονι· μηδέ τις ἔστω
„ἀμβολίη. δὴ γάρ κεν ἀφαυροτέρη χάρις εἴη.
Ὡς φάτο· τῷ δ' ἀσπαστὸν ἔπος γένετ' εἰσαΐοντι.
μείλια δ' ἔκβαλε πάντα, καὶ ἀμφοτέρῃσι χιτῶνος
κωλεμὲς ἔνθα καὶ ἔνθα θοὰς ἔχετ' ἀμφιμεμαρπώς.
λίσσετο δ' αἶψα πορεῖν αὐτοσχεδόν· ἡ δ' ἀγανοῖσιν
ἀντομένη μύθοισιν, ἐπειρύσσασα παρειὰς,
κύσσε ποτισχομένη, καὶ ἀμείβετο μειδιόωσα.
"Ἴσθι νῦν τόδε σεῖο φίλον κάρη, ἠδ' ἐμὸν αὐτῆς,
„ἥ μέν σοι δῶρόν γε παρέξομαι, οὐδ' ἀπαλήσω,
„εἴ κεν ἐνισκίμψῃς κοίλῃ βέλος Αἰήταο.
Φῆ· ὁ δ' ἄρ' ἀσπραγάλους συναμήσατο, καδδὲ φαεινῷ
μητρὸς ἔης, εὖ πάντας ἀριθμήσας, βάλε κόλπῳ.
κὰτ τίκα δ' ἰοδόκην χρυσείῃ περικάτθετο μίτρῃ,

πρέμνῳ κεκλιμένην· ἀνὰ δ' ἄξυλον εἴλετο τόξον.
βῆ δὲ δι' ἐκ μεγάροιο Διὸς παΐσκαρπον ἀλωήν.
αὐτὰρ ἔπειτα πύλας ἐξήλυθεν Οὐλύμποιο
αἰθερίας· ἔνθεν δὲ καταιβάτις ἐσθλὴ κέλευθος
οὐρανίη· δοιὼ δὲ πόλοι ἀνέχουσι κάρηνα
οὐρέων ἠλιβάτων, κορυφαὶ χθονός, ἧχί τ' ἀερθεὶς
ἠέλιος τρώτῃσιν ἐρεύθεται ἀκλίνεσσι.
νειόθι δ' ἄλλοτε γαῖα φερέσβιος, ἄσπετά τ' ἀνδρῶν
φαίνετο, καὶ ποταμῶν ἱεροὶ ῥόοι, ἄλλοτε δ' αὖτε
ἄκριες, ἀμφὶ δὲ πόντος ἀὴν αἰθέρα πολλὸν ἰόντι.

Ἥρωες δ' ἀπάνευθεν ἰῆς ἐπὶ σέλμασι νηὸς
ἐν ποταμῷ καθ' ἕλος λελοιχημένοι ἠγορόωντο.
αὐτὸς δ' Αἰσονίδης μετεφώνεεν· οἱ δ' ὑπάκουον
ἠρέμας ἢ ἐνὶ χώρῃ ἐπισχερὼ ἑδριόωντες.
"Ω φίλοι, ἦτοι ἐγὼ μὲν ὅ μοι ἐπιτροπάασι αὐτῷ
ἐξερέω· τοῦ δ' ὔμμι τέλος κρῆναι ἔοικε.
ξυνὴ γὰρ χρειώ, ξυνοὶ δέ τε μῦθοι ἔασι
πᾶσιν ὅμως· ὁ δὲ σῖγα νόον βουλήν τ' ἀπερύκων,
ἴσθι καὶ νόσφιν τόνδε σόλον οἷος ἀπούρας.
ὧλλοι μὲν κατὰ νῆα σὺν ἕνδεσι μίμνετ' ἔκηλοι·
αὐτὰρ ἐγὼν ἐς δῶμαθ' ἑλεύσομαι Αἰήταο,
υἷας ἑλὼν Φρίξοιο, δύω δ' ἐπὶ τοῖσιν ἑταίρους.
πειρήσω δ' ἑτέεσσι παροίτερον ἀνθιβολήσας,
εἴ κ' ἐθέλοι φιλότητι δέπας χρύσειον ὀπάσσαι,
ἠὲ καὶ οὔ· πίσυνος δὲ βίῃ μετιόντας ἀτίσσει.
ὧδε γὰρ ἐξ αὐτοῖο πάρος κακότητα δαέντες,
φραστόμεθ' εἴτ' Ἀρηϊ συνοισόμεθ', εἴτε τις ἄλλη

μῆτις

„ μῆτις ἐπίροθος ἔσται ἐεργομένοισιν ἀϋτῆς.
„ μηδ' αὔτως ἀλκῇ, πρὶν ἔπεσσί γε πειρηθῆναι,
„ τόνδ' ἀπαμείρωμεν σφέτερον κτέρας. ἀλλὰ πάροιθε
„ λωΐτερον μύθῳ μιν ἀρέσσασθαι μετιόντας.
„ πολλάκι τοι ῥέα μῦθος, ὅ κεν μόγις ἐξανύσειεν
„ ἠνορέη, τόδ' ἔρεξε κατὰ χρέος, ᾗπερ ἐῴκει
„ πρηΰνας. ὁ δὲ καί ποτ' ἀμύμονα Φρίξον ἔπεισε,
„ μητρυιῆς φεύγοντα δόλον, πατρός τε θυηλὰς,
„ δέχθαι· ἐπεὶ πάντη καὶ ὅτις μάλα κύντατος ἀνδρῶν
„ Ξεινίου αἰδεῖται Ζηνὸς θέμιν, ἠδ' ἀλεγίζει.
Ως φάτ'· ἐπῄνησαν δὲ νέοι ἔπος Αἰσονίδαο
πασσυδίην, οὐδ' ἔσκε παρὲξ ὅτις ἄλλο κεκλεύοι.
καὶ τότ' ἄρ' υἱῆας Φρίξου, Τελαμῶνά θ' ἕπεσθαι
ὦρσε καὶ Αὐγείην· αὐτὸς δ' ἕλεν Ερμείαο
σκῆπτρον· ἄφαρ δ' ἄρα νηὸς ὑπὲρ δόνακάς τε καὶ ὕδωρ
χέρσονδ' ἐξαπέβησαν ἐπὶ θρωσμοῦ πεδίοιο.
Κιρκαῖον τόδε που κικλήσκεται· ἔνθα δὲ πολλαὶ
ἐξείης πρόμαλοί τε καὶ ἰτέαι ἐκπεφύασι,
τῶν καὶ ἐπ' ἀκροτάτων νέκυες σειρῇσι κρέμανται
δέσμιοι. εἰσέτι νῦν γὰρ ἄγος Κόλχοισιν ὄρωρεν
ἀνέρας οἰχομένους πυρὶ καιέμεν· οὐδ' ἐνὶ γαίῃ
ἔστι θέμις στείλαντας ὕπερθ' ἐπὶ σῆμα χέεσθαι,
ἀλλ' ἐν ἀδεψήτοισι κατειλύσαντε βοείαις,
δενδρέων ἐξάπτειν ἑκὰς ἄστεος. ἠέρι δ' ἴσην
καὶ χθὼν ἔμμορεν αἶσαν, ἐπεὶ χθονὶ ταρχύουσι
θηλυτέρας· ἣ γάρ τε δίκη θεσμοῖο τέτυκται.
Τοῖσι δὲ νισσομένοις Ηρη φίλα μητιόωσα
ἠέρα πουλὺν ἐφῆκε δι' ἄστεος, ὄφρα λάθοιεν

Κόλχων μυρίον ἔθνος ἐξ Αἰήταο κιόντες·
ὦκα δ' ὅτ' ἐκ πεδίοιο πόλιν καὶ δώματ' ἵκοντο
Αἰήτεω, τότε δ' αὖτις ἀπεσκέδασε νέφος Ἠρη.
ἔσχεν δ' ἐν προμολῇσι τεθηπότες ἔρκεϊ ἄνακτος,
εὐρείας τε πύλας, καὶ κίονας, οἳ περὶ τοίχους
ἑξείης ἄνεχον· θρῃκὸς δ' ἐφύπερθε δέμοιο
λαΐνεος χαλκέῃσιν ἐπὶ γλυφίδεσσιν ἀρήρει.
εὔκηλοι δ' ὑπὲρ οὐδὸν ἔβαν. ἄγχι δὲ τοῖο
ἡμερίδες χλοεροῖσι καλασθενέες πετάλοισιν·
ὑψοῦ ἀειρόμεναι μέγ' ἐθήλεον. αἱ δ' ὑπὸ τῇσιν
ἀέναοι κρῆναι πίτυρες βέον, ἃς ἐλάχηνεν
Ἡφαιστος. καί ῥ' ἡ μὲν ἀναβλύεσκε γάλακτι,
ἡ δ' οἴνῳ, τριτάτη δὲ θυώδεϊ νᾶεν ἀλοιφῇ·
ἡ δ' ἄρ' ὕδωρ προρέεσκε, τὸ μὲν ποτὶ δυομένῃσι
θέρμετο Πληϊάδεσσιν, ἀμοιβηδὶς δ' ἀνιούσαις
κρυσταλλῷ ἴκελον κοίλης ἀνεκήκιε πέτρης.
τοῖ' ἄρ' ἐνὶ μεγάροισι Κυταιέος Αἰήταο
τεχνήεις Ἡφαιστος ἐμήσατο θέσκελα ἔργα.
καί οἱ χαλκόποδας ταύρους κάμε, χάλκεα δὲ σφέων
ἦν σώματ', ἐκ δὲ πυρὸς δεινὴν σέλας ἀμπνείεσκον·
σπερὸς δὲ καὶ αὐτόγυον σιδάροιο ἀδάμαντος ἄροτρον
ἤλασεν, Ἠελίῳ τίνων χάριν, ὅς ῥά μιν ἵπποις
δέξατο, Φλεγραίῃ κεκμηότα δηϊοτῆτι.
ἐνθάδε καὶ μέσσυλος ἐλήλατο· τῇ δ' ἔπι πολλαὶ
δικλίδες εὐπηγεῖς, θάλαμοί τ' ἔσαν ἔνθα καὶ ἔνθα·
δαιδαλέη δ' αἴθουσα παρὲξ ἑκάτερθε τέτυκτο.
λέχρις δ' αἰπύτεροι δόμοι ἔσχεν ἀμφοτέρωθε.
τῶν ἤτοι ἄλλῳ μὲν, ὅτις καὶ ὑπείροχος ἦε,

κρείων Αἰήτης σὺν ἑῇ ναίεσκε δάμαρτι·
ἄλλῳ δ' Ἀψύρτος ναῖεν παΐς Αἰήταο.
τὸν μὲν Καυκασίη Νύμφη τέκεν Ἀσβερόδεια,
πρίν περ κουριδίην θέσθαι Εἰδυῖαν ἄκοιτιν,
Τηθύος Ὠκεανοῦ τε πανοψλοτάτην γεγαυῖαν.
καί μιν Κόλχων υἷες ἐπωνυμίην Φαέθοντα
ἔκλεον, οὕνεκα πᾶσι μετέπρεπεν ἠϊθέοισι.
τοὺς δ' ἔχεν ἀμφίπολοί τε, καὶ Αἰήταο θύγατρες
ἄμφω, Χαλκιόπη, Μήδειά τε. ἡ μὲν ἄρ' ἦεν
ἐκ θαλάμου θάλαμόνδε κασιγνήτην μετιοῦσα.
Ἥρη γάρ μιν ἔρυκε δόμῳ· πρὶν δ' οὔ τι θάμιζεν
ἐν μεγάροις, Ἑκάτης δὲ πανήμερος ἀμφεπονεῖτο
νηόν, ἐπεί ῥα θεῆς αὐτὴ πέλεν ἀρήτειρα.
καὶ σφέας ὡς ἴδεν ἆσσον, ἀνίαχεν· ὀξὺ δ' ἄκουσε
Χαλκιόπη· δμωαὶ δὲ ποδῶν προπάροιθε βαλεῦσαι
νήματα καὶ κλωστῆρας ἀολλέες ἔκλοθι πᾶσαι
ἔδραμον. ἡ δ' ἅμα τῇσιν ἑοὺς υἱῆας ἰδοῦσα
ὑψοῦ χάρματι χεῖρας ἀνέσχεθεν· ὡς δὲ καὶ αὐτοὶ
μητέρα δεξιόωντο, καὶ ἀμφαγάπαζον ἰδόντες
γηθόσυνοι· τοῖον δὲ κινυρομένη φάτο μῦθον.
"Ἔμπης οὐκ ἄρ' ἐμέλλετ' ἀκηδείῃ με λιπόντες
„τηλόθι πλάγξασθαι· μετὰ δ' ὑμέας ἔτραπεν αἶσα.
„δειλὴ ἐγών, οἷον πότμον Ἑλλάδος ἔκ ποθεν ἄτης
„λευγαλέης, Φρίξοιο ἐφημοσύνῃσιν ἕλεσθε
„πατρός; ὁ μὲν θνήσκων σιγηρὰς ἐπετείλατ' ἀνίας
„ἡμετέρῃ κραδίῃ. τί δέ κεν πόλιν Ὀρχομενοῖο,
„ὅσσις ὅδ' Ὀρχομενός, κλεάνων Ἀθάμαντος ἔκητι,
„μητέρ' ἐὴν ἀχέουσαν ἀπορραλιπόντες, ἵκοισθε;

Ὡς ἔφατ' · Αἰήτης δὲ πανύστατος ὦρτο θύραζε ,
ἐκ δ' αὐτὴ Εἰδυῖα δάμαρ κίεν Αἰήταο ,
Χαλκιόπης αἰίουσα · τὸ δ' αὐτίκα πᾶν ὁμάδοιο
ἔρκος ἐπεπλήθει. τοὶ μὲν μέγαν ἀμφιπένοντο
ταῦρον ἄλις δμῶες · τοὶ δὲ ξύλα κάπτηνα χαλκῷ
κόπτον · τοὶ δὲ λοετρὰ πυρὶ ζέον · αὐδέ τις ἦεν ,
ὅς κεμάτου μεθίεσκεν , ὑποδρήσσων βασιλῆϊ.

Τόφρα δ' Ερως πολιοῖο δι' ἠέρος ἶξεν ἄφαντος ,
τέλμηχώς , οἷόν τε νέαις ἐπὶ Φορβάσιν οἶστρος
πέλλεται , ὅν τε μύωπα βοῶν κλείουσι νομῆες.
ὥκα δ' ὑπὸ Φλιὴν προδόμου ἐνὶ τόξα τανύσσας
ἰοδόκης ἀβλῆτα πολύστονον ἐξέλετ' ἰόν.
ἐκ δ' ὄγε καρπαλίμοισι λαθὼν ποσὶν οὐδὸν ἄμειψεν ,
ὀξέα δενδίλλων · αὐτῷ δ' ὑπὸ βαιὸς ἐλυσθεὶς
Αἰσονίδῃ , γλυφίδας μέσσῃ ἐνικάτθετο νευρῇ ,
ἴθυς δ' ἀμφοτέρῃσι διασχόμενος παλάμῃσιν
ἧκ' ἐπὶ Μηδείῃ · τὴν δ' ἀμφασίη λάβε θυμόν.
αὐτὸς δ' ὑψορόφοιο παλιμπετὲς ἐκ μεγάροιο
καχχαλόων ἤϊξε · βέλος δ' ἐνεδαίετο κούρῃ
κῆρθεν ὑπὸ κραδίῃ , φλογὶ εἴκελον · ἀντία δ' αἰεὶ
βάλλεν ἐπ' Αἰσονίδην ἀμαρύγματα , καί οἱ ἄηντο
σιηθέων ἐκ πυκιναὶ καμάτῳ φρένες , οὐδέ τιν' ἄλλην
μνῆσιν ἔχε , γλυκερῇ δὲ κατείβετο θυμὸν ἀνίῃ.
ὡς δὲ γυνὴ μαλερῷ περὶ κάρφεα χεύατο δαλῷ
χερνῆτις , τῇπερ ταλασήϊα ἔργα μέμηλεν ,
ὥς κεν ὑπωρόφιον νύκλωρ σέλας ἐντύναιτο ,
ἄλχι μάλ' ἐγρομένη · τὸ δ' ἀθέσφατον ἐξ ὀλίγοιο

δαλοῦ ἀνερχόμενον σὺν κάρφεα πάντ' ἀμαθύνει·
τοῖος ὑπὸ κραδίῃ εἰλυμένος αἴθετο λάθρη
οὖλος Ερως· ἀψαλὰς δὲ μετιζωσᾶτο παρειὰς
ἐς χλόον, ἄλλοτ' ἔρευθος, ἀκηδείῃσι νόοιο.

Δμῶες δ' ὁππότε δὴ σφιν ἐπαρτέα δῆπαν ἐδωδὴν,
αὐτοί τε λιαροῖσιν ἐφαιδρύναντο λοετροῖς,
ἀσπασίως δόρπῳ τε ποτῆτί τε θυμὸν ἄρεσσαν.
ἐκ δὲ τοῦ Αἰήτης σφετέρης ἐρέεινε θυγατρὸς
υἷας, τοίοισι παρηγορέων ἐπέεσσι.

"Παιδὸς ἐμῆς κοῦραι, Φρίξοιό τε, τὸν πέρι πάντων
„ξείνων ἡμετέροισιν ἐνὶ μεγάροισιν ἔτισα,
„πῶς Αἰήνδε νέεσθε πάλισσυτοι, ἠέ τις ἄτη
„σωομένους μεσσηγὺς ἐνέκλασεν; οὐ μὲν ἐμεῖο
„πείθεσθε, προφέροντος ἀπείρονα μέτρα κελεύθου.
„ἤδειν γάρ ποτε πατρὸς ἐν ἅρμασιν Ηελίοιο
„δινεύσας, ὅτ' ἐμεῖο κασιγνήτην ἐκόμιζε
„Κίρκην Εσπερίης εἴσω χθονός, ἐκ δ' ἱκόμεσθα
„ἀκτὴν ἠπείρου Τυρσηνίδος, ἔνθ' ἔτι νῦν περ
„ναιεταάει, μάλα πολλὸν ἀποπρόθι Κολχίδος αἴης.
„ἀλλά τί μύθων ἦδος; ἃ δ' ἐν ποσὶν ὔμμιν ὄρωρεν
„εἴπατ' ἀριφραδέως, ἠδ' οἵτινες οἵδ' ἐφέπεσθε
„ἄνέρες, ὅππη τε γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἔβητε.

Τοῖά μιν ἐξερέοντα κασιγνήτων προπάροιθεν
Αργος ὑποδείσασα ἀμφὶ σφίσιν Αἰσονίδαο
μειλιχίως προσέειπεν, ἐπεὶ προγενέστερος ἦεν.
"Αἰήτη, κείνην μὲν ἄφαρ διέχευαν ἄελλαι
„ζαχρηεῖς· αὐτοὺς δ' ὑπὸ δούρασι πεπλῃῶτας

„ νήσου Ενυαλίοιο ποτὶ ξερὸν ἔκβαλε κῦμα
„ λυγαίῃ ὑπὸ νυκτί· θεὸς δέ τις ἄμμ' ἐσάωσεν.
„ οὐδὲ γὰρ αἶ τὸ πάροιθεν ἐρημαίην κατὰ νῆσον
„ κυλίζονθ' ὄρνιθες Ἀρηΐαι, οὐδ' ἔτι κείνας
„ εὕρομεν. ἀλλ' οἵγ' ἄνδρες ἀπήλασαν, ἐξαπίδντες
„ νηὸς ἔης προτέρῳ ἐνὶ ἤματι· καί σφ' ἀπέρυκεν
„ ἡμέας οἰκλείρων Ζηνὸς νόος, ἠέ τις αἶσα·
„ αὐτίκ' ἐπεὶ καὶ βρῶσιν ἄλις καὶ εἵματ' ἔδωκαν,
„ οὔνομά τε Φρίξοιο περικλειὲς εἰσαΐοντες,
„ ἠδ' αὐτοῖο σέθεν· μετὰ γὰρ τεὸν ἄσλυ νέονται.
„ χρειὼ δ' ἣν ἐθέλῃς ἐξίδμεναι, οὔ σ' ἐπικεύσω.
„ τόνδε τις ἱέμενος πάτρης ἀπάνευθεν ἐλάσσαι
„ καὶ κλεάνων βασιλεὺς περιώσιον, οὕνεκεν ἀλκῇ
„ σφωϊτέρῃ πάντεσσι μετέπρεπεν Αἰολίδῃσι,
„ πέμπειν δεῦρο νέεσθαι ἀμήχανον· οὐδ' ὑπαλύξειν
„ σεῦται ἀμειλίχοιο Διὸς θυμαλγέα μῆνιν
„ καὶ χόλον, οὐδ' ἄτλητον ἄγος, Φρίξοιό τε ποινὰς
„ Αἰολιδέων γενεήν, πρὶν ἐς Ελλάδα κῶας ἱκέσθαι.
„ νῆα δ' Αθηναίη Παλλὰς κάμεν, οὐ μάλα τοίην,
„ οἵαί περ Κόλχοισι μετ' ἀνδράσι νῆες ἔασι·
„ τάων αἰνοτάτην ἐπεκύρσαμεν. ἤλασθα γάρ μιν
„ λάβρον ὕδωρ πνοιή τε διέτμαγεν· ἡ δ' ἐνὶ γόμφοις
„ ἴσχεται, ἣν καὶ πᾶσι ἐπιβρίσωσιν ἄελλαι.
„ ἶσον δ' ἐξ ἀνέμοιο θέει, καὶ ὅτ' ἀντῆρες αὐτοὶ
„ νωλεμέως χείρεσσιν ἐπισπέρχωσιν ἐρετμούς.
„ τῇ δ' ἐναγειράμενος Πανακαιίδος εἴ τι φέριστον
„ ἡρώων, τεὸν ἄσλυ μετήλυθε, πολλ' ἐπαληθεὶς
„ ἄσλεα, καὶ πελάγη σιγερῆς ἁλός, εἴ οἱ ὀπάσσοις.

„ αὐτῷ δ' ὥς κεν ἄδῃ, τὼς ἔσσεται· οὐ γὰρ ἰκάνει
„ χερτὶ βιησόμενος· μέμνε δέ τοι ἄξια τίσειν
„ δωτίνης, αἴων ἐμέθεν μέγα δυσμενέοντας
„ Σαυρομάτας, τοὺς σοῖσιν ὑπὸ σκήπτροισι δαμάσσει.
„ εἰ δὲ καὶ οὔνομα δῆθεν ἐπιθύεις γενεήν τε
„ ἴδμεναι, οἵτινες εἰσὶν, ἕκαστά κε μυθησαίμην.
„ τόνδε μὲν, ὅ περ οὕνεκ' ἀφ' Ελλάδος ὦλλοι ἄγερθεν,
„ κλείουσ' Αἴσονος υἱὸν Ιήσονα Κρηθείδαο.
„ εἰ δ' αὐτοῦ Κρηθῆος ἐτήτυμόν ἐσθλι γενέθλης,
„ οὕτῳ κε γνωτὸς πατρώϊος ἄμμι πέλοιτο.
„ ἄμφω γὰρ Κρηθεὺς Αθάμας τ' ἔσαν Αἰόλου υἷε·
„ Φρίξος δ' αὖτ' Αθάμαντος ἔην παΐς Αἰολίδαο.
„ τόνδε δ' ἄρ', Ηελίου γόνον ἔμμεναι εἴ τιν' ἀκούεις,
„ δέρκεται Αὐγείην· Τελαμὼν δ' ὄγε, κυδίστοιο
„ Αἰακοῦ ἐγγεγαώς· Ζεὺς δ' Αἰακὸν αὐτὸς ἔτικτεν.
„ ὡς δὲ καὶ ὦλλοι πάντες, ὅσοι συνέπονται ἑταῖροι,
„ ἀθανάτων υἷές τε καὶ υἱωνοὶ γεγάασι.

Τοῖα παρέννεπεν Αργος· ἄναξ δ' ἐπεχώσατο μύθοις
εἰσαίων· ὑψοῦ δὲ χόλῳ Φρένες ἠερέθοντο.
Φῆ δ' ἐπαλαστήσας· μενέπτε δὲ παισὶ μάλιστα
Χαλκιόπης· τῶν γάρ σφε μετελθέμεν οὕνεκ' ἐώλπει·
ἐκ δέ οἱ ὄμματ' ἔλαμψεν ὑπ' ὀφρύσιν ἱεμένοιο.

" Οὐκ ἄφαρ ὀφθαλμῶν μοι ἀπόστητε, λωβητῆρες,
„ νεῖσθ' αὐτοῖσι δόλοισι παλίσσυτοι ἔκλυθι γαίης,
„ πρίν τινα λευγαλέον τε δέρος καὶ Φρίξον ἰδέσθαι
„ αὐτίχ' ὁμαρτήσαντε ἐφ' Ελλάδα; οὐκ ἐπὶ κῶας,
„ σκῆπτρα δὲ καὶ τιμὴν Βασιληίδα δεῦρο νέεσθε.
„ εἰ δέ κε μὴ προπάροιθεν ἐμῆς ἅψασθε τραπέζης,

„ ἦτ' ἂν ἀπὸ γλώσσας τε ταμὼν καὶ χεῖρε κεάσσας
„ ἀμφοτέρας, οἴοισιν ἐπιπροέηκα πόδεσσιν,
„ ὥς κεν ἐρητύοισθε καὶ ὕστερον ὁρμηθῆναι,
„ οἷα δὲ καὶ μακάρεσσιν ἐπεψεύσασθε θεοῖσι.
Φῆ ῥα χαλεψάμενος· μέγα δὲ φρένες Αἰακίδαο
νειόθεν οἰδαίνεσκον· ἐέλδετο δ' ἔνδοθι θυμὸς
ἀντιβίην ὀλοὸν φᾶσθαι ἔπος· ἀλλ' ἀπέρυκεν
Αἰσονίδης· πρὸ γὰρ αὐτὸς ἀμείψατο μειλιχίοισιν.
"Αἰήτη, σχέο μοι τῷδε στόλῳ. οὔ τι γὰρ αὔτως
„ ἄστυ τεὸν καὶ δώμαθ' ἱκάνομεν, ὥς που ἔολπας,
„ οὐδὲ μὲν ἱέμενοι. τίς δ' ἂν τόσον οἶδμα περῆσαι
„ τλαίη ἑκὼν ὀθνεῖον ἐπὶ κτέρας; ἀλλ' ἐμὲ δαίμων
„ καὶ κρυερὴ βασιλῆος ἀτασθάλου ὦρσεν ἐφετμή.
„ δὸς χάριν ἀντομένοισι· σέθεν δ' ἐγὼ Ελλάδι πάσῃ
„ θεσπεσίην οἴσω κληηδόνα· καὶ δέ τοι ἤδη
„ πρόφρονες εἰμὲν Αρηϊ θοὴν ἀποτίσαι ἀμοιβὴν,
„ εἴτ' οὖν Σαυρομάτας γε λιλαίεαι, εἴτε τιν' ἄλλον
„ δῆμον σφωϊτέροισιν ὑπὸ σκήπτροισι δαμάσσαι.
Ισκεν ὑποσαίνων ἀγανῇ ὀπί· τοῖο δὲ θυμὸς
διχθαδίην πόρφυρεν ἐνὶ στήθεσσι μενοινὴν,
ἢ σφέας ὁρμηθεὶς αὐτοσχεδὸν ἐξεναρίξοι,
ἢ ὅγε πειρήσαιτο βίης. τό οἱ εἴσατ' ἄρειον
φραζομένῳ· καὶ δή μιν ὑποβλήδην προσέειπε.
"Ξεῖνε, τί κεν τὰ ἕκαστα διηνεκέως ἀγορεύοις;
„ εἰ γὰρ ἐτήτυμον ἐστὲ θεῶν γένος, ἠὲ καὶ ἄλλως
„ οὐδὲν ἐμεῖο χέρηες ἐπ' ὀθνείοισιν ἔβητε,
„ δώσω τοι χρύσειον ἄγειν δέρος, αἴ κ' ἐθέλησθα,
„ πειρηθείς. ἐσθλοῖς γὰρ ἐπ' ἀνδράσιν οὔτι μεγαίρω,

„ ὡς

» ὡς αὐτοὶ μυθεῖσθε τὸν Ελλάδι κοιρανέοντα.
» πεῖρα δέ τοι μένεός τε καὶ ἀλκῆς ἔσσετ' ἄεθλος,
» τόν ῥ' αὐτὸς περίειμι χεροῖν, ἐλοόν περ ἐόντα.
» δοιὼ μοι πεδίον τὸ Αρήϊον ἀμφινέμονται
» ταύρω χαλκόποδε, σθόματι φλόγα φυσιόωντε·
» τοὺς ἐλάω ζεύξας σὺν Φελὴν κατὰ νειὸν Αρηος
» τελράγυον, τὴν αἶψα ταμὼν ἐπὶ τέλσον ἀρότρῳ,
» σπόρον ὀλκοῖσι Δηοῦς ἐνιβάλλομαι ἀκλὴν,
» ἀλλ' ὄφιος δεινοῖο μεταλδήσκοντας ὀδόντας
» ἀνδράσι τευχησλῆσι δέμας· τοὺς δ' αἶθι δαίζων
» χείρω ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ περισταδὸν ἀντιόωντας.
» ἠέριος ζεύγνυμι βόας, καὶ δεῖελον ὥρην
» παύομαι ἀμήτοιο. σὺ δ', εἰ τάδε τοῖα τελέσσεις,
» αὐτῆμαρ τόδε κῶας ἀποίσεαι ἐς βασιλῆος·
» πρὶν δέ κεν οὐ δοίην, μηδ' ἔλπεο. δὴ γὰρ ἀεικὲς
» ἄνδρ' ἀγαθὸν γεγαῶτα κακωτέρῳ ἀνέρι εἶξαι.

Ως ἄρ' ἔφη· ὁ δὲ σῖγα ποδῶν πάρος ὄμματα πήξας
ἧστ' αὖτως ἄφθογγος, ἀμηχανέων κακότητι.
Βουλὴν δ' ἀμφὶ πολὺν σφρώφα χρόνον, οὐδέ πη εἶχε
Θαρσαλέως ὑποδέχθαι, ἐπεὶ μέγα φαίνετο ἔργον·
ὀψὲ δ' ἀμειβόμενος προσελέξατο κερδαλέοισιν.

" Αἰήτη, μάλα τοί με δίκη περιπολλὸν ἐέργεις.
» τῷ καὶ ἐγὼ τὸν ἄεθλον, ὑπερφίαλόν περ ἐόντα,
» τλήσομαι, εἰ καί μοι θανέειν μόρος. οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλο
» ῥίγιον ἀνθρωπόν γε κακῆς ἐπαμείψετ' ἀνάγκης,
» ἢ με καὶ ἐνθάδε νεῖσθαι ἐπέχραεν ἐκ βασιλῆος.

Ως φάτ' ἀμηχανίῃ βεβολημένος· αὐτὰρ ὃ τόνγε
μερδαλέοις ἐπέεσσι προσέννεπεν ἀσχαλόωντα

"Ερχεο νῦν μεθ' ὅμιλον, ἑταὶ μέμονάς γε πόνοιο·
„εἰ δὲ σύ γε ζυγὰ βουσὶν ὑποδείσαις ἐπαείρai,
„ἠὲ καὶ ὑλομένου μεταχάσσεαι ἀμήτοιο,
„αὐτῷ κεν τὰ ἕκαστα μέλοιτό μοι, ὄφρα καὶ ἄλλος
„ἀνὴρ ἐρίζησιν ἀρείονα φῶτα μετελθεῖν.
Ισχεν ἀπηλεγέως· ὁ δ' ἀπὸ θρόνου ὄρνυτ' Ιήσων,
Αὐγείης, Τελαμών τε παρασχεδόν· εἵπετο δ' Αργος
οἷος, ἑταὶ μετόπιγυς ἔτ' αὐτόθι νεῦσε λιπέσθαι
αὐτοκασιγνήτοις· οἱ δ' ἦσαν ἐκ μεγάροιο.
Θεσπέσιον δ' ἐν πᾶσι μετέπρεπεν Αἴσονος υἱὸς
κάλλεϊ καὶ χαρίτεσσιν· ἐπ' αὐτῷ δ' ὄμματα κούρη
λοξὰ παρὰ λιπαρὴν σχομένη θηεῖτο καλύπτρην,
κῆρ' ἄχεϊ σμύχουσα· νόος δέ οἱ, ἠύτ' ὄνειρος,
ἐρωύζων πεπότητο μετ' ἴχνια νισσομένοιο.
καί ῥ' οἱ μὲν ῥα δόμων ἐξήλυθον ἀσχαλόωντες.
Χαλκιόπη δὲ χόλον πεφυλαγμένη Αἰήταο
καρπαλίμως θάλαμόνδε σὺν υἱάσιν οἷσι βεβήκει.
αὖτως δ' αὖ Μήδεια μετέσλιχε· πολλὰ δὲ θυμῷ
ὥρμαιν', ὅσσα τ' Ερωτες ἐποτρύνουσι μέλεσθαι.
προπρὸ δ' ἄρ' ὀφθαλμῶν ἔτι οἱ ἰνδάλλετο πάντα·
αὐτός θ' οἷος ἦεν, οἵοισί τε Φάρεσιν ἕσσο,
εἷά τ' ἔειθ', ὡς θ' ἕζετ' ἐπὶ θρόνου, ὥς τε θύραζε
ἤϊεν· οὐδέ τιν' ἄλλον ὀΐσταλο πορφύρουσα
ἔμμεναι ἀνέρα τοῖον· ἐν οὔασι δ' αἰὲν ὀρώρει
αὐδή τε μῦθοί τε μελίφρονες, οὓς ἀγόρευσε.
τάρβει δ' ἀμφ' αὐτῷ, μή μιν βόες, ἠὲ καὶ αὐτὲς
Αἰήτης φθίσειεν· ὀδύρετο δ' ἠύτε πάμπαν
ἤδη τεθνειῶτα, τέρεν δέ οἱ ἀμφὶ παρειὰς

δάκρυον· αἰνοτάτῳ ἐλέῳ ῥέε κηδοσύνῃσιν·
ἧκα δὲ μυρομένη λιγέως ἀνενείκατο μῦθον.
"Τίπτ' ἐμὲ δειλαίην τόδ' ἔχει ἄχος; εἴθ' ὅγε πάντων
„ Θθίσεται ἡρώων προφερέστατος, εἴτε χερείων,
„ ἐῤῥέτω. ἦ μὲν ὄφελλεν ἀκήριος ἐξαλέασθαι.
„ ναὶ δὴ τοῦτό γε, πότνα θεὰ Περσηΐ, πέλοιτο.
„ αἴκαδε νοστήσειε φυγὼν μόρον· εἰ δέ μιν αἶσα
„ δμηθῆναι ὑπὸ βουσὶ, τόδε προπάροιθε δαείη,
„ οὕνεκεν οὔ οἱ ἔγωγε κακῇ ἐπαγαίομαι ἄτῃ.
Ἡ μὲν ἄρ' ὡς ἐόλητο νόον μελεδήμασι κούρη.
οἱ δ' ἐπεὶ οὖν δήμου τε καὶ ἄστεος ἐκλὸς ἔβησαν
τὴν ὁδὸν, ἣν τοπάροιθεν ἀνήλυθον ἐκ πεδίοιο,
δὴ τοτ' Ἰήσονα τοῖσδε προσέννεπεν Ἄργος ἑταίροις.
"Αἰσονίδη, μῆτιν μὲν ἀνόσσεαι, ἥν τιν' ἐνίψω·
„ πείρῃς δ' οὐ μάλ' ἔοικε μεθιέμεν ἐν κακότητι.
„ κούρην δή τινα πρόσθεν ὑπέκλυες αὐτὸς ἐμεῖο
„ Φαρμάσσειν, Ἑκάτης Περσηΐδος ἐννεσίῃσι·
„ τὴν εἴ κεν πεπίθοιμεν, ὀΐομαι, οὐκέτι τάρβος
„ ἔστετ' ἀεθλεύοντι δαμήμεναι· ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
„ δείδω, μή πως οὔ μοι ὑποσταίη τόγε μήτηρ.
„ ἔμπης δ' ἐξαῦτις μετελεύσομαι, ἀντιβολήσων,
„ ξυνὸς ἐπεὶ πάντεσσιν ἐπιῤῥέμαθ' ἡμῖν ὄλεθρος.
Ἶσκεν ἐϋφρονέων· ὁ δ' ἀμείβετο τοῖσδ' ἐπέεσσιν.
"Ὦ πέπον, εἴ νύ τοι αὐτῷ ἐφανδάνει, οὔ τι μεγαίρω.
„ βάσκ' ἴθι, καὶ πυκινοῖσι τὴν παρὰ μητέρα μύθοις
„ ὄρνυθι λισσόμενος· μελέῃ γε μὲν ἡμῖν ὄρωρεν
„ ἐλαφρὴ, ὅτε νόστον ἐπιτραπώμεσθα γυναιξίν.
ὣς ἔφατ'· ὦκα δ' ἔλος μετεκίαθον. αὐτὰρ ἑταῖροι

γηθόσυνοι ἐρέεινον, ὅπως παρεόντας ἴδοντο·
τοῖσιν δ' Αἰσονίδης τετιημένος ἔκφατο μῦθον.
"Ω φίλοι, Αἰήταο ἀπηνέος ἄμμι φίλον κῆρ
ἄντιμος κεχόλωται ἕκαστα γ' ἀρ' οὔ νύ τι τέκμωρ
οὔτ' ἐμοὶ, οὔτε κεν ὔμμι διειρομένοισι πέλοιτο.
Φῆ δὲ δύω πεδίον τὸ Ἀρήϊον ἀμφινέμεσθαι
ταύρω χαλκόποδε, σήματι φλόγα φυσιόωντε,
τελράγυον δ' ἐπὶ τοῖσιν ἐφίετο νειὸν ἀρόσσαι·
δώτειν δ' ἐξ ὄφιος γενύων σπόρον, ὅς ῥ' ἀνίησι
Γηγενέας χαλκείοις σὺν τεύχεσιν· ἤματι δ' αὐτῷ
χρειὼ τεύσγε δαίξαι. ὃ δή νύ οἱ (οὔτι γὰρ ἄλλο
βέλτερον ἦν φράσσασθαι) ἀπηλεγέως ὑποέσλην.
Ὡς ἄρ' ἔφη· παίλεσσι δ' ἀνήνυλος εἵστατ' ἄεθλος.
δὴν δ' ἄνεω καὶ ἄναυδοι ἐς ἀλλήλους ὁράωντο,
ἄτῃ ἀμηχανίῃ τε κατηφέες· ὀψὲ δὲ Πηλεὺς
θαρσαλέως μετὰ πᾶσιν ἀριστήεσσιν ἔειπεν·
"Ὤμη μητιάασθαι ὅ κ' ἔρξομεν. οὐ μὲν ἔολπα
βουλῆς εἶναι ὄνειαρ, ἴσον τ' ἐπὶ καίρτεϊ χειρῶν.
εἰ μέν νυν τύνη ζεῦξαι βόας Αἰήταο,
ἥρως Αἰσονίδη, φρονέεις, μέμονάς τε πόνοιο,
ἦ τ' ἂν ὑπαστχεσίην πεφυλαγμένος ἐρτύναιο·
εἰ δ' οὔ τοι μάλα θυμὸς ἔῃ ἐπὶ πάσχυ πέποιθεν
ἠνορέῃ, μήτ' αὐτὸς ἐπείγεο, μήτε τιν' ἄλλον
τῶνδ' ἀνδρῶν πάμπαιν παρήμενος· οὐ γὰρ ἔγωγε
σχήσομ', ἐπεὶ θάνατός γε τὸ κύντατον ἔσσεται ἄλγος.
Ὡς ἔφατ' Αἰακίδης· Τελαμῶνι δὲ θυμὸς ὀρίνθη·
σπερχόμενος δ' ἀνόρουσε θοῶς· ἐπὶ δὲ τρίτος Ἰδας
ὦρτο μέγα φρονέων, ἐπὶ δ' υἷες Τυνδαρέοιο·

σὺν δὲ καὶ Οἰνείδης ἐναρίθμιος αἰζηοῖσιν
ἀνδράσιν, οὐδέ περ ὅσσον ἐπανθιόωντας ἰούλους
ἀντέλλων· τοίῳ οἱ ἀείρετο κάρτεϊ θυμός.
οἱ δ' ἄλλοι εἴξαντες ἀκὴν ἔχον. αὐτίκα δ' Αργος
τοῖον ἔπος μετέειπεν ἐελδομένοισιν ἀέθλου.
"Ω φίλοι, ἤτοι μὲν τόδε λοίσθιον. ἀλλά τιν' οἴω
„ μητρὸς ἐμῆς ἔσσεσθαι ἐναίσιμον ὔμμιν ἀρωγήν.
„ τῷ καί περ μεμαῶτες, ἐρητύοισθ' ἐνὶ νηῒ
„ τυτθὸν ἔθ', ὡς τοπάροιθεν, ἐπεὶ καὶ ἐπισχέμεν ἔμπης
„ λώϊον, ἢ κακὸν οἶτον ἀφειδήσαντας ἑλέσθαι.
„ κούρη τις μεγάροισιν ἐνιτρέφετ' Αἰήταο,
„ τὴν Εκάτη περίαλλα θεὰ δάε τεχνήσασθαι
„ φάρμαχ', ὅσ' ἤπειρός τε φύει καὶ νήχυτον ὕδωρ,
„ τοῖσι καὶ ἀκαμάτοιο πυρὸς μειλίσσετ' ἀϋτμὴν,
„ καὶ ποταμοὺς ἵστησιν ἄφαρ κελαδεινὰ ῥέοντας,
„ ἄστρα τε, καὶ Μήνης ἱερῆς ἐπέδησε κελεύθους.
„ τῆς μὲν ἀπὸ μεγάροιο κατὰ στίβον ἐνθάδ' ἰόντες
„ μνησάμεθ', εἴκε δύναιτο, κασιγνήτη γεγαυῖα,
„ μήτηρ ἡμετέρη πεπιθεῖν ἐπαρῆξαι ἀέθλῳ.
„ εἰ δὲ καὶ αὐτοῖσι τόδ' ἐφανδάνει, ἦ τ' ἂν ἱκοίμην
„ ἤματι τῷδ' αὐτῷ πάλιν εἰς δόμον Αἰήταο
„ πειρήσων· τάχα δ' ἂν σὺν δαίμονι πειρηθείην.
Ως φάτο· τοῖσι δὲ σῆμα θεοὶ δόσαν εὐμενέοντες.
τρηρὼν μὲν φεύγουσα βίην κίρκοιο πελειὰς
ὑψόθεν Αἰσονίδεω πεφοβημένη ἔμπεσε κόλποις·
Κίρκος δ' ἀφλάστῳ περικάππεσεν. ὦκα δὲ Μόψος
τοῖον ἔπος μετὰ πᾶσι θεοπροπέων ἀγόρευεν.
"Υμμι, φίλοι, τόδε σῆμα θεῶν ἰότητι τέτυκται,

„ οὐδέ πη ἄλλως ἐστὶν ὑποκρίνασθαι ἄρειον,
„ παρθενικὴν δ' ἐπέεσσι μετελθέμεν ἀμφιέποντας
„ μήτι πάντοιῃ. δοκέω δέ μιν οὐκ ἀθερίξειν,
„ εἰ ἐτεὸν Φινεύς γε θεῇ ἐνὶ Κύπριδι νόστον
„ πέφραδεν ἔσσεσθαι. κείνης δ' ὅγε μείλιχος ὄρνις
„ πότμον ὑπεξήλυξε· κέαρ δ' ἐμοὶ ὡς ἐνὶ θυμῷ
„ τόνδε κατ' οἰωνὸν προτιόσσεται, ὥς γε πέλοιτο.
„ ἀλλὰ, φίλοι, Κυθέρειάν ἐπικλείοντες ἀμύνειν,
„ ἤδη νῦν Αργοιο παραιφασίῃσι πίθεσθε.

Ισκεν· ἐπῄνησαν δὲ νέοι, Φινῆος ἐφετμὰς
μνησάμενοι· μοῦνος δ' Αφαρήϊος ἄνθορεν Ιδας,
δείν' ἐπαλαστήσας μεγάλῃ ὀπὶ, φώνησέν τε.
"Ω πόποι, ἦ ῥα γυναιξὶν ὁμόστολοι ἐνθάδ' ἔβημεν,
„ οἳ Κύπριν καλέουσιν ἐπίροθον ἄμμι πέλεσθαι,
„ οὐκ ἔτ' Ενυαλίοιο μέγα σθένος· ἐς δὲ πελείας
„ καὶ κίρκους λεύσσοντες ἐρητύεσθε ἀέθλων.
„ ἔῤῥετε, μηδ' ὔμμιν πολεμήϊα ἔργα μέλοιτο,
„ παρθενικὰς δὲ λιτῇσιν ἀνάλκιδας ἠπεροπεύειν.

Ως ηὔδα μεμαώς· πολέες δ' ὁμάδησαν ἑταῖροι
ἦκα μάλ', οὐδ' ἄρα τις οἱ ἐναντίον ἔκφατο μῦθον.
χωόμενος δ' ὅγ' ἔπειτα καθέζετο· τοῖσι δ' Ιήσων
αὐτίκ' ἐποτρύνων τὸν ἑὸν νόον ὧδ' ἀγόρευεν·
"Αργος μὲν παρὰ νηὸς, ἐπεὶ τόδε πᾶσιν ἔαδε,
„ στελλέσθω· ἀτὰρ αὐτοὶ ἐπὶ χθονὸς ἐκ ποταμοῖο
„ ἀμφαδὸν ἤδη πείσματ' ἀνάψομεν. ἦ γὰρ ἔοικε
„ μηκέτι δὴν κρύπτεσθαι ὑποπτήσσοντας ἀϋτήν.

Ως ἄρ' ἔφη· καὶ τὸν μὲν ἄφαρ προΐαλλε νέεσθαι
καρπαλίμως ἐξαῦτις ἀνὰ πτόλιν· οἱ δ' ἐπὶ νηὸς

εὐναίας ἐρύσαντες ἐφετμαῖς Αἰσονίδαο,
τυτθὸν ὑπὲξ ἕλεος χέρσῳ ἐπέκελσαν ἐρετμοῖς.

Αὐτίκα δ' Αἰήτης ἀγορὴν ποιήσατο Κόλχων
νόσφιν ἑοῖο δόμου, τόθι περ καὶ πρόσθε κάθιζον,
ἀτλήτους Μινύαισι δόλους καὶ κήδεα τεύχων.
στεῦτο δ', ἐπεί κε πρῶτα βόες διαδηλήσωνται
ἄνδρα τὸν, ὅς ῥ' ὑπέδεκτο βαρὺν καμέεσθαι ἄεθλον,
δρυμὸν ἀναρήξας λασίης καθύπερθε κολώνης
αὔτανδρον φλέξειν δόρυ νήϊον, ὄφρ' ἀλεγεινὴν
ὕβριν ἀποφλύξωσιν ὑπέρβια μηχανόωντες.
οὐδὲ γὰρ Αἰολίδην Φρίξον, μάλα περ χατέοντα,
δέχθαι ἐνὶ μεγάροισιν ἐφέστιον, ὃς πέρι πάντων
ξείνων μειλιχίῃ τε θεουδείῃ τ' ἐκέκαστο,
εἰ μή οἱ Ζεὺς αὐτὸς ἀπ' οὐρανοῦ ἄγγελον ἧκεν
Ερμείην, ὥς κε προσκηδέος ἀντιάσειε.
μὴ καὶ ληϊστῆρας ἑὴν ἐς γαῖαν ἰόντας
ἔσσεσθαι δηναιὸν ἀπήμονας, οἷσι μέμηλεν
ὀθνείοις ἐπὶ χεῖρα ἑὴν κτεάτεσσιν ἀείρειν,
κρυπταδίους τε δόλους τεκταινέμεν, ἠδὲ βοτήρων
αὔλια δυσκελάδοισιν ἐπιδρομίῃσι δαΐξαι.
νόσφι δὲ οἷ αὐτῷ φάτ' ἐοικότα μείλια τίσειν
υἱῆας Φρίξοιο, κακορέκτῃσιν ὀπηδοὺς
ἀνδράσι νοστήσαντας ὁμιλαδὸν, ὄφρα ἓ τιμῆς
καὶ σκήπτρων ἐλάσειαν ἀκηδέες· ὥς ποτε βάξιν
λευγαλέην οὗ πατρὸς ἐπέκλυεν Ηελίοιο,
χρῆναί μιν πυκινόν τε δόλον, βουλάς τε γενέθλης
σφωϊτέρης ἄτην τε πολύτροπον ἐξαλέασθαι·

*

τῷ καὶ ἐελδομένους πέμπειν ἐς Αχαιΐδα γαῖαν
πατρὸς ἐφημοσύνῃ, δολιχὴν ὁδόν. οὐδὲ θυγατρῶν
εἶναί οἱ τυτθόν γε δέος, μή που τινὰ μῆτιν
φράσσωνται στυγερὴν, οὐδ' υἱέος Αψύρτοιο·
ἀλλ' ἐνὶ Χαλκιόπης γενεῇ τάδε λυγρὰ τετύχθαι.
καί ῥ' ὁ μὲν ἄσχετα ἔργα πιφαύσκετο δημοτέροισι,
χωόμενος· μέγα δέ σφιν ἀπείλεε νῆά τ' ἐρύσθαι,
ἠδ' αὐτοὺς, ἵνα μή τις ὑπ' ἐκ κακότητος ἀλύξῃ.

Τόφρα δὲ μητέρ' ἑὴν, μετιὼν δόμον Αἰήταο,
Αργος παντοίοισι παρηγορέεσκεν ἔπεσσι,
Μήδειαν λίσσεσθαι ἀμυνέμεν· ἡ δὲ καὶ αὐτὴ
πρόσθεν μητιάασκε· δέος δέ μιν ἴσχανε θυμὸν,
μή πως ἠὲ παρ' αἶσαν ἐτώσια μειλίξαιτο
πατρὸς ἀτυζομένην ὀλοὸν χόλον, ἠὲ λιτῇσιν
ἑσπομένης ἀρίδηλα καὶ ἀμφαδὰ ἔργα πέλοιτο.
Κούρην δ' ἐξ ἀχέων ἀδινὸς κατελώφεεν ὕπνος
λέκτρῳ ἀνακλινθεῖσαν. ἄφαρ δέ μιν ἠπεροπῆες,
οἷά τ' ἀκηχεμένην, ὀλοοὶ ἐρέθεσκον ὄνειροι.
τὸν ξεῖνον δ' ἐδόκησεν ὑφεστάμεναι τὸν ἄεθλον,
οὔ τι μάλ' ὁρμαίνοντα δέρος κριοῖο κομίσσαι,
οὐδέ τι τοῖό γ' ἕκητι μετὰ πτόλιν Αἰήταο
ἐλθέμεν, ὄφρα δέ μιν σφέτερον δόμον εἰσαγάγοιτο
κουριδίην παράκοιτιν· ὀΐετο δ' ἀμφὶ βόεσσιν
αὐτὴ ἀεθλεύουσα μάλ' εὐμαρέως πονέεσθαι·
σφωϊτέρους δὲ τοκῆας ὑποσχεσίης ἀθερίζειν,
οὕνεκεν οὐ κούρῃ ζεῦξαι βόας, ἀλλά οἱ αὐτῷ
προὔθεσαν· ἐκ δ' ἄρα τοῦ νεῖκος πέλεν ἀμφήριστον

πατρί τε

πατρί τε καὶ ξείνοις· αὐτῇ δ' ἐπιέτρεπεν ἄμφω
τὼς ἔμεν, ὥς κεν ἔῃσι μετὰ Φρεσὶν ἰθύσειεν.
ἡ δ' ἄφνω τὸν ξεῖνον, ἀφειδήσασα τοκήων,
εἵλετο· τοὺς δ' ἀμέγαρτον ἄχος λάβεν, ἐκ δ' ἐβόησαν
χωόμενοι· τὴν δ' ὕπνος ἅμα κλαγγῇ μεθέηκε.
παλλομένη δ' ἀνόρουσε Φόβῳ, περί τ' ἀμφί τε τοίχους
πάλληνε θαλάμοιο· μόλις δ' ἐσαγείρατο θυμὸν,
ὡς πάρος, ἐν στέρνοις, ἀδινὴν δ' ἀνενείκαλο φωνήν.
"Δειλὴ ἐγὼν, οἷόν με βαρεῖς ἐφόβηταν ὄνειροι.
" δείδια μὴ μέγα δή τι φέρῃ κακὸν ἥδε κέλευθος
" ἡρώων. περί μοι ξείνῳ Φρένες ἠερέθονται.
" μνάσθω ἐὸν κατὰ δῆμον Αχαιΐδα τηλόθι κούρην·
" ἄμμι δὲ παρθενίη τε μέλοι καὶ δῶμα τοκήων.
" ἔμπα γε μὴν θεμένη κύνεον κέαρ, οὐκ ἔτ' ἄνευθεν
" αὐτοκασιγνήτης πειρήσομαι, εἴ κέ μ' ἀέθλῳ
" χραισμεῖν ἀντιάσῃσιν, ἐπὶ σφετέρῃς ἀχέουσα
" παισί· τό κέν μοι λυγρὸν ἐνὶ κραδίῃ σβέσσοι ἄλγος.
Η ῥα, καὶ ὀρθωθεῖσα θύρας ὤϊξε δόμοιο,
νήλιτος, οἰέανος· καὶ δὴ λελίητο νέεσθαι
αὐτοκασιγνήτηνδε, καὶ ἔρχεος οὐδὸν ἄμειψε.
δὴν δὲ κατ' αὐτόθι μίμνεν ἐπὶ προδόμῳ θαλάμοιο,
αἰδοῖ εἰργομένη· μετὰ δ' ἐτράπετ' αὖτις, ὀπίσσω
σπερχθεῖσ'· ἐκ δὲ πάλιν κίεν ἔνδοθεν, ἄψ τ' ἀλέεινεν
εἴσω· τηὔσιος δὲ πόδες φέρον ἔνθα καὶ ἔνθα.
ἤτοι ὅτ' ἰθύσειεν, ἔρυκέ μιν ἔνδοθεν αἰδώς·
αἰδοῖ δ' εἰργομένην θρασὺς ἵμερος ὀτρύνεσκε.
τρὶς μὲν ἐπειρήθη, τρὶς δ' ἔσχετο, τέτρατον αὖτις
λέκτροισι πρηνὴς ἐνικάππεσεν εἰλιχθεῖσα.

ὡς δ' ὅτε τις νύμφη θαλερὸν πόσιν ἐν θαλάμοισι
μύρεται, ᾧ μιν ὄπασσαν ἀδελφεοὶ ἠδὲ τοκῆες,
οὐδέ τι πω πάσαις ἐπιμίσγεται ἀμφιπόλοισιν
αἰδοῖ ἐπιφροσύνῃ τε· μυχῷ δ' ἀκέουσα θαάσσει·
τὸν δέ τις ὤλεσε μοῖρα, πάρος ταρπήμεναι ἄμφω
δήνεσιν ἀλλήλων· ἡ δ' ἔνδοθι, δαιομένη περ,
εἶγα μάλα κλαίει, χῆρον λέχος εἰσορόωσα,
μή μιν κερτομέουσαι ἐπισκοπέωσι γυναῖκες·
τῇ ἰκέλη Μήδεια κινύρετο. τὴν δέ τις ἄφνω
μυρομένην μετόπηγυς ἐπιπρομολοῦσ' ἐνόησε
δμωάων, ἥ οἱ ἑπέτις πέλε κουρίζουσα·
Χαλκιόπη δ' ἤϊσγειλε πυρασχεδόν· ἡ δ' ἐνὶ παισὶν
ἧσ' ἐπιμητιόωσα κασιγνήτην ἀρέσασθαι.
ἀλλ' οὐδ' ὣς ἀπαίθητεν, ὅτ' ἔκλυεν ἀμφιπόλοιο
μῦθον ἀνωϊστον· διὰ δ' ἔσυλο θαμβήσασα
ἐκ θαλάμου θάλαμόνδε διαμπερές, ᾧ ἔνι κούρη
κέκλιτ' ἀκηχεμένη, δρύψε δ' ἑκάτερθε παρειάς·
ὡς δ' ἴδε δάκρυσιν ὄσσε πεφυρμένα, φώνησέν μιν.

"Ὤ μοι ἐγώ, Μήδεια, τί δὴ τάδε δάκρυα λείβεις;
„τίπτ' ἔπαθες; τί τοι αἰνὸν ὑπὸ φρένας ἵκελο πένθος;
„ἦ νύ σε θυμορίην περιδίδρομεν ἄψεα νοῦσος,
„ἠέ τιν' οὐλομένην ἐδάης ἐκ πατρὸς ἐνιπὴν
„ἀμφί τ' ἐμοὶ καὶ παισίν; ὄφελλέ με, μήτε τοκήων
„δώματ', ὄγ' εἰσοράαν, μηδὲ πτόλιν, ἀλλ' ἐπὶ γαίης
„πείρασι ναιετάειν, ἵνα μηδέ περ οὔνομα Κόλχων.

Ὡς φάτο· τῆς δ' ἐρύθηνε παρήϊα· δὴν δέ μιν αἰδὼς
παρθενίη κατέρυκεν ἀμείψασθαι μεμαυῖαν.
μῦθος δ' ἄλλοτε μέν οἱ ἐπ' ἀκροτάτης ἀνέτελλε

γλώσσης, ἄλλοτ' ἔνερθε κατὰ σῆθος πεπότηλο.
πολλάκι δ' ἱμερόεν μὲν ἀνὰ στόμα θῦεν ἐνισπεῖν·
φθογγὴ δ' οὐ προὔβαινε παροιτέρω· ὄψὲ δ' ἔειπε
τοῖα δόλῳ· θρασέες γὰρ ἐπικλονέεσκον Ἔρωτες.
"Χαλκιόπη, περί μοι παίδων σέο θυμὸς ἄπται,
„ μή σφε πατὴρ ξείνοιτι σὺν ἀνδράσιν αὐτίκ' ὀλέσσῃ.
„ τοῖα κατακνώσασα μινυνθαδίῳ νέον ὕφνῳ
„ λεῦσσον ὀνείρατα λυγρά, τά τις θεὸς ἀκράαντα
„ θείη, μηδ' ἀλεγεινὸν ἐφ' υἱάσι κῆδος ἔλοιο.
Φῆ βα, καασιγνήτης πειρωμένη, εἴ κέ μιν αὐτὴ
ἀντιάσειε πάροιθεν ἑοῖς τεκέεσσιν ἀμύνειν.
τὴν δ' αἰνῶς ἄτλητος ἐπέκλυσε θυμὸν ἀνίη,
δείματι, τοῖ' ἐτάκουσεν· ἀμείβετο δ' ὧδ' ἐπέεσσι·
"Καὶ δ' αὐτὴ τάδε πάντα μετήλυθον ὁρμαίνουσα,
„ εἴ τινα συμφράσσαιο καὶ ἀρτύνειας ἀρωγήν.
„ ἀλλ' ὅμοσον Γαῖάν τε καὶ Οὐρανόν, ὅ τι τοι εἴπω
„ σχήσειν ἐν θυμῷ, σύν τε δρήστειρα πέλεσθαι.
„ λίσσομ' ὑπὲρ μακάρων, σέο τ' αὐτῆς, ἠδὲ σοκήων,
„ μή σφε κακῇ ὑπὸ κηρὶ διαραισθέντας ἰδέσθαι
„ λευγαλέως· ἢ σοί γε Φίλοις σὺν παισὶ θανοῦσα
„ εἴην ἐξ Ἀίδεω σιγερὴ μετόπισθεν Ἐριννύς.
Ὡς ἄρ' ἔφη, τὸ δὲ πολλὸν ὑπεξέχυτ' αὐτίκα δάκρυ·
νειόθι δ' ἀμφοτέρῃσι περίσχετο γούνατα χερσὶ,
σὺν δὲ κάρη κόλποις περικάββαλεν. ἔνθ' ἐλεεινὸν
ἄμφω ἐπ' ἀλλήλῃσι θέσαν γόον· ὦρτο δ' ἰωὴ
λεπταλέη διὰ δώματ' ὀδυρομένων ἀχέεσσι.
τὴν δὲ πάρος Μήδεια προσέννεπεν ἀσχαλόωσα.
"Δαιμονίη, τί νύ τοι ῥέξω ἄκος, οἷ' ἀγορεύεις,

„ ἀράς τε στυγερὰς καὶ Ερινύας; αἳ γὰρ ὄφελλεν
„ ἔμπεδον εἶναι ἐπ' ἄμμι τεοὺς υἱῆας ἔρυσθαι.
„ ἴστω, Κόλχων ὅρκος ὑπέρβιος, ὅντιν' ὀμόσσαι
„ αὐτὴ ἐποτρύνεις, μέγας Οὐρανὸς, ἥ θ' ὑπένερθε
„ Γαῖα, θεῶν μήτηρ, ὅσσον σθένος ἐστὶν ἐμεῖο,
„ μή σ' ἐπιδευήσεσθαι, ἄνυστά περ ἀντιόωσαν.
Φῆ ἄρα· Χαλκιόπη δ' ἠμείβετο τοῖσδ' ἐπέεσσιν·
"Οὐκ ἂν δὴ ξείνῳ τλαίης, χατέοντι καὶ αὐτῷ,
„ ἢ δέλον, ἤ τινα μῆτιν ἐπιφράσσασθαι ἀέθλου,
„ παίδων εἵνεκ' ἐμεῖο; καὶ ἐκ κείνου ὅδ' ἱκάνει
„ Αργος, ἐποτρύνων με τεῆς πειρῆσαι ἀρωγῆς·
„ μεσσηγὺς μὲν τόνγε δόμων λίπον ἐνθάδ' ἰοῦσα.
Ως φάτο· τῇ δ' ἔντοσθεν ἀνέπτατο χάρματι θυμός·
Φοινίχθη δ' ἄμυδις καλὸν χρόα, καδδέ μιν ἀχλὺς
εἷλεν ἰαινομένην, τοῖον δ' ἐπὶ μῦθον ἔειπε·
"Χαλκιόπη, ὡς ὔμμι φίλον τερπνόν τε τέτυκται,
„ ὣς ἔρξω. μὴ γάρ μοι ἐν ὀφθαλμοῖσι φαείνοι
„ ἠὼς, μηδ' ἐμὲ δηρὸν ἔτι ζώουσαν ἴδοιο,
„ εἴ τί γε σῆς ψυχῆς προφερέστερον, ἠέ τι παίδων
„ σῶν θείην, οἳ δή μοι ἀδελφειοὶ γεγάασι,
„ κηδεμόνες τε φίλοι, καὶ ὁμήλικες. ὣς δὲ καὶ αὐτὴ
„ φημὶ κασιγνήτη τε σέθεν κούρη τε πέλεσθαι,
„ ἶσον ἐπεὶ κείνοις με τεῷ ἐπαείραο μαζῷ
„ νηπυτίην, ὡς αἰὲν ἐγώ ποτε μητρὸς ἄκουον.
„ ἀλλ' ἴθι, κεῦθε δ' ἐμὴν σιγῇ χάριν, ὄφρα τοκῆας
„ λήσομαι ἐντύνουσα ὑπόσχεσιν· ἦρι δὲ νηὸν
„ εἴσομαι εἰς Εκάτης, θελκτήρια φάρμακα ταύρων
„ οἰσομένη ξείνῳ, ὑπὲρ οὗ τόδε νεῖκος ὄρωρεν.

Ὡς ἦ γ' ἐκ θαλάμοιο πάλιν κίε, παισί τ' ἀρωγὴν
αὐτοκασιγνήτης διεπέφραδε. τὴν δὲ μὲν αὖτις
αἰδώς τε σιγερόν τε δέος λάβε μουνωθεῖσαν,
τοῖα παρὲξ οὗ πατρὸς ἐπ' ἀνέρι μητιάασθαι.

Νὺξ μὲν ἔπειτ' ἐπὶ γαῖαν ἄγε κνέφας· οἱ δ' ἐνὶ πόντῳ
ναῦται εἰς Ἑλίκην τε καὶ ἀστέρας Ὠρίωνος
ἔδρακον ἐκ νηῶν· ὕπνοιο δὲ καί τις ὀδίτης
ἤδη, καὶ πυλαωρός, ἐέλδετο· καί τινα παίδων
μητέρα τεθνεώτων ἀδινὸν περὶ κῶμ' ἐκάλυπτεν·
οὐδὲ κυνῶν ὑλακὴ ἔτ' ἀνὰ πτόλιν, οὐ θρόος ἦεν
ἠχήεις· σιγὴ δὲ μελαινομένην ἔχεν ὄρφνην.
ἀλλὰ μάλ' οὐ Μήδειαν ἐπὶ γλυκερὸς λάβεν ὕπνος.
πολλαὶ γὰρ Αἰσονίδαο πόθῳ μελεδήματ' ἔγειρε
δειδυῖαν ταύρων κρατερὸν μένος, οἷσιν ἔμελλε
φθίσθαι ἀεικελίῃ μοίρῃ κατὰ νειὸν Ἄρηος.
πυκνὰ δέ οἱ κραδίη σιηθέων ἔντοσθεν ἔθυεν,
ἠελίου ὥς τίς τε δόμοις ἐνιπαλύσσεται αἴγλη
ὕδατος ἐξανιοῦσα, τὸ δὴ πίον ἠὲ λέβητι,
ἠέ που ἐν γαυλῷ κέχυται· ἡ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα
ὠκείῃ σιροφάλιγγι τινάσσεται αἰόσσουσα·
ὣς δὲ καὶ ἐν σιήθεσσι κέαρ ἑλελίζετο κούρης.
δάκρυ δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν ἑλέῳ ῥέεν· ἔνδοθι δ' αἰεὶ
τεῖρ' ὀδύνη σμύχουσα διὰ χροὸς, ἀμφί τ' ἀραιὰς
ἶνας, καὶ κεφαλῆς ὑπὸ νείατον ἰνίον ἄχρις,
ἔνθ' ἀλεγεινότατον δύνει ἄχος, ἀσπαστὸν ἀνίας
ἀκάματοι πραπίδεσσιν ἐνισκίμψωσιν Ἔρωτες.
φῆ δέ οἱ ἄλλοτε μὲν θελκτήρια φάρμακα ταύρων

δωσέμεν, ἄλλοτε δ' οὔτι· καταφθίσθαι δὲ καὶ αὐτὴ
αὐτίκα δ' οὔτ' αὐτὴ θανέειν, οὐ φάρμακα δώσειν,
ἀλλ' αὕτως εὔκηλος ἐὴν ὀτλησέμεν ἄτην.
ἐζομένη δ' ἤπειτα δοάσσατο, φώνησέν τε.
"Δειλὴ ἐγὼ νῦν, ἔνθα κακῶν, ἢ ἔνθα γένωμαι,
„πάντη μοι Φρένες εἰσὶν ἀμήχανοι· οὐδέ τις ἀλκὴ
„πήματος· ἀλλ' αὕτως Φλέγει ἔμπεδον. ὡς ὄφελόν γε
„Ἀρτέμιδος κραιπνοῖσι πάρος βελέεσσι δαμῆναι,
„πρὶν τόν γ' εἰσιδέειν, πρὶν Ἀχαιΐδα γαῖαν ἱκέσθαι
„Χαλκιόπης υἷας. τοὺς μὲν θεὸς, ἤ τις Ἐρινὺς
„ἄμμι πολυκλαύτους δεῦρ' ἤγαγε κεῖθεν ἀνίας.
„Φθίσθω ἀεθλεύων, εἴ οἱ κατὰ νειὸν ὀλέσθαι
„μοῖρα πέλει. πῶς γάρ κεν ἐμοὺς λελάθοιμι τοκῆας
„Φάρμακα μησαμένη; ποῖον δ' ἐπὶ μῦθον ἐνίψω;
„τίς δὲ δόλος, τίς μῆτις ἐπίκλοπος ἔσσετ' ἀρωγῆς;
„ἦ μιν ἄνευθ' ἑταίρων προσπλύξομαι οἷον ἰδοῦσα;
„δύσμορος· οὐ μὲν ἔολπα καταφθιμένοιό περ ἔμπης
„λωφήσειν ἀχέων· τότε δ' ἂν κακὸν ἄμμι πέλοιτο,
„κεῖνος ὅτε ζωῆς ἀπαμείρεται. ἐρρέτω αἰδώς,
„ἐρρέτω ἀγλαΐη· ὁ δ' ἐμῇ ἰάτητι σαωθεὶς
„ἀσκηθὴς, ἵνα οἱ θυμῷ φίλον, ἔνθα νέοιτο.
„αὐτὰρ ἐγὼν αὐτῆμαρ, ὅτ' ἐξανύσειεν ἄεθλον,
„τεθναίην, ἢ λαιμὸν ἀναρτήσασα μελάθρου,
„ἢ καὶ πασσαμένη βαιστῆρια Φάρμακα θυμοῦ.
„ἀλλὰ καὶ ὡς Φθιμένῃ μοι ἐπιλίζουσιν ὀπίσσω
„κερτομίας· τηλοῦ δὲ πόλις περὶ πᾶσα βοήσει
„πότμον ἐμόν· καί κέν με διὰ στόματος Φορέουσαι

„ Κολχίδες ἄλλυδις ἄλλαι ἀεικέα μωμήσονται·
„ ἤ τις κηδομένη τόσον ἀνέρος ἀλλοδαποῖο
„ κάτθανεν, ἥτις δῶμα καὶ οὓς ἤσχυνε τοκῆας,
„ μαργοσύνῃ εἴξασα. τί δ' οὐκ ἐμὸν ἔσσεται αἶσχος;
„ ὤ μοι ἐμῆς ἄτης. ἦ τ' ἂν πολὺ κέρδιον εἴη
τῇδ' αὐτῇ ἐν νυκτὶ λιπεῖν βίον ἐν θαλάμοισι
„ πότμῳ ἀνωίστῳ, κακὰ ἐλέγχεα πάντα φυγοῦσαν,
„ πρὶν τάδε λωβήεντα καὶ οὐκ ἀνομαστὰ τελέσσαι.
Η, καὶ Φωριαμὸν μετεκίαθεν, ᾗ ἔνι πολλὰ
φάρμακά οἱ, τὰ μὲν ἐσθλά, τὰ δὲ βαιστήρι', ἔκειτο.
ἐνθεμένη δ' ἐπὶ γούνατ' ὀδύρετο. δεῦε δὲ κόλπους
ἄλληκτον δακρύοισι, τὰ δ' ἔρρεεν ἀσταγὲς αὔτως,
αἴν' ὀλοφυρομένης τὸν ἑὸν μόρον. ἵετο δ' ἦγε
φάρμακα λέξασθαι θυμοφθόρα, ὄφρα πάσαιτο.
ἤδη καὶ δεσμοὺς ἀνελύετο Φωριαμοῖο,
ἐξελέειν μεμαυῖα δυσάμμορος. ἀλλά οἱ ἄφνω
δεῖμ' ὀλοὸν σιγεροῖο κατὰ φρένας ἦλθ' Αἴδαο.
ἔσχετο δ' ἀμφασίῃ δηρὸν χρόνον, ἀμφὶ δὲ πᾶσαι
θυμηδεῖς βιότοιο μεληδόνες ἰνδάλλοντο·
μνήσατο μὲν τεράων, ὅσ' ἐνὶ ζωοῖσι πέλονται,
μνήσαθ' ὁμηλικίης περιγηθέος, οἷά τε κούρη·
καί τέ οἱ ἠέλιος γλυκίων γένετ' εἰσοράασθαι,
ἢ πάρος, εἰ ἐτεόν γε νόῳ ἐπεμαίετ' ἔκαστα.
καὶ τὴν μέν ῥα πάλιν σφετέρων ἀπεκάτθετο γούνων,
Ηρης ἐννεσίῃσι μετάτροπος, οὐδ' ἔτι βουλὰς
ἄλλῃ δοιάζεσκεν· ἐέλδετο δ' αἶψα φανῆναι
ἠῶ τελλομένην, ἵνα οἱ θελκτήρια δοίη

Φάρμακα συνθεσίῃσι, καὶ ἀνλιάσειεν ἐς ὠπήν.
πυκνὰ δ' ἀνὰ κληῖδας ἑῶν λύεσκε θυράων,
αἴγλην σκεπομένη· τῇ δ' ἀσπάσιον βάλε φέγγος
Ηριγενής, κίνυτο δ' ἀνὰ πτολίεθρον ἕκαστοι.
Ενθα κασιγνήτους μὲν ἔτ' αὐτόθι μεῖναι ἀνώγει
Αργος, ἵνα φράζοιντο νόον καὶ μήδεα κούρης·
αὐτὸς δ' αὖτ' ἐπὶ νῆα κίε προπάροιθε λιασθείς.
Η δ' ἐπεὶ οὖν ταπρῶτα φαεινομένην ἴδεν ἠῶ
παρθενικὴ, ξανθὰς μὲν ἀνήψατο χερσὶν ἐθείρας,
αἵ οἱ ἀτημελίῃ καταειμέναι ἠερέθοντο,
αὐσταλέας δ' ἕψησε παρηίδας· αὐτὰρ ἀλοιφῇ
νεκταρέῃ φαιδρύνετ' ἐπὶ χρόα· δῦνε δὲ πέπλον
καλὸν, ἐϋγναμπτοισιν ἀρηρόμενον περόνῃσιν·
ἀμβροσίῳ δ' ἐφύπερθε καρήατι βάλλε καλύπτρην
ἀργυφέην. αὐτοῦ δὲ δόμοις ἔνι δινεύουσα
σλεῖβε πέδον, λήθῃ ἀχέων τά οἱ ἐν πρασὶν ἦε
θεσπέσι', ἄλλα τ' ἔμελλεν ἀεξήσεσθαι ὀπίσσω.
κέκλετο δ' ἀμφιπόλοισιν, αἵ οἱ δυοκαίδεκα πᾶσαι
ἐν προδόμῳ θαλάμοιο θυώδεος κυλίζοντο,
ἥλικες, οὔπω λέκτρα σὺν ἀνδράσι πορσαίνουσαι,
ἐσσυμένως οὐρῆας ὑποζεύξασθαι ἀπήνῃ,
αἵ κέ μιν εἰς Εκάτης περικαλλέα νηὸν ἄγοιεν.
ἔνθ' αὖτ' ἀμφίπολοι μὲν ἐφοπλίζεσκον ἀπήνην·
ἡ δὲ τέως γλαφυρῆς ἐξείλετο φωριαμοῖο
Φάρμακον, ὅ ῥά τε φασὶ Προμήθειον καλέεσθαι.
τῷ εἴ κ' ἐννυχίοις τις ἀρεσσάμενος θυέεσσι
Δαίραν μουνογένειαν, ἑὸν δέμας ἰκμαίνοιτο,

ἦτ' ἂν ὅγ' οὔτε ῥηϊδὸς ἔοι χαλκοῖο τυπῆσιν,
οὔτε κεν αἰθομένῳ πυρὶ εἰκάθοι· ἀλλὰ καὶ ἀλκῇ
λωΐτερος κεῖν' ἦμαρ ὁμῶς κάρῃσι τέλοιτο.
πρωτοφυὲς τό γ' ἀνέσχε, κατασχάξαντος ἔραζε
αἰετοῦ ὠμησῖσι κνημοῖς ἐνὶ Καυκασίοισιν
αἱματόεντ' ἰχῶρα Προμηθῆος μογεροῖο.
τοῦ δ' ἤτοι ἄνθος μὲν ἴσον πήχυιον ὕπερθε,
χροιῇ Κωρυκίῳ ἴκελον κρόκῳ, ἐξεφαάνθη,
καυλοῖσι διδύμοισιν ἐπήορον· ἡ δ' ἐνὶ γαίῃ
σαρκὶ νεοτμήτῳ ἐναλιγκίη ἔπλετο ῥίζα.
τῆς, οἵην τ' ἐν ὄρεσσι κελαινὴν ἰκμάδα Φηγοῦ,
Κασπίῃ ἐνὶ κύχλῳ ἀμήσατο Φαρμάσσεσθαι,
ἐπλὰ μὲν ἀενάοισι λεσσαμένη ὑδάτεσσιν,
ἐπλάκι δὲ Βριμὼ κουροτρόφον ἀγκαλέσασα,
Βριμὼ νυκλιπόλον, χθονίην, ἐνέροισιν ἄνασσαν,
λυγαίῃ ἐνὶ νυκλί, σὺν ὀρφναίοισι Φάρεσσι.
μυκηθμῷ δ' ὑπένερθεν ἐρεμνὴ σείετο γαῖα,
ῥίζης τεμνομένης Τιτηνίδος· ἔσλενε δ' αὐτὸς
Ἰαπετοῖο παΐς ὀδύνῃ πέρι θυμὸν ἀλύων.
τό ῥ' ἤγ' ἐξανελοῦσα θυώδεϊ κάτθετο μίτρῃ,
ἥ τε οἱ ἀμβροσίοισι περὶ σθήθεσσιν ἔερτο.
ἐκ δὲ θύραζε χιοῦσα θοῆς ἐπεβήσατ' ἀπήνης·
σὺν δέ οἱ ἀμφίπολοι δμωαὶ ἑκάτερθεν ἔβησαν.
αὐτὴ δ' ἡνί' ἔδεκτο, καὶ εὐπρίητον ἰμάσθλην
δεξιτερῇ, ἔλασεν δὲ δι' ἄστεος· αἱ δὲ δὴ ἄλλαι
ἀμφίπολοι, πείρινθος ἐφαπτόμεναι μετόπισθε,
τρώχων εὐρεῖαν κατ' ἀμαξιτόν· ἂν δὲ χιτῶνας
λεπταλίους λευκῆς ἐπιγουνίδος ἄχρις ἄειρον.

οἵη δὲ λιαροῖσιν ἐφ' ὕδασι Παρθενίοιο,
ἠὲ καὶ Ἀμνισοῖο λεσσαμένη ποταμοῖο,
χρυσείοις Λητωΐς ἐφ' ἅρμασιν ἐσθηυῖα,
ὠκείαις κεμάδεσσι διιξελάσῃσι κολώνας,
τηλόθεν ἀΐδιόωσα πολυκνίσσου ἑκατόμβης·
τῇ δ' ἅμα Νύμφαι ἕποντο ἀμορβάδες, αἱ μὲν ἔπ' αὐτῆς
ἀγρόμεναι πηγῆς Ἀμνισίδος, αἱ δὲ δὴ ἄλλαι
ἄλσεα καὶ σκοπιὰς πολυποίδακας· ἀμφὶ δὲ θῆρες
κυνζηθμῷ σαίνουσιν ὑποτρομέοντες ἰοῦσαν·
ὡς αἵ γ' ἐσσεύοντο δι' ἄσπετος· ἀμφὶ δὲ λαοὶ
εἶκον, ἀλευόμενοι βασιληίδος ὄμματα κούρης.
αὐτὰρ ἔπειτα πόλιος μὲν ἐϋδμήτους λίπ' ἀγυιὰς,
νηὸν δ' εἰσαφίκανε διὲκ πεδίων ἐλάουσα,
δὴ τότ' ἐϋτροχάλοιο κατ' αὐτόθι βήσατ' ἀπήνης
ἱεμένη, καὶ τοῖα μετὰ δμωῇσιν ἔειπεν.

"Ω φίλαι, ἦ μέγα δή τι παρήλιτον, οὐδ' ἐνόησα
» μὴ ἴμεν ἀλλοδαποῖσι μετ' ἀνδράσιν, οἵτ' ἐπὶ γαῖαν
» ἡμετέρην σίρωφῶσιν. ἀμηχανίῃ βεβόληται
» πᾶσα πόλις· τὸ καὶ οὔ τις ἀνήλυθε δεῦρο γυναικῶν
» τάων, αἳ τοπάροιθεν ἐπημάτιαι ἀγέροντο.
» ἀλλ' ἐπεὶ εὖν ἱκόμεσθα, καὶ εὖ νύ τις ἄλλος ἔπεισιν,
» εἰ δ' ἄγε, μολπῇ θυμὸν ἀφειδείως κορέσωμεν
» μειλιχίῃ, τάδε καλὰ τερείνης ἄνθεα ποίης
» λεξάμενοι· τότ' ἔπειτ' αὐτὴν ἀπονιτόμεθ' ὥρην.
» καὶ δέ κε σὺν πολέεσσιν ὀνείασιν οἶκαδ' ἵκοισθε
» ἤματι τῷ, εἴ μοι συναρέσσετε τήνδε μενοινήν.
» Ἄργος γάρ μ' ἐπέεσσι παρατρέπει, ὣς δὲ καὶ αὐτὴ
» Χαλκιόπη· τὰ δὲ σῖγα νόῳ ἔχετ' εἰσαΐουσαι

„ ἐξ ἐμέθεν, μὴ πατρὸς ἐς οὖατα μῦθος ἵκηται.
„ τὸν ξεῖνόν με κέλονται, ὅτις περὶ βουσὶν ὑπέστη,
„ δῶρ' ἀποδεξαμένην, ὀλοῶν ῥύσασθαι ἀέθλων.
„ αὐτὰρ ἐγὼ τὸν μῦθον ἐπήνεον, ἠδὲ καὶ αὐτὸν
„ κέκλομαι εἰς ὠπὴν, ἑτάρων ἄπο μοῦνον, ἱκέσθαι,
„ ὄφρα τὰ μὲν δασόμεσθα μετὰ σφίσιν, εἴ κεν ὀπάσσοι
„ δῶρα φέρων, τῷ δ' αὖτε κακώτερον ἄλλο πόρωμεν
„ φάρμακον. ἀλλ' ἀπενόσφι πέλεσθ' ἐμοὶ, εὖτ' ἂν ἵκηται.
Ὡς ἄυδα· πάσῃσι δ' ἐπίκλοπος ἤνδανε μῆτις.
αὐτίκα δ' Αἰσονίδην ἑτάρων ἄπο μοῦνον ἐρύσσας
Αργος, ὅτ' ἤδη τήνδε κασιγνήτων ἐσάκουσεν
ἠερίην Ἑκάτης ἱερὸν μετὰ νηὸν ἰοῦσαν,
ἦγε διὲκ πεδίου· ἅμα δὲ σφίσιν εἵπετο Μόψος
Ἀμπυκίδης, ἐσθλὸς μὲν ἐπιφροφανέντας ἐνίσπειν
οἰωνοὺς, ἐσθλὸς δὲ συνευφράσσασθαι ἰοῦσιν.
Ἐνθ' οὔπω τὶς τοῖος ἐπὶ προτέρων γένετ' ἀνδρῶν,
οὔθ' ὅσοι ἐξ αὐτοῖο Διὸς γένος, οὔθ' ὅσοι ἄλλων
ἀθανάτων ἥρωες ἀφ' αἵματος ἐβλάστησαν,
οἷον Ἰήσονα θῆκε Διὸς δάμαρ ἤματι κείνῳ,
ἡμὲν ἐσάντα ἰδεῖν, ἠδὲ προτιμυθήσασθαι.
τὸν καὶ παπτήνοντες ἐθάμβεον αὐτοὶ ἑταῖροι
λαμπόμενον χαρίτεσσιν· ἐγήθησεν δὲ κελεύθῳ
Ἀμπυκίδης, ἤδη που ὀϊσάμενος τὰ ἕκαστα.
Εἰ δέ τις πεδίοιο κατὰ σπίδον ἐγγύθι νηοῦ
αἴγειρος φύλλοισιν ἀπειρεσίοις κομόωσα,
τῇ θαμὰ δὴ λακέρυζαι ἐπηυλίζοντο κορῶναι.
τάων τις μεσσηγὺς ἀνὰ πτερὰ κινήσασα
ὑψοῦ ἐπ' ἀκρεμόνων Ἥρης ἀνίσατο βουλάς.

"Ἀκλειὴς ὅδε μάντις, ὃς οὐδ' ὅσα παῖδες ἴσασιν
οἶδε νόῳ Φράσσασθαι, ὅθ' οὕνεκεν οὔτε τι λαρὸν
οὔτ' ἐρατὸν κούρῃ κεν ἔπος προτιμυθήσαιτο
ἠϊθέῳ, εὖτ' ἄν σφιν ἐπήλυδες ἄλλοι ἔπωνται.
ἔρροις, ὦ κακόμαντι, κακοφραδές· οὐδέ σε Κύπρις,
οὔτ' ἀγανοὶ Φιλέοντες ἐπισπείουσιν Ἔρωτες.
Ἴσχεν ἀτεμβομένη· μείδησε δὲ Μόψος ἀκούσας
ὀμφὴν οἰωνοῖο θεήλατον, ὧδέ τ' ἔειπε·
"Τύνη μὲν νηόνδε θεᾶς ἴθι, τῷ ἔνι κούρην
δήεις, Αἰσονίδη· μάλα δ' ἠπίῃ ἀντιβολήσεις,
Κύπριδος ἐννεσίῃς, ἥ τοι συνέριθος ἀέθλων
ἔσσεται, ὡς δὴ καὶ πρὶν Ἀγηνορίδης Φάτο Φινεύς.
νῶϊ δ', ἐγὼν Ἄργος τε, δεδεγμένοι εὖτ' ἂν ἵκηαι,
τῷδ' αὐτῷ ἐνὶ χώρῳ ἀπεσσόμεθ'· οἶσθα δ' αὐτὸς
λίσσεό μιν πυκινοῖσι παραιφασίῃσιν ἐπέεσσιν.
Ἦ ῥα περιφραδέως, ἐπὶ δὲ σχεδὸν ἤνεον ἄμφω.
οὐδ' ἄρα Μηδείης θυμὸς τράπετ' ἄλλα νοῆσαι,
μειλσομένης περ ὅμως· πᾶσαι δέ οἱ, ἤν τιν' ἀθύροι
μολπήν, οὐκ ἐπὶ δηρὸν ἐφήνδανεν ἐψιάασθαι.
ἀλλὰ μεταλήγεσκεν ἀμήχανος, οὐδέ ποτ' ὄσσε
ἀμφιπόλων μετ' ὄμιλον ἔχ' ἀτρέμας· ἐς δὲ κελεύθους
τηλόσε παπταίνεσκε, παρακλίνουσα παρειάς.
ἦ θαμὰ δὴ σῆθέων ἐύγη κέαρ, ὁππότε δοῦπον
ἢ ποδὸς ἢ ἀνέμοιο παραθρέξαντα δοάσσαι.
αὐτάρ, ὅγ' οὐ μετὰ δηρὸν ἐελδομένῃ ἐφαάνθη,
ᾠψόσ' ἀναθρώσκων, ἅτε Σείριος Ὠκεανοῖο,
ὃς δή τοι καλὸς μὲν, ἀρίζηλός τ' ἐτιδέσθαι
ἀντέλλει, μήλοισι δ' ἐν ἄσπετον ἧκεν ὀϊζύν·

ὣς ἄρα τῇ καλὸς μὲν ἐπήλυθεν εἰσοράασθαι
Αἰσονίδης, καίμαλον δὲ δυσίμερον ὦρσε φαανθείς.
ἐκ δ' ἄρα οἱ καρδίη σληθέων πέσεν, ὄμμαλα δ' αὖτως
ἤχλυσαν· θερμὸν δὲ παρηίδας εἶλεν ἔρευθος.
γούνατα δ' οὔτ' ὀπίσω, οὔτε προπάροιθεν ἀείραι
ἔσθενεν, ἀλλ' ὑπένερθε πάγη πόδας. αἱ δ' ἄρα τείως
ἀμφίπολοι μάλα πᾶσαι ἀπὸ σφείων ἐλίασθεν.
τὼ δ' ἄνεῳ καὶ ἄναυδοι ἐφέσταν ἀλλήλοισιν,
ἢ δρυσὶν, ἢ μακρῇσιν ἐειδόμενοι ἐλάτῃσιν,
αἵ τε παράστορν ἔκηλοι ἐν οὔρεσιν ἐρρίζωνται,
νηνεμίῃ· μετὰ δ' αὖτις ὑπὸ ῥιπῆς ἀνέμοιο
κινύμεναι ὁμάδησαν ἀπειρίτον· ὣς ἄρα τώ γε
μέλλον ἅλις φθέγξασθαι ὑπὸ πνοιῇσιν Ἔρωτος.
γνῶ δέ μιν Αἰσονίδης ἄτῃ ἐνιπεπλημυῖαν
θυμορίῃ, καὶ τοῖον ὑποσταίνων φάτο μῦθον.

"Τίπτ' ἐμὲ, παρθενικὴ, τόσον ἄζεαι, οἷον ἐόντα;
„οὔ τι ἐγὼν, οἷοί τε δυσαυχέες ἄλλοι ἔασιν
„ἀνέρες, οὐδ', ὅτε περ πάτρῃ ἐνιναιετάοντκὸν,
„ἦα πάρος. τῷ μή με λίην ὑπεροπίδεο, κούρη,
„ἤ τι παρεξερέεσθαι, ὅ τοι φίλον, ἠέ τι φάσθαι.
„ἀλλ' ἐπεὶ ἀλλήλοισιν ἱκάνομεν εὐμενέοντες
„χώρῳ ἐν ἡγαθέῳ, ἵνα τ' οὐ θέμις ἔστ' ἀλιτέσθαι,
„ἀμφαδίην ἀγόρευε καὶ εἶρεο· μηδ' ἐμὲ τερπνοῖς
„φιλώτητος ἐπέεσσιν, ἐπεὶ τοπρῶτον ὑπόσχης
„αὐτοκασιγνήτῃ μενοεικέα φάρμακα δώσειν.
„πρός σ' αὐτῆς Ἑκάτης μειλίσσομαι, ἠδὲ τοκήων,
„καὶ Διὸς, ὃς ξείνοις ἱκέτῃσί τε χεῖρ' ὑπερίσχει·
„ἀμφότερον δ', ἱκέτης ξεῖνός τέ τοι ἐνθάδ' ἱκάνω,

„ χρειοῖ ἀναγκαίῃ γουνούμενος. οὐ γὰρ ἄνευθεν
„ ὑμείων σλονόεντος ὑπέρτερος ἔσσομ' ἀέθλου.
„ σοὶ δ' ἂν ἐγὼ τίσαιμι χάριν μετόπισθεν ἀρωγῆς,
„ ἥ θέμις, ὡς ἐπέοικε διάνδιχα ναιετάοντας,
„ οὔνομα καὶ καλὸν τεύχων κλέος· ὣς δὲ καὶ ἄλλοι
„ ἥρωες κλήσουσιν ἐς Ελλάδα νοσφισάντες,
„ ἡρώων τ' ἄλοχοι καὶ μητέρες, αἵ νύ ποτ' ἤδη
„ ἡμέας ἠϊόνεσσιν ἐφεζόμεναι γοάουσι,
„ τφέων ἀργαλέας κεν ἀποσκεδάσειας ἀνίας.
„ δή ποτε καὶ Θησῆα κακῶν ὑπελύσατ' ἀέθλων
„ παρθενικὴ Μινωὶς ἐϋφρονέουσ' Αριάδνη,
„ ἣν ῥά τε Πασιφάη κούρη τέκεν Ηελίοιο.
„ ἀλλ' ἡ μὲν καὶ νηΐ, ἐπεὶ χόλον εὖνασε Μίνως,
„ σὺν τῷ ἑφεζομένη, πάτρην λίπε· τὴν δὲ καὶ αὐτοὶ
„ ἀθάνατοι φίλαντο, μέσῳ δέ οἱ αἰθέρι τέκμαρ
„ ἀστερόεις στέφανος, τόν τε κλείουσ' Αριάδνης,
„ πάννυχος οὐρανίοιτιν ἑλίσσεται εἰδώλοισιν.
„ ὣς καὶ σοὶ θεόθεν χάρις ἔσσεται, εἴ κε σαώσῃς
„ τόσσον ἀριστήων ἀνδρῶν στόλον. ἦ γὰρ ἔοικας
„ ἐκ μορφῆς ἀγανῇσιν ἐπητείῃσι κεκάσθαι.

Ως φάτο κυδαίνων· ἡ δ' ἐξαλιδὸν ὅστε βαλοῦσα
νεκτάρεον μείδησε· ἐχύθη δέ οἱ ἔνδοθι θυμὸς
αἴνῳ ἀειρομένης, καὶ ἀνέδρακεν ὄμμασιν ἄντην·
οὐδ' ἔχεν ὅ τι πάροιθεν ἔπος προτιμυθήσαιτο,
ἀλλ' ἄμυδις μενέαινεν ἀολλέα πάντ' ἀγορεῦσαι.
προπρὸ δ' ἀφειδήσασα θυώδεος ἔξελε μίτρης
φάρμακον· αὐτὰρ ὅ γ' αἶψα χεροῖν ὑπέδεκτο γεγηθώς.
καί νύ κέ οἱ καὶ πᾶσαν ἀπὸ σθηθέων ἀρύσασκε

ψυχὴν ἐϛυάλιξεν ἀγαλλομένη χατίονλι·
τοῖος ἀπὸ ξανθοῖο καρήατος Αἰσονίδαο
σπράπλεν Ερως ἰδείαν ἀπὸ φλόγα· τῆς δ' ἀμαρυγὰς
ὀφθαλμῶν ἥρπαζεν· ἰαίνετο δὲ φρένας εἴσω
τηκομένη, οἷόν τε περὶ ῥοδέεσσιν ἐέρση
τήκεται ἠῴοισιν ἰαινομένη Φαέεσσιν.
ἄμφω δ' ἄλλοτε μέν τε κατ' εὐδέος ὄμματ' ἔρειδον
αἰδόμενοι, ὁτὲ δ' αὖτις ἐπὶ σφίσι βάλλον ὀπωπάς,
ἱμερόεν Φαιδρῇσιν ὑπ' ὀφρύσι μειδιόωντες.
ὀψὲ δὲ δὴ τοίσισι μόλις προσπλύξατο κούρη.
"Φράζεο νῦν, ὥς κέν τοι ἐγὼ μητίσομ' ἀρωγήν.
" εὖτ' ἂν δὴ μετιόντι πατὴρ ἐμὸς ἐϛυαλίξῃ
" ἐξ ὄφιος γενύων ὀλοοὺς σπείρασθαι ὀδόντας,
" δὴ τότε μέσσην νύκτα διαμοιρηδὰ φυλάξας,
" ἀκαμάτοιο ῥοῇσι λοεσσάμενος ποταμοῖο,
" οἷος ἄνευθ' ἄλλων ἐνὶ φάρεσι κυανέοισι
" βόθρον ὀρύξασθαι περιηγέα· τῷ δ' ἔνι ϖῆλυν
" ἀρνειὸν σφάζειν, καὶ ἀδαίετον ὠμοθελῆσαι,
" αὐτῷ πυρκαϊὴν εὖ νήσας ἐπὶ βόθρῳ.
" μουνογενῆ δ' Εκάτην Περσηΐδα μειλίσσειο,
" λείβων ἐκ δέπαος σιμβλήϊα ἔργα μελισσῶν.
" ἔνθα δ' ἐπεί κε θεὰν μεμνημένος ἱλάσσηαι,
" ἆψ ἀπὸ πυρκαϊῆς ἀναχάζεο· μηδέ σε δοῦπος
" ἠὲ ποδῶν ὄρσῃσι μεταστρεφθῆναι ὀπίσσω,
" ἠὲ κυνῶν ὑλακή, μή πως τὰ ἕκαστα κολεύσας
" εὐδὶ αὐτὸς κατὰ κόσμον ἑοῖς ἑτάροισι πελάσσῃς.
" ἦρι δὲ μυδήνας τόδε Φάρμακον, ἠΐτ' ἀλοιφῇ,
" γυμνωθεὶς Φαίδρυνε τεὸν δέμας· ἐν δέ οἱ ἀλκὴ

„ ἔστετ' ἀπειρεσίη, μέγα τε σθένος, οὐδέ κε Φαίης
„ ἀνδράσιν, ἀλλὰ θεοῖσιν ἰσαζέμεν ἀθανάτοισι.
„ πρὸς δὲ καὶ αὐτῷ δουρὶ σάκος πεπαλαγμένον ἔσω,
„ καὶ ξίφος. ἔνθ' οὐκ ἄν σε διαλμήξειαν ἀκωκαὶ
„ γηγενέων ἀνδρῶν, οὐδ' ἄσχετος αἴσσουσα
„ φλοὶξ ὁλοῶν ταύρων. τοῖός γε μὲν οὐκ ἐπὶ δηρὸν
„ ἔσσεαι, ἀλλ' αὐτῆμαρ· ἔμως σύγε μή ποτ' ἀέθλου
„ χάζεο. καὶ δέ τοι ἄλλο παρὲξ ὑποθήσομ' ὄνειαρ.
„ αὐτίκ' ἐπὴν κρατεροὺς ζεύξῃς βόας, ὦκα δὲ πᾶσαν
„ χερσὶ καὶ ἠνορέῃ σιδηρείην διὰ νειὸν ἀρόσσῃς,
„ οἱ δ' ἤδη κατὰ ὦλκας ἀνασταχύουσι Γίγαντες,
„ σπειρομένων ὄφιος δνοφερὴν ἐπὶ βῶλον ὀδόντων,
„ αἴ κεν ὀρινομένους πολέας νειοῖο δοκεύσῃς,
„ λάθρῃ λᾶαν ἄφες σιδηρότερον· οἱ δ' ἂν ἐπ' αὐτῷ,
„ καρχαρέοι κύνες ὥστε περὶ βρώμης, ὀλέκοιεν
„ ἀλλήλους· καὶ δ' αὐτὸς ἐπείγεο δηϊοτῆτος
„ ἰθῦσαι. τὸ δὲ κῶας ἐς Ἑλλάδα τοῖό γ' ἕκητι
„ οἴσεαι ἐξ Αἴης τηλοῦ ποθί· νίσσεο δ' ἔμπης,
„ ἢ Φίλον, ἢ τοι ἔαδεν ἀφορμηθέντι νέεσθαι.

Ὡς ἄρ' ἔφη, καὶ σῖγα ποδῶν πάρος ὄσσε βαλεῦσα
θεσπέσιον λιαροῖσι παρηίδα δάκρυσι δεῦε,
μυρομένη, ὅτ' ἔμελλεν ἀποπροθι πολλὸν ἐοῖο
πέντον ἐπιπλάγξεσθαι· ἀνιηρῷ δέ μιν ἄντην
ἐξαῦτις μύθῳ προσεφώνεεν, εἵλέ τε χειρὸς
δεξιλερῆς· δὴ γάρ οἱ ἀπ' ὀφθαλμοὺς λίπεν αἰδώς.

“Μνώεο δ', ἦν ἄρα δή ποθ' ὑποστρόφου οἶκαδ' ἵκηαι,
„ οὔνομα Μηδείης· ὣς δ' αὖτ' ἐγὼ ἀμφὶς ἐόντος
„ μνήσομαι. εἶπὲ δ' ἐμοὶ πρόφρων τόδε, πῆ τοι ἔασι
„ δώματα,

„ δώματα, πῆ νῦν ἔνθεν ὑπείρ ἅλα νηὶ περήσεις·
„ ἦ νύ που ἀφνειοῦ σχεδὸν ἵξεαι Ορχομενοῖο,
„ ἠὲ καὶ Αἰαίης νήσου πέλας; εἰπὲ δὲ κούρην,
„ ἥν τινα τήνδ' ὀνόμηνας ἀριγνώτην γεγαυῖαν
„ Πασιφάης, ἣ πατρὸς ὁμόγνιος ἐσσὶν ἐμοῖο.
Ως φάτο· τὸν δὲ καὶ αὐτὸν ὑπαὶξ δάκρυσι κούρης
οὖλος Ερως, τοῖον δὲ παραβλήδην ἔπος ηὔδα·
"Καὶ λίην οὐ νύκλας εἴομαι, οὐδέ ποτ' ἦμαρ,
„ σεῦ ἐπιλήσεσθαι, προφυγὼν μόρον, εἰ ἐτεόν γε
„ Φεύξομαι αἰσκηθὴς ἐς Αχαιΐδα, μηδέ κεν ἄλλον
„ Λιήτης προβάλῃσι κακώτερον ἄμμιν ἄεθλον.
„ εἰ δέ τοι ἠμετέρην ἐξίδμεναι εὖαδε πάτρην,
„ ἐξερέω· μάλα γάρ με καὶ αὐτὸν θυμὸς ἀνώγει.
„ ἔστι τις αἰπεινοῖσι περίδρομος οὔρεσι γαῖα,
„ πάμπαν εὐρειτός τε καὶ εὔβοτος, ἔνθα Προμηθεὺς
„ Ιαπετιονίδης ἀγαθὸν τέκε Δευκαλίωνα,
„ ὃς πρῶτος ποίησε πόλεις καὶ ἐδείματο νηοὺς
„ ἀθανάτοις, πρῶτος δὲ καὶ ἀνθρώπων βασίλευσεν.
„ Αἰμονίην δὴ τήνγε περικλίτους καλέουσιν.
„ ἐν δ' αὐτῇ Ιαωλκὸς, ἐμὴ πόλις, ἐν δὲ καὶ ἄλλαι
„ πολλαὶ ναιετάουσιν, ἵν' οὐδέ περ οὔνομ' ἀκοῦσαι
„ Αἰαίης νήσου· Μινύην γε μὲν ὁρμηθέντα,
„ Αἰολίδην Μινύην, ἔνθεν Φάτις Ορχομενοῖο
„ δή ποτε Καδμείοισιν ὁμούριον ἄσυ πολίσσαι.
„ ἀλλά τίη τάδε τοι μεταμώνια πάντ' ἀγορεύω,
„ ἠμετέρους τε δόμους, τηλεκλείτην τ' Αριάδνην,
„ κούρην Μίνωος, τόπερ ἀγλαὸν οὔνομα κεῖνην
„ παρθενικὴν καλέεσκον ἐπήρατον, ἦν μ' ἐρεείνεις;

„ αἴθε γὰρ, ὡς Θησῆϊ τότε ξυναρέσσαλο Μίνως
„ ἀμφ' αὐτῆς, ὥς ἄμμι πατὴρ τεὸς ἄρθμιος εἴη.
Ως φάτο, μειλιχίοισι καλαψήχων ὀάροισι·
τῆς δ' ἀλεγεινόταλαι κραδίην ἐρέθεσκον ἀνίαι,
καί μιν ἀκηχεμένη ἀδινῷ προσπλύξατο μύθῳ.
"Ελλάδι που ταύδε καλὰ, συνημοσύνας ἀλεγύνειν·
„ Αἰήτης δ' οὐ τοῖος ἐν ἀνδράσιν, οἷον ἔειπας
„ Μίνω Πασιφάης πόσιν ἔμμεναι· οὐδ' Ἀριάδνῃ
„ ἰσοῦμαι· τῷ μή τι Φιλοξείνην ἀγόρευε.
„ ἀλλ' οἷον τύνη μὲν ἐμεῦ, ὅτ' Ἰωλκιὸν ἵκηαι,
„ μνώεο· σεῖο δ' ἐγὼ, καὶ ἐμῶν ἀέκητι τοκήων,
„ μνήσομαι. ἔλθοι δ' ἡμὶν ἀπώπροθεν ἠέ τις ὄσσα,
„ ἠέ τις ἄγγελος ὄρνις, ὅτ' ἐκλελάθοιο ἐμεῖο·
„ ἦ αὐτήν γε ταχεῖαι ὑπὲρ πόντοιο φέροιεν
„ ἔνθενδ' εἰς Ἰαωλκὸν ἀναρπάξασαι ἄελλαι,
„ ὄφρα σ', ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἐλεγχείας προφέρουσα,
„ μνήσω ἐμῆ ἰότητι πεφυγμένον. αἴθε γὰρ εἴην
„ ἀπροφάτως τότε σοῖσιν ἐφέσσιος ἐν μεγάροισιν.
Ως ἄρ' ἔφη, ἐλεεινὰ καλαπροχέουσα παρειῶν
δάκρυα· τὴν δ' ὅ γε δῆθεν ὑποβλήδην προσέειπε·
"Δαιμονίη, κενεὰς μὲν ἔα πλάζεσθαι ἀέλλας,
„ ὡς δὲ καὶ ἄγγελον ὄρνιν, ἐπεὶ μεταμώνια βάζεις.
„ εἰ δέ κεν ἤθεα κεῖνα καὶ Ἑλλάδα γαῖαν ἵκηαι,
„ τιμήεσσα γυναιξὶ καὶ ἀνδράσιν, αἰδοίη τε,
„ ἔσσεαι, ἠδέ σε πάγχυ θεὸν ὡς ποσσανέουσιν,
„ οὕνεκα τῶν μὲν παῖδες ὑποτροποι οἴκαδ' ἱκοντο
„ σῇ βουλῇ, τῶν δ' αὖτε κασίγνητοί τε ἔται τε
„ καὶ θαλεροὶ κακότητος ἄδην ἐσάωθεν ἀκοῖται.

„ ἡμέτερον δὲ λέχος θαλάμοις ἐνὶ κουριδίοισι
„ πορσανέεις· οὐδ' ἄμμε διακρινέει Φιλότηλος
„ ἄλλο, πάρος θάνατόνγε μεμορμένον ἀμφικαλύψαι.
Ως φάτο· τῇ δ' ἔνδοσθε κατείβετο θυμὸς ἀκουῇ.
ἔμπης δ' ἔργ' αἰδηλα κατερρίγητεν ἰδέσθαι.
σχετλίη· οὐ μὲν δηρὸν ἀπαρνήσεσθαι ἔμελλεν
Ελλάδα ναιετάειν. ὣς γὰρ τόδε μήδετο Ηρη,
ὄφρα κακὸν Πελίῃ ἱερὴν ἐς Ιωλκὸν ἵκοιτο
Αἰαίη Μήδεια, λιποῦσά γε πατρίδα γαῖαν.
Ηδη δ' ἀμφίπολοι μὲν ὀπιπλεύουσαι ἄπωθεν
σιγῇ ἀνιάζεσκον· ἐδεύετο δ' ἦμαρ ὥρη
ἂψ οἶκόνδε νέεσθαι ἑὴν μετὰ μητέρα κούρην.
ἦ δ' οὔπω κομιδῆς μιμνήσκετο, τέρπετο γάρ οἱ
θυμὸς ὁμῶς μορφῇ τε καὶ αἰμυλίοισι λόγοισιν,
εἰ μὴ ἄρ' Αἰσονίδης πεφυλαγμένος ὄψε περ ηὗδα·
„ Ωρη ἀποβλώσκειν, μὴ πρὶν φάος ἠελίοιο
„ δύῃ ὑποφθάμενον, καί τις τὰ ἕκαστα νοήσῃ
„ ὀθνείων· αὖτις δ' ἀβολήσομεν ἐνθάδ' ἰόντες.
Ως τὼ γ' ἀλλήλων ἀγανοῖς ἐπὶ τόσσον ἔπεσσι
πείρηθεν· μετὰ δ' αὖτε διέτμαγον. ἤτοι Ιήσων
εἰς ἑτέρους καὶ νῆα κεχαρμένος ὧρτο νέεσθαι·
ἡ δὲ μετ' ἀμφιπόλους· αἱ δὲ σχεδὸν ἀντεβόλησαν
πᾶσαι ὁμοῦ· τὰς δ' οὔ τι περιφραδέως ἐνόησε.
ψυχὴ γὰρ νεφέεσσι μελαχθονίη πεπότητο.
αὐτομάτοις δὲ πόδεσσι θοῆς ἐπεβήσατ' ἀπήνης,
καί ῥ' ἑτέρῃ μὲν χειρὶ λάβ' ἠνία, τῇ δ' ἄρ' ἰμάσθλην
δαιδαλέην, εὐρῆας ἐλασυνέμεν· οἱ δὲ πόλινδε
θῦνον ἐπειγόμενοι ποτὶ δώματα. τὴν δ' ἀνιοῦσαν

Χαλκιόπη περὶ παισὶν ἀκηχεμένη ἐρέεινεν·
ἡ δὲ παλιντροπίῃσιν ἀμήχανος οὔτε τι μύθων
ἔκλυεν, οὔτ' αὐδῆσαι ἀνειρομένῃ λελίητο.
ἷζε δ' ἐπὶ χθαμαλῷ σφέλαϊ κλινθῆρος ἔνερθε,
λέχρις ἐρεισαμένη λαιῇ ἐπὶ χειρὶ παρειήν·
ὑγρὰ δ' ἐνὶ βλεφάροις ἔχεν ὄμματα, πορφύρουσα
οἷον ἑῇ κακὸν ἔργον ἐπιξυνώσατο βουλῇ.

Αἰσονίδης δ' ὅτε δὴ ἑτάροις ἐξαῦτις ἔμικτο
ἐν χώρῃ, ὅθι τούσγε καταπρολιπὼν ἐλιάσθη,
ὦρτ' ἰέναι σὺν τοῖσι, πιφαυσκόμενος τὰ ἕκαστα,
ἡρώων ἐς ὅμιλον· ὁμοῦ δ' ἐπὶ νῆα πέλασσαν.
οἱ δέ μιν ἀμφαγάπαζον, ὅπως ἴδον, ἔκ τ' ἐρέοντο.
αὐτὰρ ὃ τοῖς πάντεσσι μετέννεπε δήνεα κούρης,
δεῖξέ τε φάρμακον αἰνόν· ὁ δ' οἰόθεν οἷος ἑταίρων
Ιδας ἧστ' ἀπάνευθε δακὼν χόλον· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
γηθόσυνοι, τῆμος μὲν, ἐπεὶ κνέφας ἔργαθε νυκτὸς,
εὔκηλοι ἐμέλοντο περὶ σφίσιν. αὐτὰρ ἅμ' ἠοῖ
πέμπον ἐς Αἰήτην ἰέναι, σπόρον αἰτήσοντας
ἄνδρε δύω, πρὸ μὲν αὐτὸν ἀρηΐφιλον Τελαμῶνα,
σὺν δὲ καὶ Αἰθαλίδην, υἷα κλυτὸν Ερμείαο.
βὰν δ' ἴμεν, οὐδ' ἁλίωσαν ὁδόν· πόρε δέ σφιν ἰοῦσι
κρείων Αἰήτης χαλεποὺς ἐς ἄεθλον ὀδόντας
Λονίοιο δράκοντος, ὃν Ωγυγίῃ ἐνὶ Θήβῃ
Κάδμος, ὅτ' Εὐρώπην διζήμενος εἰσαφίκανε,
πέφνεν, Αρητιάδι κρήνῃ ἐπίουρον ἐόντα,
ἔνθα καὶ ἐννάσθη, πομπῇ βοὸς, ἣν οἱ Απόλλων
ὤπασε μαντοσύνῃσι προηγήτειραν ὁδοῖο.

τοὺς δὲ θεὰ Τριτωνὶς, ὑπὲκ γενύων ἐλάσασα,
Αἰήτῃ πόρε δῶρον ὁμῶς, αὐτῷ τι Φοινῆϊ.
καί ῥ' ὁ μὲν Αονίοισιν ἐνισπείρας πεδίοισι
Κάδμος Αγηνορίδης ἐπὶ γηγενῆ εἵσατο λαόν,
Αρεος ἀμώονλος ὅσοι ὑπὸ δουρὶ λίποντο·
τοὺς δὲ τότ' Αἰήτης ἔπορε μετὰ νῆα φέρεσθαι
προφρονέως, ἐπεὶ οὔ μιν ὀΐσατο πείρατ' ἀέθλου
ἐξανύσειν, εἰ καί περ ἐπὶ ζυγὰ βουσὶ βάλοιτο.

Ηέλιος μὲν ἄπωθεν ἐρεμνὴν δύετο γαῖαν
ἑσπέριος, νεάτας ὑπὲρ ἄκριας Αἰθιοπήων·
Νὺξ δ' ἵπποισιν ἔβαλλεν ἐπὶ ζυγά· τοὶ δὲ χαμεύνας
ἔντυον ἥρωες παρὰ πείσμασιν. αὐτὰρ Ιήσων
αὐτίκ' ἐπεὶ ῥ' Ελίκης εὐφεγγέες ἀστέρες ἄρκλου
ἔκλιθεν, οὐρανόθεν δὲ πανύκτιος γένετ' αἰθήρ,
βῆ ῥ' ἐς ἐρημαίην κλωπήϊος, ἠύτε τις φώρ,
σὺν πᾶσι χρήεσσι· πρὸ γάρ τ' ἀλέγυνεν ἕκαστα
ἠμάτιος· θῆλυν μὲν ὄϊν, γάλα τ' ἔκλοθι ποίμνης
Αργος ἰὼν ἤνεικε· τὰ δ' ἐξ αὐτῆς ἔλε νηός.
ἀλλ' ὅτε δὴ ἴδε χῶρον, ὅτις πάτου ἔκλοθεν ἦεν
ἀνθρώπων, καθαρῇσιν ὑπευδίοις εἰαμενῇσιν,
ἔνθ' ἤτοι πάμπρωτα λοέσσατο μὲν ποταμοῖο
εὐαγέως θείοιο τέρεν δέμας· ἀμφὶ δὲ φᾶρος
ἔσσατο κυάνεον, τὸ μέν οἱ πάρος ἐγγυάλιξε
Δημνιὰς Υψιπύλη, ἀδινῆς μνημήϊον εὐνῆς.
πηχύϊον δ' ἄρ' ἔπειτα πέδῳ ἔνι βόθρον ὀρύξας
νήησε σχίζας, ἐπὶ δ' ἀρνειοῦ τάμε λαιμὸν,
αὐτόν τ' εὖ καθύπερθε τανύσσατο· δαῖε δὲ φιτρούς,

πῦρ ὑπένερθεν ἰεὶς, ἐπὶ δὲ μιγάδας χέε λοιβὰς,
Βριμὼ κικλήσκων Ἑκάτην ἐπαρωγὸν ἀέθλων.
καί ῥ' ὁ μὲν ἀΐσσκλέσας πάλιν ἔσλιχεν· ἡ δ' ἀΐουσα
κευθμῶν ἐξ ὑπάτων δεινὴ θεὸς ἀντεβόλησεν
ἱροῖς Αἰσονίδαο· πέριξ δέ μιν ἐσλεφάνωντο
σμερδαλέοι δρυΐνοισι μετὰ πλόκοισι δράκοντες·
σμῶε δ' ἀπειρέσιον δαίδων σέλας· ἀμφὶ δὲ τήνγε
ὀξείῃ ὑλακῇ χθόνιοι κύνες ἐφθέγγοντο.
πίσεα δ' ἔτρεμε πάντα κατὰ σλίβον· αἱ δ' ὀλόλυξαν
Νύμφαι ἑλεισνόμοι ποταμηίδες, αἳ περὶ κείνην
Φάσιδος εἰαμενὴν Ἀμαραντίδι εἰλίσσονται.
Αἰσονίδην δ' ἤτοι μὲν ἔλε δέος, ἀλλά μιν οὐδ' ὡς
ἐντροπαλιζόμενον πόδες ἔκφερεν, ὄφρ' ἑτάροισι
μίκλο κιών· ἤδη δὲ φόως νιφόεντος ὕπερθε
Καυκάσου ἠριγενὴς Ἠὼς βάλεν ἀντέλλουσα.

Καὶ τότ' ἄρ' Αἰήτης περὶ μὲν σθήθεσσιν ἔεσλο
θώρηκα σλάδιον, τόν οἱ πόρεν ἐξεναρίξας
σφωϊτέρης Φλεγραῖον Ἄρης ὑπὸ χερσὶ Μίμαντα·
χρυσείην δ' ἐπὶ κρατὶ κόρυν θέτο τετραφάληρον,
λαμπομένην, οἷόν τε περίτροχον ἔπλετο φέγγος
ἠελίου, ὅτε πρῶτον ἀνέρχεται Ὠκεανοῖο.
ἀν δὲ πολύρινον νώμα σάκος, ἀν δὲ καὶ ἔγχος
δεινὸν, ἀμαιμάκετον· τὸ μὲν οὔ κέ τις ἄλλος ὑπέσθη
ἀνδρῶν ἡρώων, ὅτε κάλλιπον Ἡρακλῆα
τῆλε παρὲξ, ὅ κεν οἷος ἐναντίβιον πελέμιξε.
τῷ δὲ καὶ ὠκυπόδων ἵππων ἐϋπηγέα δίφρον
ἔσχε πέλας Φαέθων ἐπιβήμεναι· ἀν δὲ καὶ αὐτὸς

βήσατο, ἐυτῆρας δὲ χεροῖν ἔχεν. ἐκ δὲ πόληος
ἤλασεν εὐρεῖαν κατ' ἀμαξιτὸν, ὥς κεν ἀέθλῳ
παρσταίη· σὺν δέ σφιν ἀπείριτος ἔσσυτο λαός.
οἷος δ' Ισθμιον εἶσι Ποσειδάων ἐς ἀγῶνα
ἅρμασιν ἐμβεβαὼς, ἢ Ταίναρον, ἢ ὄγε Λέρνης
ὕδωρ, ἠὲ κατ' ἄλσος Γαντίου Οἰχηστιῆο,
καί τε Καλαύρειαν μετὰ δὴ θαμὰ νίσσεται ἵπποις,
πέτρην θ' Αἰμονίην, ἢ δενδρήεντα Γεραιστόν·
τοῖος ἄρ' Αἰήτης Κόλχων ἀγὸς ἦεν ἰδέσθαι.

Τόφρα δὲ Μηδείης ὑποθημοσύνῃσιν Ιήσων
φάρμακα μυδήνας, ἠμὲν σάκος ἀμφεπάλυνεν,
ἠδὲ δόρυ βριαρὸν, περὶ δὲ ξίφος· ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
πείρησαν τευχέων βεβιημένοι, οὐδ' ἐδύναντο
κεῖνο δόρυ γναμψαι τυτθόν γέ που. ἀλλὰ μάλ' αὖτως
ἀαγὲς κρατερῇσιν ἐνεσκλήκει παλάμῃσιν.
αὐτὰρ ὁ τοῖς ἄμιλλον ποτέων Αφαρήϊος Ιδας
κόψε παρ' οὐρίαχον μεγάλῳ ξίφει· ἄλλο δ' ἀκωκὴ,
ῥαισθὲν ἄκμονος ὥστε, παλιλλυσὲς· οἱ δ' ὁμάδησαν
γηθόσυνοι ἥρωες ἐπ' ἐλπωρῇσιν ἀέθλου.
καὶ δ' αὐτὸς μετέπειτα παλύνετο· δοιὰ δέ μιν ἀλκὴ
σμερδαλέη, ἄφατός τε καὶ ἄτρομος· αἱ δ' ἑκάτερθε
χεῖρες ἐπερρώσαντο περὶ σθένεϊ σφριγόωσαι.
ὡς δ' ὅτ' ἀρήϊος ἵππος ἐελδόμενος πολέμοιο
σκαρθμῷ ἐπιχρεμέθων κρούει πέδον, αὐτὰρ ὕπερθε
κυδιόων ὀρθοῖσιν ἐπ' οὔασιν αὐχέν' ἀείρει·
τοῖος ἄρ' Αἰσονίδης ἐπαγαίετο κάρτεϊ γυίων.
πολλὰ δ' ἄρ' ἔνθα καὶ ἔνθα μετάρσιον ἴχνος ἔπαλλεν,

ἀσπίδα χαλκείην μελίην τ' ἐνὶ χερσὶ τινάσσων.
Φαίης κε ζοφεροῖο κατ' αἰθέρος αἴσσουσαν
χειμερίην σιδηρῶὴν θαμινὸν μεταπαιφάσσεσθαι
ἐκ νεφέων, ὅτ' ἔπειτα μελάνταλον ὄμβρον ἄγωνται.
καὶ τότ' ἔπειτ' οὐ δηρὸν ἔτι σχήσεσθαι ἀέθλων
μέλλον· ἀταὶρ κληῖσιν ἐπισχερὼ ἰδρυνθέντες
ῥίμφα μάλ' ἐς πεδίον τὸ Ἀρηῖον ἠπείγοντο.
τόσσον δὲ προτέρω πέλεν ἄσπετος ἀντιφέρηθεν,
ὅσσον τ' ἐκ βαλβῖδος ἐπήβολος ἅρμάτι νύσσα
γίγνεται, ὁππότ' ἄεθλα καλαφθιμένοιο ἄνακτος
κηδεμόνες πεζοῖσι καὶ ἱππήεσσι τίθενται.
τέτμον δ' Αἰήτην τε καὶ ἄλλων ἔθνεα Κόλχων,
τοὺς μὲν Καυκασίοισιν ἐφεσταότας σκοπέλοισι,
τὸν δ' αὐτοῦ παρὰ χεῖλος ἑλισσόμενον ποταμοῖο.

Αἰσονίδης δ', ὅτε δὴ πρυμνήσια δῆσαν ἑταῖροι,
δή ῥα τότε ξὺν δουρὶ καὶ ἀσπίδι βαῖν' ἐς ἄεθλον,
νηὸς ἀποπροθορών· ἄμυδις δ' ἔλε παμφανόωσαν
χαλκείην πήληκα θεῶν ἔμπλειον ὀδόντων,
καὶ ξίφος ἀμφ' ὤμοις, γυμνὸς δέμας· ἄλλα μὲν Ἄρει
εἴκελος, ἄλλα δέ που χρυσάορι Ἀπόλλωνι.
παπτήνας δ' ἀνὰ νειὸν, ἴδε ζυγὰ χάλκεια ταύρων,
αὐτόγυόν τ' ἐπὶ τοῖς σιδαρεοῦ ἀδάμαντος ἄροτρον.
χρίμψε δ' ἔπειτα κιών, παρὰ δ' ὄβριμον ἔλκος ἔπηξεν
ὀρθὸν ἐπ' οὐριάχῳ, κυνέην δ' ἀποκάτθετ' ἐρείσας.
βῆ δ' αὐτῇ προτέρωσε σὺν ἀσπίδι νήριτα ταύρων
ἴχνια μασσεύων· οἱ δ' ἔκπροθεν ἀφράδιοιο
χευθμῶνος χθονίου, ἵνα τε σφίσιν ἔσκε βόαυλα
καρτερὰ,

καρῆρα, λιγνυόεντι πέριξ εἰλυμένα καπνῷ,
ἄμφω ὁμοῦ προγένεντο, πυρὸς σέλας ἀμπνείοντες.
ἔδδεισαν δ' ἥρωες ὅπως ἴδον. αὐτὰρ ὁ τούγε,
εὖ διαβάς, ἑστῶντας, ἅτε σπιλὰς εἰν ἁλὶ πέτρη
μίμνει ἀπειρεσίῃσι δονεύμενα κύμασ' ἀέλλαις.
πρόσθε δέ οἱ σάκος ἔσχεν ἐναντίον· οἱ δέ μιν ἄμφω
μυκηθμῷ κρατεροῖσιν ἐνέπληξαν κεραέσσιν·
οὐδ' ἄρα μιν τυτθόν περ ἀνώχλισαν ἀντιόωντες.
ὡς δ' ὅτ' ἐνὶ τρητοῖσιν ἐΰρροις χοάνοισι
Φῦσαι χαλκήων ὅτε μέν τ' ἀναμοχμύουσι,
πῦρ ὀλοὸν πιμπρᾶσαι, ὅτ' αὖ λήγουσιν ἀϋτμῆς,
δεινὸς δ' ἐξ αὐτῶν πέλεται βρόμος, ὄφρα τ' αἴξῃ
νειόθεν· ὣς ἄρα τώγε θοὴν φλόγα φυσιόωντες
ἐκ στομάτων ὁμάδουν, τὸν δ' ἄμφι τε δήϊον αἶθος
βάλλεν ἅτε στερεωπή· κούρης δέ ἑ φάρμακ' ἔρυτο.
καί ῥ' ὅγε δεξιτεροῖο κέρας βοὸς ἄκρον ἐρύσσας
εἵλκυεν ἐπικρατέως παντὶ σθένει, ὄφρ' ἐπέλασσε
ζεύγλῃ χαλκείῃ, τὸν δ' ἐν χθονὶ κάββαλεν ὀκλάξ,
ῥίμφα ποδὶ κρούσας πόδα χάλκεον. ὡς δὲ καὶ ἄλλον
ἔσφαλε γνὺξ ἑστῶτα, μιῇ βεβολημένον ὁρμῇ.
εὗρε δ' ἀποστροβάλων χαμάδις σάκος, ἔνθα καὶ ἔνθα
τῇ καὶ τῇ βεβαὼς ἄμφω ἔχε πεπληγότας
γούνασιν ἐν προτέροισι, διὰ φλογὸς εἶθαρ ἐλυσθείς.
θαύμασε δ' Αἰήτης σθένος ἀνέρος. οἱ δ' ἄρα τείως
Τυνδαρίδαι, δὴ γάρ σφι πάλαι προσεφραδμένον ἦεν,
ἀγχίμολον ζυγά οἱ πεδόθεν δόσαν ἀμφιβαλέσθαι.
αὐτάρ ὅγ' εὖ ἐνέδησε λόφοις· μεσταγὺ δ' ἀείρας
χάλκεον ἰσοβοῆα, θοῇ συναείρασσε κορώνῃ

ζεύγληθεν. καὶ τὼ μὲν ὑπ' ἐκ πυρὸς ἂψ ἐπὶ νῆα
χαζέσθην. ὁ δ' ἄρ' αὖτις ἑλὼν σάκος ἄνθετο νώτῳ
ἐξόπιθεν, καὶ γέντο θοῶν ἔμπλειον ὀδόντων
πήληκα βριαρὴν, δόρυ τ' ἄσχετον, ᾧ ῥ' ὑπὸ μέσσας
ἐργατίνης ὥς τίς τε Πελασγίδι νύσσεν ἀκαίνῃ
οὐτάζων λαγόνας· μάλα δ' ἔμπεδον εὖ ἀραρυῖαν
τυκτὴν ἐξ ἀδάμαντος ἐπιθύνεσκεν ἐχέτλην.
οἱ δὲ τέως μὲν δὴ περιώσια θυμαίνεσκον,
λάβρον ἐπιπνείοντε πυρὸς σέλας· ὦρτο δ' ἀϋτμὴ,
ἠΰτε βυκτάων ἀνέμων βρόμος, οὕς τε μάλιστα
δειδιότες μέγα λαῖφος ἁλίπλοοι ἐστείλαντο.
δηρὸν δ' οὐ μετέπειτα κελευόμενοι ὑπὸ δουρὶ
ἤϊσαν· ὀκριόεσσα δ' ἐρείκετο νειὸς ὀπίσσω,
σχιζομένη ταύρων τε βίῃ κρατερῷ τ' ἀροτῆρι.
δεινὸν δ' ἐσμαράγευν ἄμυδις κατὰ ὦλκας ἀρότρου
βώλακες ἀγνύμεναι ἀνδραχθέες· εἵπετο δ' αὐτὸς
βαθμὸν ἐπὶ στιβαρῷ πιέσας ποδί· τῆλε δ' ἑεῖο
βάλλεν ἀρηρομένην αἰεὶ κατὰ βῶλον ὀδόντας,
ἐντροπαλιζόμενος, μή οἱ πάρος ἀντιάσειε
Γηγενέων ἀνδρῶν ὀλοὸς στάχυς· οἱ δ' ἄρ' ἐπιπρὸ
χαλκείῃς χηλῇσιν ἐρειδόμενοι πονέοντο.
ἦμος δὲ τρίτατον λάχος ἤματος ἀνομένοιο
λείπεται ἐξ ἠοῦς, καλέουσι δὲ κεκμηῶτες
ἐργατίναι γλυκερόν σφιν ἄφαρ βουλυτὸν ἱκέσθαι,
τῆμος ἀρήροτο νειὸς ὑπ' ἀκαμάτῳ ἀροτῆρι,
τετράγυός περ ἐοῦσα· βοῶν τ' ἀπελύετ' ἄροτρα.
καὶ τοὺς μὲν πεδίονδε διεπτοίησε φέβεσθαι·
αὐτὰρ ὅγ' ἂψ ἐπὶ νῆα πάλιν κίεν, ὄφρ' ἔτι κεινὰς

Γηγενέων ἀνδρῶν ἴδεν αὔλακας. ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
θάρσυνον μύθοισιν. ὁ δ' ἐκ ποταμοῖο ῥοάων,
αὐτῇ ἀφυσσάμενος κυνέῃ, σβέσεν ὕδατι δίψαν·
γνάμψε δὲ γούνατ' ἐλαφρὰ, μέγαν δ' ἐνεπλήσατο θυμὸν
ἀλκῆς, μαιμώων συὶ εἴκελος, ὅς ῥά τ' ὀδόντας
θήγει θηρευτῇσιν ἐπ' ἀνδράσιν, ἀμφὶ δὲ πολλὸς
ἀφρὸς ἀπὸ στόματος χαμάδις ῥέε χωομένοιο.
οἱ δ' ἤδη κατὰ πᾶσαν ἀνασταχύεσκον ἄρουραν
Γηγενέες· φρίξεν δὲ περὶ στιβαροῖς σακέεσσι,
δούρασί τ' ἀμφιγύοις, κορύθεσσί τε λαμπομένῃσιν
Αρηος τέμενος φθισιμβρότου· ἵκετο δ' αἴγλη
νειόθεν Οὔλυμπόνδε δι' ἠέρος ἀστράπτουσα.
ὡς δ' ὁπότ' ἐς γαῖαν πολέος νιφετοῖο πεσόντος
ἂψ ἀπὸ χειμερίας νεφέλας ἐκέδασσαν ἀῆται
λυγαίῃ ὑπὸ νυκτὶ, τὰ δ' ἀθρόα πάντ' ἐφαάνθη
τείρεα λαμπετόωντα διὰ κνέφας· ὣς ἄρα τοίγε
λάμπον ἀναλδήσκοντες ὑπὲρ χθονός. αὐτὰρ Ιήσων
μνήσατο Μηδείης πολυκερδέος ἐννεσιάων·
λάζετο δ' ἐκ πεδίοιο μέγαν περιηγέα πέτρον,
δεινὸν Ενυαλίου σόλον Αρεος· οὔ κέ μιν ἄνδρες
αἰζηοὶ πίσυρες γαίης ὑπὸ τυτθὸν ἄειραν.
τόν ῥ' ἀνὰ χεῖρα λαβὼν μάλα τηλόθεν ἔμβαλε μέσσοις
αἴξας· αὐτὸς δ' ὑφ' ἑὸν σάκος ἕζετο λάθρη
θαρσαλέως. Κόλχοι δὲ μέγ' ἴαχον, ὡς ὅτε πόντος
ἴαχεν ὀξείῃσιν ἐπιβρομέων σπιλάδεσσι·
τὸν δ' ἕλεν ἀμφασίη ῥιπῇ στιβαροῖο σόλοιο
Αἰήτην. οἱ δ', ὥστε θοοὶ κύνες, ἀμφιθορόντες,

ἀλλήλους βυχηδὸν ἐδήϊον· οἱ δ' ἐπὶ γαῖαν
μητέρα πίσιον ἑοῖς ὑπὸ δούρασιν, ἠύτε πεῦκαι
ἢ δρύες, ἄς τ' ἀνέμοιο καταίϊκες δονέουσιν.
οἷος δ' οὐρανόθεν πυρόεις ἀναπάλλεται αἰσλὴρ,
ὁλκὸν ὑπαυγάζων, τέρας ἀνδράσιν, οἵ μιν ἴδωνται
μαρμαρυγῇ σκοτίοιο δι' ἠέρος αἴξαντα·
τοῖος ἄρ' Αἴσονος υἱὸς ἐπέσσυτο Γηγενέεσσι.
γυμνὸν δ' ἐκ κολεοῖο φέρε ξίφος· οὗτα δὲ μίγδην
ἀμφώων, πολέας μὲν ἔτ' ἐς νηδὺν λαγόνας τε
ἡμίσεας ἀνέχοντας ἐς ἠέρα· τοὺς δὲ, καὶ ἄχρις
ὤμων τελλομένους· τοὺς δὲ, νέον ἑσπηῶτας·
τοὺς δ', ἤδη καὶ ποσσὶν ἐπειγομένους ἐς ἄρηα.
ὡς δ' ὁπότ', ἀμφ' οὔρεσιν ἐγειρομένου πολέμοιο,
δείσας γειομόρος μή οἱ προτάμωνται ἀρούρας,
ἄρσην εὐκαμπὴ νεοθηγέα χερσὶ μεμαρπὼς,
ὠμὸν ἐπισπεύδων κείρει σιάχυν, οὐδὲ βολῇσι
μίμνει ἐς ὡραίην τερσήμεναι ἠελίοιο·
ὡς τότε Γηγενέων κεῖρε σιάχυν· αἵματι δ' ὁλκοὶ
ἠύτε κρηναῖαι ἀμάραι πλήθοντο ῥοῇσι.
πίσιον δ', οἱ μὲν ὀκλάξ, τετρηχότα βῶλον ὀδοῦσι
λαζόμενοι πρηνεῖς· οἱ δ', ἔμπαλιν· οἱ δ', ἐπ' ἀγοσίῳ
καὶ πλευροῖς, κήτεσσι δομὴν ἀτάλαντοι ἰδέσθαι.
πολλοὶ δ' οὐτάμενοι, πρὶν ὑπὸ χθονὸς ἴχνος ἀεῖραι,
ὅσσον ἄνω προὔτυψαν ἐς ἠέρα, τόσσον ἔραζε
βριθόμενοι πλαδαροῖσι καρήασιν ἠρήρειντο.
ἔρνεά που τοίως, Διὸς ἄσπετον ὀμβρήσαντος,
φυταλιῇ νεόθρεπτα κατημύουσιν ἔραζε,

κλαυθέντα βίζηθεν, ἀλωήων πόνος ἀνδρῶν·
τὸν δὲ κατηφείη τε καὶ οὐλοὸν ἄλγος ἰκάνει
κλήρου σημαντῆρα φυτοβρόφον· ὣς τότ' ἄνακτος
Αἰήταο βαρεῖαι ὑπὸ φρένας ἦλθον ἀνῖαι.
ἤϊε δ' ἐς πολίηθρον ὑπόπροπος ἄμμιγα Κόλχοις,
πορφύρων, ἦ νέ σφι θεώτερον ἀντιόῳλο.
ἦμαρ ἔδυ, καὶ τῷ τετελεσμένος ἦεν ἄεθλος.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΟΝ Δ.

Αὐτὴ νῦν κάματόν γε, θεὰ, καὶ δήνεα κούρης
Κολχίδος ἔννεπε, Μοῦσα, Διὸς τέκος. ἦ γὰρ ἔμοιγε
ἀμφασίῃ νόος ἔνδον ἑλίσσεται, ὁρμαίνοντι,
ἠέ μιν ἄτης πῆμα δυσίμερον, ἢ τό γ' ἐνίσπω
φύζαν ἀεικελίην, ᾗ κάλλιπεν ἔθνεα Κόλχων.

Ητοι ὁ μὲν δήμοιο μετ' ἀνδράσιν, ὅσσοι ἄριστοι,
παννύχιος δόλον αἰπὺν ἐπὶ σφίσι μητιάασκεν
οἷσιν ἐνὶ μεγάροις, στυγερῷ ἐπὶ θυμὸν ἀέθλῳ
Λιήτης ἄμοτον κεχολωμένος· οὐδ' ὅ γε πάμπαν
θυγατέρων τάδε νόσφιν ἑῶν τελέεσθαι ἐώλπει.

Τῇ δ' ἀλεγεινότατον κραδίῃ φόβον ἔμβαλεν Ηρη.
τρέσσεν δ', ἠΰτε τις κούφη κεμὰς, ἥν τε βαθείης
τάρφεσιν ἐν ξυλόχοιο κυνῶν ἐφόβησεν ὁμοκλή.
αὐτίκα γὰρ νημερτὲς ὀΐσσατο, μή μιν ἀρωγὴν
ληθέμεν, αἶψα δὲ πᾶσαν ἀναπλήσειν κακότητα.
τάρβει δ' ἀμφιπόλους ἐπιΐστορας· ἐν δέ οἱ ὄσσε
πλῆντο πυρὸς, δεινὸν δὲ περιβρομέεσκον ἀκουαί.

πυκνὰ δὲ λαυκανίης ἐπεμάσσατο, πυκνὰ δὲ κουρὶξ
ἑλκομένη πλοκάμους γοερῇ βρυχήσατ' ἀνίῃ.
καί νύ κεν αὐτοῦ τῆμος ὑπὲρ μόρον ὤλετο κούρη,
φάρμακα πασσαμένη, Ἥρης δ' ἀλίωσε μενοινάς,
εἰ μή μιν Φρίξοιο θεὰ σὺν παισὶ φίλεσθαι
ὦρσεν ἀτυζομένην· πλεράων δέ οἱ ἐν φρεσὶ θυμὸς
ἰάνθη· μετὰ δ' ἦγε παλίσσυτος ἀθρόα κόλπων
φάρμακα πάντ' ἄμυδις κατεχεύατο φωριαμοῖο.
κύσσε δ' ἑὸν τε λέχος, καὶ δικλίδας ἀμφοτέρωθε
σταθμούς, καὶ τοίχων ἐπαφήσατο, χερσί τε μακρὸν
βήξαμένη πλόκαμον, θαλάμῳ μνημήϊα μητρὶ
κάλλιπε παρθενίης, ἀδινῇ δ' ὀλοφύρατο φωνῇ.
"Τόνδε τοι ἀντ' ἐμέθεν τανακὸν πλόκον εἶμι λιποῦσα,
μῆτερ ἐμή, χαίροις δὲ καὶ ὄνδιχα πολλὸν ἰούσῃ·
χαίροις Καλκιόπη, καὶ πᾶς δόμος. αἴθε σε πόντος,
ξεῖνε, διέρραισε, πρὶν Κολχίδα γαῖαν ἱκέσθαι.
Ὡς ἄρ' ἔφη· βλεφάρων δὲ κατ' ἀθρόα δάκρυα χεῦεν.
οἴη δ' ἀφνειοῖο διειλυσθεῖσα δόμοιο
λαϊὰς, ἣν τε νέον πάτρης ἀπενόσφισεν αἶσα,
οὐδέ νύ πω μογεροῖο πεπείρηται κακμάτοιο,
ἀλλ' ἔτ' ἀηθέσσουσα δύης, καὶ δούλια ἔργα
εἶσιν ἀτυζομένη χαλεπὰς ὑπὸ χεῖρας ἀνάσσης·
ταίη ἄρ' ἱμερόεσσα δόμων ἐξίσσυτο κούρη.
τῇ δὲ καὶ αὐτάματοι θυρέων ὑπόειξαν ὀχῆες,
ὠκείαις ἄψορροι ἀναθρώσκοντες ἀοιδαῖς.
γυμνοῖσι δὲ πόδεσσιν ἀνὰ σκιερὰς θέεν ἄμους,
λαιῇ μὲν χερὶ πέπλον ἐπ' ὀφρύσιν ἀμφὶ μέτωπα
σκιλαμένη καὶ καλὰ παρήϊα, δεξιτερῇ δὲ

ἄκρην ὑψόθι πέζαν ἀειρταζουσα χιτῶνος.
καρπαλίμως δ' ἀΐδηλον ἀνὰ σίβον ἔκλυθι πύργων
ἄσπετος εὐρυχόροιο Φόβῳ ἵκετ'· οὐδέ τις ἔγνω
τήνδε Φυλακίδεων, λάθε δὲ σφέας ὁρμηθεῖσα.
ἔνθεν ἴμεν νηόνδε μάλ' ἐφράσατ'· οὐ γὰρ ἄϊδρις
ἦεν ὁδῶν, θαμὰ καὶ πρὶν ἁλωμένη ἀμφί τε νεκρούς,
ἀμφί τε δυσπαλέας ῥίζας χθονός, οἷα γυναῖκες
Φαρμακίδες· τρομερῷ δ' ὑπὸ δείματι πάλλετο θυμός.
τὴν δὲ νέον Τιτηνὶς ἀνερχομένη περάτηθεν
Φοιταλέην ἐσιδοῦσα θεὰ ἐπιεχήρατο Μήνη
ἀρπαλέως, καὶ τοῖα μετὰ Φρεσὶν ᾗσιν ἔειπεν.
"Οὐκ ἄρ' ἐγὼ μούνη κατὰ Λάτμιον ἄντρον ἁλύσκω,
"οὐδ' οἴη καλῷ περιδαίομαι Ἐνδυμίωνι·
"ἦ θαμὰ δὴ καὶ σῆσι, κύον, δολίῃσιν ἀοιδαῖς
"μνησαμένη Φιλότητος, ἵνα σκοτίῃ ἐνὶ νυκτὶ
"Φαρμάσσῃς εὔκηλος, ἅ τοι Φίλα ἔργα τέτυκται.
"νῦν δὲ καὶ αὐτὴ δῆθεν ὁμοίης ἔμμορες ἄτης·
"δῶκε δ' ἀνιηρόν τοι Ἰήσονα πῆμα γενέσθαι
"δαίμων ἀλγινόεις. ἀλλ' ἔρχεο, τέτλαθι δ' ἴμπης,
"καὶ πινυτὴ περ ἐοῦσα, πολύστονον ἄλγος ἀείρειν.
Ὡς ἄρ' ἔφη· τὴν δ' αἶψα πόδες Φέρον ἐσκομέουσαν.
ἀσπασίως δ' ὄχθῃσιν ἐπηέρθη ποταμοῖο,
ἀντιπέρην λεύσσουσα πυρὸς σέλας, ὅ ῥά τ' ἀέθλου
παννύχιοι ἥρωες ἐϋφροσύνῃσιν ἔδαιον.
ὀξείῃ δ' ἤπειτα διὰ κνέφας ὄρθια Φωνῇ
ὁπλόταλον Φρίξοιο περαιόθεν ἤπυε παίδων,
Φρόντιν· ὁ δὲ ξὺν ἑοῖσι κατιγνήτοις ὅπα κούρης
αὐτῷ τ' Αἰσονίδῃ τεκμήρατο· σῖγα δ' ἑταίροις

θάμβεον,

Θάμβεον, εὖτ' ἐνόησα· ὃ δὴ καὶ ἐτήτυμον ἦε.
τρὶς μὲν ἀνήϋσε, τρὶς δ', ὀτρύνοντος ὁμίλου,
Φρόντις ἀμειβόμενος ἀντίαχεν· οἱ δ' ἄρα τείως
ἥρωες μετὰ τήνγε θοοῖς ἐλάασκον ἐρετμοῖς.
οὔ πω πείσμαλα νηὸς ἐπ' ἠπείροιο περαίης
βάλλον, ὁ δὲ κραιπνοὺς χέρσῳ πόδας ἦκεν Ἰήσων
ὑψοῦ ἀπ' ἰκριόφιν· μετὰ δὲ Φρόντις τε καὶ Ἄργος,
υἷε δύω Φρίξου, χαμάδις θόρον· ἡ δ' ἄρα τούς γε,
γούνων ἀμφοτέρῃσι περισχομένη, προσέειπεν.
"Ἐκ με, φίλοι, ῥύσασθε δυσάμμορον, ὡς δὲ καὶ αὐτοὺς
» ὑμέας, Αἰήταο, πρὸ γάρ τ' ἀναφανδὰ τέτυκται
» πάντα μάλ', οὐδέ τι μῆχος ἱκάνεται. ἀλλ' ἐνὶ νηῒ
» Φεύγωμεν, πρὶν τόν γε θοῶν ἐπιβήμεναι ἵππων.
» δώσω δὲ χρύσειον ἐγὼ δέρος, εὐνήσασα
» Φρουρὸν ὄφιν· τύνη δὲ θεοὺς ἐνὶ σοῖσιν ἑταίροις,
» ξεῖνε, τεῶν μύθων ἐπιίστορας, οὕς μοι ὑπέστης,
» πείσῃ· μηδ' ἔνθεν ἑκασταίρω ὁρμηθεῖσαν
» χήτεϊ κηδεμόνων ὀνοτὴν καὶ ἀεικέα θείης.
Ἴσχεν ἀκηχεμένη· μέγα δὲ Φρένες Αἰσονίδαο
γήθησεν· αἶψα δέ μιν περὶ γούνασι πεπλησῖαν
ἧκ' ἀναειρόμενος προσπλύξατο, θάρσυνέν τε·
"Δαιμονίη, Ζεὺς αὐτὸς Ὀλύμπιος ὅρκιος ἔστω,
» Ἥρη τε Ζυγίη, Διὸς εὐνέτις, ἥ μὲν ἐμοῖσι
» κουριδίην σὲ δόμοισιν ἔνι θήσεσθαι ἄκοιτιν,
» εὖτ' ἂν ἐς Ἑλλάδα γαῖαν ἱκώμεθα νοστήσαντες.
Ὡς ἔφαθ', καὶ χεῖρα παρασχεδὸν ἥρπαε χειρὶ
δεξιτερήν· ἡ δέ σφιν ἐς ἱερὸν ἄλσος ἀνώγει
νῆα θοὴν ἐλάαν αὐτοσχεδόν, ὄφρ' ἔτι νύκτωρ

κῶας ἑλόντες ἄγοιντο παρὲκ νόον Αἰήταο.
ἔνθ' ἔσος ἠδὲ καὶ ἔργον ὁμοῦ πέλεν ἐσσυμένοισιν.
εἰς γὰρ μιν βήσαντες, ἀπὸ χθονὸς αὐτίκ' ἔωσαν
νῆα· πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ἐπειγομένων ἐλάτῃσιν
ἦεν ἀριστήων· ἡ δ' ἔμπαλιν αἴσσουσα
γαίη χεῖρας ἔτεινεν ἀμήχανος. αὐτὰρ Ἰήσων
θάρσυνέν τ' ἐπέεσσι, καὶ ἴσχανεν ἀσχαλόωσαν.
Ημος δ' ἀνέρες ὕπνον ἀπ' ὀφθαλμῶν ἐβάλοντο
ἀγρόται, οἵ τε κύνεσσι πεποιθότες οὔ ποτε νύκτα
ἄλγαυρον κνώσσουσιν, ἀλευόμενοι φάος ἠοῦς,
μὴ πρὶν ἀμαλδύνῃ θηρῶν σίλλον, ἠδὲ καὶ ὀδμὴν
θηρείην, λευκῇσιν ἐνισκίμψασα βολῇσι·
τῶν μὲν ἄρ' Αἰσονίδης κούρη τ' ἀπὸ νηὸς ἔβησαν
ποιήεντ' ἀνὰ χῶρον, ἵνα κριοῦ καλέονται
εὐναί, ὅθι πρῶτον κεκμηότα γούνατ' ἔκαμψε,
νώτοισι Φρίξεων Μινυήϊον υἱ' Αθάμαντος.
ἐγγύθι δ' αἰθαλόεντα πέλε βωμοῖο θέμεθλα,
ὅν ῥά ποτ' Αἰολίδης Διὶ Φυξίῳ εἵσατο Φρίξος,
ῥέζων κεῖνο τέρας παγχρύσεον, ὥς οἱ ἔειπεν
Ερμείης πρόφρων ξυμβλήμενος. ἔνθ' ἄρα τούς γε
Αργου φραδμοσύνῃσιν ἀριστῆες μεθέηκαν.
τὼ δὲ δι' ἀτραπιτοῖο μεθ' ἱερὸν ἄλσος ἴοντα,
φηγὸν ἀπειρεσίην διζημένω, ἦ ἔπι κῶας
βέβλητο, νεφέλῃ ἐναλίγκιον, ἥ τ' ἀνιόντος
ἠελίου φλογερῇσιν ἐρεύθεται ἀκτίνεσσιν.
αὐτὰρ ὅ γ' ἀντικρὺ περιμήκεα τείνατο δειρὴν
ὀξὺς ἀὐπνοισι προϊδὼν ὄφις ὀφθαλμοῖσι
νισσομένους, ῥοίζει δὲ πελώριον· ἀμφὶ δὲ μακραὶ

ἠϊόνες ποταμοῖο, καὶ ἄσπετον ἴαχεν ἄλσος.
ἔκλυον οἳ καὶ πολλὸν ἑκὰς Τιτηνίδος Αἴης
Κολχίδα γῆν ἐνέμοντο, παρὰ προχοῇσι Λύκοιο,
ὅς τ' ἀποκιδνάμενος ποταμοῦ κελάδοντος Αράξεω
Φάσιδι συμφέρεται ἱερὸν ῥόον· οἱ δὲ συνάμφω
Καυκασίην ἅλαδ' εἰς ἓν ἐλαυνόμενοι προχέουσι.
δείματι δ' ἐξέγροντο λεχωΐδες, ἀμφὶ δὲ παισὶ
νηπιάχοις, οἵτε σφιν ὑπ' ἀγκαλίδεσσιν ἴαυον,
ῥοίζῳ παλλομένοις, χεῖρας βάλον ἀσχαλόωσαι.
ὡς δ' ὅτε τυφομένης ὕλης ὕπερ αἰθαλόεσσαι
καπνοῖο στροφάλιγγες ἀπείριτοι εἱλίσσονται,
ἄλλη αἶψ' ἑτέρῃ ἐπιτέλλεται αἰὲν ἐπιπρὸ
νειόθεν εἰλίγγοισιν ἐπῄορος ἐξανιοῦσα·
ὣς τότ' ἐκεῖνο πέλωρον ἀπειρεσίας ἐλέλιζε
ῥυμβόνας ἀζαλέῃσιν ἐπηρεφέας φολίδεσσι.
τοῖο δ' ἑλισσομένοιο κατ' ὄμματος εἴσατο κούρη,
ὕπνον ἀοσσητῆρα, θεῶν ὕπατον, καλέουσα
ἡδείῃ ἐνοπῇ, θέλξαι τέρας· αὖε δ' ἄνασσαν
νυκτιπόλον, χθονίην, εὐαντέα δοῦναι ἐφορμήν.
εἵπετο δ' Αἰσονίδης πεφοβημένος. αὐτὰρ ὅ γ' ἤδη
οἴμῃ θελγόμενος δολιχὴν ἀνελύετ' ἄκανθαν
γηγενέος σπείρης, μήκυνε δὲ μυρία κύκλα,
οἷον ὅτε βληχροῖσι κυλινδόμενον πελάγεσσι
κῦμα μέλαν κωφόν τε καὶ ἄβρομον· ἀλλὰ καὶ ἔμπης
ὑψοῦ σμερδαλέην κεφαλὴν μενέαινεν ἀείρας
ἀμφοτέρους ὀλοῇσι περιπτύξαι γενύεσσιν.
ἡ δέ μιν ἀρκεύθοιο νέον τετμηότι θαλλῷ,
βάπτουσ' ἐκ κυκεῶνος ἀκήρατα φάρμακ' ἀοιδαῖς,

ῥαῖνε κατ' ὀφθαλμῶν· περί τ' ἀμφί τε νήριλος ὀδμὴ
Φαρμάκου ὕπνον ἔβαλλε· γένυν δ' αὐτῇ ἐνὶ χώρῃ
ϑῆκεν ἐρεισάμενος· τὰ δ' ἀπείρονα πολλὸν ὀπίσσω
κύκλα πολυπρῄμνοιο διὲξ ὕλης τετάνυσθε.
ἔνθα δ' ὁ μὲν χρύσειον ἀπὸ δρυὸς αἶνυτο κῶας,
κούρης κεκλομένης· ἡ δ' ἔμπεδον ἐσθηνῖα
Φαρμάκῳ ἔψηχε ϑηρὸς κάρη, εἰσόκε δή μιν
αὐτὸς ἑὴν ἐπὶ νῆα παλινδρομάασθαι Ἰήσων
ἧνωγε, λεῖπεν δὲ πολύσκιον ἄλσος Ἄρηος.
ὡς δὲ σελήναιην διχομήνιδα παρθένος αἴγλην
ὑψόθεν ἐξανέχουσαν ὑπωρόφιος θαλάμοιο
λεπταλέῳ ἑανῷ ὑποΐσχεται· ἐν δέ οἱ ἦτορ
χαίρει δερκομένης καλὴν σέλας· ὣς τοτ' Ἰήσων
γηθόσυνος μέγα κῶας ἑαῖς ἐναείρατο χερσί·
καί οἱ ἐπὶ ξανθῇσι παρειάσιν ἠδὲ μετώπῳ
μαρμαρυγῇ ληνέων φλογὶ εἴκελον ἷζεν ἔρευθος.
ὅσση δὲ βινὸς βοὸς ἧνις, ἢ ἐλάφοια
γίγνεται, ἥν τ' ἀγρῶσται ἀχαιϊνέην καλέουσι,
τόσσον ἔην πάντῃ χρύσειον ἐφύπερθεν ἄωτον.
βεβρίθει λήνεσσιν ἐπηρεφές· ἤλιθα δὲ χθὼν
αἰὲν ὑπὸ πρὸ ποδῶν ἀμαρύσσετο νισσομένοιο.
ἤϊε δ' ἄλλοτε μὲν λαιῷ ἐπεισιμένος ὤμῳ
αὐχένος ἐξ ὑπάτοιο ποδηνεκὲς, ἄλλοτε δ' αὖτε
εἵλει ἀφασσόμενος· περὶ γὰρ δίεν, ὄφρα ἕ μή τις
ἀνδρῶν ἠὲ ϑεῶν νοσφίσσεται ἀντιβολήσας.
Ἠὼς μὲν ῥ' ἐπὶ γαῖαν ἐκίδνατο, τοὶ δ' ἐς ὅμιλον
ἷξον· ἐθάμβησαν δὲ νέοι μέγα κῶας ἰδόντες
λαμπόμενον, στεροπῇ ἴκελον Διός. ὦρτο δ' ἕκαστος

ψαῦσαι ἐελδόμενος, δέχθαι τ' ἐνὶ χερσὶν ἑῇσιν.
Αἰσονίδης δ' αὐτοὺς μὲν ἐρήτυε, τῷ δ' ἔπι φᾶρος
κάββαλε νηγάτεον· πρύμνῃ δ' ἐνεείσατο κούρην
ἀνθέμενος, καὶ τοῖον ἔπος μετὰ πᾶσιν ἔειπε.
"Μηκέτι νῦν χάζεσθε, φίλοι, πάτρηνδε νέεσθαι.
,, ἤδη γὰρ χρειὼ, τῆς εἵνεκα τήνδ' ἀλεγεινὴν
,, ναυτιλίην ἔτλημεν, ὀϊζύϊ μοχθίζοντες,
,, εὐπαλέως κούρης ὑπὸ δήνεσι κεκράανται.
,, τὴν μὲν ἐγὼν ἐθέλουσαν ἀνάξομαι οἴκαδ' ἄκοιτιν
,, κουριδίην· ἀτὰρ ὔμμες, Αχαιΐδος οἷά τε πάσης
,, αὐτῶν θ' ὑμείων ἐσθλὴν ἐπαρωγὸν ἐοῦσαν,
,, σώετε. δὴ γάρ που μάλ' ὀΐομαι εἶσιν ἐρύξων
,, Αἰήτης ὁμάδῳ πόντονδ' ἴμεν ἐκ ποταμοῖο.
,, ἀλλ' οἱ μὲν διὰ νηὸς, ἀμοιβαδὶς ἀνέρος ἀνὴρ
,, ἑζόμενος, πηδοῖσιν ἐρέσσετε· τοὶ δὲ βοείας
,, ἀσπίδας ἡμίσεες, δηΐων θοὸν ἔχμα βολάων,
,, προσχόμενοι, νόστῳ ἐπαμύνετε. νῦν ἐνὶ χερσὶ
,, παῖδας ἑοὺς, πάτρην τε φίλην, γεραρούς τε τοκῆας
,, ἴσχομεν· ἡμετέρῃ δ' ἐπερείδεται Ελλὰς ἐφορμῇ
,, ἠὲ κατηφείην, ἢ καὶ μέγα κῦδος ἀρέσθαι.
Ως φάτο, δῦνέ τε τεύχε' ἀρήϊα· τοὶ δ' ἰάχησαν
θεσπέσιον μεμαῶτες. ὁ δὲ ξίφος ἐκ κολεοῖο
σπασσάμενος, πρυμναῖα νεὼς ἀπὸ πείσματ' ἔκοψεν.
ἄγχι δὲ παρθενικῆς κεκορυθμένος ἰθυντῆρι
Αγκαίῳ παρέβασκεν· ἐπείγετο δ' εἰρεσίῃ νηῦς,
σπερχομένων ἄμοτον ποταμοῦ ἄφαρ ἐκτὸς ἐλάσσαι.

Ηδη δ' Αἰήτῃ ὑπερήνορι πᾶσί τε Κόλχοις

Μηδείης περίφυσλος ἔρως καὶ ἔργ' ἐτέτυκλο.
ἐς δ' ἀγορὴν ἀγέροντ' ἐνὶ τεύχεσιν· ὅσσα τε πόντου
κύμαλα χειμερίοιο κορύσσεται ἐξ ἀνέμοιο,
ἢ ὅσα Φύλλα χαμᾶζε περικλαδέος πίσεν ὕλης
Φυλλοχόῳ ἐνὶ μηνί· τίς ἂν τάδε τεκμήραιτο;
ὣς οἱ ἀφειρέσιοι ποταμοῦ παρεμέτρεον ὄχθας,
κλαγγῇ μαιμώοντες· ὁ δ' εὐτύκλῳ ἐνὶ δίφρῳ
Αἰήτης ἵπποισι μετέπρεπεν, οὓς οἱ ὄπασσεν
Ἥλιος, πνοιῇσιν ἐειδομένους ἀνέμοιο·
σκιῇ μέν ῥ' ἐνὶ χειρὶ σάκος δινωτὸν ἀείρων,
τῇ δ' ἑτέρῃ πεύκην περιμήκεα· πὰρ δέ οἱ ἔγχος
ἀντικρὺ τετάνυσλο πελώριον. ἡνία δ' ἵπποων
ἕντο χεροῖν Ἄψυρτος. ὑπεκπρὸ δὲ πόντον ἔταμνε
νηῦς ἥδη, κρατεροῖσιν ἐπειγομένη ἐρέτῃσι,
καὶ μεγάλου ποταμοῖο καταβλώσκοντι ῥεέθρῳ.
αὐτὰρ ἄναξ ἄτῃ πυλυπήμονι χεῖρας ἀείρας,
Ἥλιον καὶ Ζῆνα, κακῶν ἐπιμάρτυρας ἔργων,
κίκλετο· δειναὶ δὲ παντὶ παρασχεδὸν ἤπυε λαῷ·
"Εἰ μή οἱ κούρην αὐτάγρετον, ἢ ἀνὰ γαῖαν,
„ἢ πλωτῆς εὑρόντες ἔτ' εἰν ἁλὸς εἴδματι νῆα,
„ἄξουσι, καὶ θυμὸν ἐνιπλήσει, μενεαίνων
„τίσασθαι, τάδε πάντα δαήσονται κεφαλῇσι
„πάντα χόλον καὶ πᾶσαν ἐὴν ἐποδέγμενοι ἄτην.
Ὡς ἴφαθ' Αἰήτης· αὐτῷ δ' ἐνὶ ἤματι Κόλχοι
νῆάς τ' εἰρύσσαντο, καὶ ἄρμενα νηυσὶ βάλοντο,
αὐτῷ δ' ἤματι πόντον ἀνήϊον· οὐδέ κε Φαίης
τόσσον νηΐτην στόλον ἔμμεναι, ἀλλ' οἰωνῶν
ἰλαδὸν ἄσπετον ἔθνος ἐπιβρομέειν πελάγεσσιν.

Οἱ δ' ἀνέμου λαιψηρὰ, θεῆς βουλῇσιν, ἀέντος,
Ηρης, ὄφρ' ὤκιστα κακὸν Πελίαο δόμοισιν
Αἰαίη Μήδεια Πελασγίδα γαῖαν ἵκοιτο,
ἠοῖ ἐνὶ τριτάτῃ πρυμνήσια νηὸς ἔδησαν
Παφλαγόνων ἀκτῇσι, πάροιθ' Αλυος ποταμοῖο.
ἣ γάρ σφ' ἐξαποβάντας ἀρέσσασθαι θυέεσσιν
ἠνώγει Εκάτην. καὶ δὴ τὰ μὲν, ὅσσα θυηλὴν
κούρη πορσαίνουσα τιτύσκετο, μήτε τις ἴστωρ
εἴη, μήτ' ἐμὲ θυμὸς ἐποτρύνειεν ἀείδειν.
ἅζομαι αὐδῆσαι· τὸ γὲ μὴν ἕδος ἐξέτι κείνου,
ὅ ῥα θεᾷ ἥρωες ἐπὶ ῥηγμῖσιν ἔδειμαν,
ἀνδράσιν ὀψιγόνοισι μένει καὶ τῆμος ἰδέσθαι.
Αὐτίκα δ' Αἰσονίδης ἐμνήσατο, σὺν δὲ καὶ ὦλλοι
ἥρωες, Φινῆος, ὃ δὴ πλόον ἄλλον ἔειπεν
ἐξ Αἴης ἔσσεσθαι· ἀνώϊστος δ' ἐτέτυκτο
πᾶσιν ὁμῶς. Αργὸς δὲ λιλαιομένοις ἀγόρευσε.

"Νεύμεθ' ἐς Ορχομενὸν, τὴν ἔχραεν ὔμμι περῆσαι
„ νημερτὴς ὅδε μάντις, ὅτῳ ξυνέβητε πάροιθεν.
„ ἔστιν γὰρ πλόος ἄλλος, ὃν ἀθανάτων ἱερῆες
„ πέφραδον, οἳ Θήβης Τριτωνίδος ἐκγεγάασιν.
„ οὔπω τείρεα πάντα, τά τ' οὐρανῷ εἱλίσσονται,
„ οὐδέ τι πω Δαναῶν ἱερὸν γένος ἦεν ἀκοῦσαι
„ πευθομένοις· οἷοι δ' ἔσαν Αρκάδες Απιδανῆες,
„ Αρκάδες, οἳ καὶ πρόσθε Σεληναίης ὑδέονται
„ ζώειν, φηγὸν ἔδοντες ἐν οὔρεσιν· οὐδὲ Πελασγὶς
„ χθὼν τότε κυδαλίμοισιν ἀνάσσετο Δευκαλίδῃσιν,
„ ἦμος ὅτ' ἠερίη πολυλήϊος ἐκλήϊστο
„ μήτηρ Αἴγυπτος προτερηγενέων αἰζηῶν,

„ καὶ ποταμὸς Τρίτωνος εὐρέος, ᾧ ὕπο πᾶσα
„ ἄρδεται ἠερίη· Διόθεν δέ μιν οὔ ποτε δεύει
„ ὄμβρος· ἄλλις προχοῇσιν ἀναστιαχύουσιν ἄρουραι.
„ ἔνθεν δή τινα Φασὶ πέριξ διὰ πᾶσαν ὁδεῦσαι
„ Εὐρώπην Ατίην τε, βίῃ καὶ κάρτεϊ λαῶν
„ σφωϊτέρων, θάρσει τε πεποιθότα· μυρία δ' ἄσῃ
„ νάσσατ' ἐποιχόμενος, τὰ μὲν ἤ ποθι νειοτάοισιν,
„ ἠὲ καὶ οὔ· πουλὺς γὰρ ἄδην ἐπενήνοθεν αἰών.
„ Αἰά γε μὴν ἔτι νῦν μένει ἔμπεδον, υἱωνοί τε
„ τῶνδ' ἀνδρῶν, οὓς ὅς γε καθίσσαῖο ναιέμεν Αἶαν,
„ οἳ δή τοι γραπτῦς πατέρων ἔθεν εἰρύονται,
„ κύρβιας, οἷς ἔνι πᾶσαι ὁδοὶ καὶ πείρατ' ἔασιν
„ ὑγρῆς τε, τραφερῆς τε, πέριξ ἐπινισσομένοισιν.
„ ἔστι δέ τις ποταμὸς, ὕπατον κέρας Ωκεανοῖο,
„ εὐρύς τε, προβαθύς τε, καὶ ὀλκάδι νηῒ περῆσαι·
„ Ἴστρον μιν καλέοντες ἐκὰς διετεκμήραντο·
„ ὃς δή τοι τελέως μὲν ἀπείρονα τέμνετ' ἄρουραν
„ εἰς οἷος· πηγαὶ γὰρ ὑπὲρ πνοιὰς Βορέαο
„ Ριπαίοις ἐν ὄρεσσιν ἀπόπροθι μορμύρουσιν.
„ ἀλλ' ὁπόταν Θρῃκῶν Σκυθέων τ' ἐπιβήσεται οὔρους,
„ ἔνθα διχῆ τὸ μὲν ἔνθα μετ' Ιονίην ἅλα βάλλει
„ τῇδ' ὕδωρ, τὸ δ' ὅπισθε βαθὺν διὰ κόλπον ἵησι
„ σχιζόμενος πόντου Τριναχρίου εἰσανέχοντα,
„ γαίῃ ὃς ὑμετέρῃ παρακέκλιται, εἰ ἐτεὸν δὴ
„ γαίης ὑμετέρης Αχελωΐδες ἐξανίησιν.
Ως ἄρ' ἔφη· τοῖσι δὲ θεὰ τέρας ἐγγυάλιξεν
αἴσιον, ᾧ καὶ πάντες ἐπευφήμησαν ἰδόντες,
σέλλεσθαι τήνδ' εἶμον. ἐπιπρὸ γὰρ ὀλκὸς ἐτύχθη

οὐρανίης

εὐρανίης ἀκλῖνος, ὅση καὶ ἀμεύσιμον ἦε.
γηθόσυνοι δὲ Λύκοιο κατ' αὐτόθι παῖδα λιπόντες
λαίφεσι πεπταμένοισιν ὑπειρ ἅλα ναυτίλλοντο,
εὖρεα Παφλαγόνων θηεύμενοι. εὖδε Κάραμβιν
γνάμψαν, ἐπεὶ πνοιαί τε καὶ εὐρανίου πυρὸς αἴγλη
μεῖνεν, ἕως Ἰσῆρσιο μέγαν ῥόον εἰσαφίκοιτο.
Κόλχοι δ' αὖτ' ἄλλοι μὲν, ἐτώσια μασσεύοντες,
Κυανέας Πόντοιο δι' ἐκ πέτρας ἐπέρησαν·
ἄλλοι δ' αὖ ποταμὸν μετεκίαθον, οἵσιν ἄνασσεν
Ἄψυρτος. Καλὸν δὲ διὰ στόμα πεῖρε λιασθείς.
τῷ καὶ ὑπέφθη τούς γε, βαλὼν ὑπὲρ αὐχένα γαίης,
κόλπον ἔσω πόντοιο πανέσχαλον Ἰονίοιο.
Ἰσῆρῳ γάρ τις νῆσος ἔέργεται οὔνομα Πεύκη,
τριγλώχιν, εὖρος μὲν ἐς αἰγιαλοὺς ἀνέχουσα
στεινὸν δ' αὖτ' ἀίχθωνα ποτὶ ῥόον· ἀμφὶ δὲ δοιαὶ
σχίζονται προχοαί. τὴν μὲν καλέουσι Νάρηκος·
τὴν δ' ὑπὸ τῇ νεάτῃ, Καλὸν στόμα. τῇδε διαπρὸ
Ἄψυρτος Κόλχοι τε θοώτερον ὡρμήθησαν·
οἱ δ' ὑψοῦ νήσοιο κατ' ἀκροτάτης ἐνέοντο
τηλόθεν. εἰαμενῇσι δ' ἐν ἄσπετα πώεα λεῖπον
ποιμένες ἀγραυλοι, νηῶν φόβῳ, οἵά τε θῆρας
ὀσσόμενοι πόντου μεγακήτεος ἐξανιόντας.
οὐ γάρ πω ἁλίας γε πάρος ποτὲ νῆας ἴδοντο,
οὔτ' οὖν Θρῄξι μιγάδες Σκύθαι, οὔτε Σίγυνοι,
οὔτ' οὖν Γραυκένιοι, οὔθ' οἱ περὶ Λαύριον ἤδη
Σίνδοι ἐρημαῖον πεδίον μέγα ναιετάοντες.
αὐτὰρ ἐπεὶ τάφγουρον ὄρος, καὶ ἄπωθεν ἐόντα
Αἰγούρου ὄρεος σκόπελον παρὰ Καυλιακοῖο,

ᾧ πέρι δὴ σχίζων Ἴστρος ῥόον ἔνθα καὶ ἔνθα
βάλλει ἀλὸς, πεδίον τε τὸ Λαύριον ἠμείψαντο,
δή ῥα τότε Κρονίην Κόλχοι ἄλαδ' ἐκπερομολόντες,
πάντη, μή σφε λάθοιεν, ὑπεξεμήξαντο κελεύθους.
οἱ δ' ὄπιθεν ποταμοῖο κατήλυθον, ἐκ δ' ἐπέρησαν
θοιὰς Ἀρτέμιδος Βρυγκίδας ἀΐσχόθι νήσους.
τῶν ἤτοι ἑτέρῃ μὲν ἐν ἱερὸν ἔσκεν ἔδεθλον·
ἐν δ' ἑτέρῃ, πληθὺν πεφυλαγμένοι Ἀψύρτοιο,
βαῖνον· ἐπεὶ κείνας πολλῶν λίπον ἔνδοθι νήσους
αὖτως, ἀζόμενοι κούρην Διός· αἱ δὲ δὴ ἄλλαι,
εἰνόμεναι Κόλχοισι, πόρους εἴρυντο θαλάσσης.
ὡς δὲ καὶ εἰς ἄλλας πληθὺν λίπον ἀΐσχόθι νήσους
μέσφα Σαλαγκῶνος ποταμοῦ καὶ Νέστιδος αἴης.

Ἔνθα κε λευγαλέῃ Μινύαι τότε δηϊοτῆτι
παυρότεροι πλεόνεσσιν ὑπείκαθεν· ἀλλὰ πάροιθε
συνθεσίας, μέγα νεῖκος ἀλευόμενοι, ἐτάμοντο.
κῶας μὲν χρύσειον, ἐπεὶ σφίσιν αὐτὸς ὑπέστη
Αἰήτης, εἰ κεῖνοι ἀναπλήσειαν ἄεθλους,
ἔμπεδον εὐδικίῃ σφέας ἐξέμεν, εἴτε δόλοισιν,
εἴτε καὶ ἀμφαδίην αὖτως ἀέκοντος ἀπούρων·
αὐτὰρ Μήδειαν, τόδε γὰρ πέλεν ἀμφήριστον,
παρθέσθαι κούρῃ Λητωΐδι νόστιν ὁμίλου,
εἰσόκε τις δικάσῃσι θεμιστοῦχων βασιλήων,
εἴτε μιν εἰς πατρὸς χρειὼ δόμον αὖτις ἱκάνειν,
εἴτε μεθ' Ἑλλάδα γαῖαν ἀριστήεσσιν ἕπεσθαι.
Ἔνθα δ' ἐπεὶ τὰ ἕκαστα νόῳ πεμπάσσαντο κούρη,
δή ῥά μιν ὀξεῖαι κραδίην ἐλέλυξαν ἀνῖαι

νωλεμές· αἶψα δὲ νόσφιν Ιήσονα μοῦνον ἑταίρων
ἐκπροκαλεσσαμένη ἄγεν ἄλλυδις, ὄφρ' ἐλίασθεν
πολλὸν ἑκὰς, στονόεντα δ' ἐνωπαδὶς ἔκφατο μῦθον.
"Αἰσονίδη, τίνα τήνδε συναρτύνασθε μενοινὴν
„ ἀμφ' ἐμοί; ἠέ σε πάγχυ λαθιφροσύναις ἐνέηκαν
„ ἀγλαΐαι, τῶν δ' οὔ τι μετατρέπῃ, ὅσσ' ἀγόρευες
„ χρειοῖ ἐνισχόμενος; ποῦ τοι Διὸς Ικεσίοιο
„ ὅρκια; ποῦ δὲ μελιχραὶ ὑποσχέσιες βεβάασιν;
„ ἧς ἐγὼ οὐ κατὰ κόσμον, ἀναιδήτῳ ἰότητι,
„ πάτρην τε, κλέα τε μεγάρων, αὐτούς τε τοκῆας
„ νοσφισάμην, τά μοι ἦεν ὑπέρτατα· τηλόθι δ' οἴη
„ λυγρῇσι κατὰ πόντον ἅμ' ἁλκυόνεσσι φορεῦμαι,
„ σῶν ἕνεκεν καμάτων, ἵνα μοι σόος ἀμφί τε βουσὶν,
„ ἀμφί τε Γηγενέεσσιν, ἀναπλήσειας ἀέθλους.
„ ὕστατον αὖ καὶ κῶας, ἐφ' ᾧ πλόος ὔμμιν ἐτύχθη,
„ εἷλες ἐμῇ ματίῃ· κατὰ δ' οὐλοὸν αἶσχος ἔχευα
„ θηλυτέραις. τῷ φημὶ τεὴ κούρη τε, δάμαρ τε,
„ αὐτοκασιγνήτη τε μεθ' Ελλάδα γαῖαν ἕπεσθαι.
„ πάντη νυν πρόφρων ὑπερίστασο, μηδ' ἐμὲ μούνην
„ σεῖο λίπῃς ἀπάνευθεν, ἐποιχόμενος βασιλῆας.
„ ἀλλ' αὔτως εἴρυσο· δίκη δέ τοι ἔμπεδος ἔστω,
„ καὶ θέμις, ἣν ἄμφω συναρέσσαμεν· ἣ σύ γ' ἔπειτα
„ φασγάνῳ αὐτίκα τόνδε μέσον διὰ λαιμὸν ἀμῆσαι,
„ ὄφρ' ἐπὶ ἦρα φέρωμαι ἐοικότα μαργοσύνῃσι.
„ σχέτλιε, εἴ κεν δή με κασιγνήτοιο δικάσσῃ
„ ἔμμεναι οὗτος ἄναξ, τῷ ἐπίσχετε τάσδ' ἀλεγεινὰς
„ ἄμφω συνθεσίας, πῶς ἵξομαι ὄμματα πατρός;
„ ἠὲ μάλ' εὐκλειής; τίνα δ' οὐ τίσιν, ἠὲ βαρεῖαν

„ ἄτην οὐ σμυγερῶς, δεινῶν ὕπερ οἷα ἔοργα,
„ ὀτλήσω; οὔ κεν θυμηδέα νόστον ἔλοιο.
„ μὴ τόγε παμβασίλεια Διὸς τελέσειεν ἄκοιτις,
„ ἢ ἐπιχυδιάεις. μνήσαιο δέ κέν ποτ' ἐμεῖο,
„ σλευγόμενος καμάτοισι· δέρος δέ τοι ἶσον ὀνείρους
„ οἴῃ οἱ εἰς ἔρεβος μεταμώνιον. ἐκ δέ τε πάτρης
„ αὐτίκ' ἐμαί σ' ἐλάσειαν Ἐριννύες· οἷα καὶ αὐτὴ
„ σῇ πάθον ἀτροπίῃ. τὰ μὲν οὐ θέμις ἀκράαντα
„ ἐν γαίῃ πετέειν. μάλα γὰρ μέγαν ἤλιτες ὅρκον,
„ νηλεές· ἀλλ' οὔ θήν μοι ἐπιλλίζοντες ὀπίσσω
„ δὴν ἔσσεσθ' εὔκηλοι ἑκηβόλ γε συνθεσιάων.

Ὡς φάτ' ἀναζείουσα βαρὺν χόλον· ἵετο δ' ἥ γε
νῆα κλαδολέξαι· διά τ' ἔμπεδα πάντα κεάσσαι,
ἐν δὲ πεσεῖν αὐτὴ μαλερῷ πυρί. τοῖα δ' Ἰήσων
μειλιχίοις ἐπέεσσιν ὑποδείσας προσέειπεν.

„ Ἴσχεο, δαιμονίη· τὰ μὲν ἀνδάνει οὐδ' ἐμοὶ αὐτῷ.
„ ἀλλά τιν' ἀμβολίην διζήμεθα δηϊοτῆτος,
„ ὅσσον δυσμενέων ἀνδρῶν νέφος ἀμφιδέδηεν
„ εἵνεκα σεῦ. πάντες γὰρ, ὅσοι χθόνα τήνδε νέμονται,
„ Ἀψύρτῳ μεμάασιν ἀμυνέμεν, ὄφρα σε πατρὶ,
„ οἵά τε λῃσθεῖσαν, ὑποτρόπον οἰκαδ' ἄγοιτο.
„ αὐτοὶ δὲ σλυγερῷ κεν ὀλοίμεθα πάντες ὀλέθρῳ,
„ μίξαντες δαΐ χεῖρας· ὅπου καὶ ῥίγιον ἄλγος
„ ἔσσεται, εἴ σε θανόντες ἕλωρ κείνοισι λίποιμεν.
„ ἥδε δὲ συνθεσίη κρανέει δόλον, ᾧ μιν ἐς ἄτην
„ βήσομεν. οὐδ' ἂν ὁμῶς περιναιέται εἰσαΐοντες
„ Κόλχοις ἧρα φέροιεν ὑπὲρ σέο, νόσφιν ἄνακτος,
„ ὅς τοι ἀοσσητήρ τε κασίγνητός τε τέτυκται·

„ καὶ δ' ἂν ἐγὼ Κόλχοισιν ὑπείξαιμι πολεμίζειν
„ ἀντιβίην, ὅτε μή με διατμήξωσι νέεσθαι.
Ισκεν ὑποσαίνων· ἡ δ' οὐλοὸν ἔκφαλο μῦθον.
„ Φράζεό νυν. χρειὼ γὰρ ἀείκελίοισιν ἐπ' ἔργοις
„ καὶ τόδε μητιάασθαι, ἐπεὶ τοπρῶτον ἀάσθην
„ ἀμπλακίῃ, θεόθεν δὲ κακὰς ἤνυσσα μενοινάς.
„ τύνη μὲν κατὰ μῶλον ἀλέξεο δούρατα Κόλχων·
„ αὐτὰρ ἐγὼ κεῖνόν γε τεὰς ἐς χεῖρας ἱκέσθαι
„ μειλίξω· σὺ δέ μιν Φαιδροῖς ἀγαπάζεο δώροις·
„ εἴ κέν πως κήρυκας ἀπερχομένους πεπίθοιμι
„ οἰόθεν οἷον ἐμοῖσι συναρθμῆσαι ἑπαίεσσιν.
„ ἔνθ' εἴ τοι τόδε γ' ἔργον ἐφανδάνει, οὔ τι μεγαίρω,
„ κλεῖνέ τε, καὶ Κόλχοισιν ἀείρεο δηϊοτῆτα.
Ως τὼ γε ξυμβάντε μέγαν δόλον ἠρτύναντο
Αψύρτῳ, καὶ πολλὰ πόρον ξεινήϊα δῶρα,
οἷς μέτα καὶ πέπλον δόσαν ἱερὸν Υψιπυλείης
περφύρεον. τὸν μέν ῥα Διωνύσῳ κάμον αὐταὶ
Δίῃ ἐν ἀμφιέντῳ Χάριτες θεαί· αὐτὰρ ὃ παιδὶ
δῶκε Θόαντι μεταῦτις· ὁ δ' αὖ λίπεν Υψιπυλείῃ·
ἡ δ' ἔπορ' Αἰσονίδῃ πολέσι μετὰ καὶ τὸ φέρεσθαι
γλήνεσιν εὐεργὲς ξεινήϊον. οὔ μιν ἀφάσσων,
οὔτε κεν εἰσορόων, γλυκὺν ἵμερον ἐμπολήσειας.
τοῦ δὲ καὶ ἀμβροσίῃ ὀδμὴ πέλεν, ἐξέτι κείνου,
ἐξ οὗ ἄναξ αὐτὸς Νυσήϊος ἐξετέλεκτο
ἀκροχάλιξ οἴνῳ καὶ νέκταρι, καλὰ μεμαρπὼς
σῆθεα παρθενικῆς Μινωΐδος, ἣν ποτε Θησεὺς
Κνωσόθεν ἑσπομένην Δίῃ ἐνικάλλιπε νήσῳ·
ἡ δέ γε κηρύκεσσιν ἐπιξυνώσατο μύθους,

θελγέμεν, εὖτ' ἂν πρῶτα θεᾶς περὶ νηὸν ἵκηται
συνθεσίῃ, νυκτός τε μέλαν κνέφας ἀμφιβάλῃσιν,
ἐλθέμεν, ὄφρα δόλον συμφράσσεται, ὥς κεν ἕλοῦσα
χρύσειον μέγα κῶας, ὑπότροπος αὖτις ὀπίσσω
βαίη ἐς Αἰήταο δόμους· πέρι γάρ μιν ἀνώγῃ
υἱῆες Φρίξοιο δόσιν ξείνοισιν ἄγεσθαι·
τοῖα παραιφαμένη, θελκτήρια φάρμακ' ἔπασσεν
αἰθέρι καὶ πνοιῇσι, τά κεν καὶ ἄπωθεν ἐόντα
ἄγριον ἠλιβάτοιο κατ' οὔρεος ἤγαγε θῆρα.

Σχέτλι' Ἔρως, μέγα πῆμα, μέγα σθένος ἀνθρώποισιν,
ἐκ σέθεν οὐλόμεναί τ' ἔριδες, σθοναχαί τε, γόοι τε,
ἄλγεά τ' ἄλλ' ἐπὶ τοῖσιν ἀπείρονα τετρήχασι·
δυσμενέων ἐπὶ παιτὶ κορύσσεο, δαῖμον, ἀερθείς,
εἷος Μηδείῃ σθυγερὴν φρεσὶν ἔμβαλες ἄτην.
πῶς γάρ δὴ μετιόντα κακῷ ἐδάμασσεν ὀλέθρῳ
Ἀψυρτον; τὸ γὰρ ἡμὶν ἐπισχερὼ ἦεν ἀοιδῆς.
Ἦμος ὅτ' Ἀρτέμιδος νήσῳ ἔνι τήν γ' ἐλίποντο
συνθεσίῃ, τοί μέν ῥα διάνδιχα νηυσὶν ἔκελσαν
σφωϊτέραις κρινθέντες· ὁ δ' ἐς λόχον ἦεν Ἰήσων
δέγμενος Ἀψυρτόν τε, καὶ οὓς ἑξαῦτις ἑταίρους.
αὐτὰρ ὅ γ' αἰνοτάτῃσιν ὑποσχεσίῃσι δολωθεὶς
καρπαλίμως ἢ νηὶ διὲξ ἁλὸς οἶδμα περήσας,
νύχθ' ὑπὸ λυγαίην ἱερῆς ἐπεβήσατο νήσου·
οἷος δ' ἀντίκρυ μετιὼν πειρήσατο μύθοις
εἷο κασιγνήτης, (ἀταλὸς παΐς οἷα χαράδρης
χειμερίης, ἣν οὐδὲ δι' αἰζηοὶ περόωσιν)
εἶπε δόλον ξείνοισιν ἐπ' ἀνδράσι τεχνήσαιτο.

καὶ τὼ μὲν τὰ ἕκαστα συνήνεσαν ἀλλήλοισιν·
αὐτίκα δ' Αἰσονίδης πυκινοῦ ἐξάλλετο λόχοιο,
γυμνὸν ἀνασχόμενος παλάμῃ ξίφος· αἶψα δὲ κούρη
ἔμπαλιν ὄμματ' ἔνεικε, καλυψαμένη ὀθόνῃσι,
μὴ φόνον ἀθρήσειε καασιγνήτοιο τυπέντος.
τὸν δ' ὅ γε, βουλύτος ὥστε μέγαν κεραλκέα ταῦρον,
πλῆξεν ὀπισθίευσας νηοῦ σχεδόν, ὅν ποτ' ἔδειμαν
Ἀρτέμιδι Βρυγοὶ περιναιέται ἀντιπέρηθεν.
τοῦ ὅ γ' ἐνὶ προδόμῳ γυὺξ ἤρεπε· λοίσθια δ' ἦρως
θυμὸν ἀνασπείων χερσὶ μέλαν ἀμφοτέρῃσιν
αἷμα κατ' ὠτειλὴν ὑποείσχελο· τῆς δὲ καλύπτρην
ἀργυφέην καὶ πέπλον ἀλευομένης ἐρύθηνεν.
ὀξὺ δὲ παυδαμάτωρ λοξῷ ἴδεν οἷον ἔρεξαν
ἔμμαλε νηλεὴς ὀλοφώϊον ἔργον Ἐρινύς.
ἦρως δ' Αἰσονίδης ἐξάργμαλα τάμνε θανόντος,
τρὶς δ' ἀπέλειξε φόνου, τρὶς δ' ἐξ ἄγος ἔπλυσ' ὀδόντων,
ἦ θέμις αὐθέντῃσι δολοκλασίας ἱλάεσθαι.
ὑγρὸν δ' ἐν γαίῃ κρύψε νέκυν, ἔνθ' ἔτι νῦν περ
κεῖνται ὀστέα κεῖνα μετ' ἀνδράσιν Ἀψυρτεῦσιν.
Οἱ δ' ἄμυδις πυρσοῖο σέλας προπάροιθεν ἰδόντες,
τό σφιν παρθενικὴ τέκμαρ μετιοῦσιν ἄειρε,
Κολχίδος αἰγιόθι νηὸς ἐὴν παρὰ νῆα βάλοντο
ἥρωες· Κόλχων δ' ὄλεκον σίον, ἠύτε κίρκοι
φῦλα πελειάων, ἠὲ μέγα πῶϋ λέοντες
ἀγρότεροι κλονέουσιν ἐνὶ σταθμοῖσι θορόντες.
οὐδ' ἄρα τις κείνων θάνατον φύγε, πάντα δ' ὅμιλον,
πῦρ ἅτε, δηϊόωντες ἐπέδραμον· ὀψὲ δ' Ἰήσων
ἤντησε, μεμαὼς ἐπαμυνέμεν οὐ μάλ' ἀρωγῆς

δευομένοις· ἤδη δὲ καὶ ἀμφ' αὐτοῖο μέλοντο.
ἔνθα δὲ ναυτιλίης πυκινὴν πέρι μητιάασκον
ἑζόμενοι βουλήν· ἐπὶ δὲ σφίσιν ἤλυθε κούρη
Φραζομένοις· Πηλεὺς δὲ παροίτατος ἔκφαλο μῦθον.
"Ηδη νῦν κέλομαι νύκλωρ ἔτι νῆ' ἐπιβαίλλειν
εἰρεσίῃ περάαν πλόον ἀντίον, ὄφρ' ἐπέχουσι
δήϊοι· ἠῶθεν γὰρ ἐσαθρήσαντας ἕκαστα
ἔλπομαι οὐχ ἕνα μῦθον, ὅ τις προτέρωτε διέσθαι
ἡμέας ὀτρυνέει, τοὺς πεισέμεν· οἷα δ' ἄνακτος
εὖνιδες, ἀργαλέῃσι διχοστασίῃς κεδόωνται.
ῥηϊδίη δέ κεν ἄμμι, κεδασθέντων δίχα λαῶν,
ἦδ' εἴη μετέπειτα κατερχομένοισι κέλευθος.
Ὡς ἔφατ'· ἤνησαν δὲ νέοι ἕπος Αἰακίδαο.
βίμφα δὲ νῆ' ἐπιβάντες ἐπερρώοντ' ἐλάτῃσι
νωλεμὲς, ὄφρ' ἱερὴν Ηλεκτρίδα νῆσον ἵκοντο,
ἀλλάων ὑπάτην, ποταμοῦ σχεδὸν Ηριδανοῖο.

Κόλχοι δ', ὁππότ' ὄλεθρον ἐπεφράσθησαν ἄνακτος,
ἦτοι μὲν δίζεσθαι ἐπείχρεον ἔνδοθι πάσης
Αργὼ καὶ Μινύας Κρονίης ἁλός. ἀλλ' ἀπέρυκεν
Ηρη σμερδαλέῃσι κατ' αἰθέρος ἀστεροπῇσιν.
ἕστατον αὐτοὶ δ' αὖτε Κυταιίδος ἤθεα γαίης
σεύαντο, ἀτυζόμενοι χόλον ἄγριον Αἰήταο,
ἔμπεδα δ' ἄλλυδις ἄλλοι ἐφορμηθέντες ἔνασθεν.
οἱ μὲν ἐπ' αὐτάων νήσων ἔβαν, ἦσιν ἐπέσχον
ἤρωες, ναίουσι δ' ἐπώνυμοι Αψύρτοιο·
οἱ δ' ἄρ' ἐπ' Ιλλυρικοῖο μελαμβαθέος ποταμοῖο,
τύμβος ἵν' Αρμονίης Κάδμοιό τε, πύργον ἔδειμαν,

ἀνδράσιν

ἀνδράσιν Εγχελέεσσιν ἐφέστιοι· οἱ δ' ἐν ὄρεσσιν
ἐνναίουσιν, ἅπερ τε Κεραύνια κικλήσκονται,
ἔκτοθεν ἐξότε τούσγε Διὸς Κρονίδαο κεραυνοὶ
νῆσον ἐς ἀντιπέραιαν ἀπέτραπον ὁρμηθῆναι.

Ηρωες δ', ὅτε δή σφιν ἐείσατο νόστος ἀπήμων,
δή ῥα τότε προμολόντες, ἐπὶ χθονὶ πείσματ' ἔδησαν
Υλλήων. νῆσοι γὰρ ἐπιπροὔχοντο θαμειαὶ,
ἀργαλέην πλώουσιν ὁδὸν μεσσηγὺς ἔχουσαι.
οὐδέ σφιν, ὡς καὶ πρὶν, ἀνάρσια μητιάασκον
Υλλῆες· πρὸς δ' αὐτοὶ ἐμηχανόωντο κέλευθον,
μισθὸν ἀειράμενοι τρίποδα μέγαν Απόλλωνος.
δοιοὺς γὰρ τρίποδας τηλοῦ πόρε Φοῖβος ἄγεσθαι
Αἰσονίδῃ περόωντι κατὰ χρέος, ὁππότε Πυθὼ
ἱρὴν πευσόμενος μετεκίαθε τῆσδ' ὑπὲρ αὐτῆς
ναυτιλίης· πέπρωτο δ', ὅπη χθονὸς ἱδρυνθεῖεν,
μή ποτε τὴν δηΐοισιν ἀναστήσεσθαι ἰοῦσι.
τοὔνεκεν εἰσέτι νῦν κείνῃ ὅδε κεύθεται αἴῃ
ἀμφὶ πόλιν ἀγανὴν Υλληΐδα, πολλὸν ἔνερθεν
οὔδεος, ὥς κεν ἄφαντος ἀεὶ μερόπεσσι πέληται.
οὐ μὲν ἔτι ζώοντα καταυτόθι τέτμον ἄνακτα
Υλλον, ὃν εὐειδὴς Μελίτη τέκεν Ηρακλῆϊ,
δήμῳ Φαιήκων. ὃ γὰρ οἰκία Ναυσιθόοιο
Μάκριν τ' εἰσαφίκανε, Διωνύσοιο τιθήνην,
νιψόμενος παίδων ὀλοὸν φόνον· ἔνθ' ὅ γε κούρην
Αἰγαίου ἐδάμασσεν ἐρασσάμενος ποταμοῖο
Νηϊάδα Μελίτην· ἡ δὲ σθεναρὸν τέκεν Υλλον
δήμῳ Φαιήκων. ὁ μὲν οἰκία Ναυσιθόοιο

τυτθὸς ἐὼν ποτ' ἔναιεν· ἀταρ λίπε νῆσον ἔπειτα.
οὐ γὰρ ὅγ' ἠβήσας αὐτῇ ἐνὶ ἔλδετο νήτῳ
ναίειν, κειρανέοντος ἐπ' ὀφρύσι Ναυσιθόοιο·
βῆ δ' ἄλαδε Κρονίην, αὐτόχθονα λαὸν ἀγείρας
Φαιήκων· σὺν γάρ οἱ ἄναξ πόρσυνε κέλευθον
ἥρως Ναυσίθοος· τόθι δ' εἵσατο, καί μιν ἔπειφνον
Μέντορες, ἀγραύλοισιν ἀλεξόμενον περὶ βουσίν.

Ἀλλά, θεαὶ, πῶς τῆσδε παρὲξ ἁλὸς, ἀμφί τε γαῖαν
Αὐσονίην, νήσους τε Λιγυστίδας, αἳ καλέονται
Στοιχάδες, Ἀργῴης περιώσια σήματα νηὸς
νημερτὲς πέφανται; τίς ἀπόπροθι τόσσον ἀνάγκη
καὶ χρειὼ σφ' ἐκόμισσε; τίνες σφέας ἤγαγον αὖραι;

Αὐτόν που μεγαλωστὶ, διδυπότος Ἀψύρτοιο,
Ζῆνα, θεῶν βασιλῆα, χόλος λάβεν, οἷον ἔρεξαν.
Αἰαίης δ' ὁλοὸν τεκμήραλο δήνεσι Κίρκης
αἷμ' ἀπονιψαμένους, πρό τε μυρία πημανθέντας,
νοστήσειν. τὸ μὲν οὔ τις ἀριστήων ἐνέπεσεν·
ἀλλ' ἔθεον, γαίης Τλλυρίδος ἐξανιόντες,
τηλόθι· τὰς δ' ἀπέλειπον, ὅσαι Κόλχοισι πάροιθεν
ἔξεσαν πλήθοντο Λιβυρνίδες εἰν ἁλὶ νῆσοι,
Ισσα τε, Δυσκέλαδός τε, καὶ ἱμερτὴ Πιτύεια.
αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπὶ τῇσι παραὶ Κέρκυραν ἵκοντο,
ἔνθα Ποσειδάωνι Ασωπίδα νάσσατο κούρην,
νύκμον Κέρκυραν, ἑκὰς Φλιουντίδος αἴης,
ἁρπάξας ὑπ' ἔρωτι· μελαινομένην δέ μιν ἄνδρες
ναυτίλοι ἐκ πόντοιο κελαινῇ πάντοθεν ὕλῃ

ἐρχόμενοι, Κέρκυραν ἐπικλείουσι Μέλαιναν.
τῇ δ' ἔπι καὶ Μελίτην, λιαρῷ περιγηθέες οὔρῳ,
αἰπεινήν τε Κερωσσὸν, ὕπερθε δὲ πολλὸν ἐοῦσαν
Νυμφαίην παράμειβον, ἵνα κρείουσα Καλυψὼ
Ατλαντὶς ναίεσκε· τὰ δ' ἠεροειδέα λεύσσειν
οὖρεα δοιάζοντο Κεραύνια. καὶ τότε βουλὰς
ἀμφ' αὐτοῖς Ζηνός τε μέγαν χόλον ἐφράσαθ' Ἥρη.
μηδομένη δ' ἄνυσιν τοῖο πλόου, ὧρσεν ἀέλλας
ἀντικρὺ, ταῖς αὖτις ἀναρπάγδην φορέοντο
νήσου ἐπὶ κραναῆς Ηλεκτρίδος. αὐτίκα δ' ἄφνως
ἴαχεν ἀνδρομέῃ ἐνοπῇ μεσσηγὺ θεόντων
αὐδῆεν γλαφυρῆς νηὸς δόρυ, τό ῥ' ἀνὰ μέσσην
σπεῖραν Αθηναίη Δωδωνίδος ἥρμοσε φηγοῦ.
τοὺς δ' ὁλοὸν μεσσηγὺ δέος λάβεν εἰσαΐοντας
Φθογγήν τε, Ζηνός τε βαρὺν χόλον. οὐ γὰρ ἀλύξειν
ἔννεπεν οὔτε πόρους δολιχῆς ἁλὸς, οὔτε θυέλλας
ἀργαλέας, ὅτε μὴ Κίρκη Φόνου Ἀψύρτοιο
ποινὰ νίψειε· Πελυδεύκεα δ' εὐχετάασθαι
Κάστορά τ' ἀθανάτοισι θεοῖς ἥνωγε κελεύθους
Αὐσονίης ἔμπρησθε πορεῖν ἁλὸς, ἦ ἔνι Κίρκην
δήουσι, Πέρσης τε καὶ Ηελίοιο θύγατρα.

Ως Αργὼ ἰάχησεν ὑπὸ νηέφας· εἰ δ' ἀνόρουσαν
Τυνδαρίδαι, καὶ χεῖρας ἀνέσχεθον ἀθανάτοιτιν,
εὐχόμενοι τὰ ἕκαστα· κατηφείη δ' ἔχεν ἄλλους
ἥρωας Μινύας. ἡ δ' ἔσσυτο πολλὸν ἐπιπρὸ
λαίφεσιν, ἔς τ' ἔβαλον μύχατον ῥόον Ηριδανοῖο·
ἔνθα ποτ' αἰθαλόεντι τυπεὶς πρὸς σέρνα κεραυνῷ
ἡμιδαὴς Φαέθων πέσεν ἅρμαλος Ηελίοιο

λίμνης ἐς προχοὰς πολυξενθέος· ἡ δ' ἔτι νῦν περ
τραύματος αἰθομένοιο βαρὺν ἀνεκήκιεν ἀτμόν.
οὐδέ τις ὕδωρ κεῖνο διὰ πλεραὶ κοῦφα τανύστας
οἰωνὸς δύναται βαλέειν ὕπερ· ἀλλὰ μεσηγὺ
φλογμῷ ἐπιθρώσκει πεπυλημένος. ἀμφὶ δὲ κοῦραι
Ηλιάδες, ταναῇσιν ἐλιγμέναι αἰγείροισι,
μύρονται κωκυτὸν μέλεαι γόον· ἐκ δὲ φαεινὰς
ἠλέκτρου λιβάδας βλεφάρων προχέουσιν ἔραζε.
αἱ μέν τ' ἠελίῳ ψαμάθοις ἔπι τερπαίνονται·
εὖτ' ἂν δὲ κλύζῃσι κελαινῆς οἴδματι λίμνης
ἠϊόνας πνοιὴ, πολυκηχέος ἐξ ἀνέμοιο,
δὴ τότ' ἐς Ηριδανὸν προκυλίνδεται ἀθρόα πάντα
κυμαίνοντι ῥόῳ. Κελτοὶ δ' ἐπὶ βάξιν ἔθεντο,
ὡς ἄρ' Ἀπόλλωνος τάδε δάκρυα Λητοΐδαο
συμφέρεται δίναις, ἃ τε μυρία χεῦε πάροιθεν,
ἧμος Ὑπερβορέων ἱερὸν γένος εἰσαφίκανεν,
οὐρανὸν αἰγλήεντα λιτῶν· ἐκ πατρὸς ἐνιπῇς,
χωόμενος περὶ παιδὶ, τὸν ἐν λιταρῇ Λακερείῃ
δῖα Κορωνὶς ἔτικτεν ἐπὶ προχοῇς Αμύροιο.
καὶ τὰ μὲν ὡς κείνοισι μετ' ἀνδράσι κικλήϊσκει.
τοὺς δ' οὔτε βρώμης ἧρει πόθος, οὐδὲ ποτοῖο,
οὔτ' ἐπὶ γηθοσύνας τράπετο νόος. ἀλλ' ἄρα τοίγε
ἧματα μὲν σιγεύγοντο περὶ βλωχρὰν βαρύθοντες
ὀδμῇ λευγαλέῃ, τήν ῥ' ἄσχετον ἐξανίεσκον
τυφομένου Φαέθοντος ἐπιρροαὶ Ηριδανοῖο·
νυκτὸς δ' αὖ γόον ὀξὺν ὀδυρομένων ἐσάκουον
Ηλιάδων λιγέως· τὰ δὲ δάκρυα μυρομένῃσιν,
οἷον ἐλαιηραὶ σταγες, ὕδασιν ἐμφορέονται.

Ἐκ δὲ τόθεν Ροδανοῖο βαθὺν ῥόον εἰσανέβησαν,
ὅσσ' εἰς Ηιδανὸν μετανίσσεται· ἄμμιγα δ' ὕδωρ
ἐν ξυνοχῇ βέβρυχε κυκώμενον. αὐτὰρ ὁ γαίης
ἐκ μυχάτης, ἵνα τ' εἰσὶ πύλαι καὶ ἐδέθλια Νυκλὸς,
ἔνθεν ἀπορνύμενος, τῇ μέντ' ἐπερεύγεται ἀκλὰς
Ωκεανοῦ, τῇ δ' αὖτε μετ' Ιονίην ἅλα βάλλει,
τῇ δ' ἐπὶ Σαρδόνιον πέλαγος, καὶ ἀπείρονα κόλπον,
ἐπλὰ διὰ στομάτων ἴει ῥόον. ἐκ δ' ἄρα τοῖο
λίμνας εἰσέλασαν δυσχείμονας, αἵ τ' ἀνὰ Κελτῶν
ἤπειρον πέπλανται, ἀθέσφατοι· ἔνθα κεν οἵ γε
ἄτῃ ἀεικελίῃ πέλασσαν. Φέρε γάρ τις ἀπορρώξ
κόλπου ἐς Ωκεανοῖο, τὸν οὐ προδαέντες ἔμελλον
εἰσβαλέειν, τόθεν οὔ κεν ὑπότροποι ἐξεσάωθεν.
ἀλλ' Ηρη σκοπέλοιο καθ' Ερκυνίου ἰάχησεν,
οὐρανόθεν προθοροῦσα· φόβῳ δ' ἐτίναχθεν ἀϋτῆς
πάντες ὁμῶς· δεινὸν γὰρ ἐπὶ μέγας ἔβραχεν αἰθήρ.
ἂψ δὲ παλινδρομόωντο θεᾶς ὕπο, καί ῥ' ἐνόησαν
τὴν οἶμον, τῇ πέρ τε καὶ ἔπλετο νόστος ἰοῦσι.
δηναιοὶ δ' ἀκλὰς ἁλιμυρέας εἰσαφίκοντο,
Ηρης ἐννεσίῃσι, δι' ἔθνεα μυρία Κελτῶν
καὶ Λιγύων περάων ἀδήϊοι. ἀμφὶ γὰρ αἰνὴν
ἠέρα χεῦε θεὰ πάντ' ἤματα νισσομένοισι.
μεσσότατον δ' ἄρα τοί γε διὰ στόμα νηὶ βαλόντες
Στοιχάδας εἰσαπέβαν νήσους σόοι, εἵνεκα κούρων
Ζηνός· ἃ δὴ βωμοί τε καὶ ἱερὰ τοῖσι τέτυκται
ἔμπεδον· οὐδ' οἷον κείνῃς ἐπίκουροι ἔπεντο
ναυτιλίης· Ζεὺς δέ σφι καὶ ὀψιγόνων πόρε νῆας.
Στοιχάδας αὖτε λιπόντες ἐς Αἰθαλίην ἐπέρησαν

νῆσον, ἵνα ψηφῖσιν ἀπωμόρξαντο καμόντες
ἱδρῶ ἅλις· χροιῇ δὲ κατ' αἰγιαλοῖο κέχυνται
εἴκελαι· ἐν δὲ σόλοι καὶ τεύχεα θέσκελα κείνων·
ἐν δὲ λιμὴν Ἀργῷος ἐπωνυμίην πεφάτισται.

Καρπαλίμως δ' ἐνθένδε δι' ἐξ ἁλὸς οἶδμα νέοντο,
Αὐσονίης ἀκτὰς Τυρσηνίδας εἰσορόωντες·
ἶξον δ' Αἰαίης λιμένα κλυτόν· ἐκ δ' ἀρὰ νηὸς
πείσματ' ἐπ' ἠιόνων σχεδόθεν βάλον. ἐνθάδε Κίρκην
εὗρον ἁλὸς νοτίδεσσι κάρη ἐπιφραδρύνουσαν.
τοῖον γὰρ νυχίοισιν ὀνείρασιν ἐπλοίητο.
αἵματί οἱ θάλαμοί τε καὶ ἕρκεα πάντα δόμοιο
μύρεσθαι δόκεον· φλὸξ δ' ἀθρόα φάρμακ' ἔδαπτεν,
εἷσι πάρος ξείνους θέλγ' ἀνέρας, ὅσσις ἵκοιτο·
τὴν δ' αὐτὴ φονίῳ σβέσεν αἵματι πορφύρουσαν,
χερσὶν ἀφυσσαμένη· λῆξεν δ' ὀλοοῖο φόβοιο.
τῷ καὶ ἐπιπλομένης ἠοῦς νοτίδεσσι θαλάσσης
ἐγρομένη πλοκάμους τε καὶ εἵματα φαιδρύνεσκε.
θῆρες δ', οὐ θήρεσσιν ἐοικότες ὠμηστῆσιν,
οὐδὲ μὲν οὐδ' ἄνδρεσσιν ὁμὸν δέμας, ἄλλο δ' ἀπ' ἄλλων
συμμιγέες μελέων, κίον ἀθρόοι, ἠΰτε μῆλα
ἐκ σταθμῶν ἅλις εἶσιν ὀπηδεύοντα νομῆϊ.
τοίους καὶ προτέρης ἐξ ἰλύος ἐβλάστησε
χθὼν αὐτὴ μιχθεῖσιν ἀρηραμένους μελέεσσιν,
οὔπω διψαλέῳ μάλ' ὑπ' ἠέρι πιληθεῖσα,
οὐ δέ πω ἀζαλέοιο βολαῖς τόσον ἠελίοιο
ἰκμάδας αἰνυμένη· τὰ δ' ἐπὶ σλίγας ἤγαγεν αἰὼν
συγκρίνασ'· τὼς οἵ γε φυὴν ἀΐδηλοι ἔσαντο.

ἤρωας δ' ἕλε θάμβος ἀπείριτον· αἶψα δ' ἕκαστος
Κίρκης εἴς τε φυὴν, εἴς τ' ὄμματα παπταίνεσκε,
βεῖα κασιγνήτην φάσαν ἔμμεναι Αἰήταο.
Ἡ δ' ὅτε δὴ νυχίων ἀπὸ δείματα πέμψεν ὀνείρων
αὐτίκ' ἔπειτ' ἄψορρον ἀπέσκιχε· τοὺς δ' ἅμ' ἕπεσθαι,
χειρὶ καταρέξασα, δολοφροσύνῃσιν ἄνωγεν.
ἔνθ' ἤτοι πληθὺς μὲν ἐφετμαῖς Αἰσονίδαο
μίμνεν ἀπηλεγέως· ὁ δ' ἐρύσσατο Κολχίδα κούρην.
ἄμφω δ' ἑσπέσθην αὐτὴν ὁδὸν, ἧς τ' ἀφίκοντο
Κίρκης ἐς μέγαρον· τοὺς δ' ἐν λιπαροῖσι κέλευσεν
ἧσ γε θρόνοις ἕζεσθαι, ἀμηχανέουσα κιόντων.
τὼ δ' ἄνεω καὶ ἄναυδοι ἐφ' ἑστίῃ αἰξάντες
ἵζανον, ἥ τε δίκη λυγροῖς ἱκέτῃσι τέτυκται,
ἡ μὲν ἐπ' ἀμφοτέρῃς θεμένη χείρεσσι μέτωπα,
αὐταὰρ ὁ κωπῆεν μέγα Φάσγανον ἐν χθονὶ πήξας,
ᾧπερ τ' Αἰήταο παΐν κλάνεν· οὐδέ ποτ' ὄσσε
ἰθὺς ἐνὶ βλεφάροισιν ἀνέσχεθον. αὐτίκα δ' ἔγνω
Κίρκη Φύξιον εἶτον, ἀλιτροσύνας τε Φόνοιο.
τῷ καὶ ὀπιζομένη Ζηνὸς θέμιν Ἱκεσίοιο,
ὃς μέγα μὲν κοτέει, μέγα δ' ἀνδροφόνοισιν ἀρήγει,
βέξε θυηπολίην, οἵη τ' ἀπολυμαίνοιτο
νηλειεῖς ἱκέται, ὅτ' ἐφέστιοι ἀνδιόωσι.
πρῶτα μὲν ἀτρέπτοιο λυτήριον ἧ γε Φόνοιο
τειναμένη καθύπερθε συὸς τέκος, ἧς ἔτι μαζοὶ
πλήμμυρον λοχίης ἐκ νηδύος, αἵματι χεῖρας
τέγγεν, ἐπιτμήγουσα δέρην· αὖτις δὲ καὶ ἄλλοις
μείλισσε χύτλοισι, καθάρσιον ἀίσκαλέουσα

Ζῆνα, παλαμναίων τιμήορον ἱκεσιάων.
ὸ καὶ τὰ μὲν ἀθρόα πάντα δόμων ἐκ λύματ' ἔνειχεν
Νηϊάδες πρόωλοι, ταὶ οἱ πόρσυνον ἔπαστα.
ἡ δ' εἴσω πελάνους μειλιχρά τε νηφαλίῃσι
δαῖεν ἐπ' εὐχωλῇσι παρέστιος, ὄφρα χόλοιο
σμερδαλέας παύσειεν Ερινύας, ἠδὲ καὶ αὐτὸς
εὐμειδής τε πέλοιτο καὶ ἤπιος ἀμφοτέροισιν,
εἴτ' οὖν ὀθνείῳ μεμιασμένοι αἵματι χεῖρας,
εἴτε καὶ ἐμφύλῳ προσκηδέες ἀνλιόωσιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ μάλα πάντα πονήσατο, δὴ τότ' ἔπειτα
εἶσεν ἐπὶ ξεστοῖσιν ἀναστήσασα θρόνοισι,
καὶ δ' αὐτὴ πέλας ἷζεν ἐνωσαδίς. αἶψα δὲ μύθῳ
χρειὼ, νακτιλίην τε, διακριδὸν ἐξερέεινεν,
ἠδ' ὁπόθεν μετὰ γαῖαν ἐὴν καὶ δώματ' ἰόντες
αὖτως ἰδρύνθησαν ἐφέστιοι. ἡ γὰρ ὀνείρων
μνῆστις ἀειπελίη δῦνε φρένας ὁρμαίνουσαν·
ἷετο δ' αὖ κούρης ἐμφύλιον ἵδμεναι ὁμφὴν,
αὐτίχ' ὅπως ἐνόησεν ἀπ' οὔδεος ὅσσε βαλοῦσα.
πᾶσα γὰρ Ηελίου γενεὴ ἀρίδηλος ἰδέσθαι
ἦεν, ἐπεὶ βλεφάρων ἀποτηλόθι μαρμαρυγῇσιν
οἷόν τε χρυσείην ἀνλιώπιον ἷεσαν αἴγλην.
ἡ δ' ἄρα τῇ τὰ ἕκαστα διειρομένη κατέλεξε,
Κολχίδα γῆρυν ἰεῖσα, βαρύφρονος Αἰήταο
κούρη μειλιχίως, ἠμὲν σίόλον, ἠδὲ κελεύθους
ἠρώων, ὅσα τ' ἀμφὶ θοοῖς ἐμόγησαν ἀέθλοις·
ὥς τε κασιγνήτης πολυκηδέος ἤλιτε βουλαῖς,
ὥς τ' ἀπονόσφιν ἄλυξεν ὑπέρβια δείματα πατρὸς

σὺν

σὺν παισὶ Φρίξοιο· Φόνον δ' ἀλέεινεν ἐνίσπειν
Αἰήτεω. τὴν δ' οὔ τι νόῳ λάθεν· ἀλλὰ καὶ ἔμπης
μυρομένην ἐλέηρεν, ἔπος δ' ἐπὶ τοῖσιν ἔειπε.
"Σχετλίη, ἦ ῥα κακὸν καὶ ἀεικέα μήσαο νόστον.
"ἔλπομαι οὐκ ἐπὶ δήν σε βαρὺν χόλον Αἰήταο
"ἐκφυγέειν· τάχα δ' εἶσι καὶ Ἑλλάδος ἤθεα γαίης
"τιτόμενος Φόνου υἷος, ὅτ' ἄσχετα ἔργ' ἐτέλεσσας.
"ἀλλ' ἐπεὶ οὖν ἱκέτις καὶ ὁμόγνιος ἔπλευ ἐμεῖο,
"ἄλλο μὲν οὔ τι κακὸν μητίσομαι ἐνθάδ' ἰοῦσῃ·
"ἔρχεο δ' ἐκ μεγάρων ξείνῳ συνοπαδὸς ἐοῦσα,
"ὄφρα τεῦτον ἄϊστον ἀείρας πατρὸς ἄγευθε·
"μηδ' ἐμὲ γουνάσσαιο ἐφέσσιος, οὐ γὰρ ἔγωγε
"αἰνήσω βουλάς τε σέθεν καὶ ἀεικέα φύξιν.
Ὡς φάτο· τὴν δ' ἀμέγαρτον ἄχος λάβεν· ἀμφὶ δὲ πέπλον
ὀφθαλμοῖσι βαλοῦσα, γόον χέεν, ὄφρα μιν ἧρως,
χειρὸς ἐπισχόμενος, μεγάρων ἐξῆγε θύραζε
δείματι παλλομένην· λεῖπον δ' ἄπο δώματα Κίρκης.

Οὐδ' ἄλοχον Κρονίδαο Διὸς λάθον· ἀλλά οἱ Ἶρις
πέφραδεν, εὖτ' ἐνόησεν ἀπὸ μεγάροιο κιόντας.
αὐτὴ γάρ μιν ἄνωγε δικευέμεν, ὁππότε νῆα
σλείχοιεν, τὸ καὶ αὖτις ἐποτρύνουσ' ἀγόρευεν.
"Ἶρι φίλη, νῦν, εἴ ποτ' ἐμὰς ἐτέλεσσας ἐφετμάς,
"εἰδ' ἄγε, λαιψηρῇσι μετοιχομένη πλεύγεσσι,
"δεῦρο Θέτιν μοι ἄνωχθι μολεῖν ἁλὸς ἐξανιοῦσαν.
"κείνης γὰρ χρειὼ με κιχάνεται. αὐτὰρ ἔπειτα
"ἐλθεῖν εἰς ἀκτὰς, ὅθι τ' ἄκριες Ηφαίστοιο
"χάλκειοι σιδέρῃσιν ἀράσσονται τυπίδεσσιν·

„ εἰσὰ δὲ κοιμῆσαι Φύσας πυρὸς, εἰσόκεν Ἀργὼ
„ τάσγε παρεξελάσῃσιν. ἀταὶρ καὶ ἐς Αἴολον ἐλθεῖν,
„ Αἴολον, ὅσθ' ἀνέμοις αἰθρηγενέεσσιν ἀνάσσει·
„ καὶ δὲ τῷ εἰπέμεναι τὸν ἐμὸν νόον, ὥς κεν ἀήτας
„ πάντας ἀπολήξειεν ὑπ' ἠέρι, μηδέ τις αὔρη
„ τρηχύνοι πέλαγος· Ζεφύρου γε μὲν οὖρος ἀήτω,
„ ὄφρ' οἵ γ' Ἀλκινόου Φαιήκιδα νῆσον ἵκωνται.
Ὡς ἔφατ'· αὐτίκα δ' Ἶρις ἀπ' Οὐλύμποιο θοροῦσα
τέμνε, τανυσσαμένη κοῦφα πτερά. δῦ δ' ἐνὶ πόντῳ
Αἰγαίῳ, τόθι πέρ τε δόμοι Νηρῆος ἔασι.
πρώτην δ' εἰσαφίκανε Θέτιν, καὶ ἐπέφραδε μῦθον
Ἥρης ἐννεσίης, ὥρσέ τέ μιν εἰς ἓ νέεσθαι.
δεύτερα δ' εἰς Ἥφαιστον ἐδύσατο· παῦσε δὲ τόν γε
μίμφα σιδηρείων τυπίδων· ἔσχοντο δ' ἀΰτμῆς
αἰθαλέοι πρηστῆρες. ἀταὶρ τρίτον εἰσαφίκανεν
Αἴολον Ἱππότεω παῖδα κλυτόν. ὄφρα δὲ καὶ τῷ
ἀγγελίην φαμένη θοὰ γούνατα παῦσεν ὁδοῖο,
τόφρα Θέτις, Νηρῆα κασιγνήτας τε λιποῦσα,
ἐξ ἁλὸς Οὐλυμπόνδε θεὰν μετεκίαθεν Ἥρην·
ἡ δέ μιν ἆσσον ἑεῖο παρεῖπέ τε, φαῖνέ τε μῦθον.
„ Κέκλυθι νῦν, Θέτι δῖα, τά τοι ἐπιέλδομ' ἐνίσπειν.
„ οἶσθα μὲν ὅσσον ἐμῇσιν ἐνὶ φρεσὶ τίεται ἥρως
„ Αἰσονίδης, οἵ τ' ἄλλοι ἀοσσητῆρες ἀέθλου,
„ οἵως τέ σφ' ἐσάωσα διὰ πλαγκτὰς περόωντας
„ πέτρας, ἔνθα πυρὸς δειναὶ βρομέουσι θύελλαι,
„ κύματά τε σκληρῇσι περιβλύει σπιλάδεσσι.
„ νῦν δὲ πυρὰ Σκύλλης σκόπελον μέγαν, ἠδὲ Χάρυβδιν
„ δεινὸν ἐρευγομένην, δέχεται ὁδός. ἀλλά σε χὰρ δὴ

„ ἐξέτι νηπυτίης αὐτὴ τρέφον, ἠδ' ἀγάασσα
„ ἔξοχον ἀλλάων, αἴ τ' εἰν ἁλὶ ναιετάουσιν,
„ οὔνεκεν οὐκ ἔτλης εὐνῇ Διὸς ἱεμένοιο
„ λέξασθαι. κείνῳ γὰρ ἀεὶ τάδε ἔργα μέμηλεν,
„ ἠὲ σὺν ἀθανάτῃς, ἠὲ θνητῇσιν ἰαύειν.
„ ἀλλ' ἐμὲ αἰδομένη καὶ ἐνὶ φρεσὶ δειμαίνουσα,
„ ἠλεύω· ὁ δ' ἔπειτα πελώριον ὄρκον ὄμοσσε,
„ μήποτέ σ' ἀθανάτοιο θεοῦ καλέεσθαι ἄκοιτιν.
„ ἔμπης δ' οὐ μεθίεσκεν ὀπιπεύων ἀέκουσαν,
„ εἰσότε οἱ πρέσβειρα Θέμις κατέλεξεν ἅπαντα,
„ ὡς δή τοι πέπρωται ἀμείνονα πατρὸς ἑοῖο
„ παῖδα τεκεῖν· τῷ καί σε λιλαιόμενος μεθέηκε,
„ δείματι, μή τις ἑοῦ ἀντάξιος ἄλλος ἀνάσσοι
„ ἀθανάτων, ἀλλ' αἰὲν ἐὼν κρατὸς εἰρύσιτο.
„ αὐτὰρ ἐγὼ τὸν ἄριστον ἐπιχθονίων πόσιν εἶναι
„ δῶκά τοι, ὄφρα γάμου θυμηδέος ἀντιάσειας,
„ τέκνα τε φιτύσαιο· θεοὺς δ' ἐς δαῖτ' ἐκάλεσσα
„ πάντας ὁμῶς· αὐτὴ δὲ σέλας χείρεσσιν ἀνέσχον
„ νυμφίδιον, κείνης ἀγανόφρονος εἵνεκα τιμῆς.
„ ἀλλ' ἄγε, καὶ τινά τοι νημερτέα μῦθον ἐνίψω.
„ εὖτ' ἂν ἐς Ηλύσιον πεδίον τεὸς υἱὸς ἵκηται,
„ ὃν δὴ νῦν Χείρωνος ἐν ἤθεσι Κενταύροιο
„ Νηϊάδες κομέουσι, τεοῦ λίσσοντα γάλακτος,
„ χρειὼ μιν κούρης πόσιν ἔμμεναι Αἰήταο
„ Μηδείης· σὺ δ' ἄρηγε νυῷ ἐκυρή περ ἐοῦσα,
„ ἠδ' αὐτῷ Πηλῆϊ. τί τοι χόλος ἐσλήριπται;
„ αἰάσθη. καὶ γάρ τε θεοὺς ἐσινίσσεται ἄτη.
„ καὶ μὲν ἐφημοσύνῃσιν ἐμαῖς Ηφαιστον οἴω

„ λωφήσειν πρήσσοντα πυρὸς μένος, Ἰαπετιάδην δὲ
„ Αἴολον ὠκείας ἀνέμων αἴσας ἐρύξειν,
„ νότφιν ἐϋσταθέος Ζεφύροιο, τείως κεν ἵκωνται
„ Φαιήκων λιμένας· σὺ δ' ἀκηδέα μήδεο νόστον.'
„ δεῖμα δέ τοι πέτραι καὶ ὑπέρβια κύματ' ἔασι
„ μοῦνον, ἃ κε τρέψαιο καασιγνήτῃσι σὺν ἄλλαις.
„ μηδὲ σύ γ' ἠὲ Χάρυβδιν ἀμηχανέοντας ἐάσῃς
„ ἐσβαλέειν, μὴ πάντας ἀναβρίξασα Φέρῃσιν,
„ ἠὲ παρὰ Σκύλλης σιγηρὸν κευθμῶνα νέεσθαι,
„ Σκύλλης Αὐσονίης ὀλοόφρονος, ἣν τέκε Φόρκῳ
„ νυκλιπόλος Ἑκάτη, τήν τε κλείουσι Κράταιϊν,
„ μήπως σμερδαλέῃσιν ἐπαΐξασα γένυσσι
„ λεκλεὺς ἡρώων δηλήσεται. ἀλλ' ἔχε νῆα
„ κεῖσ', ὅθι περ τυτθή γε πυραίβασις ἔστετ' ἀλέθρου.
Ὡς φάτο· τὴν δὲ Θέτις τοίῳ προσελέξατο μύθῳ·
" Εἰ μὲν δὴ μαλεροῖο πυρὸς μένος, ἠδὲ θύελλαι
„ ζαχρηεῖς λήξουσιν ἐτήτυμον, ἦτ' ἂν ἔγωγε
„ Θαρσαλέη Φαίην, καὶ κύματος ἀντιόωντος,
„ νῆα σαωσέμεναι, Ζεφύρου λίγα κινυμένοιο.
„ ἀλλ' ὥρη δολιχήν τε καὶ ἄσπετον οἶμον ὁδεύειν,
„ ὄφρα κασιγνήτας μετελεύσομαι, αἵ μοι ἀρωγοὶ
„ ἔσσονται, καὶ νηὸς ὅθι πρυμνήσι' ἀνῆπται,
„ ὥς κεν ὑπηῶοι μνησαίατο νόστον ἑλέσθαι.
Ἦ, καὶ ἀναίξασα κατ' αἰθέρος ἔπτατο δίναις
κυανέου πόντοιο· κάλει δ' ἐπαμυνέμεν ἄλλας
αὐτοκασιγνήτας Νηρηΐδας· αἱ δ' ἅμα πᾶσαι
ἤντεον ἀλλήλῃσι· Θέτις δ' ἀγόρευεν ἑκάστην
Ἥρης· αἶψα δ' ἵκανε μετ' Αὐσονίην ἅλα πᾶσας.

αὐτὴ δ' ὠκυτέρη ἁμαρύγματος, ἠὲ βολάων
ἠελίου, ὅτ' ἄνεισι περαίης ὑψόθι γαίης,
σεύατ' ἴμεν λαιψηρὰ δι' ὕδατος, ἕς τ' ἀφίκανεν
ἀκλὴν Αἰαίην Τυρσηνίδος ἠπειρῶιο.
τοὺς δ' εὗρε παρὰ νηὶ σάλῳ βιοῶντάς τ' ὀϊσθῶν
τερπομένους· ἡ δ' ἄσσον ὀρεξαμένη χερὸς ἄκρης
Αἰακίδεω Πηλῆος· ὃ γάρ ῥά οἱ ἦεν ἀκοίτης,
οὐδέ τις εἰσιδέειν δύνατ' ἔμπεδον· ἀλλ' ἄρα τῷ γε
αἴῳ ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἐείσατο, φώνησέν τε.
"Μηκέτι νῦν ἀκλαῖς Τυρσηνίσιν ἧσθε μένοντες·
»ἠῶθεν δὲ θοῆς πρυμνήσια λύετε νηὸς,
»Ἠρῃ πειθόμενοι ἐπαρηγόνι τῆς γὰρ ἐφετμῇς
»πασσυδίῃ κοῦραι Νηρηΐδες ἀντιόωσι,
»νῆα διὲκ πέτρας, αἵ τε Πλαγκλαὶ κικλέονται,
»ῥυσόμεναι. κείνη γὰρ ἐναίσιμος ὔμμι κέλευθος.
»ἀλλὰ σὺ μή τῳ ἐμὸν δείξῃς δέμας, εὖτ' ἂν ἴδηαι
»ἀντομένην σὺν τῇτι· νόῳ δ' ἔχε, μή με χολώσῃς
»πλεῖον ἔτ', ἢ τοπάροιθεν ἀπηλεγέως ἐχόλωσας.
Η, καὶ ἔπειτ' ἀΐδηλος ἐδύσατο βένθια πόντου·
τὸν δ' ἄχος αἰνὸν ἔτυψεν, ἐπεὶ πάρος οὐκέτ' ἰοῦσαν
ἔδρακεν, ἐξότε πρῶτα λίπεν θάλαμόν τε καὶ εὐνὴν,
χωσαμένη Αχιλῆος ἀγαυοῦ νηπιάχοντος.
ἡ μὲν γὰρ βροτέας αἰεὶ περὶ σάρκας ἔδαιε
νύκτα διὰ μέσσην φλογμῷ πυρός· ἦμαρ δ' αὖτε
ἀμβροσίῃ χρίεσκε τέρεν δέμας, ὄφρα πέλοιτο
ἀθάνατος, καί οἱ σιγερὸν χροὶ γῆρας ἀλάλκοι.
αὐτὰρ ὅ γ' ἐξ εὐνῆς ἀνιπτάλμενος εἰστενόχωσε
παῖδα φίλον σπαίροντα διὰ φλογός· ἦκε δ' ἀΰτὴν

σμερδαλέην ἐσιδὼν, μέγα νήπιος· ἡ δ' ἀΐουσα
τὸν μὲν ἄρ' ἁρπάγδην χαμάδις βάλε κεκληγῶτα·
αὐτὴ δὲ πνοιῇ ἰκέλη δέμας, ἠΰτ' ὄνειρος,
βῆ ῥ' ἴμεν ἐκ μεγάροιο θοῶς, καὶ ἐσήλατο πόντον
χωσαμένη· μετὰ δ' οὔ τι παλίσσυτος ἵκετ' ὀπίσσω.
τῷ μὲν ἀμηχανίη δῆσε φρένας· ἀλλὰ καὶ ἔμπης
πᾶσαν ἐφημοσύνην Θέτιδος μετέειπεν ἑταίροις.
οἱ δ' ἄρα μεσσηγὺς λῆξαν καὶ ἔπαυσαν ἀέθλους,
ἐσσυμένως δόρπον τε χαμεύνας τ' ἀμφεπένοντο,
τῇς ἔνι δαισάμενοι νύκτ' ἄεσαν, ὡς τοπάροιθεν.

Ημος δ' ἄκρον ἔβαλλε φαεσφόρος οὐρανὸν Ηὼς,
δὴ τότε λαιψηροῖο κατηλυσίῃ Ζεφύροιο
βαῖνον ἐπὶ κληΐδας ἀπὸ χθονός· ἐκ δὲ βυθοῖο
εὐναίας εἷλκον περιγηθέες, ἄλλα τε πάντα
ἄρμενα μηρύοντο κατὰ χρέος· ὕψι δὲ λαῖφος
εἴρυσσαν τανύσαντες ἐν ἱμάντεσσι κεραίης.
νῆα δ' ἐϋκραὴς ἄνεμος φέρεν. αἶψα δὲ νῆσον
καλὴν, ἀνθεμόεσσαν ἐσέδρακον, ἔνθα λίγειαι
Σειρῆνες σίνοντ' Αχελωΐδες, ἡδείῃσι
θέλγουσαι μολπῇσιν, ὅτις παρὰ πεῖσμα βάλοιτο.
τὰς μὲν ἄρ' εὐειδὴς Αχελώῳ εὐνηθεῖσα
γείνατο Τερψιχόρη, Μουσέων μία· καί ποτε Δηοῦς
θυγατέρ' ἰφθίμην ἀδμῆτ' ἔτι πορσαίνεσκον
ἄμμιγα μελπόμεναι· τότε δ' ἄλλο μὲν οἰωνοῖσιν,
ἄλλο δὲ παρθενικῇς ἐναλίγκιαι ἔσκον ἰδέσθαι.
αἰεὶ δ' εὐόρμου δεδοκημέναι ἐκ περιωπῆς
ἦ θαμὰ δὴ πολέων μελιηδέα νόστον ἕλοντο,

τηκεδόνι Φθινύθουσαι· ἀπηλεγέως δ' ἄρα καὶ τοῖς
ἴεσαν ἐκ στομάτων ὅπα λείριον. οἱ δ' ἀπὸ νηὸς
ἤδη πείσματ' ἔμελλον ἐπ' ἠϊόνεσσι βαλέσθαι,
εἰ μὴ ἄρ' Οἰάγροιο πάϊς Θρηίκιος Ὀρφεὺς
βιστονίην ἐνὶ χερσὶν ἑαῖς φόρμιγγα τανύσσας
κραιπνὸν ἐὐτροχάλοιο μέλος κανάχησεν ἀοιδῆς,
ὄφρ' ἅμυδις κλονέοντος ἐπιβρομέοιντο ἀκουαὶ
κρεγμῷ· παρθενικὴν δ' ἐνοπὴν ἐδιήσατο φόρμιγξ.
νῆα δ' ὁμοῦ Ζέφυρός τε καὶ ἠχῆεν φέρε κῦμα
πρυμνόθεν ὀρνύμενον· ταὶ δ' ἄκριτον ἴεσαν αὐδήν.
ἀλλὰ καὶ ὡς Τελέοντος ἐὺς παΐς, οἷος ἑταίρων
προφθάμενος, ξεστοῖο καλὰ ζυγοῦ ἔνθορε πόντῳ
Βούτης, Σειρήνων λιγυρῇ ὑπὸ θυμὸν ἰαυθείς·
νῆχε δὲ πορφυρέοιο δι' οἴδματος, ὄφρ' ἐπιβαίη
σχέτλιος. ἦ τέ οἱ αἶψα καλαυτόθι νόστον ἀπηύρων·
ἀλλά μιν οἰκτείρασα θεὰ Ερυκος μεδέουσα
Κύπρις ἔτ' ἐν δίναις ἀνερείψαλο, καί ῥ' ἐσάωσε
πρόφρων ἀντομένη Λιλυβηΐδα ναιέμεν ἄκρην.
οἱ δ' ἄχεϊ σχόμενοι τὰς μὲν λίπον, ἄλλα δ' ὄπαζον
κύντερα μιξοδίῃσιν ἀλὸς ῥαιστήρια νηῶν.
τῇ μὲν γὰρ Σκύλλης λισσὴ προὐφαίνετο πέτρη·
τῇ δ' ἄμοτον βοάασκεν ἀναβλύζουσα Χάρυβδις·
ἄλλοθι δὲ πλαγκταὶ μεγάλῳ ὑπὸ κύματι πέτραι
ῥόχθεον, ἦχι πάροιθεν ἀπέπτυεν αἰθομένη φλὸξ
ἄκρων ἐκ σκοπέλων, πυριθαλπέος ὑψόθι πέτρης.
καπνῷ δ' ἀχλυόεις αἰθὴρ πέλεν· οὐδέ κεν αὐγὰς
ἔδρακες ἠελίοιο. τότ' αὖ λήξαντος ἀπ' ἔργων
Ηφαίστου, θερμὴν ἔτι κήκιε πόντος ἀϋτμήν.

ἔνθα σφιν κεῦραι Νηρηΐδες ἄλλοθεν ἄλλαι
ἥντεον· ἡ δ' ὅπιθε πλέφυγος θίγε πηδαλίοιο
δῖα Θέτις· πλαγκλῆσι δ' ἐνὶ σπιλάδεσσιν ἔρυσσαν.
ὡς δ' ὁπόταν δελφῖνες ὑπὲξ ἁλὸς εὐδιόωντες
σπερχομένην ἀγεληδὸν ἐλίσσωνται περὶ νῆα,
ἄλλοτε μὲν προπάροιθεν ὁρώμενοι, ἄλλοτ' ὄπισθεν,
ἄλλοτε παρβολάδην, ναύτῃσι δὲ χάρμα τέτυκται·
ὡς αἱ ὑπεκπροθέουσαι ἐπήτριμοι εἱλίσσοντο
Ἀργώῃ περὶ νηΐ, Θέτις δ' ἴθυνε κελεύθους.
καί ῥ' ὅτε δὴ Πλαγκλῆσιν ἐνιχρίμπτεσθαι ἔμελλον,
αὐτίκ' ἀνασχόμεναι λευκοῖς ἐπὶ γούνασι πέζας,
ὑψοῦ ἐπ' αὐταόων σπιλάδων κὰι κύμαλος ἀγῆς
ῥώοντ' ἔνθα καὶ ἔνθα διασταδὸν ἀλλήλῃσι.
τὴν δὲ παρηορίην κόπτε ῥόος· ἀμφὶ δὲ κῦμα
λάβρον ἀειρόμενον πέτραις ἐπικαχλάζεσκεν.
αἱ δ' ὁτὲ μὲν κρημνοῖς ἐναλίγκιαι ἠέρι κῦρον,
ἄλλοτε δὲ βρύχιαι νεάτῳ ὑπὸ πυθμένι πόντου
ἠρήρειν', ὅθι πολλὸν ὑπείρεχεν ἄγριον οἶδμα.
αἱ δ', ὥστ' ἠμαθόεντος ἐπισχεδὸν αἰγιαλοῖο
παρθενικαὶ, δίχα κόλπον ἐπ' ἰξύας εἱλίξασαι,
σφαίρῃ ἀθύρουσι περιηγέϊ· τὴν μὲν ἔπειτα
ἄλλη ὑπ' ἐξ ἄλλης δέχεται, καὶ ἐς ἠέρα πέμπει
ὕψι μεταχθονίην· ἡ δ' οὔποτε πίλναται οὖδει·
ὡς αἱ νῆα θέουσαν ἀμοιβαδὶς ἄλλοθεν ἄλλη
πέμπε διηερίην ἐπὶ κύμασιν, αἰὲν ἄπωθε
πετράων· περὶ δὲ σφιν ἐρευγόμενον ζέεν ὕδωρ.
τὰς δὲ καὶ αὐτὸς ἄναξ κορυφῆς ἐπὶ λισσάδος ἄκρης
ὀρθὸς ἐπὶ σκαλεῇ τυπίδος βαρὺν ὦμον ἐρείσας

Ηφαιστος

Ηφαιστος θηεῖτο, καὶ αἰγλήεντος ὕπερθεν
οὐρανοῦ ἐσληνῖα Διὸς δόμαρ· ἀμφὶ δ' Αθήνη
βάλλε χέρας, τοῖόν μιν ἔχεν δέος εἰσορόωσαν.
ὅσση δ' εἰαρινοῦ μηκύνεται ἤματος αἶσα,
τοσσάτιον μογέεσκον ἐπὶ χρόνον, ὀχλίζουσαι
νῆα διὲκ πέτρας πολυηχέας· οἱ δ' ἀνέμοιο
αὖτις ἐπαυρόμενοι προτέρω θέον· ὦκα δ' ἄμειβεν
Θρινακίης λειμῶνα, βοῶν τροφὸν Ηελίοιο.
ἔνθ' αἱ μὲν κατὰ βένθος ἁλίσκιαι αἰθυίῃσι
δῦνον, ἐπεί ῥ' ἁλόχοιο Διὸς πόρσυνον ἐφετμάς.
τοὺς δ' ἄμυδις βληχή τε δι' ἠέρος ἵκετο μήλων,
μυκηθμός τε βοῶν αὐτοσχεδὸν οὔατ' ἔβαλλε.
καὶ τὰ μὲν ἑρπύοντα κατὰ δρία ποιμαίνεσκεν
ἁλοτέρη Φαέθουσα θυγατρῶν Ηελίοιο,
ἀργύρεον χαῖον παλάμῃ ἔνι πηχύνουσα·
λαμπετόωσα δ' ἐπὶ βουσὶν ὀρειχάλκοιο φαεινοῦ
πάλλεν ὀπηδεύουσα καλαύροπα. τὰς δὲ καὶ αὖτοι
βοσκομένας ποταμοῖο παρ' ὕδασιν εἰσορόωντο
ἀμπεδίον καὶ ἕλος λειμώνιον· οὐδέ τις ἥε
κυανέη μετιὰ τῇσι δέμας, πᾶσαι δὲ γάλακτι
εἰδόμεναι, χρυσέοις κεράεσσιν κυδιάασκον.
καὶ μὲν τὰς παρέμειβεν ἐπ' ἤματι· νυκτὶ δ' ἰούσῃ
πεῖραν ἁλὸς μέγα λαῖτμα κεχαρμένοι, ἆφρα καὶ αὖτις
Ηὼς ἠριγενὴς φέῤῥοις βάλε νισσομένοισιν.

Εσλι δέ τις πορθμοῖο παροιτέρη Ιονίοιο
ἀμφιλαφὴς πίσυρα Κεραυνίη εἰν ἁλὶ νῆσος,
ἣ ὕπο δὴ κεῖσθαι δρέπανον φάτις, ἷλαλε Μοῦσαι,

οὐκ ἐθέλων ἐνέπω προτέρων ἔπος, ᾧ ἀπὸ πατρὸς
μήδεα νηλειῶς ἔταμε Κρόνος· (οἱ δέ ἑ Δηοῦς
κλείουσι χθονίης καλαμητόμον ἔμμεναι ἅρπην.
Δηὼ γὰρ κείνῃ ἐνὶ δή ποτε νάσσατο γαίῃ,
Τιτῆνας δ' ἔδαε στάχυν ὄμπνιον ἀμήσασθαι,
Μάκριδα φιλαμένη.) Δρεπάνη τόθεν ἐκλήϊσται
οὔνομα, Φαιήκων ἱερὴ τροφός· ὣς δὲ καὶ αὐτοὶ
αἵματος Οὐρανίοιο γένος Φαίηκες ἔασι.
τοὺς Αργὼ πολέεσσιν ἐνισχομένη καμάτοισι
Θρινακίης αὔρῃς ἵκετ' ἐξ ἁλός· οἱ δ' ἀγανῇσιν
Αλκίνοος λαοί τε θυηπολίῃσιν ἰόντας
δειδέχατ' ἀσπασίως· ἐπὶ δὲ σφίσι καγχαλάασκε
πᾶσα πόλις· φαίης κεν ἑοῖς ἐπὶ παισὶ γάνυσθαι.
καὶ δ' αὐτοὶ ἥρωες ἀνὰ πληθὺν κεχάροντο,
τῷ ἵκελοι, οἷόν τε μεσαιτάτῃ ἐμβεβαῶτες
Αἱμονίῃ· μέλλον δὲ βοῇ ἔνι θωρήξεσθαι·
ὧδε μάλ' ἀγχίμολον στρατὸς ἄσπετος ἐξεφαάνθη
Κόλχων, οἳ Πόντοιο κατὰ στόμα, καὶ διὰ πέτρας
Κυανέας μαστῆρες ἀριστήων ἐπέρησαν.
Μήδειαν δ' ἔξαιτον ἑοῦ ἐς πατρὸς ἄγεσθαι
ἵεντ' ἀπροφάτως, ἠὲ στονόεσσαν ἀϋτὴν
νωμήσειν χαλεπῇσιν ὁμόκλεον ἀτροπίῃσιν,
αὖθί τε, καὶ μετέπειτα σὺν Αἰήταο κελεύθῳ.
ἀλλὰ σφέας κατέρυκεν ἐπειγομένους πολέμοιο
κρείων Αλκίνοος. λελίητο γὰρ ἀμφοτέροισι
δηϊοτῆτος ἄνευθεν ὑπέρβια νείκεα λῦσαι.
κούρη δ' οὐλομένῳ ὑπὸ δείματι πολλὰ μὲν αὐτοὺς
Αἰσονίδεω ἑτάρους μειλίσσετο, πολλὰ δὲ χερσὶν

Αρήτης γούνων ἁλόχου θίγεν Αλκινόοιο.
"Γουνοῦμαι, βασίλεια· σὺ δ' ἴλαθι, μηδ' ἐμὲ Κόλχοις
,, ἐκδῴης, ᾧ πατρὶ κομιζέμεν, εἴ νυ καὶ αὐτὴ
,, ἀνθρώπων γενεῆς μία φέρβεαι, οἵσιν ἐς ἄτην
,, ὠκύταλος κούφῃσι θέει νόος ἀμπλακίῃσιν.
,, ὡς ἐμοὶ ἐκ πυκιναὶ ἔπεσον φρένες, οὐ μὲν ἔκητι
,, μαργοσύνης. ἴσλω δ' ἱερὸν φάος Ηελίοιο,
,, ἴσλω νυκλιπόλου Περσηίδος ὄργια κούρης,
,, μὴ μὲν ἐγὼν ἐθέλουσα σὺν ἀνδράσιν ἀλλοδαποῖσι
,, κεῖθεν ἀφορμήθην· σὺγερὸν δ' ἐμὲ τάρβος ἔπειτε
,, τῆσδε φυγῆς μνήσασθαι, ὅτ' ἤλιτον· οὐδέ τις ἄλλη
,, μῆτις ἔην. ἔτι μοι μίτρη μένει, ὡς ἐνὶ πατρὸς
,, δώμασιν, ἄχραντος καὶ ἀκήραιος. ἀλλ' ἐλέαιρε,
,, πότνα, τεὸν τε πόσιν μειλίσσεο· σοὶ δ' ὀπάσειαν
,, ἀθάνατοι βιοτήν τε τελεσφόρον, ἀγλαΐην τε,
,, καὶ παῖδας, καὶ κῦδος ἀπορθήτοιο πόλησς.
Τοῖα μὲν Αρήτην γουνάζετο δακρυχέουσα·
τοῖα δ' ἀριστήων ἐναμοιβαδὶς ἄνδρα ἕκαστον.
"Υμέων, ὦ πέρι δὴ μέγα φέρταλοι, ἀμφί τ' ἀέθλοις
,, οὕνεκεν ὑμετέροισιν ἀτύζομαι, ἧς ἰότητι
,, ταύρους τ' ἐξεύξασθε, καὶ ἐκ θέρος οὐλοὸν ἀνδρῶν
,, κείρετε γηγενέων· ἧς εἵνεκεν Αἰμονίηνδε
,, χρύσεον αὐτίκα κῶας ἀνάξετε νοστήσαντες.
,, ἤδ' ἐγὼ, ἣ πάτρην τε καὶ οὓς ὤλεσσα τοκῆας,
,, ἣ δόμον, ἣ σύμπασαν ἐϋφροσύνην βιότοιο·
,, ὔμμι δὲ καὶ πάτρην καὶ δώματα ναιέμεν αὖτις
,, ἧνυσα· καὶ γλυκερῇσιν ἔτ' εἰσόψεσθε τοκῆας
,, ὄμμασιν· αὐτὰρ ἐμοὶ ἀπὸ δὴ βαρὺς εἵλετο δαίμων

„ ἀγλαΐας· σὺγερὴ δὲ σὺν ὀθνείοις ἀλάλημαι.
„ δείσατε συνθεσίας τε καὶ ὅρκια, δείσατ' Ερινὺν
„ Ικεσίην, νέμεσίν τε θεῶν, ἐς χεῖρας ἰοῦσαν
„ Αἰήτεω, λώβῃ πολυπήμονι δηωθῆναι.
„ οὐ νηυὶ, οὐ πύργον ἐπίροθον, οὐκ ἀλεωρὴν
„ ἄλλην, ὁππόθι δὲ προτιδάλλομαι ὑμέας αὐτούς.
„ σχέτλιοι ἀτροπίης καὶ ἀνηλέες· οὐδ' ἐνὶ θυμῷ
„ αἰδεῖσθε ξείνης μ' ἐπὶ γούναλα χεῖρας ἀνάσσης
„ δερκόμενοι τείνουσαν ἀμήχανον· ἀλλά κε πᾶσι,
„ κῶας ἑλεῖν μεμαῶτες, ἐμίξατε δούρατα Κόλχοις,
„ αὐτῷ τ' Αἰήτῃ ὑπερήνορι· νῦν δὲ μέθεσθε
„ ἠνορέης, ὅτε μοῦνοι ἀπολμηγέντες ἔασι.

Ως φάτο λισσομένη· τῶν δ' ὄντινα γουνάζοιτο,
ὅς μιν θαρσύνεσκεν ἐρητύων ἀχέουσαν.
σεῖον δ' ἐσχείας ἐϋήκεας ἐν παλάμῃσι,
φάσγανά τ' ἐκ κολεῶν· οὐδὲ σχήσεσθαι ἀρωγῆς
ἔννεπον, εἴ κε δίκης ἀλιτήμονος ἀντιάσειε.
σπευγομένοις δ' ἀν' ὅμιλον ἐπήλυθεν εὐνήτειρα
Νὺξ ἔργων ἄνδρεσσι, κατευκήλησε δὲ πᾶσαν
γαῖαν ὁμῶς· τὴν δ' οὔ τι μίνυνθά περ εὔνασεν ὕπνος.
ἀλλά οἱ ἐν στέρνοις ἀχέων εἰλίσσετο θυμός.
οἷον ὅτε κλωστῆρα γυνὴ ταλαεργὸς ἑλίσσει
ἐννυχίη· τὴν δ' ἄμφι κινύρεται ὀρφανὰ τέκνα
χηρωσύνῃ πόσιος· σταλάει δ' ὑπὸ δάκρυ παρειὰς
μυωομένης, οἵη μιν ἐπὶ σμυγερὴ λάβεν αἶσα·
ὡς τῆς ἰκμαίνοντο παρηίδες· ἐν δέ οἱ ἦτορ
ὀξείης εἰλεῖτο πεπαρμένον ἀμφ' ὀδύνῃσι.

Τὼ δ' ἔντοσθε δόμοιο κατὰ πτόλιν, ὡς τοπάροιθε,

χρείων Αλκίνοος, πολυπότνιά τ' Αλκινόοιο
Αρήτη ἄλοχος, κούρης πέρι μητιάασκον
εἶσιν ἐνὶ λεχέεσσι διὰ κνέφας· οἷα δ' ἀκοίτην
κουρίδιον θαλερῇσι δάμαρ προσπλύσσετο μύθοις.
"Ναὶ φίλος, εἰ δ' ἄγε μοι πολυκηδέα ῥύεο Κόλχων
" παρθενικὴν, Μινύαισι φέρων χάριν. ἐγγύθι δ' Αργος
" ἡμετέρης νήσοιο, καὶ ἀνέρες Αἰμονιῆες·
" Αἰήτης δ' οὔτ' ἄρ ναίει σχεδὸν, οὐδέ τι ἴδμεν
" Αἰήτην, ἀλλ' οἷον ἀκούομεν· ἡ δέ νυ κούρη
" αἰνοπαθὴς κατά μοι νόον ἔκλασεν ἀντιόωσα.
" μή μιν, ἄναξ, Κόλχοισι πόροις ἐς πατρὸς ἄγεσθαι.
" ἀάσθη, ὅτε πρῶτα βοῶν θελχήρια δῶκε
" φάρμακά οἱ· σχεδόθεν δὲ κακῷ κακὸν, οἷά τε πολλὰ
" ῥέζομεν ἀμπλακίῃσιν, ἀκειομένη, ὑπάλυξε
" πατρὸς ὑπερφιάλοιο βαρὺν χόλον. αὐτὰρ Ιήσων,
" ὡς αἴω, μεγάλοισιν ἐνίσχεται ἐξ ἔθεν ὅρκοις,
" κουριδίην θήσεσθαι ἐνὶ μεγάροισιν ἄκοιτιν.
" τῷ, φίλε, μήτ' οὖν αὐτὸς ἑκὼν ἐπίορκον ὀμόσσαι
" θείης Αἰσονίδην, μήτ' ἄσχετα σεῖο ἕκητι
" παῖδα πατὴρ θυμῷ κεκοτηότι δηλήσαιτο.
" λίην γὰρ δύσζηλοι ἐῆς ἐπὶ παισὶ τοκῆες·
" οἷα μὲν Αντιόπην ἐϋώπιδα μήσατο Νυκτεύς·
" οἷα δὲ καὶ Δανάῃ πόντῳ ἔνι πήματ' ἀνέτλη,
" πατρὸς ἀτασθαλίῃσι· νέον, γε μὲν, οὐδ' ἀπὸ τηλοῦ,
" ὑβριστὴς Εχέλος γλήναις ἔνι χάλκεα κέντρα
" πῆξε θυγατρὸς ἑῆς· σιδόεντι δὲ κάρφεται οἴτῳ
" ὀρφναίῃ ἐνὶ χαλκὸν ἀλετρεύουσα καλιῇ.
Ως ἔφατ' ἀπτομένη· τοῦ δὲ φρένες ἰαίνοντο

ἧς ἀλόχου μύθοισιν, ἕπος δ' ἐπὶ τοῖον ἔειπεν.
"Ἀρήτη, καί κεν σὺν τεύχεσιν ἐξελάσαιμι
„ Κόλχους, ἡρώεσσι Φέρων χάριν, εἵνεκα κούρης.
„ ἀλλὰ Διὸς δείδοικα δίκην ἰθεῖαν ἀτίσσαι.
„ οὐδὲ μὲν Λιήτην ἀθεριζέμεν, ὡς ἀγορεύεις,
„ λαῶϊον· οὐ γάρ τις βασιλεύτερος Αἰήταο.
„ καί κ' ἐθέλων, ἕκαθέν περ, ἐφ' Ἑλλάδι νεῖκος ἄροιτο.
„ τῷ μὲ ἐπέοικε δίκην, ἥτις μετὰ πᾶσιν ἀρίστη
„ ἔστεται ἀνθρώποισι, δικαζέμεν· οὐδέ σε κεύσω.
„ παρθενικὴν μὲν ἐοῦσαν, ἑῷ ἀπὸ πατρὶ κομίσσαι
„ ἰθύνω· λέκτρον δὲ σὺν ἀνέρι πορσαίνουσαν,
„ οὔ μιν ἐοῦ πόσιος νοσφίσεσθαι· οὐδὲ, γενέθλην
„ εἴ τιν' ὑπὸ σπλάγχνοισι Φέρει, δηΐοισιν ὀπάσσω.
Ὡς ἄρ' ἔφη· καὶ τὸν μὲν ἐπισχεδὸν εὗνασεν ὕπνος.
ἡ δ' ἔπος ἐν θυμῷ πυκινὸν βάλετ'· αὐτίκα δ' ὧρτο
ἐκ λεχέων ἀνὰ δῶμα. συνήϊξαν δὲ γυναῖκες
ἀμφίπολοι, δέσποιναν ἑὴν μεταποιπνύουσαι.
σῖγα δ' ἐὸν κήρυκα καλεσσαμένη προσέειπε,
ἧσιν ἐφημοσύνῃσιν ἐπιστρωτέοντα μιγῆναι
Αἰσονίδην κούρῃ· μηδ' Ἀλκίνοον βασιλῆα
λίσσεσθαι· τὸ γὰρ αὐτὸς ἰὼν Κόλχοισι δικάσσει,
παρθενικὴν μὲν ἐοῦσαν, ἑοῦ ποτὶ δώματα πατρὸς
ἐκδώσειν· λέκτρον δὲ σὺν ἀνέρι πορσαίνουσαν,
οὐκέτι κουριδίης μιν ἀποτμήξειν φιλότητος.
Ὡς ἄρ' ἔφη· τὴν δ' αἶψα πόδες φέρον ἐκ μεγάροιο,
ὥς κεν Ἰήσονι μῦθον ἐναίσιμον ἀγγείλειεν
Ἀρήτης, βουλάς τε θεουδέος Ἀλκινόοιο.
τοὺς δ' εὗρε παρὰ νηὶ σὺν ἔντεσιν ἐγρήσσοντας

Υλικῷ ἐν λιμένι, σχεδὸν ἄσ∫εος· ἐκ δ' ἄρα πᾶσαν
πέφραδεν ἀ∫ηχελίην· γήθησε δὲ θυμὸς ἑκάστου
ἡρώων· μάλα γάρ σφιν ἐαδότα μῦθον ἔειπεν.
Αὐτίκα δὲ κρητῆρα κερασσάμενοι μακάρεσσιν,
ἦ θέμις, εὐαγέως ἐπιδώμια μηλ' ἐρύσαντες,
αὐτοσυχὶ κούρῃ θαλαμήϊον ἔντυον εὐνὴν
ἄντρῳ ἐν ἠγαθέῳ, τόθι δή ποτε Μάκρις ἔναιε,
κούρη Αρισ∫αίοιο μελίφρονος, ὅς ῥα μελισσέων
ἔργα, πολυκμήτοιό τ' ἀνεύρατο πῖαρ ἐλαίης.
κείνη δὴ πάμπρωτα Διὸς Νυσήϊον υἷα
Εὐβοίης ἔντοσθεν Αβαντίδας ᾧ ἐνὶ κόλπῳ
δέξατο, καὶ μέλιτι ξηρὸν περὶ χείλος ἔδευσεν,
εὖτέ μιν Ερμείης φέρεν ἐκ πυρός· ἔδρακε δ' Ηρη,
καί ἑ χολωσαμένη πάσης ἐξήλασε νήσου.
ἣ δ' ἄρα Φαιήκων ἱερῷ ἐνὶ τηλόθεν ἄντρῳ
νάσσατο, καὶ πόρεν ὄλβον ἀθέσφατον ἐνναέτῃσιν.
ἔνθα τότ' ἐσ∫όρεσαν λέκτρον μέγα· τοῖο δ' ὕπερθε
χρύσεον αἰγλῆεν κῶας βάλον, ὄφρα πέλοιτο
τιμήεις ὁ γάμος καὶ ἀοίδιμος. ἔνθεα δέ σφι
Νύμφαι ἀμεργόμεναι λευκοῖς ἐνὶ ποικίλα κόλποις
ἐσφόρεον· πάσας δὲ, πυρὸς ὣς, ἄμφιεπεν αἴγλη·
τοῖον ἀπὸ χρυσέων θυσκόων ἀμαρύσσετο φέγγος.
δαῖε δ' ἐν ὀφθαλμοῖς γλυκερὸς πόθος· ἴσχε δ' ἑκάστην
αἰδώς, ἰεμένην περ ὁμῶς ἑτὶ χεῖρα βαλέσθαι.
αἱ μέν τ' Αἰγαίου πολυμοῦ καλέοντο θύγατρες·
αἱ δ' ὄρεος κορυφὰς Μελιτηίου ἀμφενέμοντο·
αἱ δ' ἔσαν ἐκ σταδίων ἀλσηίδες. ὧρτε γὰρ αὐτὴ
Ηρη Ζηνὰς ἄκοιτις, Ιήσονα κυδαίνουσα.

κεῖνο καὶ εἰσέτι νῦν ἱερὸν κλητίζεται ἄντρον
Μηδείης, ὅθι τούσγε σὺν ἀλλήλοισιν ἔμιξαν,
τεινάμενοι ἑανοὺς εὐώδεας. οἱ δ' ἐνὶ χερσὶ
δούρατα νωμήσαντες ἀρήϊα, μὴ πρὶν ἐς ἀλκὴν
δυσμενέων αἰδηλος ἐπιδρίσειεν ὅμιλος,
κράατα δ' εὐφύλλοις ἐσφεμμένοι ἀκρεμόνεσσιν,
ἐμμελέως, Ορφῆος ὑπὸ λίγα Φορμίζοντος,
νυμφιδίαις ὑμέναιον ἐπὶ προμολῆσιν ἄειδον.
οὐ μὲν ἐν Αλκινόοιο γάμον μενέηνε τελέσσαι
ἥρως Αἰσονίδης, μεγάροις δ' ἐνὶ πατρὸς ἑοῖο,
νοσφήσας ἐς Ιωλκὸν ὑποτροπος· ὡς δὲ καὶ αὐτὴ
Μήδεια Φρονέεσκε· τότ' αὖ χρεὼ ἦγε μιγῆναι.
ἀλλὰ γὰρ οὔ ποτε φῦλα δυηπαθέων ἀνθρώπων
τερπωλῆς ἐπέβημεν ὅλῳ ποδί· σὺν δέ τις αἰεὶ
πικρὴ παρμέμβλωκεν ἐϋφροσύνῃσιν ἀνίη.
τῷ καὶ τοὺς γλυκερῇ περ ἰαινομένους Φιλότητι-
δεῖμ' ἔχεν, ἦ τελέοιτο διάκρισις Αλκινόοιο.
Ηὼς δ' ἀμβροσίοισιν ἀνερχομένη φαέεσσι
λῦε κελαινὴν νύκτα δι' ἠέρος· αἱ δ' ἐγέλασσαν
ἠϊόνες νήσοιο καὶ ἐρσήεσσαι ἄπωθεν
ἀτραπιτοὶ πεδίων· ἐν δὲ θρόος ἔσκεν ἀγυιαῖς·
κίνυντ' ἐνναέται μὲν ἀνὰ πτόλιν, οἱ δ' ἀπὸ τηλοῦ
Κόλχοι Μακριδίης ἐνὶ πείρασι χερνήσοιο.
αὐτίκα δ' Αλκίνοος μετεβήσατο συνθεσίῃσιν
ὃν νόον ἐξερέων κούρης ὕπερ· ἐν δ' ὄγε χειρὶ
σκῆπτρον ἔχε χρυσοῖο δικασπόλον, ᾧ ὕπο πολλοὶ
ἰθείας ἀνὰ ἄστυ διεκρίνοντο θέμιστας.
τῷ δὲ καὶ ἐξείης πολεμήϊα τεύχεα δύντες

Φαιήκων οἱ ἄριστοι ὁμιλαδὸν ἐπιχέωντο.
ἥρωας δὲ γυναῖκες ἀολλέες ἔκλοθι πύργων
βαῖνον ἐποψόμεναι· σὺν δ' ἀνέρες ἀγροιῶται
ἤντεον εἰσαΐοντες, ἐπεὶ νημερτέα βάξιν
Ηρη ἐπισπορέηκεν. ἄγεν δ' ὁ μὲν ἔκπεριτον ἄλλων
ἀρνειὸν μήλων, ὁ δ' ἀεργηλὴν ἔτι πόρτιν·
ἄλλοι δ' ἀμφιφορῆας ἐπισχεδὸν ἵσταεσαν οἴνου
κίρνασθαι· θυέων τ' ἀπὸ πηλέθει κήκις λιγνύς.
αἱ δὲ πολυκμήτους ἑανοὺς φέρον, εἷα γυναῖκες,
μείλιά τε χρυσοῖο, καὶ ἀργύφεον ἐπὶ τοῖσιν
ἠγλαΐην, εἶπέν τε νεόζυγες ἐντύνονται·
θάμβεεν δ' εἰσορόωσαι ἀριστρεφέων ἡρώων
εἶδεα καὶ μορφάς, ἐν δὲ σφίσιν Οἰάγροιο
υἱὸν ὑπαὶ Φόρμιγγος ἐϋκρέκλου καὶ ἀοιδῆς
τερφέα σιγαλόεντι πέδον κροτέοντα ποδίλῳ.
Νύμφαι δ' ἄμμιγα πᾶσαι, ὅτε μνήσαιτο γάμοιο,
ἱμερόεντ' ὑμέναιον ἀνήπυον· ἄλλοτε δ' αὖτε
ὀλόθεν οἷαι ἄειδον ἑλισσόμεναι περὶ κύκλον,
Ηρη, σεῖό γ' ἕκητι· σὺ γὰρ καὶ ἐπὶ φρεσὶ θῆκας
Αρήτης, πυκινὸν φάσθαι ἔπος Αλκινόοιο.
αὐτάρ ὅγ' ὡς τάχιστα δίκης ἀνὰ πείρατ' ἔκυρσεν
ἰθείης, ἤδη δὲ γάμου τέλος ἐκπεπόταλο,
ἔμπεδον ὡς ἀλέγυνε διαμπερές· οὐδέ ἑ ταύρων
βουλοὺν, οὐδὲ βαρεῖαι ἐπήλυθον Αἰήταο
μῆνες, ἀρρήκτοισι δ' ἐνιζεύξας ἔχεν ὅρκοις.
τῷ καὶ ὅτ' ἠλεμάτως Κόλχοι μάθον ἀντιόωντες,
καὶ σφέας ἠὲ θέμιστας ἐὰς εἴρυσθαι ἄνωγεν,
ἢ λιμένων γαίης τ' ἀπὸ πηλέθει κῆας ἐέργειν,

δὴ τότε δὴ βατιλῆος ἐϋ τρομέοντες ἐνιπὰς,
δέχθαι ἐμειλίξαντο συνήμονας· αὖθι δὲ νήσῳ
δὴν μάλα Φαιήκεσσι μετ' ἀνδράσι ναιετάασκεν,
εἰσότε Βακχιάδαι, γενεὴν ἘΦύρηθεν ἐόντες,
ἀνέρες ἐννάτσαντο μετὰ χρόνον· οἱ δὲ περαίην
νῆσον ἔβαν· κεῖθεν δὲ Κεραύνια μέλλον Ἀβάντων
οὔρεα, Νεσταίους τε, καὶ Ὠρικον εἰσαφικέσθαι·
ἀλλὰ τὰ μὲν σλείχοντος ἄδην αἰῶνος ἐτύχθη.
Μοιράων δ' ἔτι κεῖσε θύη ἐπέτεια δέχονται
καὶ Νυμφέων, Νομίοιο καθ' ἱερὸν Ἀπόλλωνος
βωμοὶ, τοὺς Μήδεια καθίσσαλο. πολλὰ δ' ἰοῦσιν
Ἀλκίνοος Μινύαις ξεινήϊα, πολλὰ δ' ἔπασσεν
Ἀρήτη· μετὰ δ' αὖτε δυώδεκα δῶκεν ἕπεσθαι
Μηδείῃ δμωὰς Φαιηκίδας ἐκ μεγάροιο.
ἤματι δ' ἑβδομάτῳ Δρεπάνην λίπον· ἦλυθε δ' εὖρος
ἀκραὴς ἠῶθεν ὑπὲκ Διός· οἱ δ' ἀνέμοιο
πνοιῇ ἐπειγόμενοι προτέρω θέον. ἀλλὰ γὰρ οὔπω
αἴσιμον ἦν ἐπιβῆναι Ἀχαιίδος ἠρώεσσιν,
ὄφρ' ἔτι καὶ Λιβύης ἐπὶ πείρασιν ὀτλήσειαν.

Ἤδη μὲν ποτὶ πόλπον ἐπώνυμον Ἀμπρακιήων,
ἤδη Κουρῆτιν ἔλιπον χθόνα πεπλαμένοισι
λαίφεσι, καὶ σλεινὰς αὐταῖς σὺν Ἐχινάσι νήσους
ἐξείης, Πέλοπος δὲ νέον κατεφαίνετο γαῖα·
καὶ τότ' ἀναρπάγδην ὁλοὴ Βορέαο θύελλα
μεσσηγὺς πέλαγόσδε Λιβυστικὸν ἐννέα πάσας
νύκτας ὁμῶς καὶ τόσσα φέρ' ἤματα, μέχρις ἵκοντο
πρόπρο μάλ' ἔνδοθι Σύρτιν, ὅθ' εὐκέτι νόστος ὀπίσσω

νήυσὶ πέλει, ὅτε τόν γε βιώατο κόλπον ἰκέσθαι.
πάντη γὰρ τέναγος, πάντη μνιόεντα βυθοῖο
τάρφεα· κούφη δέ σφιν ἐπιβλύει ὕδατος ἀχνη·
ἠερίη δ' ἄμαθος παρακέκλιται· οὐδέ τι νεῖται
ἐρετμὸν οὐδὲ ποτητὸν ἀείρεται. ἔνθ' ἄρα τούς γε
πλημμυρὶς (καὶ γάρ τ' ἀναχάζεται ἠπείροιο
ἢ θαμὰ δὴ τόδε χεῦμα, καὶ ἂψ ἐπερεύγεται ἀκλὰς
λάβρον ἐποιχόμενον) μυχάτῃ ἐνέωσε τάχισται
ἠιόνι, τρόπις δὲ μάλ' ὕδασι παῦρ' ἐλέλειπτο.
οἱ δ' ἀπὸ νηὸς ὄρουσαν, ἄχος δ' ἕλεν εἰσορόωντας
ἠέρα, καὶ μεγάλης νῶτα χθονὸς, ἠέρι δ' ἴσα
πηλοῦ ὑπερθεινοντα διηνεκές· οὐδέ τιν' ἀρδμὸν,
οὐ πάτον, οὐκ ἀπάνευθε καλαυγάσσαντο βοτῆρα
αὔλιον, εὐκήλῳ δὲ κατείχετο πάντα γαλήνῃ.
ἄλλος δ' αὖτ' ἄλλον τετιημένος ἐξερέεινε.
"Τίς χθὼν εὔχεται ἥδε; πόθι ξυνέωταν ἄεθλοι
"ἡμέας; αἴθ' ἔτλημεν, ἀφειδέες οὐλομένοιο
"δείματος, αὐτὰ κέλευθα διαμπερὲς ὁρμηθῆναι
"πετράων. ἦτ' ἂν καὶ ὑπὲρ Διὸς αἶσαν ἰοῦσι
"βέλτερον ἦν μέγα δή τι μενοινώοντας ὀλέσθαι.
"νῦν δὲ τί κε ῥέξαιμεν, ἐρυκόμενοι ἀνέμοισιν
"αὖθι μένειν τυτθόν περ ἐπὶ χρόνον, εἰσόκεν ἠπὺ
"πέζα διωλυγίης ἀναπέπταται ἠπείροιο;
Ὡς ἄρ' ἔφη· μετὰ δ' αὐτὸς ἀμηχανίῃ κακότητος
ἰθυντὴρ Αἰσονίδης ἀκηχέμενος ἀγόρευεν·
"Ὠλόμεθ' αἰνότατον δὴθεν μόρον, οὐδ' ὑπάλυξις
"ἔστ' ἄτης· πάρα δ' ἄμμι τὰ κύντατα πημανθῆναι
"τῇδ' ὑπ' ἐρημαίῃ πεπτηότας, εἴ κεν ἀπῆται

» χερσόθεν ἀμπνεύσειαν· ἐπὶ τεναγώδεα λεύτσω,
» τῆλε περισκοπέων, ἄλαε πάντοθεν· ἤλιθα δ' ὕδωρ
» ξαινόμενον πολιῇσιν ἐπιτροχάει ψαμάθοισι.
» καί κεν ἐπισμυγερῶς διὰ δὴ πάλαι ἤδ' ἐκεάσθη
» νηῦς ἱερὴ χέρσου πολλὸν πρόσω· ἀλλά μιν αὐτὴ
» πλημμυρὶς ἐκ πόντοιο μεταχθονίην ἐκόμισσε.
» νῦν δ' ἣ μὲν πέλαγόσδε μετέστυλαι, οἰόθι δ' ἄλμῃ
» ἄπλοος εἰλεῖται, γαίης ὕπερ ὄσσον ἔχουτα.
» τοὔνεκ' ἐγὼ πᾶσαν μὲν ἀπ' ἐλπίδα θυμὸν ἀκούφθαι
» ναυτιλίης νόστου τε. δαημοσύνην γέ τις ἄλλος
» θήνειεν· πάρα γάρ οἱ ἐπ' οἰήκεσσι θαάσσειν
» μαιομένῳ κομιδῆς. ἀλλ' οὐ μάλα νόστιμον ἦμαρ
» Ζεὺς ἐθέλει καμάτοισιν ἐφ' ἡμετέροισι τελέσσαι.
Ὡς φάτο δακρυόεις· σὺν δ' ἔννεπον ἀσχαλόωντι,
ὅσσοι ἔσαν νηῶν δεδαημένοι· ἐν δ' ἄρα πᾶσι
παχνώθη κραδίη, χύτο δὲ χλόος ἀμφὶ παρειάς.
οἷον δ' ἀψύχοισιν ἐοικότες εἰδώλοισιν
ἀνέρες εἱλίσσονται ἀνὰ πτόλιν, ἢ πολέμοιο
ἢ λοιμοῖο τέλος ποτιδέγμενοι, ἤέ τιν' ὄμβρον
ἄσπετον, ὅστε βοῶν κατὰ μυρία ἔκλυσιν ἔργα,
ἢ ὅταν αὐτόμαλα ξάανα ῥέῃ ἰδρώοντα
αἵματι, καὶ μυκαὶ σηκοῖς ἔνι φαντάζωνται,
ἠὲ καὶ ἠέλιος μέσῳ ἤματι νύκτ' ἐπάγῃσιν
οὐρανόθεν, τὰ δὲ λαμπρὰ δι' ἠέρος ἄστρα φαείνῃ·
ὡς τότ' ἀριστῆες δολιχοῦ πρόσαρ αἰγιαλοῖο
ἤλυον ἐρωήσοντες. ἐπήλυθε δ' αὐτίκ' ἐρεμνὴ
ἑσπερος· οἱ δ' ἐλεεινὰ χεροῖν σφέας ἀμφιβαλόντες
δακρυόειν ἀγάασθαι, ἵν' ἄνδιχα δῆθεν ἕκαστος

θυμὸν ἀποφθίσειαν ἐνὶ ψαμάθοισι πεσόντες.
βὰν δ' ἴμεν ἄλλυδις ἄλλος ἐκασθίξω αὖλιν ἑλέσθαι·
ἐν δὲ κάρη πέπλοισι καλυψάμενοι σθετέροισιν
ἄκμηνοι καὶ ἄπαστοι ἐκείατο νύχθ' ὑπὸ πᾶσαν
καὶ φάος, οἰκλίσίῳ θανάτῳ ἔοικι. νόσφι δὲ κοῦραι
ἀθρόαι Αἰήταο παρεσθενάχοντο θυγατρί.
ὡς δ' ὅτ' ἐρημαῖοι πεπλήγότες ἔκλυθι πέτρης
χηραμοῦ ἀπλῆνες λιγέα κλάζουσι νεοσσοί·
ἢ ὅτε καλὰ νάοντος ἐπ' ὀφρύσι Πακτωλοῖο
κύκνοι κινήσουσιν ἐὸν μέλος, ἀμφὶ δὲ λειμὼν
ἑρσήεις βρέμεται, ποταμοῖό τε καλὰ ῥέεθρα·
ὡς αἱ ἐπὶ ξανθαῖς θέμεναι κονίῃσιν ἐθείρας
παννύχιαι ἐλεεινὸν ἰήλεμον ὠδύροντο.
καί νύ κεν αὐτοῦ πάντες ἀπὸ ζωῆς ἐλάσθεν
νώνυμνοι καὶ ἄφαντοι ἐπιχθονίοισι δαῆναι
ἡρώων οἱ ἄριστοι ἀνακύσθω ἐπ' ἀέθλῳ·
ἀλλὰ σφέας ἐλέηραν ἀμηχανίῃ μινύθοντας
ἥρῳσσαι, Λιβύης τιμήοροι, αἵ ποτ' Ἀθήνην,
ἦμος ὅτ' ἐκ παλιρόὸς κεφαλῆς θόρε παμφαίνουσα,
ἀντόμεναι Τρίτωνος ἐφ' ὕδασι χυτλώσαντο.
ἔνδιον ἦμαρ ἔην, περὶ δ' ὀξύτατον θέρος αὐγαὶ
ἠελίου Λιβύην· αἱ δὲ σχεδὸν Αἰσονίδαο
ἔσταν, ἕλον δ' ἀπὸ χερσὶ κηρήατος ἠέμα πέπλον,
αὐτὰρ ὅγ' εἰς ἑτάρωσε παλιμπετὲς ὄμματ' ἔτεινε,
δαίμονας αἰδεσθείς· αὐταὶ δέ μιν ἀμφαδὸν οἷον
μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἀτυζόμενον προσέειπον.
"Κάμμορε, τίπτ' ἔτι τόσσον ἀμηχανίῃ βεβόλησαι;
"ἴδμεν ἐποιχομένους χεύσεον δέρας· ἴδμεν ἕκαστα

„ ὑμετέρων καμάτων, ὅσ' ἐπὶ χθονὸς, ὅσσα τ' ἐφ' ὑγρὴν
„ πλαζόμενοι καλὰ πόντον, ὑπέρβια ἔργ' ἐκάμεσθε.
„ εἰσπόλοι δ' εἰμὲν χθόνιαι θεαὶ αὐδήεσσαι,
„ ἠρῶσσαι, Λιβύης τιμήοροι ἠδὲ θύγατρες.
„ ἀλλ' ἄνα· μηδ' ἔτι τοῖον ὀϊζύων ἀκάχησο·
„ ἄνσῖησον δ' ἑταίρους. εὖτ' ἂν δέ τοι Ἀμφιτρίτη
„ ἅρμα Ποσειδάωνος ἐΰτροχον αὐτίκα λύσῃ,
„ δή ῥα τότε σφετέρῃ ἀπὸ μητέρι τίνετ' ἀμοιβήν,
„ ὧν ἕκαμε, δηρὸν κατὰ νηδύος ὔμμε φέρουσα·
„ καί κεν ἔτ' ἠγαθέην ἐς Ἀχαιΐδα νοσῆσαιτε.

Ὡς ἄρ' ἔφαν, καὶ ἄφαντοι ἴν' ἔσταθεν, ἔνθ' ἄρα ταί γε
φθογγῇ ὁμοῦ ἐγένοντο παρασχεδόν. αὐτὰρ Ἰήσων
παπῆνας ἀνά ῥ' ἕζετ' ἐπὶ χθονὸς, ὧδέ τ' ἔειπεν.

„ Ἴλατ' ἐρημονόμοι κυδραὶ θεαί· ἀμφὶ δὲ νόστῳ
„ οὔτι μάλ' ἄντικρυς νεέω φάτιν. ἦ μὲν ἑταίρους
„ εἰς ἓν ἀγειράμενος μυθήσομαι, εἴ νύ τι τέκμωρ
„ δῆοιμεν κομιδῆς· πολέων δέ τε μῆτις ἀρείων.

Η, καὶ ἀναίξας ἑτάρους ἐπὶ μακρὸν ἄυτει,
αὐσταλέος κονίῃσι, λέων ὥς, ὅς ῥά τ' ἀνὴρ ὕλην
σύννομον ἢ μεθέπων ὠρύεται· αἱ δὲ βαθεῖαι
φθογγῇ ὑποβρομέουσιν ἀν' αὔρεα τηλόθι βῆσσαι.
δείματι δ' ἄγραυλοί τε βόες μέγα πεφρίκασι,
βουπελάται τε βοῶν· τοῖς δ' οὔ νύ τι γῆρυς ἐτύχθη
ῥιγεδανὴ ἑτάροιο φίλοις ἐπικεκλομένοιο.
ἀΐσχοῦ δ' ἠγερέθοντο κατηφέες· αὐτὰρ ὃ τούς γε
ἀχνυμένους ὅρμοιο πέλας μίγα θηλυτέρῃσιν
ἱδρύσας, μυθεῖτο πιφαυσκόμενος τὰ ἕκαστα.

„ Κλῦτε, φίλοι· τρεῖς γάρ μοι ἀνιάζοντι θεάων,

» σλέρφεσιν αἰγείοις ἐζωσμέναι ἐξ ὑπάτοιο
» αὐχένος ἀμφί τε νῶτα καὶ ἰξύας, ἠύτε κοῦραι,
» ἔσλαγ ὑπὲρ κεφαλῆς μάλ' ἐπισχεδόν· ἐκ δ' ἐκάλυψαν,
» πέπλον ἐρυσσάμεναι κούφῃ χερὶ, καί μ' ἐκέλοντο
» αὐτόν τ' ἔγρεσθαι, ἀνά θ' ὑμέας ὄρσαι ἰόντα·
» μητέρι δὲ σφετέρῃ μενοεικέα τίσχι ἀμοιβὴν,
» ὧν ἔκαμε, δηρὸν κατὰ νηδύος ἄμμε φέρουσα,
» ὁππότε κεν λύσηισιν εὔτροχον Ἀμφιτρίτη
» ἅρμα Ποσειδάωνος. ἐγὼ δ' οὐ πάγχυ νοῆσαι
» τῆσδε θεοπροπίης ἴσχω πέρι. φάν γε μὲν εἶναι
» ἠρῷσσαι, Λιβύης τιμήορoι ἠδὲ θύγατρες,
» καὶ δ' ὁπόσ' αὐτοὶ πρόσθεν ἐπὶ χθονὸς, ἠδ' ὅσ' ἐφ' ὑγρὴν
» ἔτλημεν, τὰ ἕκαστα διϊδμεναι εὐχεδόωντο.
» οὐδ' ἔτι τάσδ' ἀνὰ χῶρον ἐσέδρακον, ἀλλά τις ἀχλὺς
» ἠὲ νέφος μεσσηγὺ φαεινομένας ἐκάλυψεν.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐθάμβεον εἰσαΐοντες.
ἔνθα τὸ μήκιστον τεράων Μινύαισιν ἐτύχθη.
ἐξ ἀλὸς ἠπειρόνδε πιλώριος ἄνθορεν ἵππος,
ἀμφιλαφὴς, χρυσέῃσι μετηόρος αὐχένα χαίταις·
βίμφα δὲ σεισάμενος γυίων ἄπο νήχυτον ἅλμην
ὦρτο θέειν, πνοιῇ ἴκελος πόδας. αἶψα δὲ Πηλεὺς
γηθήσας ἑτάροισιν ὁμηγερέεσσι μετηύδα.
"Ἁρμαῖα μὲν δὴ φημὶ Ποσειδάωνος ἔγωγε
» ἤδη νῦν ἁλόχοιο φίλης ὑπὸ χερσὶ λελύσθαι·
» μητέρα δ' οὐκ ἄλλην προτιόσσομαι, ἠέ περ αὐτὴν
» νῆα πέλειν· ἣ γὰρ καλὰ νηδύος ἄμμε φέρουσα
» νωλεμὲς ἀργαλέοισιν ὀϊζύει καμάτοισιν.
» ἀλλά μιν ἀσφαλεῖ τε βίῃ καὶ ἀτειρέσιν ὤμοις

„ ὑψόθεν ἀνθέμενοι, ψαμαθώδεος ἔνδοθι γαίης
„ οἴσομεν, ἥ προτέρωσε ταχὺς πόδας ἤλασεν ἵππος.
„ οὐ γὰρ ὅ γε ξηρὴν ὑποδύσεται· ἴχνια δ' ἡμῖν.
„ σημανέειν τιν' ἔολπα μυχὸν καθύπερθε θαλάσσης.
Ὡς ἤυδα· πάντεσσι δ' ἐπήβολος ἤνδανε μῆτις.
Μουσάων ὅδε μῦθος· ἐγὼ δ' ὑπακουὸς ἀείδω
Πιερίδων, καὶ τήνδε παναίρεκὲς ἔκλυον ὀμφήν,
ὑμέας, ὦ πέρι δὴ μέγα Φέρταλοι υἷες Ἀνάκλων,
ἦ βίῃ, ἦ τ' ἀρετῇ Λιβύης ἀνὰ θῖνας ἐρήμους
νῆα μεταχθονίην, ὅσα τ' ἔνδοθι νηὸς ἄγεσθε,
ἀνθεμένους ὤμοισι, φέρειν δυοκαίδεκα πάντα
ἤματ' ὁμοῦ νύκτας τε. δύην γε μὲν ἢ καὶ ἰζύν
τίς κ' ἐνέποι, τὴν κεῖνοι ἀνέτλησαν μογέοντες;
ἔμπεδον ἀθανάτων ἔσαν αἵματος, οἷον ὑπέστην
ἔργον, ἀναγκαίῃ βεβολημένοι. αὐτὰρ ἔπειτα
τῆλε μάλ' ἀσπασίως Τριτωνίδος εἰδόμεθ' λίμνης
ὡς φέρον, ὡς εἰσβάντες ἀπὸ σφετέρων θέσαν ὤμων.

Λυσσαλέοις δ' ἤπειτ' ἴκελοι κυσὶν αἴσσοντες
πίδακα μασσεύεσκον· ἐπὶ ξηρὴ γὰρ ἔκειτο
δίψα δυπαθίῃ τε καὶ ἄλγεσιν. οὐδ' ἐμάτησαν
πλαζόμενοι· ἷξον δ' ἱερὸν πέδον, ᾧ ἔνι Δάδων
εἰσέτι που χθιζὸν παγχρύσεια ῥύετο μῆλα
χώρῳ ἐν Ἀτλαντος, χθόνιος ὄφις· ἀμφὶ δὲ Νύμφαι
Ἑσπερίδες ποίωνυον, ἐφήμερον ἀείδουσαι.
δὴ τότε γ' ἤδη κεῖνος ὑφ' Ἡρακλῆϊ δαϊχθεὶς
μήλειον βέβλητο ποτὶ σφυρόν· αἰόθι δ' ἄκρῃ
σὺν ῥῇ ἔτι σπαίρεσκεν· ἀπὸ κρατὸς δὲ κελαινὴν

ἄχρις

ἄχρις ἐπ' ἄκνησίν κεῖτ' ἄπνοος· ἐκ δὲ λισόντων
ὕδρης Λερναίης χόλον αἵματι πικρὸν ὀϊστῶν,
μυῖαι πυθομένοισιν ἐφ' ἕλκεσι τερσαίνοντο.
αἰχοῦ δ' Ἑσπερίδες κεφαλῇς ἐπὶ χεῖρας ἔχουσαι
ἀργυφέας ξανθῇσι, λίγ' ἔσλενον· οἱ δ' ἐπέλασσαν
ἄφνω ὁμοῦ· ταὶ δ' αἶψα κόνις καὶ γαῖα, κιόντων
ἐσσυμένως, ἐγένοντο καλαυτόθι. νώσατο δ' Ὀρφεὺς
θεῖα τέρα, σφὰς δέ σφε παρηγορέεσκε λιτῇσι.
"Δαίμονες ὦ καλαὶ καὶ ἐΰφρονες, ἵλατ' ἄνασσαι,
" εἴτ' οὖν οὐρανίης ἐναρίθμιοι ἐσσὶ θεῇσιν,
" εἴτε καλαχθονίης, εἴτ' οἰοπόλοι καλέεσθε
" Νύμφαι· ἴτ' ὦ Νύμφαι, ἱερὸν γένος Ὠκεανοῖο,
" δείξατ' ἐελδομένοισιν, ἐναισίμοις ἄμμι φανεῖσαι,
" ἤ τινα πετραίην χύσιν ὕδατος, ἤ τινα γαίης
" ἱερὸν ἐκβλύοντα, θεαί, ῥόον, ᾧ ἀπὸ δίψαν
" αἰθομένην ἄμοτον λωφήσομεν. εἰ δέ κεν αὖτις
" δὴ ποτ' Ἀχαιΐδα γαῖαν ἱκώμεθα ναυτιλίῃσι,
" δὴ τότε μυρία δῶρα μετὰ πρώτῃσι θεάων,
" λαιβάς τ' εἰλαπίνας τε παρέξομεν εὐμενέοντες.
Ὡς φάτο λισσόμενος ἀδινῇ ὀπί· ταὶ δ' ἐλέηραν
εἰσύθεν ἀχνυμένους· καὶ δὴ χθονὸς ἐξανέτειλαν
ποίην πάμπρωτον· ποίης γε μὲν ὑψόθι μακρὸν
βλάστεον ὄρπηκες· μετὰ δ' ἔρνεα τηλεθόωντα
πολλὸν ὑπὲρ γαίης ὀρθοσταδὸν ἠέξοντο.
Ἑσπέρη, αἴγειρος· πλελέη δ', Ἐρυθηὶς ἔγεντο·
Λίγλη δ', ἰτείης ἱερὸν σθένος. ἐκ δέ νυ κείνων
δενδρέων, οἷαι ἔσαν, τοῖαι πάλιν ἔμπεδον αὖτως
ἐξέφανεν, θάμβος περιώσιον, ἔκφαλο δ' Αἴγλης;

μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἀμειβομένη κατέοντας.

"Η ἄρα δὴ μέγα πάμπαν ἐφ' ὑμετέροισιν ὄνειαρ
„ δεῦρ' ἔμολε καμάτοισιν ὁ κύνταλος, ὅσσις ἀπούρας
„ Φρουρὸν ὄφιν ζωῆς, παγχρύσεα μῆλα θεάων
„ οἴχετ' ἀειράμενος· ἐλυγερὸν δ' ἄχος ἄμμι λέλειπται.
„ ἤλυθε γὰρ χθιζός τις ἀνὴρ ὀλοώταλος ὕβριν
„ καὶ δέμας· ὅστε δέ οἱ βλοσυρῷ ὑπέλαμπε μετώπῳ·
„ νηλὴς· ἀμφὶ δὲ δέρμα πελωρίου ἔσκε λέοντος
„ ὠμόν, ἀδέψητον· ἑλιδαρὸν δ' ἔχεν ὄζον ἐλαίης,
„ τόξα τε, τοῖσι πέλωρ τόδ' ἀπέφθισεν ἰοβολήσας.
„ ἤλυθε δ' οὖν κἀκεῖνος, ἅτε χθόνα πεζὸς ὀδεύων,
„ δίψῃ καρχαλέος· πιέφασσε δὲ τόνδ' ἀνὰ χῶρον,
„ ὕδωρ ἐξερέων, τὸ μὲν οὔ ποθι μέλλεν ἰδέσθαι.
„ ἦν δ' ἄρα τις πέτρη Τριτωνίδος ἐγγύθι λίμνης,
„ τὴν ὅγ' ἐπιφρασθεὶς, ἢ καὶ θεοῦ ἐννεσίῃσι,
„ λαξ ποδὶ τύψεν ἔνερθε· τὸ δ' ἀθρόον ἔβλυσεν ὕδωρ.
„ αὐτὰρ ὅγ' ἄμφω χεῖρε πέδῳ καὶ στέρνον ἐρείσας
„ ῥωγάδος ἐκ πέτρης πίεν ἄσπετον, ὄφρα βαθεῖαν
„ νηδὺν, φορβάδι ἶσος ἐπισπρωτεσσών, ἐκορέσθη.
Ὡς φάτο· τοὶ δ' ἀσπασίως, ἵνα σφίσι πέφραδεν Αἴγλη
πίδακα, τῇ θέον αἶψα κεχαρμένοι, ὄφρ' ἐπέκυρσαν.
ὡς δ' ὁπότε στείνην περὶ χηραμὸν εἰλίσσονται
γειομόροι μύρμηκες ὁμιλαδὸν, ἢ ὅτε μυῖαι
ἀμφ' ὀλίγην μέλιτος γλυκεροῦ λίβα πεπλήγυῖαι
ἄπλητον μεμάασιν ἐπήτριμοι· ὣς τότ' ἀολλεῖς
πετραίῃ Μινύαι περὶ πίδακι δινεύεσκον.
καί που τὶς διεροῖς ἐπὶ χείλεσιν εἶπεν ἰανθείς.
"Ω πόποι, ἦ καὶ νόσφιν ἐὼν ἐσάωσεν ἑταίρους

„ Ἡρακλέης δίψῃ κεκμηότας. ἀλλά μιν εἴ πως
„ δήοιμεν σλείχοντα δι' ἠπείροιο ἰόντες.
Ἦ, καὶ ἀμειβομένων, οἵ τ' ἄρμενοι ἐς τόδε ἔργον,
ἔκριθεν, ἄλλυδις ἄλλος ἐπαύξας ἐρεείνειν.
ἴχνια γὰρ νυχίοισιν ἐπηλίνδητ' ἀνέμοισι
κινυμένης ἀμάθου. Βορέαο μὲν ὠρμήθησαν
υἷε δύω, πλερύγεσσι πεποιθότε· ποσσὶ δὲ κούφοις
Εὔφημος πίσυνος, Λυγκεύς γε μὲν ὀξέα τηλοῦ
ὄσσε βαλεῖν· πέμπωλος δὲ μετὰ σφίσιν ἕσσυτο Κάνθος.
τὸν μὲν ἄρ' αἶσα θεῶν κείνην ὁδὸν, ἠνορέη τε
ὦρσεν, ἵν' Ἡρακλῆος ἀπηλεγέως πεπύθοιτο,
Εἰλατίδην Πολύφημον ὅπῃ λίπε· μέμβλετο γάρ οἱ
οὕ ἕθεν ἀμφ' ἑτάροιο μεταλλῆσαι τὰ ἕκαστα.
ἀλλ' ὁ μὲν οὖν Μυσοῖσιν ἐπικλείς ἄστυ πολίσσας,
τοῦτο κηδοσύνῃσιν ἑῇ διζήμενος Ἀργὼ
τῆλε δι' ἠπείροιο· τέως δ' ἐξίκετο γαίῃ
ἀζηχιάλων Χαλύβων· τόθι μιν καὶ Μοῖρ' ἐόωσα
καί οἱ ὑπὸ βλωθρὴν ἀχερωΐδα σῆμα τέτυκτο.
τυτθὸν ἀλὸς προπάροιθεν. ἀτὰρ τότε γ' Ἡρακλῆα
μοῦνον ἀπειρεσίης τηλοῦ χθονὸς εἰσαΐων
τῶς ἰδέειν, ὥς τίς τε νέῳ ἐνὶ ἥματι μακρὴν
ἢ ἴδεν, ἢ ἐδόκησεν ἐπαχλύσασαν ἰοῦσαν.
ἐς δ' ἑτάρους ἀνιὼν μυθήσατο, καί μιν ἔειπε·
μασλῆρα σλείχοντα κιχήσεσθαι· ὀΐομαι αὐτοὺς
ἥλυθον, Εὔφημός τε ποδῶν τάχος· ἠδὲ καὶ ὄσσε
Θρηϊκίου Βορέω, μετόπιν κατὰ νῶτα νέοντες.
Κάνθε, σὺ δ' ὠκύτατα. δύω δ' ἐπὶ νῆσον ἕκητι
πώεσι φειδωλοῖσιν. ἐπιπρὸ δ' ἀπόπτυσσε σαῶν

ἐς ἅ

αὐλείτης, ὅ σ' ἐῶν μήλων πέρι, τόφρ' ἑτάροισι
δευομένοις κομίσειας, ἀλεξόμενος κατέπεφνε,
λᾶϊ βαλών· ἐπεὶ οὐ μὲν ἀφαυρότερός γ' ἐτέτυκτο
υἱωνὸς Φοίβοιο Λυκωρείοιο Κάφαυρος
κούρης τ' αἰδοίης Ἀκακαλλίδος, ἥν ποτε Μίνως
ἐς Λιβύην ἀπένασσε, θεοῦ βαρὺ κῦμα φέρουσαν,
θυγατέρα σφετέρην· ἡ δ' ἀγλαὸν υἱέα Φοίβῳ
τίκτεν, ὃν Ἀμφίθεμιν Γαράμαντά τε κικλήσκουσιν.
Ἀμφίθεμις δ' ἄρ' ἔπειτ' ἐμίγη Τριτωνίδι Νύμφῃ·
ἡ δ' ἄρα οἱ Νασάμωνα τέκε, κρατερόν τε Κάφαυρον,
ὃς τότε Κάνθον ἔπεφνεν ἐπὶ ῥήνεσσιν ἑοῖσιν.
αὐδὲ ὅγ' ἀριστήων χαλεπὰς ἠλεύατο χεῖρας,
ὡς μάθον οἷον ἔρεξε. νέκυν δ' ἀκάειραν ὀπίσσω
πευθόμενοι Μινύαι, γαίῃ τ' ἔνι ταρχύσαντο
μυρόμενοι· τὰ δὲ μῆλα μετὰ σφέας αἴ γ' ἐκόμισαν.

Ἔνθα καὶ Ἀμπυκίδην αὐτῷ ἐνὶ ἤματι Μόψον
κηλεὶς ἕλε πότμος· ἀδευκέα δ' οὐ φύγεν αἶσαν
μαντοσύναις· οὐ γάρ τις ἀποτρωπᾶται θανάτοιο.
κεῖτο δ' ἐπὶ ψαμάθοισι μεσημβρινὸν ἧμαρ ἀλύσκων
δεινὸς ὄφις, ναοῖο μὲν ἐκὼν ἀέκοντα χαλέψαι·
οὐδ' ἂν ὑποτρέσσαντος ἐναντίος αἴξειεν.
ἀλλά κεν ᾧ ταπρῶτα μελαίγχιμον ἰὸν ἐνείη
ζωόντων, ὅσα γαῖα φερέσβιος ἔμπνοα βόσκει,
οὐδ' ὅσσον πήχυιον ἐς Αἴδα γίγνεται οἶμος,
οὐδ' εἰ Παιήων, εἴ μοι θέμις ἀμφαδὸν εἰπεῖν,
φάρμασσοι, ὅτε μοῦνον ἐνιχρίμψῃσιν ὀδοῦσιν.
εὖτε γὰρ ἰσόθεος Λιβύην ὑπερέπλατο Περσεὺς

Εὐρυμίδων (καὶ γὰρ τὸ κάλεσκέ μιν οὔνομα μήτηρ)
Γοργόνος ἀρτίτομον κεφαλὴν Βασιλῆϊ κομίζων,
ὅσσαι κηκείου σταγες αἵματος οὖδας ἵκοντο,
αἱ πᾶσαι κείνων ὀφίων γένος ἐβλάστησαν.
τῷ δ' ἄκρην ἐπ' ἄκανθαν ἐνεσκηρίξαλο Μόψος,
λαιὸν ἐπισπομένων ταρσὸν ποδός· αὐτὰρ ὁ μέσσην
κερκίδα καὶ μυεῶνα, πέριξ ὀδύνῃσιν ἑλιχθείς,
σάρκα δακὼν, ἐχάραξεν. ἀταρ Μήδεια καὶ αὐταὶ
ἔτρεσαν ἀμφίπολοι· ὁ δὲ Φοίνιον ἕλκος ἄφαστε
θαρσαλέως, ἐπεὶ οὔ μιν ὑπέρβιον ἄλγος ἔτειρε·
σχέτλιος· ἦ τέ οἱ ἤδη ὑπὸ χροὶ δύετο κῶμα
λυσιμελὲς, πολλὴ δὲ κατ' ὀφθαλμῶν χέετ' ἀχλύς.
αὐτίκα δὲ κλίνας θαπέδῳ βεβαρηότα γυῖα
ψύχετ' ἀμηχανίῃ· ἕταροι δέ μιν ἀμφαγέροντο,
ἥρως τ' Αἰσονίδης, ἀδινῇ περιθαμβέες ἄτῃ.
οὐδὲ μὲν οὐδ' ἐπὶ τυτθὸν ἀποφθίμενός περ ἔμελλε
κεῖσθαι ὑπ' ἠελίῳ. πύθεσκε γὰρ ἔνδοθι σάρκας
ἰὸς ἄφαρ, μυδόωσα δ' ἀπ' ὀστέων χροὸς ἔῤῥεεν ἄχνη.
αἶψα δὲ χαλκείῃσι βαθὺν τάφον ἐξελάχαινον
ἐσσυμένως μακέλῃσιν· ἐμοιρήσαντο δὲ χαίτας
αὐτοὶ ὁμῶς κοῦραί τε, νέκυν ἐλεεινὰ παθόντα
μυρόμενοι· τρὶς δ' ἀμφὶ σὺν ἔντεσι δινηθέντες
εὖ κλισμῶν ἴσχοντα, χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔθεντο.

Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐπὶ νηὸς ἔβαν, πρήθοντος ἀήτεω
ἀμπέλαγος νοτίοιο, πόρους τ' ἀπελεκμήραντο
λίμνης ἐκπρομολεῖν Τριτωνίδος, οὔ τινα μῆτιν
δὴν ἔχον, ἀφραδέως δὲ πανημέριοι φορέοντο.

ὡς δὲ δράκων σκολιὴν εἱλιγμένος ἔρχεται οἶμον,
εὖτέ μιν ὀξύταλον θάλπῃσι σέλας ἠελίοιο·
βοίζῳ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα κάρη σιρέφει, ἐν δέ οἱ ὄσσε
στιναθαύγεστι πυρὸς ἐναλίγκια μαιμώοντι
λάμπωσι, ὄφρα μυχόνδε διὰ ῥωχμοῖο δύηται·
ὡς Ἀργὼ λίμνης σῆμα ναύπορον ἐξερέουσα
ἀμφεπόλει δηναιὸν ἐπὶ χρόνον. αὐτίκα δ' Ὀρφεὺς
κέκλετ' Ἀπόλλωνος τρίποδα μέγαν ἔκθοθι νηὸς
δαίμοσιν ἐγγενέταις νόσφιν ἔπι μείλια θέσθαι.
καὶ τοὶ μὲν Φοίβου κλέρας ἵδρυον ἐν χθονὶ βάντες·
τοῖσιν δ' αἰζηῷ ἐναλίγκιος ἀντεβόλησε
Τρίτων εὐρυβίης, γαίης δ' ἀνὰ βῶλον ἀείρας,
ξείνι' ἀριστήεσσι προίσχεθε, φώνησέν τε.
"Δέχθε, φίλοι· ἐπεὶ οὐ περιώσιον ἐγγυαλίξαι
„ ἐνθάδε νῦν παρ' ἐμοὶ ξεινήϊον ἀντομένοισιν.
„ εἰ δέ τι τῆνδε πόρους μαίεσθ' ἁλός, οἷά τε πολλὰ
„ ἄνθρωποι χατέουσιν ἐν ἀλλοδαπῇ περόωντες,
„ ἐξερέω. δὴ γάρ με πατὴρ ἐπιίστορα πόντου
„ θῆκε Ποσειδάων τοῦδ' ἔμμεναι. αὐτὰρ ἀνάσσω
„ παραλίης, εἰ δή τιν' ἀκούετε νόσφιν ἐόντες
„ Εὐρύπυλον Λιβύῃ θηροτρόφῳ ἐγγεγαῶτα.
Ὡς ἔννδα· πρόφρων δ' ὑπερέσχεθε βώλακι χεῖρας
Εὔφημος, καὶ τοῖα παραβλήδην προσέειπεν.
"Ἀτθίδα καὶ πέλαγος Μινωΐου εἴ νύ που, Ἥρως,
„ ἐξεδάης, νημερτὲς ἀνειρομένοισιν ἔνισπε.
„ δεῦρο γάρ οὐκ ἐθέλοντες ἱκάνομεν, ἀλλὰ βαρείαις
„ χείμψαντες γαίης ἐπὶ πείρασι τῆσδε θυέλλαις,
„ νῆα μεταχθονίην ἐκομίσσαμεν ἐς τόδε λίμνης.

„ χεῦμα δι' ἠπείρου βεβαρημένοι· οὐδέ τι ἴδμεν
„ πῆ πλόος ἐξανέχει Πελοπηΐδα γαῖαν ἱκέσθαι.
Ὡς ἄρ' ἔφη· ὁ δὲ χεῖρα τανύσσατο, δεῖξε δ' ἄπωθε,
φωνήσας, πόντον τε, καὶ ἀγχιβαθὲς στόμα λίμνης·
"Κείνη μὲν πόντοιο διήλυσις, ἔνθα μάλιστα
„ βένθος ἀκίνητον μελανεῖ· ἑκάτερθε δὲ λευκαὶ
„ ῥηγμῖνες φρίσσουσι διαυγέες· ἡ δὲ μεσηγὺ
„ ῥηγμίνων στεινὴ τελέθει ὁδὸς ἐκτὸς ἐλάσσαι.
„ κεῖνο δ' ὑπηέριον θείην Πελοπηΐδα γαῖαν
„ εἰσανέχει πέλαγος Κρήτης ὕπερ· ἀλλ' ἐπὶ χειρὸς
„ δεξιτερῆς, λίμνηθεν ὅτ' εἰς ἁλὸς οἶδμα βάλητε,
„ τόφρ' αὐτὴν παρὰ χέρσον ἐεργμένοι ἰθύνεσθε,
„ ἔς τ' ἂν ἄνω τείνῃσι· περιρήδην δ' ἑτέρωσε
„ κλινομένης χέρσοιο, τότε πλόος ὔμμιν ἀπήμων
„ ἀγκῶνος τετάνυσται ἀπὸ προὔχοντος ἰοῦσιν.
„ ἀλλ' ἴτε γηθόσυνοι, καμάτοιο δὲ μή τις ἀνίη
„ γιγνέσθω νεότητι κεκασμένα γυῖα μογῆσαι.
Ισκεν ἐϋφρονέων· οἱ δ' αἶψ' ἐπὶ νηὸς ἔβησαν
λίμνης ἐκπρομολεῖν λελιημένοι εἰρεσίῃσι.
καὶ δὴ ἐπιπρονέοντο μεμαότες· αὐτὰρ ὅγ' ὤμοις
Τρίτων ἀνθέμενος τρίποδα μέγαν, εἴσατο λίμνην
εἰσβαίνειν· μετὰ δ' οὔ τις ἐσέδρακεν, οἷον ἄφαντος
αὐτῷ σὺν τρίποδι σχεδὸν ἔπλετο. τοῖσι δ' ἰάνθη
θυμὸς, ὃ δὴ μακάρων τις ἐναίσιμος ἀντεβόλησε.
καί ῥά οἱ Αἰσονίδην μήλων ὅ τι φέρτατον ἄλλων
ἤνωγον ῥέξαι, καὶ ἐπευφημῆσαι ἑλόντα.
αἶψα δ' ὅγ' ἐσσυμένως ἐῢ κρίνατο, καί μιν ἀείρας
σφάξε κατὰ πρύμνης, ἐπὶ δ' ἔννεπεν εὐχωλῇσι.

" Δαῖμον, ὅ τις λίμνης ἐπὶ πείρασι τῆσδ' ἐφαάνθης,
" εἴτε σύ γε Τρίτων, ἅλιον τέρας, εἴτε σε Φόρκυν,
" ἢ Νηρῆα θύγατρες ἐπικλείουσ' ἁλοσύδναι,
" ἵλαθι, καὶ νόστοιο τέλος θυμηδὲς ὄπαζε.
Ἦ ῥ', ἅμα δ' εὐχωλῇσιν ἐς οἰδμαλέα λαμέλομήσας
ἦκε κατὰ πρύμνης· ὁ δὲ βένθεος ἐξεφαάνθη
τοῖος ἐών, οἷός περ ἐτήτυμος ἦεν ἰδέσθαι.
ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ θοὸν ἵππον ἐπ' εὐρέα κύκλον ἀγῶνος
σέλλῃ, ὀρεξάμενος λασίης ἐϋπειθέα χαίτης,
εἶθαρ ἐπιτροχάων· ὁ δ' ἐπ' αὐχένι γαῦρος ἀερθεὶς
ἔσσυται, ἀργινόεντα δ' ἐνὶ στομάτεσσι χαλινὰ
ἀμφὶς ὀδακλάζοντι παραδλήδην κροτέονται·
ὣς ὅγ' ἐπισχόμενος γλαφυρῆς ὁλκήϊον Ἀργοῦς
ἦγ' ἅλαδε προτέρωσε. δέμας δέ οἱ ἐξ ὑπάτοιο
κράατος, ἀμφί τε νῶτα καὶ ἰξύας ἔς τ' ἐπὶ νηδύν,
ἄντικρυς μακάρεσσι Φυὴν ἔκπαγλον ἔικτο·
αὐτὰρ ὑπὲκ λαγόνων δίκρη ῥά οἱ ἔνθα καὶ ἔνθα
κήτεος ὁλκαίη μηκύνετο· κόπτε δ' ἀκάνθαις
ἄκρον ὕδωρ, αἵ τε σκολιοῖς ἐπὶ νειόθι κέντροις,
μήνης ὡς κεράεσσιν ἐειδόμεναι, διχόωντο.
τόφρα δ' ἄγε, τείως μιν ἐπιπροτέηκε θαλάσσῃ
νισσομένην· δῦ δ' αἶψα μέγαν βυθόν· οἱ δ' ὁμάδησαν
ἥρωες, τέρας αἰνὸν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδόντες.
ἔνθα μὲν Ἀργῴῃς τε λιμὴν καὶ σήματα νηός,
ἠδὲ Ποσειδάωνος ἰδὲ Τρίτωνος ἔασι
βωμοί· ἐπεὶ κεῖν' ἦμαρ ἐπέσχεθον. αὐτὰρ ἐς ἠῶ
λαίφεσι πεπταμένοις αὐτὴν ἐπὶ δέξι' ἔχοντες
γαῖαν ἐρημαίην, πνοιῇ Ζεφύροιο θέοντες.

ἦξι

ἦρι δ' ἔπειτ' ἀϊσσώνά θ' ὁμοῦ, μυχάτην τε θάλασσαν
κεκλιμένην ἀϊσσώνος ὑπὲρ προὔχοντος, ἴδοντο.
αὐτίκα δὲ Ζέφυρος μὲν ἐλώφεεν, ἦλυθε δ' αὔρη
ἀργέστεω Νότου· χήραντο δὲ θυμὸν ἰωῇ.
ἦμος δ' ἠέλιος μὲν ἔδυ, ἀνὰ δ' ἤλυθεν ἀστὴρ
αὔλιος, ὅς τ' ἀνέπαυσεν ὀϊζυροὺς ἀροτῆρας,
δὴ τότ' ἔπειτ', ἀνέμοιο κελαινῇ νυκτὶ λιπόντες,
ἱστία λυσάμενοι, περιμήκεά τε κλίναντες
ἱστὸν, ἐϋξέστῃσιν ἐπερρώοντ' ἐλάτῃσι
παννύχιοι καὶ ἐπ' ἦμαρ, ἐπ' ἤματι δ' αὖτις ἰοῦσαν
νύχθ' ἑτέρην. ὑπέδεκτο δ' ἀποπρο θι παιπαλόεσσα
Κάρπαθος· ἔνθεν δ' οἵ γε περιωσέσθαι ἔμελλον
Κρήτην, ἣ τ' ἄλλων ὑπερέπλειο εἰν ἁλὶ νήσων.

Τοὺς δὲ Τάλως χάλκειος, ἀπὸ σφυροῦ σκοπέλοιο
ῥηγνύμενος πέτρας, εἶργε χθονὶ πεισμαΐ' ἀνάψαι,
Δικταίην ὅρμοιο καλερχομένους ἐπιωγήν.
τὸν μὲν χαλκείης μελιηγενέων ἀνθρώπων
ῥίζης λοιπὸν ἐόντα μετ' ἀνδράσιν ἡμιθέοισιν
Εὐρώπη Κρονίδης νήσου πόρεν ἔμμεναι οὖρον,
τρὶς περὶ χαλκείοις Κρήτην ποτὶ δινεύοντα.
ἀλλ' ἤτοι τὸ μὲν ἄλλο δέμας καὶ γυῖα τέτυκτο
χάλκεος ἠδ' ἄῤῥηκτος· ὑπαὶ δέ οἱ ἔσκε τένοντος
σύριγξ αἱματόεσσα κατὰ σφυρόν· αὐτὰρ ὁ τῆς γε
λεπτὸς ὑμὴν ζωῆς ἔχε πείρατα καὶ θανάτοιο.
οἱ δὲ, δύη μάλα περ δεδμημένοι, αἶψ' ἀπὸ χέρσου
νῆα, περιδείσαντες, ἀνεκρούεσκον ἐρετμοῖς.
καί νύ κ' ἐπισμυγερῶς Κρήτης ἐκὰς ἤρθησαν,

ἀμφότερον δίψῃ τε καὶ ἄλγεσι μεχθίζοντες,
εἰ μή σφι Μήδεια λιαζομένοις ἀγόρευσε.
"Κέκλυϊέ μευ. μυύνη γὰρ ὀΐομαι ὔμμι δαμάσσειν
„ἄνδρα τὸν, ὅσσις ὅδ' ἐσσὶ, καὶ εἰ παγχάλκεον ἴσχει
„ἦν δέμας· ὁππότε μή οἱ ἐπ' ἀκάμαντος πέλοι αἰών.
„ἀλλ' ἔχετ' αὐτοῦ νῆα θελήμονες ἐκλὸς ἐρωῆς
„πετράων, εἵως κεν ἐμοὶ εἴξειε δαμῆναι.
Ὡς ἄρ' ἔφη· καὶ τοὶ μὲν ὑπὲκ βελέων ἐρύσαντο
νῆ' ἐπ' ἐρετμοῖσι, δεδοκημένοι ἤν τινα ῥέξει
μῆτιν ἀνωΐστως· ἡ δὲ πλύχα πορφυρέοιο
προσχομένη πέπλοιο παρειάων ἑκάτερθε,
βήσατ' ἐπ' ἰκριόφιν· χειρὸς δέ ἑ χειρὶ μεμαρπὼς
Αἰσονίδης ἐκόμιζε διὰ κληῖδας ἰοῦσαν.
ἔνθα σφ' ἀοιδῇσι μειλίσσετο, μέλπε δὲ Κῆρας
θυμοβόρους, Αἴδαο θοὰς κύνας, αἳ περὶ πᾶσαν
ἠέρα δινεύουσαι ἐπὶ ζωοῖσιν ἄγονται.
τὰς γουναζομένη τρὶς μὲν παρεκέκλετ' ἀοιδαῖς,
τρὶς δὲ λιταῖς· θεμένη δὲ κακὸν νόον, ἐχθοδοποῖσιν
ὄμμασι χαλκείοιο Τάλω ἐμέγηρεν ὀπωπάς·
λευγαλέον σφ' ἐπί οἱ πρῖε χόλον, ἐκ δ' αἰόλλα
δείκηλα προΐαλλεν, ἐπιζάφελον κατέσυτα.
Ζεῦ πάτερ, ἦ μέγα δή μοι ἐνὶ Φρεσὶ θάμβος ἄπλαι,
εἰ δὴ μὴ νεύτοισι τυπῇσί τε λυγρὸς ὄλεθρος
ἀντιάει, καὶ δή τις ἀπόπροθεν ἄμμε χαλέπτει.
ὣς ὄγε, χάλκειός περ ἐών, ὑπόειξε δαμῆναι
Μηδείης βρίμῃ πολυφαρμάκου. ἂν δὲ βαρείας
ὀχλίζων λαΐγγας, ἐρυκέμεν ὅρμον ἰκέσθαι,
πετραίῳ σθένυχι χρίμψε σφυρόν· ἐκ δέ οἱ ἰχὼρ

τηκεμένῳ ἴκελος μολύβῳ ῥέεν· οὐδ' ἔτι δηρὸν
εἰσλήκει προβλῆτος ἐπεμβεβαὼς σκοπέλοιο.
ἀλλ' ὥς τίς τ' ἐν ὄρεσσι πελωρίη ὑψόθι πεύκη,
τήν τε θοοῖς πελέκεσσιν ἔθ' ἡμιπλῆγα λιπόντες
ὑλοτόμοι δρυμοῖο καληλύθασιν· ἡ δ' ὑπὸ νυκλὶ
βιπῇσι μὲν πρῶτα τινάσσεται, ὕστερον αὖτε
πρυμνόθεν ἐξεαγεῖσα κατήριπεν· ὣς ὄγε ποσσὶν
ἀκαμάτοις τελῶς μὲν ἐπισταδὸν ἠωρεῖτο,
ὕστερον αὖτ' ἀμενηνὸς ἀπειρονὶ κάπετε δούπῳ.
κεῖνο μὲν οὖν Κρήτῃ ἔνι δὴ κνέφας πυλίζοντο
ἥρωες· μετὰ δ' οἵ γε νέον φαέθουσαν ἐς ἠῶ
ἱρὸν Ἀθηναίης Μινωΐδος ἱδρύσαντο,
ὕδωρ τ' εἰσιφύσαντο καὶ εἰστέβαν, ὥς κεν ἐρετμοῖς
παμπρώτισλα βάλοιεν ὑπὲρ Σαλμωνίδος ἄκρης.

Αὐτίκα δὲ Κρηταῖον ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θέοντας
νὺξ ἐφόβει, τὴν πέρ τε Καλουλαίδα κικλήσκουσι,
νύκλ' ὁλοήν· οὐκ ἄστρα διίσχανεν, οὐκ ἀμαρυγαὶ
μήνης· οὐρανόθεν δὲ μέλαν χάος, ἤ τις ἀϊδνὴ
ὠρώρει σκοτίη μυχάτων ἀνιοῦσα βερέθρων.
αὐτοὶ δ', εἴτ' Λίδῃ, εἴθ' ὕδασιν ἐμφορέοντο,
νείδειν οὐδ' ὅσσον· ἐπέτρεψαν δὲ θαλάσσῃ
νόστον, ἀμηχανέοντες, ὅπη φέροι. αὐτὰρ Ἰήσων
χεῖρας ἀνασχόμενος μεγάλῃ ὀπὶ Φοῖβον ἄυτει,
ῥύσασθαι καλέων· κατὰ δ' ἔβρεεν ἀσχαλόωντι
δάκρυα· πολλὰ δὲ Πυθοῖ ὑπέσχελο, πολλὰ δ' Ἀμύκλαις,
πολλὰ δ' ἐς Ὀρτυγίην ἀπερείσια δῶρα κομίσσειν.
Λητοΐδη, τύνη δὲ κατ' οὐρανοῦ ἶκεο πέτρας

ῥίμφα Μελαντίους ἀριήκοος, αἴ τ' ἐνὶ πόντῳ
ἤνται· δοιάων δὲ μιῆς ἐξύπερθεν ὀρούσας,
δεξιτερῇ χρύσειον ἀνέσχεθες ὑψόθι τόξον·
μαρμαρέη δ' ἀπέλαμψε βιοῦ περὶ πάντοθεν αἴγλη.
τοῖσι δέ τις Σποραάδων βαιὴ ἀπὸ τόφρ' ἐφαάνθη
νῆσος ἰδεῖν, ὀλίγης Ιππουρίδος ἀντία νήσου,
ἔνθ' εὐνὰς ἐβάλοντο καὶ ἔσχεθον· αὐτίκα δ' Ηὼς
φέγγεν ἀνερχομένη· τοὶ δ' ἀγλαὸν Απόλλωνι
ἄλσει ἐνὶ σκιερῷ τέμενος, σκιόεντά τε βωμὸν
ποίεον· Αἰγλήτην μὲν, ἐϋσκόπου εἵνεκεν αἴγλης,
Φοῖβον κεκλόμενοι· Ανάφην δέ τε, λισσάδα νῆσον
ἴσκον, ἃ δὴ Φοῖβός μιν ἀτυζομένοις ἀνέφηνε.
βέζον δ' ἕστασι περ ἄνδρες ἑρημαίῃ ἔνι βέζειν
ἀκλῇ ἐφοπλίσσειαν· ἃ δὴ σφέας ὁππότε δαλοῖς
ὕδωρ αἰθομένοισιν ἐπιλείβοντας ἴδοντο
Μηδείης δμωαὶ Φαιηκίδες, σὺν ἔτ' ἔπειτα
ἴσχειν ἐν σήθεσσι γέλων σθένον, οἷα θαμειὰς
αἰὲν ἐν Αλκινόοιο βοοκλασίας ὀρόωσαι.
τὰς δ' αἰσχροῖς ἤρωες ἐπισλοβέεσσιν ἔπεσσι,
κλευῇ γηθόσυνοι· γλυκερὴ δ' ἀνεδαίετο τοῖσι
κερτομίη, καὶ νεῖκος ἐπεσβόλον. ἐκ δέ νυ κείνης
μολπῆς ἡρώων, νήσῳ ἔνι τοῖα γυναῖκες
ἀνδράσι δηριόωνται, ὅτ' Απόλλωνα θυηλαῖς
Αἰγλήτην Ανάφης τιμήορον ἱλάσκονται.

Αλλ' ὅτε δὴ κἀκεῖθεν ὑπεύδια πείσματ' ἔλυσαν,
μνήσατ' ἔπειτ' Εὔφημος ὀνείρατος ἐννυχίοιο,
ἐζόμενος Μαίης υἷα κλυτόν. εἴσατο γάρ οἱ

δαιμονίη βῶλαξ ἐπιμάσιος ᾧ ἐν ἀγεσίῳ
ἄρδεσθαι λευκῇσιν ὑπὸ λιβάδεσσι γάλακτος,
ἐκ δὲ γυνὴ βώλοιο πέλειν, ὀλίγης περ ἐούσης,
παρθενικῇ ἰκέλη· μίχθη δέ οἱ ἐν φιλότητι
ἄσχετον ἱμερθείς· ὀλοφύρετο δ', ἠύτε κούρη,
ζευξάμενος τὴν αὐτὸς ἐῷ ἀτίτηλε γάλακτι·
ἡ δέ ἑ μειλιχίοισι παρηγορέεσκεν ἔπεσσι·
"Τρίτωνος γένος εἰμὶ, τεῶν τροφὸς, ὦ φίλε, παίδων,
" οὐ κούρη· Τρίτων γάρ ἐμοὶ Λιβύη τε τοκῆες.
" ἀλλ' ἐμὲ Νηρῆος παρακάτθεο παρθενικῇσιν
" ἀμφίαλος ναίειν, Ανάφης σχεδόν· εἶμι δ' ἐς αὐγὰς
" ἠελίου μετόπισθε, τεοῖς νεπόδεσσιν ἑτοίμη.
Τῷ δ' ἄρ' ἐπὶ μνῆστιν κραδίη βάλεν, ἔκ τ' ὀνόμηνεν
Αἰσονίδην· ὁ δ' ἔπειτα θεοπροπίας Εκάτοιο,
θυμῷ πεμπάζων, ἀνενείκατο, φώνησέν τε.
"Ω πόποι, ἦ μέγα δή σε καὶ ἀγλαὸν ἔμμορε κῦδος.
" βώλακα γάρ τεύξουτι θεοὶ, πόντονδε βαλόντι,
" νῆσον, ἵν' ὀψλότεροι παίδων σέθεν ἐννάσσονται
" παῖδες· ἐπεὶ Τρίτων ξεινήϊον ἐγγυάλιξε
" τήνδε τοι ἠπείροιο Λιβυστίδος. οὔ νύ τις ἄλλος
" ἀθανάτων, ἢ κεῖνος, ὅ μιν πόρεν ἀντιβολήσας.
Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀλίωτεν ὑποκρίσιν Αἰσονίδαο
Εὔφημος· βῶλον δὲ, θεοπροπίῃσιν ἰανθείς,
ἧκεν ὑποδρυχίην. τῆς δ' ἔκλυθι νῆσος ἀέρθη,
Καλλίστη, παίδων ἱερὴ τροφὸς Εὐφήμοιο,
αἳ πρὶν μέν ποτε δὴ Σιντηΐδα Λῆμνον ἔναιον·
Λήμνου δ' ἐξελαθέντες ὑπ' ἀνδράσι Τυρσηνοῖσι,
Σπάρτην εἰσαφίκανον ἐφέσσιοι· ἔκ δὲ λιπόντας

Σαάρτην, Αὐτεσίωνος ἐὺς παΐς ἤγαγε Θήρας
Καλλίστην ἐπὶ νῆσον· ἀμείψαλο δ' οὔνομα Θήρης
ἐξ ἔθεν. ἀλλὰ τὰ μὲν μετόπιν γένετ' Εὐφήμοιο.

Κεῖθεν δ' ἀπλερέως, διὰ μυρίον οἶδμα λιπόντες,
Αἰγίνης ἀκλῆσιν ἐπέσχεθον· αἶψα δὲ τοί γε
ὑδρείης πέρι δῆριν ἀμεμφέα δηρίσαντο,
ὅς κεν ἀφυσσάμενος φθαίη μετὰ νῆα δ' ἱκέσθαι.
ἄμφω γὰρ χρειώ τε, καὶ ἄσπετος οὖρος ἔπειγεν.
ἔνθ' ἔτι νῦν πλήθοντας ἐπωμαδὸν ἀμφιφορῆας
ἀνθέμενοι κούφοισιν ἄφαρ κατ' ἀγῶνα πόδεσσι
κοῦροι Μυρμιδόνων νίκης πέρι δηριόωνται.

Ἰλατ' ἀριστήων μακάρων γένος· αἵδε δ' ἀοιδαὶ
εἰς ἔτος ἐξ ἔτεος γλυκερώτεραι εἶεν ἀείδειν
ἀνθρώποις. ἤδη γὰρ ἐπὶ κλυτὰ πείραθ' ἱκάνω
ὑμετέρων καμάτων· ἐπεὶ οὔ νύ τις ὔμμιν ἄεθλος
αὖτις ἀπ' Αἰγίνηθεν ἀνερχομένοισιν ἐτύχθη,
οὔτ' ἀνέμων ἐριωλαὶ ἐνέσταθεν· ἀλλὰ ἔκηλοι
γαίην Κεκροπίην, παρά τ' Αὐλίδα μείρήσαντες
Εὐβοίης ἔντοσθεν, Ὀπουντιά τ' ἄστεα Λοκρῶν,
ἀσπασίως ἀκλὰς Παγασηίδας εἰσαπέβητε.

ΤΕΛΟΣ

ΤΩΝ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΩΝ.

ΙΝ

IN

APOLLONII RHODII

ARGONAUTICA

VARIÆ LECTIONES, NOTÆ

ET EMENDATIONES.

ptized by Google

IN LIBRUM I. NOTÆ.

V. 1. Ἀρχόμενος σέο, Φοῖβε. Solemnis hic eſt Poëtis mos Deum aliquem initio carminis invocandi. Homerus: Μῆνιν ἄειδε θεά — & Ἀνδρα μοι ἔννεπε Μοῦσα — Heſiodus: Μουσάων Ελικωνιάδων ἀρχώμεθ' ἀείδειν. Aratus: Ἐκ Διὸς ἀρχώμεσθα -- Ab Apolline unum e ſuis poëmatibus exorſus fuerat Megarenſis Theognis:

Ω ἄνα, Λητοῦς υἱὲ, Διὸς τέκος, οὔποτε σεῖο
λήσομαι ἀρχόμενος, οὐδ' ἀναπαυόμενος.
ἀλλ' αἰεὶ πρώτόν τε, καὶ ὕστατον, ἔν τε μέσοισιν
ἀείσω.

4. μετὰ κῶας. Præpoſitio μετὰ ſæpe adhibetur pro εἰς vel διὰ, quod tritum & tironibus etiam notum. Homerus Odyſſ. α'. 194.

νῦν δ' ὧδε ξὺν νηὶ κατήλυθον ἠδ' ἑτάροισι
πλώων οἴνοπα πόντον ἐπ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους
ἐς Τεμέσην ΜΕΤΑ χαλκόν.

Euripides initio Medeæ:

ἀνδρῶν ἀρίστων, οἳ τὸ πάλχρυσον δέρας
Πελίᾳ μετῆλθον.

Theocritus in Hyla:

ἀλλ' ὅκα τὸ χρύσειον ἔπλει μετὰ κῶας Ἰήσων.

7. ἐννεσίῃσι. Gloſſa, βουλαῖς. Heſych. βουλήσεσιν, ἐννοήσεσιν: ubi quæ adnotat interpres ad Poëtam noſtrum faciunt. Perperam Florent. editio non hîc ſolum, ſed multis aliis in locis, αἰνεσίῃσι, quod ab editore Batavo, pro ea quæ erat elegantia, miror revocatum non fuiſſe. Eſt enim vox illa mera barbaries, quod dudum, ſed fruſtra,

monuit ad Callim. H. in Dianam 108. doctiſſimus Erneſtius. Corruptelam hanc quinquies ad minimum exhibet noviſſima editio. Sed putidiores aliæ ſordes obeſas Oxonienſis Magiſtri nares non offendunt.

8. Θεὴν. Vulgo τεὴν, Gisberti Cuperi, cui debetur hæc emendatio, integram obſervationem adpoſuiſſe operæ pretium erit, e Lib. III. Cap. VII. "Βάξις pro *oraculo*, ſed „raro, ponitur, quod venit ab antiquo βάξειν, id eſt, „*loqui*, unde ἄξασος, de quo Suidas & alii. Pro *oraculo* „ſumitur apud Apollon. Rhod. init. Argon.

„δηρὸν δ' οὐ μετέπειτα τεὴν κατὰ βάξιν Ἰήσων.

„*Nec multo poſt tuo congruenter oraculo.* Quo ſenſu etiam „*Dictio* apud Liv. lib. VIII. cap. 24. *Accito ab Tarentinis* „*in Italiam, data dictio erat, caveret Acheruſiam aquam,* „*Pandoſiamque urbem: ibi fatis ejus terminum dari.* Sed „Apollonii locum quoties conſidero, ſemper mihi ſe offert, „quod ancipitem requirat deliberandi curam; cum videre „nequeam quo pacto τὸ TEHN locum ſuum tutari poſſit, „incompoſitum plane quid & TUAM ſecum trahens: neque „enim Apollonius alloquitur Peliam, ſed ut res geſta eſt „narrat: an τεὴν βάξιν dicemus *oraculum quod tibi latum* „*& datum eſt?* Sed eo pacto longe melius ſcriberetur σεὴν, „id eſt, *ſuam:* ſed hæ conjecturæ ſunt: arbitror autem „unius literulæ mutatione difficultatem tolli poſſe, & le„gendum eſſe θεὴν, id eſt, *divinam*, pro θείην. Nam & „θεώτερος apud Dionyſ. Alexandr. (v. 257.) legitur:

„— — — — σὺν σὺν ἐκείνου
„νηὶ ἐν ἀνθρώποισι θεώτερον ἄλλον ἰδοιο,
„οὐδὲ μὲν ἀφνειὴν ἑτέρην πόλιν. „

Hactenus ille, meo judicio, optime. Invocatio definit in verſu 4. tum incipit narratio: Poëta nec Apollinem, nec Peliam alloquitur; proinde τὸ τεὴν minime ſtare poteſt.

9. Ανχύρου. Hic & lib. III. 67. nomen eſt perennis fluvii. Apollodorus p. 48. διαβαίνων δὲ ποταμὸν Ανχυρον, ἐξῆλθε μονοσάνδαλος, τὸ ἕτερον ἀπολέσας ἐν τῷ ῥείθρῳ πέδιλον. Vide Th. Munckerum ad Hygini fab. XII.

14. οὐκ ἀλέγιζεν. Gloſſa, οὐκ ἐφρόντιζεν. Sic Oeneus Meleagri pater, τοῖς μὲν ἄλλοις θεοῖς ἐτέλεσε θυσίας, μόνης δὲ τῆς Αρτέμιδος ὠλιγώρησεν, ut ait Diodorus Sic. p. 279. Sed non tum primum Junonis contemptum oſtendit Pelias, qui dudum ante Sideronem in Deæ templo ſupplicem ad aram ipſam obtruncaverat, & poſtea καθόλου διετέλει τὴν Ηραν ἀτιμάζων, referente Apollodoro p. 41.

15. τόν γ' ἐσιδών. Sic quinque Regii codd. Vulgo τόνδ' —

17. ἠέ κεν. Vulgo ἠὲ καὶ, quod ex duplici argumento corruptum eſſe intelligitur. Primo ὄφρα ἀλέσσῃ ab ἔντυε pendens ſolœcum eſt: tum friget otioſum iſtud καί. Centies in hoc poëmate καὶ & κε, vel κεν, ſpreta ſermonis proprietate, a librariis & editoribus commutata fuiſſe lector deprehendet. ὄφρ' ἂν, ὄφρα κε, cum ſubjunctivo, præcedente verbo temporis præteriti, ſæpiſſime occurrunt, quorum ad exemplorum normam hic locus emendandus fuit. Infra 851.

— — Κύπρις γὰρ ἐπὶ γλυκὺν ἵμερον ΩΡΣΕΝ,
Ηφαίστοιο χάριν πολυμήτιος, ΟΦΡΑ ΚΕΝ αὖτις
ΝΑΙΗΤΑΙ μετόπισθεν ἀκήρατος ἀνδράσι Λῆμνος.

18. ἐπικλείουσιν. Abſurde vulgo legitur ἔτι κλείουσιν. Illud e v. 59. reponi debuit, ubi genuinam lectionem ab Homeri Scholiaſte confirmatam revocavimus.

26. Horatius Carm. I. XII.

Unde vocalem temere inſecutæ
Orphea ſilvæ,
arte materna rapidos morantem
fluminum lapſus celeresque ventos,

blandum & auritas fidibus canoris
ducere quercus.

29. *Ζώνη* nomen eſt loci proprium. Vide Salmaſium in Plinianis p. 113. Perperam citatus hic verſus in Scholiis ad Nicandri Theriaca p. 23.

37. *Πειρεσιάς*. Infra 584. *Πειρεσιαί*. Hîc quatuor Regii codd. *Πειρεσίας* dant: male in E. mutata prima litera, *Τειρεσίας*. Singulari numero effertur nomen in Orphicis 162.

Ασληρίων οἳ ἐπέρησε πάϊς κλεινοῖο Κομήτου,
Πειρεσίην ὃς ἔναιεν ἐπ' Ασιδανοῖο ῥεέθροις.

Corrupte in edito Stephano *Πειρασία, πόλις Μαγνησίας*, legitur. Ibi codices etiam *Πειρεσία* dant. Inde ſaltem liquet genuinam eſſe in prima illius nominis ſyllaba diphthongum.

39. *ἀπόπροθι εἰς ἓν ἰόντες*. Hæc eſt quinque Regiorum codd. lectio, quorum ob conſenſum recipi debuit. Vulgo legitur *ἀπόπροθεν*, ſenſu diverſo. Sed illud præſtat. *Longo tractu eodem fluentes alveo*, ſcilicet uſque in eum locum, ubi a Peneo recipiuntur. confer IV. 135. ubi commixti Lycus & Phaſis:

συνάμφω
Καυκασίην ἄλαδε' εἰς ἓν ἐλαυνόμενοι προχέουσι.

Hîc *ἀπόπροθι* motum ad locum ſignificans, indefinite terminum notat, ut illic *Καυκασίην ἄλαδε*.

48. *πηοσύνη καὶ κῆδος*. His *ταυτολογία* ineſſe videtur, cujus culpa facile exſolvi poteſt poëta, meliori harum vocum interpretatione. Satis inepte vertunt *conjugium & affinitas*. *πηοσύνη* affinitatem notat, *τὴν ἐξ ἐπιγαμίας συγγένειαν*: *κῆδος* autem *τὴν ἐπιμέλειαν, τὴν φροντίδα*, quæ acceptio e lexicis nota. Itaque neceſſe non eſt poſterius in *κῦδος* mutare.

49. *ἐϋῤῥήνεσσιν*. Sic in Regio cod. C. ſcriptum, more antiquo & optima ratione. In compoſitis vocibus litera *ῥ* non

magis geminari debet, quam in ſimplicium initio, ubi tamen ſæpe perperam duplicata reperitur, ita ut coaluerint voces, quæ neutiquam jungendæ erant. Exemplo ſit verſus lib. IV. 1497. quem ſic editiones exhibent:

ὃς τότε Κάνθον ἔπεφνεν ἐπιῤῥήνεσσιν ἐοῖσιν.

pro ἐπὶ ῥήνεσσιν, ut recte edidimus. Vide notas noſtras ad Æſchyli Prom. 1031. & ad Euripidis Hippol. 462. Barbariem hanc, ubicunque occurrit, tollimus, & fere ſemper ex codicum auctoritate.

53. νισσομένοισιν. Sic Regii codices quinque, ut recte Stephanus edidit. In Florent. editione excuſum νισομένοισιν, unde Batavus editor fecit νεισομένοισιν. Legitima verbi forma eſt νίσσομαι, in futuro νίσομαι, pro quo ſæpe reperitur νείσομαι, ex librariorum uſu, qui ι longum per ει ſcribebant, ut mox κλείνωσι pro κλίνωσι, & alibi deinceps Φλείας pro Φλίας, πείσεα pro πίσεα, Εἰλισσός, εἰθύοντα, aliaque infinita ex eadem cauſa depravata. Primam autem in futuro produci diſerte docet auctor Etymol. M. p. 606. quicum conferenda bonæ frugis, & ex antiquiori Grammatico petita, nota in Scholiis ad Arati Phæn. 21. ΜΕΤΑΝΙΣΣΕΤΑΙ. μεταστρέφεται. νίσσομαι γὰρ τὸ στρέφομαι. ἔοικε δὲ ἀπὸ τοῦ νέομαι, ποιητικῶς τὸ πορεύομαι, οὗ ὁ μέλλων νήσομαι, παρήγεσθαι, διπλασθέντος τοῦ σ, ἵν' ᾖ ἐνεστώς. οὐδέποτε γὰρ ἐνεστὼς ἓν σ ἔχει· τοῦ μέλλοντος γὰρ τοῦτο. καὶ ἐπειδὴ πρὸ τῶν δύο σσ οὔτε ει διφθογγος εὑρίσκεται, οὔτε η (εἰ μὴ τὸ κρεῖττον καὶ τὸ ἧσσον, καὶ ὅσα ἀπὸ τούτων) διὰ τοῦτο μεταβέβληται τὸ η εἰς ι, ὥσπερ καὶ ἀπὸ τοῦ ἑλῶ ἑλήσσω, ἑλίσσω τὸ συστρέφω.

54. Αμφυσσῖο. Sic recte ſcriptum in C. & a prima manu in A. Vulgo ſibilans litera male geminatur. Callim. H. in Apoll. 48.

ἐξότ' ἐπ' Αμφυσσῷ ζευγητίδας ἔτρεφεν ἵππους.

Virgilius initio Georgic. III.

& te memorande canemus
Paſtor ab Amphryſo.

58. Καινείδης. Sic venuſtius in verſu ſcribitur τετρασυλλάβως absque ſynæreſi, quæ quidem ſcriptura regularis eſt & Grammaticorum canoni de patronymicis congruens. Euſtathius p. 13. Τὰ εἰς δης ἀπαθῆ πατρωνυμικὰ μήτε συγκοπὴν παθόντα ἢ συναίρεσιν, μήτε πλεονασμὸν, μιᾷ συλλαβῇ πλεονάζει τῆς γεννήτορος πρωτοτύπου γενικῆς, ἀφ' ἧς ἡ πατρωνυμία γίνεται. οἷον ἡ Πριάμου γενικὴ ἐν τρισὶ συλλαβαῖς ἐστι· Πριαμίδης ἐν τέτρασιν. ὁμοίως καὶ Νέστορος Νεστορίδης, Λητόος Λητοΐδης, Ἐλάτορος Ἐλατορίδης, Ἀτρέος Ἀτρεΐδης παρὰ Πινδάρῳ, κ. τ. λ. Idem obſervabimus in omnibus hujus formæ patronymicis.

59. Hunc & quinque ſequentes verſus profert Homeri Scholiaſtes ad Ιλ. α'. 264. unde bonæ aliquot receptæ lectiones.

61. ἀριστεύων. In hac lectione conſentiunt codices B. C. D. Vulgo ἀριστήων. Poëtæ Cæneum laudibus efferentis propoſito prius magis accommodum videtur.

63. ἐδύσατο. Barbaram & græcitati incognitam verbi formam exhibent editiones, ἐδύσσετο. Vero propius Homeri Scholiaſtes, ἐδύσσατο. In hoc verbo litera ſibilans geminari non debet, quia υ per ſe longum eſt. Vide Clarkium ad Hom. Ιλ. ι'. 592. λ. 16. In ſup. v. ἀΐσχλῖναι pro vulgato ἐΐσχλῖναι dedit idem Scholiaſtes. τῷ ἀΐσχλῖναι *dejicere* opponitur ἄκαμπτος, ut ἄῤῥηκτος opponitur τῷ δαΐξαι, ἐΐσχλῖναι notat *inclinare*, *in fugam vertere*. Facile hæc compoſita commutantur. Vide varias lectiones ad Hom. Odyſſ. χ'. 156. Ovidius Metam. XII.

- - - manet imperfoſſus ab omni,
inque cruentatus Cæneus Elateïus, ictu.

- - obrutus

- - - - - - - -

obrutus immani cumulo, ſub pondere Cæneus
æſtuat arboreo. - - - -
- - - - alii ſub inania corpus
Tartara detruſum ſilvarum mole ferebant.

74. ἦκεν. Sic Regii codd. quinque. Vulgo ἧεν.

76. ὅτε κλίνεις φάλαγγας. Optima hæc lectio Scholiaſtæ Mſ. debetur, cujus adponam notam. ἐπιπλῆξαι, ἀντὶ τοῦ ἐπιδιῶξαι. περιττὸν μὲν τὸ μετόπισθεν. λείπει δὲ ὁ ΚΑΙ. καὶ ὅτε κλίνεις φάλαγγας, ἤγουν εἰς φυγὴν τρέψειεν. Bene ſit illi qui nobis veram hujus loci lectionem ſervavit: ſed nugatur in iis quæ tradit de ellipſi copulæ, quæ nedum ſubintelligenda ſit, expungi deberet, ſi forte adeſſet. Regii codd. quinque dant ὅταν κλίνωσι. Editi, ὅτε κλείνωσι. De ſcripturæ in poſtrema voce depravatione egi ad v. 53. ὅτε cum optativo Poetæ noſtro familiare. Vide II. 277. III. 788. 954. 1112. IV. 1196. Sic etiam apud Homerum paſſim.

81. δηωθῆναι. Sic recte Stephanus. Male δηϊωθῆναι edidit Batavus. Vide ad 244.

82. κακὸν μήκιστον ἐπαυρεῖν. Sic A. C. D. E quam lectionem agnoſcit & exponit Scholiaſtes: οὐκ ἔστι μέγιστον κακὸν, οὗ μὴ ἐπαυρεῖν τοῖς ἀνθρώποις συμβαίνει. E vulgato κακῶν nullns ſenſus elici poteſt. Nihil autem refert, utrum ἀπαυρεῖν, an ἐπαυρεῖν legatur. Vide Græviuin ad Heſiodi Εργ. 240. & nos ad Æſchyli Prom. 28.

89. Homerus de eodem Euryto, Odyſſ. Θ'. 226.

τῷ ῥα καὶ αἶψ' ἔθανε μέγας Εὔρυτος, οὐδ' ἐπὶ γῆρας
ἵκετ' ἐνὶ μεγάροισι· χολωσάμενος γὰρ Ἀπόλλων
ἔκλαγεν, οὕνεκά μιν προκαλίζετο τοξάζεσθαι.

τόξον autem in ſup. v. ut Euſtathius adnotat ad Ιλ. ο'. 441. οὐ τὸ σκεῦος σημαίνει, ἀλλὰ τὴν τοξικὴν τέχνην.

91. ὁμόθεν. Heſych. ἐκ τοῦ αὐτοῦ τόπου. Alibi ſigni-

ficat ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους, ut apud Sophoclem El. 156.

πρὸς ὅ τι σὺ τῶν ἔνδον εἶ περισσὰ,
οἵᾳ ἀμέθεν εἶ, καὶ γονᾷ ξύναιμος.

νόσφι ultimam producit in cæsura. Sic scriptum in E.

96. Athenienſis hic Teleon, diverſus ab eo cujus meminit v. 72. Ionis filius esse possit. Vide Euripidem Ion. 1594. ἐϋμελίης accedente sex codicum auctoritate e Florent. edit. reposuimus. Vulgo ἰϋμμελίης, perperam. Vide notas noſtras ad Æschyli S. Th. 490. Eadem scriptura apud Hesychium obſervatur, apud quem occurrunt ἐϋμελίω, & ἐϋμελίης: prius ex Homeri Ιλ. δ'. 47. ubi genuinam scripturam veteres editiones aliquot retinent.

98. ἔχε, ultima in cæsura producta. Perperam D. εἶχε, quod saltem oſtendit importunum ν amovendum esse.

103. κεινὴν ὁδόν. Sic bene codd. D. E. ut jam scribendum conjecerat Spanheim ad Callim. H. in Jovem 59. Ceteri κείνην vel κεινὴν dant, prout illa vox a librariis fuit accepta. Prius exhibet Florent. editio, quod & prætuliſſem, ſi alterutrum eligi debuiſſet: ſcilicet *Illam*, cum emphaſi, tanquam de re celebri & decantata. Si μακταίαν in animo habuiſſet poëta, more ſuo & abſque ambiguitate κενεὴν ſcripſiſſet, vel μελέην. Vertendum autem κοινὴν ὁδὸν, *communem expeditionem*, μετασχόντα τῆς ὁδοῦ.

108. ἀσλέῳ. Helice ſic κατ' ἐξοχὴν dicta, ſeu major Urſa. Aratus:

— — — Ελίκῃ γε μὲν ἄνδρες Αχαιοὶ
εἰν ἁλὶ τεκμαίρονται, ἵνα χρὴ νῆας ἀγινεῖν.

114. ὑπ' εἰρεσίῃσιν. Sic disjunctim ſcriptum in A. D. E.

115. Φλίας. Vulgo male Φλειάς, quod jam obſervatum ad v. 53. Codd. duo Φλειάς. Dudum ex Orphicorum v. 192. & Pauſania p. 139. ubi hi verſus prolati, ſcripturæ mendam elueram. Poſtmodo Φλίας in D. reperi. Idem nomen

reponendum videtur in Philetæ versibus apud Stephanum v. Φλιοῦς.

Φλιοῦς ἡ πόλις ἐστὶ, Διωνύσου φίλος υἱὸς
Φλίας ἣν αὐτὸς δείματο λευκόλοφος.

120. Propertius II. 3. 51.

Turpia perpessus vates est vincla Melampus,
cognitus Iphicli subripuisse boves:
quem non lucra, magis Pero formosa coëgit,
mox Amythaonia nupta futura domo.

125. Λυγκήϊον Αργος. Sic codices omnes, bene. Argos Lyncejum dicitur a Lynceo Danaï genero, qui post socerum ibi regnavit. Notus ille quidem satis & abunde, ut mirer sub Vossii nomine editam fuisse notam ad Valerii Flacci IV. 355. Altera lectio Scholiastæ memorata Λυρκήϊον depravata est. Ridiculum esset celebrem urbem, regionis caput, ab ignobili oppidulo cognominari. Si quis vero Lyncei filius fuit Lyrcius nomine, cujus rei fides penes Hesychium esto, quem vide in Λυρκίου δῆμον, ab eo Argi denominari non potuerunt, quum ibi ille nunquam regnaverit. Successores habuit Lynceus nepotes ex Abante filio Acrisium & Prœtum.

145. ἔμπυρα σήματα vocantur signa, quæ πυροσκόποι in victimis ardentibus observabant, ut omen futurorum inde captarent. Kuster ad Suidam v. ἐμπύρου.

147. ὦρσε ultima in cæsura producta. Sic codd. C. D. E.

150. νισσομένοις. Sic bene D. In Cæsareo νεισσομένοις.

155. νέρθεν ὑπὸ χθονός. Lectionem hanc ex Aristoph. Schol. ad Plutum 210. sumsi, utpote meliorem vulgata νέρθε κατὰ χθονός.

157. ὅσοι ἐν Πύλῳ. Vulgo ὅσσοι Πύλῳ. Codices plerique ὅσοι Πύλῳ. In A. insertum a secunda manu ἐν inter lineas. Proba est illa lectio. Sic Homerus sæpe: Ιλ. α'. 252.

ἐν Πύλῳ ἠγαθέῃ — λ'. 688.
ὡς ἡμεῖς παῦροι κεκακωμένοι ἐν Πύλῳ ἦμεν.

160. Ovidius Metam. XII. 556.

— — — cui poſſe figuras
ſumere quas vellet, rurſusque reponere ſumtas
Neptunus dederat, Nelei ſanguinis auctor.

162. Arcadi Calliſtus filio tres filii fuere, Azan, Apheïdas, Elatus, quibus regnum ſuum diviſit. Pauſanias p. 604. Τοῖς δὲ παισὶν, ὡς ηὐξήθησαν, διένειμεν Ἀρκὰς τριχῇ τὴν χώραν. καὶ ἀπὸ μὲν Ἀζᾶνος ἡ Ἀζανία μοῖρα ὠνομάσθη .... Ἀφείδας δὲ Τεγέαν, καὶ τὴν προσεχῆ ταύτῃ ἔλαχεν. ἐπὶ τούτῳ δὲ καὶ ποιηταὶ καλεῦσιν ΑΦΕΙΔΑΝΤΕΙΟΝ ΚΛΗΡΟΝ τὴν Τεγέαν.

166. ὄφρα κομίζοι. Sic ſex codices ad rectam loquendi normam. Vulgo ſolœce κομίζῃ.

168. ἄρχλου δίφος non pendet a ſequenti verbo πάλλων, ſed ab alio ſuppreſſo verbo. Confer II. 120. Quod, licet a tenebricoſo commentatore Batavo monitum, non animadvertit Oxonienſis interpres. Figuram hanc luculenter illuſtravit Orvillius ad Charit. p. 395.

179. Εὔφημος. Librarii errore in codice minus emendato, e quo Florent. editio expreſſa fuit, ſcriptum erat Πολύφημος, quæ per omnes deinceps propagata fuit falſiſſima lectio. Veram ex Orphicis, Pindaro aliisque ſcriptoribus, immo ex Apollonio ipſo, repoſuiſſet editor, cui veterno non torpuiſſet animus, etiamſi codicibus deſtitutus eorum auctoritate emendationem illam firmare non potuiſſet. In quinque Regiis codd. & in Cæſ. perſpicue Εὔφημος ſcriptum, abſque ullo mendoſæ lectionis veſtigio. Si bene Batavum commentatorem intelligo, quod ſane non cuicunque conceſſum, dicere voluit Euphemum noſtrum Orpheo ne nomine quidem notum. Diverſa ille orphica ha-

buit ab iis quæ nunc tractamus, ubi v. 203. legitur:

Ταινάριος δ' Εὔφημος ἔβη, Μαλεατίδος ἄκρης
ἐκπρολιπὼν αὐλῶνας, ἁλικλύστους τε Θεράπνας.

180. ποδωκηέστατον. Sic codices & Stephanus recte. Vitiosam Florentinæ editionis lectionem ποδωκειέστατον prætulit Hœltzlinus.

182. Velocitatem pullorum, ex Erichthonii equabus a Borea initis progenitorum, hac hyperbole declaravit Homerus Ιλ. υ'. 226.

αἱ δ' ὅτε μὲν σκιρτῷεν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν,
ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέον, οὐδὲ κατέκλων·
ἀλλ' ὅτε δὴ σκιρτῷεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
ἄκρον ἐπὶ ῥηγμῖνος ἁλὸς πολιοῖο θέεσκον.

Virgilius ad Camillam transtulit Æn. VII. extremo:

Illa vel intactæ segetis per summa volaret
gramina, nec teneras cursu læsisset aristas:
vel mare per medium, fluctu suspensa tumenti,
ferret iter, celeres nec tingueret æquore plantas.

ultima e nostro expressa, οὐδὲ θοοὺς βάπτε πόδας. Perperam quinque Regii codd. κάμπτεν vel κάμπτε.

188. Παρθενίην. Perperam vulgo Παρθενίης. Ordo est: ὁ δ' Αἰκαῖος νοσφισθεὶς Παρθενίην, ἕδος Ιμβρασίης Ηρης. Hac emendatione nihil certius: nominandus erat locus, unde Ancæus veniebat. Confer II. 872. Insulæ Sami antiquum nomen est Παρθενίη. Callim. H. in Delum 48.

— — ἢ νήσοιο διάβροχον ὕδατι μαστὸν
Παρθενίης (οὔπω γὰρ ἔην Σάμος) ᾗχί σε Νύμφαι
γείτονος Αἰκαίου Μυκαλησίδες ἐξείνισσαν.

191. ἀλκήεις. Rectam hanc scripturam enotavi e codd. A. B. D. E. Cæs. & procul dubio e sexto etiam enotari debuit; vitiosum ἀλκείης e Florentina propagatum absque codicibus etiam emendari debuerat, ad exemplum scriptu-

ræ in v. 71. quod monuerat Arnaldus Lect. Gr. p. 236.

197. ἐσελθέμεν. Vulgo ἐπελθέμεν. Illud dant ſex codd.

204. πόδε. Vulgo πόδα. Illud dant codd. A. B. C. E. Cæſ. Perperam in D. ποσί. Patrem ſuum referebat, quem utroque pede claudum fuiſſe fabulantur: ideo Poëtis ἀμφιγυήεις dicitur. Mox οὐχ ἕ τις recte in recentioribus editionibus excuſum: veteres & codicum plerique οὔ κε τις. σιφλὸς autem hic πηρὸς, βεβλαμμένος notat: alias ſignificationes apud Heſychium vide, & Euſtathium ad Ιλ. ξ'. 142. p. 972. ubi rarioris meminit ſignificationis, qua adjectivum hoc adhibuit Oppianus ἁλ. γ'. 183.

ἢ γὰρ ἀεὶ πλωτῶν σιφλὸν γένος ὑγρὰ θεόντων.

λαίμαργον recte interpretantur veteres gloſſæ.

207. Ορνυτίδαο. Sic codd. B. C. D. E. Cæſ. Vulgo male Ορνιτίδαο.

211. Ζήτης δ' αὖ. Quam inſerui particulam obtulit cod. D.

214. ἀνερείψατο. Sic codd. ſex. Vulgo male ἀνερίψατο. Thema ἀνερείπω, ομαι. Ob metrum augmentum omiſſum. Homerus Ιλ. υ'. 234. de Ganymede,

τὸν καὶ ἀνηρείψαντο θεοὶ Διὶ οἰνοχοεύειν,
κάλλεος εἵνεκα οἷο, ἵν' ἀθανάτοισι μετείη.

frequentes in hoc verbo librariorum lapſus, quod deinceps plus ſemel deprehendetur.

215. Codd. A. C. E. Εἰλισσοῦ. ει pro ι longo, quod jam animadverti ad v. 53. Aliter depravatum idem nomen legitur in Scythini Epigr. I. Analect. T. II. p. 104. ubi pro Ηλισσος, ſcribendum Ιλισσός. Sed ibi pro fluvio puerum deſignat.

217. κλείουσι, ultima in cæſura producta. Sic C. E. Male Cæſareus παραὶ ῥόον.

225. πατρὸς ἑοῖο. Sic recte cod. Guelferbytanus, cujus

varias lectiones publicavit Jo. Pierſonus, Veriſimilinm Lib. II. cap. VI. In vulgato ἐῆος conſentiunt codices mei, quod manifeſto vitioſum eſt. Poëticum ἐῆος, pro ἀέος ex ἠΰς, ſignificat ἀγαθοῦ. Nulla analogia, quidquid commenti ſint Grammatici, ἐῆος e pronomine ἑὸς deduci poteſt. Fraudi illis fuit prava interpretatio Homerici verſus Ιλ. α'. 393.

ἀλλὰ σύ, εἰ δύνασαί γε, περίσχεο παιδὸς ἐῆος.

Suidas: ἐΰς, ὁ ἀγαθός. παιδὸς ἐῆος, ἀντὶ τοῦ ἀγαθοῦ. καὶ, θεοὶ δοτῆρες ἐάων, ἀντὶ τοῦ ἀγαθῶν. Ex Euſtathio autem novimus illud ἐῆος librorum deſcriptoribus adeo placuiſſe, ut in quibuſdam Homeri exemplaribus obtruſum fuerit Ιλ. σ'. 71. ubi hodie recte legimus:

ὀξὺ δὲ κωκύσασα κάρη λάβε παιδὸς ἑοῖο.

geminum gemellum exemplum eſt. Eadem ratione legendum hîc πατρὸς ἑοῖο.

234. ἐπάρμενα. Sic emendo, conjectura ſane quam probabili. Vulgo legitur ἔπαρτία, manifeſta corruptela. Non ſic ſolet limati carminis auctor eandem vocem in duobus continuis verſibus iterare. Quæ hujus vitii in hoc poëmate duo aut tria occurrunt exempla malam perinde librariorum manum teſtantur, & a noſtra medelam accipient. Heſiodus ἔργ. 601.

αὐτὰρ ἐπὴν δὴ
πάντα βίον κατάθηαι ΕΠΑΡΜΕΝΟΝ ἔνδοθεν εἶκον.

& 627.

ἕῶλα δ' ΕΠΑΡΜΕΝΑ πάντα τιῷ ἐπικάτθεο εἴκῳ.

Simplex eadem ſignificatione, v. 407.

χρήματα δ' εἴν εἴκῳ πάντ' ΑΡΜΕΝΑ ποιήσασθαι.

239. Φατιναί. Sic codices omnes & editiones veteres. Primùm in Batava, ni fallor, operarum errore, excuſum fuit Φατιναὶ, quod quidem in numero *paucorum* illorum non erat *quæ mutare oporteret* Oxonienſis Magiſter. Hunc enim

ſolœciſmum ſumma religione ſervavit.

244. Codd. & veteres editiones δηώσειαν. Batava perperam δηϊώσειαν. V. ſeq. δέρος cum Stephano præferunt codd. A. B. D. E. Cæſ. δέρας e Florentina revocavit Batavus editor.

246. ἄωρηκλος. i. e. δύσωρακλος, δυσεργὴς, δυσκαλόρθωτος. Ceteræ Scholiaſtarum expoſitiones nauci non ſunt; latina interpretatio ineptiſſima. Mens loquentium hæc eſt: *Æetem vi cogent ut ſibi vellus tradat, ſi ad eum pervenerint. Sed illuc perveniendum eſt. Quantumlibet animi & corporis robore præſtent, non effugient quin longiſſimum iter conficiendum ſit, & iter facientibus, ἰοῦσιν, difficillimi perferendi ſint labores.* Cupiebam codex aliquis offerret πόνος δ' ἀμέγαρτος ἰοῦσιν. Ominoſi aliquid habere videtur illud ἄωρηκλος, & hîc non placet. Eadem ſententia in Idmonis vaticinio infra 440. ἀπειρέσιοι δ' ἐνὶ μέσσῳ ἄεθλοι.

260. E. ἐπὶ προμολῆσιν ἰόντων.

264. ἐντυπὰς, ἀντὶ τοῦ ἐντυπωδῶς καὶ ἐντετυπωμένως τῷ ἱματίῳ, ὥστε δι' αὐτοῦ τύπον σώματος μόνον φαίνεσθαι, καὶ διὰ τοῦ σκέπτοντος ὁρᾶσθαι τὸν τοῦ σκεπτομένου τύπον. Verba ſunt Euſtathii p. 1343. extrema, ad Ιλ. ω'. 163. unde lineamenta ſumſit noſter:

παῖδες μὲν πατέρ' ἀμφὶ καθήμενοι ἔνδοθεν αὐλῆς,
δάκρυσιν εἵματ' ἔφυρον· ὁ δ' ἐν μέσσοισι γεραιὸς
ΕΝΤΥΠΑΣ ἐν χλαίνῃ κεκαλυμμένος.

Gloſſa in cod. A. ἐντυπὰς, ἄγαν ἐντετυλιγμένος λεχέεσσι, ἱματίοις.

267. οἱ δὲ σῖγα. Sic codd. ſex & veteres editiones. Perperam Stephanus ex inutili emendatione excudit δαί. Litera σ eadem vi qua litera ρ ſæpe pollet. Pronunciabant οἳ δὲσσῖγα.

268. Homerus Ιλ. α'. 512.

Θέτις δ'

Θέτις δ', ὡς ἥψατο γούνων,

ὡς ἔχετ' ἐμπεφυυῖα.

271. κηδεμονῆες. Gloſſa συγγενεῖς.

272. ἠγηλάζει. Sic ſcriptum hoc verbum in melioribus libris, & in ſcholiis cod. Regii A. cum ſpiritu leni. Homerus Odyſſ. λ'. 617. ἆ δείλ', ἦ τινα καὶ σὺ κακὸν μόρον ἠγηλάζεις. Schol. διάγεις καὶ ὑποφέρεις. Sic etiam apud Suidam, Etym. M. auctorem, & in veteribus ſcholiorum editionibus.

275. Electra apud Sophoclem, 285.

οὐδὲ γὰρ κλαῦσαι πάρα

τοσόνδ', ὅσον μοι θυμὸς ἡδονὴν φέρει.

Gloſſa: ὀρεχθεῖ, ἐπιθυμεῖ. Heſychius & Suidas ὀρεχθεῖν, ἐπιθυμεῖν.

278. αἴθ' ὄφελον. Sic codd. omnes & editiones veteres. Typothetæ error in Stephani editione per alias propagatus fuit.

281. ταρχύσαο. Sic rectè D. E. In A. ταρχύσῃς. In B. & Cæſ. ταρχύσαις. In C. ταρχύσαιο. Imperitos librarios turbavit rarior conſtructio, cujus rationem quum non perciperent, emendare tentarunt male feriati homines, quiſque pro ſuo captu. Vide quæ de ea notavi ad Æſchyli Prom. 155. & ad Euripidis Phœn. 214. Eadem ſententia & idem affectus in verbis Medeæ ad filios apud Euripidem 1031.

ἦ μήν ποθ' ἡ δύſτηνος εἶχον ἐλπίδας

πολλὰς ἐν ὑμῖν, γηροβοσκήσειν τ' ἐμὲ,

καὶ κατθανοῦσαν χερσὶν εὖ περιſτελεῖν,

ζηλωτὸν ἀνθρώποισι.

283. ἄλλα δὲ πάντα. Non male hic adeſſet articulus, ſcribendo,

ἐκ σέο, τἄλλα δὲ πάντα.

285. κενεῇσι perperam vulgo κεν ἐοῖσι. Prona cuivis attentius legenti emendatio. Sic dudum ad oram libri ſui, in Regia Bibliotheca aſſervati, emendaverat Huetius.

295. Conferenda cum his Jaſonis ad matrem, Hectoris ad Andromachen verba Ιλ. ζ'. 486.

ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε,
ἱστόν τ' ἠλακάτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε
ἔργον ἐποίχεσθαι· πόλεμος δ' ἄνδρεσσι μελήσει
πᾶσιν, ἐμοὶ δὲ μάλιστα—

& Priami ad Hecubam Ιλ. ω'. 218.

μή μ' ἐθέλοντ' ἰέναι κατερύκανε, μηδ' ἐμοὶ αὐτὴ
ὄρνις ἐνὶ μεγάροισι κακὸς πέλευ· οὐδ' ἐμὲ πείσεις.

Turnus ad Amatam, Æn. XII. 72.

Ne, quæſo, ne me lacrimis, neve omine tanto
proſequere in duri certamina Martis euntem,
o mater.

301. θεοπροπίοισιν. Sic codd. A. C. E. Vulgo θεοπροπίῃσιν.

307. Ex hoc Apollonii loco, ſumtis etiam lineamentis quibusdam ex alio infra 536. ornatiſſimam comparationem expreſſit Virgilius Æn. IV. 143.

Qualis, ubi hibernam Lyciam, Xanthique fluenta
deſerit, ac Delum maternam inviſit Apollo,
inſtauratque choros: mixtique altaria circum
Cretesque Dryopesque fremunt, pictique Agathyrſi:
ipſe jugis Cynthi graditur, mollique fluentem
fronde premit crinem fingens, atque implicat auro:
tela ſonant humeris.

313. οὐδέ τι φάσθαι. Sic A. B. D. E. recte. Vulgo οὐδ' ἔτι.

320. Nihil intereſt, utrum ſcribatur προμολῆς in genitivo ſingulari, an προμολῇς in dativo plurali, quod quidem

uſitatius. Illud præferunt codd. & agnoſcunt veterēs Grammatici. Gloſſa, ἀκριβείας. Vide de voce προμολὴ Spanhemium ad Callim. H. in Dianam 99. Cum πρόβολὴ ſæpe confunditur, ut apud Aratum, ubi v. 239. ad codicis fidem ſcribendum:

— — ἔτι δ' ἐν προμολῇσι Νότοιο
ἰχθύες.

323. ἰθύοντας. Sic omnino ſcribendum ex uſu Poëtæ noſtri, cui ἰθύνειν & ἰθύειν longe diverſa ſunt, nec uſquam confunduntur. ἰθύνειν verbum eſt activum. Heſych. ἰθύνει, ἀπορθοῖ, ἐξισοῖ. διοικεῖ, εὐθύνει, κυβερνᾷ. ἰθύειν verbum eſt neutrum. Idem: ἰθύει, βούλεται, ἐφορμᾷ, φέρεται. Perperam εἰθύοντα apud Lexicographum ſcriptum pro ἰθύοντα, ὁρμῶντα. Hic ἰθύοντας, ſignificat ἐφορμῶντας.

324. ἀμφέχετ' ὤμους. Sic codd. omnes & editiones veteres. Batavus editor, neſcio unde, ἀμπέχετ' ὤμοις. Vide ad v. 712.

332. ἐφοπλίσσασθαι. Sic ad metri legem ſcribendum. Vide Clarkium ad Ιλ. ψ'. 55.

333. πάντα μάλ' — Sic emendavit Huetius. Vulgo πάντα γάρ. Nihil expreſſum nec ſubintelligendum, quo referri poſſit iſtud γάρ.

334. τοῖό γ' ἕκητι. Particulam inſerui e cod. D. Idem v. ſeq. ἐπιφωτεύσωσιν confirmat, quod dudum ante inſpectum illum codicem repoſueram. Sic ſupra v. 245. libri omnes ἐγγυαλίξῃ exhibent, nullus ἐγγυαλίξει. Scilicet utroque in loco particula ἄν prioris membri ad alterum repetenda eſt.

339. ὄρχαμον ἡμείων. Sic bene A. C. E. Non enim imperium illius, quem ducem elegiſſent, detrectabat. Vulgo ὑμείων.

346. ὣς δέ, id eſt, οὕτως δέ. Vulgo male ὥσπε. In A

C. E. ὅς τε. Mox ἀναστήσεσθαι præferunt sex codices. Vulgo ἀναστήσασθαι.

356. εὖ κρίναντας. Sic divisim scribendum. Non est enim verbum compositum εὐκρίνω. Vide Ιλ. π'. 199. Odyss. ξ'. 108. Facete autem monet Oxoniensis Magister, participium κρίναντας *ad boves non pertinere, sed ad servos*; id est, boves a servis, non a semetipsis, selectum iri. Hac casuum enallage nihil apud Poëtas omnes tritius. Exempla e Tragicis dedi ad Eurip. Androm. 26. & ad Æsch. Prom. 217.

357. ἐρύσαιμεν. Sic Florent. editio, recte. Codices mei omnes ἐρύσωμεν.

358. κατὰ κληΐδας. Sic recte codices sex. Absurde vulgo κληΐδος, quod Stephanum non fugit, qui mendam tamen in textu reliquit.

359. ἐπάκτιον. Sic codd. omnes & editiones veteres. Batavus munifice duplici epitheto Apollinem condecoravit, edendo ἐπακτίου, quæ Stephani conjectura fuerat, non adtendentis hujus versus lectionem e versu 403. mutandam non esse, sed vice versa, ut ad eum locum videbimus.

366. χειμερίη δὲ πάλαι. Istud πάλαι expressit ad verbum Virgilius in similis saxi descriptione, Æn. V. 125.

> Est procul in pelago saxum spumantia contra
> litora, quod tumidis submersum tunditur OLIM
> fluctibus, hiberni condunt ubi sidera Cori:
> tranquillo silet, immotaque adtollitur unda
> campus — —

cetera Græci Poëtæ exquisitius ornavit.

369. τεινάμενοι. Sex cod. θεινάμενοι. Glossa in A. τύψαντες. Unde liquet nihil hic intellexisse ludimagistros quibus glossæ illæ pleræque debentur. Veram lectionem solus offert E. margini adscriptam, ℋ. τεινάμενοι. In sup. v.

codd. omnes dant ἔνδοθεν, quod quid ſibi velit nondum comminiſci potui. Abſurdum ſane videtur. ἔκλοθεν facili conjectura reponit eruditus Britannus. Sed vereor ut hoc a Poëta ſit. Adeo manifeſtum eſt, funem quo navis conſtricta fuit extrinſecus eam cinxiſſe, ut hoc addidiſſe pene ineptum fuerit. A meliori libro expectanda hujus loci reſtitutio, aut a codice qui integriora ſcholia habeat. Nam deſunt quæ ad hunc locum annotarunt veteres critici.

371. χῶρον. Sic cod. Guelferbytanus. ὅσον χῶρον τὸ εὖρος περιβάλλετο. Minus bene, ſi recte judico, cum impreſſis codices mei χῶρος.

372. εἴσω ἁλός. Vulgo legitur ἔσσω. Codices plerique ἔσω, quod ob metrum in εἴσω, non ἔσσω, mutandum erat.

383. παρᾶσσον. Gloſſa, ταχέως. Vox lexicographis incognita.

384. βρίσαντες ἰῇ. Vulgo βρίσαντε μιῇ. In codd. A. C. E. ſcriptum βρίσαντες. Poëticum ἰῇ loco ceſſit gloſſæ μιῇ. Heſych. ἴη, μία.

389. ἐκήκις hîc edidi, ut infra 542.

396. ἄνδρ' ἐντυναμένω δοιὼ μίον. Accuſativus abſolutus, loco genitivi, per ablativum latine reddendus, de quo vide Jo. Taylor indicem Atticum ad Lyſiam, & Gregorium de Dialectis p. 33. editionis Gisb. Kœn. Non adeo rara ſunt exempla. Coævus fere Poëtæ noſtro Aratus 332. de Sirio:

— : οὐκ ἔτι, κεῖνον ἅμ' ἠελίῳ ἀνιόντα,
Φυταλιαὶ ψεύδονται, ἀναλδέα φυλλιόωσαι.

Pro κείνου ἅμ' ἠελίῳ ἀνιόντος: qui locus tamen ab aliis aliter acceptus eſt.

398. Τεγέης — ἔναιε. Regii codices perperam ἄνασσε. Additum hoc ad perſpicuitatem, ne confundatur hic Aucæus cum altero Samio, qui recenſitus in catalogo v. 188.

403. *βωμὸν ἐπάκλιον.* Sic e v. 359. & II. 689. legi oportere manifeſtum eſt. *νήεον αὐτόθι ἐπὶ τῆς ἀκλῆς βωμὸν Απόλλωνος Ακλίου καὶ Εμβασίου ἐπώνυμον.* Apollinis cognomen eſt *Ακλιος*, non *ἐπάκλιος*. Si pro cognomine haberetur *ἐπακλίου*, invenuſta eſſet repetitio truncati nominis illius in ſequenti voce *Ακλίου*. Expono autem *ἐπάκλιον*, *ἐπὶ τῆς ἀκλῆς*, quum non putem huc referri debere aliam hujus adjectivi interpretationem apud Etymol. M. auctorem, *μέγαν, ὑψηλὸν*, quam neſcio, an alicubi locum habeat.

416. *σοὶ δ' ἄρ' ὀπίσσω.* Codices ſex *σοὶ δ' ἂν* — Vulgo *τοὶ δ' ἄρ'* — Nihil intereſt, utrum *σοὶ* an *τοὶ* legatur. Sed vulgatum *ἄρ'* retineri debuit.

421. Homerus Odyſſ. *ο'*. 448.

καὶ δέ κεν ἄλλ' ἐπίσχεθρον ἐγὼν ἐθέλουσά γε δοίην.

Schol. *μισθὸν, ὅ ἐστι ναῦλον, τῆς ἐπισχέσεως τῆς νεώς.* Illuc referenda Heſychii gloſſa.

427. *ἀμφὶ μετώπῳ.* Sic quinque Regii codd. Vulgo *μέτωπα.*

441. *κῶας ἄγοντας.* Sic codd. ſex. Vulgo *ἔχοντας.*

443. *ὑπὸ δαίμονος.* Sic codd. omnes. Vulgo *ἐπὶ δ.* Confer Simonidis epigramma in Megiſtiam Spartanum vatem ad Thermopylas cæſum apud Herodotum p. 613.

— — *ὃς τότε κῆρας ἐπερχομένας σάφα εἰδὼς,*
οὐκ ἔτλη Σπάρτης ἡγεμόνας προλιπεῖν.

450. Auctor Etymol. M. *σλαθερὸν ἦμαρ. Απολλώνιος. τὸ μέσον τῆς ἡμέρας, τὸ μεσημερινὸν, ὅτι ἵσταται ὁ ἥλιος. ἧττον γὰρ δοκεῖ τότε κινεῖσθαι.* Vide doctiſſimum Ruhnkenium ad Timæum v. *σλαθρά.*

456. *ἀφυσσομένων προχόῃσιν.* In *ἀφυσσομένων* conſentiunt codd. plerique, quod & flagitat temporum ratio. *προχόῃσιν* dant A. B. alii *προχοῇσιν*; ut excuſum eſt in Florentina. Solus E. *προχόισιν*, ut edidit Stephanus. *πρόχοος*,

πρόχους, προχόη perinde vas significant, quo aqua aut vinum funditur: aliud quid προχοή. Diversas ejusdem vocis significationes, accentu distingui solitas, in unam glossam contulit Hesychius: προχοαί. αἱ ἐκρύσεις τῶν ποταμῶν, καὶ ὑδρίαι. Sic enim legendum, non ὑδρεῖαι. Temere, ex sententia Jo. Piersoni, cujus alioquin erudita est nota ad Mœridem v. πρόχους, veterem lectionem, a Suida confirmatam, mutavi in Hedyli Epigr. Analect. T. I. p. 483.

νεβρίδα καὶ χρυσέην τηνδ' ἔθετο προχόην.

466. Parthenopæus apud Æschylum S. Th. 531.

ὄμνυσι δ' αἰχμὴν, ἣν ἔχει, μᾶλλον θεοῦ
σέβειν πεποιθώς.

471. Homerus Ιλ. ο'. 254.

θάρσει νῦν, τοίόν τοι ἀοσσητῆρα Κρονίων
ἐξ Ἰδης προέηκε παρεσταμέναι καὶ ἀμύνειν.

478. θεοὺς δ' ἀνέηκεν ἀτίζειν. Sic legendum esse jamdudum viderunt Viri docti. Vulgo inepte ἀτύζειν. Illud habet in margine cod. B. & eo spectat glossa in A. καταφρονεῖν, ὑβρίζειν. Vide Ruhnkenii Epist. crit. I. p. 11.

479. οἷσί κεν ἀνὴρ θαρσύνοι ἔταρον. Codd. B. Cæs. & Florent. editio dant θαρσύνοι, quod genuinum est. Perperam a librariis obliterata potentialis particula revocanda erat. Vulgo legitur parum venuste οἷσί περ ἀνὴρ θαρσύνει.

482. υἷας Αλωϊάδας. Otum & Ephialtem, de quibus vide Homerum Odyss. λ'. 304. & schol. ad Ιλ. ε'. 385.

485. ὣς ἔφατ'. Sic codd. & Batava editio, recte. In Florent. excusum ὣς φάτ', unde male Stephanus ὣς φάτο.

487. ἔνισσε. Sic codd. omnes & Florent. editio. Aldus, nescio unde, ἐνίσσεις. E. σοῖσι θεσπεσίοισιν.

492. προτέρω δέ κε νεῖκος ἐτύχθη. Sic distincte codd. A. C. D. E. προτέρω dat etiam Cæs. Vulgo perperam legitur προτέρωσε δὲ νεῖκος. Homerus Ιλ. ψ'. 490.

καί κε δὴ πρετέρω ἔτ' ἔρις γένετ' ἀμφοτέροισιν,
εἰ μὴ Αχιλλεὺς αὐτὸς ἀνίστατο, καὶ φάτο μῦθον.

494. ἐν δὲ καὶ Ορφεύς. Id eſt, ἐν δὲ καὶ αὐτοῖς Ορφεύς. Sic omnino legendum. Vulgatum ἂν δὲ καὶ manifeſto depravatum tentavit Jo. Pierſonus Veriſimil. p. 108. cui non adſtipulor emendanti κατερήτυε· σὺν δὲ καί.

496. Virgilii imitationem vide Ecl. VI. 31.

503. Οφίων Εὐρυνόμη τε. Hos innuit Prometheus apud Æſchylum 964.

— — — οὐκ ἐκ τῶνδ' ἐγὼ
δισσοὺς τυράννους ἐκπεσόντας ἡσθόμην;
τρίτον δὲ τὸν νῦν κοιρανοῦντ' ἐπόψομαι
αἴσχιστα καὶ τάχιστα.

Scholiaſtes: λέγει δὲ τὸν Οφίωνα καὶ τὴν (perperam editum τὸν) Εὐρυνόμην, καὶ τὸν Κρόνον, ὃν ἔβριψεν ὁ Ζεύς.

515. τοίην σφιν ἐνέλλιπε θελχθὴν ἀοιδῆς. Sic e ſcriptis libris legendum eſſe dudum monui in notis ad Epigrammata græca p. 292. & nuperrime ad Euripidis Hippol. 228. Poſteriora illa cum ſcribebam, de edendo Apollonio, quem tamen emendatum habebam, ne cogitabam quidem. Codd. omnes dant τοίην — ἀοιδῆς: plerique θέλξιν; quidam librariorum errore θέλξιν. Prius genuinum eſt, ſed accentu prave notatum. Gloſſa in A. ἡδονήν. Vulgatum τοῖόν σφιν ἐνέλλιπε θέλξιν ἀοιδὴν ſolœcum & barbarum eſt: nam vocem θέλξις græcitas non agnoſcit. Verbalia Jonica in ὺς ultimam quandoque corripere oſtendi ad Eurip. Hippol. Supra v. 239.

πληθὺς ἐπερχομένων ἄμυδις θέειν —

517. Libatio illa poſtrema ſuper victimarum linguas in honorem Mercurii fiebat. Homerus Odyſſ. κ'. 136.

εὗρε δὲ Φαιήκων ἡγήτορας ἠδὲ μέδοντας
σπένδοντας δεπάεσσιν ἐϋστόπῳ Αργειφόντῃ,
ᾧ πυ-

ᾧ πυμάτῳ σπίνδισκον, ὅτε μνησαίατο κοίτου.

Confer alium ejuſd. poëmatis locum, γ'. 332.

523. ἀρτυνέεσθαι. Sic D. Venuſtior hæc lectio vulgata ἀρτύνασθαι. Homerus Odyſſ. δ'. 782.

ἠρτύναντο δ' ἐρετμὰ τροπωῖς ἐν δερματίνοισι.

526. τό ῥ' ἀνά. Vulgo excudunt τόῤῥ', duabus vocibus perperam in unam coalitis. Vide Erneſtii, doctiſſimi Viri, notam ad Ιλ. π'. 228.

538. ὁμαρτῆ — πίδεν ῥήσσωσι πόδεσσιν. Ex Homero Ιλ. σ'. 571.

— — τοὶ δὲ ῥήσσοντες ὁμαρτῆ
μολπῇ τ' ἰϋγμῷ τε, ποσὶ σκαίροντες ἕποντο.

540. ὡς οἱ ὑπ' Ορφῆος. Sic B. Cæſ. Perperam in D. ὡς οἵ γ' ὑπ' — Vulgo, claudicante metro, editum, ὡς ὑπ' O. Varias recentiorum conjecturas referre nil adtinet, quarum nulla meliori plurium antiquorum codicum lectioni præferenda eſt. Hæc autem dudum innotuerat, beneficio Viri in Critica magni nominis, Orvillii, Miſcell. Obſerv. IV. p. 194. cujus ex fide in noviſſima editione reponi potuiſſet. Sed magiſter noſter Shawius hujusmodi libris legendis otio ſuo non abutitur.

542. κελαινὴ ἐκήκιεν. Sic princeps editio cum codicibus Orvillio & Pierſono adhibitis.

545. τεύχεα. Scholiaſtes: ἅπερ εἰώθασι τιθέναι περὶ τὴν ναῦν κοσμοῦντες αὐτήν. Virgil. Æn. VIII. 91.

Labitur uncta vadis abies: mirantur & undæ,
miratur nemus inſuetum FULGENTIA longe
SCUTA virum — —

548. ἀνδρῶν μένος. E. γένος.

549. ἀκροτάτῃσι. Solœce vulgo ἀκροτάτοισι, quod ſeoure abſque codice etiam emendari poterat. Illud e C. E. Cæſ. enotavi. In D. ῃ ſæpiſſime in οι mutatum, quod ſcri-

pturæ vitium hic etiam codici inhæsit, e quo princeps editio expressa fuit, & multis corruptelis ansam dedit. Vidè ad v. 572.

551. Ἰτωνίδος. Codices nonnulli Τριτωνίδος. Prius agnoscit auctor Etymol. M. p. 479. l. 52. ubi in præc. v. σκοπιῇσιν habet pro κορυφῇσιν. Obiter moneo, ex Etymologo emendandum esse Tzetzem ad Lycophr. 355. ubi hi versus etiam laudati tanquam e Simonidis Genealogiis.

554. Φιλυρίδης. Sic A. C. E. recte. Minime necessaria est liquidæ geminatio.

558. Virgil. Æn. II. 674.

— — Parvumque patri tendebat Julum.

In Orphicis ad Chironem divertunt Argonautæ, Pelei rogatu filium suum videre cupientis; cujus in congressus enarratione auctori illius poëmatis pulcherrimus excidit versus, mira brevitate caritatis sensum exprimens.

παῖδα δ' ἐν ἀγκαλίδεσσιν ἐνίσχανεν ἱππόται Πηλεύς,
καί ῥ' ἔκυσεν κεφαλήν τε καὶ ἄμφω φάεα καλά,
ΔΑΚΡΥΟΕΝ ΓΕΛΟΩΝ· ΚΗΛΗΘΗ ΔΕ ΦΡΕΝ'
ΑΧΙΛΛΕΥΣ.

In quo manifesta Homerica imitatio.

564. δῆσάν τε. Vulgo minus bene δῆσαν δέ. In D. E. perspicue ἑκάτερθε, ut & alibi recte in fine versus impressi exhibent, sequente a consonante incipiente.

567. ξεσθῇσι, ultima in cæsura producta. Sic D. E. & e ceteris nonnulli forte: nam hæ minutiæ in collationibus codicum aliquoties neglectæ fuerunt.

572. τῇ δὲ, scilicet τῇ ἀοιδῇ: Sic bene C. E. Ceteri codd. cum veteribus editionibus, τοὶ δέ. Batavus, nescio unde, sed perquam inepte, cumulatis duabus præpositionibus, ἐκ δέ. Veram autem esse nostram lectionem e sequenti comparatione liquet. Ut oves pastoris fistulam se-

qui ſolent, ſic piſces tum Citharœdi ſequebantur vocem. η in ει mutatum, quod ſupra obſervabam, ex prava ſequioris ævi pronunciatione, quæ plures diphthongos, tum vocales ι, η, υ, eodem efferebat ſono.

581. δύετο. Orpheo ἀπεκρύφθη. v. 458.

Τισαίη δ' ἀπέκρυφθεν ἄκρη καὶ Σηπιὰς ἀκλὴ,
Φάνθη δὲ Σκίαθος, Δόλοπός τ' ἀνεφαίνετο σῆμα.

In noſtro verſu cod. D. habet ἀκλὴ pro ἄκρη. Hæ voces alibi in hoc poëmate perperam commutatæ. Hic genuinum eſt ἄκρη. Utriuſque ἄκρης & ἀκλῆς Σηπιάδος meminere diverſi auctores. Vide præſtantiſſimum Valckenarium ad Herodotum p. 593. 11.

586. παλιμπνοίῃσιν. Scripturam hanc in nullo codice reperi, ſed minime dubius quin legitima & genuina ſit, repoſui. Vulgo πάλιν πνοιῇσιν ἔκελσαν, qua in lectione neſcias an πάλιν cum ἔκελσαν jungendum ſit necne. Eadem ratione cum multis verbis & nominibus πάλιν componitur. Ιλ. α'. 60.

Ατρεΐδη, νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας ὀΐω
ἂψ ἀπονοστήσειν.

590. ταννσσάμενοι. Sic A. B. D. E. Cæſ. Perperam vulgo, claudicante metro, τανυσάμενοι. Miror hanc mendam ab Oxon. Magiſtro, qui Clarkii ad Homerum notas legiſſe videtur, ſublatam non fuiſſe. Nam ad v. 526. ἐν γαῤ οἱ δόρυ θεῖον ἐλήλατο, Clarkium adire jubet monſtrantem, qua ratione γαῤ producatur, quod tamen multo diſertius declaravit Orvillius in Critica Vanno p. 391.

593. ἐκνεύσαντες. Vulgo, manifeſta corruptela, εἰσορόωντες. Vocem, qua clauditur ſequens verſus, bis poſuit ex oſcitantia librarius, quod alibi ſæpe factum. Vide ad v. 234. ex Orphicis v. 456. ἐκνεύσαντες repoſui, quod & ſententia hic flagitat.

601. Αθω genitivus est, ut Μίνω, Τάλω.

612. ἐχθήραντες. Sic recte Stephanus edidit, nec aliter in quinque codicibus scriptum reperi. Florent. editionis lectionem ἐχθείραντες pro mendo typographico habuissem, ni eam exhiberet etiam cod. E. Barbariem illam græcitatis eligentissimus Batavus non neglexit. Scilicet ut editoris titulo dignum se ostenderet, & aliquid ad Apollonii emendationem contulisse videretur, pravas lectiones omnes, quas merito Stephanus e textu amoverat, ille revocavit.

613. ἃς αὐτοὶ ἀγίνεον. In prima voce conspirant codices omnes. τὰς, quod Florentina, & ceteræ ex illa editiones exhibent, librario imperite metro caventi debetur. ἀγίνεον edidit Stephanus recte. Solus E. vitiosam iterum hic scripturam Florent. editionis ἀγήνεον præstat, quod & revocavit Hœltzlini stoliditas. In ἀγινῶ media producitur. Vide Etymol. M. p. 10. l. 10. Aratus in versu citato supra p. 10. Idem v. 23.

μεσσηγὺς γαῖαν περὶ δ' οὐρανὸς αὐτὸν ἀγινεῖ.

Quo in loco neutralem significationem habet, ut passim apud nostrum aliosque δινεύω, & v. 356.

— — τὸ δέ οἱ νότος ἐχθρὸν ἀγινεῖ —

623. αἴκε φύγοι. Sic recte C. Suprascripta tamen vulgata lectione φύγῃ. Optativus hic magis est ex indole linguæ. *Si forte sic posset mortem effugere.* Vide supra 171. infra 663. 827. II. 340. III. 535. & alibi passim. Sequentium constructio aliquantisper intricata: ordo est: καὶ τὸν μὲν ἐπακτῆρες ἐρύσαντο εἰς νῆσον Οἰνόην αὐδηθεῖσαν πρόσθεν, ἀτὰρ μεθύστερόν γε Σίκινον, ἀπὸ Σικίνου —

627. τῇσι. Vulgo perperam contra Poëtæ morem ταῖσι.

636. Θυιάσιν. Vulgo θυάσιν. Priori modo ex Etymol. M. scribendum observavi ad Æschyli S. Th. 500. Vide

Bentleium ad Horatii Carm. II. 19. 9. & elegantiſſimum Heynium ad Virgilii Æn. IV. 302.

637. ἠδ' ἅμα τῇσι. Sic codices omnes, formam Ionicam hic præferentes, a me ſupra repoſitam. Florent. editio, τοῖσι, unde Hœltzlinus fecit ταῖσι. De commutatione diphthongorum οι & η dixi ſupra ad v. 549.

638. ἐκέχυντο. Sic optime D. Vulgo ἐχέοντο.

640. τείως, *interea*. Gloſſa, ἕως οὗ ταῦτα ἐποίουν.

642. ἐπείρασαν. Sic D. Vulgo ἐπείρησαν.

643. σφωϊτέροιο. Abuſive, ut recte obſervat Scholiaſtes. σφετέροιο non admittebat metrum. σφωΐτερος poſſeſſivum eſt duale *ſecundæ perſonæ: veſter duorum*. Achilles Minervæ, quæ ſuo & Junonis nomine eum adlocuta fuerat, reſpondet Ιλ. α'. 216.

χρὴ μὲν σφωΐτερόν γε, θεά, ἔπος εἰρύσασθαι.

Veſtrum mandatum, tuum & Junonis. Sed σφέτερος tertiæ perſonæ de uno & de pluribus dicitur, ut oſtendi ad Æſchyli Prom. 9. Contra Scholiaſtæ reprehenſionem Poëtam defendere voluit Spanhemius ad Callim. H. in Delum 233. ſed fefellit eum memoria. σφετέροιο tuetur, quod hic a Poëta ſcriptum non fuit, nec per metrum ſcribi potuit. Quæ autem ad III. 395. admotat Hœltzlinus, nihil ad hunc locum faciunt: non enim oſtendunt, qui pronomen ſecundæ perſonæ de tertia adhiberi potuerit. In numero vitium non eſt, ſed in perſona. At ſi vitium eſt, non ſoli Apollonio objiciendum. Antiquus auctor Carminis, Ἡρακλῆς λεοντοφόνος inſcripti, quod inter Theocritea legitur, σφωΐτερος itidem pro ἑός adhibuit:

ὧδε γὰρ Αὐγείης, υἱὸς φίλος Ἠελίοιο,
σφωΐτερος σὺν παιδί, βίῃ Φυλῆος ἀγαυοῦ
χθιζὸς ὅγ' εἰλήλουθεν ἀπ' ἄστεος.

Antiquior forte alius Poëta qui Heſiodi Ἔργοις proœmium adſuit:

δεῦτε δὴ ἐννέπετε σφέτερον πατέρ' ὑμνείουσαι.

Ubi itidem pronomen tertiæ perſonæ ad ſecundam translatum, ut illic ſecundæ ad tertiam.

651. ἀνομένοιο. Sic, præter Etymol. M. auctorem p. 111. l. 17. codd. A. B. C. E. Perperam in D. ἀνωμένοιο. Vulgo ἀνυμένοιο. Apud Aratum v. 373. ubi impreſſi libri habent ἀνυμένων ἐτέων, ſcriptus cod. dat ἀνομένων; & v. 464.

μέτρα περισκοπέοντι κατανομένων ἐνιαυτῶν.

Quæ lectio optima eſt, necdum in editionibus comparuit.

652. ἐπὶ πνοιῇ Βορέαο, *flante Aquilone*, qui in Pontum perrecturis adverſus erat. Vide Weſſelingii Obſervat. L. I. cap. XXX.

656. αὐτίκ' ἄρ' ἤγ' — Sic optimè E. Vulgo αὐτίκα ῥ' ἤγ' — Homerus Ιλ. ψ'. 118.

ἀλλ' ὅτε δὴ κνημοὺς προσέβαν πολυπίδακος Ἰδης,
αὐτίκ' ἄρα δρῦς ὑψικόμους — & alibi paſſim.

660. μίμνωσι. Sic omnino legendum. Vulgatum μίμνοιεν ſolœcum eſt. In modorum diſtinctione ſyntaxeos regulas ſuſque deque habuerunt librarii. Vide ad 683. ἄμμε recte edidit Stephanus, putidum priorum editionum mendum ἄμμι certiſſime corrigens. ἄμμι dativus eſt: ἄμμε accuſativus, quem hîc ſyntaxin flagitare vel tirunculus viderit. Illud tamen revocavit Hœltzlini ſtupor, quem non excuſaret centum codicum conſenſus.

663. θυμῇδες τοῖσίν γε τόδ' ἔσσεται. Sic facili opera concinnum & fluentem hunc verſum reddidi, cujus interpolata fuit vulgata lectio, θυμῇδες καὶ τοῖσι τόγ' ἔσσεται. In pluribus codd. καὶ abeſt, quod ſane alienum eſt & inepte pro fulcro invectum. In E. θυμῇδες τοῖσι τόγ' ἔσσεται. Alii codd. & inter eos Cæſ. dant τόγε, unde vulgata quidem melior effici poteſt lectio, θυμῇδες τοῖσι τόγε ἔσσεται: ſed aſpera illa eſt. Noſtra emendatione nihil videtur melius.

665. μητίσεται e Florent. editione revocatum, quod confirmant A. C. D. In E. μητίσηται. Eſt a verbo puro μητίω, cujus futurum ι producit. Vide Clarkium ad Homeri Ιλ. ψ'. 312. Bonum hoc erat, quod idcirco Hœltzlinus contemſit.

666. δεῦρο κάλεσσα. Scripſerat forte Poëta δεῦρ' ἐκάλεσσα.

670. πέρι δέ -- Codd. nonnulli πέρι δή, male, ex metri ignorantia. Sed in iis recte ſcriptum πέρι, non, ut vulgo, περί. Gloſſa, περισσῶς προεθυμεῖτο. Oblitus hic fuit Stephanus eorum, quæ ad v. 65. recte obſervaverat, ubi itidem codices habent ὃν πέρι πάντων. Infra 830. πέρι γὰρ βαθυλήϊος ἄλλων νήσων.

672. λευκῇσιν. Hœltzlinus interpretatur *flavis*: quam bene, ipſe viderit. λευκὰς τρίχας nullibi legiſſe memini, niſi ubi de ſenectute eſſet ſermo; ut in hoc Epigrammatis diſticho:

ἤδη καὶ ΛΕΥΚΑΙ με κατασπείρουσιν ΕΘΕΙΡΑΙ.
Ξανθίσται, συνετῆς ἄγγελοι ἡλικίης.

& in iſto:

χαίρετε, καλοὶ παῖδες, ἐς ἀκμαίην δὲ μόλοιτε
ἥβην, καὶ ΛΕΥΚΗΝ ἀμφιέσασθε κόμην.

Quo ætas adulta & ſenectus deſignantur, ut in hoc Callimachi verſu:

εἰ τελέειν μέλλουσι γάμον, ΠΟΛΙΗΝ τε κερεῖσθαι.

Et in alio Epigrammate:

— — — — — ἐπεὶ βάρος οὐκέτι χεῖρες
ἔσλεγον, ἐς κεφαλὴν δ' ἦλυθε ΛΕΥΚΟΤΕΡΗΝ.

Synonyma ſunt λευκαὶ & πολιαὶ ἴθειραι. Nullus dubito, quin Poëta ſcripſerit ξανθῆσιν. De juvenculis puellis hic agitur, quæ honoris & miniſterii ergo anui adſidebant. Locum olim librarius non intellexit, & illas itidem ætate provectas eſſe debere ratus, lectionem opinioni ſuæ accommoda-

vit. Inepte, ut ſolet, Hœltzlinus aliena huc admovet, præcipue Theocriti verſum:

— — — — ἧς δ' ὁ μὲν αὐτῶν
πυῤῥός· ὁ δ' ἠμιγένειος.

Quid, quæſo, bubulco *flaventi prima lanugine malas* commune cum puellis canos capillos habentibus?

681. ἀπολρέπωσι. Sic Cæſ. recte. Vulgo ἀπολρέπει.

683. ἀποφθινύθωσι, non expectata codicis auctoritate edi oportebat. Vulgatum ἀποφθινύθουσι cum εὖτ' ἂν ſolœcum eſt. Illud dant Cæſ. & E.

688. πρόκα. Gloſſa, αὐτίκα. Heſych. εὐθὺς, ἐξαίφνης. Alteram lectionem Scholiaſtæ memoratam, περιτελλομένου, exhibet in contextu Cæſar. noſtra in margine adpoſita, cum gloſſa εὐθέως.

689. πεφρίκασι. Sic recte A. D. E. Cæſ. Litera ſibilans geminari non debet, quod e Clarkii ad Ιλ. β'. 314. nota diſcere poterat Oxonienſis Magiſter.

692. ἥ θέμις ἐσλί. Lycophron 369. ὡς φθιτῶν θέμις. Homericum: τὸ γὰρ γέρας ἐσλὶ θανόντων. Virgil. Æn. XI. 23.

-- -- Qui ſolus honos Acheronte ſub imo eſt.

πάρος κακότητα πελάσσαι. A. E. κακότητι, quod non deterius eſt.

696. ἄσλυ μέλεσθαι. Sic B. C. D. Cæſ. Reliqui, ut vulgo, νέμεσθαι. Confer infra 839.

697. σφι. Sic D. E. Vulgo σφιν.

698. μετὰ τήν γε. Sic quinque Regii. In Cæſ. μετὰ τήν.

706. αἴ κ' ἐθέλωσι. Sic A. B. D. Infra 715. A. D. αἴ κ' ἐθέλητε. Sed in his non requirenda codicum auctoritas. Poëticum eſt & Homero frequentatum verbum ἐθέλω. Confer præterea quæ obſervavi ad Euripidis Phœniſſ. 852.

711. πασσυδίη. Sic A. B. D. E. Cæſ. Gloſſa, ὁμοῦ. In D. ἐξερέουσα.

712. ἐωϊή-

712. ἐωίκκε. Ionice : ſic quinque Regii. Unde tueri quis poſſet lectionem ab Hœltzlino invectam v. 324. ἀμ-φέχετ'. Sed utroque in loco codices ſequor : poſtremum hoc in nullo reperi.

714. θυμῆρες, ut ſupra 705. Sic quinque Regii.

717. ἐναίσιμος. E. αἰνέσιμος, tranſpoſitis ſyllabis, ut ἀλκείης pro ἀλκήεις : Ερμήεις pro Ερμείης. Iſta obſervaſſe inutile non eſt, quia ad emendationem ſimilium in aliis vocibus depravationum quaſi manu ducunt.

718. εἵσαντο. Gl. ὑπέλαβον. Heſych. ἔδοξαν. Sic etiam infra 1024. Utroque in loco mallem ὑίσαντο.

725. ἥ μὲν — Vulgo τῆς μὲν, corrupte. Articulus cum ceteris conſtrui non poteſt. ἐς ἠέλιον. Vulgo ἐπ' — Illud præferunt ſex codd.

730. Virgil. Æn. VIII. 424.

Ferrum exercebant vaſto Cyclopes in antro - -
his informatum manibus jam parte polita
fulmen erat; toto genitor quæ plurima cœlo
dejicit in terras : pars imperfecta manebat.

734. ζείουσαν ἀϋτμῇ. Vulgo ἀϋτμὴν, quod dudum pro depravato habui, & ſic emendavi. Poſtmodum ἀϋτμῇ in D. perſpicue ſcriptum reperi. Initio verſus σφύρῃσι ultimam in cæſura producit, maxime ob ſequentem liquidam. Importunum ν imperite additum.

741. μετ' ἴχνια νίσσετο. Poſtremum dant quatuor Regii : Cæſ. νείσσετο : vulgo νείσετο. Codices vero omnes diviſim μετ' ἴχνια exhibent, ut e ſola linguæ peritia excudi curavit Stephanus. Ad mendum Florent. editionis, tanquam ad venerabile antiquitatis monumentum, obſtupuit Batavus editor. Quod hîc pulcherrima imagine pictor ingenioſus ob oculos ponit, *corporis robore non tanta effici quam viribus ingenii*, Amphion fratri dicebat in Euripi-

dis Antiopa, de cujus Tragœdiæ fragmentis tam præclare meritus eſt ornatiſſimus Valckenarius:

τὸ δ' ἀσθενές μου, καὶ τὸ θῆλυ σώματος
κακῶς ἐμέμφθης· καὶ γὰρ εἰ φρονεῖν ἔχω,
κρεῖσσον τόδ' ἐστὶ καρτεροῦ βραχίονος.

743. ὀχμάζουσα. Mihi cum Scholiaſte nihil negotii eſt: illum permultis in locis emendarem, ſi operam meam in eo terere vellem. Novi doctiſſimum Virum, qui provinciam hanc pulcre adminiſtrabit, cuique apographa duo inediti Scholiaſtæ lubens obtuli. Quantum a vulgato differat, ut intelligant literati homines, ſpeciminis loco notam ad hoc verbum proponam. ΟΧΜΑΖΟΥΣΑ. φέρουσα. οὐχ ὡς πολεμική, ἀλλ' ὡς ἐφαστὴ χαριζομένη τῷ Ἄρει. σημαίνει δὲ τὸ ὀχμάζειν ἐνταῦθα τὸ φέρειν. κυρίως δὲ τὸ ἄγειν τὸν ἵππον ὑπὸ χαλινόν, ἢ ὑπὸ ὄχημα. σημαίνει δὲ καὶ τὸ προσηλοῦν ἐπί τινος. (Æſch. Prom. 5. & 623.) τὸ δὲ αἰχμάζειν, σημαίνει τὸ τῇ αἰχμῇ χρῆσθαι ἐπὶ τοῦ πολέμου. Verum viderat Orvillius ad Gloſſas in Oppiani ἁλιευτικά, in Miſcell. Obſerv. IX. p. 127.

745. νέρθεν ὑπὲρ μαζοῖο. Sic libri omnes; rectene an ſecus, haud ſatis ſcio. Suſpicor a Poëta relictum fuiſſe ὑπὸ μαζοῖο. Hoc ſane vellet elegans quivis artifex, qui lænam hanc delinearet in æs incidendam, ut inciſa videntur Achillis, Herculis & Æneæ ſcuta in Actis Pariſienſis Academiæ.

746. δείκηλον. Sic Cæſ. recte. Vide Etymol. M. in hac voce. Perperam hic vulgo legitur δίκηλον: at bene IV. 1672. δείκηλα.

747. ἔσκε λάσιος. Sic recte A. D. E. Cæſ. Ultima in ἔσκε producitur tum vi cæſuræ, tum ob ſequentem liquidam. Ne cavilletur quiſquam minuta me ſectari. Nihil minutum & negligendum eſt editori Poëtæ, ſi quis accu-

ratam & elegantem editionem adornare velit. Non fruſtra eſt, quod quæ tractaturi ſunt, cantaturos ſe dicant Poëtæ:

Arma virumque CANO.

Cantantur carmina. Demta temere aut addita litera rythmum peſſumdat. Voti in fine hujus poëmatis concepti,

αἴδε δ' ἀοιδαὶ
εἰς ἔτος ἐξ ἔτεος γλυκερώτεραι εἶεν ΑΕΙΔΟΙΝ
ἀνθρώποις.

compotem Poëtam facturi non erant Hœltzlini & Shawii.

762. θρέψεν. Sic bene Stephanus & codd. plerique. Cæſ. ut Florent. editio, θρέψε, quod hic admitti non debuit. Virgil. Æn. VI.

-- -- Terræ omnipotentis alumnum

Tityum vocat, in loco qui ex Homero, Odyſſ. λ'. 575. expreſſus eſt.

763. ὡς ἔτεον. Sic ſex codd. inſertam in impreſſis particulam non agnoſcentes.

764. ὁ δ' ἄρ' ἐξενεώντι ἐώκει. Vulgo ἐοικώς. Hoc utcunque tolerandum, repetito e præcedenti membro verbo ἦεν. Nec lectionem illam ſolicitaſſem, ſi conſentientes in ea codices vidiſſem. Sed tres dant ἔοικε. Unde nullus dubito, quin reliquerit Poëta ἐώκει, quod multo elegantius eſt.

767. δηρὸν νυν. Vulgo δηρὸν περ. Illud præferunt ſex codd.

768. Ἰτωνίδος. Sic omnino legendum e v. 721.

769. ὅ ῥ' Ατ- Sic in E. ſcriptum. Venatrix Atalanta in ſaltibus Mænali montis ætatem agebat; ideo Euripidi Phœniſſ. 1173. dicitur Μαινάλου κόρη. Diodorus p. 285. decori minus habita ratione, inter Argonautas illam recenſet.

780. ᾧ κέν μιν μνησῆν κομέωσι τοκῆες. Vulgo, ᾧ καί μιν μνησῆν κομέουσι. Dixi ſupra ad v. 17. καὶ, κε, κεν, in hoc poëmate ſæpiſſime commutata fuiſſe. Quinque Regio-

rum codd. lectionem repræsentavi, nisi quod D. E. κε habent, non κεν.

782. ἔδησαν, Jason & Iphinoë.

785. ἀπηλεγέως. Glossæ, ἀποτόμως, τολμηρῶς.

786. θύρας. Sic bene quinque Regii. Vulgo πύλας.

787. ἀρηρεμένας. Sic recte A. C. E. Quod vulgo legitur ἀρηρεμένοι; nescio quid sit. A præterito medio ἄρηρα formatur verbum ἀρήρομαι, participium ἀρηρόμενος: aoristus ἄρηράμην, participium ἀρηράμενος. Ex hoc loco in farraginem de dialectis ἀρηρέμενος retulit Maittairius.

789. κολῆς διὰ πασλάδος. Mendosam lectionem κολῆς δι' ἀνασλάδος sic restituendam esse monstravit olim Janus Rutgersius, Var. Lect. p. 9. Post illum Salmasius in Plinianis p. 856. Præclaram emendationem nuper comprobavit Jo. Piersonus in erudito ad Mœridem commentario p. 88. Horum omnium nihil in notitiam Oxoniensis Magistri venit, cui ne minimum quidem corruptelæ suboluit. Non aliter olim legit Scholiastes, nec qui illum descripsit Etymol. M. auctor: ΠΑΣΤΑΣ, ἣν ἡμεῖς προσλάδα λέγομεν· καὶ εἴρηται οὕτω, διὰ τὸ ἐν αὐτῇ ἡμᾶς σιτεῖσθαι· παρὰ τὸ πάσασθαι. Ἀπολλώνιος. Idem: ΠΡΟΔΟΜΟΣ, ἡ πρὸ τῆς οἰκίας σλοά, ἣν καὶ αἴθουσαν καλεῖ Ὅμηρος· ἔνιοι μὲν, πασλάδα, τινὲς δὲ, προσλάδα, προσχωρεύουσιν, ἣν Ὅμηρος πρόδομον εἴρηκε.

800. Λήμνου. Vulgo perquam absurde, δήμου. Certissimam Jo. Piersoni emendationem recepi, qui & in fine versus ἐναύλους pro vulgato ἐπαύλεις legendum ostendit. Sex, quibus usus sum, codices, ut Florentinus, dant ἐναύλους.

805. ἀπεσσεύοντο. Vulgo ἐπεσσεύοντο. Illud e conjectura jamdudum reposueram, & nuper in D. reperi.

806. δαιτυμόνεσσι. Sic quinque Regii. Non tam illorum

consensus, quam aurium judicium me movit, ut vulgarem Ionicæ formam præferrem.

812. ἀτημελέες. Elegantem hanc lectionem præstant codd. A. C. D. Vulgo ἀτημελέως, ex librarii metro caventis imperita emendatione. Vide Clarkii notam ad Ιλ. ά. 51. 7. Alia cautela librarius in D. metrum fartum præstare voluit, scribendo ἀτημελέες τ' ἀλάλησθο.

817. κασιγνήτοισι. Hoc sententia omnino flagitat, & absque codicum etiam auctoritate reponendum erat: sed nec illa deest. Sic perspicue scriptum in A. B. E. Cæs. Vulgo inepte κασιγνήτησι.

821. ἀψ ἐπανερχομένους. Sic quinque Regii. Perperam in Florent. editione ἀψ ἀνερχομένους, unde Hœltzlini elegantia fulciendo metro fecit ἀναερχομένους. Codicibus destitutus hoc emendare non potuit Magister Shawius. Sed impressorum non major quam scriptorum librorum copia ei fuisse videtur; sin, a viro doctissimo, Criticæ Vanni p. 386. discere potuisset Θρηκῶν hic, ut infra 923. excudi debuisse, non Θρηίκων.

824. λισσάμενοι. λίσσασθαι, τὸ αἰτῆσαι, καὶ ἱκετεῦσαι. De hoc verbo videndus Rich. Bentlei ad Callim. H. in Cererem 48.

829. οὐδέ σι σ' οἴω. Sic bene, E. ut illo nondum inspecto, jamdudum scripseram. Perperam vulgo οὐδ' ἔτι σ' οἴω. In D. οὐδέ σ' οἶω.

831. ναιετάουσιν. Hœltzlinus ναιετάουσι. Quum sequens versus a vocali incipiat, ν ἐφελκυστικὸν hic adponi debuit, quod codices non soli exhibent, sed Florentina etiam & Stephani editio. In priori legitur Αἰγαίης ὅσσαι ἀλὶ ναιετάουσιν. Illud Αἰγαίης in duobus codd. A. E. observavi; sed ildem dant ὅσσαι εἰν ἁλί.

856. διακριθέντες. Sic D. Cæs. Vulgo διακριθέντες, quod

ferri non poteſt: antepenultimam enim neceſſario corripit. Verba ſunt Clarkii ad Hom. Ιλ. υ'. 141.

860. ἀοιδῇσι. Sic C. & Cæſ. recte. In A. & E. θυέεσσί τ' ἐμειλίσσοντο, minus bene, meo judicio, in ſpondaico verſu.

862. δηρὸν δ' ἂν ἐλίνυον. Sic perſpicue ſcriptum in B. In D. ἂν ἐλίνιον. In E. ἂν ἐλύνιον. Cæſ. conjunctim ἀνελίνυον. Stephani obſervatiunculam recudit Magiſter Shawius. Homo paulo literatior Jo. Pierſonum laudaſſet, qui hunc locum in notis ad Mœr. p. 161. tractavit: Jo. Toupium ad Suidam I. 41. Sed non aliter ac edidi ſcribere Poëtam potuiſſe, lippis & tonſoribus jamdudum notum. In ἑλινύω antepenultima natura longa eſt, nec liquida geminari debet. Vide doctiſſimum virum Jo. Aug. Erneſti ad Callim. H. in Cererem 48. &, ſi tanti eſt, me ipſum ad Æſchyli Prom. 53. ubi clementius, quam par erat, de Apollonii Oxonienſis editionis turpitudine judicium tuli.

863. ἀολλήσας. Sic bene codd. A. E. ab ἀολλέω. Heſych. ἀολλεῖ, συνάγει. Quod notabunt Græcitatis ſtudioſi. Forma iſta Homero non uno in loco reſtituenda. Vulgo hîc legitur ἀολλίσας, claudicante metro. Saltem ἀολλίσσας edere debuiſſent. Vide Clarkium ad Ιλ. ζ'. 270.

864. προσέειπε. Vulgo μετέειπεν. Illud dant A. B. D. E. Hæc verba alibi etiam commutata.

869. οὐ μάν. Sic Florentina & Stephani editio, conſentientibus ſex codicibus. Batavus, neſcio qua ex cauſa, prætulit οὐ μήν.

870. οὐδέ τι. Sic recte codd. Perperam vulgo οὐδ' ἔτι. οὔ τι valet οὐδαμῶς.

872. ἕκαστος. Sic A. C. Vulgo ἕκαστοι.

874. ἐπανδρώσῃ. Vulgo ἐσανδρώσῃ. Illud dat cod. Guelferbytanus. Hic locus ex Homero expreſſus, Ιλ. Ε'. 236.

οἵκαδέ περ σὺν νηυσὶ νεώμεθα· τόνδε δ' ἐῶμεν
αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ γέρα πεσσέμεν, ὄφρα ἴδηται,
ἦ ῥά τι οἱ χ' ἡμεῖς προσαμύνομεν, ἠὲ καὶ οὐκί.

881. ἄλλοτε ἄλλον. Sic ſex codices. Vulgo ἄλλοτέ ϛ' ἄλλον, inepte inſerta copula. Janus Rutgerſius Var. Lect. p. 10. emendabat ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον, quod vulgato non præſtat: melior conjectura fuiſſet ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ.

882. ἀμέργουσι. Sic A. B. In Cæſ. ἀμέλγουσι.

883. ἐνδυκές. Perperam vulgo ἐνδυκέως, e gloſſemate, quod manifeſtum eſt. Neutrum ſingulare adverbialiter poſitum, ut νωλεμὲς, συνεχὲς, νημερτὲς, παναῖρεκὲς, & alia multa. ἀτρεκὲς etiam II. 312. gloſſæ ἀτρεκέως loco ceſſerat, in quem illud reſtituimus. Gloſſa λιγέως in locum genuinæ lectionis λιγέα itidem ſucceſſit, IV. 1299. quod & multis aliis in locis factum. Pulcherrimam comparationem Apollonius ex Homero ſumſit, Ιλ. β'. 87. utrumque imitatus eſt Virgilius, Æn. VI. 707.

ἠΰτε ἔθνεα εἶσι μελισσάων ἀδινάων,
πέτρης ἐκ γλαφυρῆς αἰεὶ νέον ἐρχομενάων,
βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν εἰαρινοῖσιν,
αἱ μέν τ' ἔνθα ἅλις πεποτήαται, αἱ δέ τε ἔνθα·
ὣς τῶν ἔθνεα πολλὰ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων
ἠϊόνος προπάροιθε βαθείης ἐσλιχόωντο
ἰλαδὸν εἰς ἀγορήν --

Ac velut in pratis, ubi apes æſtate ſerena
floribus inſidunt variis, & candida circum
lilia funduntur: ſtrepit omnis murmure campus.

888. νίσσιο. Sic quinque Regii. Cæſ. νείσαιο. Mox ἀπηρέσιν pro vulgato ἀπήμοσιν dedi ex Etymol. M. ubi p. 122. l. 8. hæc leguntur: καὶ ἀπηρεῖς, ὑγιεῖς, ἄνοσοι· καὶ ἀπηρῶς τὸ ἀβλαβῶς, ὡς ἀπηχῶς τὸ σκληρῶς. Ἀπολλώνιος· καί σε θεοὶ σὺν ἀπηρέσιν αὖθις ἑταίροις. Hanc lectio-

nem vulgatæ præferendam cenſuit Hemſterhuſius ad Heſych. v. ἀπαφίς.

889. κομίσειαν ἄγοντα. Codd. A. E. dant ἔχοιλα. Vide ad v. 441. ubi hæc verba itidem commutata.

890. ὡς ἐθέλεις. Sic ſex codd. Perperam vulgo ἐθέλῃς.

891. εἴ κεν ὀπίσσω — ἐθέλοις. Vulgo ἢν καὶ — ἐθέλῃς. A. & C. ἐθέλεις. D. ἐθέλοις præfert, recte: unde liquet præc. v. ſcriptum olim fuiſſe εἴ κεν. De permutatione vocularum καὶ & κεν dixi ſupra. καὶ hic otioſum & ineptum eſt.

893. ῥηϊδίως δ' ἄν τοι. Sic rectè codd. B. D. Cæſ. In A. C. ἄν τι. Vulgo ῥηϊδίως δ' ἂν ἑοῖ. Quæ ad iſta verba in editis Scholiis adnotata leguntur, in Regio codice non comparent.

896. ὁμῶς in quatuor Regiis ſcriptum obſervavi, non, ut vulgo, ὅμως: *pariter & abſens a patria, & in eam redux.*

902. Πελίαο ἑκόντι. *Pelia volente, concedente.* Sic ſupra 116. Διωνύσοιο ἑκόντι. Contrario ſenſu dicitur ἀέκοντι θεῶν, *diis invitis.* Scilicet Jaſoni Pelias promiſerat, ſe paternum ei regnum reſtituturum, ſi vellus aureum e Colchide reportaret.

τοῦτον ἄεθλον ἑκὼν
τέλεσσον· καί τοι μοναρχεῖν
καὶ βασιλευέμεν ὄ-
μνυμι προέντειν —

Verba ſunt Peliæ ad Jaſonem apud Pindarum, Pythion. IV. 293.

905. τέκοιο. Sic omnino ſcribendum ad linguæ normam. Vulgatum τέκηαι ſolœcum eſt.

909. ἐφέσθιον. Sic certiſſime emendo. Depravata eſt vulgata lectio ἐφέσθιοι, qua in exponenda & vertenda pariter ineptiunt vetus enarrator & interpretes recentiores.

Senſus

Senſus eſt: *ut ſeorſum a Pelia pater meus & mater in ſuis ædibus commorantem eum alant.* Medea apud Euripidem v. 714. Ægeo ait:

δέξαι δὲ χώρᾳ καὶ δόμοις ἐφέσιον.

Sophocles Trach. 262.

ὃς αὐτὸν ἐλθόντ' ἐς δόμους ἐφέσιον.

Quem verſum perperam ſolicitat Abreſch ad Æſchylum p. 79. Euripides Ion. 662.

καὶ νῦν μὲν, ὡς δὴ ξένον ἄγων σ' ἐφέσιον,
δείπνοισι τέρψω.

Noſter III. 116. de Ganymede:

-- -- -- τόν ῥα ποτὲ Ζεὺς
οὐρανῷ ἐγκατένασσεν ἐφέσιον ἀθανάτοισι.

910. ἄλλοι. Hoc ſenſus flagitat. Vulgo ἄλλοι. Voces iſtæ ſæpius perperam commutatæ.

917. ἀῤῥήτους. Sic legendum eſſe cuivis manifeſtum eſt, quod & præſtant codd. E. & Guelferb. Nec aliter editum oportuit in Orphicis v. 465. ubi dupliciter vitiata lectio partim e codice Ant. Askew facile emendari poterat:

— — — ἰδὲ ζαθέην Σαμοθρῄκην,
ἔνθα καὶ ὄργια φρικτὰ θεῶν, ἄῤῥητα βροτοῖσιν,
ἅσμενοι εἰσεπέρησαν ἐμῆς ὑποθημοσύνῃσιν.

perperam ibi ὄργια ἄῤῥηκτα, & hîc ἀῤῥήκτους legitur.

919. προτέρω. Gloſſa, περαιτέρω.

920. οἱ λάχον. Sic codd. omnes, editiones Florent. Aldi, Stephani. In Batava, operarum vitio, excuſum λάξαν, quod in Oxonienſi, editoris ſocordia, ſervatum.

921. Μέλανος. Nomen eſt proprium. Vide excerpta e Strabonis libri VII. fine p. 511. Oppianus Αλ. δ'. 514.

Θρηΐκιος δέ τις ἐστὶν ἁλὸς μυχὸς, ὅντε βάθιστον
Φασὶ Ποσειδάωνος ἐνὶ κλήροισι τετύχθαι·
ἐκ τοῦ καί τε ΜΕΛΑΣ κικλήσκεται —

925. Χερόνησον. Sic quinque Regii. Vulgo χέρνησον.

926. σφι λαιψηρός. Sic A. C. E. recte. σφι producitur ob sequentem liquidam; qua observatione nihil in tota græcorum Poësi certius, ut importuno ν, tam sæpe ab editoribus addito, nihil musicis auribus insuavius.

932. Περκώσην. Sic codd. A. C. E. recte. Vulgo Περκώτην. Vide Cl. Ernestii Notam ad Il. λ'. 229.

934. τῆγ' ἐπὶ νυκλί. Sic A. B. C. In D. τῆς γ' — Ad latus olim adscriptum ι mutatum fuit in σ. Vulgo τοί γ' —

938. ὅσσον τ' refertur ad τυτθὸν præc. versus. Paululum a Phrygia distans, quantum porrectus isthmus — — —

941. ἄρκλων. Sic bene edidit Hœltzlinus, quod & aliunde liquet & ex v. 1150. Codices plerique ἄρκλον μιν καλέουσιν ὄρος, ut & in Florent. editione excusum. In B. voci ἄρκλον superscriptum ἄρκλων, & nota in margine adposita ἄρκλων ὄρος. Sed considerandum, an hîc ἄρκλων ὄρος nomen Insulæ sit. Si ita esset, τὸ μὲν versu sequenti totam insulam designaret, quod veritati contrarium est, & ceteris narrationis partibus repugnat. Falsum est enim, gigantes totam insulam habitasse, qui montem tantum insidebant, Dolionibus reliqua insulæ & isthmum possidentibus. Insulæ olim nomen fuit ἄρκλων νῆσος, a monte qui in ea erat & ἄρκλων ὄρος dicebatur. Strabo in descriptione Cyzici p. 862. τῆς δὲ πόλεως τὸ μὲν ἔσλιν ἐν ἐπικλίδῳ, τὸ δὲ πρὸς ὄρει, καλεῖται δ' ἄρκλων ὄρος. Igitur τὸ μὲν v. 942. de monte tantum intelligendum, cui ἄρκλων ὄρος nomen fuit, quo nomine neutiquam hic tota insula designari potest, unde manifestum est versus aliquot post v. 940. excidisse.

942. ἄγριοι ἀμφινέμονται. Sic certissime emendavit Rich. Bentlei in egregia nota ad Callim H. in Jovem 87. Vulgo ἄγριοι ναιετάουσι. In B. ἄγριοι περιναιετάουσι, unde magis liquet depravationem oscitantiæ librarii deberi, cujus

mens & oculi in fine præcedentis verſus hæſerint. Summi Critici, quo ſe jactare Britannia poteſt, multo notior erat illa emendatio, quam ut illius meminiſſet Oxonienſis Magiſter.

946. πλευρῇς. Ionicam formam præferunt A. B. C. E. Cæſ.

947. Ισθμὸν δ' ἀμπεδίον — Sic A. D. optime. In C. omiſſa particula ἰσθμὸν ἀμπεδίοι. In B. E. ἰσθμὸν δ' ἂν πεδίον.

954. Virgil. Æn. III. 78.

— — Hæc feſſos tuto placidiſſima portu
adcipit.

Duos portus inſula habuit, quos diverſis Poëta diſtinguit appellationibus. Unum, in quem Argonautæ vento delati, Καλὸν λιμένα vocat; alterum ad urbem ſitum, in quem incolarum ſuaſu navem circumegerunt, Χυτὸν appellat infra v. 987. e quorum nominum notionibus intelligitur, priorem, de quo hic agitur, natura, alterum manu & arte factum fuiſſe. Ceterum codices omnes mei hic θέουσαν dant; neſcio ex quo *Gallicano* libro Hœltzlinus lectionem πάνορμος enotaverit, e ſcholio petitam, adnotante enarratore, proprium huic portui nomen fuiſſe Πάνορμος: ſed vox illa nunquam in textu fuit.

955. ἐκλύσανδες. Sic A. B. E. uti jam e Scholiaſte ſcribendum oſtenderat Jo. Pierſonus. Vitium eſt in duarum literarum tranſpoſitione, quam & alibi obſervavi. In Lycophrone v. 343. ubi vulgo legitur γαστρὸς ἐλκύσας ζυγά, vetuſtiſſimæ Regiæ membranæ genuinam lectionem dant ἐκλύσας, cum gloſſa ἀνοίξας, quod Virgilius expreſſit, *laxat clauſtra Sinon.* ἐκλύειν, *laxare.* Rurſus in Muſæi poëmatio v. 298. veteres libri dant ἐπέκλυσε, ubi meridiana luce clarius eſt, ſcriptum ab auctore fuiſſe ἐπέκλυσε, Ionum more pro ἐφέλκυσε. Sed fœdiorem labem & vix obſervatam contraxit ille Muſæi locus quem in tranſcurſu ſanabo. Legendum:

ΤΥΠΤΟΜΕΝΗΝ δὲ
ἤδη νῆα μέλαιναν ΕΠΕΛΚΥΣΕ ΔΙΨΑΔΙ χέρσῳ,
χειμερίην καὶ ἄπιστον ἀλυσκάζων ἅλα ναύτης.

Vulgo legitur διχθάδι, quod quid ſit vel eſſe poſſit nemo unquam dixerit. διψὰς χέρσος eſt ſiccum litus. Virgil. Æn. III. 135.

Jamque fere ſicco ſubductæ litore puppes.

963. οἵτινες εἶεν. Sic codd. plerique & Pariſinæ editiones. In C. D. perperam ἦεν, ut in Florent. unde vitioſam lectionem inepte revocavit Batavus.

967. εἰσάμενοι. Codices omnes cum impreſſis σῆσάμενοι. Doctiſſimo Ruhnkenio potior videtur auctoritas Etymol. M. auctoris, qui verſum hunc ſic laudat, tacito Poëtæ nomine, p. 306. l. 32. ubi εἰσάμενοι exponit ἱδρυσάμενοι.

969. εὖτ' ἂν ἴκωνται — αὐτίκα τόνγε — Lectionem hanc, quam minime ſinceram arbitror, quum in ea conſentiant codices, mutare veritus ſum. Scripſiſſe mihi videtur Poëta:

— — — — — εὖτ' ἂν ἵκηται
ἀνδρῶν ἡρώων θεῖος σῆλος, αὐτίκα τοῖσγε
μείλιχον ἀντιάαν —

972. νεῖόν που. Sic optime e Scholiaſte ſagaciſſimus Ruhnkenius. Vulgo ἶσόν που. Eratoſthenis verſus in ſcholiis editis corrupti ſic legendi ſunt:

ἦν δ' ἄρα χερνῆτίς τις ἐφ' ὑψηλοῦ πυλεῶνος
δενδαλίδας τεύχουσα, καλοὺς δ' ἤειδεν ἰούλους.

Unde depravatiſſimam ſcripturam emendabit diligens lector in Etymol. M. p. 472. l. 36.

985. ὄφρα κεν αὐτοὶ θηήσαιντο. Frequenti librariorum errore legitur vulgo, & ineptiſſime, ὄφρα καὶ αὐτοί. Tum θηήσαιντο dant libri omnes. In Batava editione operarum vitio excuſum θηήσαντο, quod bardus ille Oxonienſis corrigere non valuit.

990. Ordo eſt: *νειόθι φραίξαν πέτρης σὸμα πόντιον ἀπειρεσίοιο Χυλοῦ.* Qui *πέτρης* genitivum ſingularem cum *νειόθι* jungunt, quomodo iſta intelligant, ipſi dixerint; id enim divinare nequeo. *πέτρης* dudum ſcripſeram, minime dubius eam hujus loci mentem eſſe, *Gigantes oſtium portus lapidibus obturare aggreſſos fuiſſe*, *πέτρης* Ionice pro *πέτρακις*; quod tamen in nullo codice obſervare memineram. Nec id mirum: in pleriſque enim, iiſque præſertim qui ex antiquioribus ducti ſunt, ι quod ſubſcribi ſolet, perpetuo omittitur. Sed ecce cod. E., qui nunc ad manus eſt, perſpicue *πέτρης* cum ſubſcripto ι exhibet; unde confirmatur illa expoſitio, & emendatio mea.

995. Vulgatum *ἀμφιῤῥῶγας* in ſolo Cæſ. repertum. Quinque Regii, ut & Schol. Mſ. *ἀποῤῥῶγας*, quod lex metri repudiat.

1004. *σλοιχηδόν.* In E. & Cæſ. hoc repertum. Ceteri quatuor Regii *σλελεχηδόν.* Gloſſa in A. *κατὰ σλελέχη.* Hoc ſeorſum conſideratum verum quidem eſt: truncos enim arborum, reciſis ramis, immergere ſolent fabri lignarii. Sed id ad comparationis illuſtrationem nil facit. Verum eſt *σλοιχηδόν*, ad quod in apodoſi refertur *ἐξείης.*

1017. *ὄφρ' ἐπέλασσεν.* Vulgo *ἐπέλασσαν*, quod verbum duplici modo accipi poteſt, vel neutraliter, relatum ad *ἥρωες*, vel active, relatum ad *θύελλαι.* Priori modo intellectum fuiſſe olim videtur, nam in tribus codd. A. B. E. *ἐπέλασσεν* reperi, quod ad ἡ v. 1015. refertur, &, me judice, præſtat.

1019. *αὐτονυχί.* Sic B. C. D. Cæſ. In E. *αὐτονυχεὶ* primo ſcriptum fuerat, ſed itidem correxit librarius. Hoc ex inutili circa metrum cautela natum. ι produceretur in cæſura, ſi neceſſario breve eſſet in hac adverbiorum forma: ſed & alibi longum occurrit, ut in Sophoclis Oed. Col. 1646.

ξύμπαντες· ἀσλακὶ δὲ σὺν ταῖς παρθένοις.

in Aj. 1227.

τλῆναι καθ' ἡμῶν ὧδ' ἀναιμωκὶ χανεῖν.

Apud noſtrum IV. 1130. editum αὐτονυχί.

1027. Virgil. Æn XII. 521.

Ac velut immiſſi diverſis partibus ignes
ARENTEM in ſilvam & virgulta ſonantia lauro —

Arentem ex Apollonii αὐαλέοις expreſſum. Hoc enim omiſit Homerus, cujus e fonte comparatio hæc ſumta, Ιλ. λ'. 155.

ὡς δ' ὅτε πῦρ αἰδηλον ἐν ἀξύλῳ ἐμπέσῃ ὕλῃ,
πάντη τ' εἰλυφόων ἄνεμος φέρει, οἱ δέ τε θάμνοι
πρόῤῥιζοι πίπτουσιν ἐπειγόμενοι πυρὸς ὁρμῇ —

1032. ἰθὺς ἑεῖο, id eſt, ἑαυτοῦ. Sic recte codd. A. C. In ceteris perperam, ut vulgo, ἑοῖο. Quæ ad hanc vocem in Scholiis editis leguntur, in Mſſ. non comparent. Sæpiſſime in hujus poëmatis codicibus permutantur ἑεῖο & ἑοῖο, ἐμεῖο & ἐμοῖο. Pronomen perſonale, οὗ, ἕο, εἷο, ἑεῖο. Pronomen poſſeſſivum ἑός, *ſuus*, ἑοῦ, ἑοῖο. εἷο occurrit II. 635. IV. 460. ἑεῖο reponendum II. 6. III. 1065. 1335. & adhuc forte alibi. Pronomen perſonale ἐγώ, ἐμοῦ, ἐμέο, ἐμεῖο. Poſſeſſivum ἐμός, ἐμοῦ, ἐμοῖο. Multis in locis diverſorum Poëtarum ἐμοῖο pro ἐμεῖο male legitur.

1036. πάντη δὲ περὶ μέγα πέπλαται ἔρκος. Sic recte auctor Etymol. M. p. 16. l. 30. Vulgo contra metri legem πάντη γὰρ περί. In Cæſ. πάντη περὶ γὰρ, ſalvo quidem metro; ſed præſtat veteris Grammatici lectio. γὰρ pro δὲ in hunc verſum e præc. irrepſit, quæ eſt ſolemnis librariorum alucinatio. In E. πάντη γάρ τοι μέγα. Certiora iis quæ adhunc verſum adnotavit adtuliſſet literatiſſimus Shawius, ſi quæ ad Poëtam ſuum viri docti obſervaſſent, per majora negotia inſpicere ei licuiſſet, in Miſcell. Obſerv. Vol. IV. p. 196.

1038. *αὐτὴ ὑπὸ νυκλί.* Vulgo *αὐτῇ δ' ὑπὸ νυκλί.* Male infertam particulam omittunt codd. ſex. Præterea Cæſ. dat *αὐτὴ*, quod verum puto: refertur ad *μοῖραν* v. 1035.

1042. E. *Ζέλιν.* V. ſeq. *ἐϋμελίης* enotatum ex A. B. D. E. Vide ad v. 96.

1046. *ἕλε.* Invenuſte vulgo *ἕλεν.* Illud enotatum ex A. B. E. Cæſ.

1059. *σὺν τεύχεσι.* Sic codd. omnes, quod e Scholiaſte & e comparatione ſimilis loci IV. 1535. quivis paulo acutior reponere poterat. Vulgo ſolœce & inepte *δίχα τεύχεσι*, quod tuetur tamen Hœltzlinus, & pro optimo habuiſſe videtur Magiſter Oxonienſis. Virgil. Æn. XI. 188.

Ter circum accenſos, cincti fulgentibus armis,
decurrere rogos.

1066. *ἀψαμένη βρόχον αὐχένι.* Homerus Odyſſ. λ'. 277. de Iocaſta Oedipi matre:

ἀψαμένη βρόχον αἰωρὺν ἀφ' ὑψηλοῖο μελάθρου.

Virgil. Æn. XII. 603. de Amata:

& nodum informis leti trabe nectit ab alta.

Ad quem verſum vide Præſtantiſſimi Heynii notam, cujus obſervatis non obſtant iſta apud Euripidem in Helena v. 307.

ἀσχήμονες μὲν αἰσχύναι μετάρσιοι,
κἀν τοῖσι δούλοις δυσπραξίας νομίζεται.

Ex perſona enim Lacœnæ hæc dicta, Spartanos referunt mores.

1067. *χεῦαν.* Scilicet *αἱ Νύμφαι.* Perperam in A. C. B. *χεῦεν.*

1072. *πάσσασθαι.* In E. & Cæſ. perperam *πάσασθαι*, contra metri legem. De differentia verborum *πάομαι* & *πάσσομαι.* Vide Cl. Erneſti ad Callim. H. in Cererem 69. & 128.

1074. *διεζώσατον.* Sic A. C. D. E. Vulgo omittitur augmentum.

1079. κατ' αὖθι. Tres Regii & Florent. editio καταῦθι, conjunctim, quod æque bonum videri possit, ut sæpe occurrit ejusdem significationis adverbium καταυλόθι. Hîc tamen divisim melius scribitur, quia κατὰ cum verbo ἔρυκον connecti potest.

1082. πύματον λάχος. Sic codd. omnes. Inepte vulgo λέχος, quod suo more tamen exponit Hœltzlinus. πύματον λάχος ultimam, id est, tertiam noctis vigiliam notat. Homerus Il. κ'. 252.

ἄστρα δὲ δὴ προβέβηκε· παροίχηκεν δὲ πλέω νὺξ
τῶν δύο μοιράων, τριτάτη δ' ἔτι μοῖρα λέλειπται.

Ad quem locum hæc adnotat Eustathius: ἰστέον δὲ ὅτι τριφύλακτον κατὰ τοὺς παλαιοὺς ὁ ποιητὴς βούλεται εἶναι τὴν νύκτα, ὅ ἐστι τριῶν φυλακῶν, τριμερῆ ποιῶν αὐτὴν, καθὰ καὶ τὴν ἡμέραν. Heroicorum temporum morem non observavit auctor dramatis Rhesi, cui nox in quinque vigilias divisa.

1093. ὀκριόεντος. Sic recte Cæs. quo refertur glossa in A. τραχέος. Vulgo ὀκρυόεντος. De permutatione harum vocum vide quæ notavi ad Æschyli Prom. 281. S. Th. 302.

1097. πεπότηλο. Sic D. E. recte, servata temporum ratione. Vulgo πεπότηται.

1101. ὦλλοι. Quinque Regii ἄλλοι. Sic etiam Cæs. in contextu: margini adposita melior lectio ὦλλοι, quam & habet Florent. editio.

1105. ἀγερομένοισιν, *congregatis*. Sic recte E. & Cæs. Ceteri εἰρομένοισιν. Margini etiam in A. nostra lectio adscripta. Vulgo ἐγερομένοισιν. Altera autem illa e codicibus enotata syllabâ truncata est, & inde orta videtur, quod olim in codice aliquo scriptum erat: καί τέ σφιν ἀγειρομένοισιν.

1108. ἐπ' αἰπεινήν. Sic A. B. D. E. Vulgo ἐς--

1113. ἐνὶ χερσὶν ἑαῖς. Virgil. Georg. II. 45.

In manibus terræ -- --

1120. ὀκριό-

1120. ἐκριόεντι. Sic B. Gloſſa in A. τραχεῖ.

1122. ἐρρίζωντο. Sic ſolus E. Ceteri quinque ἐρρίζωνται, quod tueri quis poſſit, intelligendo Poëtam de his arboribus loqui, tanquam ſua ætate adhuc vigentibus. Vulgatum tamen præfero.

1125. ἀϛραλέοντες. Sic bene B. E. Cæſ. Vulgo ἐϛραλέοντες.

1129. Κρηταιέες. Sic bene auctor Etymol. M. p. 465. l. 26. Vulgo Κρηταέες, contra metrum: corripitur in hoc nomine α. Callim. H. in Dianam 205.

Κρηταέες καλέουσιν ἐπωνυμίην ἀπὸ Νύμφης.

Servius ad Virgilii Ecl. I. 66. fragmentum e Varronis verſione Argonauticorum Apollonii ſervavit huc pertinens:

Quos magno Anchiale partus adducta dolore,
& geminis capiens tellurem Oaxida palmis,
Fundere dicta.

1132. ἐριωλάς. Codd. in hac voce omnes corrupti, vulgatum ἐργώλας exhibentes. Gloſſa ἐργώλη, ἡ ἀπώλεια τοῦ ἔργου. Vox eſt nihili, quæ etſi proba eſſet, & hac ſignificatione aliunde nota, tamen hic locum tueri non poſſet. ἐριωλὰς reponendum eſſe e IV. 1778. jamdudum obſervarunt Viri docti. Vide Heſychii interpretes ad ἐριωλαί.

1133. ἐπιλείβων. Sic etiam in Florent. editione excuſum, & ex ea in ceteris, bene. Sed eadem ſcriptura in ſimilibus vocibus ſervari debuerat. Vide ſummum Hemſterhuſium ad Ariſtoph. Plutum p. 429.

1135. ὠρχήσαντο. Sic Stephanus & codd. A. C. D.

1139. ῥόμβῳ. Auctor Etymol. M. p. 706. l. 25. ῥύμβῳ.

1145. οὐρῆσι, ultima in cæſura producta. Sic recte A. D. E. Cæſ. — ἠδὲ καὶ — Sic quinque Regii. Apud Homerum nihil frequentius, Il. α'. 334.

χαίρετέ κήρυκες, Διὸς ἄγγελοι ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν.

Vulgo hîc ἢ δὲ καί.

1146. ὕδατι νᾶε Δίνδυμον. Inepte vulgo & barbare ναῖεν. Codices Regii omnes νᾶεν. ναίω significat *habito*; νάω, *fluo*. Nec aliter legit vetus enarrator, cujus obſervationem, fœde corruptam & mutilam in vulgatis libris, e Mſ. integram hic adponam. τὸ δὲ NAEN, ἀντὶ τοῦ ἔῤῥει, ὡς καὶ Ὅμηρος, (Odyſſ. ι'. 222.) νᾶεν δ' ὑρῷ ἄλγεα πάντα. ὡς οὐ δεῖ γράφειν ναῖεν. καὶ γὰρ τοῦ νάω μακρὰ ἡ παραλήγουσα. ἡ δὲ σύνταξις κατὰ μετάθεσιν, ὡς τὸ, (Ιλ. δ'. 451.) ῥέε δ' αἵματι γαῖα, ἀντὶ τοῦ, αἷμα ἔῤῥεεν ἐν τῇ γῇ. ἢ μεταληπτέον τὸ νᾶεν εἰς τὸ κατάῤῥυτος ἦν, ἵν' ᾖ, κατάῤῥυτος ἦν τὸ Δίνδυμον ὕδασι. Simile quid apud Aratum v. 218.

οὐ γάῤ πω Ελικὼν ἄκρος καλελείβετο πηγαῖς.

uti e Mſ. cod. legendum eſſe moneo.

1148. ἄλικλον. In D. ἄληκλον. Eadem diverſitas in Homeri libris obſervata. Vide ad Ιλ. ι'. 632. λ'. 12. ξ'. 152. Odyſſ. μ'. 325. α in compoſitione ante liquidam produci non credo niſi in vocibus aliquot quadriſyllabis. — Ιησονίην habent libri omnes. Operarum errore in Batava editione excuſum Ιησονίαν, quod in Oxonienſi religioſe ſervatum.

1154. ἀπολήξειε. Vide notata ad v. 1133. & Erneſtium ad Homerum Ιλ. ο'. 31.

1161. τειρόμενοι καμάτῳ μετελώφεον. Vulgo corrupte τειρόμενοι καὶ δὴ μετ— nec melius quid dant codices. Sinceram lectionem in Etymol. M. p. 571. l. 13. latentem feliciter detexit ſagaciſſimus Ruhnkenius.

1165. Vide Euſtathium ad Ιλ. p. 123. l. 32.

1169. ἄμφω χερσὶν ἔχων. Fuit quum opinarer corruptam eſſe hanc lectionem & Poëtam ſcripſiſſe ἀμφοτέρῃσιν ἔχων, ut ſupra 472. 1130. III. 146. IV. 82. aliiſque in locis. Non enim mihi placebat ἄμφω indeclinabile. Supra etiam v. 165. reſcribendum putabam τῶν ἀμφοῖν γνωτὸς προγενέσ̈τερος Heſych. ἄμφω, ἀμφότεροι. (adde e Suida

καὶ ἀμφοτέρους) ἀμφοῖν, τῶν δύο, καὶ τοῖς δυσίν· ἐπ' ἀμφοτέρων. Sed hoc, licet rarius, exemplis tamen confirmari poteſt. In Homerico in Cererem Hymno nuper reperto, quo de re literaria Vir optime meritus D. Ruhnkenius græcæ antiquitatis ſtudioſos beavit, v. 15.

ἡ δ' ἄρα θαμβήσασ' ὠρέξατο χερσὶν ἅμ' ἄμφω
καλὸν ἄθυρμα λαβεῖν.

1171 ἀήθεσαν. Sic A. B. E. Perperam vulgo ἀήθεσον. Thema eſt ἀηθέσσω. Vide Etymol. M. p. 23. l. 41.

1172. Homerus Ιλ. λ'. 86.

ἦμος δὲ δρυτόμος περ ἀνὴρ ὠπλίσσαλο δόρπον
οὔρεος ἐν βήσσῃσιν, ἐπεί τ' ἐκορέσσαλο χεῖρας
τάμνων δένδρεα μακρὰ, ἄδος τέ μιν ἵκετο θυμόν,
σίτου τε γλυκεροῖο περὶ φρένας ἵμερος αἱρεῖ·
τῆμος —

1174. τετρυμένα. Perperam vulgo τετρυμμένα. υ longum eſt. In C. τετρεμένα. Tres τετριμμένα.

1187. ἑτάροις οἷς εὖ ἐπιτείλας. Sic optime B. In quatuor ceteris Regiis εὖ, in Cæſ. ut in Florent. οἷς omiſſum. Vulgo εὖ οἷς.

1191. οὐ δὲ μέγα. A. E. οὐδὲν μέγα. D. οὐδ' αὖ μέγα. Commenta ſunt librariorum, metro, cujus rationem non intelligebant, caventium. οὐδὲ, præcedente οὔτε confirmavi ad Æſchyli S. Th. 835.

1195. αὐτοῖσι τόξοισιν. Sic forte in pluribus codicibus. Ex E. & Cæſ. hanc ſcripturam enotavi.

1201. ὡς δ' ὅταν. Sic codd. præter D. in quo ὡς δ' ὅτ' ἄρ' —

1203. Sumta hæc videntur ex Arato 422.

εἰ δέ κε νηὶ
ὑψόθεν ἐμπλήξῃ δεινὴ ἀνέμοιο θύελλα
αὔτως ἀπροφάτως, τὰ δὲ λαίφεα πάντα τινάξῃ.

1146. ὕδατι νᾶε Δίνδυμον. Inepte vulgo & barbare ναῖεν. Codices Regii omnes νᾶεν. ναίω ſignifiat *habito*; νάω, *fluo*. Nec aliter legit vetus enarrator, cujus obſervationem, fœde corruptam & mutilam in vulgatis libris, e Mſ. integram hic adponam. τὸ δὲ NAEN, ἀντὶ τοῦ ἔῤῥει, ὡς καὶ Ὅμηρος, (Odyſſ. ι'. 222.) νᾶεν δ' ἐρῷ ἄῤῥεα πάντα. ὡς οὐ δεῖ γράφειν ναῖεν. καὶ γὰρ τοῦ νάω μακρὰ ἡ παραλήγουσα. ἡ δὲ σύνταξις κατὰ μετάθεσιν, ὡς τὸ, (Ιλ. δ'. 451.) ῥέε δ' αἵματι γαῖα, ἀντὶ τοῦ, αἷμα ἔῤῥεεν ἐν τῇ γῇ. ἢ μεταληπτέον τὸ νᾶεν εἰς τὸ κατάῤῥυτος ἦν, ἵν' ᾖ, κατάῤῥυτος ἦν τὸ Δίνδυμον ὕδασι. Simile quid apud Aratum v. 218.

οὐ γάῤ πω Ελικὼν ἄκρος καλελείῖετο πηγαῖς.

uti e Mſ. cod. legendum eſſe moneo.

1148. ἄλλικλον. In D. ἄληκλον. Eadem diverſitas in Homeri libris obſervata. Vide ad Ιλ. ι'. 632. λ'. 12. ξ. 152. Odyſſ. μ'. 325. α in compoſitione ante liquidam produci non credo niſi in vocibus aliquot quadriſyllabis. -- Ιησονίην habent libri omnes. Operarum errore in Batava editione excuſum Ιησονίαν, quod in Oxonienſi religioſe ſervatum.

1154. ἀπωλήξειε. Vide notata ad v. 1133. & Erneſtium ad Homerum Ιλ. ο'. 31.

1161. τειρόμενοι καμάτῳ μετελώφεον. Vulgo corrupte τειρόμενοι καὶ δὴ μετ — nec melius quid dant codices. Sinceram lectionem in Etymol. M. p. 571. l. 13. latentem feliciter detexit ſagaciſſimus Ruhnkenius.

1165. Vide Euſtathium ad Ιλ. p. 123. l. 32.

1169. ἄμφω χερσὶν ἔχων. Fuit quum opinarer corruptam eſſe hanc lectionem & Poëtam ſcripſiſſe ἀμφοτέρῃσιν ἔχων, ut ſupra 472. 1130. III. 146. IV. 82. aliiſque in locis. Non enim mihi placebat ἄμφω indeclinabile. Supra etiam v. 165. reſcribendum putabam τῶν ἀμφοῖν γνωτὸς προγενέσῖερος. Heſych. ἄμφω, ἀμφότεροι. (adde e Suida

καὶ ἀμφοτέρους) ἀμφοῖν, τῶν δύο, καὶ τοῖς δυσίν· ἐπ' ἀμφοτέρων. Sed hoc, licet rarius, exemplis tamen confirmari poteſt. In Homerico in Cererem Hymno nuper reperto, quo de re literaria Vir optime meritus D. Ruhnkenius græcæ antiquitatis ſtudioſos beavit, v. 15.

ἡ δ' ἄρα θαμβήσασ' ὠρέξατο χερσὶν ἄμ' ἄμφω
καλὸν ἄθυρμα λαβεῖν.

1171 ἀήθεσαν. Sic A. B. E. Perperam vulgo ἀήθεσεν. Thema eſt ἀηθέσσω. Vide Etymol. M. p. 23. l. 41.

1172. Homerus Il. λ'. 86.

ἦμος δὲ δρυτόμος περ ἀνὴρ ὠπλίσσαλο δόρπον
οὔρεος ἐν βήσῃσιν, ἐπεί τ' ἐκορέσσαλο χεῖρας
τάμνων δένδρεα μακρὰ, ἄδος τέ μιν ἵκετο θυμόν,
σίτου τε γλυκεροῖο περὶ φρένας ἵμερος αἱρεῖ·
τῆμος —

1174. τετρυμένα. Perperam vulgo τετρυμμένα. υ longum eſt. In C. τετρεμένα. Tres τετριμμένα.

1187. ἑτάροις οἷς εὖ ἐπιτείλας. Sic optime B. In quatuor ceteris Regiis εὖ, in Cæſ. ut in Florent. οἷς omiſſum. Vulgo εὖ οἷς.

1191. οὐ δὲ μέγα. A. E. οὐδὲν μέγα. D. οὐδ' αὖ μέγα. Commenta ſunt librariorum, metro, cujus rationem non intelligebant, caventium. οὐδὲ, præcedente οὔτε confirmavi ad Æſchyli S. Th. 835.

1195. αὐτοῖσι τόξοισιν. Sic forte in pluribus codicibus. Ex E. & Cæſ. hanc ſcripturam enotavi.

1201. ὡς δ' ὅταν. Sic codd. præter D. in quo ὡς δ' ὅτ' ἄρ' —

1203. Sumta hæc videntur ex Arato 422.

εἰ δέ κε νηΐ
ὑψόθεν ἐμπαλίξῃ δεινὴ ἀνέμοιο θύελλα
αὔτως ἀπροφάτως, τὰ δὲ λαίφεα πάντα τινάξῃ.

1204. αὐτοῖσι σφήνεσσιν. A. D. E. αὐτῇσι.

1207. χαλκείῃ. Sic Florent. editio. Ceteræ minus bene χαλκῇ. In Cæſ. χαλκειίῃ perperam pro χαλκείῃ.

1208. δίζετο κρηναίης. Sic optime A. B. D. E. Subſtantivum eſt κρηναίη formæ poëticæ, ut σελληναίη pro σελήνη, Αθηναίη pro Αθήνη. In Cæſ. etiam & in Florent. δίζετο. Tum ὥς κεν dant codd. omnes, permutatione, quam vere frequentiſſimam eſſe dixi, vocalarum καὶ & κεν. Sic vulgo ſcriptus hic verſus:

δίζητο κρήνης ἱερὸν ῥόον, ὡς καί οἱ ὕδωρ.

1212. νηϊάχον ταπρῶτα. Sic diſtinguendæ erant hæ voces, e Florent. editionc. Perperam in ceteris νηϊάχουλα πρῶτα.

1224. ῥίον. Sic codd. omnes. Vulgo ῥόον ineptiſſime, quum ſequatur diverſi generis Nympharum enumeratio, quæ omnes hoc ῥίον, id eſt, ἀκρωτήριον incolebant, non autem omnes illum aquæ rivum. Familiaris autem eſt noſtro Poëtæ poſt nominatum genus, ſpecierum declaratio, cui præſertim libenter immoratur, quando Nympharum mentio eſt. Vide III. 881. IV. 1149. Prava in hoc verſu lectio elegantiſſimo Ruhnkenio ſuſpicionem injeciſſe videtur, verſus 1125. 6. ſpurios eſſe, & e priore hujus poëmatis editione a librariis invectos. Mihi admodum probabile eſt, prioris poëmatis, quod ſibilis exceptum fuit, perpauca extitiſſe ἀπόγραφα, quæ poſt alterum editum ita fuere neglecta, ut nemo eorum, qui poſterius illud deſcriberent, prius unquam legiſſet. In Nympharum vero enumeratione Homerum imitatur, Odyſſ. ζ'. 122.

ὥσ τ' ἐμὲ κουρέων ἀμφήλυθε θῆλυς αὐτὴ
Νυμφάων, αἵ τ' ἔχασι ὀρέων αἰπεινὰ κάρηνα,
καὶ πηγὰς ποταμῶν, καὶ πίσεα ποιήεντα.

1230. Homerus Odyſſ. ζ'. 237.

κάλλει καὶ χάρισι σλίλβων.

1232. τὴν δέ. Sic optime quinque Regii codd. Vulgo τῆς δέ. Hunc verſum nuper laudavi ad Æſchyli S. Th. 836. non inſpecto libro aliquo impreſſo, nec tum recordatus diverſam eſſe vulgatam lectionem. Aliquot enim abhinc annis Apollonii editionibus non utor. Integrum poëma in uſus meos deſcriptum jamdudum habebam, quod emendatius nunc, poſtquam e Regiis codicibus D. E. meliores innotuerunt lectiones non paucæ, in publicam lucem prodire juſſi, ut laboris mei fructum perciperet univerſa Respublica literaria.

1237. ἄνθετο. Minus bene quatuor Regii ἔνθετο.

1238. κύσσαι. Sic recte B. & Cæſ. Vulgo κύσαι, menda adeo manifeſta, ut abſque codicibus tolli debuiſſet. Supra 313.

καί μιν δεξιτερῆς χειρὸς ΚΥΣΕΝ· οὐδέ τι φάσθαι.

Homerus Ιλ. Ψ'. 371.

ἤ οἱ γούναθ' ΕΚΥΣΣΕ, καὶ ἔλλαβε χειρὶ γενείου.

Vide præterea Odyſſ. π'. 15. ρ'. 39.

1243. Comparationem hanc e Noſtro petitam exornavit Virgilius Æn. IX. 59.

Ac veluti pleno lupus inſidiatus ovili,
quum fremit ad caulas, ventos perpeſſus & imbres
nocte ſuper media: tuti ſub matribus agni
balatum exercent; ille aſper & improbus ira
ſævit in abſentes: collecta fatigat edendi
ex longo rabies, & ſiccæ ſanguine fauces.

1246. πολιῆσι. Sic codd. nec ulla erat ratio, cur ν in fine adderetur.

1250. ὦρτο δίεσθαι. In vulgato νέεσθαι conſpirant codd. Sed melior illa lectio, quam e Suida in v. δίεσθαι eruit ſagaciſſimus Ruhnkenius. Mox v. 1254. ἐπαΐσσων ſolicitatum nolim. Virgil. Æn. VI. 290.

Corripit hic ſubita trepidus formidine ferrum
Æneas, ſtrictamque aciem venientibus obfert,

& IX. 441. — — — rotat enſem
fulmineum.

1251. ἕλωρ πέλεν. Sic A. C. E. recte. In Cæſ. πέλῃ. Vulgo πέλοι.

1257. πάμπρωτας. Sic ſex codd. Vulgo πάμπρωτον. Laudanda in triſtis eventus narratione brevitas. Sic Antilochus Patrocli mortem Achilli nuntiat: ſic Hecate Cereri filiam raptam indicat, in Hymno illo quem Cl. Ruhnkenio debemus, v. 57.

Φωνῆς γὰρ ἤκουσ', αὐτὰρ οὐκ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν
ὅσσις ἔην· σοὶ δ' ὦκα λέγω νημερτέα πάντα.

1261. Virgil. Æn. III. 175.

tum gelidus toto manabat corpore ſudor.

1262. ἕξεν. Perperam in E. ῥέεν, quod notandum, quia verba illa alibi etiam permutata fuere.

1265. Oppianus Αλ. β'. 521.

καὶ γάρ τοι καὶ βουσὶν ἀνάρσιος εὖτε πελάσσῃ
οἴστρος· ἐνιχρίμψῃ δὲ βέλος λαγόνεσσιν ἀρωικῆς,
οὔτε τι βουφόρβων μέλεται σέθεν, οὔτε νομῆος,
οὔτ' ἀγέλης, ποίην δὲ καὶ αὔλια πάντα λιπόντες
σεύονται λύσσῃ τεθαωμένοι, οὐδέ τις αὐτοῖς
οὐ ποταμὸς, οὐ πόντος ἀνέμβατος, οὐδὲ χαράδραι
ῥωγάδες, οὐ πέτρη τις ἀφοίτητος κατερύκει
ῥιπὴν ταυρείην, ὅτ' ἐπιζέσῃ ὀξὺ κελεύων
βουτύπος, ὀτρηρῆσιν ἐπισσεύχων ὀδύνῃσι·
πάντῃ δὲ βρυχή, πάντῃ δέ οἱ ἅλμακα χηλῆς
εἰλεῖται· τοίη μιν ἄγει δριμεῖα θύελλα.

1269. ἴησι, ultima in cæſura & ante liquidam producta: effer, ni Midæ ſimilis eſſe velis, ἴησιμμύκημα. Sic codd. D. E. Cæſ.

1271. μεταλήγων. Sic Florent. editio, codd. A. C. E. Cæſ. Vide ad v. 1133. Eadem eſt ratio in prima hujus verſus voce. συνεχέως, συνεχὲς primam producunt, quia liquida geminatur pronuntiando in prima ſyllabâ. Perperam & contra meliorum librorum fidem συννεχέως edidit Stephanus, & II. 738. συννεχές. Aratus Phæn. 20.

οὐρανῷ ἕλκονται πάντ' ἤματα συνεχὲς αἰεί.

Vide Cl. Erneſtii notam ad Ιλ. ο'. 31. & ad Callim. H. in Apollinem 60.

1273. Virgil. Æn. II. 801.

Jamque jugis ſummæ ſurgebat Lucifer Idæ,
ducebatque diem —

1275. Ovidius Metam. XIII. 420.

— — Jubet uti navita ventis.

1276. οἱ δ' ἐσίδαινον. Hoc non memini an e codice aliquo enotaverim. Sed quum ad codd. A. B. & Cæſ. collatum Poëma prima vice deſcripſi, iſtud prætuli. Vulgata lectio οἱ δ' ἴσδαινον aſpera eſt & auribus ingrata.

1282. φαεινῇ λάμπεται αἴγλῃ. Hoc flagitat ſyntaxeos norma, quod & præſtant codd. omnes, præter E. in quo φαείνῃ αἴγλῃ.

1283. τούγ', Herculem & Polyphemum. Sic Cæſ. & tres Regii. In A. & E. τόνγ' — αἰδρείῃσι ex Odyſſ. μ'. 41. repoſueram. Poſtea reperi in D. E. Vulgo ἀϊδρείῃσι.

1284. ἐν δέ σφι κρατερόν. Sic bene Cæſ. In D. ἐνθάδε σφι κρατερόν. Infra 1302. ἦ τέ σφι σθυγερή.

1287. οὐδέ τι bis exhibent in hoc verſu codd. D. E. uti jam ante eos inſpectos ſcripſeram, ex alio, ut reor, codice.

1296. Homerus Ιλ. α'. 104.

— — ὅσσοι δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωνται ἴκηλον.

Virgil. Æn. XII. 101.

— — totoque ardentis ab ore

ſcintillæ abſiſtunt: oculis micat acribus ignis.

1299. ἄλληκλον. E. ἄληκλον, quod ſupra ad v. 1148. ex D. enotatum. Pancæ ſunt voces in quarum ſcriptura ſibi conſtent librarii.

1302. ἤ τε σφι σίνγερή. Sic editiones Florent. & Stephani: aliarum lectionem σφιν male prætulit Batavus.

1307. λεύσσειν. Sic A. B. D. Cæſ. In E. λεύσειν, altero σ ſuperſcripto. Vulgo λεύσειν, male. Hoc enim eſt futuri temporis. Thema λεύσσω, fut. λεύσω. Auctor Etymol. M. p. 100. l. 36. εἰ δὲ διὰ σσ ἐκφέρεται ὁ ἐνεσλῶς, ἀεὶ ὁ μέλλων διὰ τοῦ ξ· πλὴν τοῦ πλάσσω . . . . ἱμάσσω, ἰνάσσω, ἐρέσσω, πάσσω, λεύσσω. Eandem obſervationem repetit p. 285. l. 44. tum p. 502. λεύσσετε, ὁρᾶτε. ἄλλοι δι' ἑνὸς σ γράφουσιν, ὡς ἀπὸ τοῦ λεύσω μέλλοντες, ὥσπερ καὶ τὸ, ἄξετε δὲ Πριάμοιο βίην — καὶ, οἴσετε δ' ἄρνας — καὶ, καταβήσειο δίφρου. Pertinet hæc obſervatio ad Ιλ. α'. 120. ad quem locum Etymologo conſentit Euſtathius p. 64. l. 11. Librariorum itaque imperitiæ tribuenda altera ſcriptura per ſimplex σ in præſenti.

1311. Euripides Oreſte 366.

Νηρέως προφήτης Γλαῦκος, ἀψευδὴς θεός.

1313. σλιβαρῇ γ' ἐπορέξατο. Particulam molliendo ſono inſervientem inſerit B. quæ aliis libratiis fraudi fuit. In A. C. D. σλιβαρῇ μέγ' ἐπορέξατο.

1325. ἔλειφθεν. Sic Cæſ. & quatuor e Regiis. Perperam vulgo ἔλιφθεν.

1333. ἦκεν. Sic quinque Regii. Vulgo εἶλεν, quod habet Cæſ. in contextu, & alterum in margine.

1334. Homerus Ιλ. δ'. 362.

— ταῦτα δ' ὄπισθεν ἀρεσσόμεθ', εἴ τι κακὸν νῦν
εἴρηται· τὰ δὲ πάντα θεοὶ μεταμώλια θεῖεν.

1342. ἔολπα δέ τοι σε — Sic recte B. & Cæſ. Vulgo ἔολπα δ' ἔτι.

1349. Vul-

1349. Vulgo, claudicante verſu, legitur Μυσίδ' ἀνσλήσειν. In quatuor Regiis ſcriptum Μυσίδα ἀνσλήσειν. Facile quivis videt Poëtam ſcripſiſſe Μυσίδ' ἀνασλήσειν, quod etiam e Scholiaſte Mſ. liquet.

1353. ἀπολήξειν. Sic ſcriptum in E.

1354. ἐρέουσι. Gloſſa ζητοῦσι.

1356. κατενάσσαλο hic valet κατῴκισε. Apud Homerum ſemper habitandi ſenſu, ſive neutraliter adhibitum legitur. Tranſitive autem veteres κατένασσε dicebant. Vide Heſychii gloſſas. Sed qui aliquamdiu poſt Homeri ævum extiterunt Poëtæ promiſcue formis activis & mediis uſi ſunt, non ſine perſpicuitatis & venuſtatis damno. Unicum hoc ſi apud Noſtrum illius licentiæ obſervaretur exemplum, non immerito in corruptelæ ſuſpicionem caderet, & facile refingeretur verſus, ſcribendo

— δὴ γάρ ῥα κατ' αὐτόθι παῖδας ἔνασσεν.

Sed nihil mutandum. Alibi ſic hoc verbo utitur: IV. 567.

ἔνθα Ποσειδάων Ασωπίδα νάσσατο κούρην.

v. 275. — — — μυρία δ' ἄστη

νάσσατ' ἐπουιχόμενος.

Dionyſius, Perieg. 776. de Thermodonte fluvio:

ὅς ποτ' ἀλωομένην Ασωπίδα δέκλο Σινώπην,

καί μιν ἀκηχεμένην σφετέρῃ παρενάσσαλο χώρῃ.

ἀπενάσσατο ſenſu tranſitivo occurrit apud Euripidem Iphig. T. 1270. In multis aliis verbis quantum ab Homeri uſu receſſerint poſteriores, & ipſi Tragici, pronum eſſet oſtendere: ſed hæc pervulgata ſunt.

1358. νηῦν. Sic codd. omnes. In Florent edit. excuſum νῦν quod retinent Aldina & Pariſina. Neſcio an primus Stephanus correxerit ναῦν.

1362. Poſt hunc verſum vulgo legitur ultimus verſus Libri II, perquam abſurde huc retractus.

IN LIBRUM II. NOTÆ.

V.6. Ἑεῖο, pro οὗ, id eſt, ἑαυτοῦ. Pronomen eſt perſonale, non poſſeſſivum; ſin, ſolœca eſſet oratio: oporteret enim ἑῆς πυγμαχίης. Hic tantumdem valent verba, ac ſi ſcriptum eſſet, πρὶν πειρήσασθαι τῆς ἑαυτοῦ πυγμαχίης. Vide notata ad I. 1032. πυγμαχίης dant libri omnes. Mallem πυγμαχίῃ, ut infra 16. & 148.

8. Codd. A. B. Cæſ. καὶ δὴ τότε. In E. καὶ δὲ, ſed η ſuperſcriptum. Tranſpoſitæ fuerunt voces. Scr. καὶ τότε δή.

13. ὃς κεν Βέβρυξι. Male vulgo κε,

16. καταυλόθι conjunctim ſcriptum in quatuor Regiis: recte. Nam κατὰ hic cum verbo connecti non poteſt.

18. κρατερὴ — ἀνάγκη, in nominativo. Sic quatuor Regii. In E. κραταιὴ ἀνάγκη.

23. οἷς ἀγορεύεις. Vulgo ὡς. Illud e v. infra 149. repoſui, & poſtmodo idem Arnaldo placuiſſe animadverti. Græci ſermonis elegantia eſt, cujus frequentiſſima, præſertim apud Atticos Poëtas, exempla occurrunt, pronomen relativum nominis, non verbi, caſum ſequi; ſed non paucis in locis eam obliteravit librariorum laſcivia. In Sophoclis Electra, ad fidem duorum optimorum codicum edidi, v. 636.

— ἄνακτι τῷδ' ὅπως λυτηρίους
εὐχὰς ἀνάσχω δειμάτων ΩΝ νῦν ἔχω.

Ubi vulgo legebatur δειμάτων ἃ νῦν ἔχω.

24. ὑπίσχομαι. Sic Cæſ. & quatuor Regii, quod &

habet Aldina editio. E Florentina perperam Stephanus ὑπόσχομαι sumsit, quod ex operarum errore ortum crederem, ni in E. etiam reperiretur.

26. ὄρεσσιν. Sic E. Cæs. recte, quum sequens versus a vocali incipiat.

31. λεπλόμιτον. Sic quinque Regii. In Cæs. λεπλάον, male pro vulgato λεπλαλέον, nisi λεπλαχινὸν ob oculos habuerit. Sed præstat nostra lectio.

33. αὐτῇσι πεφόνῃσι. Sic D. E. ut Hœltzlinus post Aldum edidit.

35. παπλήναντες. Sic sex codd. ut bene Aldus edidit. In Florent. τεπλήναντες, quod perperam revocavit Stephanus.

40. Virgil. Æn. IV. 178.

Illam Terra parens, ira inritata deorum,
progenuit.

41. ἔασιν. Sic B. D. Cæs. Florent. editio. Perperam Stephanus ἔασσιν.

48. σῖγα — Virgil. Æn. IV. 363.

— — — totumque pererrat
luminibus tacitis.

49. ὀρέχθει. Eustathius ad Ιλ. ψ'. 30. p. 1285. l. 60. diversas verbi ὀρεχθεῖν significationes percurrens inter alia hæc habet: δῆλον δὲ ὅτι καὶ ἐπὶ παταίγου καρδίας ἡ λέξις τίθεται, ὡς τὸ, καρδίη δέ οἱ ἔνδον ὀρέχθει. Vim verbi expressit Virgilius, Æn. V. 137.

— — — exsultantiaque haurit
corda pavor pulsans, laudumque adrecta cupido.

55. τῶν δέ τοι. Sic quinque codd. In E. mendose τὸν δέ τι. Postremæ voculæ superscriptum τοι.

58. πέρι τ' εἰμί. Male vulgo περί. Recte collocatum accentum observavi in A. & E. Vide ad I. 670.

62. τοὺς ἕλεν. Non male legeretur τούς γ' ἕλεν. In E. ſcriptum τούϛ' ἕλεν.

65. τῷ δ' αὖτ' Αρ. — Sic ſex codices, bene, vitato hiatu. Vulgo τῷ δ' αὖ Αρ —

67. ἐπεὶ οὖν ἡμᾶσι. Sic præter Florent. editionem, Cæſ. D. Guelferb. ἐν, quod primo inſertum reperio in Pariſina, habent ceteri mei codd. a librario, metro proſpiciente, additum. Sed in ἡμὰς prima anceps eſt & ſæpe producitur.

71. θοῇ ἐπὶ νηΐ. Sic quinque Regii. Vulgo θοὴν ἐπὶ νῆα.

76. αἴσσοντ' ἀλέεινεν. Sic optime emendavit Jo. Pierſonus, Veriſimil. p. 125. Vulgo αἴσσων ἀλέεινεν, quæ ſibi repugnantia neutiquam conjungi poſſunt.

77. ἤ τε χερείων. Sic in codicibus ſcriptum. Perperam editiones Florentina, Aldi, Pariſina, ἤτε χερείων. Præterea ἀάατος dant Codices Cæſ. & Regii plerique. In B. ἀάατος, cum indicio alterius lectionis, ultimæ literæ ſuperpoſito ν.

87. Φυσιόωντες. Sic quinque Regii. Vulgo Φυσιάωντε. Illud, ob vitatum hiatum, præferri debuit.

88. Ovidius Metam. IX. 42.

Digredimur paulum: rurſumque ad bella coimus --
non aliter fortes vidi concurrere tauros,
cum pretium pugnæ, toto nitidiſſima ſaltu,
expetitur conjux.

91. Βουτύπος αἶα. Ovid. Metam. XII. 248.

Elatumque alte, veluti qui candida tauri
rumpere ſacrifica molitur colla ſecuri,
illiſit fronti Lapithæ —

96. ὁ δ' ἀμφ' ὀδύνῃ. Sic jamdudum emendavi pravam librorum omnium lectionem ἄμ' ὀδύνῃ, & poſtmodo animadverti eandem in ſuſpicionem veniſſe H. Stephanum.

Res extra dubitationem posita est. Vulgatum metri lex respuit, nec satis græca est phrasis. ἀμφ' ὀδύνῃ significat *præ dolore*. Archilochus in Analectis nostris T. I. p. 40.

— — οἰδαλέους δ' ΑΜΦ' ΟΔΥΝΗι ἔχομεν.
πνεύμονας.

Oppianus Cynæg. III. 426.

ἄγριον ἀσθμαίνων, στρωφώμενος ΑΜΦ' ΟΔΥΝΗιΣΙΝ.

Idem significat περὶ ὀδύνῃ. Infra III. 866.

— — — — — ἔστενε δ' αὐτὸς
Ιαπετοῖο πάϊς ΟΔΥΝΗι ΠΕΡΙ θυμὸν ἀλύων.

In Sophoclis versibus apud Athenæum p. 17. ἀμφὶ θυμῷ significat *præ ira*, ut hic ἀμφ' ὀδύνῃ significat *præ dolore*. Breve fragmentum, quia jocosum est, adponam.

ἀλλ' ΑΜΦΙ ΘΥΜΩι τὴν κάκοσμον οὐράνην
ἔρριψεν, οὐδ' ἥμαρτε· περὶ δ' ἐμῶ κάρᾳ
κατάγνυται τὸ τεῦχος οὐ μύρου πνέον.
ἐδειματοῦμην δ' οὐ φίλης ὀσμῆς ὕπο.

99. σιγύνους. Hanc scripturam cum unico ν præferunt codd. B. D. & auctor Etymol. M. p. 712. l. 17. Vide notata ad Antipatri Sidonii Epigr. XIII. in Analectis nostris p. 122.

102. ἐρυσσάμενοι. Sic codd. omnes. In solo C. ἐρυσάμενοι. Perperam vulgo ἀρυσσάμενοι, quod nec ipsum inter *pauca* illa erat quæ *mutare optaret* Magister Shawius. — γε μὲν ἀνέρα scriptura est codicum omnium, quam retinui, ut in re levis momenti, licet cum Jo. Piersono depravatam eam putem. Dubium non est, quin proprio nomine Bebrycem Poëta indigitarit a Castore interfectum, quum in sequentibus singulos ab Argonautis cæsos propriis appellet nominibus. Scripserat Μεγάνορα vel Μελάνορα. Sic in Simonidis Epigr. CII. nomen proprium Μεγάριστος in μέγ' ἄριστος mutatum fuerat.

103. ἐπεσσύμενον ad Bebrycem refertur. Sic bene scriptum in Cæs. & in quatuor Regiis.

104. ἀμφοτέροις ἐπεάσθη. Vulgo ἀμφοτέροισι πεάσθη. Vide ad v. 135. Virgil. Æn. IX. 754.

-- -- atque illi partibus æquis
huc caput atque illuc humero ex utroque pependit.

107. βάλε, ultima in cæſura producta. Sic A. C. D. E.

113. ὑπὸ ζώνην. Quatuor Regii ὑπὸ ζώνῃ.

119. αἶψα μάλα τετραγὼν πέλεκυν μέγαν, ἠδὲ κελαινόν --
Vulgo perquam abſurde αἶψα μέλαν τετραγὼν πέλεκυν μέγαν. Lectionem, quam dedi, ideo prætuli, quia codicis fide nititur. Sic enim ſcriptum eſt in D. Sed nec illam ſinceram eſſe puto. Scripſerat Poëta:

αἶψα μέγαν τέλαγὼν πέλεκυν χερὶ, ἠδὲ κελαινόν --

Ad κελαινὸν inter lineas ſiniſtrorſum verſus adpoſita erat gloſſa μέλαν, unde lectionis depravatio. Gloſſa illa, quæ voci χερὶ ſuperpoſita erat, hujus locum invaſit. In E. ſcriptum αἶψα μέγαν τετραγὼν πέλεκυν μέλαν, quæ eſt antiquior lectio poſt genuinæ depravationem. In A. C. bis μέγαν ſcriptum. Nomine autem χερὶ abſolute dextra ſignificatur, maxime quum ſequatur in altero verſu σκαιῇ. Non abſimile exemplum habet Stephanus in Theſ. T. IV. Col. 415. G. Participium τετραγὼν interpolatorem minime redolet: ſed μάλα, poſt tria adverbia τότε, ἄρα, αἶψα, invenuſtum eſt, nec alium auctorem quam imperitum librarium habere poteſt.

124. ἤματι χειμερίῳ. Virgil. Æn. II. 355.

-- -- -- -- lupi ceu
raptores atra in nebula.

125. ἰῦρίνων. Sic A. C. E.

130. Virgil. Æn. XII. 587.

Incluſas ut cum latebroſo in pumice paſtor
veſtigavit apes, fumoque implevit amaro;
illæ intus trepidæ rerum per cerea caſtra

diſcurrunt; magniſque acuunt ſtridoribus iras.
volvitur ater odor tectis: tum murmure cæco
intus ſaxa ſonant: vacuas it fumus ad auras.

Lycophron. v. 293.

ἀλλ' ὡς μέλισσαι συμπεφυρμέναι κατωνῷ
καὶ λιγνύος ῥιπαῖσιν, καὶ γρυνῶν βολαῖς,
ἄφλαστα καὶ κόρυμβα, καὶ κληδῶν θρόνους
πυκνοὶ κυδιστηῆρες ἐξ ἑδωλίων
πηδῶντες, αἱμάξουσιν ὀθνείαν κόνιν.

Eadem comparatione apum, fumo ex alveari expulſarum, uſi ſunt tres Poëtæ, ad diverſas res exprimendas: Lycophron in depingenda Græcorum, ad naves ab Hectore compulſorum, clade: Apollonius in deſcribenda Bebrycum fuga: Romanus *ad urbanorum diſcurſationem & trepidationem tranſtulit*, ut ab Heynio obſervatum.

132. αἰ δ' ἤτοι. Sic quatuor Regii. Vulgo αἰ δή τοι.

135. ἀλλ' ἐκέδασθεν. Sic D. quod ſane concinnius eſt vulgato ἀλλὰ κέδασθεν. Hinc ſupra v. 104. edidi ἀμφοτέροις ἐκεάσθη. Sunt iſta quidem leviuſcula, non tamen negligenda, in quibus licet aurium judicium apud me plus valeat quam codicum auctoritas, ab his perraro diſcedo. Infra 146. mallem ex ſimilibus exemplis δεῦρ' ἐκόμισσεν, & 154. βουλῆς ἐτέτυκτο.

145. ἧσιν ἀτασθαλίῃσιν. Vulgo, conſentientibus codd. legitur ἧσιν ἀναλκείῃσιν, quod nec Bebrycibus, nec Amyco eorum regi convenit. Aliud quid a Poëta ſcriptum fuiſſe acute vidit Cl. Ruhnkenius, Epiſt. Crit. II. 56. qui & ipſe reponit ἀτασθαλίῃσιν. A vulgata lectione aliquanto minus recedit ἀωτειίῃσιν, quod occurrit infra 1202. Reponi etiam poſſet ἧσιν ἀλαζονίῃσιν. Horum quodcunque eligatur, vulgato præferendum erit.

148. κριθήμεναι. Sic præter codd. D. & Cæſ. Florent. editio, unde revocari debebat. Vide ad I. 856.

150. θεσμοῖσι. Sic E. bene. Etsi ultima in cæsura non produceretur, sequens liquida vicem ingrati ν sustineret.

164. δνοφερᾶς. Sic quatuor Regii; glossa σκοτεινᾶς. Vulgo δροσερᾶς.

170. ἐμφέρεται. Sic quinque Regii. Vulgo ἀμφέρεται.

172. φεύξεσθαι. E. φεύξασθαι.

173. ἐπιπρέμαΐαι. Cæs. solus ὑπερπρέμαται. Idem ὑπὲρ νέφεος, quod exhibet Florent. editio. Vitiosa illa lectio in duobus Regiis reperitur, in B. margini adscripta, & vice versa in C.

177. Βιθυνίδι. A. E. βιθυνηίδι. Quod nec recipere nec damnare ausim. De vocis forma, quin proba sit, dubium non est; quoad quantitatem vero, in nominibus propriis magna Poëtarum licentia est. Sic in Βέβρυκες media mox correpta, mox producta occurrit.

178. οἶκον ἐπάκλιον, ut βωμὸν ἐπάκλιον, I. 359. 403.

179. στέρι. Sic recte Stephanus. Nec aliter positum accentum observo in E. Vide ad I. 670. & supra 58.

187. διὲκ νεφέων. Sic bene Cæs. quod Poëtæ nostro familiare. Vulgo διὰ νεφέων.

189. συνεχέως. Sic recte Florent. editio & codd. Perperam Stephanus συννεχέως. Vide ad I. 1271.

191. Depravati loci vulgata lectio hæc est:

— — — — οὐδέ τις ἔτλη
μὴ καὶ λευκανίηνδε φορεύμενος, ἀλλ' ἀπὸ τηλοῦ
ἑσπώς.

in qua nihil sani: nec in ea veteres consentiunt libri. In A. C. D. ὀδμὴν λευκανίηνδε. B. μὴ καὶ λευκανίηνδε, & in margine ὀδμῇ λευκανίηνδε. In E. καὶ μὴ λευκανίηνδε. Sententia perspicua, cui facile erat ad græci sermonis normam verba accommodare. μὴ καὶ mutandum in μὴ ὅτι, *non solum non*, *nedum*, quibus particulis, ut hic, negantibus, subjun-

ſubjungitur ſemper in altero membro, ἀλλ' οὐκ, ἀλλ' οὐδέ. *Nec quisquam fœtidum illum adorem ſuſtinere poſſet, nedum reliquias illas ori admovens, ſed ne quidem procul ab iis ſtans.* ἑσλίως participium eſt formæ Ionicæ, diſyllabum, ut III. 748. τεθνειώτων triſyllabum. Id perperam librarius mutavit in frequentius ἑσληώς, quod ſyllaba auctius particulam loco cedere coëgit.

195. παρειόντας. Hoc ſenſus manifeſto flagitat: male vulgo παριόντας. Pro ἐσηΐσεν codd. A. E. mendoſe ἐπηΐεν. Sequentium ordo eſt: ὧν ἰόντων, θέσφατόν οἱ ἦεν ἐκ Διός — unde liquet perperam vulgo poſt ἰόντων diſtingui, & rejiciendam fuiſſe quinque Regiorum codd. lectionem, θέσφατον ἐκ Διὸς ἦν οἱ ἐῆς —

197. ἀκήριον ἠΰτ' ὄνειρον. Oedipus apud Euripidem Phœniſſ. 1556. ſe eſſe lamentatur

πολιὰν, αἰθέρος ἀφαγὲς εἴδωλον,
ἢ νέκυν ἔνερθεν,
ἢ πλανὸν ὄνειρον.

Ad quæ præſtantiſſimus Valckenarius: " Euripidea non „ dubito quin reſpexerit Apollonius, ubi Phineus,

— — — — ἀκήριον ἠΰτ' ὄνειρον,
Βάκτρῳ σκηπτόμενος —

„ ut Oedipus Euripidis, *baculo ſenili triſte prætentans iter.* (Seneca Oed. 637.)

— — — πίνω τέ οἱ αὐταλαλὲος χρὼς
ἐσκλήκει· βυνοὶ δὲ σὺν ὀστέα μοῦνον ἔεργον.
— — — pellis ſuper oſſibus una.

„ Lucret. VI. 1268. „

198. βιχνοῖς. Gloſſa βυσσοῖς. Vide Heſychii gloſſas ad hanc vocem & derivata pertinentes, inter quas illa: βιχνοῦται, λεπτύνεται. ἐπὶ τῶν ὀστέων τῶν γερόντων. Oppianus Αλ. ε. 593.

ἔθνεα δ' ὀσφραντήρινα, τά θ' ἑρπύζουσι θαλάσσῃ,
πάντα φάτις μήνης μὲν ἀεξομένης καλὰ κύκλον
σαρκὶ περιπλήθειν, καὶ πλείονα ναιέμεν οἶκον·
φθινούσης δ', ἐξαῦτις ἀφαυροτέροις μελέεσσι
ΡΙΚΝΟΥΣΘΑΙ. — Gloſſæ Mſ. ἐλκτεῖσθαι.

Julianus Ægypt. Epigr. XXVII. in Philoctetis imaginem:

δέρμα καλεσκληκὸς δὲ φέρει καὶ ῥικνὸν ἰδέσθαι.

Noſter libro I. 669. de Polyxone:

γήραϊ δὴ ῥικνοῖσιν ἐπισκάζουσα πόδεσσι.

203. αὐλείοιο. Cæſ. & IV. Regii αὐλείου, male. In κάρος, a κάρα deducto, prior corripitur.

207. Virgil. Æn. I. 371.

Suſpirans, imoque trahens a pectore vocem.

Et II. 288.

Sed graviter gemitus imo de pectore ducens.

217. ἠδὲ θεῶν οἵσι μέμβλεσθε κιόντες. Optima hæc eſt lectio, quam merito Stephanus e Pariſina retinuit. In Florentina editione ἧς πέρι. ἀλλὰ θεῶν μέμβλεσθε κιόντες. Undè facile erat refingere περίαλλα, ſed etiam ἦ pro ἧς reponendum erat. Noſtram lectionem exhibet E. Eandem pauliſper vitiatam præſtant A. C. D. in quibus, ἐμέμβλησθε, ἐμέμβλεσθε, ἐμβέβλησθε reperiuntur. Cæſ. & B. lectionem Florent. editionis habent: hic noſtram margini adſcriptam.

220. Ερινύς. Hîc & ubicunque vox illa recurrit, in Cæſareo ſemper unico ν ſcripta eſt. Vide quæ notavi ad Æſchyli S. Th. 490.

221. καὶ γῆρας ἀμήχυτον ἐς τέλος ἕλκω. Id eſt, καὶ ἕλκω γῆρας, ὃ οὔ ποτε μέλλω εἰς τέλος μηχύσεσθαι. Scilicet voces ἐς τέλος non cum verbo ἕλκω, ſed cum nomine ἀμήχυτον connectendæ; quo ſi hic locus accipiatur modo, Valckenarii emendatione non indigebit, ſuadentis γῆρας ἀμή-

ρυτον ἄθλιος ἔλκω. Vide doctiſſimi Viri animadverſiones ad Ammonium p. 118.

225. ῥᾷον. Sic quinque Regii. Perperam Cæſ. ut vulgo, ῥεῖα.

226. ἐμόν. Sic codd. ſex & editiones veteres omnes. Batavus ex interpolatis ſcholiis minus probandam, non tamen omnino damnandam, lectionem invexit ἑόν. Scripſerat Scholiorum Auctor: τὸ δὲ ἑὸν, ἀντὶ τοῦ, τὸν ἐμαυτοῦ νοῦν. γράφεται δὲ καὶ ἐμόν. Unde intelligitur, illius ævo duplicem extitiſſe in hoc verſu lectionem, aliis exemplaribus ἐμὸν, aliis ἑὸν præferentibus. Hoc ſi codices etiam darent, retinendum eſſet, utpote minime vitioſum. Pronomen ἑὸν tribus perſonis accommodant Poëtæ, quod dudum oſtendit Guil. Canterus, Nov. Lectionum L. V. cap. XIII. Sed aliis in locis ab eo prolatis neceſſitate metri ad enallages uſum adactum Poëtam, nihil hic urgebat, ut facili & perſpicuo ἐμὸν alterum præferret.

232. ἀλλά με πικρὴ δῆτα κατίσχει δαιτὸς ἀνάϊστη. Optimam hanc, & procul dubio genuinam, lectionem e Cæſ. facile erui, in quo ſcriptum:

ἀλλά με πικρὴ δῆτα καὶ ἴσχει δαιτὸς ἀνάϊστη.

καὶ ἴσχει in κατίσχει mutatum oportuiſſe nemo non videt. Vulgo mendoſiſſime legitur:

ἀλλά με πικρὴ δῆτά κε δαιτὸς ἐπίσχει ἀνάϊστη.

Quibus iſta nauſeam non fecerant, illis profecto ἀδάμαντος ἐλελαμένον κέαρ erat. Minime tamen mirandum, corruptelam hanc in impreſſos libros veniſſe. Non enim alius eſt in toto hoc poëmate verſus, qui pejus a librariis vexatus fuerit. Regii A. B. C. E. dant ἀλλά με πικρὴ δαίτη καὶ δατὸς ἴσχει ἀνάϊστη. Sic etiam D. niſi quod δαιτὸς habet, quod etiam in A. voci δατὸς ſuperſcriptum eſt.

236. εἰ δὴ ἐγών — Sic libri omnes. Neceſſaria non eſt Jo. Pierſoni emendatio, εἰμὶ δ' ἐγών.

238. κασιγνήτη Κλειοπάτρη ἧκεν ἄκοιτις. Sic quinque Regii. In Cæſ. etiam ἧκεν. In B. ν ſuperſcriptum ultimæ ſyllabæ ſingulorum nominum, quæ impreſſi libri in accuſativo exhibent cum verbo ἧγον. Bona etiam hæc lectio, cui alteram ob codicum conſenſum prætuli. In E. κασιγνήτη, ſuperſcripto ν, Κλειοπάτρην ἧκεν ἄκοιτις. In nullo codice ἧγον repertum. V. 237. πατὴρ δ' ἔμ' ἐγείνατ' ſcriptura eſt cod. Cæſarei.

244 σμυγερώτερον. Sic recte emendavit Ruhnkenius, Epiſt. Crit. II. p. 56. Vulgo ὀλυγερώτερον.

256ε ἐνιβάλλεο, una voce. Sic A. B.

259. ὑπένερθε. Sic D. E. Cæſ.

260. οἱ μηδ' ὧδε θανόντι. Sic codd. omnes & Stephanus. Perperam in Florent. editione οἱ μηδ' οἵδε, quam lectionem imperite revocavit Batavus, & pejus adhuc corruperunt Oxonienſes operæ.

261. χόλος ἔσσεται. Sic codd. ſex. Vulgo ἔσται. In D. οὕνεκ' --

275. οὔ κεν ἐπείσθην. Sic C. D. E. Cæſ. Vulgo οὐκ ἄν.

281. Virgil. Æn. XII. 753.

-- -- at vividus Umber
hæret hians, jam jamque tenet, ſimilisque tenenti
increpuit malis, morſuque eluſus inani eſt.

Ovidius Metam. I. 533.

Ut canis in vacuo leporem cum Gallicus arvo
vidit; & hic prædam pedibus petit, ille ſalutem,
alter inhæſuro ſimilis, jam jamque tenere
ſperat, & extenſo ſtringit veſtigia roſtro;
alter in ambiguo eſt, an ſit deprenſus, & ipſis
morſibus eripitur, tangentiaque ora relinquit.

288. Βορέω. Sic bene Cæſ. ut infra 308. & alibi. In quinque Regiis perperam Βορέαο. Vulgo Βορέαν.

289. Antiquiſſimis temporibus Regibus & principibus viris in more fuit canes alere, ad ædium cuſtodiam & ad venationem, alioſque, quos oſtentationis & oblectationis gratia haberent. Frequens eorum apud Homerum mentio. Inde quum Regum omnia ad Deos transferrent Poëtæ, his etiam canes dederunt: hic Harpyiiæ Jovis canes dicuntur. Furiæ ſive Erinnyes Ditis canes vocatæ, quin ipſius Jovis apud Virgilium Æn. XII. 849.

Hæ Jovis ad ſolium, ſævique in limine regis
adparent. --

De Harpyiis vid. Cl. Heynii Excurſ. VII. ad Virg. Æn. III.

291. Homerus Il. ο'. 37.

καὶ τὸ κλειτὸν Στυγὸς ὕδωρ, ὅσσε μέγιστος
ὅρκος, δεινότατός τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσι.

Virgil. Æn. XII. 816.

Adjuro Stygii caput implacabile fontis:
una ſuperſtitio ſuperis quæ reddita Divis.

294. ἐπεὶ καὶ μόρσιμον ἦεν. Quatuor Regii ἐπεί κεν μόρσιμον εἴη.

298. ἔδυσαν. Sic quatuor Regii & Cæſ. Male vulgo ἔδυσσαν. Vide ad I. 63.

300. μεταχθονίη. Sic quinque Regii. Margini in A. adſcriptum vulgatum μεταχρονίη. De hac voce erudite diſputat Ruhnkenius, Epiſt. Crit. II. p. 57. In ejus ſcriptura nullibi conſentientes codices reperio. Unice mihi placet forma etymo congrua. Si forte alteram Poëta prætulerit, quod vix credo, nec quiſquam liquido affirmare poſſit, id ſaltem veriſimile eſt, eum ſibi ubique conſtitiſſe, quod & mihi obſervandum eſſe exiſtimavi.

312. ἀτρεκής. Vulgo contra metrum ἀτρεκέως. Vide ad I. 883.

317. Adumbrata hæc Phinei vaticinatio e Circes ora-

tione ad Ulyſſem, Odyſſ. μ'. 37. Utramque imitatus eſt Virgilius Æn. III. 374. ubi Helenus Æneæ navigationis caſus prædicit. Conferenda Homerica Cyanearum rupum deſcriptio, unde Argonauticorum Scriptores columbam, qua emiſſa tranſitus tentatur, ſumſerunt.

ἔνθεν μὲν γὰρ πέτραι ἐπηρεφέες, περὶ δ' αὐτὰς
κῦμα μέγα ῥοχθεῖ κυανώπιδος Ἀμφιτρίτης·
Πλαγκτὰς δή τοι τάσγε θεοὶ μάκαρες καλέουσι.
τῇ μέν τ' οὐδὲ πτητὰ παρέρχεται, οὐδὲ πέλειαι
τρήρωνες, ταί τ' ἀμβροσίην Διὶ πατρὶ φέρουσιν,
ἀλλά τε καὶ τῶν αἰεὶ ἁρπαλέα λὶς πέτρη·
ἀλλ' ἄλλην ἐνίησι πατὴρ ἐναρίθμιον εἶναι.
τῇ δ' οὔπω τις νηῦς φύγεν ἀνδρῶν, ἥτις ἵκηται,
ἀλλά θ' ὁμοῦ πίνακάς τε νεῶν καὶ σώματα φωτῶν
κύμασθ' ἁλὸς φορέουσι πυρός τ' ὀλοοῖο θύελλαι.
οἵη δὴ κείνη γε παρέπλω πομπὸς νηῦς,
Ἀργὼ πασιμέλουσα, παρ' Αἰήταο πλέουσα·
καί νύ κε τὴν ἔνθ' ὧκα βάλε μεγάλας ποτὶ πέτρας,
ἀλλ' Ἥρη παρέπεμψεν, ἐπεὶ φίλος ἦεν Ἰήσων.

In noſtro verſu perperam C. D. ἐμοῖο.

320. ἐνήρειναι. Sic quinque Regii. Compoſito uti voluit Poëta: ſin, poëticam formam ἐρηρέδαται prælaturus fuiſſe videtur. Sic III. 343.

— — — — ἡ δ' ἐνὶ γόμφοις
ἴσχεται.

322. κορθύνεται. Sic invitis codicibus ſcribendum, ut rectis pedibus incedat verſus. Vulgo κορθύεται, in quo antepenultima corripitur. Homerus Ιλ. ι'. 7.

— — — ἄμυδις δέ τε κῦμα κελαινὸν
κορθύεται, πολλὸν δὲ παρὲξ ἄλα φῦκος ἔχευαν.

Heſiodus Theogon. 853.

Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν κόρθυνεν ἑὸν μένος, εἵλετο δ' ὅπλα.

327. ἀφραδέως, ἢ θύνετ' ἐπισπόμενοι νεότητι. Sinceram & optimam lectionem dant quatuor Regii. In E. ἀφραδέως ἢ ἰθύνετ' — unde, quid librarius scribere debuerit, adsequi facile est. Nec aliter legit olim græcus enarrator, cujus nota in editis scholiis corrupta est. In Ms. scriptum: τὸ δὲ ΘΥΝΕΙΝ τὸ ὁρμᾷν σημαίνει· οἱ δὲ ΙΘΥΝΕΙΝ γράφοντες ἁμαρτάνουσι. Debita laude fraudandum non est Jo. Piersoni acumen, qui hunc versum & critici notam tentavit, parum quidem feliciter, Verisim. p. 167. sed codicum ope destitutus vix meliora proferre poterat. ἀφραδέως ad præcedentia pertinet, quod nunc ostendit accuratior distinctio. Inter istud & sequens membrum ni intercederet particula ἢ, ad recte loquendi normam participium omnino, non verbum, subjungi debuisset. ἰθύετ' non magis admittit syntaxis, quam ἰθύνετ'. Vulgata scriptura hæc est:

— μηδ' αὔτως αὐτάγρετον οἶτον ὄλησθε,
ἀφραδέως ἰθύνετ' ἐπισπόμενοι νεότητι.

Perperam in D. ὄλοισθε. Vide Thomam M. in μή.

329. νηὸς ἄπο προμεθέντες. Sic codd. In A. voci ἄπο adposita glossa μακράν. Vulgo ἀποπρὸ μεθέντες.

331. ἐρητύεσθε. Perperam in D. ἐρητύοισθε.

335. καὶ τἄλλα valet καὶ τὰ ἄλλα. Male vulgo excusum καί τ' ἄλλα.

339. οὐ γάρ κε — ἐξαλέοισθε. Sic ad linguæ normam jamdudum emendaveram, quod postea in D. reperi. Solus hic cod. sinceram lectionem præstat. In A. C. E. ἐξαλέασθε: ceteri, ut Florent. editio, ἐξαλέασθαι.

340. πέλοι. Sic recte Stephanus. Codd. & veteres editiones πέλει.

342. εἰ καί με τρίς. Vulgo εἴ κέν με τρίς. Codd. sex εἴ κέ με τρίς. Facilis erat emendatio scienti, quam pronus librariorum lapsus in permutandis voculis καὶ & κε. Hoc

primus editor ob metrum in κεν mutavit, perquam impe-rite, quum ſenſus manifeſto καὶ flagitet. εἰ καὶ valet *etiam-ſi*, ut I. 689. & alibi paſſim.

349. ἄκρην τε Μέλαιναν. Vulgo, conſentientibus etiam codicibus, ἀκλὴν. Voces illæ ſæpiſſime commutatæ. Illud e v. 651. reponi debuit, quod alias e Geographis notum eſt. Corrigendus etiam Orpheus v. 711. ubi forte legendum:

Ῥηϐαίου προχοὰς, ἄκρην θ' ἱκόμεσθα μέλαιναν.

354. ἄκρη τε προβλής. Hic iterum codd. & editt. ἀκλὴ habent, manifeſta menda, Jo. Pierſono jam obſervata, Veriſim. p. 16.

356. αὐτὴν διὰ νειόθι τέμνων ἄκρην, ἐκ — Sic omnino ſcribi & interpungi debuit, ut invitis codicibus jamdudum feceram, quod nunc confirmatum reperio in E. ubi ſcri-pſerat primo librarius ἄκρης: inducta poſtrema litera, & ν ſuperſcriptum. Confer infra 744.

358. τοῖσιν Ενετῆες. Sic recte Florent. editio. Hanc lectionem agnoſcunt B. & Cæſ. alteram etiam exhibentes, quam unicam præferunt cæteri, τοῖσιν μενεδήϊος. Perperam Aldus particulam ſyntaxi & metro inutilem inſeruit. ἐμϐα-σίλευε dant quinque Regii.

360. ἔστι δέ τις Ελίκης ἄκρη. Vulgo ἄκρη Ελίκης, quam ſtructuram non admittunt teretes aures.

362. τῆς καὶ ὕπερ. Sic B. D. E. Cæſ. Male vulgo τῆς κεν.

363. κύρει. Gloſſa, προσπελάζει. Perperam in E. κυρεῖ. Hæc verbi forma priorem corripit.

371. κόλπῳ ἐν εὐδιόωντι. Sic codd. omnes & editiones. In ſola Batava, operarum errore, præpoſitio omiſſa, quam ſuo loco reponere religio fuit Oxonienſi Magiſtro — ἐπ' ἄκρην habent codd. & editiones omnes, exceptis Hœltzlini binis, qui, neſcio unde, ὑπ' ἄκρην dedit.

397. τοῖς

379. τοῖς δ' ἔπι. Sic recte A. C. E. Vulgo τῇδ' ἔπι.
380. ὑπώρειάν τε. Sic A. B. E. Vulgo ὑπωρείας.
381. Poſt hunc verſum duo iſti vulgo leguntur:

καλλίνα, καὶ πύργους εὐπηγέας, οὓς καλέουσι
μόσσυνας· καὶ δ' αὐτοὶ ἐπώνυμοι ἔνθεν ἔασιν.

Locus interpolatus ſagaciſſimum Ruhnkenium fruſtra exercuit, recte judicantem a Poeta ſcribi non potuiſſe δουρατέοις ἐν πύργοις πύργους εὐπηγέας τεκμήναντες. Margini ad vocem εἰκία v. 381. diligens olim lector duos adſcripſerat verſus, infra poſt v. 1016. ſuo loco poſitos; quorum alter ſucceſſu temporis, deſcriptorum imperitia, prorſus excidit, alter hucuſque ſervatus fuit:

δουρατέους πύργους εὐπηγέας, οὓς καλέουσι
μόσσυνας· καὶ δ' αὐτοὶ ἐπώνυμοι ἔνθεν ἔασιν.

Duo iſti verſus, orœ libri primùm adſcripti, poſtea in textum invecti fuerunt, cui quum ſine vi aliqua aptari non poſſent, interpolationis auctor vocem δουρατέους in καλλίνα καὶ mutavit, perquam imperite & inepte. Singulorum abſurditatem, quæ cuique paulo intelligentiori manifeſta eſt, vix operæ pretium eſt demonſtrare. ἐν ξυλίνοις πύργοις τεκμήναντες εἰκία ξύλινα καὶ πύργους ξυλίνους, non ridicula ſolum ſunt, ſed quæ nauſeam movere poſſint, niſi quis ſtomachum habeat, qualem ante expulſas Harpyias habere voluiſſet Phineus, qualique gaudet beatus ille Shawius, qui nihil non concoquit. Duo illi verſus neutiquam hic locum habent, & quam etymologiam continent, eam in Phinei vaticinio ponere non debuit Poëta. Vates minime λεξιλογεῖ, non ἐτυμολογεῖ: breviter & ſummatim ſingula adtingit, quæ eadem poſtea in itineris narratione Poëta tractabit uberius & exornabit. Præterea in elaborato, correcto, & ad unguem expolito poëmate idem verſus bis in eodem libro legi non debet, nec utroque in loco a Poëta

poſitus fuit. Verſus vulgarium editionum 383. in iiſdem iterum eſt 1019. Itaque conjectura, ſi qua alia eſt, non dicam ſolum *probabili*, ſed *certiſſima* ductus, duos qui vulgo hîc leguntur verſus, tanquam additicios & ineptiſſime interpolatos, expunxi; tum poſt v. 1016. verſum qui exciderat repoſui, de quo ſpeciatim agetur, quum ad eum perventum erit.

387. *ὁπότ' ἰφθατόωντο.* Sic voces diſtinguendæ erant. Priſcæ ſcripturæ veſtigia retinet E. in quo duæ voces conjunctim ſcriptæ. Vide quæ obſervavi ad Euripidis Phœn. 852.

389. *τῷ καί τε.* Vulgo *τῷ κέν τε.* Sæpius iteranda eſt obſervatio de permutatione vocum καὶ & κε. In A. C. E. *κέν τε.* In D. *καί τε*, male pro *καί τε.*

391. *δινευκὲς ἐξενέποντα.* Vulgo *δινευκέως ἐνέποντα.* Quatuor Regii & Cæſ. habent *ἐξενέποντα*, unde manifeſtum eſt *δινευκὲς* ſcribi oportuiſſe, & *δινευκέως* gloſſema eſſe. Vide ad I. 883.

399. *Κυταιίδος.* Sic recte D. uti jam ante inſpectum illum codicem ſcripſeram e verſſ. infra 403. 1267. & IV. 511. ubi eandem ſcripturam habent editiones.

404. *σκιόεν* habent codd. omnes, ut IV. 1291. *δακρυόεν.* In Cæſ. *Αρεως.* Scripſerat forte Poëta *Αρεως, ὅθι κῶας —*

407. *ἀναιδέε.* Sic A. D. E. recte. Vulgo *ἀναιδέα.*

411. *δίηκεο.* Sic bene A. D. E. In C. *δυίκεο.* Vulgo *διήκεο.*

413. *εἰ δὲ καὶ αὖτις.* Male vulgo *εἰ δέ κεν —*

415. *παρὰ σέο.* In A. *παρασσέο.* Vide notata ad I. 267.

425. *περαιτέρω.* Sic recte A. D. E. quam lectionem Stephanus etiam in ſcriptis libris reperit. Vide Theſ. L. Gr. indicem col. 1612. G. Male in C. *περοιτέρω.* Vulgo *παροιτέρω.*

426. *υἷέε δοιώ*. Sic codd. omnes, & Stephanus, ſive e codice aliquo, ſive e conjectura non minus certa. Mendoſe in Florent. editione excuſum *δύω*, quod, ne Stephano aliquid debere videretur, revocavit Batavus ſtipes, & retinuit alter Oxonienſis. Confer I. 735.

427. *ἀΐξαντες*. Vulgo *ἀΐξαντε*. Illud dant quinque Regii, quod ob vitatum hiatum præferri debuit.

449. Virgil. Æn. VI. 535.

HAC VICE SERMONUM roſcis Aurora quadrigis
jam medium ætherio curſu trajecerat axem.

Pro *ἀμειβομένων* perperam in E. *ἐπιδομένων*.

455. *τῷ καί μιν*. Vulgo *τῷ κέν μιν*. In D. E. *τῷ κέ μιν*.

456. *σὺν τοῖσι δ'* — Sic quatuor Regii & Cæſ. Vulgo *τοῖσιν*.

460. *πείσματ' ἂν ἄψασθαι*. Sic optime ſcriptum in C. Ceteri, ut libri impreſſi, conjunctim *ἀνάψασθαι*. Ni illud voluiſſet Poëta, ſcripſiſſet *ἀνάψεσθαι*. Aoriſtus cum particula *ἂν* futuri ſignificationem induit, & tempus indefinitum notat. *Ante enim Phineus Parœbio obſcure ſignificaverat, fore aliquando ut Thynidi terræ adpellerent Græci Heroës.*

471. *χάμοι — μογήσοι*. Sic recte editiones Pariſina, Stephani, cum Regiis codd. In ſolo D. male *μογήσει*. Cæſ. *χάμῃ — μογήσῃ*, quod æque bonum eſt. Quis non videt, modos hic variari non debuiſſe? Quum in Florent. editione perperam *μογήσῃ* excuſum fuiſſet, id quia Stephanus repudiavit, adſumſit Batavus.

474. *οὐδέ τις ἦεν*. Sic recte Stephanus edidit, ex conjectura, ut videtur. Illam confirmat D. in quo ſic perſpicue ſcriptum. A. & Cæſ. *οὐδ' ἔτι*. B. C. E. & veteres editiones *οὐδέ τι*, quod, neſcio quo caſu, Batavum fugit, qui bonam Stephani lectionem retinuit.

487. *ἐμεῖο*. Perperam in D. *ἐμοῖο*: ſed bene v. ſeq. *ἀθέριξε*, ut ſupra 477.

490. ἂν δέ. In recentioribus editionibus ἀν excusum sine accentu, male. Hic valet ἀνέσλαν, & accentu notari debet, quem habent editiones veteres.

496. παρὰ πείσμασι. Non male in E. & constructione magis poëtica, παρὰ πείσματα. Præpositiones πρὸς & παρὰ, etiam absque motus significatione, accusativo jungi apud Poëtas, observavi ad Æschyli Prom. 348.

498. ἐτήσιαι. Sic Florent. editio hic & infra 525. Vulgo ἐτήσιοι. In scriptura hujus nominis non sibi constant codices. ἐτήσιαι hic habet D. altero in loco B. & Cæs.

500. Cyrenes Nymphæ, Apollini amatæ, historiam plenius tractat Pindarus, Pyth. IX.

504. χθονίαις. Sic D. Vulgo χθονίης Νύμφαις. In E. χθονίης Νύμφης. Illud ob euphoniam prætuli.

510. ἄνδροισι, ultima in cæsura producta. Sic A. D. E. Cæs.

513. ἤρανον. Glossa, προσλάτην. V. seq. ἐρυμνήν. Glossa, ὑψηλήν. De utraque voce consule Hesychium.

528. D. E. conjunctim κατανῦσι. Vide ad I. 1079.

530. πᾶν ἦμαρ. Sic vere scribendum esse censuit Orvillius, Miscell. Observ. T. IV. p. 19. In quinque Regiis & in Cæs. vel πᾶν δ' ἦμαρ, vel conjunctim παννύμαρ, ut in Florent. aliisque veteribus editionibus: Stephanus παντῆμαρ, vocem nihili, primus invexit. In editione Basileensi anni 1572. πᾶν δ' ἦμαρ, quod hic locum habere non posse, e præc. versu manifestum est.

531. ἐκ δὲ τόθεν. A. E. ἐκ δὲ τόθι.

532. ἁλὸς βηγμῖνι πέρην. Ista sic explicat Scholiastes: ἦγουν μετὰ ταῦτα πλεύσαντες εἰς τὸ πέραν τῆς ἁλὸς, ἤτοι εἰς τὴν Ασίαν, βωμὸν ἐν τῷ αἰγιαλῷ ὠκοδόμησαν. Nihil ita obscurum est, quod sic declarari non possit. Sensum illum in verbis auctoris non video. Suspecta mihi est vox πέρην.

535. δείματι. Sic codd. omnes. Perperam in Florentina δήματι, quod sequentes retinuerunt omnes. Quæ autem ad hanc vocem in scholiis legitur, observatio recentioris Græculi est, hominis ineptissimi.

537. οὐ λάθον. Virgil. Æn. I. 130.

NEC LATUERE doli fratrem Junonis & iræ.

541. Pulchra comparatio, Homero sublecta, sed exquisitius ornata, Ιλ. ο'. 80.

ὡς δ' ὅταν αἴξῃ νόος ἀνέρος, ὅστ' ἐπὶ πολλὴν
γαῖαν ἐληλουθὼς, φρεσὶ πευκαλίμῃσι νοήσῃ,
ἔνθ' ἤην, ἢ ἔνθα, μενοινήσειέ τε πολλά·
ὣς κραιπνῶς μεμαυῖα διέπτατο πότνια Ηρη.

545. ἰνδάλλεται. Glossa, ἐν τῇ φαντασίᾳ περιλαμβάνεται. Timæus in Platon. Lex. ἰνδάλλεται, φαντάζεται. ubi vide Ruhnkenium.

556. ὑπ' ἀνωγῇ. Sic optime Cæs. uti jam legendum esse ostenderat Piersonus. In Regiis codd. inepte, ut in impressis, ἀρωγῇ.

570. In Florent. λευκὴ — ἄχνην. Sic etiam in E. At priori voci eadem manus inter lineas ν addidit, ut esset λευκήν. Pravæ lectionis prava emendatio. Nomina illa in nominativo esse debent, a quibus pendet verbum ἀνέπτυε, quod hic neutraliter significat. Pro λευκὴ, e tribus codd. enotata diversa lectio λεπτή: in omnibus autem scriptum καχλάζοντος. Male vulgo καγχλάζοντος.

571. εἴλει ῥόος. In A. C. E. ἴλλει. Scriptum forte oportuit ἴλλε ῥόος. Nam ἴλλω, non ἰλλέω, probatum est. ἴλλω autem & εἰλέω quoad significationem non differunt. Vide perdoctam Ruhnkenii notam ad Timæi Platon. Lex. V. γῆν ἰλλομένην.

575. ἔχε τρόμος. Sic quatuor Regii. Perperam vulgo ἔχεν τρόμος — αὐτῶν jungendum cum πετράων. Vulgo legi-

tur ὄφρα μιν αὖτις, qua voce clauditur etiam præcedens verſus. Ingrata illa repetitione offenſus emendaveram olim αὖτε. Poſtea in C. reperi αὖτω, quod manifeſto ex αὐτῶν depravatum.

582. ἤμυσαν. Gloſſa, ἐκλίνθησαν λεξώσαντες τὰς κεφαλάς.

588. Virgil. Æn. V. 188.

At media ſocios incedens nave per ipſos
hortatur Mneſtheus: Nunc, nunc inſurgite remis.

590. ὅσσον δὲ παρείκαθε. Sic bene D. Vulgo ὅσσον δ' ἂν ὑπείκαθε. Melius A. ἀνυπείκαθε, conjunctim: nam particula ἂν hic locum non habet.

594. κύματι λάξῳ. Sic codd. omnes. Perperam in Florent. editione excuſum λαύρῳ, quod deinceps retinuerunt omnes. Literæ υ & ϭ ſæpe confuſæ. Sic καλάϭρειψ in multis libris pro καλαύρειψ reperitur.

596. εἶχε βίος. Inconcinne vulgo εἶχεν.

600. Virgil. Æn. V. 241.

Et pater ipſe manu magna Portunus euntem
impulit. Illa noto citius volucrique ſagitta
ad terram fugit -- -- & X. 246.
-- -- et dextra diſcedens impulit altam,
haud ignara modi, puppim. Fugit illa per undas
ociot & jaculo & ventos æquante ſagitta.

602. νωλεμές. In A. νώμελες, & gloſſa, βιαίως. E. in textu νωλεμὲς, cum variâ lectione in margine νώμελες, & eadem gloſſa. Simili librariorum errore apud Heſychium νωμαλέως pro νωλεμέως legitur; niſi utrumque νωλεμὲς & νώμελες uſui receptum fuerit, & apud Lexicographum νωμελέως reponendum ſit, quod vix credo. Idem νωλεμὲς inter alia expönit ἰσχυρὸν, βίαιον, καρτερὸν, quod ad gloſſam noſtram redit.

605. ἰμμενὲς ἐρίζωθεν. Sic ſcripſit Poëta, non, ut vul-

go, νωλεμές. Ejusdem vocis, duobus tantum interjectis versibus, odiosa repetitio in elaborati carminis auctorem, facili verborum copia locupletem, minime cadit; præsertim quum illius adverbii significatio, sive ἀδιαλείπτως, sive βιαίως interpreteris, hic locum non habeat. Latentem in prava scriptura Cæsarei codicis genuinam lectionem sero detexi, diu postquam istud ἐμμενὲς in mentem mihi venerat, quod in textu reponere verebar. Multis enim conjecturas non placere sciebam. Sed nunc conjectura illa extra dubitationem posita videtur. In codice scriptum νωλεμενὲς, quod alinnde ortum non habet, quam ab antiqua lectione ἐμμενές. — ὃ δὴ καὶ μόρσιμον ἦεν. Supra 294. ἐπεὶ καὶ μόρσιμον ἦεν; ubi vide notam. Hic in E. duplex lectio: μόρσιμον εἶεν ἦεν. In Homeri versibus a me laudatis ad 541 legitur vulgo ἔνθ' εἶεν, ἢ ἔνθα. Ex Eustathio ἦεν præferendum videtur.

606. περάσῃ. Sic A. B. D. recte. Vulgo, claudicante versu, περάσῃ. Melius ad Homericam normam scriberetur περήσῃ.

613. ὑπέστενσε. Sic D. Cæs.

620. σεῦε μέσσοι. Sic A. E.

622. τί δή μοι ταῦτα. Sic optime D. qui solus genuinam structuram retinuit. A. E. τί δή μοι δὴ ταῦτα. B. C. τί μοι δὴ ταῦτα. Cæs. τί μοι ταῦτα. Vulgo inconcinne τί μοί τοι ταῦτα. Istud τοι in nullo codice reperitur.

626. μελεισὶ κεδαιόμενος. Sic A. D. E. aliique e collatis codd. Glossa in A. κεδαιόμενος, μεριζόμενος. Verbum κεδαίω e lexicis notum. Auctor Etymol. M. p. 603. l. 28. hunc versum habet: ὑπλειῶς μελεισὶ κεδαιόμενος θανέεσθαι — ἀντὶ τοῦ ἀνηλεῶς καὶ κατὰ μέλος κατακοπτόμενος καὶ καταλεμνόμενος. Sic scribendum esse jam monuerat Arnaldus Lect. Gr. p. 144. ad Arati versum 159.

πολλάκις ἐσκέψαντο κεδαιομένους ἀνθρώπους.

Apud illum Poëtam idem verbum recurrit v. 410.

κεδαιόμενοι γὰρ ἐκεῖνοι

τῆες ἀπὸ Φρενός εἰσι.

Quis jam non miretur Oxonienſem Magiſtrum, qui ad ineptam lectionem μελεισὶ κε δαιόμενος nihil prorſus adnotavit? Ne hoc quidem mutatum optabat.

628. ἄϝκειμαι. Sic recte quatuor Regii & Cæſ. In A. E. hic & ſeq. verſu ὀλυγίω.

637. ὔμμε. Perperam vulgo ἄμμε.

642. διὲξ Αἰδαο. Sic libri omnes, ſcripti, impreſſi. In Batava editione, operarum vitio, ſyllaba omiſſa, & proinde verſu claudicante, excuſum δι' Αἰδαο, quod vel puer emendaſſet, qui nondum ferulæ manum ſubtraxiſſet: ſed Magiſter ſcandere verſus non didicit.

651. ἄκρην Μέλαιναν. Sic recte hic libri omnes qua ſcripti, qua impreſſi, unde ſupra v. 349. ἄκρην pro vulgato ἀκλὴν repoſui. Arrianus in Periplo Ponti Euxini: τὰ μὲν ἀπὸ Βοσπόρου τοῦ Θρᾳκίου ἔς τε ἐπὶ Τραπεζοῦντα ὧδε ἔχει. τὸ ἱερὸν τοῦ Διὸς τοῦ Οὐρίου. . . . ἀπὸ δὲ τοῦ ἱεροῦ πλέοντι ἐν δεξιᾷ Ῥὴβας ποταμὸς, σταδίους διέχει τοῦ ἱεροῦ τοῦ Διὸς ἑνενήκοντα. ἔπειτα Μέλαινα ἄκρα ὧδε καλουμένη, πεντήκοντα καὶ ἑκατόν. — παρεξιείοντο. Thema παρεχνέομαι. Sic conjunctim ſcriptum in A. D. E. Vide infra ad 1243.

652. Qui Poëtæ noſtro Φύλλις, aliis Ψίλλις vocatur. Plinius Lib. VI. initio: "A faucibus Boſphori eſt amnis Rhebas, quem aliqui Rheſum dixerunt. Deinde Pſillis, portus Calpas." Vide Strabonem p. 818. unde forte hic ſcribendum Ψιλληΐδας.

654. Φεῦγε πλόλιν. Sic A. E. recte. B. & Cæſ. Φεῦγε πόλιν.

659. Κάλπην. Sic bene Cæſ. Fluvius hic Straboni, loco ſupra

ſupra citato, & aliis, Κάλπας vocatur, ſeu, joniçe inflexa nominis forma, Κάλπης. Illius ad oſtium ſita fuit urbs cognominis cum portu, de quo Plinius ſupra laudatus. Stephanus Κάλπαι, πόλις Βιθυνῶν. . . . ἔστι καὶ λιμὴν Κάλπη.

664. δέ σφι. Sic quatuor Regii & Florent. editio. Male B. & Cæſ. δέ σφιν.

673. καμάτῳ πολυπήμονι. Sic quinque Regii. Vulgo abſurde legitur πομπήμονι. Illud verum eſſe, jam monuerat Stephanus, Theſ. T. III. col. 198. F. cui inepte obloquitur Hœltzlinus.

674. Λιβύηθεν. Sic quinque Regii. Vulgo Λυκίηθεν.

677. Homerus Il. α'. 529.

ἀμβρόσιαι δ' ἄρα χαῖται ἐπερρώσαντο ἄνακτος
κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο.

679. ἡ δ' ὑπὸ ποσσὶ — Homerus Il. ν'. 18.

τρέμε δ' οὔρεα μακρὰ καὶ ὕλη
ποσσὶν ὑπ' ἀθανάτοισι Ποσειδάωνος ἰόντος.

682. αὐγάσσασθαι. Sic recte B. C.

683. νεύσαντες. Sic libri omnes: mallem νεύοντες.

686. νῆσον μέν. Partitivo μὲν opponitur δὲ in ſequenti membro: τὰ δὲ ῥίξομεν. Nihil hic variant ſex. mei codices. Miror Jo. Pierſono probatam fuiſſe lectionem Germani codicis: εἰ δ' ἄγε τοι δὴ νῆσον.

690. εἰ δ' ἂν ὀπάσσῃ. C. E. ὀπάσσαι.

691. θήσομεν. Sic præter Florent. editionem D. Cetera codd. ut Stephanus, θύσομεν.

695. ἐξερέοντες. Gloſſa, ζητοῦντες. Vide I. 1354. IV. 1443. 1546.

698. Homerus Odyſſ. ι'. 158.

— αἶψα δ' ἔδωκε θεὸς μενοεικέα θήρην.

ἐκ δ' ἄρα πάντων. Sic quinque Regii. Vulgo ἐκ δέ νυ —.

705. πετραίης ὑπὸ δειρὰς. Sic optime D. Vulgo

πετραίῃ ὑπὸ δειράδι. Παρνησοῖο unico σ ſcribi debet.

706. Δελφίνην. Sic quinque Regii, recte. Vulgo Δελφύνην. In Dionyſii Periegeſi codex meus antiquus & bonæ notæ, præter alios, quorum evulgatæ variæ lectiones, priorem ſcripturam exhibet, v. 441.

τῷ πάρα, Πυθῶνος θυέεν πέδον, ἦχι δράκοντος
Δελφίνης τριπόδεσσι θεοῦ παρακέκλιται ὁλκὸς —

Sic etiam Tzetzes ad Lycophr. 208. cujus verba e veteribus membranis emendata adponam: κατὰ χρησμὸν γὰρ ὁ Ἀγαμέμνων ἐλθὼν ἐν Δελφοῖς, ἐν τῷ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερῷ ἔθυσε τῷ Διονύσῳ. Δελφίνιος οὖν καὶ Κερδῷος θεὸς ὁ Ἀπόλλων. Δελφίνιος μὲν, ὅτι τὸν ἐν Πυθῶνι Δελφίνην δράκοντα τοξεύσας ἀνεῖλε Λητὼ βιάζοντα, ὥς φησιν Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος.

ὥς ποτε πετραίῃ — Δελφίνην —

Vide Spanheim ad Callim. H. in Apollinem 101.

707. γυμνὸς, *inveſtis*, id eſt, *impubes*, ut recte exponit Hœltzlinus. Vide Voſſii Etymologicum in *Veſtis*.

710. ἐνὶ χερσίν. Sic D. Κοιογένεια, Callimacho H. in Delum 150. Κοινῆς, Cœi filia, unius e Titanibus. Vide Heſiodum, Theogon. 404.

716. ἀλλήλοισιν ἐσαιέν. Inconcinne vulgo, ἀλλήλοις εἰς αἰέν.

717. ἀστόμενοι θυέων. Æſchylus S. Th. 44.

καὶ θιγγάνουσες χερσὶ ταυρείου φόνου.

καί β' εἰσέτι. Sic quinque Regii. Vulgo καί τ' —

718. ἱρὸν εὔφρονος. Sic ad metri legem ſcribendum. Vulgo, claudicante verſu, ἱερόν.

719. πορσαίνοντες. D. E. πορσύνοντες. Formæ illæ librariorum libidini obnoxiæ. Priorem antiquis Poëtis probatiorem fuiſſe puto. Vide ad IV. 897.

721. ἀκραεῖ Ζεφύρῳ. Male alii codd. εὐκραεῖ, alii ἀκρῃ. Hoc habent A. E. illud Guelferb. I. 606. ἄεν οὖρος πάσχυ

μείλ' ἀκρᾳής. Hesych. ἀκρᾳῆ. ἄκρως πνέοντα, οὔτε σφοδρῶς, οὔτε ἐλλειπόντως. ubi vide interpretes.

737. ὀκρυόεντος. Male in B. & Cæs. ὀκριόεντος. Nullibi non confusæ istæ voces.

738. συνεχές. Sic recte Florent. editio, codd. D. E. Perperam Stephanus συννεχές. Vide ad I. 1271.

740. τήνγε. In B. C. E. τήνδε.

742. μυχίῃσιν. Sic B. & Cæs. recte. A. E. μυχίοισιν. C. D. μυχίοισι.

747. Νισαῖοι. Sic recte A. C. E. Reliqui tres Νισσαῖοι. Vulgo Νεισαῖοι. In hoc nomine ι per se longum est. Confer observata ad I. 53. Theocritus XII. 27.

Νισαῖοι Μεγαρῆες, ἀριστεύοντες ἐρετμοῖς.

Megarensium navale dictum erat Νισαία, unde cognominabantur, ad differentiam Hyblæorum in Sicilia, quorum urbs etiam Megara vocata.

749. αὐτῇσι νήεσσι. Sic A. D. E.

755. τοῖό γ' ἔκητι. Sic D. ut I. 334.

776. καταυλόθι. Sic conjunctim exhibent A. B. D. E. ἐμοῖο dant quatuor Regii. In E. primum ἐμεῖο scriptum fuerat, sed eadem manu emendante, οι diphthongo superscriptum.

779. χνοάοντα ἰούλους. Sic recte Stephanus, ad linguæ normam. χνοάοντας, e Florent. editione pessime revocatum a Batavo, habent quidem quatuor e meis codd. ex librarii errore, cujus memoriæ obversabatur versus hujus libri 43. In A. χνοάοντα. In E. χνοάοντας: sed litura inducta ultima litera. Virgil. Æn. VIII. 160.

Tum mihi prima genas vestibat flore juventa.

782. ἐξέτι. Sic conjunctim scriptum in A. B. D. E.

783. Τιτίην. In A. C. D. E. Τιτύην.

790. Παφλαγόνες θ' ἑταί. Sic D. Vulgo τε pro δέ.

792. ἀλλ' ἐμέ. Vulgo, minus concinne, ἀλλά με.

796. Vulgo legitur:

— — — — — οὐ δέ σε φημὶ
ἥματι τῷδ' ἀέκητι θεῶν ἐπελάσσαι ἄρηα,
Τυνδαρίδη, βέβρυξιν, ὅτ' ἀνέρα κεῖνον ἔπεφνες.

ex nescio cujus præposterа interpolatione. Apostrophe illa ad Pollucem minime hîc locum habere potest, & longe diversa dant codd. In Cæs. & quatuor Regiis οὐδέ ἑ φημί. In C. οὐδὲ φημί. Sex codd. Τυνδαρίδην: A. B. D. E. ἔπεφνεν exhibent; unde sinceram lectionem restitui, ἑ tantum in γε mutato, quæ necessaria & certa emendatio est. Virgil. Æn. II. 777.

— — Non hæc sine numine divom
eveniunt.

804. διαμπερές. Vulgo διὲξ ἀλός. Illud habet B. in margine, quod longe præstat. Etymol. M. διαμπερὲς, τουτέστι τὸ ἀπ' ἀρχῆς ἕως τοῦ τέλους πέρας.

806. ὑψόθεν ἄκρης. Perperam vulgo ἀκλῆς. Vide ad v. 354. & infra 844.

807 Hic versus in quinque codicibus deest: eum solus exhibet E.

809. σφι μετέπειτα. Sic Cæs. recte. σφι producitur in cæsura & ob sequentem liquidam.

823. ἀνὰ θρωσμοὺς πεδίοιο. Vulgo, consentientibus etiam, quos vidi, codicibus, legitur πολεμοῖο, quæ vox absurde e v. 818. huc retracta. Hunc versum citat H. Stephanus, Thes. T. I. col. 1576. G. prout illum edidi, nescio utrum e scripto libro, an ex emendatione. Sed certum est, aliter a Poëta scribi non potuisse.

824. νίσετ'. Sic quinque Regii. In Cæs. νίσσετ'. Vulgo νίσετ'.

828. ὀρέξατο. Glossa, ἐξέτεινε. Genitivus καπρίου pen-

det a suppressa præpositione κατά. Verbum ὀρέξασθαι tam in illa, quam in feriendi significatione cum quarto casu construitur, ut apud Homerum Ιλ. ψ'. 805.

ὀπωπότερός κε Φθῇσιν ὀρεξάμενος χρόα καλόν.

834. ἐνικάτθαν'. Conjunctim sic scriptum in A. B. E.

835. ἐνθάδε. Male in Florent. editione & plerisque codicibus ἔνθα δέ.

836. κηδείῃ. B. C. E. κηδείην.

838. μεγαλωστί. Glossa, μεγαλοπρεπῶς. Apud Tragicos, τὸν μέγαν τρόπον. οὐ σμικρὸν τρόπον. οὐ φαύλῳ τρόπῳ — συνεκτερέϊξε. Sic Cæs. recte. Vulgo συνεκλερέϊζε.

847. Νισαίοισι. Perperam in Florentina, ut supra 747. Νεισαίοισι. Stephanus edidit Νισσαίοισι.

851. ἰσαΰτις. Mendose codices, ut vulgo, ἴτ' αὖτις.

857. Vulgo legitur:

εἰσάτ' Αβαντιάδαο νέκυν κλερέϊζεν ὅμιλος.

In quatuor Regiis Αβαντιάδεω: In B. ἐκλερέϊξιν: unde prona erat genuinæ lectionis restitutio. Quatuor Regii dant εἰσόκ'. Cæs. & E. εἰσότ', quod præstat, & habet etiam A. in margine.

861. εἰλυμένοι. Sic recte quinque codd. Male in E. εἰλημμένοι: male etiam vulgo εἰλημένοι. Confer I. 264. Hesychius: εἰλυθέντες, καλυψάμενοι. Etymol. M. p. 299. l. 50. εἰλυμένος, τὸ κεκαλυμμένος, περιβεβλημένος.

864. καί νύ κ' ἔτι. Sic recte distinctæ voces in A. D. E. Vulgo καί νύ κέ τι.

865. Homerus Ιλ. α'. 55.

τῷ γὰρ ἐπὶ Φρεσὶ θῆκε θεὰ λευκώλενος Ηρη.

873. μή τοι. Male Regii quatuor μή τι.

874. καὶ ἄλλοι. Vulgo ὦλλοι. Illud, flagitante sensu, jamdudum reposueram, & multo post in D. sic scriptum reperi. Voces illas sæpissime male commutatas fuisse, jam animadverti ad l. 910.

878. ὀρέξατο. Sic codd. mei omnes. Gloſſa, πρόθυμος γέγονε.

882. ἡμῖν δ' ἄλλοι ἔασι. Sinceram lectionem, certiſſima, ut reor, conjectura, reſtitui. Vulgo inconcinne & ſatis inepte legitur: ἡμῖν μὲν γὰρ ἔασι.

884. ἀποφίψαντες. Sic ſcriptum in C. Virgil. Æn. I. 202.

-- -- revocate animos, mœſtumque timorem
mittite.

837. ποῦ δ' οἵγε — Vulgo πῇ δ' οἵδε. In B. ποῦ δ' οἵδε. In D. ποῖ δ' οἵγε: unde meliorem concinnavi lectionem.

895. ἐτράπεθ' ὁρμῇ. Sic libri omnes. In Batava editione, operarum errore, ἐτράπετ', quod Oxonienſis corrigere veritus eſt. Laudanda modeſti hominis cautio. Enimvero intellexit, ſi quid mutare vellet, facile eventurum, ut bona corrumperet, prava non animadverteret; prudenter itaque omnia intacta reliquit. Quod autem veteribus typographicis mendis centena aliquot addiderit, id invito eo contigit, typographiæ præpoſiti culpa, qui intempeſtive, horis forte pomeridianis, madida e prelo folia correctori ſubmiſit. A temulento homine correcta illa fuiſſe, nemo non videt.

897. ὄρνυντ'. In D. & Cæſ. ὤρνυντ'.

900. σφι Ζέφυρος. Sic A. C. E. recte. Vide H. Stephani Theſ. T. II. col. 1495. E. In D. σφι Ζεφύρου. Vulgo σφιν Ζεφύρου.

903. λαίφεσι πεπλαμένοις. Hoc uſus loquendi, & euphonia flagitant. Vulgo λαιφέων πεπλαμένων. Vide IV. 299. 1229. 1623. Oppianus Αλ. α'. 222.

νῆα τιταινομένην ἀνέμου ζαχρηέος ὁρμῇ,
λαίφεσι πεπλαμένοισιν ἁλὸς διὰ μέτρα θέουσαν.

904. Καλλιχόροιο. Orpheo v. 728. Geographisque pluribus fluvius hic Callichorus etiam Parthenius vocatus.

910. Αὔλιον. Vide Etymol. M. p. 170. l. 40.

915. προτέρω ἔτ' ἐμέτρεον. Sic codd. omnes & veteres editiones, quam lectionem agnoscit etiam & confirmat H. Stephanus, Thes. T. II. col. 902. F. ubi, operarum errore τε pro ἔτ' excusum. Ipse tamen e Scholiaste hic edidit ἀνεμέτρεον. Simplex μετρέω jam adhibuit Poëta I. 930.

— τὸ δ' ἐννύχιοι Ροιτειάδος ἔνδοθεν ἀκλῆς
μέτρεον.

921. μέλαν ζόφον. Sic quatuor Regii & Cæs. recte. Vulgo μέγαν.

926. ἤγνισαν. Sic codd. omnes. Janus Rutgersius, Var. Lect. p. 10. ἤγισαν reponendum censuit, quod minime necessarium est. Hesychius ἀγνίσαι, ἀποθύσαι. ἀγνίζειν πυρὶ Poëtis est *comburere*. Euripides Or. 40.

ἔκλον δὲ δὴ τόδ' ἦμαρ, ἐξότου σφαγαῖς
θανοῦσα μήτηρ, πυρὶ καθήγνισται δέμας.

Idem Supplicibus 1217.

τεμένη δ', ἵν' αὐτῶν σώματ' ἠγνίσθη πυρί.

ἀγνίζειν absolute etiam *comburere* significat. Cæsæ in Inferorum sacris victimæ, integræ comburebantur: quæ autem Superis diis obferebantur, earum coxæ tantum aris imponebantur, reliquæ partes sacrificantium epulo reservabantur. Pueris hæc nota sunt. Inde vulgatam lectionem v. 928. μῆλ' ἔφλεγον vitiatam esse nemo non videt, & a Poëta scriptum fuisse μῆρ' ἔφλεγον, quod invitis etiam codicibus reposui. χεύαντο autem in hoc versu scripsi, ad temporum rationem, pro vulgato χεύοντο.

928. μῆρ' ἔφλεγον. Confer supra 691. 699. I. 433. Apud Homerum sæpissime πίονα μηρία καίειν. Theocritus in Ptolemæi Encomio 126.

πολλὰ δὲ πιανθέντα βοῶν ὅδε μηρία καίει.

932. ἐς πόδας ἀμφοτέρους. Vide Cl. Heyne ad Virgil.

Æn. V. 830. quem locum laudavi ad Euripidis Hec. 1010.

935. εὐκήλῃσιν. Sic D. Virgil. Æn. V. 216.

— — — mox aere lapsa quieto
radit iter liquidum, celeres nec commovet alas.

940. ἄλληκτον. E. ἄληκτον.

942. ὑλήεντα Κύτωρον. *Buxifer Cytorus*, Catullo.

943. ἔνθεν δ' αὖτε. Sic bene D. & Cæs. Pessime vulgo ἐνθάδε αὖτε. In A. B. ἐνθάδ' αὖτε. In E. ἔνθ' αὖτε.

945. ὁμῶς τ' ἐπὶ ἤματι. Vulgo, ὁμῶς καὶ ἐπ' ἤματι. In quinque Regiis ὁμῶς ἐπὶ ἤματι. Copula inserenda erat. In Cæs. ὁμῶς ἐπ' ἤματι.

954. ἱμερτῇσιν. Perperam D. E. ἱμερτοῖσιν.

957. ὅθ' Ηρακλῆος ἀπεπλάγχθησαν. Sic omnino legendum. Vulgo sine nexu ἀποπλαγχθέντες. In A. ἀποπλάγχθεν παρέναιον, quod habet etiam B. in margine. In D. ἀποπλαγχθέντες παρέναιον. Quæ turbatæ lectionis indicia vulgatam minime sinceram esse satis ostendunt.

961. παρᾶσσον conjunctim scriptum in A. D. E. recte, ut vulgo jam ante legebatur I. 383. Glossæ: παρᾶσσον· πλησίον τῆς νεώς. ἐπιπνείοντος· ἐπ' ὀλίγον πνέοντος.

963. ἀγχίρρον. Sic scriptum in C.

976. κατανίσσεται. Sic quatuor Regii & Cæs. Vulgo κατανείσεται.

982. ἡ δὲ πέλας. Perperam in tribus Regiis πέρας. Tum pro νώνυμνοι quinque Regii habent νώνυμοι, quod metri lex respuit. Vide Clarke ad Ιλ. μ'. 70.

983. ὑπεξαφύονται. A. E. ὑπεξαφέωνται.

984. ὑπερεύγεται. Sic codices lex. Male vulgo ἀπερεύγεται.

987 ἐπητέες. Glossa, συγγνωμονικαί. Hesychio, præter alias expositiones, ἐπητὴς est δίκαιος, πρᾶος, χρηστός. Analogiæ non repugnat, a masculino ἐπητὴς formari fœmininum ἐπῆτις. In D. scriptum ἐπήτιες. 992. Αλκμο-

992. Αλκμονίοιο. Sic A. E. & Schol. Mſ. Vetus enarrator ad v. 373. Δείαις καὶ Αλκμων ἀδελφοί. Ab illo πεδίον Δοιάντιον: ab hoc ἄλσος Αλκμένιον. Corrupte vulgo legitur Ακμονίοιο: corruptius adhuc in Shawiana Ἀκμονίοιο.

993. εἰ μὴ ἐκ Διόθεν. Sic codd. ſex. Vulgo εἰ μὴ ἄρ' ἐκ —

994. περιηγέα κάλλιστον ἀκλήν. Vulgo ἄκρην, manifeſta menda, quod ſatis oſtendit epitheton περιηγὴς, promontorio minime conveniens. ἀκλὴ περιηγὴς eſt *curvum litus* ſinûs, in quo tum erant Minyæ: vide ſupra 970. Sic I. 559.

οἱ δ' ὅτε δὴ λιμένος περιηγέα κάλλιστον ἀκλήν.

995. Θεμισκύρειαι Αμαζόνες. Sic recte ſcriptum in Cæſ. Vide ſupra 371. Vulgo, claudicante metro, Θεμισκύριαι. B. D. E. Θεμισκύριαί γε Αμαζόνες. A. C. Θεμισκύρειαί γε.

997. διὰ τρίχα. Id eſt, διακεκριμέναι τρίχα κατὰ φῦλα — Vulgo διάτριχα: quæ vox alibi forte locum habere poſſit, ſed huc intrudenda non erat. Apud Homerum Ιλ. β'. 655. e Scholiaſte minore & ex Euſtathio manifeſtum eſt ſcribi oportuiſſe:

οἱ Ρόδον ἀμφενέμοντο διὰ τρίχα κοσμηθέντες.

id eſt: τριχῶς διαταχθέντες, διακοσμηθέντες τρίχα. Sic Odyſſ. ι'. 157.

— — — διὰ δὲ τρίχα κοσμηθέντες.

Callimachus H. in Jovem 61.

Φάντο πάλαν Κρονίδῃσι διὰ τρίχα δώματα νεῖμαι.

ut recte in recentioribus editionibus ex obſervatione Spanhemii legitur. ναιετάασκον habent C. D. Vulgo ναιετάεσκον.

998. τῆσι. Sic C. E. recte, ultima in cæſura producta. Pro τότε perperam in quatuor Regiis δέ τε.

999. νόσφι δὲ — Sic A. C. E.

1000. Χαδήσιαι. Sic libri omnes. Proba ſcriptura hæc eſt, unde emendandus Stephanus Byzantinus, apud quem

Χαδισία male pro Χαδησία legitur, ut & Plinius L. VI. cap. 3. " In ora autem ab Amiso oppidum & flumen „ CHADESIA, Lycastum, a quo Themiscyrena regio. „ Batavus, absque ulla auctoritate, imperite edidit Χαλήσιαι. Quod enim urbs Χαλισία apud Stephanum recensetur, id epitomatoris error est.

1003. Φυταλιή. In codicibus observavi vocem hanc esse παροξύτονον. Forte accentu distinguebatur Φυταλίη *plantatio*, a Φυταλιὴ *locus plantis consitus*. Priori sensu hîc accipi debet, utramlibet sedem sortiatur accentus.

1011. Eundem morem Corsicæ incolis tribuit Diodorus Siculus p. 341. ubi videndus Wesselingius.

1013. εὖ κομέουσιν. Sic divisim scriptum in codicibus, uti recte in Parisina & in Stephani editione excusum. Perperam ex antiquioribus Batavus excudi voluit εὐκομέουσιν.

1015. ἱερὸν αὖτ' — Sic recte scriptum in D. uti jamdudum emendaveram. Vulgo ἱερὸν δ' αὖτ' — Pejus A. B. ἱερὸν δ' αὖ.

1017. δουρατέους πύργους εὐπηγέας, οὓς καλέουσι — Versum hunc e sua sede in alienam avulsum, & inepte interpolatum, huc pertinere dixi supra ad v. 381. Absurde vulgo legitur, omisso illo versu:

ἢ ἔνι Μοσσύνοικοι ἀν' οὔρεα ναιετάουσι
μόσσυνας;

Peregrinum nomen est μόσσυν, quod Poëta adhibere non potuit, nisi materialiter, & re prius declarata, quæ eo designatur. Ridiculus fuisset dicendo, Μοσσύνοικοι ναιετάουσι μόσσυνας, ὅθεν οὕτως ἐπονομάζονται. Homini græco nulli non licebat ignorare quid esset μόσσυν.

1020. ἀμφαδίη. Sic quatuor Regii & Cæs. Vulgo ἀμφαδίην. Formam in lexicis frustra quærendam habet au-

ctor Etymol. M. p. 88. l. 36. ἄμφαδον, ἀμφαδίη, quam locus hic confirmat. Quæ ſequuntur apud Etymologum verba, ἢὲ καὶ ἀμφαδίην, ex noſtro ſumta ſunt, IV. 344. ubi melius legitur εἴτε καί. — ἀμφαδίῃ reponendum etiam, euphoniæ gratia, III. 97.

1030. Pomponius Mela Lib. I. Cap. 19. "Ultra Moſ-„ ſyni turres ligneas ſubeunt, notis corpus omne perſi-„ gnant, propatulò veſcuntur, promiſce concumbunt & „ palam: reges ſuffragio deligunt, vinculisque & arctiſſi-„ ma cuſtodia teneut, atque ubi culpam prave quid im-„ perando meruere, *inedia dici totius afficiunt:* ceterum „ aſperi, inculti, pernoxii appulſis. „ Ad quem locum hæc adnotat Iſ. Voſſius "Etiam ob minima delicta unius diei „ fame regulos ſuos excruciabant Moſynœci: ſed vero ſi „ gravius peccaſſent, omnino eos fame enecabant. Atque „ hic quidem videtur ſenſus eſſe verborum Apollonii, quæ „ recte interpretatus eſt Mela. „ De pleriſque Ponti adcolis videndus Xenophon in hiſtoria Cyri Expeditionis: ubi p. 389. editionis Oxonienſis anni 1735. de Moſynœcis agens hæc habet: ὁ δὲ βασιλεὺς αὐτῶν, ὁ ἐν τῷ μόσυνι τῷ ἐπ' ἄκρου ᾠκοδομημένῳ, ὃν τρέφουσι πάντες κοινῇ αὐτοῦ μένοντα καὶ ΦΥΛΑΤΤΟΝΤΑ, οὐκ ἤθελεν ἐξελθεῖν. E verbis Melæ ſupra adlatis in Græco ſcriptore legendum videtur καὶ φυλάτ]ουσι.

1031. τοὺς παραμειβ]όμενοι. Codd. plerique, παρανισσό-μενοι. Alterum B. in margine habet.

1033. λιχρή. Gloſſa, πρακῖα. Vide Heſychium in λιχρόν.

1039. τάφον. Gloſſa, ἐθάμβησαν.

1040. ἐξείρυσσε. Sic B. & Cæſ. recte. Vulgo ἐξείρυστε.

1043. Vulgo legitur:

-- -- -- -- ἀλλά μιν ἥρως
Εὐρυλίδης Κλύτιος· πρὸ γὰρ ἀσκύλα τείναλο τόξα,

ἧκε δ' ἐπ' οἰωνὸν ταχινὸν βέλος. —

quæ nexu & sensu carentia corruptelæ manifesta sunt. Quatuor Regii dant ἧκεν ἐπ' — quod verum est; unde liquet pro ἀλλά μιν legendum esse ἀλλὰ μέν. Indubitata emendatio, quæ unius literæ mutatione planum sensum reddit. μιν & μὲν millies commutata.

1046. ἐγγύθι νηός. Sic quinque Regii. Vulgo ἀγχόθι.

1051. εἴ γ' ἐπικέλσαι μέλλετε. Perperam vulgo εἴ κ' —

1052. ὡς ἐπέτελλεν. Mallem οἷ' ἐπέτελλεν.

1054. Vulgo legitur πλωΐδας ὄρνιθας Στυμφαλίδας — πλωάδας reponendum esse e veteribus Grammaticis monuit Ernestius ad Homeri Epigr. IX. Στυμφαλίδος dant tres Regii & Cæs. Ionicam nominis formam prætuli ex Homero Ιλ. β'. 608. Στύμφηλόν τ' εἶχον —

1056. In pluribus codicibus, nescio an in omnibus, παροξυτόνως scriptum πλατάγην.

1057. αἱ δ' ἐφέβοντο. Sic distincte scriptum in quatuor Regiis, uti absque iis etiam excudi voluissem. Vulgo αἱ δὲ φέβοντο. Eundem ad modum supra v. 1042. edidi ἐκ δ' ἐφαάνθη.

1063. ἄρσατε. Sic A. C. E. In D. φράξατε, e glossemate. Vulgo, ἄρσετε.

1064. πασσυδίη. Sic codd. sex. Vulgo πανσυδίη.

1067. ἱκοίμεθα. Sic bene D. vulgo ἱκώμεθα. Sæpissime particula potentialis ἂν vel κε cum subjunctivo occurrit, ubi linguæ indoles optativum requirit. In Arati v. 573. non metri tantum, sed syntaxeos etiam lex vitii vulgatam lectionem arguit:

ἥμισυ μέν κεν ἴδηαι μετήοιον, ἥμισυ δ' ἤδη.

certissima est Bentleii, quem ad I. 942. laudavi, emendatio, ἴδοιο, quam confirmat Regii codicis scriptura. In eodem v. 495. recte scriptum:

— ἦχι μάλιστα διχαιόμενόν κε νοήσαις
ὀρθόν —

Ubi vulgares libri habent νοήσῃς.

1077. συναρτύναντες. Quatuor Regii συναρτήσαντες.

1080. κίδνατ'. Novam, & nullibi obviam, hujus verbi formam Oxoniensi editori debet Græcitas, κίνδνατ', quam ex auctoritate Viri doctissimi lexicis addant studiosi.

1087. οὔ σφε κατέλλαβε. Sic recte codd. A. C. D. E. Solœce vulgo σφι. Ridiculus est Hœltzlinus cum sua πτώσεων ἀδιαφορίᾳ, quam adhibere etiam poterat, ad tuendam similem mendam, a Stephano perite sublatam, I. 660.

1088. μέλαθρα. Sic recte quinque Regii. Vulgo μέλαθρον.

1096. ἵν' ἄροιντο. Vulgo solœce ἄρωνται.

1102. ἀήσυρος. Glossa, ἐλαφρῶς πνέων. Hesych. ἀήσυρον, κοῦφον, ἐλαφρόν. ubi vide interpretes.

1109. ἠδὲ καὶ αὐτὴν νῆα. Sic legendum esse nemo non videt, nisi qui in sole caligat. Vulgo ἠδὲ καὶ αὔτως, repetita ob oscitante librario ultima præcedentis versus voce, quod & aliquot aliis in locis factum. Vide ad I. 593.

1111. ὑπ' ἐννεσίῃσι. Sic A. C. D. Cæs. ut recte editum infra 1166. I. 7. & alibi. In B. E. male ὑφ' ἓν scriptum ὑπεννεσίῃσι. Pessime vulgo ὑπαινεσίῃσι. Præter Joannem Shawium, nemo adeo stipes hodie repertus fuisset, ut duplicem, quæ ex librarii alicujus ignorantia in hac voce concrevit, labem non animadverteret; nemo adeo stolidus & vecors, ut ejusmodi sordes eruditis denuo in os & oculos oggereret. Talia qui mutata nolit, is a Poëtis græcis manum abstinere debet.

1117. Post hunc versum vulgo legitur ineptissimus iste:

νῆσόν τ' ἤπειρόν τε περαίης ἀγχόθι νήσου.

Quis illius auctor extiterit, quove casu in textum illatus fuerit a librario, qui Florentinum illum descripsit codicem,

e quo princeps editio expreſſa fuit, quivis melius me dixerit. Mihi ſatis fuerit, lectorem certiorem feciſſe, ſpurium illum verſum in ſex codicibus a me collatis non comparere.

1127. Poſt hunc verſum vulgo legitur iſte, quem codices etiam exhibent:

ἢ ἔνι τειρόμενοι ἄμμ' ἐπὶ χρέος ἐμβεβαῶτες.

Cum præcedentibus non cohæret. In A. voci ἐμβεβαῶτες adpoſita gloſſa ἐμβεβήκαμεν, ad cujus ductum ſi pro participio verbum poneretur, ἐμβεβάειμεν, abſoluta quidem eſſet phraſis; ſed ſenſus non melior fieret. Forte poſt illum verſum unus, aut plures excidere; ni verior eſt elegantiſſimi Ruhnkenii opinio, qui eum *e priore editione huc intruſum* cenſet. Utut ſit, in textu, quem turbat, relinqui non debuit.

1128. αἴκε πίθοισθε. Sic bene E. Vulgo πίθησθε.

1137. ὁππόθι γαίης. Sic omnino legendum. Mendoſe vulgo ὅς ποθι. A. B. E. ὡς πόθι. D. ἔκποθι.

1141. Ovidius Metam. XV. 497.

Fando aliquem Hippolytum veſtras, puto, contigit aures,
credulitate patris, ſceleratæ fraude novercæ,
occubuiſſe neci.

Virgil. Æn. II. 81.

Fando aliquod ſi forte tuas pervenit ad aures
Belidæ nomen Palamedis.

1145. Ερμείης. Vulgo Ερμείας. Vide ad IV. 121. — νῦν κεν ἴδοισθε. Perperam C. D. ἴδησθε. Vide ſupra ad 1067. Poſt hunc verſum vulgo huc retractus legitur verſus 1270. quem veriſimile eſt ſemel tantùm a Poëta poſitum fuiſſe.

1153. κλεάτων. Vulgo κλεάνων. Illud habent quatuor Regii codd. a recto κλέας, unde dativus pluralis apud Poëtas frequens κλεάτεσσι.

1155. τῷδε Κυτίσσωρος. Sic recte Cæſ. Male vulgo Κυτίσωρος, claudicante, ob ſecundam correptam, metro. In A. C. E. τῷ μὲν Κύτωρος: quæ lectio etiam vitioſa eſt; nam in Κύτωρος prima corripitur. D. τῷ μὲν Κτίσωρος. B. τῷδε Κτίσωρος. Vide Herodotum Lib. VII. cap. 197. ubi itidem hic Phrixi filius Κυτίσσωρος appellatur. Mela Lib. I. cap. 19. "Urbesque Seſamus & Cromna, & a Cytiſoro Phrixi filio „ poſita Cytoros. „

1160. ἄμμιν ἐόντες. Perperam D. E. ἰόντες.

1165. ἐνίψομεν. Sic A. E. Cæſ. recte. Vulgo ἐνίψομεν, quod habet B. a prima manu, noſtra lectione ſuperſcripta. In D. ἀλληλοῖϊν.

1170. ἱερευτόμενοι. Sic flagitante ſenſu recte edidit H. Stephanus. Pravum ἱερευσάμενοι pro ſua elegantia revocavit Batavus. ἱερευτόμενοι habent quatuor Regii: in E. alterum a prima manu, noſtro ſuperſcripto.

1172. μέγας λίθος. Sic omnino legendum, manifeſta oppoſitione inter hoc altare ex uno grandi lapide factum, & alterum, quod e calculis ſtructum erat. Vulgo μέλας λίθος. Hoc vidit etiam Hœltzlinus. Confer v. 522. Voces μέγας, μέλας ſæpiſſime a librariis commutatæ. Vide ad 119. 921.

1174. ἵκοντο. Sic quinque Regii. Vulgo ἵκοιντο.

1175. μήλων ἠὲ βοῶν. Vulgo minus bene, ſi recte ſapio, μήλων τ' ἠδὲ βοῶν. Facile commutantur ἠὲ & ἠδέ: vide ad IV. 182.

1177. δαῖτ' ἐπάσαντο. Sic legendum, ut paulo infra κῦμ' ἐκτδασσε. Vulgo δαῖτα πάσαντο.

1180. οἵ τε θεουδέες ἠδὲ δίκαιοι. Vulgo inepte legitur: οἵ τε θεουδέες, οὐδὲ δίκαιοι. Illud οὐδὲ forte in textum invectum e comparatione Homerici verſus, Odyſſ. ζ'. 120.

ἤ ῥ' οἵ γ' ὑβρισταί τε καὶ ἄγριοι, οὐδὲ δίκαιοι.

Sed hic contrarium obtinet, ψευδέες ἠδὲ δίκαιοι. Credat quis forte, oppositionem statuere voluisse Poëtam, ut in illo Odysseæ loco, ρ'. 563.

— — — — Λαερτιάδην Ὀδυσῆα
ὤτρυν', ὡς ἂν πύρνα κατὰ μνησῆρας ἀγείροι,
γνοίη θ', οἵ τινές εἰσιν ἐναίσιμοι, οἵ τ' ἀθέμιστοι.

Eodem modo legi hic posset, οἵ τε ψευδέες, οἵ τ' ἀθέμιστοι, vel οἵ τ' ἀλιτῆροί. Sed potior est & indubitata prior emendatio.

1181. πατέρ' ὑμόν. Sic B. C. D. sic etiam E. a prima manu, vulgato ἀμόν superscripto. Elegantior est nostra lectio.

1186. μετ' ἀφνειήν. Vulgo μετὰ Φθίην absurde. Dixerant supra v. 1153. Phrixi filii se navem conscendisse, ut Orchomenum Bœotiæ urbem peterent, quo eos se vecturum Jasoni hic polliceri debet. Vera lectio eruitur ex eodem hoc versu qui Libro IV. inepte repetitus vulgo habetur post versum 348. nec omnino mendæ expers: ibi enim pro ἀφνειήν legitur ἀφνειοῦ. Confer III. 1073.

1188. κορυφῆς πάρα. Sic codd. sex. Vulgo πέρι. De harum præpositionum commutatione dixi ad Euripidis Phœn. 893.

1194. Φρίξοιο θυηλαὶς σπέλλομαι ἀμπαλήσων. Verba interpretibus minus intellecta, quorum sententiam quum non perciperent, locum sicco pede transierunt. Genitivus Φρίξοιο non pendet a θυηλαὶς, sed a suppressa præpositione ὑπέρ. *Sacrificia peracturus pro Phrixo, ad placandum Phrixum*, id est, ad revocandos Phrixi manes, quibus peregre degentibus, Jupiter Aeolidis irasci non desinet. Lucem nostro adfundit Pindarus Pythion. IV. 282. ubi paternum regnum repetenti Jasoni Pelias ait:

— — δύνασαι δ' ἀφελεῖν
μᾶνιν

μᾶνιν χθονίων. κέλεται γὰρ ἐὰν
ψυχὰν κομίξαι Φρίξος, ἐλ-
θόντα πρὸς Αἰήτα θαλάμους —

ubi videndus vetus enarrator.

1197. τεύξεισθαι. C. E. τεύξασθαι.

1198. ὧδέ τ' ἔειπεν. Sic bene D. Vulgo ὧδε δ' ἔειπεν.

1200. οὔποτ' ἀρωγὴ σχήσεται. Sic B. recte. A. E. Cæf. ἀρωγῇ. Vulgo ἀρωγῆς.

1203. περιδείδια. Sic conjunctim ſcriptum in A. B. E. recte. Homerus Ιλ. ν'. 52.

τῇ δὲ δὴ αἰνότατον περιδείδια, μή τι πάθωμεν.

1206. ἰσοφαρίζοι. Male A. C. E. ἰσοφαρίζει. Pro ἐναπὴν, perperam C. ἐνιπὴν quod habet etiam a prima manu A. Sed altera lectio ſuperſcripta.

1208. τοῖός μιν. In E. τοῖος μὲν —. Vide ſupra ad 1043.

1210. Τυφωείη. Sic quatuor Regii. In D. Τυφωείη.

1214. Νυσήϊον. Sic Cæf. bene. Vulgo Νυσσήϊον, de qua ſcriptura quædam adnotavimus ad Euripidis Bacchas 72.

1224. εἰ μὴ ὀπάσσοι. Sic quinque Regii. Vulgo ὀπάσσει.

1229. ὑπὸ βιᾶς. Sic ſcribendum, ut millenis aliis in Poëtarum locis: non, ut vulgo, ὑπαί. Confer, ſi tanti eſt, quæ adnotavi ad Theocriti Idyl. XXVIII. 246. ad Callimachi H. in Delum 25. & nuper ad Æſchyli Prom. 1031.

1241. ἄλλα θεῷ. Quia in præc. membro partitivum μὲν poſitum, crediderunt ex librariis aliqui, in hoc membro ſequi debere δὲ, quod e ſuo addiderunt, de illius ſede non conſentientes. In C. E. ἄλλα δὲ θεῷ. In D. ἄλλα θεῷ δ' ἀτελ —

1243. παρεξενέοντο. Sic conjunctim ſcriptum in D. E. recte. Vide ad 651. compoſitum hoc verbum exhibent vulgares libri ſupra 941. quo ex loco prava aliorum ſcriptura emendari potuerat.

1249. χαλκέῃσιν. Sic recte edidit Hœltzlinus. Male Florentina, quam ceteræ ſecutæ ſunt, χαλκείῃσιν, quibus & habent plerique codices.

1260. Αργοιο ΔΑΗΜΟΣΥΝΗιΣΙΝ. Vulgo ΑΔΗΜΟΣΥΝΗιΣΙΝ, levi, quoad literarum ductus, diſcrimine; ſed, quoad ſenſum, permagno; abſurdiſſima eſt enim vulgata lectio. Facilis erat emendatio, e Scholiaſtæ expoſitione, & ex ipſo Poëta, petenda. Supra 175.

τῷ καὶ Τίφυος οἵδε δαημοσύνῃσι νέοντο.

IV. 1273.

— — — δαημοσύνην δέ τις ἄλλος

φήνειεν. —

Certiſſimam, ſi qua alia eſt, emendationem præcepit Arnaldus, Lect. Gr. p. 240. Nulli ante audita, ſed ineptiſſima, ad hunc locum effutiit Hœltzlinus. Illius notam non recudit Oxonienſis Magiſter; neſcio, pudore ne, an chartæ parſimonia. Si vetuit pudor, Arnaldi ſaltem meminiſſe decebat: ſi chartæ pepercit, quidni ſibi & nobis, qui pecuniis emuncti fuimus, ſumtus univerſos vitavit? Pœnitet me ſplendidarum illarum chartarum, quæ meliores in uſus reſervari poterant, quaſque jure epitheto illo notaverim, quo Catullus olim Voluſii Annales.

1266. καχλάζων. Sic quatuor Regii & Cæſ. Male vulgo καϛχλάζων. Vide ſupra ad 570. Pro ἔχον δ' ἐπ' — quatuor Regii minus bene dant ἔχων ἐπ' —

1270. Hic recte collocatus hic verſus. Omiſſus tamen eſt in E. Scilicet intellexit librarius eum ſemel tantum a Poëta adhiberi debuiſſe, & quum illum jam ſcripſiſſet poſt verſum 1145. eum hic repetere nolnit. Sed priori loco expungi debebat. Hic poſt mentionem ſacri Martis luci, in quo ſervabatur pretioſum illud vellus, ſponte naſcebatur occaſio, novam circumſtantiam addendi, vellus expanſum

esse super quercus ramis. At supra, ubi de ariete loquitur Argus, nulla loci injecta mentione, in quo adservabatur vellus, satis erat Minyis dixisse, fore ut ipsi illud conspicere possint.

1281. παρηγορίησιν. Sic codd. omnes, ut recte Stephanus edidit. Male in Florentina excusum παρηγορέησιν, quod imperite revocavit Batavus. Nam παρηγορέη non est vox Græca.

1282. ἐρύσσαι. Sic B. Cæs. recte. Vulgo ἐρύσαι.

1285. ἐελδομένοις ἐφαάνθη. Sic B. Cæs. Vulgo ἐελδομένοισι φαάνθη. Vide ad v. 135.

IN LIBRUM III. NOTÆ.

V. 5. Τῷ καί τοι. Sic Florent. editio & eodd. omnes. In ſolis B. & Cæſ. τῶ καί οἱ, ſed altera lectione vel ſuperſcripta, vel in margine adpoſita. Ex Aldina editione Batavus οἱ ſumſit, quod Stephanus merito reprobaverat. Ovidius de A. A. II. 15.

Nunc mihi, ſi quando, Puer & Cytherea, favete:
nunc Erato; nam tu nomen amoris habes.

15. ἦ μὲν γάρ. Sic Florent. editio, recte. Qnatuor Regii ἦ γὰρ ὅδ' — B. ἦ γὰρ ὅγ' — Peſſime Cæſ. ἦ γὰρ ὁ μὲν ὑπερφίαλος.

17. παρᾶσσον. Una voce habent A. B. E. Cæſ. Vide ad II. 961.

21. πολλάς. Sic quinque Regii. Mendoſe vulgo πολέας. De maſculino tantum adhibetur πολέες. Heſych. πολέας, πολλούς. Emendandus Callimachus H. in Dianam 42.

— — πολλὰς δ' ἐπελέξατο Νύμφας.

Similem in eodem Poëta mendam ſuſtulit Valckenarius, H. in Delum 28. ubi legebatur:

εἰ δὲ λίην πολέες σε περιτροχόωσιν ἀοιδαί.

Præſtantiſſimi Viri ingenioſam conjecturam recepi:

εἰ δ' ὀλιγηπελέες σε περιτροχόωσιν ἀοιδαί.

27. Αἰήτεω. Sic Cæſ. ut recte Hœltzlinus edidit. In A. B. E. Αἰήταο, ut in Florentina & Aldina. Male in Pariſina emendatum Αἰήτου. Confer II. 288.

28. Infinitivus θέλξαι non pendet ab εἰπεῖν, ſed a πί-

ϑηῖχι: ſin, ſolœca eſſet oratio, & legi oporteret ὀϊσλεύσαντ'. Male diſtinguitur vulgo poſt πίθηται.

29. ἐνεσίῃσιν. Sic quatuor Regii & Cæſ. Minus bene in B. ἐνεσίῃσιν. Vulgo barbare αἰνεσίῃσιν. Vide ad I. 7.

32. τοῖο βολάων. A. in textu, B. in margine, τοίων βουλίων. Manifeſto depravata lectio, unde aliæ ortæ corruptelæ, τοῖο βουλέων, τοίων βουλάων. Illud in D. hoc in E. repertum.

36. Quinque Regii ἀναλίξασαι ἐπὶ πὰρ μέγα.

37. ὅ ῥα τέ οἱ. Sic ſcriptum in E.

38. παρὰ Διός. Sic libri omnes, ſcripti, impreſſi. In Batava editione, operarum errore, παρά, quod iterum exhibet Oxonienſis.

39. αἰθούσῃ. Vide ſupra ad I. 789. Schol. Mſ. ΑΙΘΟΥΣΑΝ δὲ λέγει τὴν παρασλάδα. Scribendum προσλάδα.

42. ᾧ ἔνι. Tres Regii ᾗ ἔνι.

43. χάλκειν ἰτῇ. Sic A. D. E. recte. Vulgo χάλκεον.

45. λευκοῖσι. Sic bene E. Vulgo λευκοῖσιν. Ovidius, Amorum I, 5. 10.

Candida dividuâ colla tegente comâ.

48. εἶσω τέ σφ' ἐκάλει. Perperam quinque Regii εἴσω τάσδ' ἐκάλει.

52. Adumbratum hoc ex Homero, Ιλ. σ'. 385.

τίπτε, Θέτι ταναίπεπλε, ἐκάνεις ἡμέτερον δῶ,
αἰδοίη τε φίλη τε; πάρος γε μὲν οὔ τι θαμίζεις.

Confer Odyſſ. ε'. 87.

56. κερτομέεις. Gloſſa, εἰρωνεύῃ. Heſych. κερτομεῖ, χλευάζει, γελᾷ. Theocr. in Thyrſide 62. κοὔ τι τὺ κερτομέω.

58. Αἰσονίδης, οἵ τ' ἄλλοι. Vulgo ἠδ' ἄλλοι, mendoſe: articulum enim flagitat linguæ ratio. Emendaveram ἠδ' ὦλλοι. Poſtmodum in D. reperi οἱ δ' ἄλλοι, unde veram lectionem reſtitui, cujus veſtigia manifeſta non animadverteram ſervari in codice Guelferb. ubi οἰϑ' ἄλλοι.

61. εἴ κέν περ — ναυτίλληται. Vulgo εἰ καί περ, ſolœce. Cum εἰ καὶ ſcribere debuit Poëta ναυτίλλοιτο.

66. φίλατ' — De hujus verbi proſodia vide Clarkium ad Il. υ'. 304. Virgil. Æn. XI. 537.

— — Neque enim novus iſte Dianæ
Venit amor, ſubitaque animum dulcedine movit.

68. Homerus Odyſſ. ρ'. 485.

καί τε θεοὶ ξείνοισιν ἐοικότες ἀλλοδαποῖσι,
παντοῖοι τελέθοντες, ἐπισκοπέουσι πόλησς,
ἀνθρώπων ὕβριν τε καὶ εὐνομίην ἐφορῶντες.

73. Διὲκ προαλὲς φέρεν ὕδωρ. Id eſt, ἐξέφερε διὰ προαλὲς ὕδωρ. Perſpicue ſic, recte diſtinctis vocibus, ſcriptum in A. D. Uti jam ſcribendum monuerat Arnaldus Lect. Gr. p. 240. Gloſſa in A. προαλὲς, κατάφορον καὶ βοῶδες. Heſych. προαλὴς, προπετὴς, πρόχειρος. ubi hic locus ab erudito interprete emendatus & illuſtratus. Uno ductu olim verſus ſcribebantur indiſtinctis vocibus, quæ librariis medii ævi multorum cauſa fuit errorum. Eos corrigere debebat editorum ſolertia. H. Stephani acumen quidam fugere, hac de re conſulendi in Præfatione ad Argonauticorum editionem. De prava vocum diſtinctione vide obſervata ad II. 387. 626.

74. ἄλκιλον. D. ἄλικλον.

75. ὀπάσσοις. Sic ad linguæ normam jamdudum emendaveram, quod poſtmodum in D. reperi. Solœce vulgo ὀπάσσῃς. Vide notata ad Euripidis Hippol. 474.

76. Κύπριν δ' ἐνεσσαισίη λάβε μύθων. Certiſſima eſt Ruhnkenii emendatio, Epiſt. Crit. II. p. 60. Vulgo legitur Κύπριν δὲ νεσσαισίη, ex eodem corruptelæ fonte, quem mox indicavi, ob prave diſtinctas voces. Quod autem ſuſpicabatur Vir præſtantiſſimus ſcribi potuiſſe ἐνεσσαισίη λάβε θυμὸν, id librario, qui codicem E. deſcripſit, ſponte in

calamum venerat: non enim arbitror variam esse lectionem. Sic in eo codice scriptum: λάβε θυμύθων. Et mihi quidem illa lectio elegantior videtur, quam si prætulisset alius codex, lubens recepissem. Sic infra 284.

— — τὴν δ' ἀμφασίη λάβε θυμόν.

96. αὐτοῖσι τόξοισι. Sic tres Regii & Cæs. recte.

97. ἀμφαδίῃ. Vide ad II. 1020. Vulgo ἀμφαδίην.

101. μετέειπεν. Vulgo προσέειπεν. Vide ad I. 864.

106. ῥαδινῆς. Glossa τρυφερῆς: Hesychio ἀπαλῆς. Theocritus in Ptolemæi Encomio 36.

τᾷ μὲν Κύπρον ἔχοισα Διώνας πότνια κώρα
κόλπον ἐς εὐώδη ΡΑΔΙΝΑΣ ἐσεμάξαλο χεῖρας.

109. μηδ' ἐρίδηνεν. Sic quinque Regii. Barbare vulgo ἐρίδηνε. Simili menda infra 513. πάσηνε.

110. μεταλήξει. Sic scriptum in E. Vulgo μεταλλήξει.

112. ἠδὲ καὶ — Sic quatuor Regii. Vulgo ἢ δὲ καὶ — Vide ad I. 1145.

117. Venusta imago Cupidinis & Ganymedis talis ludentium forte e celebri signo sumta, quod finxerat olim Polycletus. De eo Plinius sculptoris illius opera recensens, L. XXXIV. cap. 19. "Duosque pueros, item talis nudos „ludentes, qui vocantur Astragalizontes: & sunt in Titi „Imperatoris atrio, quo opere nullum absolutius plerique „judicant." Cupidines talis ludentes memorat Asclepiades in Epigramm.

ἦν γὰρ ἐγώ τι πάθω, τί ποιήσετε; δῆλον, Ἐρωῖες·
ὡς τοπάρος, παίξεσθ' ἄφρονες ἀστραγάλοις.

119. ᾧ ἐπὶ μαζῷ. Sic D. optime. Vulgo ὑπὸ, male, quum illa præpositio v. seq. recurrat verbo juncta, ὑποέσχανε. Confer IV. 1734.

120. ἀγοστόν. Sic perspicue quatuor Regii. In solo

B. ἀγοσίῳ, sed ultimæ literæ superscripta emendatio ον, id est, ἀγοσίον. Cæs. ἀγοσίων, festinantis aut oscitantis librarii culpâ ω pro ο scripto. Ordo est: καὶ μὲν ἤδη ὁ μάργος Ερως ὑποίσχανε ᾧ ἐπὶ μαζῷ πάμπαν ἐνίπλεον ἀγοσίον λαιῆς χειρός. Quum vulgo legeretur ἀγοσίῳ, sine sensu, deficiente substantivo, ad quod πάμπαν ἐνίπλεον referri posset, emendabat summus Hemsterhusius ad Lucianum T. I. p. 211. κόλπον ἐνίπλεον; rite quidem procedente sic phrasi: sed si nudi erant pueri, unde iste Cupidinis sinus, quave ratione hic κόλπον locum habebit? Doctissimorum virorum conjecturis longe meliora & certiora plerumque dant codices, quorum quam maximum numerum consuluisse neminem unquam pœnitebit.

122. χροιῇ. Tres Regii & Cæs. χροιῆς.

129 ἐπιμειδιάσας. Tres Regii minus bene ἐπιμειδιάεις.

130. νῆϊν ἑόντα. Pendent hi accusativi ab ἤπαφες, quod distinctio ostendit.

147. ἔχετ'. Sic omnino legendum. Solœce vulgo ἔχειν — ἔχετο τοῦ χιτῶνος τῆς θεᾶς.

149. ἐπειρύσσασα. Sic ob metrum scribendum. Vulgo ἐπειρύσασα.

150. κύσσε. Sic Cæs. & B. recte. Vulgo κῦσε. Vide ad I. 1238.

151. ἠδ' ἐμὸν αὐτῆς. Male in E. ἐμοῦ.

152. ἦ μέν σοι. Sic quatuor Regii. Vulgo τοι. Confer I. 416.

156. χρυσέῃ. Sic A. B. E. Perperam vulgo χρυσῇ. Illud in Florent. excudi debuit, in qua ΧΡΥΣΕΗι. Vide ad I. 1207. In D. χρυσέην.

160. αἰθερίας. Quinque Regii αἰθερινάς.

16[illegible]. ἐρεύθεται. Sic D. uti, præter H. Stephanum, legendum esse monuerat Arnaldus, Animadv. p. 76.

164. ἄλλοτε

164. ἄλλοτε γαῖα. Sic quinque Regii, ut legendum esse suapte manifestum est, quum sequatur ἄλλοτε δ' αὖτε.

166. ἀν' αἰθέρα πολλὸν ἰόντι. Sic optime A. E. In Cæs. & in B. D. ἀν' αἰθέρι. *Cupidini ἀν' αἰθέρα πολλὸν ἰόντι, immensum aëra trananti, apparebant modo culta arva, urbes, fluvii, modo montes, terramque cingens pontus.* Absurdam vulgarium librorum lectionem eleganter & perspicuo sensu reddidit Magister noster: *circaque pontus per æthera longe ambientem.*

167. ἐῆς. Perperam D. ἑοῖς. E. ἑῇς.

170. ἠρέμας. Sic B. Cæs. Vide quæ nuper animadverti ad Euripidis Hippol. 1368.

188. Euripides Phœnissis 526.

— — πᾶν γὰρ ἐξαίρει λόγος,
ὃ καὶ σίδηρος πολεμίων δράσειεν ἄν.

Thrasonem sapienti hoc consilio ignaviam suam dissimulantem facete inducit Terentius, Eunucho:

— — — — — Mane.
omnia prius experiri, quam armis, sapientem decet.
Qui scis, an, quæ jubeam, sine vi faciat?

190. Vulgo legitur:

— ὅδε καί ποτ' ἀμύμονα Φρίξον ἔδεκτο
μητρυιῆς φεύγοντα δόλον, παλιός τε θυηλάς.
πάντες ἐπεὶ πάντη, καὶ ὅτις —

Lectionem quam amplexi sumus, altera multo meliorem, dant codd. A. C. D. Eam etiam in B. exhibet margo. Sensus est: ὁ δὲ μῦθος καί ποτ' ἔπεισε Φρίξον δέχθαι.

194. ἐπήνησαν. Sic B. D. Cæs. Vulgo ἐπήνεσσαν.

195. πασσυδίην. Sic procul dubio scripsit Poëta, ad vitandum hiatum. Ut ἀμφαδίην & ἀμφαδίη; sic πασσυδίην, πασσυδίη. Auctor Etymol. M. p. 650. in fine. πασσυδίη, ἐπίρρημά ἐστιν ἀθροίσεως, παμπληθεί· ἔστι δὲ καὶ ΠΑΝΣΥ-

ΔΙΗΝ μετὰ τοῦ ν, παντὶ τῷ πλήθει, πανσῥατιᾷ. παῥὰ τὸ ὁμοῦ τάττεσθαι καὶ σεύεσθαι, ἤγουν ὁρμᾷν καὶ ἑπακολουθεῖν. Apud Aratum Phæn. 714. ubi vulgo legitur:

σὺν τῷ πανσυδίῃ ἀνελίσσεται —

Regius cod. multo melius habet πανσυδίην.

193. ἄφαρ δ' ἅρα νηὸς — ἐξαπέβησαν. Sic optime quatuor Regii: sic etiam B. a prima manu, superscripta vulgata lectione ἀνὰ — Præpositio illa ἀνὰ locum hîc habere non potest.

201. πρόμαλοι. Mendose vulgo πρόμαδοι. Hesych. πρόμαλος, μυρίκη, ἢ ἄγνος. ubi vide interpretem. Nicænetus in Epigr.

ἀρκεῖ μοι κοίτη μὲν ὑπὸ πλευρῇσι χαμεύνη·
ἐσγὺς γὰρ προμάλου δέμνιον ἐνδαπίης,
καὶ λύγος, ἀρχαῖον Καρῶν σέλφος. —

ἐκπεφύασι. In D. ἐμπεφύασι.

206. Ælianus V. H. Lib. IV. Cap. I. Κόλχοι δὲ τοὺς νεκροὺς ἐν βύρσαις θάπτουσι, καὶ καταῤῥάψαντες, ἐκ τῶν δένδρων ἐξαρτῶσι. Ad quem locum vide interpretes.

208. ἐπεὶ χθονὶ ταρχύουσι. Sic quinque Regii optime. Vulgo, sine ratiocinationis nexu, ἐπὶ χθονί.

209. ἦ γάρ τε δίκη. Sic omnino legendum. Vulgo ἦ γάρ κε.

210. νισσομένοις. Sic A. B. D. Cæl. Male in E. νισσομένοισι. Vulgo νεισομένοις. Ex Homero hoc sumtum, Odyss. ν'. 14.

καὶ τότ' Ὀδυσσεὺς ὦρτο πόλινδ' ἴμεν· ἀμφὶ δ' Ἀθήνη
πολλὴν ἠέρα χεῦε, φίλα φρονέουσ' Ὀδυσῆϊ,
μή τις Φαιήκων μεγαθύμων ἀντιβολήσας
κερτομέοι τ' ἐπέεσσι, καὶ ἐξερέοιθ', ὅτις εἴη.

Virgil. Æn. I. 411.

At Venus obscuro gradientes aëre sepsit,
& multo nebulæ circum dea fudit amictu;

cernere ne quis eos, neu quis contingere poſſet,
molirive moram, aut veniendi poſcere cauſſas.

214. ἀπεσκέδασε νέφος. Sic bene editiones Florent. & Aldi. In Pariſina, quam aliæ ſecutæ ſunt, ἀπεσκέδασεν.

217. θριξκός. Sic bene Cæſ. forma in Homero recepta. Regii, ut vulgares libri, θριγκός.

218. χαλκείῃσιν. Sic quatuor Regii. Vulgo χαλκείαισιν.

225. προφέεσκε. Sic bene edidit Aldus, quam lectionem ſolus Cæſ. exhibet. In A. B. C. προέεσκε, quod habet Florentina: in D. προέηκε. In E. προχέεσκε. Librarios turbavit minus obvius uſus verbi ῥέω activo ſignificantis. Euripides, Hecuba 527.

— πλῆρες δ' ἐν χεροῖν λαβὼν δέπας
πάγχρυσον, ἔβρει χειρὶ παῖς Ἀχιλλέως
χοὰς θανόντι πατρί. —

Idem obſervari potuit ad II. 779. ubi activum χυσάοντα mutarunt librarii in χυσάοντας neutrum. Sic verbum ἐπαίσσω activa ſignificatione adhibuit Poëta I. 1254. ubi ſinceram eſſe librorum omnium lectionem arbitror. Infra 273. τοὶ δὲ λοετρὰ πυρὶ ξέον. Ibi tranſitivam ſignificationem habet verbum ξέω, quæ Lexicographis obſervata non fuit.

ποτὶ, id eſt, πρός. Sic codd. C. D. E. In A. conjunctim ποτιδυομένῃσι. Male vulgo τὸ μέν ποθι. Hic autem ob metrum ſcribendum δυνομένῃσι, ut I. 925. ſcriptum oportuit δυνομένου. Nam δύω primam, ni fallor, ubique corripit, quæ in δύνω producitur. Formas illas a librariis perfæpe commutatas fuiſſe, aliunde mihi conſtat.

234. κεκμηότα. Sic codd. ſex. Vulgo κεκμηκότα. Vide Cl. Erneſti ad Callimachi H. in Dianam 177.

235. μέσσαυλος. A Poëtæ mente aliena ſunt, quæ ad hanc vocem in ſcholiis leguntur. τὸ μέσον τῆς αὐλῆς, ὅπου τῶν βοῶν αἱ στάσεις. Congruit hæc expoſitio locis Homeri-

εἰς. ubi vox illa occurrit. Vere Euſtathius p. 862. l. 17. παρὰ δὲ τῷ ποιητῇ μέσαυλος ἐπὶ ἀγροικικῆς λέγεται κατοικίας, ἤτοι ἐσαύλεως, ἢ μάνδρας. Nihil aliud Homero ſignificat μέσαυλος. Quod autem apud Sholiaſtem ſequitur: μέσαυλον δὲ οἱ Ἀτθικοὶ τὴν Φέρουσαν εἴς τε τὴν ἀνδρωνῖτιν καὶ γυναικωνῖτιν: id ad hujus loci illuſtrationem non magis facit. μέσαυλος Apollonio nihil aliud eſt quam αὐλή, ſeu ἡ περιοχή, τὸ χώρημα τῆς αὐλῆς, ut idem Euſtathius exponit p. 883. l. 44.

239. τῶν ἤτοι ἄλλῳ μέν. Vulgo ἄλλον. Illud habet E. in contextu: & A. in margine. Sic verſu abhinc ſecundo, ἄλλῳ δ' Ἄψυρτος.

243. Εἰδυῖαν. Sic codd. B. D. E. ſcholia Mſ. recte. Vulgo, contra metri legem Ἰδυῖαν, ut ſcriptum in C. & a prima manu in A. ſed altera lectio ſuperſcripta.

253. σφέας. Pronomen iſtud ad Jaſonem & comites refertur, ſed maxime ad Phrixi filios, quos in Græciam profectos, quum Medea reduces inopinato videret, præ admiratione & gaudio exclamavit, ἀνίαχεν.

254. Virgil. Æn. IX. 476.

Excuſſi manibus radii, revolutaque penſa.

256. ἡ δ' ἅμα τῇσιν, *ut Medea & ancillæ*; ſic A. B. C. E. recte. In D. τοῖσιν. Sed jam ad I. 549. obſervavi in eo codice η ſæpiſſime in οι mutatum fuiſſe, quod & in ceteris quandoque factum. In E. ſupra v. 215. προμολοῖσι ſcriptum pro προμολῇσι: quod e prava medii ævi pronunciatione ortum.

262. δειλὴ ἐγών. Vulgo ἐγώ. Illud ſemper adhibet Noſter, ad vitandum hiatum, ſequente vocali.

263. ἰφθιμοσύνῃσιν ἔλεσθε. Vulgata lectio hujus loci ſic ſe habet:

— — οἷον πόθον Ἑλλάδος ἐξ ποθὲν ἄτης

λευγαλέης Φρίξοιο ἰφημοσύνησι νίεσθαι
πατρός. —

Iſta, Hœltzlinis & Shawiis facile intellecta, ne Sibylla quidem interpretaretur. Aliquantulo minus depravata eſt lectio Florent. editionis & codicis D. νίεσθε. Addita, quæ exciderat, litera, Poëtæ manum & ſenſum reſtitui. αἰρεῖ με πόθος, αἰρεῦμαι πόθον, græca ſunt ubivis obvia.

269. Εἰδυῖα. Sic quinque Regii. Vide ad 243.

271. ἀμφιπέντοντο. Sic quatuor Regii. Vulgo ἀμφεπέντοντο.

273. Ἶξεν. Sic ſcriptum in B. D. Cæſ. ut Stephanus edidit. In Aldina Ἷξεν. A. E. ut Florentina Ἧξεν.

276 τετριχώς. Neſcio an melius legeretur τετριγώς — οἷόν τε. In D. οἷός τε.

273. ὑπὸ φλιὴν προδόμου ἐνὶ τόξα τανύσσας. Primo φλιὴν dant quatuor Regii & Cæſ. ut recte in Pariſina & in Stephani editione legitur. Mendoſiſſime in Florentina φλοιόν: in Aldina φλοιὴν, quod & in D. reperi. Hoc ex prava pronunciatione ortum: vide ad I. 115. Significatione vocis φλιὴ nihil notius. Gloſſa φλιὴ, τὸ πλάγιον τῆς θύρας, ἢ ὁ παρασλάτης. Theocritus in Amatore 18.

ἀλλ' ἐνθὼν ἴκλαιε ποτὶ σφιγγοῖσι μελάθροις
καὶ κύσε τὰν φλιάν.

& in Pharmaceutria 60.

— — — τὰ θρόνα ταῦθ' ὑπόμαξον
τᾶς τήνω φλιᾶς.

Bonam lectionem Batavus ſolide repudiavit, & φλοιὴν, vocem nihili, revocavit. Secundo legitur vulgo προδόμῳ ἔνι. Melius D. προδόμου ἐνὶ — ordo eſt: ὦκα δ' ἐντανύσας τόξα ὑπὸ φλιὴν προδόμου.

279. Homerus Il. δ'. 116.

— — — — ἐκ δ' ἵλετ' ἰὸν
ἀβλῆτα, πτερόεντα, μελαινάων ἕρμ' ὀδυνάων.

283. Virgil. Æn. IX. 622.

-- -- -- nervoque obverſus equino
intendit telum, diverſaque brachia ducens --

286. Virgil. Æn. IV. 2.

Volnus alit venis, & cæco carpitur igni.

287. *φλογὶ εἴκελον.* In ſex codicibus repertum *φλογὶ*, pro quo vulgo legitur *πυρί.* Tum codices, ut editiones primariæ, habent *ἴκελον*, quod Pariſina recte in *εἴκελον* mutavit. Homerus Ιλ. ν'. 330.

οἱ δ' ὡς Ἰδομενῆα ἴδον, φλογὶ εἴκελον ἀλκήν.

ἴκελος primam ſemper corripit, & ſpiritu leni effertur.

288. *βάλλεν ἐπ' Αἰσονίδην.* Sic recte D. uti poſt Stephanum denuo legendum eſſe conjecerat Arnaldus, Lect. Gr. p. 241. Mendoſe vulgo *ὑπ' Αἰσ* --

290. *μνῆσιν ἔχε.* Inconcinne vulgo *ἔχεν.* Illud habet D. Tum *γλυκερῇ ἀνίῃ* in tertio caſu exhibent A. E. ut legi volebat Stephanus.

291. *περὶ κάρφεα χεύατο.* Optime in E. ſcriptum *περί.* Mendoſe vulgo *πυρὶ*, quod habet A. a prima manu, ſed ſuperſcripta melior lectio *περί.* Ordo eſt: *ὡς δὲ γυνὴ περιχεύατο κάρφεα μαλερῷ δαλῷ.* Vitium ſenſit Hœltzlinus. Male in D. E. *χεύετο.*

295. *δαλοῦ ἀνερχόμενον.* Vulgo *ἀνεγρόμενον*, quod, tum ratione ſignificationis, tum ob præcedens in ſuperiori verſu *ἐγρόμενον*, a Poëta non eſſe, nemo non ſentit qui palatum habeat. Conjeceram olim *ἀνορνύμενον*: poſtmodo in D. reperi *ἀνερθόμενον*, unde facile veram lectionem erui.

300. *ἐφαιδρύναντο.* Sic A. E. recte. Vulgo *ἐφαιδρύνοντο.* In D. *ἐποτρύναντο.*

307. *σωομένους.* Sic recte Florentina editio. Cæſ. ut Aldina *σωομένοις.* Illud merito prætulit Stephanus: activum eſt enim verbum *ἰνίκλᾶν* ſignificans *ἐμπαροδίζειν.* In Re-

giis σευομένοις e gloſſemate. Heſych. σώοντο, ὠρμῶντο, ἤρχοντο. Ubi vide interpretes. In D. hîc & v. 310. perperam ἐμοῖο pro ἐμεῖο.

316. ὅπωπη τε γλαφυρῆς. Sic recte B. C. In tribus aliis Regiis ὅπη τε. In Cæſ. ὁπωπότε γλαφυρῆς. Vulgo ὁπωπότε καί.

318. ὑποδείσας. Perperam vulgo ὑποδδείσας. Vide Erneſtium ad Homerum, cum alibi, tum ad Ιλ. ψ'. 417. In E. ſcriptum a prima manu ὑποδείσας, altero δ' poſtmodum inter lineas addito.

325. οὐδ' ἔτι. Sic A. E. recte. Vulgo οὐδέ τι.

332. ἦν ἐθέλῃς. Sic quatuor Regii & Cæſ. Solœce vulgo ἤν ἐθέλεις.

339. Αἰολιδέων. Sic B. & Cæſ. recte. A. D. E. Αἰολίδεω.

346. ἐρετμούς. Sic A. C. D. In E. a prima manu ἐρετμά: & ex emendatione ἐρετμούς. Vulgo ἐρετμοῖς.

347. εἴ τι φέριστον. Tres Regii οἵ τε φέριστοι.

348. Virgilius Æneidos initio:

— Multum ille & terris jactatus & alto.

349. εἴ οἱ ὀπάσσοις. Sic quatuor Regii. Vulgo ὀπάσσαις.

350. ὥς κεν ἅδῃ. Sic quatuor Regii & Cæſ. Vulgo ἄδοι.

351. βησόμενος. Sic bene Stephanus edidit. Codd. & veteres editiones βησάμενος — μέμονε. Sic C. ultima in cæſura producitur.

355. ἕκαστά κε μυθησαίμην. Sic ad linguæ normam ſcribendum. Vulgo γε. Vide ad I. 20. II. 1060. & alibi paſſim.

356. ὦλλοι. Male in D. ἄλλοι.

359. οὕτω κε γνωτός. Sic Cæſ. bene. Vulgo κεν.

360. νῖε. Sic quatuor Regii. Vulgo νῖες.

365. ὦλλοι. Male in E. ἄλλοι.

370. σφε. Sic codd. ſex. Solœce vulgo σφι. Vide ad I. 660. II. 1087.

371. ἵλαμψιν. Sic quinque Regii. Vulgo ἵλαμψαν.

375. ὁμαρτήσαντι ἰφ' Ελλάδα. Sic optime A. minime dubia & perſpicua ſcriptura. Sic etiam in E. a prima manu: emendator voci ὁμαρτήσαντι arcto in ſpatio ς addidit. Gloſſa ἀκολουθήσαντε, quod dualem firmat. Refertur autem iſte dualis ad δίφος & Φρίξον, quod librarii quum non intelligerent, pro lubitu mutarunt, & pulcherrimum ſenſum peſſumdederunt. Codices alii ὁμαρτήσαντες habent, quæ vulgata eſt lectio: B. paulo melius ὁμαρτήσανλας: plerique autem ἰφ' Ελλάδα, non, ut vulgo, ἀφ' Ελλάδος. Tum plerique etiam οὐκ ἐπὶ, non οὐδ' ἐπί. Ordo eſt: πρίν τινα ὑμῶν λευγαλέον δίφος καὶ λευγαλέον Φρίξον ἰδεῖν, αὐτίχ' ὁμαρτήσαντι ἰφ' Ελλάδα, ſenſu perſpicuo. Eſt autem formula iratis & minitabundis apta, hodieque vulgi ſermone ſatis trita. *Maturate fugam, ni quis veſtrum vellus & Phrixum in Græciam repertare velit, quæ nunquam vidiſſe optaverit.* Scilicet his verbis ſignificat Æetes, eos, ni propere abeant, ſubito iiſdem ſuppliciis plectum iri, quæ mox dicit ſe de illis ſtatim ſumturum fuiſſe, ni hoſpitali menſa fuiſſent a ſe excepti: & ſic exſectis linguis & amputatis manibus vellus in Græciam, & Phrixum reportaſſent ſatis triſtificum. ἰδεῖν iſto ſenſu ſæpe uſurpant Græci poetæ. Pentheus famulis mandans ut perſonatum Bacchum comprehendant, apud Euripidem Bac. 351.

κἄνπερ λάθητε, δέσμιον πορεύσατε
δεῦρ' αὐτόν, ὡς ἂν λευσίμου δίκης τυχὼν
θάνῃ, πικρὰν βάκχευσιν ἐν Θήβαις ἰδών.

Aliter de hoc loco ſentiebant primarii viri: ſed vide quantum excellentiſſimorum ingeniorum conjecturis præſtent boni codices.

386. Virgil. Æn. I. 527.

Non nos aut ferro Lybicos populare Penates
venimus,

venimus, aut raptas ad litora vertere prædas.

Eadem eſt Jaſonis ad Æetem in Orphicis oratio, v. 827.

οὔτε νυ λῃϊστῆρες ἱκάνομεν, οὔτε τιν' ἄλλην
γαῖαν ἐπισπερχθέντες, ἐγείρομεν ὕβριος αἴσῃ
ἔργ' ἄδικ' ἀνθρώποισιν, ἃ δὴ πολέες μεμάασι
τετληότες ἐν βιοτῇ πέρδους ἕνεκεν σφετέροιο.

388. Homerus Odyſſ. ε'. 99.

Ζεὺς ἐμὲ νηώγει δεῦρ' ἐλθέμεν οὐκ ἐθελοντα.
τίς δ' ἂν ἑκὼν τοσσόνδε διαδρήμοι ἁλμυρὸν ὕδωρ
ἄσπετον;

396. ὑποσαίνων. Sic quatuor Regii & Cæſ. Vulgo ὑποσσαίνων.

397. ἐνὶ σθήθεσσι. Vulgo ἐσί. Illud præſtant tres Regii.

399. πειρήσατο βίης. In quinque Regiis βίην.

401. ἀγορεύοις. Sic recte B. Solœce vulgo ἀγορεύεις.

402. εἰ γὰρ — Sic recte in Pariſina & in Stephani editione. Juxta codices legebatur ante ἢ γάρ, quod abſque judicio revocavit Batavus.

404. αἴ κ' ἐθέλησθα. Sic optime ſcriptum in D. Mendoſe vulgo ἤν κ' ἐθελ — ἤν κε non magis græcum eſt quam ἢν ἂν, aut ἂν ἄν. Apud Aratum Phæn. 562. ubi recte editum,

— — τὰς δ' ἄν γε περισκέψαιο μάλιστα.

Regius codex habet τὰς δ' ἄν κε. Nihil frequentius illarum particularum commutatione.

408. τόν ῥ' αὐτὸς περίειμι χερῶν. Niſi nos monuiſſet Oxonienſis Magiſter, ſe nihil in textu mutaſſe, nec ullum ſcriptum codicem ſibi viſum fuiſſe, credere quis poſſet aut e ſummi Critici emendatione, aut e veteri libro lectionem eſſe, quam illius editio exhibet, ἐπείμι. Sed nihil aliud eſt quam typographicum erratum.

410. φυσιόωντι. Cæſ. & E. φυσιόωσι.

413. ὀλκοῖσι. Sic bene D. Idem & Cæſ perperam ἀλλῇ.

415. δαίζων. D. δαίξας.

419. ἐς βασιλῆος. Sic editiones Florent. & Stephani. Aldina εἰς, quod Batavus prætulit, licet minus poëticum, & ingrati hoc in loco ſoni. In B. D. ἐς reperi.

421. ἀνέρι εἴξαι. In A. B. ἀνδρὶ, quod bonum eſſe poſſit, ſcribendo ἐίξαι.

430. Vulgo legitur:

βίγιον ἀνθρώποισι κακῆς ἐπιδήσετ' ἀνάγκης.

hanc lectionem in ſolo codice E. reperi. Ceterorum nullus ἐπιδήσετ' oſtendit, quod manifeſto interpolatum eſt. A. B. C. ἐπαμείβετ'. D. ἐπαμοίβετ'. Cæſ. ἐπικείσετ', quod habet etiam A. in margine. Latentem in trium primorum codicum ſcriptura veram lectionem reſtitui. *Non enim alio magis horrendo commutabit homo duram neceſſitatem, quæ me huc adegit.* Id eſt: nihil mihi gravius accidere poterit ipſa neceſſitate, quæ me huc adegit.

443. Homerus Odyſſ. ζ'. 236.

ἕζετ' ἔπειτ', ἀπάνευθε κιὼν, ἐπὶ θῖνα θαλάσσης,
κάλλει καὶ χάρισι σὺν δὲ κούρη. θηεῖτο δὲ κούρη.

445. παρὰ λεπαρήν. Perperam in D. παραί.

450. νιάσιν. A. E. νίέσιν.

452. ὥρμαιν'. Sic codd. ſex. Vulgo ὅρμαιν'.

453. Virgil. Æn. IV. initio.

Multa viri virtus animo, multusque recurſat
gentis honos. Hærent infixi pectore vultus,
verbaque.

& v. 83.

-- Illum abſens abſentem auditque videtque.

454. φάρεσιν ἕσσο. Sic optime D. ut apud Homerum ſæpe. Ιλ. ψ'. 67.

-- -- καὶ τοῖα περὶ χροῒ εἵματα ἕσσο.

In A. C. E. εἶτο. Vulgo ἦσθο.

459. ἀμφ' αὐτῷ. Quinque Regii ἀμφ' αὐτόν.

464. Durum eſt ἔχει ἄχος. Scripſerat forte Poëta ἔλεν ἄχος. Nullam diverſitatem in codicibus reperi : proinde nihil mutavi.

470. οὔ οἱ. Sic bene excuſum in Florent. editione & in Aldina: nec aliter in quatuor Regiis & in Cæſ. ſcriptum. E Pariſina propagatum fuit οὔχ οἱ. Vide Orvillium, Criticæ Vanni p. 393.

471. ἐόλητο. In D. αἰόλητο, reclamante metro. Etymol. M. p. 351. extrema: ἐόλητο, ἐκεκίνητο, καὶ ἐτεταράχθο. γράφεται καὶ διὰ τῆς αι διφθόγγου. Vide Heſychium & interpretes in ἐόληται.

477. ἐμεῖο. Perperam in D. ἐμοῖο.

493. ἄντικρυς. Sic quatuor Regii, recte: vulgo ἀντικρύ. Etymol. M. p. 114. l. 27. ἄντικρυς, σημαίνει τὰ φανερῶς· ἀντικρὺ δὲ, τὸ ἐξεναντίας. Pro κεχόλωται perperam codd. aliquot κεχόλωτο. Tum vulgo legitur ἕκαστα γάρ. In notis ad Euripidis Medeam 122. jam obſervavi diſtinctas particulas γ' ἄρ' librariorum feſtinatione in unam γάρ ſæpe coaluiſſe. Denique οὔ νύ τι in quinque ad minimum codicibus ſcriptum, uti recte Stephanus edidit. Manifeſto vitioſam lectionem, quam metri lex repudiat, οὐ νύ τοι, ex antiquioribus editionibus ſtolidiſſime revocavit Batavus.

496. φυσιόωντε. Cæſ. φυσιόωντας.

498. ἐξ ὄφιος. Sic quatuor Regii. Vulgo ὄφεος.

500. τούς γε. Sic A. B. Cæſ. Vulgo τούσδε.

506. ὅ κ' ἔρξομεν. Sic quatuor Regii & Cæſ. Vulgo ὅ χ' ἔρξομεν.

511. Luxatus eſt hic verſus in primariis editionibus: εἰ δ' οὗτοι μάλα πάσχυ θυμὸς ἐῇ ἐπιπέποιθεν. Sic etiam ſcriptus eſt in A. E. niſi quod οὕτι pro οὗτοι habent. In B.

εἰ δ' οὗτοι μάλα παίχυ γε θυμὸς ἐῇ ἐπιπέποιθεν. In Parisina editione sic structus est versus: εἰ δ' οὗτοι μάλα παίχυ ἐῇ θυμὸς ἐπέποιθεν. Recte concinnatum versum, ut hic legitur, primùm reperio in editione Basileensi: sic quoque scriptus est in C. levi cum menda, πέπιθεν pro πέποιθεν. Corrupta est etiam lectio Cæs. codicis. E codice D. nihil enotavi, nec quid in eo legerim memini.

513. πάπλαινε. Barbare vulgo πάπληνε. Confer notata ad v. 109.

516. σπερχόμενος, *ira concitatus*. Vide Wesselingium ad Herodotum p. 387. 94.

524. ἔσσεσθαι ἐναίσιμον. Sic Regii quatuor optime, quæ lectio e Guelferb. codice jam innotuerat. Vulgo mendosissime ἔσσεσθ' ἐνναίσιμον. In Cæs. ἔσσεσθ' ἐναίσιμον. Nescio an ἐνναίσιμος alicubi reperiatur.

532. Virgil. Æn. IV. 489.

Sistere aquam fluviis, & vertere sidera retro.

543. ὦκα δὲ Μόψος. Sic quatuor Regii & Cæs. Vulgo εἶψα.

548. ἀθερίξειν. Tres Regii & Cæs. ἀθερίζειν.

552. ὥς γε. Vulgo ὡς δὲ nullo sensu.

553. ἀμύνειν. In D. ἀρήγειν.

555. ἐπήνησαν hic vulgo legitur, a quinque codd. firmatum. Solus D. ἐωήνεσσαν præfert, quod habent vulgares libri supra v. 194.

561. λεύσσοντες. Sic D. & Cæs. recte. In A. B. E. λεύσοντες. Vulgo λεύσαντες. Vide ad I. 1307.

562. ὔμμιν πολεμήϊα. Codices omnes πολεμήϊα: quinque Regii ὔμμιν præferunt. Vulgo ὔμμι πολεμήϊα.

567. ἀγόρευεν. Sic codd. omnes. Vulgo ἀγόρευσεν.

571. Vulgo legitur:

μηκέτι δηθὰ κρύπτεσθαι πλήσσοντας ἀϋτήν.

Elumbis, & omni pæne cæſura carens verſus, Aldo debetur. Codd. omnes & Florent. editio non δηθὰ, ſed δὴν exhibent. Veram & elegantem lectionem felici conjectura reſtituit Jo. Pierſonus.

578. Μινύαισι. Sic codd. ſex, ut recte Stephanus edidit. In Florent. editione Μινύεσσι, quod Batavus perperam revocavit & vano tuetur argumento. Probabiliora videri poſſint, quæ Reiskius Vir doctiſſimus, ad Theocriti XVI. 36. adnotavit. Sed ibi Σκοταίδεσσιν non minus mendoſum eſt quam hîc Μινύεσσιν. Apud Theocritum editiones aliquot Σκοταίδαισσιν habent: ſimili menda apud Noſtrum Pariſina editio, Μινύαισσι. Omnes iſtæ depravationes ex vitioſa pronunciatione ortæ, quæ vera eſt præſtantiſſimi Valckenarii obſervatio.

588. Ερμείην. Sic D. E. Vulgo Ερμείαν. Vide ad II. 1145.

594. νόσφι δὲ οἱ. Vulgo νόσφιν δ' οἱ. In E. νόσφι δ' οἱ.

595. κακαρέκλησιν. Sic ſcriptum in E.

601. πέμπειν. Sic A. B. Cæſ. ut recte Stephanus edidit. πέμπεν e Florentina perperam revocavit Batavus.

604. Φράσσωνται. Sic codices, & editiones Florent. Aldi, Pariſina, Stephani. E Baſileenſi Hœltzlinus Φράσσονται ſumſit.

605. πιφαύσκετο δημοτίοισι. In D. πιφάσκετο δημογέροντι. In nonnullis codicibus etiam πιφάσκετο, quæ vitioſa ſcriptura eſt. Vide Etymol. M. in πιφαύσκω, p. 673. Apud Aratum Phæn. 411. legitur vulgo:

— — — τὰ δ' ἄλλοθεν ἄλλα πιφάσκει.

ubi cod. Regius habet πιφαύσκει.

608. ὑπ' ἐκ κακότηλος. Sic quatuor Regii, optime. Vulgo ὑπὲρ κακότηλος.

613. μειλίξαιτο. Perperam vulgo, contra metri legem, μειλίσαιτο. In quatuor Regiis & Cæſ. μειλίσσαιτο, ſalvo

quidem metro, ſed forma pene barbara: characteriſtica futuri & aoriſti in hoc verbo eſt ξ. Supra 105.

πειρήσω, καί μιν μειλίξομαι —

I. 650.

ὅς ῥα τόθ' Ὑψιπύλην μειλίξατο δέχθαι ἰόντας.

621. τοῖό γ' ἔκητι. Sic D. bene, ut I. 334. & aliis in locis, quos notavimus. Vide infra ad 1060.

636. δειλὴ ἐγών, οἷον. Perperam in D. ἐγὼ, οἷον. Vide ad v. 262. Virgil. Æn. IV. 9.

— — Quæ me ſuſpenſam inſomnia terrent!

637. μὴ — τι φέρῃ. Sic recte editiones Pariſina & Stephani, codd. B. & Cæſ. In A. C. D. φέροι. In E. φέρει; ſed ſuperſcripta emendatio φέροι. E vitioſa pronunciatione ortæ illæ diverſitates. Perperam Batavus e primariis editionibus revocavit φέρει.

640. παρθενίη. Medeæ ſervanda erat virginitas, quia Hecates ſacerdotio fungebatur. Vide Spanhemium ad Callim. H. in Lav. Palladis 34.

645. θύρας, ut I. 786. Minus bene in tribus Regiis θύρην.

646. οἰέανος. Perperam quinque Regii ἠέανος. Vide doctiſſimum Muſgravium ad Euripidis Hecubam 933.

648. κατ' αὐτόθι. Male quinque Regii καὶ αὐτόθι. Sic II. 232. καὶ ἴσχει pro κατίσχει e Cæſ. obſervatum.

651. πηΰσιοι. In A. C. D. κηδόσυνοι.

652. ὅτ' ἰθύσειεν. Sic quinque Regii, perſpicue in hunc modum diſtinctis vocibus. Vulgo ὅτι θύσειεν, menda adeo manifeſta, ut ab editoribus ſublatam non fuiſſe ſatis mirari nequeam. ὅτ' eſt pro ὅτε. In illius voculæ ſcriptura & expoſitione alucinatus eſt Stephanus.

653. εἰργομένην. Sic bene quatuor e Regiis. Vulgo ἐργομένην.

657. ᾧ μιν ὄπασσαν ἀδελφεοί. Hæc eſt quinque Regiorum codicum lectio, vulgata concinnior, ᾧ μιν ἀδελφεοὶ ὤπασαν. Pro ἠδὲ mallem ἠέ. Superſtitibus enim parentibus, fratrum in ſorores nullum jus fuiſſe arbitror.

659. μυχῷ δ' ἀκέουσα θαάσσει. Perperam vulgo ἀχέουσα. Illud præferunt D. E. In poſtremo hoc codice majori III. libri parti additæ ſunt vocum interpretationes latinæ, ſingulis græcis inter lineas ſuperſcriptæ characteribus græcis admodum minutis. Tantæ non mihi viſæ ſunt, ut univerſis legendis oculorum aciem mihi obtunderem. Forte tamen non inutiles eſſent ad cognoſcendam linguæ latinæ pronunciationem, eo ſaltem ævo, quo eas Grammaticus utriuſque linguæ peritus ſcripſit. Specimina aliquot dabo: 468. φυγὼν μόρον, φούγιενς φάτουμ, *fugiens fatum.* 466. ἐρρέτω, πέρεατ, *pereat.* 498. δώσειν, δατούρουμ σε, *daturum ſe.* 635. φωνὴν, βότζεμ, *vocem.* 651. εἴσω τηὐσιοι, ἵντους βάνοι, *intus vani.* 704. ἐρινὺς, φούρια, *furia.* Quandoque interpretationes illæ dubias confirmant lectiones. Hic ad ἀκέουσα adpoſitum τάτζιλα, *tacita.* 663. ἐπισλοβέωσι, pro quo in D. ſcriptum ἐπισλοβέουσι, δεριδεαντ, *derideant.* Sed de his ſatis.

663. ἐπισλοβέωσι. Vide Etymol. M. p. 364. extrema. σλοβὸς, λοιδορία, ὄνειδος. Lycophron 395. e membranis Regiis:

κόκκυγα κομπάζοντα μαψαύρας σλοβούς.

672. δρύψε, ultima in cæſura producta. Sic C. D.

677. ἐκ πατρός. Sic codd. ſex. Vulgo παρὰ πατρός.

679. δώμαθ' ὅ γ' εἰσοράαν. Scilicet Phrixus, Chalciopes maritus. Mendoſe vulgo δῶμα τόδ' — Confer infra 775.

686. παροίτερω, *ulterius.* Nihil hîc variant codices. Melius, me judice, legeretur πειραιτέρω, ut II. 425.

687. ἐπικλονέεσκον. Sic D. Vulgo ἐπεκλονέεσκον. Illud ob euphoniam prætuli.

690. κατακνώσασα. Sic optime Cæſ. Vulgo κατακνώσουσα. Quatuor Regii κατακνώσσουσα. Thema eſt κνώσσω, fut. κνώσω. Hinc manifeſtum eſt male mutatum fuiſſe tempus ſequentis verbi: vulgo legitur λεύσω. A. D. Cæſ. habent λεύσσω. Repoſui λεῦσσον, quod cum participio aoriſti κατακνώσασα congruit.

692. υἱάσι. Sic B. D. Cæſ. ut ſupra 450. Vulgo υἱέσι.

707. περικάββαλεν. Sic bene A. B. D. E. ſine quibus etiam, flagitante ſententia, reponi debebat. Interpretatio τζιρκουμπόσουιτ, *circumpoſuit*. Chalciope ſororis genua amplexa, in illius ſinum caput demittit. Utriuſque verbi περίσχετο & περικάββαλεν ſubjectum eſt Chalciope.

715. ἥ θ' ὑπένερθε. Sic, præeunte Cl. Valckenario, Diatr. Eurip. p. 50. lego, invitis codicibus, qui vulgatum exhibent ἠδ' ὑπέν — Confer II. 259.

716. ἐμεῖο. Perperam D. E. ἐμοῖο.

721. ἐκ κείνου ὅδ' ἱκάνει. Sic quinque Regii. Vulgo ἐκ κείνοιο δ' ἱκάνει.

723. δόμων. Sic recte B. In C. δόμῳ. Vulgo δόμον.

725. καδδέ μιν. Sic codd. ſex, ut legendum eſſe viderat Stephanus. μιν & μὲν innumeris in locis commutata fuiſſe, obſervatum ſupra ad II. 1043. Sinceram hujus verſus ſcripturam diſcere poterat noviſſimus editor ex Orvillio, Animadv. in Charitonem p. 234.

730. εἴ τί γε σῆς ψυχῆς. Sic pravam vulgarium librorum lectionem emendo εἰ ἔτι. In A. D. E. ἠέ τι. Nec adverbium ἔτι, nec particula disjunctiva ἠὲ hic locum habet. ἢ & εἰ alibi jam commutata vidimus, ut ſupra 402. Vide ad 816.

732. αὐτὴ — κασιγνήτη — κούρη. Perperam vulgo illa nomina in quarto caſu leguntur. Confer IV. 368. B. genuinæ lectionis indicium dedit: in eo codice κούρη ſcriptum.

739. Hunc

739. Hunc verſum in nullo libro reperi: ſed cum e ſcholiis, ſuadente doctiſſimo Ruhnkenio, in textum revocavi. εἴσομαι autem in ſuperiori v. pro οἴσομαι repoſui, quod ille in οἴχομαι mutatum volebat. Heſych. εἴσομαι, εἰσελεύσομαι. Vide IV. 145.

741. τὴν δὲ μὲν αὖτις. Vulgo ſine ſenſu legitur τὴν δὲ μιν. Vide notata ad v. 725. Scribere etiam poterat Poëta τὴν δέ τοι αὖτις.

744. ἄγε νέφας. Sic bene A. D. E. Inconcinne vulgo ἄγεν.

748. ἐκάλυψ̃εν. Perperam D. E. ἐκάλυψεν. Hic v. ſeq. pro ἠχήεις habet ἠχείης. Confer notata ad I. 171. 717.

749. Varronis interpretationem hujus & ſeq. verſus ſervavit Seneca, Controv. XVI. Tomi III. p. 238.

Deſierant latrare canes, urbesque ſilebant:
omnia noctis erant placida compoſta quiete.

Noctis autem deſcriptionem ex hoc loco expreſſit Virgilius, Æn. IV. 522.

Nox erat, & placidum carpebant feſſa ſoporem
corpora per terras, ſilvæque & ſæva quierant
æquora: quum medio volvuntur ſidera lapſu,
quum tacet omnis ager: pecudes, pictæque volucres,
quæque tenent lacus liquidos, quæque aſpera dumis
rura tenent, ſomno poſitæ ſub nocte ſilenti
lenibant curas, & corda oblita laborum.
At non infelix animi Phœniſſa, neque unquam
ſolvitur in ſomnos, oculisve aut pectore noctem
accipit -- --

Inventorem Græcum, meo judicio, non adſecutus eſt imitator Romanus. Vim ſomni quanto melius exprimunt iſta Apollonii,

-- ⏑ -- ⏑ καί τινα παίδων

μητέρα τεθνειώτων ἀδινὸν περὶ κῶμ' ἐκάλυψεν.

quam Virgilii *pecudes*, frigidaque, licet verbis ornatiſſima, *volucrum* enumeratio!

750. Theocritus in Pharmacentria 38.

ἠνίδε σιγᾷ μὲν πόντος, σιγῶντι δ' ἀῆται·
ἀ δ' ἐμὰ οὐ σιγᾷ στέρνων ἔντοσθεν ἀνία.

754. *φθίσθαι.* Sic recte quinque Regii, ut editiones Pariſina & Stephani. Imperite Batavus e Florentina *φθεῖσθαι* revocavit. Nec hic ſolum pravam ſcripturam ſinceræ prætulit: itidem infra 767. *καταφθεῖσθαι*, & 778. *φθείσθω* probavit, nulla alia ratione inductus, quam ut a Stephano diſſentiret. Cæſ. *φθείσθαι* & *καταφθείσθαι* habet; ſed tertio in loco *φθίσθω*. Confer notata ad I. 53.

766. Comparationem hanc ex noſtro mutuatus eſt Virgilius, & ad Æneam diverſas animo volventem curas tranſtulit, Æn. VIII. 19.

-- -- Magno curarum fluctuat æſtu:
atque animum nunc huc celerem, nunc dividit illuc,
in partesque rapit varias, perque omnia verſat.
ſicut aquæ tremulum labris ubi lumen aënis
ſole repercuſſum, aut radiantis imagine lunæ,
omnia pervolitat late loca, jamque ſub auras
erigitur, ſummique ferit laquearia tecti.

765. *ἐνισχίμψωσιν.* Sic codd. ſex. Vulgo *ἐνισκήψωσιν.* In alio codice, teſte Valckenario ad Euripidis Hippol. 1303. legitur *ἐνιχρίμψωσιν.* Heſych. *ἐνισκίμψαντες*, *ἐνερείσαντες.* Vide ſupra 153. IV. 113.

767. *δωσέμεν.* In D. *δώσειν* e gloſſemate. Vulgaris forma poëticæ non uno in loco a librariis ſubſtituta, quod contigiſſe arbitror II. 1190. ubi legi vellem:

πρὶν καὶ πετρέων σχεδὸν ΕΛΘΕΜΕΝ --

767. *καταφθίσθαι.* Sic quinque Regii. Vide ad 754.

773. φλέγει. Activum pro passivo; qua de re aliquid observavi ad Euripidis Bacchas 1041. Æschylus S. Th. 435.

φλέγει δὲ λαμπὰς διὰ χερῶν ὡπλισμένη.

ubi itidem est pro φλέγεται, *ardet*.

778. φθίτθω. Sic codd. sex.

789. μελάθρου. Sic recte Cæs. In qninque Regiis μελάθρῳ. Vulgo μελάθρων.

794. ἄλλυδις ἄλλαι. Sic quatuor Regii & Cæs. Vulgo ἄλλη.

802. φωριαμόν. Glossa κιβώτιον: καλυπτὴν κίστην Sophocli, in Ριζοτόμων fragmento apud Macrobium, quod emendatum dedit Præstantissimus Valckenarius, Diatr. Eurip. p. 167.

805. ἀσλαγές. Male vulgo ἀσλεγές. Vide in hanc emendationem conspirantes doctos viros ad Hesychium in ἀσλεγές. Interpretatio in D. ἐντζεσσάντερ, *incessanter*.

807. ὅφρα πάσαιτο. Vulgo τόφρα. Illud præferunt Cæs. E. in contextu: A. in margine.

809. ἐξελάειν. Perperam C. D. ἐξελθεῖν.

816. εἰ ἑτεόν γε. Sic bene A. C. D. Vulgo ἤ. Vide notata ad 730.

818. Ηρης ἐννεσίῃσι. Sic codd. sex. Vulgo αἰνεσίῃσι. Vide ad I. 7. οὐδ' ἔτι. Hanc scripturam sententia flagitat, quod jamdudum observavit Valckenarius ad Ammonium p. 68. Vulgo οὐδέ τι: non aliter quidem distinctas voces in codicibus vidisse memini; sed interpretatio in E. ad nostram scripturam refertur, νὲκ ἄμωλους, *nec amplius*. Vide ad 325. In præc. v. ἀποκάτθετο præferunt A. B. Cæs. vulgo ἀπεκάτθεῖο.

826. μήδεα. Vulgo δήνεα. Illud præstant Cæs. & quatuor Regii. In E. scriptum νήδεα, manifesta menda, sed ut dubites, μήδεα ne, an δήνεα ob oculos habuerit librarius.

833. ἀρηρέμενον. In A. C. E. ἀρηρημένον. Vulgo ἀρηρέμενον. Vide ad I. 787.

835. ἀργυφέην. Sic codd. ſex & Florent. editio. Gloſſa in A. λευκήν. Interpretatio in E. κάνδιδαμ, *candidam*. Sincera lectio reponi poterat e IV. 474.

840. ποφσαίνουσαι. Vulgo ποφσύνουσαι. Probatior eſt altera forma, quæ in re ſimili Poëtæ placuit IV. 1107. 1119.

845. ὅ ῥά τε. Sic ſcriptum in E. Vulgata ſcriptura ὅῤῥα non magis probanda eſt quam ea, quam codices aliquot exhibent v. 848. αὖτε ῥ' ἐκλός.

846. εἴ κ' ἐννυχίοις τις ἀρεσσάμενος. Mendoſa librorum omnium lectio; ἐννυχίοισιν ἀρεσσάμενος.

847. Δαίραν. Male Cæſ. & tres Regii κούρην, e gloſſemate. Δαίρα nomen eſt Proſerpinæ, quæ etiam κόρη appellata. Mox Cæſ. & duo Regii pro δέμας habent μένος.

856. κανλοῖσι. Sic A. D. E.

859. Κασσίη ἐνὶ κόχλῳ. Hæc obtinet ſcriptura in A. E. ideo probanda, quod ſic numeroſior eſt verſus. Vulgo Κασσίη ἐν κόχλῳ. Mediam ſæpius producit Κάσσιος in Dionyſii Periegeſi. Vide 21. 53. 696. 706. 719. 738.

861. ἀϝκαλέσασα. Quatuor Regii ἐϝκαλέσασα. Frequens in horum compoſitorum permutatione librariorum lapſus. Vide ad I. 1125.

862. χθονίην, ἐνέροισιν ἄνασσαν. Male in E. χθονίοις ἐνέροισιν. Dativus ἐνέροισιν hic pro genitivo poſitus, de quo ſchemate vide notata ad Euripidis Phœn. 85.

863. σὺν ὀρφνείοισι φάρεσσι. Sic B. Vulgo ὀρφνείοις φαρέεσσι.

866. ἀλύων. Male in D. ἀχεύων.

867. τό ῥ' ἤγ' — Minus bene A. B. E. τόῤῥ' ἤγ', ut Florent. editio. In D. τῷ ῥ' ἤγ' — τὸ refertur ad φάρμακον, v. 845. ut τό γ', v. 851. Perperam Aldus edidit τόν

ῥ' ἤγ', manifesta menda, quæ per ceteras deinceps editiones propagata fuit. Pro ἐξανελοῦσα perperam in D. ἐξχνιοῦσα.

868. ἔερτο. Perperam quatuor Regii ἄωρτο.

873. πείρινθος. Glossa πείρινς, τὸ ἐπάνω τῆς ἀμάξης, εἰς ὃ ἐντίθεται τὸ κομιζόμενον. Vide de hac voce Eustathium ad Ιλ. ω'. 190. p. 1344. & ad Odyss. ο'. 131. p. 1777.

876. Παρθενίοιο. Fluvius est Paphlagoniæ, de quo II. 936.

877. Αμνισοῖο. Sic Cæs. & tres Regii. Minus bene in D. E. Αμνισσοῖο. Perperam vulgo Αμνησοῖο. Homerus Odyss. τ'. 188.

σῆσε δ' ἐν Αμνισῷ, ὅθι τε σπέος Εἰλειθυίης.

Callimachus H. in Dianam 15.

δὸς δ' ἐμοὶ ἀμφιπόλους, Αμνιτίδας εἴκοσι Νύμφας.

ad quem locum videndus Spanhemius.

879. διεξελάσησι. Subjunctivus pro indicativo. Schema hoc Ιθύκειον vocant Grammatici.

881. τῇ δ' ἅμα Νύμφαι ἕπονται ἀμοβοάδες. Virgil. Æn. I. 499.

— — — — quam mille secutæ
hinc atque hinc glomerantur Oreades.

882. Αμνισίδος. Sic codd. omnes.

884. ὑποτρομέοντες. Vix notatu digna est prava codicum aliquot scriptura ὑποτροπέοντες.

886. ἀλευόμενοι. Hanc scripturam flagitat temporum ratio. Vulgo ἀλευάμενοι.

887. πόλιος. In E. πόλησς, errore librarii, cujus forte memoriæ obversabatur versus libri I. 317.

895. ἀγέροντο. Sic legendum esse vel cœcus viderit. Vulgo ἀγέρονται. Terminationes illæ librariorum erroribus obnoxiæ. Vide ad I. 122.

899. ἀπονισόμεθ'. Sic bene D. Vulgo ἀπονεισόμεθ'. Vide ad I. 53.

900. *καὶ δέ κε σύν.* Perperam D. E. omissa potentiali particula, quam abesse non patiuntur sensus & linguæ ratio, *καὶ δὴ σύν.*

901. *συναρέσσετε.* Confer IV. 373. unde liquet sollicitandam non esse hanc lectionem, nec præter codicum fidem reponi oportere *συναρήξετε.*

906. *ῥύσασθαι.* In D. *λύσασθαι.*

909. *μετὰ σφίσιν.* Vulgo *κατὰ σφίσιν.* Illud flagitat Græci sermonis ratio, quod vere monuit H. Stephanus. — *εἴ κεν ὀπάσσοι.* Sic bene D. Vulgo *ὀπάσσῃ.*

911. *πέλεσθ' ἐμοί.* Vulgo *πέλεσθέ μοι.* Illam scripturam præferunt quatuor Regii.

912. *ἀπὸ μοῦνον.* Sic codd. mei omnes. Librarii errore in Guelferb. *ἀπὸ νόσφιν*, quod Jo. Piersono elegantius visum non fuisset, si animadvertisset easdem voces supra, uno tantum interjecto versu, extare.

916. *ἅμα δέ.* Sic codd. sex. Vulgo *μετὰ δέ.*

935. *ἔπωνται.* Perperam Cæs. C. D. E. *ἕπονται.*

938. *ἀτεμβομένη.* Glossa *μεμφομένη.* II. 56.

— — *ἵνα μή μοι ἀτέμβηαι μετόπισθεν.*

ad quem locum Scholiastes hæc tradit: *τὸ δὲ* ΑΤΕΜΒΕΣΘΑΙ *οἱ μὲν παλαιοὶ ἐπὶ τοῦ σλερίσκεσθαι ἔστλον· οἱ δὲ νεώτεροι ἐπὶ τοῦ μέμφεσθαι, ὡς ἐνταῦθα.*

945. *ἀπεσσόμεθ'.* Perperam quatuor Regii *ἐπεσσόμεθ'.*

949. *μελπομένης περ ὅμως.* Sic quatuor Regii. Vulgo *ὁμῶς.*

950. *ἐφήνδανον.* Sic bene quatuor Regii. Vulgo *ἐφήνδανεν.*

951. *μεταλήγεσκεν.* Sic etiam vulgares libri. Vide ad I. 1133. 1271. & Ernestium ad Ιλ. ρ'. 599.

953. *παπλαίνεσκε.* Sic omnino legendum, ut constet temporum ratio. Male in tribus Regiis *παπλήνεσκε.* Vitium lectionis e prava pronunciatione ortum. Vide supra ad 513. Mox pro *παρακλίνουσα* E. *παρεκλίνουσα.*

954. δοῦπον ἢ ποδὸς, ἢ ἀνέμοιο. Sophocles Acrisio apud Stobæum, Floril. Grotii p. 51.

ἅπαντα γάρ τοι τῷ φοβουμένῳ ψοφεῖ.

Virgil. Æn. II. 728.

Nunc omnes terrent auræ: sonus excitat omnis
suspensum.

957. Fundus comparationis ex Homero petitus Ιλ. ε'. 5. quem Virgilius Æn. VIII. 589. imitatus est. Sed aliorsum transtulit noster.

δαΐζε δ' ἐν κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος ἀκάμαντον πῦρ,
ἀστὴρ ὀπωρινῷ ἐναλίγκιον, ὅστε μάλιστα
λαμπρὸν παμφαίνῃσι λελουμένος Ὠκεανοῖο.

Qualis ubi Oceani perfusus Lucifer unda,
quem Venus ante alios astrorum diligit ignes,
extulit os sacrum cœlo, tenebrasque resolvit.

960. ἐπήλυθεν. Perperam quinque Regii ἐπήλυθεν.

962. Homerus Ιλ. κ'. 93.

— — — — οὐδ' ἐμοὶ ἧτορ
ἔμπεδον, ἀλλ' ἀλαλύκημαι· καρδίη δ' ἐμοὶ ἔξω
στηθέων ἐκθρώσκει, τρομέει δ' ὑπὸ φαίδιμα γυῖα.

970. ὑπὸ ῥινῆς. Sic A. E. Cæs. recte. Confer notata ad II. 1229.

972. φθέγξασθαι. Aoristum hîc agnoscunt codd. omnes. Vide quæ notavimus ad Æschyli Pers. 738. & Miscell. Obs. Nov. III. 1. ad Xenophontis Ephesii verba, ὑπισχνούμενος τὰ καθ' αὑτὸν διηγήσασθαι.

974. ὑποσαίναν. Sic quatuor Regii & Cæs.

976. οὔ τι ἐγών. Sic A. E. bene. Vulgo οὔ τοι.

977. ἐνιναιετάασκον. Utrum sic conjunctim, ut in A. & B. an divisim, ut vulgo, scribatur, nihil aut parum interest. Formam autem quam recepimus, ναιετάασκον, præferunt A. C. D. Cæs.

980. ἀλλήλοισιν ἰκάνομεν. Sic quatuor Regii & Cæſ. ut editiones Pariſina & Stephani. Male in Florentina ἀλλήλοις, quod imperite revocavit Batavus.

985. πρός σ' αὐτῆς ἑκάτης. Sic recte Cæſ. uti ſcribendum conjecerat Orvillius, Crit. Vanni p. 352. In quinque Regiis male πρός τ' αὐτῆς: pejus vulgo πρὸς αὐτῆς. Familiaris eſt Græcis Poëtis uſus illius pronominis ſic præpoſitioni πρὸς juncti in obteſtationibus, cujus exempla aliquot congeſſimus ad Euripidis Medeam 326. quibus adde ex eodem Tragico, Troad. 1049. Hel. 1257. Meleager in Epigrammate:

μὴ, μὴ, πρὸς σὲ Διὸς, μὴ, πρὸς Διὸς, ὦ φιλάδελφε,
κινήσῃς τέφρῃ πῦρ ὑποθαλπόμενον.

987. ξεῖνός τέ τοι. Sic quinque codd. In E. τέ τι, permutatione frequentiſſima vocularum τοι & τι, quæ nobis obſervata fuit ad Euripidis Or. 488. Male vulgo ξεῖνός τ' ἔτι.

988. χρειοῖ. Sincera lectio in pluribus codicibus depravata. Cæſ. A. C. E. χρειῇ. D. χροιῇ.

992. ὡς δὲ καὶ ἄλλοι. Sic bene Florent. editio, & ex ea ceteræ. In ſex codicibus ἄλλοι.

993. κλήσουσιν. D. κλείσουσιν.

995. γοάουσι. Hanc formam præferunt ſex codd. Vulgo γοάασιν.

996. ἀνίας. Cæſ. ἀνίας. Nempe ει ſcriptum pro ι longo, quod plus ſemel jam obſervatum.

1001. τὴν δὲ καὶ αὐτοί. Male in D. αὐτήν.

1005. εἴ κε σαώσαις. Sic bene D. quod antequam reperiſſem, conjeceram εἴ γε σαώσεις. Vulgo εἴ κε σαώσεις.

1007. ἐκπετείῃσι. Perperam quatuor Regii & Cæſ. ἐκπετίῃσι. Simili menda legebatur I. 1283. ἀϊδρίῃσι.

1011. προτιμυθήσαιτο. Sic A. D. E.

1015. καί

1015. καί νύ κέ οἱ. Perperam quatuor Regii κέν οἱ.

1016. ἀγαλλομένη. Sic quinque Regii bene. Vulgo ἀγχιομένη.

1018. σλράωλεν. Perperam B. C. D. πέμπεν, e gloſſemate. Sic etiam A. in contextu, altera lectione in margine notata. σλράωλω hic tranſitivum eſt, cujus neutralis tantum ſignificatio lexicographis obſervata fuit. ἀμαρυγὰς ὀφθαλμῶν ἥρπαζεν. Ovidius Am. III. 12.

Perque tuos oculos, qui rapuere meos.

Et II. 19.

Tu quoque, quæ noſtros rapuiſti nuper ocellos.

1020. περὶ ῥοδέεσσιν. Sic codd. A. C. D. E. Margo in A. ῥοδέοισιν, quæ eſt lectio Cæſ. codicis & vulgarium librorum. In B. περὶῤῥοδέοισιν: in Guelferb. περὶῤῥοδέεσσιν. Neſcio quid ſit ῥόδεον. Græcum eſt ῥοδῆ. Euſtathius p. 1963. l. 48. οὕτω δέ, φασι, καὶ ῥοδῆ περιστρωμένως παρ' Ἀρχιλόχῳ, παρ' ᾧ κεῖται καὶ τὸ, ῥοδῆς καλὸν ἄνθος. Confer Ammonium p. 123. Hic itaque ῥοδέεσσι poſitum pro ῥοδῇσι e dialecto. Dores η in εε mutant. Partim vera ſunt, quæ ad Theocritum obſervavit Reiskius, nobis laudatus ſupra ad v. 573. Hanc lectionem qui non probarit, per me licet reponat ῥοδέῃσιν. Eſt autem ῥοδέη ſeu ῥοδῆ, τὸ φυτὸν, *frutex* roſas producens. Sumta ex Homero comparatio, Ιλ. ψ'. 597.

— — — — τοῖο δὲ θυμὸς
ἰάνθη, ὡσεί τε περὶ σλαχύεσσιν ἔέρση
ληΐου ἀλδήσκοντος, ὅτε Φρίσσουσιν ἄρουραι.

1023. ὁτὲ σλ' αὖτις. Quatuor Regii τοτὲ σλ'.

1029. διαμειρηδά. Sic, unico μ, A. C. D. Cæſ. In E. διαμοιραδά.

1033. ἀδαίετον. Vide infra 1209. Virgil. Æn. VI. 253.

Et ſolida imponit taurorum viſcera flammis.

1034. εὖ νηήσας. Perperam quatuor Regii ἐννηήσας.

1035. μειλίσσειο. Sic A. B. E. In D. μειλίσσαιο. C, ut vulgo, μειλίσσοιο. Cæſ. μειλίσσο. Sincera eſt forma quam recepimus. Imperativus eſt Ionicus μειλίσσειο: inferto ob metrum ι, μειλίσσειο. Sic apud Homerum Ιλ. κ'. 285. σῶΐό μοι, pro σώϊο. λ'. 610.

ἀλλ' ἴθι νῦν, Πάτροκλε, Διΐ φίλε, Νέσλορ' ἔρειο.

ἔρειο pro ἔρεο, ab ἔρομαι.

1037. Vulgo ſine nexu & ſolœce legitur:

ἔνθα δ' ἔπειτα θεὰν μεμνημένος ἱλάσσηαι.
ἂψ δ' ἀπὸ πυρκαϊῆς ἀναχάζεο.

Perperam codd. aliquot pro θεὰν habent θεῶν.

1048. οὐδ' ἄσχετος. A. C. E. ἄσωετος.

1054. ἀνασλαχύωσι. Sic recte B. Vulgo ἀνασλαχύουσι.

1058. καρχαρέοι. Vulgo καρχαλέοι. Illud tuetur auctor Etymol. M. p. 493. l. 1.

1060. τοῖό γ' ἔκητι. Sic bene quatuor Regii. Vulgo τοῖό ῥ' ἕκητι. In E. τοῖο ἕκητι, ut pluribus in locis a nobis emendatis vulgo legebatur.

1061. νίσσειο. Sic Cæſ. & E. Vulgo νείσειο.

1062. ἦ τοι ἔαδεν. Sic codd. ſex optime. Vulgo εἴ τοι.

1065. ἑεῖο. Vulgo ἑοῖο. Vide ad I. 1032.

1066. ἐωιωλάγξασθαι. B. Cæſ. ἐωιωλάγξεσθαι. Vide ad 972.

1068. δὴ γάρ οἱ ἀπ' ὀφθαλμούς. In omnibus codd. ſcriptum, ἤδη γάρ οἱ ἀπ' ὀφθαλμούς: ſyllaba redundante. Primus editor οἱ omiſit, quod ad phraſin neceſſarium eſt. ἤδη in δὴ mutandum erat.

1076. πατρὸς — ἑμοῖο. Sic recte quatuor Regii. Vulgo ἐμεῖο.

1081. μηδέ κεν ἄλλον. Vulgo μηδέ τιν' — cum ſubjunctivo προβάλῃσι particulam κεν omnino requirit exacta loquendi ratio.

1083. εἰ δέ τοι. Sic recte quatuor Regii & Cæſ. Vulgo εἰ δέ τι.

1086. πάμπαν ἐύρειτος. Vulgo ἐύῤῥηνος, quam lectionem ſolus E. in contextu habet, margini in A. additam. Hic autem in contextu & C. ἐύῤῥυτος habent: B. ἐύῤῥητος: D. ἐύῤῥειτος, quod verum eſſe credo. πολλοὺς ἔχουσα ῥειτούς. Vide Heſychium in ῥειτοὶ, & Etymol. M. in ῥείτης, p. 703. Ad noſtram autem lectionem unice ſpectat Scholiaſtæ obſervatio: πολλῶν δὲ καὶ ἄλλων ἐσβαλλόντων εἰς τὴν Θεσσαλίαν ποταμῶν, τέσσαρές εἰσιν οἱ μάλιστα δόκιμοι, Πηνειὸς, Ενιπεὺς, Πάνισος, Απιδανός. τούτων δὲ μισγομένων ὁμοῦ, κρατήσας τῶν ἄλλων ὁ Πηνειὸς, μόνος τε εἰς τὴν θάλατταν ἐκβάλλει, καὶ τοὺς ἄλλους ἀνωνύμους ποιεῖ. In Cæſareo lacuna eſt poſt v. 1083. ad verſum uſque 1128.

1090. τήν γε. Sic quinque Regii. Vulgo τήνδε.

1091. Ιαωλκός. Sincera hæc eſt ſcriptura. Codices, ut Florentina editio, claudicante verſu Ιωλκός. Minus bene Batavus emendavit Ιαολκός. Homerus Ιλ. β'. 712.

Βοίβην, καὶ Γλαφυρὰς, καὶ ἐϋκτιμένην Ιαωλκόν.

Eadem hujus nominis forma apud Pindarum Nemeon. δ'. 89. Iſthmion. η'. 87. πόλις præferunt A. B. E. & codex Orvillio adhibitus, quem vide Criticæ Vanni p. 337.

1102. καταψήχων. Sic recte B. Vulgo καταψύχων. Heſych. καταψήχων, κολακεύων. ubi vide interpretes, & Erneſtium ad Callim. H. in Cererem 46. Pro ἀέροισι inepte in quatuor Regiis ἀγαυοῖσι. Prius habet E. margini etiam in A. additum.

1113. αὐτήν γε. Sic quinque Regii. Vulgo αὐτήν με.

1114. Ιαωλκόν. Codices & editiones, exceptis binis Hœltzlini, Ιωλκέν. Vide ſupra ad 1091.

1124. ἠδέ σε. Sic bene D. Vulgo οἱ δέ σε.

1130. τῇσδ' — Minus bene D. τῆς δ'. Confer I. 274.

1133. ἀπαρνήσεσθαι. Vulgo ἀπαρνήσασθαι. Futurum hic præferunt quatuor Regii & Cæſ.

1135. ἵκοιτο. Sic omnino legendum ad recte ſcribendi normam. Solœce vulgo ἵκηται. Terminationum illarum commutationis frequentiſſimæ plura in ſuperioribus obſervata fuerunt exempla. Vide ad I. 166. 660. 905. ſupra 75. & alibi paſſim.

1136. λιποῦσα γε. Omiſſum γε in tribus Regiis & Cæſ.

1139. ἆψ εἰκόνδε. A. B. E. εἰς εἰκόνδε. D. εἰς εἶκον.

1143. ὑποφθάμενον. A. D. ἀποφθάμενον. E. ἀποφθίμενον.

1151. μεταχθονίη. Sic Florent. editio & ex ea ceteræ. At ſex codd. μεταχρονίη.

1152. αὐτομάτοις. Sic Cæſ. ut Florent. editio. In quinque Regiis αὐτομάτῃ. Illud, ut elegantius & magis Poëticum, pro genuino habeo. Supra 651.

— τηΰσιοι δὲ πόδες φέραν ἔνθα καὶ ἔνθα.

1155. τὴν δ' ἀνιοῦσαν. Sic bene D. Vulgo τὴν δ' ἄρ' ἰοῦσαν.

1166. ἡρώων ἐς ὅμιλον. In A. C. E. deſiderantur hæ voces, quarum in loco iſtæ leguntur οἱ δ' ἔκλυεν ἕκαστα. In D. πέλασσεν.

1171. ἐπεὶ κνέφας. In duobus Regiis & Cæſ. ἐπί. Supra 208. ἐπὶ & ἐπεὶ commutata vidimus.

1172. εὔκηλοι ἐμέλοντο. Sic dudum emendavi in notis ad Leonidæ Alex. Epigr. XII. Analect. T. III. p. 175. quam conjecturam nuper confirmatam reperi ſcriptura codicis D. Ceterorum codicum alii μέλλοντο, alii μέλοντο præſtant, prius ſine ſenſu, poſterius contra metri legem. Illud referunt editiones primariæ. Peſſime Stephanus e Pariſina edidit μελέοντα, quod ne græcum quidem eſt.

1177. ἐς ἄεθλον. Tres Regii ἐπ' ἄεθλον.

1180. Αρητιάδι. Sic A. B. E. optime. Barbarum eſt

quod vulgo legitur Αρητιάδη. De cæso a Cadmo dracone vide Chori canticum in Euripidis Phœn. 647. & Tiresiæ vaticinium, ibidem v. 942.

1186. ἐπὶ γηγενῆ εἵσατο. Sic optime quinque Regii. Vulgo γαιηγενῆ εἵσατο. Vox illa γαιηγενὴς nescio an alibi occurrat.

1188. ἔπορε μετά. Sic tres Regii bene. Vulgo ἔπορεν.

1189. ὀΐσσατο. Perperam vulgo ὀΐσατο. Illud dant tres Regii & Cæs.

1195. ἐϋφεγγέες. Vulgo minus bene legitur Ελίκης ἐϋφεγγέος ἀστέρες ἄρκτου.

1196. πανεύκηλος. Perperam in quatuor Regiis παρεύκηλος.

1204. εὐαγέως. A. C. εὐρῆος. D. εὐρεῖος. Sincera lectio εὐαγέως in A. margini adposita.

1209. αὐτόν τ' εὖ. D. E. αὐτὸν δ' εὖ.

1211. ἐπαρωγόν. In D. ἐπαρηγόν', quod non deterius est.

1214. ἱρεῖς. Sic B. recte. Vulgatum ἱερεῖς non admittit metrum.

1215. Nescio an huc referri debeat Varronis Atacini versus apud Nonium in Angues:

Cujus ut adspexit torta caput angue revinctum.

Quernis ramis & serpentibus coronari solitam fuisse Hecaten, ostendit Scholiastes, adlato cantici fragmento e Sophoclis Ριζοτόμοις, quod a præstantissimo Valckenario Diatribes Eurip. p. 167. maximam partem emendatum hic proponam:

Ηλιε δέσποτα,
καὶ πῦρ ἱερὸν, τῆς εἰνοδίας
Εκάτης ἔγχος, τῷ δι' Ολύμπου
πολλὴ φέρεται καὶ γῆς, καίουσ'
ἱεραῖς τριόδους, στεφανωσαμένη

δρυσὶ καὶ πλευραῖς
ὠμῶν σπείρῃσι δρακόντων.

1216. Virgil. Æn. VI. 256.

Sub pedibus mugire ſolum, & juga cœpta moveri
ſilvarum, viſæque canes ululare per umbram,
adventante dea.

Seneca Tragicus in Oedipo 569.

Latravit Hecates turba. ter valles cavæ
ſonuere mœſtum. tota ſuccuſſo ſolo
pulſata tellus.

Theocritus in Pharmaceutria:

— ταὶ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πόλιν ὠρύονται·
ἁ θεὸς ἐν τριόδοισι. —

In Hecates comitatu ſemper memorantur canes, quod illi ſacrum fuit animal, ideo Ἑκάτης ἄγαλμα a neſcio quo poëta dictum. Ipſam quoque deam canino capite finxerunt veteres: has ob cauſas Orpheo σκυλακῖτις, Lycophroni κυνοσφαγὴς appellatur.

1218. πίσεα. Sic recte legitur in vulgaribus libris I. 1266. perperam autem hic πείσεα. Vide Etymol. M. in Πίσα, p. 673. — αἱ δ' ὀλόλυξαν Νύμφαι. Virgil. Æneid. IV. 168.

-- ſummoque ULULARUNT vertice Nymphæ.

Non alio ſenſu apud Romanum Poëtam accipiendum eſt verbum *ululârunt*, quam hic ὀλόλυξαν. Græciſſat illic Virgilius, quem vix intelligunt, qui græcè neſciunt. Ridiculus eſt Gallicus interpres DESFONTAINES, qui, tanquam ſi de lupis eſſet ſermo, vertit: *le ſommet de la montagne retentit du hurlement des Nymphes.* ὀλολύζειν verbum eſt ad ſacra pertinens, proprie de fœminarum precibus, tam in faustis, quam adverſis rebus, adhiberi ſolitum. Euſtathius alicubi exponit, σὺν εὐχῇ εὔχεσθαι. Præter auctores, quos

laudavi ad Theocritum XVIII. 64. vide Spanhemium ad Callim. H. in Delum 258. in Palladem 139.

1219. ποταμηίδες. In quatuor Regiis & Cæſ. ποταμήτιδες.

1234. πελέμιξε. Sic recte D. In B. πολέμιξε: ſed ſuperſcripta emendatio, πελέμιξε. Heſych. πελεμίχθη, διεσείσθη. ubi vide Interpretes.

1237. χεροῖν ἔχεν. Forte ſcripſerat ἕλεν, ut ſupra de Medea, αὐτὴ δ' ἡνί' ἔδεκτο: iterumque καί ῥ' ἑτέρῃ μὲν χειρὶ λάβ' ἡνία.

1243. μετὰ δὴ θαμὰ — Vulgo μετὰ δῆθ' ἅμα. Quatuor autem Regii νίσσεται præferunt: Cæſ. νείσσεται. Vulgo νείσεται.

1250. τυτθόν γέ που. Sic bene quatuor Regii. E. ut vulgo, γέ περ.

1258. Timæus Lex. Platon. σφιγῶντες, ἀκμάζοντες. ubi vide doctiſſimum interpretem.

1259. Ex Homero plura mutuatus eſt noſter, Ιλ. ζ'. 506. ubi Paris e Troja ad pugnam egrediens equo comparatur.

1264. ἐνὶ χερσί. Sic D. Vulgo ἐν χερσί.

1267. ἄγωνται. Sic quinque Regii. Vulgo ἄγονται.

1269. ἱδρυνθέντες. Sic Regii codices. Cæſ. ut primariæ editiones, ἱδρυθέντες.

1270. ῥίμφα μάλ'. A. B. δηθὰ μαλ'. Sed alterum in A. margini adpoſitum.

1273. γίγνεται. Minus bene tres Regii γίνεται.

1286. ὄβριμον. Perperam tres Regii ὄμβριμον. Vide notata ad Æſchyli S. Th. 796.

1287. ἐρείσας. E. ἀείρας.

1294. Homerus Ιλ. ο'. 618.

ἴσχον γὰρ πυργηδὸν ἐρηρότες, ἠύτε πέτρη

ἠλίβατος, μεγάλη, πολιῆς ἁλὸς ἐσχατιὴ ἐοῦσα·
ἥ τε μένει λιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα,
κύματά τε τροφόεντα, τά τε προσερεύγεται αὐτήν.

Virgil. Æn. X. 693.

Ille, velut rupes, vastum quæ prodit in æquor,
obvia ventorum furiis, expostaque ponto,
vim cunctam, atque minas perfert cœlique marisque:
ipsa immota manens.

εὖ διαβάς. Tyrtæus apud Lycurgum:

ἀλλά τις εὖ διαβὰς μενέτω ποσὶν ἀμφοτέροισι
σὴριχθεὶς ἐπὶ γῆς, χεῖλος ὀδοῦσι δακών.

ubi vim verbi probe explicuit & abunde illustravit Klotzius.

1298. ἀνώχλισαν. Sic Cæs. & B. Ceteri quatuor Regii ἐνώχλισαν.

1299. ἐύρινοι. Perperam vulgo ἐϋῤῥίνοις. Prius flagitante sententia jamdudum reposueram, licet in vulgata lectione quinque tum collatos codices consentientes vidissem. Follium e coriis compactorum epithetum est ἐύρινοι, quod inepte fornacibus tribueretur. Nunc in E. lectionem illam reperio, ἐύῤῥηνοι, admodum frequenti librariorum errore, η pro ι posito. Sic supra 1231. pro πολύρινον in eodem codice πολλύρηνον, in A. πολύῤῥηνον scriptum. Similes scripturæ mendas, quæ variarum lectionum in censum referri non debent, prudens negligo, ne futilibus notis molem libri augendo ridiculus fiam.

1300. ἀναμορμύρουσι. Vulgo ἀναμαρμαίρουσι. Egregiam Ruhnkenii emendationem recepi, quem vide Epist. Crit. I. p. 31.

1302. ἐξ αὐτῶν. Scilicet τῶν φυσῶν. Sic recte quinque Regii. Vulgo ἐξ αὐτου. ὁππότ' αἰζῇ subjunctivum præferunt codd. sex. Mendose in D. αἰζῃ. Sic etiam E. a prima manu;

manu; ſed emendatum *αἴξῃ*. Hujus autem verbi nominativus eſt *αὐτμὴ*, e præcedenti verſu repetendus.

1303. *φυσιόωντες*. Sic bene codd. ſex, vitato hiatu. Vulgo *φυσιόωντε*.

1304. *ὁμάδουν*. Perperam quatuor Regii *ὁμάδων*: Cæſ. *ὁμάδω*.

1306. *δεξιτερᾶσῖ κέρας βοός*. Sic diſpoſitæ voces in A. C. E. Vulgo *βοὸς κέρας*.

1307. *ὅφρ' ἐπέλασσε*. Quinque Regii *ὅφρα πέλασσεν*. Vulgo *πελάσσῃ* male. *ὅφρα* hic *donec* ſignificat, non *ut*.

1310. *ἔσφαλε*. Sic bene A. E. In B. D. *ἔσφηλε*. Vulgo *σφῆλε*.

1317. *αὐταὶρ ὅ γ' εὖ*. Vulgo ingrato & inſolito cum hiatu *ὁ εὖ — λόφοις* præferunt quinque Regii, bene. *ἔδησε ἐν τοῖς λόφοις τὰ ζυγά*.

1319. *ὑπ' ἐκ πυρός*. Sic bene quinque Regii. Vulgo *ὑπὲρ πυρός*. Similis mendæ obſervata fuit ſupra v. 608.

1320. *ἄνθετο*. Quatuor Regii & Cæſ. *ἔνθετο*.

1326. *οἱ δὲ τέως μὲν δή*. Sic recte Baſileenſis editio, & ex illa Hœltzlinus. Abſque metro in primariis, *οἳ δή τει εἵως μὲν δή*. In quinque Regiis *ἐμμίτρως* quidem, ſed minus bene, *οἳ δὴ τείως μὲν περιώσιχ*.

1331. *ἤϊσαν*. Sic codd. ſex & primariæ editiones. Pariſina, quam Stephanus expreſſit, *ἧεσαν*. — *ἐκμόεσσα*: gloſſa, *τραχεῖα*. Perperam vulgo *ἐκμυόεσσα*.

1335. *βαθμόν*. Neſcio quo errore aut caſu A. B. *λαιὸν*, E. *λαΐϊον*. Margini in B. *βαθμὸν* adpoſitum. — *τῆλε δ' ἑεῖο*: i. e. *ἑαυτοῦ*. Male vulgo *ἑοῖο*.

1346. *αὐταὶρ ὅ γ' ἄψ*. Perperam vulgo *αὐταὶρ ὃ ἄψ*. Vide ad 1317.

1348. Euripides Phœniſſis 1258.

παρεξιόντες δ' ἄλλος ἄλλοθεν φίλων,

λόγοις ἐθάρσυνόν τε --

1350. ἐνεπλήσατο. Sic D. Vulgo ἐμπλήσατο. Perperam vulgo hic locus interpunctus. Quam exhibeo distinctionem, eadem comparet in A. E. forte & in ceteris. Nam minutias istas e singulis enotare necesse visum non fuit.

1351. συὶ εἴκελος. Sumta ex Homero comparatio, Ιλ. ν'. 471.

ἀλλ' ἔμεν', ὡς ὅτε τις σῦς οὔρεσιν ἀλκὶ πεποιθὼς,
ὅσσε μένει κολοσυρτὸν ἐπερχόμενον πολὺν ἀνδρῶν
χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ, ῥρίσσει δέ τε νῶτον ὕπερθεν·
ὀφθαλμὼ δ' ἄρα οἱ πυρὶ λάμπετον· αὐτὰρ ὀδόντας
θήγει, ἀλέξασθαι μεμαὼς κύνας ἠδὲ καὶ ἄνδρας.

1355. Φρίξεν — Αρηος τίμενος. Sic recte B. D. Perperam vulgo Φρίξαν, quod ad Gigantes relatum elegantius esse, præter Jo. Shawium nemo viderit. Admissa enim eximia illa elegantia, quo referenda erunt verba Αρηος τίμενος Φθισιμβρότου? Qua ratione cum ceteris construentur? V. seq. λαμπομένῃσιν dant quatuor Regii & Cæs. Solœce vulgo λαμπομένοισιν. Homerus Ιλ. ν'. 339.

ἔφριξεν δὲ μάχη Φθισίμβροτος ἐσχείῃσι
μακρῇς, ἃς εἶχον ταμεσίχροας· ὄσσε δ' ἄμερδεν
αὐγὴ χαλκείη κορύθων ἄπο λαμπομενάων.

Virgil. Æn. VII. 525.

-- -- -- -- -- atraque late
horrescit strictis seges ensibus, æraque fulgent
sole lacessita, & lucem sub nubila jactant.

Et XI. 601.

-- -- -- -- tum late ferreus hastis
horret ager, campique armis sublimibus ardent.

Inde satis confirmatur nostra lectio Φρίξεν.

1357. ἵκετο. D. ἵετο.

1360. ἰκέδασσαν ἀῆται. Hæc lectio in margine cod. B.

adnotata, quam vulgatæ ἄελλαι præferendam duxi.

1361. πάντ' ἐφαάνθη. Vulgo πάντοθ' φαάνθη.

1366. Homerus Ιλ. ε'. 302.

— — — — ὁ δὲ χερμάδιον λάβε χειρὶ
Τυδείδης, μέγα ἔργον, ὃ οὐ δύο γ' ἄνδρε φέροιεν,
οἷοι νῦν βροτοί εἰσ' · ὁ δέ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἶος.

& μ'. 445.

Ἕκτωρ δ' ἁρπάξας λᾶαν φέρεν, ὅς ῥα πυλάων
εἰστήκει πρόσθεν, πυμνὸς, παχὺς, αὐτὰρ ὕπερθεν
ὀξὺς ἦεν · τὸν δ' οὔ κε δύ' ἀνέρε δήμου ἀρίστω
ῥηϊδίως ἐπ' ἄμαξαν ἀπ' οὐδέος ὀχλίσσειαν,
οἷοι νῦν βροτοί εἰσ' · ὁ δέ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἶος.

Virgil. Æn. XII. 896.

— — — — Saxum circumſpicit ingens,
ſaxum antiquum, ingens, campo quod forte jacebat,
limes agro poſitus, litem ut diſcerneret arvis.
Vix illud lecti bis ſex cervice ſubirent,
qualia nunc hominum producit corpora tellus.
Ille manu raptum trepida torquebat in hoſtem.

1367. ὑπὸ τυτθὸν ἄειρεν. Sic bene D. ut infra 1396. πρὶν ὑπὸ χθονὸς ἴχνος ἀείραι. Obſervanda eſt tmeſis: τυτθὸν ὑπάειρεν γαίης. Perperam vulgo ἀπό.

1377. Comparatio ex Homero ſumta, Ιλ. δ'. 75.

οἷον δ' ἀστέρα ἧκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήταο,
ἢ ναύτῃσι τέρας, ἠὲ στρατῷ εὐρέϊ λαῶν,
λαμπρόν · τοῦ δέ τε πολλοὶ ἀπὸ σφιν θῆρες ἵενται ·
τῷ εἰκυῖ' ἤϊξεν ἐπὶ χθόνα Παλλὰς Ἀθήνη.

1378. οἵ μιν ἴδωνται. Quatuor Regii ἴδονται.

1384. ὤμων τελλομένους. Vulgo perquam inepte στελλομένους. Extra omnem reprehenſionem fuiſſet, qui prius e conjectura repoſuiſſet, & fatuum editorem eſſe arbitror, qui ad hujuſmodi ſordes eluendas codicum opem expectet.

Sciat tamen lector, noſtrum τελλομένους in ſex codicibus repertum fuiſſe, ſine ullo vulgatæ lectionis veſtigio.

1392. χρηναῖαι. A. E. χρηνάων.

1393. οἱ μὲν ὀκλάξ. Vulgo legitur ὀδάξ, perquam abſurde. Iſtud ὀδάξ cum πίπτον neutiquam jungi poteſt, & ὀδάξ λαζόμενοι ὀδοῦσι adeo ineptum eſt, ut Poëtæ tribui non poſſit. Genuinum ὀκλάξ certiſſima conjectura repoſuit Abreſchius, Dilucid. Thucyd. p. 547. Deſcribit Poëta varios pugnantium caſus: alii proni *in genua*, alii ſupini, alii in latus cadunt. Prima in ὀκλάξ corripitur ante tenuem & liquidam, ut ἀπρίξ apud Theocritum in Heraclifco, 54.

Θῆρε δύω χείρεσσιν ἀπρὶξ ἀπαλαῖσιν ἔχοντα.

Quod monere vix neceſſe videtur.

1399. ὀμβρήσαντος. Perperam quatuor Regii ὀμβρίσαντος. Similis menda ſublata fuit I. 863.

1401. κλασθέντα ῥίζηθεν. Sic Cæſ. & E. In A. C. κλινθέντα. B: κλινθένταῤῥίζηθεν. D. κλιθέντα. Virgil. Æn. IX. 435.

Purpureus veluti cum flos, ſucciſus aratro,
langueſcit moriens; laſſove papavera collo
demiſere caput, pluvia quum forte gravantur.

1402. κατηφείη. A. E. κατηφίη. Vide ad 1007.

1406. ἤ κέ σφι. Sic A. B. E. Perperam vulgo ἤ κε σφι. In D. εἴ κε.

IN LIBRUM IV. NOTÆ.

V. 4. Hé μιν, id eſt, τὸν κάματον.

12. βαθείης. Genitivus eſt cum ξυλόχοιο conſtruendus. Solœce vulgo legitur βαθείῃς in dativo plurali. Homerus Ιλ. φ'. 573.

ἠύτε πάρδαλις εἶσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο
ἀνδρὸς θηρητῆρος ἐναντίον.

& λ'. 415. de apro:

— — ὁ δέ τ' εἶσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο.

Hic vero ducem ſuum deſeruit Oxonienſis. Nam quum Hœltzlinus perite edidiſſet βαθείης, ille vitioſam priorum editionum lectionem βαθείῃς repoſuit. En hominis fidem & judicium!

14. οἴσσατο. Sic bene quatuor Regii & Cæſ. Vulgo οἴσατο.

18. λαυκανίης. Perperam tres Regii λευκανίης. Etymol. M. Λαυκανίη, ὁ λαιμὸς· ἀπὸ τῆς ἀποδαύσεως. Sic etiam Euſtathius p. 531. λαύω, ἐξ οὗ ἀποδαύω, καὶ λαυκανία, ὁ λαιμός. — ἐπεμάσσατο. Sic bene Cæſ. Vulgo ἐπεμάσσετο.

20. ὑπὲρ μόρον. Sic diviſim ſcriptum in A. E. Vulgo ὑπέρμορον.

24. κόλπων. Sic recte quatuor Regii & Cæſ. Subaudienda præpoſitio ἐκ vel ἀπό. ἐχεύατο ἐκ τῶν κόλπων κατὰ τοῦ φωριαμοῦ ἄμυδις πάντα τὰ φάρμακα. *Confeſtim e ſinu ſuo medicamenta omnia defudit in arculam.* Scilicet extraxerat medicamenta, illud ſelectura, quo mortem ſibi con-

ſciſceret. Vulgo κόλπον, ſenſu, ſi modo ſenſus aliquis in ea lectione eſt, e diametro oppoſito.

26. κύσσε. Perperam vulgo κῦσε. Vide ad I. 1238. Virgil. Æn. II. 490.

Amplexæque tenent poſtes, atque oſcula figunt.

33. διέῤῥαισε, ſine importuno ν. Sic A. D. E. Virgil. Æn. IV. 657.

Felix, heu nimium felix, ſi litora tantum
nunquam Dardaniæ tetigiſſent noſtra carinæ.

Supra v. 29. perperam in A. E. αἰνῇ pro ἀδινῇ.

36. ἦν τε νέον. Sic libri omnes ſcripti & editiones primariæ. In ſola Baſileenſi, typothetæ, ut videtur, errore, excuſum νέην, quod adſumſit Batavus.

43. γυμνοῖσι. Sic A. B. E. Super. v. pro ἀοιδαῖς in Cæſ. ſcriptum ἀοιδῇς.

50. ἔνθεν ἴμεν νηόνδε. Sic recte Hartungus lectionem conſtituit. Vulgo, male diſtinctis vocibus, legitur ἔνθ' ἐνὶ μὲν νηόνδε. Hoc ſolus e Regiis B. exhibet, alia margini adſcripta lectione, quam quatuor ceteri unicam agnoſcunt, ἔνθ' ἄρα νηὸν μὲν μάλ' ἐφράσσατο, e ſcioli emendatione.

59. σῇσι, κύεν, δολίῃσιν ἀοιδαῖς. Vulgo σεῖο — δολίαισιν. Codd. A. E. σῇς habent, ob metrum mutandum in σῇσι. Iidem κύων præferunt. δολίῃσιν eſt in Cæſareo. V. 64. pro ἔρχεο Pierſonus reponi vult οἴχεο, abſque ulla neceſſitate; prius agnoſcunt libri omnes.

73. τεκμήραιο. Hoc flagitat temporum ratio. Perperam vulgo τεκμαίρετο.

77. μετὰ τὴν γε. Quatuor Regii τήνδε. Codices omnes ἐλάσκον. Vulgo ἐλάεσκον.

80. ἀπ' ἰκριόφιν. Sic optime B. in margine. Vulgo ἐπ'—

86. πρὶν τόν γε. Vulgo minus bene τόνδε.

88. ἐνὶ σαῖσιν ἑταίροις. Sic bene ſex codd. editiones Aldina, Pariſina, Baſileenſis. Perperam ceteræ ἐαί.

94. θάρσυνέν τε. In D. φώνησέν τε.

97. ἔνι θήσεσθαι. Codices ſex ἐνισθήσεσθαι. Vulgo ἐνισθήσασθαι. Futurum merito reponi volebat Stephanus. Sed σθήσασθαι ἄκοιτιν Græcum non eſſe, recte ſtatuit Pierſonus, cujus optimam emendationem recepi.

103. Homerus Ιλ. τ'. 242.

αὐτίκ' ἔπειθ' ἅμα μῦθος ἔην, τελέεσθο δὲ ἔργον.

Ovidius Metam. IV. 549.

— — — — res dicta ſecuta eſt.

Terentio, *dictum factum*: Gallis, *auſſitôt dit que fait.*

111. ἀλευόμενοι. Minus bene vulgo ἀλευάμενοι. Illud flagitat temporum ratio.

116. κεκμηότα. Perperam in tribus Regiis & Cæſ. κεκμηκότα. Vide ad III. 234.

117. νώτοισι. Sic Cæſ. & E.

119. εἵσατο. A. E. e gloſſemate δείματο.

121. Ερμείης. Vulgo Ερμείας. In D. Ερμήεις.

125. Virgil. Æn. VIII. 622.

— — — qualis, quum cærula nubes
ſolis inardeſcit radiis, longeque refulget.

126. φλογερῇσιν. Sic recte A. B. E. Cæſ. Perperam vulgo φλογεροῖσιν.

127. αὐταὲ ὅ γ' ἀντικρύ. Vulgo ὁ ἀντικρύ — τείνατο. Sic D. Vulgo τείνετο.

129. νισσομένους. Sic D. uti Stephanus edidit. ῥείζει δὲ πελώριον. Virgil. Æn. III. 172.

Clamorem immenſum tollit: quo pontus & omnes
Intremuere undæ, penitusque exterrita tellus
Italiæ, curvisque immugiit Ætna cavernis.

& VII. 513. Alecto ex Inferis a Junone excita,

ardua tecta petit ſtabuli, & de culmine ſummo
paſtorale canit ſignum, cornuque recurvo
Tartaream intendit vocem: qua protenus omne
contremuit nemus, & ſilvæ intonuere profundæ.
audiit & Triviæ longe lacus: audiit amnis
ſulfurea Nar albus aqua, fontesque Velini:
& trepidæ matres preſſere ad ubera natos.

Terrore perculſorum infantium, matrumque eos foventium imaginem, movendo affectui idoneam, plenius expreſſit Noſter, unde præcipua lineamenta ſumſit Romanus. Apollonio præivit Euripides, apud quem Chorus in Troadibus Trojæ excidium deplorans, hæc canit, v. 559.

Φονία δ' ἀνὰ πόλιν
βοὰ κατεῖχε περγάμων
ἕδρας· βρέφη δὲ φίλια περὶ
πέπλους ἔβαλε μητρὶ χεῖρας
ἐπλοκμένας.

134. *συνάμφω*. Melius ſic conjunctim ſcribitur, quam diviſim, ut vulgo.

142. *εἰλίſγοισιν*. Gloſſa, *συſτροφαῖς*. In ſcriptura hujus nominis nil variant codices. De ea vide Jo. Pierſonum ad Mœridem p. 196. ubi conjicit *εἰλιγμοῖσιν*, vel *εἰλίſγησιν*.

144. *ἀζαλέῃσιν*. Perperam in D. *ἀζαλέοισιν*.

145. *κατ' ὄμματος*. Sic recte A. C. D. E. Vulgo *κατόμμαλον*, quod quid ſit neſcio. -- *εἵſατο*, *ἐπορεύσατο*. Gloſſa, *ὥρμησεν*. Sic III. 730. *εἵſομαι*. Perperam in Cæſ. *εἵσετο*.

150. *ἀνελύετ'*. Sic quatuor Regii & Cæſ. Vulgo *ἀνακλύετ'*. Virg. Æn. VI. 422.

-- -- -- immania terga reſolvit
ſuſus humi, totoque ingens extenditur antro.

156. *ἀρκεύθοιο*, *Juniperi*. Habet arbor illa vim contra ſerpentes, ut docet Plinius libro XXIV. cap. VIII. "Ejus
„ duo

„ duo genera: altera major, altera minor. Utraque accen-
„ ſa ſerpentes fugat — ſunt qui & perungant corpus
„ e ſemine ejus in ſerpentium metu. „ Nihil ad rem faciunt, quæ ad hanc vocem habet Scholiaſtes. Virgil. Æn. V. 854.

— — — ramum Lethæo rore madentem,
vique ſoporatum Stygia, ſuper utraque quaſſat
tempora; cunctantique natantia lumina ſolvit.

157. ἀοιδαῖς. A. E. ἀοιδῇ.

163. ἐσθηνΐα. Sic quatuor Regii & Cæſ.

164. ἔψηχε. Sic C. D.

166. ἤνωγε. Sic A. E.

168. ὑπωρόφιος. Sic bene quinque Regii: refertur ad παρθένος. Vulgo ὑπωρόφιον.

170. δερκομένης. Vulgo, conſentientibus meis codicibus, δερκομένη. In Mediceo a ſecunda manu δερκομένης, quod multo elegantius & procul dubio genuinum eſt. Sic III. 1010.

— — — ἐχύθη δέ οἱ ἔνδοθι θυμὸς
ἄϊνῳ ἀειρομένης.

172. παρειάσιν. Sic A. B. C. E. Nec aliter in D. eſſe credo, quem codicem fere ad emendatum meum apographum contuli. In Cæſ. παρηΐασιν. Aut παρειάσιν, aut, quod malim, παρηΐσιν legendum. Nam vulgatum παρήασιν Græcum non eſt.

175. γίγνεται. Minus bene plerique codd. γίνεται. — ἀχαιϊνέην. De hujus nominis ſignificatione & origine vide Salmaſium in Plinianis p. 156.

178. νιστομένοιο. Sic D. & Cæſ.

182. ἀνδρῶν ἠὲ θεῶν. Sic optime D. ut dudum ante inſpectum illum codicem emendaveram. Vulgo ἠδέ.

187. αὐτοὺς μὲν ἐρήτυε. Vulgo legitur ἄλλους, quod,

ut Arnaldo, mihi quoque ſpurium videtur. Eruditi Viri conjecturam recepi, Lect. Gr. p. 242.

188. ἐνεείσατο. Sic bene quatuor codd. In A. ἐν κείσατο. In E. ἐϝκείσατο. Perperam vulgo ἀνεείσατο. εἵσατο κούρην ἐν πρύμνῃ ἀνθέμενος.

199. ἀλλ' οἱ μέν. Sic perſpicue in D. ſcriptum, ut in Guelferb. optime. Vulgo ἄλλοι μέν. In A. C. ἄλλη μέν.

206. ὣς φάτο, δῦνέ τε. Perperam vulgo δῦνε δέ.

208. Virgil. Æn. IV. 579.

— — dixit: vaginaque eripit enſem
fulmineum, ſtrictoque ferit retinacula ferro.

210. νηῦς. A. E. ναῦς.

216. Virgil. Æn. VI. 309.

Quam multa in ſilvis autumni frigore primo
lapſa cadunt folia.

219. μαιμώοντες. Sic bene quatuor Regii, a verbo μαιμάω. Perperam vulgo μαιμώωντες. — εὐτύκτῳ. Codd. aliquot εὐποιήτῳ e gloſſemate.

226. νηῦς ἤδη, κρατεροῖσιν. Ordo eſt: ἤδη δὲ πόντον ὑπεκπρὸ ἔταμνεν ἡ νηῦς, κρατεροῖσιν — Perperam vulgo hic locus interpunctus.

233. ἄξουσι. Sic editiones Florent. & Aldina, ex iisque Batava: nec aliter ſcriptum reperi in A. C. D. E. Cæſ. Perperam Pariſina, & ex ea Stephanus ἄξουσιν.

237. εἰρύσσαντο. Perperam vulgo εἰρύσαντο. Vide Clarkium ad Ιλ. χ'. 306.

243. ἵκοιτο. Sic ad linguæ normam ſcribendum: non, ut vulgo, ἵκηται. Vide ad III. 1155.

244. ἐνὶ τριτάτῃ. Sic D. Vulgo ἐν.

245. ἀκτῇσι. Vulgo ἀκταῖσι. Illud præfert D.

247. ὅσσα κούρη τιτύσκετο, ποτσαίνουσα θυηλήν. Hic eſt verborum ordo, quorum perſpicuus ſenſus. Male vulgo

legitur θυηλῇ. Noſtram lectionem exhibet cod. D. Tum vulgatum πορσαγέσυσα, quod temporis eſt futuri, quum ſyntaxeos ratio reſpuat, omnino in πορσαίνουσα mutari debuit.

251. ὅ ῥα. Sic ſcriptum in E.

255. ἀνωΐστος δ' ἐτέτυκτο. Sic diſtinctæ voces in A. D. E. Vulgo δὲ τέτυκτο.

257. νεύμεθ' ἐς Ορ-- Sic primus edidit Aldus, cujus lectionem confirmant quinque Regii. Sic quoque Pariſina editio, a qua hîc diſceſſum fecit Stephanus, Florentinæ lectionem revocans νεισόμεθ' Ορχομενόν. -- τὴν ἔχραεν. Ellipſis ſic ſupplenda: τὴν ὁδὸν, ἣν ἔχραεν.

267. ἧμος ὅτ'. Sic recte quinque codd. Perperam in A. inſertum δέ. Vulgo mendoſe ἧμος ἔτ'--

269. ποταμὸς Τριτωνος εὔρροος. In quinque Regiis Τρίτωνος εὔῤῥοος. In Cæſ. ut in Florent. editione Τρίτων εὔῤῥοος. Aldus, e conjectura, ut videtur, καλλίῤῥοος invexit. Si Τριτων in codicibus, quos inſpexit, reperit Aldus, promptior erat emendatio, ἠϋῤῥους. Sed optima eſt codd. Regiorum lectio. ποταμὸς Τρίτωνος, idem eſt, quod πεταμὸς Τρίτων, ut II. 1267. πόλιν Αἴης, pro πόλιν Αἴην, & III. 1094. Ορχομενοῖο ἄσυ, pro ἄσυ Ορχομενόν.

271. ἄλις. Adverbium hoc ad ἀναβλαχύουσιν pertinet, non ad præcedens verbum δεύει. Prava eſt recentiorum editionum interpunctio. Nos, flagitante ſic ſenſu, veteres ſequimur & codices. προχοῇσιν ἀναβλαχύουσιν. Sic bene quatuor Regii. Vulgo προχοαῖσι δ' ἀν-- Euripides initio Helenes:

Νείλου μὲν αἵδε παλλιπαράῤῥενοι ῥοαὶ,
ὃς, ἀντὶ δίας ψεκάδος, Αἰγύπτου πέδον,
λευκῆς ταχείσης χιόνος, ἀρδεύει γύας.

275. νάσσατ'. Gloſſa, κατῴκισε. Vide notata ad I. 1356.

278. οὓς ὅς γε. Vulgo, titubante verſu, legitur ὅγε.

279. γραπτῦς. Sic accentu notandum hoc nomen; non, ut vulgo, γράπτυς. Subſtantivum eſt γραπτὺς, γραπτύος: accuſativus pluralis, γραπτύας, γραπτῦς. Gloſſa νόμους. Nomen κύβειας, quod ſequitur, ἐπεξηγητικῶς additum. Libri omnes γράπτυς præſtant, bene quoad ſcripturam, male quoad tonum. E conjectura, ſed ea neutiquam probanda, Geſnerus in Prælectione I. de Phœnicum navigationibus extra Columnas Herculis p. 434. citat γραπτοὺς κύβειας. — εἰρύονται. Perperam E. εἰρύοντο. Vide ad III. 895.

281. ἐπινισσομένοισιν. Sic Cæſ. In D. ἐτινισσομένοισιν.

286. ὑπὲρ πνοιάς. Vulgo ὑπὲρ πνοιῆς. In D. ὑπαὶ πνοιῇ. Vel ὑπὸ πνοιῇ, *ſub flatu*, vel ὑπὲρ πνοιάς, *ultra flatum*, legendum. Hoc maxime probabile eſt. Regionem quamdam hyperboream fingebant veteres, quo incognita omnia locabant.

288. Θρηκῶν. Perperam vulgo Θρήϊκων. Vide ad I. 821.

ἐπιδήσεται præferunt quinque Regii. Vulgo ἐνιδήσεται.

291. σχιζόμενος, ſcilicet ὁ ποταμός. Perperam tres Regii σχιζόμενον.

292. γαίῃ ὃς ὑμετέρῃ. Sic bene A. B. E. Loquitur Argus in Colchide natus. Præterea ſic ſcribendum eſſe e ſeq. verſu manifeſtum eſt. Mendoſe quidem D. ſed tolerabiliori menda, in utroque verſu primam perſonam præfert. Mox vero γαίης ὑμετέρης, tranſpoſitis vocibus, vitato hiatu, in quatuor Regiis ſcriptum.

294. τοῖσι δέ. Sic editiones primariæ. In Pariſina, addito ſine neceſſitate fulcro, τοῖσιν. Illud in C. reperi.

297. ὅππη καὶ ἀμεύσιμον ἦεν. Genuinam & elegantem lectionem in Etymol. M. latentem feliciter detexit, ſedique ſuæ perite reſtituit, ſagaciſſimus Ruhnkenius, Epiſt. Cr. II. p. 54. Corrupte vulgo legitur ὅππη καὶ μόρσιμον ἦεν. Virgil. Æn. II. 693.

— — de cœlo lapſa per umbras
ſtella facem ducens multa cum luce cucurrit.

298. κατ' αὐτόθι παῖδα λιπόντες. Id eſt, καταλιπόντες αὐτόθι. Diviſim in codicibus ſcriptæ illæ voces, uti recte excuſæ ſunt in Stephani editione.

303. Κάλχοι δ' αὖτ' ἄλλοι. Perperam D. E. αὖ ἄλλοι. Alibi commutatæ illæ particulæ. Vide ad II. 65.

306. Καλὸν, hic proprium eſt, non appellativum. Plinius L. IV. ſect. 24. ubi Iſtri oſtia recenſet: „ Secundum „ oſtium Naracuſtoma appellatur: tertium Calonſtoma, „ juxta inſulam Sarmaticam.

308. πανέσχατον. Perperam Cæſ. & Regii aliquot παρέσχατον, vel παρ' ἔσχατον. Similis menda obſervata ad III. 1196.

312. κελέουσι Νάρηκος. Perperam vulgo κελέουσιν Ἀρηκος. Hoc modo in E. ſcriptum: in ceteris Regiis κελέουσιν Ἀρηος. Confirmatur noſtra lectio e Plinii loco ſupra citato, ad quem videndus Harduinus, & Salmaſius in Plinianis p. 131.

315. κατ' ἀκροτάτης. Tres Regii ὑπ' ἀκρ—

316. εἰκμενῆσι. Vulgo εἰκμεναῖσι. Paſtoris, *qui navem numquam ante vidiſſet, ut procul divinum & novum vehiculum Argonautarum e monte conſpexit*, admirantis & perterriti verba, ex Attii Tragœdia, vide apud Ciceronem de Nat. Deorum II. 35.

319. πάρος ποτε. Sic recte B. D. Tres ceteri Regii ποθε. Vulgo ποθί. Ordo: οὐ γὰρ πώποτε πάρος γε ἴδοντο.

320. Σίγυνοι unico ν ſcriptum in A. B.

321. οὔτ' οὖν. A. C. E. οὔτ' αὖ.

323. ἐπεὶ τἄρ ſγουρον. Id eſt, τὸ Aſγουρον.

324. Καυλιακοῖο. Sic quinque Regii; quam lectionem ſequuntur editiones Aldina & Pariſina. Καυκασίοιο habet

Florentina, & ex ea Stephanus. Præter Scholiastem, scripturam nostram tuetur Stephanus Byzantinus in Κυλικοί.

325. πεδίον τε τὸ Λαύριον. Sic quinque Regii. Mendose vulgo πεδίον τε Ταλαύριον. Facilis erat emendatio e v. 321.

330. Βεγγηίδας. Perperam vulgo Βεβρηίδας. Vide v. 470. & Stephanum Byzantinum in Βρύξ.

331. τῶν ἤτοι. Sic bene E. Inutilem particulam δὲ vulgo inserunt.

333. πολλῶν λίπον ἔνδοθι. Mendose vulgo πολλόν. Quatuor Regii & Cæs. πολέων. Vide ad III. 21.

340. συνθεσίας — ἐτάμοντο. Sic bene quinque Regii. Vulgo συνθεσίῃ, quod margini in B. adscriptum. ἀλευόμενοι, flagitante temporum ratione, pro vulgato ἀλευάμενοι, edidi.

341. ἐωτεί. Sic recte quatuor Regii. Vulgo mendosissime ἐπεί. Commutatas has voces jam observavimus. Vide ad III. 1171.

343. εὐδικίῃ. Perperam codices aliquot εὐθυδικίῃ.

345. τόδε γὰρ πέλεν. Codices, titubante versu, τὸ γὰρ πέλεν. Emendatum in Florent. editione τό γε γάρ: in Aldina τό τε γάρ: neutrubi bene.

348. Post hunc versum vulgo legitur ineptissime huc retractus libri II. v. 1186.

εἴτε μετ' ἀφνείου θείου πόλιν Ὀρχομενοῖο.

In Florent. editione & plerisque codicibus, fœdiori adhuc menda, ἀφνειοῖο θείου. Postquam versus ille in textum intrusus fuit, intellexit ludimagister aliquis, absurdum ex triplici illa conditione sensum emergere, cui vitio ut mederetur, εἴτε sequentis versus mutavit in καί τε. Hoc exhibent A. B. D. E. In quæstione de Medea habenda unicum hoc dispiciendum erat, an Colchis tradenda esset, patri restituenda, nec ne? Si Colchis abjudicaretur, judicum

parum intercrat, Orchomenumne peteret an Theſſaliam. Ridicula hic Orchomeni mentio, tanquam urbis extra Græciam ſitæ: nam Ελλὰς apud Noſtrum univerſam Græciam notat. Medeæ pulcherrima expoſtulatio cum illa Didonis apud Virgilium Æn. IV. 305. & Ariadnes querelis apud Catullum LXII. comparari ſolet.

356. λαθιφροσύναις. Sic recte B. D. Cæſ. Barbare vulgo λαθηφροσύναις. Mox perperam quatuor Regii ἀνέηκαν.

359. ὑποσχέσιες. Vulgo ὑποσχεσίαι. Illud dant A. B. D. E. Iidem v. ſeq. ᾗς habent, non, ut vulgo, αἷς.

362. νοσφισάμην. Gloſſa, κατέλιπον. Homerus Odyſſ. τ'. 339.

— — ὅτε πρῶτον Κρήτης ὄρεα νιφόεντα
νοσφισάμην ἐπὶ νηὸς ἰών.

& 579.

τῷ κεν ἅμ' ἑσποίμην, νοσφισσαμένη τόδε δῶμα
κουρίδιον.

& δ'. 261.

— — ἄτην δὲ μετέσλενον, ἣν Αφροδίτη
δῶκ', ὅτε μ' ἤγαγε κεῖσε φίλης ἀπὸ πατρίδος αἴης,
παῖδά τ' ἐμὴν νοσφισσαμένην, θάλαμόν τε, πόσιν τε.

Qui νοσφισσαμένη ibi legunt ad Venerem relatum, ſignificationem illi verbo tribuunt Homero inuſitatam.

363. λυγρῇσι. Sic A. E. Cæſ. In D. λυγροῖσι.

368. Andromache ad Hectorem, Ιλ. ζ'. 429.

Εκτορ, ἀταρ σύ μοι ἐσσὶ πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ,
ἠδὲ κασίγνητος, σὺ δ' ἐμοὶ θαλερὸς παρακοίτης.

370. πρόφρων ὑπερίσλασο. Mendoſe vulgo & abſurde προφέρων. Homerus Ιλ. ξ'. 357.

πρόφρων νῦν Δαναοῖσι, Ποτειδάων, ἐπάμυναι.

Noſter III. 131.

εἰ δ' ἄγε μοι πρόφρων τέλεσον χρέος, ὅ τι κεν εἴπω.

Paſſim hoc nomine utitur uterque Poëta. Hic autem νυν valet οὖν vel δή: perperam vulgo νῦν.

371. ἐπιοιχόμενος βασιλῆας. Sic recte quatuor Regii. Mendoſe vulgo βασιλῆος.

374. ἀμῆσαι. Infinitivus aoriſti activi, pro imperativo, ut III. 1032. infra 761. & alibi paſſim. Scriptura eſt codicum & editionis Aldinæ. Vulgo ἄμησαι. Hac ſignificatione activa forma uſitatior.

375. ἐπὶ ἦρα φέρωμαι. Id eſt, ἐπιφέρωμαι ἦρα. Vide Heſychii Interpretes ad ἦ ῥα. Perperam vulgo ἐπίηρα.

377. τῷ ἐπίσχετε. Sic codd. A. B. Cæſ. & Aldina editio. In E. τῷ. ὑπόσχετε. Vulgo ᾧ.

380. οἷα ἔοργα. Sic codd. ſex. Vulgo οἷά τ' ἔοργα.

383. ἐπικυδιάεις. Sic conjunctim quatuor Regii. -- μνήσαιο δέ κεν ποτ' -- Mendoſe vulgo καί ποτ'. Non optat, ſed minatur, ut v. 381. Particula κεν hic omnino neceſſaria eſt.

385. ἐκ δέ τε πάτρης. Perperam vulgo, ἐκ δέ σε πάτρης αὐτίκ' ἐμαί σ' ἐλάσειαν Ερινύες. Alterutra in ſede pronomen σε ſpurium eſt. Paulo melius A. E. ἐμαί γ'.

389. ἐπιλλίζοντες. Neſcio ex quo corruptelæ ſpecu prodilt lectio trium Regiorum ἔπειθ' ἵξοντες.

390. δὴν ἔσσεσθ' εὔκηλοι. Sic optime Cæſ. Vulgo ἔσσεσθε ἔκηλοι.

391. ἀναζείουσα βαρὺν χόλον. Sic perite emendat Ruhnkenius, Epiſt. Crit. II. p. 68. corrupte vulgo ἀνιάζουσα. Verbum ἀνιάζω ſæpe neutraliter adhibetur, ut III. 1138. I. 299. & alibi: unde apud Heſychium ἀνιάζειν, ἀνιᾶσθαι. Sed ἀνιάζειν χόλον mera eſt barbaries.

393. ἐν δὲ πεσεῖν αὐτῇ μαλερῷ πυρί. Hinc Dido apud Virgilium, Æn. IV. 604.

-- -- faces in caſtra tuliſſem,
impleſſemque foros flammis, natumque patremque

cum

cum genere exſtinxem, MEMET SUPER IPSA DEDISSEM.

400. ἄγοιτο. Scilicet Ἄψυρτος. Perperam vulgo ἄγοιντο. Illud, flagitante ſententia, olim repoſueram, & multo poſt in D. perſpicue ſic ſcriptum reperi. Subauditur particula potentialis ἄν.

402. ὅπου καί. Sic bene quinque Regii. Vulgo ἀμέτρως, ὅ τι καί.

405. εἰσαΐοντες — ἦρα φέροιεν. Optima hæc & genuina eſt lectio, quam e pravis ſingulorum codicum concinnavi. In A. B. C. ἀντιόωντες — φέροιεν. E. ἀντιόωντο — φέροιεν. Cæſ. ἀντιόῶντες — φέροντες. Denique D. εἰσαΐοντες — φέροντες. Prius optimum videtur: quatuor codicum conſenſu confirmatum φέροιεν ſumſi. Senſus eſt: *Neque finitimi, audita Regis morte, Colchis auxilium tulerint.* Vide infra 497. ἐσαθρήσαντας ἕκαστα. Si Colchi Regis necem celarent, ita ut facinoris fama ad regionis incolas non perveniret, manerent illi in eadem ſententia & Colchos omni ope juvarent. Itaque ut ab horum ſocietate finitimi ſeducerentur, neceſſe erat, ut illis mors Regis innoteſceret. εἰσαΐοντες igitur ſententiam illuſtrat, cui minime prodeſt ἀντιόωντες. Hujus enim notio in ἦρα φέροιεν continetur. *Colchis auxilium ferre* nihil aliud eſt, quam *Minyis adverſari.*

408. καὶ δ' ἂν — ὑπείξαιμι. Vulgo οὐδ' ἂν — ὑπείξομαι. In quatuor Regiis καὶ δ' ἂν repertum, quod verum eſſe ſententia oſtendit. Tum codices omnes & editiones primariæ ὑπείξομαι, metro titubante, cui melius, quam ſenſui, conſuluit Baſileenſis, invecto ὑπείξωμαι. Scripſit Poëta ὑπείξαιμι. *Ipſe vero Colchis arma inferendi neceſſitate ſolutus fuerim, quum mihi tranſitum non intercludent.* Rite procedit phraſis: οὐδ' ἂν φέροιεν — καὶ δ' ἂν ὑπείξαιμι. Perperam libri aliquot πολεμίξειν. Genuinum eſſe ὑπείξαιμι, præter alia oſtendere poſſit conſenſus librorum in ſequen-

tis verbi ſcriptura per *πλ*, quæ in *πόλεμος* & derivatis fere locum non habet, niſi præcedente vocali brevi ob metrum producenda.

409. *διατμήξωσι*. Sic quatuor Regii. Vulgo *διεξείργωσι*, quod gloſſema ſapit, in E. & Cæſ. fœde depravatum, *διεξίωσι*. Supra 328. *ὑπέλμήξαντο κελεύθους*.

410. *ὑποσαίνων*. Sic ſcriptum in A. C. D. E. Cæſ.

412. *μητιάασθαι*. Sic A. E. Vulgo *μητίσασθαι*.

416. *φαιδροῖς*. A. B. D. *φαιδρῶς*, ſuperſcripto altero in A.

417. Hæc intelligo, tanquam ſi plenius ſic ſcriptum eſſet; *εἴ κέν πως πεπίθοιμι κήρυκας ἀπέρχεσθαι, καὶ συναγθμῆσαι τὸν Ἄψυρτον οἰόθεν εἶεν τοῖς ἐμοῖς ἑπέεσσι. Si forte præconibus perſuaſero, ut, quum frater meus acceſſerit, a nobis diſcedant, ſolumque eum mecum committant.* Si enim colloquio intereſſent præcones, opprimi non poſſet Apſyrtus. Erant autem illi præcones miniſtri publici templi Dianæ, quibus Medeæ cuſtodia mandata.

419. *τόδε γ' ἔργον*. A. B. E. *τόδέ τ' ἔργον*. Vulgo *τόδε ἔργον*.

421. *ἠρτύναντο*. Sic D. Vulgo *ἠρτύνοντο*.

426. *μεταῦτις*. Sic conjunctim in codicibus ſcriptum. Manifeſta imitatio loci Homerici de ſceptro Agamemnonis Ιλ. *β'*. 101. Confer Moſchum in Europa 37.

427. *πολέσι μετά*. Sic A. C. E. Vulgo *πολέσιν*.

434. *Κνωσόθεν*. Geminari non debet in hoc nomine litera ſibilans, ut e nummis & lapidibus conſtat. *Cnoſia regna* apud Virgilium, & *Cnoſia litora* apud Catullum accuratiores editiones exhibent.

435. *ἢ δέ γε*. Sic A. E. Vulgo *ἢ δ' ὅτε*.

438. *ὥς κεν*. Non minus bene ſcriberetur *ὣ κεν*.

440. *ἀμφί*. Sic codices. Adverbium eſt, non præpoſitio.

445. Virgil. Æn. IV. 412.

Improbe Amor, quid non mortalia pectora cogis?

454. ἦεν, ab εἶμι, πορεύομαι. Perperam vulgo ἦεν.

458. ἐπεβήσατο. Perperam vulgo ἐπεβήσετο. Vide Clarkium a Ιλ. β'. 35. Simili menda in sequenti versu Florentina editio habet πειρήσετο. Librariorum imperitiæ debentur istæ formæ δύσετο, βήσετο, εἵσετο, & si quæ aliæ hujus commatis in libris occurrunt, quas Græcitas non agnoscit.

460. Perperam vulgo distinctus hic locus, & male posita parentheseos signa. Ordo est: πειρήσατο μύθοις εἴο κασιγνήτης, εἶκ' ἀτάλὸς παῖς πειρήσαιτ' ἂν χαράδρης χειμερίης, ἣν οὐδὲ αἰζηοὶ διαπερόωσιν. In quatuor Regiis pro οὐδὲ δι', scriptum οὐδέ κεν, non male ad sensum, modo aptetur tempus verbi, reponendo περόῳεν. Sed bonam per se vulgatam tuentur alii codices.

464. πυκινοῦ ἐξάλτο. Sic legendum. Vulgo πυκινοῖο ἐπᾶλτο. In D. & Cæs. πυκινοῦ.

467. τυπέντος. D. πεσόντος.

470. Βρυγοί. Perperam in E. Φρυγοί. Tum codices omnes ἀντιπέρηθεν.

472. χερσὶ μέλαν. Sic D. E. Cæs. recte. Vulgo χερσίν.

474. ἀργυφέην. Quatuor Regii hic ἀργυρέην exhibent, merito damnatum ad III. 835. Solus E. ἀργυφέην.

477. ἐξάργματα τάμνε θανόντος. Tragicis μασχαλίζειν hoc dicitur, ut Sophocli in Electra 444.

ὑφ' ἧς θανὼν ἄτιμος, ὥσθ' ὑσμενὴς
ἐμασχαλίσθη.

Vide Hesychii interpretes ad V. μασχαλίσματα.

478. ἀπέλειξε φόνου. Perperam A. C. D. E. φόνον. V. seq. C. E. ἱλάσασθαι. D. ἀλάσασθαι. Nostras lectiones tuetur auctor Etymol. M. in ἀπάργματα, p. 118.

480. κρύψε νέκυν. Sic bene editiones Florent. & Al-

dina: non, ut ceteræ, κρύψεν. Illud in A. B. E. Cæſ. obſervavi. Sed Regii minus bene νεκρὸν habent. D. κρύψεν νεκρόν.

485. Κόλχων — σλόλον. A. E. Κόλχον — σλόλον. Non male, nec ſine quadam elegantiæ ſpecie.

490. ἤντησε μεμαώς. Sic bene Cæſ. Vulgo ἤντησεν.

491. ἀμφ' αὐτοῖο μέλοντο. E. ſine ſenſu, ἀμφ' αὐτοῖσι. Scribere poterat Poëta, ut III. 1172. ἀμφ' αὐτῷ ἐμέλοντο. Sed præſtat librorum lectio. ἀμφὶ & περὶ hoc ſignificatu cum ſecundo & tertio caſu perinde conſtruuntur.

492. πυκινήν. Sic Florent. editio & cod. Guelferb. Peſſime Aldus πυκινῆς edidit, quod non ceteræ ſolum editiones ſervarunt, ſed tenent etiam codices omnes mei, ex librarii errore. ἔνθα δὲ ἑζόμενοι πυκινὴν βουλὴν μητιάασκον περὶ ναυτιλίης. Ineptum eſt βουλὴν περὶ πυκινῆς (vel ut aliquot habent e meis libris πυκνῆς) ναυτιλίης.

496. ᾧ ῥ' ἐπέχουσι. Sic optime D. Ceteri Regii ᾧ γ'. Vulgo ᾧ ἐπέχουσι.

497. ἐπαθρήσαντας. Sic D. Vulgo ἐπαθρήσαντλας.

498. οὐχ ἕνα. Sic codd. ſex, editiones Aldina & Pariſina. Stephanus e Florentina οὐδένα. V. ſeq. perperam codd. aliquot οἵά τ'. V. 502. ἠδείη τέ κ' ἔπειτα: & v. 503. E. ἤνεσσαν. Quæ diligentiæ meæ oſtendendæ magis, quam utilitatis, cauſa obſervo.

504. ἐπερῥώοντ'. Sic A. B. D. Cæſ. In E. ἐπιῥῥώοντ'. Perperam vulgo ἐπερῥώωντ'.

513. ἐφορμηθέντες. Perperam in D. ἀφωρμηθέντες. Similis menda in Dionyſii Periegeſi, e noſtro cluenda, v. 489.

ἐξείης δε πόροιο πρὸς αὐγὰς ἠελίοιο
Ἀψύρτου νήσων ἀναφαίνεται ἄσπετος ὁλκὸς,
τὰς πόλε Κόλχων υἷες ΕΠΕΔΡΑΜΟΝ, εὖτ' ἐμόγησαν
ἴχνια μασλεύοντες ἀλήμονος Αἰητίνης.

Male ibi vulgo legitur ἀπέδραμον.

518. Ἐσχελεῖς, ἔθνος Ἰλλυρικόν. Straboni p. 502. Ἐσχέλιοι dicti. De ſitu tumuli Cadmi & Harmoniæ apud Enchelios Apollonio conſenſit Dionyſius Perieg. 387. ubi hæc de Adriatico ſinu:

-- -- ἐπὶ δ' ἄσπετον ὁλκὸν ἄγουσα
Ἰλλυρικὴν περὶ χέρσον ἑλίσσεται, ἄχρι κολώνης
οὐρέων τ' ἠλιβάτων, τὰ Κεραύνια κικλήσκουσι.
κεῖνον δ' ἂν περὶ χῶρον ἴδοις ἐρικυδέα τύμβον,
τύμβον ὃν Ἁρμονίης Κάδμοιό τε φῆμις ἐνίσπει.
κεῖθι γὰρ εἰς ὀφίων σκολιὸν γένος ἠλλάξαντο,
ὀπωπότ' ἀπ' Ἰσμηνοῦ λιπαρὸν μετὰ γῆρας ἵκοντο.

At tumulum illum in intimo ſinus receſſu ad Polam Iſtriæ urbem collocat Callimachus, fragm. CIV.

οἱ μὲν ἐπ' Ἰλλυριοῖο πόρου σχάσαντες ἐρετμὰ,
λᾶα παρὰ ξανθῆς Ἁρμονίης τάφιον
ἄσυλον ἐκλίσσαντο. τὸ μὲν ΦΥΓΑΔΩΝ τις ἐνίσποι
Γραικὸς, ἀτὰρ κείνων γλῶσσ' ὀνόμηνε ΠΟΛΑΣ.

528. ἀειράμενοι.] Sic bene quatuor Regii. Vulgo ἀειρόμενοι.

532. ἰδρυνθεῖεν. Vulgo ἱδρυθεῖεν. Vide ad III. 1269.

536. ὥς κεν — πέληται. Male vulgo, non obſervata temporum ratione, πέλοιτο.

537. καταυλόθι una voce in codicibus, ut in Pariſina editione.

539. Poſt hunc verſum in recentioribus editionibus legitur iſte, genuinus quidem, ſed alieniſſimo loco perquam abſurde poſitus,

τυτθὸς ἐὼν ποτ' ἔναιεν· ἀτὰρ λίπε νῆσον ἔπειτα.

qui nobis eſt 545. Verſus ille in editionibus Florent. & Aldina poſitus eſt poſt v. 540. quam ſedem occupat etiam in E. Prorſus abeſt in codd. A. C. D. In B. omiſſus quidem eſt in textu; ſed margo eum exhibet, cum ſigno il-

lius ſedem indicante poſt v. 539. Signum autem in litura eſt, eique alterum ſubfectum, verſum remittens poſt v. 547. Quamlibet e tribus indicatis ſedibus elegeris, quo fluctuantem illum verſum ſtabilias, illum exturbabit ſenſus, cui nullibi aptari poteſt, & ſpurius videbitur. Temeritatis crimen effugeret, qui iſtud de eo ferret judicium, ſuffragantibus tribus ad minimum codicibus: nec aliter diu exiſtimavi. Sed forte fortuna in librum incidi, ubi hunc Apollonii locum citatum reperi, longe aliter conſtitutum, quam eum uſque antehac legeram. Auctoris vero, doctrina non minus quam dignitate EMINENTISSIMI, ANGELI QUIRINI, Cardinalis Romani, ea fuit religio & modeſtia, ut nemo ſuſpicari poſſit optimi Poëtæ textum ab eo interpolatum fuiſſe; ſed lectionem illam, quam poſt eum ſecutus ſum, eruerat procul dubio Vir eruditiſſimus e codice aliquo præſtantiſſimæ illius Pontificiæ Bibliothecæ, cui præfectus fuit. Vide Primordia Corcyræ, p. 28. Jam cauſa omiſſionis illius verſus in aliquot codicibus, & omiſſionis in omnibus verſus 544. lectori in oculos incurrit. In codice D. permultæ ſunt lacunæ, ex eadem librarii oſcitantia: ille enim, quoties fere paucis interjectis duo verſus iiſdem vocibus finiuntur, intermedios omiſit.

546. *οὐ γὰρ ὅγ' ἠβήσας.* Quinque Regii *οὐδ' ἄρ' ὅδ' ἀκμάσας.* Metro congrueret *ἀκμάσσας.* Sed gloſſema eſt. *αὐτῇ ἐνὶ ἔλδετο.* Perperam vulgo *ἐνιέλδετο*, quæ abſurda compoſitio eſt. In A. & D. diviſim ſcriptum *ἐν ἐέλδετο*: in B. *ἐνέλδετο.* Ordo eſt, *οὐ γὰρ ὅγ' ἔλδετο ναίειν ἐν αὐτῇ νήσῳ.* Bene itaque reſcripſimus *ἐνὶ ἔλδετο.*

547. *κοιρανέοντος ἐπ' ὀφρύσι Ναυσιθόοιο*, *ſubjectus ſuperbo imperio Nauſithoi.* *εἶναι ἐπί τινι*, *in poteſtate alicujus eſſe.* *ὀφρύες ſuperbiam* notat. Interpretis indiget Shawii ver-

lio, *dominantis ſub ſuperciliis Nauſithoi*, quæ verba omnibus Hœltzlini tenebris obſcuriora ſunt. Tanti non erat novam verſionem facere.

565. Δυσκέλαδος non appellativum eſt, ſed proprium. An revera hoc nomine extiterit inſula, necne, aliis diſquirendum relinquo: ſed geminata copula, eam fuiſſe Poëtæ noſtri ſententiam, manifeſto oſtendit: eique potius quam If. Voſſio fidem habuerim. *Celaduſſæ* apud Plinium nihil aliud eſſe videtur, quam corruptum e *Dyſcelados* nomen.

566. παραὶ Κέρκυραν. Sic bene Aldus. Florentina παρὰ, quod exhibent etiam A. D. E. Cercyram Aſopi filiam a Neptuno in Corcyram Phæacum, non in Melænam translatam fuiſſe, alii auctores tradunt. Vide Diodor. Sic. p. 316. 47. V. ſeq. pro κούρην, in D. Νύμφην.

573. Κερωδόν. Sic A. D. E. Vulgo Κερωσσόν.

577. ἀμφ' αὐτοῖς. Codd. ſex αὐτούς: minus bene. Vide ad III. 439.

579. ἀνλικρὺ, ταῖς αὖτις — Sic A. B. E. Cæſ. In C. ταῖς δ' αὖτις. Vulgo τοὶ δ' αὖτις, quod exhibet D. & in B. margini adſcriptum eſt.

580. νήσου ἐπὶ κραναῆς. ἐπὶ, motum ad locum ſignificans, ſic cum genitivo conſtructum vide in Æſchyli Prom. v. 663. & quæ ad eum locum notavi.

582. αὐδῆεν γλαφυρῆς νηὸς δόρυ. Sic optime codd. A. B. D. E. Cæſ. Abſurde vulgo αὐδῇ ἐν γλαφυρῇ. -- τό ῥ'. Sic ſcriptum in E. Vulgo τόῤῥ'. Vide ad I. 526. ubi eadem verſus clauſula, & ſequens integer extant.

586. οὔτε πόρους. Quatuor Regii & Cæſ. πόνους.

588. νίψειε. Sic bene Florent. editio, & ex ea ceteræ. Plerique codd. νίψειεν. In D. a prima manu νίψειε. Poſtmodo ν ſuperſcriptum.

591. Πέρσης. A. B. Πέῤῥης. In hoc alteri ρ ſuperſcri-

ptum σ. In E. Πέῤῥη τε. Ex Atticiſmi uſu error imperitorum librariorum ortus, qui crediderunt Πέῤῥη ſcribi debere, ut Τυῤῥηνὸς pro Τυρσηνός: ἄῤῥην pro ἄρσην. Fuit autem Πέρση Oceani filia & Tethyos, quam Heſiodus Theog. 356. Perſeïdem proprio nomine, non patronymico, vocat:

Περσηΐς τ', Ἰάνειρά τ', Ακάςλη τε, Ξάνθη τε.

& 955.

Ηελίῳ δ' ἀκάμαντι τέκε κλυτὴ Ωκεανίνη
Περσηὶς Κίρκην τε, καὶ Αἰήτην βασιλῆα.

Homero, Odyſſ. κ'. 139. eadem illa Oceani filia Πέρση appellatur:

Κίρκη ἐϋπλόκαμος, δεινὴ θεὸς, αὐδήεσσα,
αὐτοκασιγνήτη ὀλοόφρονος Αἰήταο·
ἄμφω δ' ἐκγεγάτην φαεσιμβρότου Ηελίοιο,
μητρός τ' ἐκ Πέρσης, τὴν Ωκεανὸς τέκε παῖδα.

Hecatè autem Dea πατρωνυμικῶς appellatur Περσηΐς, ut III. 467. 478. & alibi, quia Perſæ Titanis filia erat. Apollodorus: Πέρσου δὲ καὶ Ασ7ερίας Εκάτη. Heſiod. Theog. 409.

Φοίβη δ' αὖ Κοίου πολυήρατον ἦλθεν ἐς εὐνήν - - - - -
γείνατο δ' Ασ7ερίην εὐώνυμον, ἣν ποτε Πέρτης
ἠγάγετ' ἐς μέγα δῶμα, φίλην κεκλῆσθαι ἄκοιτιν.
ἡ δ' ὑποκυσσαμένη Εκάτην τέκε.

596. Ἔς τ' ἔβαλον. Vulgo minus bene ἐς δ' ἔβαλον. -- Ἔς τε, *donec*, ut 690. 849. & alibi.

597. τυπείς. Gloſſema πληγεὶς, fruſtra renitente metro, genuinæ lectionis locum occupavit in quatuor Regiis.

599. πολυβενθέος. Sic Florent. editio, bene. Aldina & Pariſina πολυανθέος, qua in menda conſentiunt ſex mei codices.

601. ταινύσσας. Sic B. D. E. Cæſ. Vulgo ταινύσας. A. C. ταινύσσαι. Vide infra 771. Virgil. Æn. VI. 239.

Quam

Quam ſuper haud ullæ poterant impune volantes
tendere iter pennis.

602. μεσηγύ. In D. μεσσηγύ. Vulgo μεσηγύς.

604. ταναῇσιν ἐλιγμέναι αἰγείροισι. Perperam A. D. E. ταναοῖσιν. In Florent. editione ταναῇσιν ἐφήμεναι αἰγείροισιν: quod nobis Heliades repræſentat, tanquam aves, arborum ramis inſidentes. Melius illis foret, ſi ſub arboribus ſederent, ὑφήμεναι, quomodo ſcribendum eſſe olim arbitratus fui. Nam quod ἐφήμεναι vertunt *indutæ*, id quovis nomine appellari ſinam, modo ne interpretatio dicatur. *Indutæ* eſſet ἐφειμέναι, ἐσσειμέναι: ſed ἐφήμεναι nihil aliud eſt quam *inſidentes*. In Aldina, Pariſina, Baſileenſi, ἀείμεναι, quam lectionem quinque exhibent codices. Hoc vero quid ſit juxta cum ignorantiſſimis ſcio. Denique in D. extat perſpicue ſcripta illa lectio, quam ſecutus ſum, ἐλιγμέναι, *involutæ*, *indutæ*. Participium ἐλιγμένος eodem ſignificatu occurrit in Homerico in Mercurium hymno, v. 304.

σπάργανον ἀμφ' ὤμοισιν ἐλιγμένος.

Perinde autem eſt, utra conſtructione dicas ἀμφελιγμέναι τὰ σώματα αἰγείροις, aut ἀμφελιγμέναι τοῖς σώμασιν αἰγείρους. Lectionem hanc ſenſui & linguæ ſatisfacientem, codicisque auctoritate firmatam recipere debui. Supereſt tamen aliquid quod ſcrupulum injicere poſſit, nempe vox βλεφάρων, Heliadibus, poſtquam in arbores mutatæ fuerunt, non amplius conveniens. Aliter Ovidius:

Inde fluunt lacrimæ: ſtillataque ſole rigeſcunt
de ramis electra *novis*.

Sed, licet populis involutas, eas dicit Poëta μύρεσθαι χιτῶνι μελίας γόον: fingit itaque flebiles puellas arborum cortice velatas, ſub eo tegmine & priſtinos ſenſus, eundemque corporum habitum, ſervaſſe. De Phaëthontis ſororum numero inter auctores non conſtat. Hyginus fabula-

rum initio, quatuor recenſet: Fab. CLIV. ſeptem: Heraclitus περὶ ἀπίστων Cap. 37. tres, quarum nomina ſunt Φοίβη, Λαμπετώ, Αἴγλη. Eoſdem, quos Heraclitus, auctores ſecutus eſt Ovidius, qui trium tantum meminit. Duarum apud illum nomina ſunt, Phaëthuſa, eadem, quæ Φοίβη: Lampetie, eadem quæ Λαμπετώ: tertiæ, quæ Αἴγλη, nomen non indidit.

606. βλεφάρων. In cod. D. qui optimum ἐλιγμέναι modo ſuppeditavit, abſurda hic obſervatur lectio, λεχέων.

608. Sic vulgo leguntur hi verſus:

εὖτ' ἂν δὲ κλύζωσι κελαίνης ὕδατα λίμνης
ἠϊόνας πνοιῇ πολυηχέος ἐξ ἀνέμοιο.

Lectionem codicis A. prætuli, in quo κλύζῃσι — οἴδματι — πνοιή. In B. C. E. Cæſ. κλύζῃσι: in D. κλύζουσι. E. οἴδματι. C. D. οἴδματα.

610. Comparetur cum noſtro Dionyſius Perieg. 288.

— — — καὶ δώματα Κελτῶν,
ἀγχόθι πηγάων καλλιρόου Ηριδανοῖο·
οὐ ποτ' ἐπὶ προχοῇσιν ἐρημαίην ἀνὰ νύκτα
Ηλιάδες κώκυσαν ὀδυρόμεναι Φαέθοντα.
κεῖθι δὲ Κελτῶν παῖδες ὑφήμενοι αἰγείροισι
δάκρυ ἀμέργονται χρυσαυγέος ἠλέκτροιο.

Succini natura melius Apollonio cognita fuit: non enim ab arboribus delapſum excipitur; ſed marinis ejectum fluctibus in litore colligitur. Vide Philoſtrati Imagines L. I. cap. XI. ἐς Ηριδ— Quatuor Regii ἐπ' Ηριδ—

613. συμφέρεται. Sic quinque Regii. Vulgo ἐμφέρεται.

616. Λακέρεια, πόλις Θεσσαλίας. Vide Pindarum Pythion. γ'. 59.

617. Αμύροιο. Perperam tres Regii Αμῦνοιο. Vide I. 596.

621. περὶ βληχρόν. Sic diviſim ſcriptum in plerisque codicibus. περὶ aut cum βαρύθοντες, aut cum ὀδμῇ jungi poteſt.

627. εἰσανέβησαν. Vulgo εἰσεπέρησαν, quod in nullo codice reperi. Solus D. proxime ad vulgatam lectionem ἐξεπέρησαν. Ceteri quinque εἰσαπέβησαν.

628. μετανίσσεται. Sic D. In E. & Cæſ. μεταναίσσεται.

631. ἐπερεύγεται. Male tres Regii ἀπερεύγεται.

634. ἴει ῥόον. Sic codices ſex. Vulgo ἰεὶς ῥόον.

636. ἀθέσφατοι. Sic A. D. E. Vulgo ἀθέσφατον.

637. ἀπορρώξ. In pronunciando ρ geminatur. Sic unico ρ ſcriptum a prima manu in Mediceo.

639. εἰσβαλέειν. Quinque Regii εἰσβάλλειν.

640. κατ' Ερκυνίου. In quatuor Regiis κατ' Ερκυνίου.

644. τὴν οἶμον. Sic quinque Regii. Perperam vulgo τήνδ'—

646. ἐννεσίῃσι. Sic codices mei ſex & Mediceus. Vulgares libri αἰνεσίῃσι.

648. νισσομένοισι. Sic D. & Cæſ. In E. νεισσομένοισι.

654. Αἰθαλίην. Latinis Ilva: nunc *Elva*. Perperam in D. Οἰχαλίην.

657. εἴκελαι, ſcilicet αἱ ψηφῖδες. Male vulgo legitur εἴκελοι.

658. Αργῷος. Perperam A. B. C. E. Αργαῖος. In B. margini adſcriptum Αργῶος. Strabo p. 342. Ἐοῖκε δὲ κατὰ τὴν Αἰθαλίαν λιμὴν Αργῶος ἀπὸ τῆς Αργοῦς, ὡς φασίν. ἐκεῖσε γὰρ πλεῦσαι τὴν τῆς Κίρκης οἴκησιν ξητοῦντα τὴν Ιάσονα, τῆς Μηδείας ἐθελούσης ἰδεῖν τὴν ΘΕΙΑΝ. καὶ δὴ καὶ ἀπὸ τῶν ἀποσκλεύσεων παγένται, ἃ ἐποίουν οἱ Αργοναῦται, διαμένειν ἔτι καὶ νῦν διαποικίλους τὰς ἐπὶ τῆς ἠϊόνος ψήφους. Male vulgo apud Geographum legitur τὴν θεάν; nec interpreti mendæ ſuboluit, vertenti, *quam deam Medea cupiebat viſere*. Vertendum, *cupiente Medea amitam viſere*. θεία, *amita*, patris ſoror. Præterea mendoſum eſt quod vulgo legitur ἀποσκελεσμάτων. Recte auctor libri περὶ

θαυμασίων ἀκουσμάτων Aristoteli tributi, p. 107. editionis Sylburgii: καὶ ἐν τῇ Αἰθαλείᾳ δὲ νήσῳ, τῇ κειμένῃ ἐπὶ τῷ Τυρρηνικῷ πελάγει, ἄλλα τε δεικνύουσι μνημεῖα τῶν ἀργοῦς, καὶ τὸ ἐπὶ τῶν ψήφων δὲ λεγόμενον. παρὰ γὰρ τὸν αἰγιαλὸν ψήφους φασὶν εἶναι ποικίλας. ταύτας δὲ οἱ Ἕλληνες, οἱ τὴν νῆσον οἰκοῦντες, λέγουσι τὴν χροιὰν λαβεῖν ἀπὸ τῶν σφαγιασμάτων, ὧν ἐπιοιοῦντο ἀλειφόμενοι. ἀπὸ γὰρ ἐκείνων τῶν χρόνων, οὔτε πρότερον ἑωρᾶσθαι μυθολογοῦσι τοιαύτας ψήφους, οὔθ' ὕστερον ἐπιγεγενημένας.

673. οὐδὲ μὲν οὐδ'— Perperam in E. οὐδέ μιν. — ἄλλοθ' ἀπ' ἄλλων. Sic Florent. editio, & ex ea ceteræ; quam bonam lectionem exhibent Cæs. & solus e Regiis E. Tres cum Mediceo ἄλλο θ' ἐπ' ἄλλων. D. ἐπ' ἄλλῳ.

676. προτέρης ἐξ ἰλύος. Sic bene sex mei codices & Mediceus. Vulgo προτέρους. V. seq. vulgo legitur ἀρηρεμένους. Vide ad I. 787.

687. καταρέξασα. Sic scriptum in E.

691. κέλευσεν. Sic D. Vulgo κέλσυεν.

693. αἰξαντες. Sic Florent. editio, & ex ea ceteræ. Sed codd. omnes αἰξαντε, quod tamen, ob hiatum, minus probo.

695. ἀμφοτέραις. A. E. ἀκροτέραις. D. ἀκροτάταις.

697. κλάνεν. Perperam duo Regii κλάνον.

703. νηλειεῖς. Sic bene A. C. E. Vulgo νηλεεῖς. Quod reponebat Vir doctissimus e conjectura, νηλιτεῖς lex metri respuit.

708. μείλισσε sine importuno ν scriptum in D. E. Mox perperam in A. ἐκαλίευσα.

709. παλαμναίων ἐκεσιάων: id est, τῶν ὑπὲρ φόνου γιγνομένων. Varias significationes habet nomen παλαμναῖος. Et primo quidem est φονεύς, ὁ αὐτοχειρίᾳ τινὰ ἀνελών, ὁ ἐνεχόμενος μιάσματι εἰκείῳ. Tum παλαμναῖοι dicuntur Furiæ,

quæ homicidas exagitant, a cæsorum manibus immitti creditæ veteribus; ut in istis Cyri verbis apud Xenophontem K. Π. p. 655. τὰς δὲ τῶν ἀδίκα παθόντων ψυχὰς οὔπω κατενόησατε οἵους μὲν Φόβους τοῖς μιαιφόνοις ἐμβάλουσιν; οἵους δὲ ΠΑΛΑΜΝΑΙΟΥΣ τοῖς ἀνοσίοις ἐπιπέμπουσι; Jupiter ipse Παλαμναῖος dicitur, ὁ τοὺς φονέας τιμωρούμενος. Juxta primam significationem τὸ παλαμναῖον substantive μίασμα notat, ut apud Euripidem Iphig. T. 1226. μὴ παλαμναῖον λάβω;

712. μείλιχρά τε. In Guelferb. codice μελίκρατά τε, quod nec in Mediceo, nec in sex meis repertum. *Longe pulcherrimam* hanc lectionem vocat Piersonus ad Mœridem p. 255. quanquam vulgatam *recte defendi posse* fateatur. Mihi cum χαῖεν vel δαῖεν non placet μελίκρατα. Florent. editio δαῖεν: codices sex χαῖεν.

714. παύσειεν. Sic bene Parisina editio, & ex ea Stephanus, ut in quinque Regiis & Cæs. scriptum. Primariæ editiones solœce παύσῃσιν, quod, pro ea qua erat vanitate & imperitia, revocavit Hœltzlinus.

717. ἐμφύλῳ. Vulgo ἐμφυλίῳ, contra metri legem: υ enim in hoc nomine longum est. Vide infra 725. I. 868. In Orphicis 1160.

— — — — νῦν αἰὲν Ἐριννὺς
αἵματος ἐμφύλοιο δεδευκότος Ἀψύρτοιο
ὑστερόπους ἕπεται.

Homerus Odyss. ο'. 273.

οὕτω τοι καὶ ἐγὼν ἐκ πατρίδος, ἄνδρα κατακτάς
ἔμφυλον.

720. μύθῳ. Vulgo μύθοις. Illud præferunt codices mei sex & Mediceus.

723. ἱδρύνθησαν. Quatuor Regii & Cæs. ἱδρύθησαν.

724. δῦνε sine importuno ν recte scriptum in D. — ἐρ-

μαίνουσαν. Sic optime E. Vulgatum ὁρμαίνουσα, quod non alio referri poteſt quam ad μνῆσις, ſenſu caret. ἥ γαὰρ φρονίζουσαν αὐτὴν δῦνε φρένας μνῆσις ἀειπελίη ὀνείρων. Eleganter accuſativus perſonæ poſitus pro genitivo, vel dativo, familiari Poëtis conſtructione, cujus exempla congeſſi ad Æſchyli S. Th. 836. Heſychius: ὁρμαίνουσα, διανοούμενον. ὁρμαίνων, φρονίζων, ἐν διανοίᾳ ἔχων.

728. μαρμαρυγῇσιν — χρυσέην ἴσαν αἴγλην. Ovidius Am. III. 3. 9.

Argutos habuit, radiant ut ſidus, ocellos.

ad quem locum vide Burmanno notata.

736. παισὶ Φρίξοιο. Sic D. E. Cæſ. Vulgo παισίν.

738. ἐλέηρεν. Male vulgo ἐλέαιρεν.

742. ἔργ' ἐτέλεσσας. Sic A. B. E. venuſte & more antiquo. Perperam vulgo ἔργα τέλεσσας. Eadem ratione III. 1361. πάντ' ἐφαάνθη edidimus, quod procul dubio exhiberent, ſi qui reperirentur, emendatius ſcripti codices.

743. ἐμεῖο. Sic recte edidit Stephanus, ut in codicibus ſcriptum eſt. Hic iterum ſe prodit ſtolidus Hœltzlini livor, qui pravam lectionem ſequi maluit, quam H. Stephano aliquid debere. ἐμοῖο e prioribus editionibus revocavit.

746. ἀείρω. Sic quinque Regii & Mediceus. Vulgo ἀνείρω.

758. λαιψηρῇσι. Sic quatuor Regii bene. Vulgo λαιψηροῖσι.

769. Φαιήκιδα νῆσον. Perperam codd. aliquot Φαιήκων νῆσον.

771. τέμνε, τανυσσαμένη κοῦφα πτερά. His celerrimus volatus non minus exprimitur, quam ſi ſcripſiſſet Poëta τινάξαμένη. Supra 601. διὰ πτερὰ κοῦφα τανύσσας οἰωνός. Has lectiones ſollicitaret forte quis, ex iis quæ docte ad Oppianum obſervavit Arnaldus, Lect. Gr. p. 198. Nullus

volatus fieri poteſt, niſi expanſis alis; nec τανύσσασθαι ſimpliciter volatum illum ſignificat, qui expanſis & immotis alis fit, quem nos *planer* dicimus, quo alioqui perniciſſime ferri alites videmus. Sed Cynæg. I. 282. Arnaldi emendationem probo, quia rus ſapere mihi videtur ταναῇσι τανυσσόμενος πτερύγεσσι.

774. ἐννεσίης. Sic B. D. Cæſ. Mediceus. Vulgo αἰνεσίης. In A. librarii errore hujus verſus initium & præcedentis finis deſunt, binis ſic in unum contractis:

πρώτην δ' εἰσαφίκανε Θέτιν εἰς ἅ νέεσθαι.

ὥρσε ſine ν in D. ſcriptum.

775. ἐδύσατο. Vulgo ἐβήσατο. Illud dant A. D. In E. ἐδύσσατο. C. mendoſiſſime ἐάσατο.

778. ὄφρα δὲ καὶ τῷ. Hanc Florentinæ editionis lectionem habent Mediceus, Cæſ. Guelferb. In A. B. C. ὄφρα δὲ καὐτῷ. In E. ὄφρα δὲ καὶ αὐτῷ. In D. ὄφρα καὶ αὐτῷ.

781. θεάν. Minus bene tres Regii θεά.

782. ὅσσον ἐοῖο. Perperam vulgo ἑοῖο.

785. οἵ τ' ἄλλοι. Vulgo ἠδ' ἄλλοι. Cæſ. & Mediceus οἱ δ' ἄλλοι. Vide ad III. 58.

786. οἵως τε. Sic Florent. editio: quæ optima lectio in ſolo Guelferbytano codice reperta. Mediceus & ſex mei οἵη τε habent. Hoc prætulit Aldus, & ex eo ceteri editores, excepto docto noſtro H. Stephano, cui merito ſuo placuit Florentina lectio, idcirco Batavo reprobata.

791. Juno apud Homerum de Thetide eadem fere dicit, Ιλ. ω. 59.

— Ἀχιλλεύς ἐστι θεᾶς γόνος, ἣν ἐγὼ αὐτὴ
θρέψα τε, καί ῥ' ἀτίτηλα, καὶ ἀνδρὶ πόρον παράκοιτιν
Πηλεῖ, ὃς περὶ κῆρι φίλος γένετ' ἀθανάτῳσι·
πάντες δ' ἀνθίασθε, θεοὶ, γάμου.

795. ἀθανάτης. Sic D. Perperam in tribus Regiis θνη-

τοῖσιν, ſolemni librariis errore, ex prava pronunciatione η & οι confundente, qua de re ſæpius jam monui.

796. ἐμὲ αἰὸσμένη. Vulgo ἐμέ τ'— Inſertam copulam non agnoſcunt quatuor Regii.

801. πέπρωται. Sic quatuor Regii, Cæſ. Med. editiones Aldina, Pariſ. Baſil. benc. In aliis πέπρωτο.

807. τέκνα τε φιτύσαιο. Primùm τε habent codices omnes, & Florent. editio, e qua perite ab H. Stephano revocatum, quum Aldus & qui eum ſecuti ſunt δὲ edidiſſent. Hœltzlinum a Stephano edoceri non paſſus eſt livor. Deinde φιτύσαιο habent C. & Cæſ. perſpicue & emendate ſcriptum. In B. & Med. tranſpoſitis vocalibus φυτίσαιο. In Guelferb. φυτύσαιο. Ceteri, ut vulgo, mendoſe & barbare φυτήσαιο. Nam φυτάω vox græca non eſt. Legitima verbi forma eſt φυτεύω, prima ſemper correpta. Sed φιτύω diverſæ formæ, ejuſdem vero ſignificationis, primam ſemper producit. Vide Miſcell. Obſerv. T. II. p. 196. ubi te docebunt congeſta exempla, in hujus verbi ſcriptura ſæpiſſime a librariis peccatum fuiſſe. Moſcho, in Europæ fine, e Cæſ. codice illud reſtituimus:

-- ἐξ ἐμέθεν δὲ κλυτοὺς φιτύσεαι υἷας.

In ſcholiis autem ſcribendum: φιτύσαιο δὲ, ἀντὶ τοῦ φυτεύσαις, καὶ βλαστήσαις. Gloſſa etiam φυτεύσαις. -- θεοὺς δ' ἐς δαῖτ' ἐκάλεσσα. Vulgo εἰς δαῖτα κάλεσσα. Vide ſupra ad 742. ἐς habet D. in quo, librarii errore, ἐς δῶμα κάλεσσα.

808. σέλας ἀνέσχον. Matris ſcilicet functa officio. Jocaſta apud Euripidem, a Scholiaſte laudatum, Phœn. 354.

ἐγὼ δ' οὔτε σοι πυρὸς ἀνῆψα φῶς
νόμιμον ἐν γάμοις,
ὡς πρέπει μητρὶ μακαρίᾳ.

814. Ideo Lycophron v. 174. Achillem vocat

τὸν μελάνυμφον εὐνέτην Κυταιΐδης
τῆς ξανθοκόμης. 817. ἐπι-

817. ἐπινίσσεται. Sic D. Vulgo ἐπινείσεται. In Cæſ. ἐπινείσσεται.

819. πρήσσοντα. Sic A. D. E. Futurum participii verbi πρήθω. Male vulgo πρήσσοντα. Cum παύομαι, λήγω, λωφῶ, aliisque ejuſdem ſignificationis verbis, elegantet participia junguntur, ſed ea fere temporis præſentis. Mallem hic legere λωφήσειν πρήθοντα, quo quidem refertur gloſſa κατίοντα.

823. ἔασι, & mox ἐάσῃς. Perperam in Stephani editione ἔασσι & ἐάσσῃς. Prius in Batava editione correctum, relicto altero. In D. & Cæſ. ἐάσῃς. Sed in his ad codices non adtendendum. Vide Clarkium ad Ιλ. ο'. 42.

826. ἀναβρόξασα. Codices, & editiones ante Batavam omnes habent ἀναβρώξασα. Mendam ex Homero recte ſuſtulit Hœltzlinus. Odyſſ. μ'. 240.

ἀλλ' ὅτ' ἀναβρόξειε θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ.

Ad quem locum hæc tradit Euſtathius p. 1719. l. 56. τὸ δὲ ἀναβρόξειε ταὐτόν ἐστι τῷ ἀναῤῥοιβδεῖν. ἄμφω δὲ ἴσον δύνανται τῷ ἀναῤῥοφεῖν — θέμα δὲ τοῦ ἀναβρόξειεν ἄχρηστον, τὸ βρόχω. ἐξ οὗ καὶ ὁ βρόχθος ἐπὶ λαιμοῦ, καὶ βροχθίζειν, τὸ διὰ τοῦ τοιούτου βρόχθου προάγειν.

828. ἣν τέκε Φόρκῳ νυκτιπόλος Ἑκάτη. Sic quinque Regii, Cæſ. Medic. Guelferb. Mendoſe vulgo ἣν τέκε Φόρκυν, νυκτιπόλος Δ' Ἑκάτη. Diverſæ formæ ejuſdem nominis ſunt Φόρκος, Φόρκου: Φόρκυν, Φόρκυνος: Φόρκυς, Φόρκυος. Poſtrema hæc apud Heſiodum occurrit Theog. 270. 333. Media apud Homerum ſæpe. Φόρκος legitur apud Apollodorum, Bibliothecæ L. I. cap. 2. Πόντου δὲ καὶ Γῆς Φόρκος. Phanocles in Analectis noſtris T. I. p. 414.

ἐν δὲ χίλιν τύμβῳ λιγυρὴν θέσαν, ἣ καὶ ἀναύδους πέτρας, καὶ Φόρκου σιγηρὸν ἔπειθεν ὕδωρ.

Ad quem locum Apollonii emendatio jam propoſita fuit.

Eadem forma Latinis Phorcus appellatur marinus ille Deus. Virgil. Æn. V. 240.

Nereïdum Phorcique chorus, Panopeaque virgo.

Noster autem in Scyllæ genealogia Homerum, quem sequitur, illustrat: Odyss. μ'. 124.

ἀλλὰ μάλα σφοδρῶς ἐλάαν, βωστρεῖν δὲ Κραταιὶν,
μητέρα τῆς Σκύλλης, ἥ μιν τέκε πῆμα βροτοῖσιν.

834. ἠδὲ θύελλαι. Sic bene quatuor Regii. Vulgo ἠέ. Sæpe commutantur hæc voculæ. Vide ad II. 1175. mox v. 847. ubi editiones bene ἠὲ βολάων habent, in D. scriptum ἠδέ.

851. εὗρε. Sic D. E. Cæs. Medic. & primariæ editiones. Male in receptioribus εὗρεν.

854. ἔμπεδον. Hic valet ἀσφαλῶς, ἀληθῶς, φανερῶς. Vide Hesychium in ἔμπεδα. Infra 1429. bene exponas φανερῶς. 1389. positum est pro ἀληθῶς. Cognatæ omnes illæ significationes.

858. ἐφετμῇς. Vulgo ἐφετμαῖς. Illud præferunt codices ad minimum septem.

859. πασσυδίη. Sic quinque Regii. Vulgo πανσυδίη.

861. ῥυσόμεναι. Sic bene Cæs. ut etiam in Medic. a manu secunda scriptum. Vulgo ῥυσσόμενοι. D. ῥυσάμεναι. Ceteri quatuor Regii ῥυσέμεναι.

865. ἐδύσατο. Sic A. B. E. Cæs. Med. Perperam vulgo ἐδύσσατο. In D. ἐβήσατο.

869. Unde hæc sumta sint, nuper didicimus Præstantissimi Ruhnkenii beneficio. Homericum in Cererem Hymnum ob oculos habuit Noster, ubi eodem modo Demophon a Cerere educatus narratur. Ut prompta sit lectori comparatio, antiquioris Poetæ locum integrum apponam:

ὣς ἡ μὲν Κελεοῖο δαΐφρονος ἀγλαὸν υἱὸν,
Δημοφόωνθ', ὃν ἔτικτεν ἐΰζωνος Μετάνειρα,

ἔλρεφεν ἐν μεγάροις. ὁ δ' ἀέξετο δαίμονι ἶσος,
οὔτ' οὖν σῖτον ἔδων, οὐ θησάμενος. Δημήτηρ
χρίεσκ' ἀμβροσίῃ, ὡσεὶ θεοῦ ἐκλεγαῶτα,
ἡδὺ καταπνείουσα, καὶ ἐν κόλποισιν ἔχουτα.
νύκτας δὲ κρύπλεσκε πυρὸς μένει, ἠΰτε δαλὸν,
λάθρα φίλων γονέων. τοῖς δὲ μέγα θαῦμ' ἐτέτυκτο,
ὡς προθαλὴς θελέθεσκε, θεοῖσι δὲ ἄντα ἐώικει.
καί κεν μιν ποίησεν ἀγήρων τ' ἀθάνατόν τε,
εἰ μὴ ἄρ' ἀφραδίῃσιν ἐΰζωνος Μετάνειρα,
νύκτ' ἐπιτηρήσασα, θυώδεος ἐκ θαλάμοιο
σκέψατο, κώκυσεν δὲ, καὶ ἄμφω πλήξατο μηρὼ,
δείσασ' ὣ περὶ παιδὶ, καὶ ἀάσθη μέγα θυμῷ,
καὶ ῥ' ὀλοφυρομένη, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Τέκνον Δημοφόων, ξείνη σε πυρὶ ἐνὶ πολλῷ
κρύπτει, ἐμοὶ δὲ γόον καὶ κήδεα λυγρὰ τίθησιν.
ὣς φάτ' ὀδυρομένη· τῆς δ' ἄϊε δῖα θεάων.
τῇ δὲ χολωσαμένη καλλιπλόκαμος Δημήτηρ,
παῖδα φίλον, τὸν ἄελπτον ἐνὶ μεγάροισιν ἔτικτε,
χείρεσσ' ἀθανάτῃσιν ἀπὸ ἕο θῆκε πέδονδε,
ἐξαναλοῦσα πυρὸς, θυμῷ κοτέσασα μάλ' αἰνῶς.

In Batava editione, typothetæ errore, σάρκος excuſum, quam mendam eximere noluit Oxonienſis Magiſter.

873. ἀνεπάλμενος. Vulgo ἀναπάλμενος. Illud dant D. & Guelferb. & in eo conſentiunt codices omnes, II. 825. Hujuſmodi compoſitorum præpoſitiones ſæpe commutarunt librarii. In Bionis Idyl. II. ἐπάλμενος fuerat editum, ubi nunc recte legitur de Cupidine:

οὗτος ὁ νῦν φεύγων καὶ ἀπάλμενος, αὐτὸς ἀφ' αὑτῶ
ἐλθὼν ἐξαπίνας, κεφαλὰν ἐπὶ σεῖο καθίξει.

877. Virgil. Æn. II. 794.

Par levibus ventis, volucrique ſimillima ſomno.

880. τῷ μὲν ἀμηχανίη δῆσε φρένας. Vulgo μιν — δῆσεν

legitur. μὲν in quatuor Regiis repertum. In iisdem, in Cæs. & in Guelferb. δῆσε. τῷ μὲν, id est τῷ Πηλεῖ. μὲν & ἀλλὰ καὶ sibi invicem respondent.

888. ἄλλα τε πάντα. Perperam in quinque Regiis ἄλλα τε πόντῳ.

890. εἴρυσσαν. Vulgo εἵρυσαν. Illud jamdudum a me repositum, sic in Guelferb. scriptum esse nunc comperio. Vide supra ad 237.

892. ἀνθεμόεσσαν, *floridam*. Appellativum est, non proprium nomen. In Promontorio Minervæ Sirenum quondam sedes fuisse perhibetur. Homeri tamen Scholiastes insulam Ανθεμοῦσσαν nomine agnoscit ad Odyss. μ'. 39.

895. Αχελῴῳ. Sic bene quinque Regii. Vulgo Αχελωΐῳ.

897. ποτικλίνεσκον. Vulgo ποτιδύνεσκον. Illud ex Etymol. M. reposui, & sic in Medic. scriptum esse nunc comperio: nec aliter in Guelferb. scribi debuit, ubi προσίνεσκον.

898. De Sirenibus operæ pretium erit legisse, quæ confecit Vir elegantis ingenii, Janus Broukhusius ad Tibullum p. 361.

908. ὄφρ' — ἐπιδρομέοιντο. Sic omnino legendum, ne in solœcismum incurrat oratio. Vide ad 243. ὄφρα & ἵνα cum optativo semper apud nostrum construuntur, præcedente verbo temporis præteriti. Præter exempla in superioribus observata vide I. 822. 918. 1118. IV. 871. quibus infinita alia addi possent, quæ singulæ ostendunt paginæ. Vulgo ἐπιδρομέωνται. In quatuor Regiis & Guelferb. ἐπιδρομέονται. Quod autem in Oxoniensi comparet, ἐποδρομέωνται, id supinitatis est Shawianæ.

914. Βούτης. Librariis qui Regios codices descripserunt monstrosum quid huic nomini subesse visum fuit: ei quatuor μούσης substituerunt; unus in D. μούσῃ.

918. ἀνερείψατο. Vulgo, satis inepte, e nescio cujus,

ſive librarii, ſive primi editoris emendatione, ἀνετρέψατο. Quinque Regii ἀνερύσατο. In Cæſ. ſcriptum ἀνερέψατο; unde facile veram lectionem reſtitui ἀνερείψατο. In Medic. quoque & Guelferb. ἀνερέψατο. Vide ad I. 214.

930. σφιν. Quatuor Regii & Cæſ. σφι.

931. ὄπιθε πτέρυγος. In D. ὄπισθε. Vulgo ὄπιθεν.

932. πλαγκτῇσι δ' ἐνὶ σπιλάδεσσιν ἔρυσσαν. Sic optime B. Eadem ſcriptura in A. C. D. niſi quod ἔρυσαν habent. Vulgo πλαγκτῇσιν ἐνὶ σπιλάδεσσιν ἐρύσσαι. In D. ἔρυσαν: cetera, ut vulgo.

933. εὐδιόωντες. In B. εὐδιόωντος, ut ſcribendum eſſe confidenter affirmat Arnaldus, Lect. Gr. p. 243. ſed egregie fallitur Vir eruditus. ἁλὸς generis eſt ſequioris & cum εὐδιόωντος jungi nequit. Tum verbum εὐδιάω, tam mari vectis & piſcibus, quam ipſi mari aptum eſt. Vide I. 424. II. 903.

934. ἑλίσσωνται. Sic bene Cæſ. Vulgo ἑλίσσονται.

935. ὁρώμενοι. Male quatuor Regii ὁρμώμενοι.

938. κελεύθους. Sic quinque Regii. Vulgo κέλευθον.

939. ἐνιχρίμπτεσθαι. Sic quinque Regii. Vulgo ἐνιχρίμψεσθαι. Guelferb. ἐνιχρίμψασθαι.

943. κόπτε ῥόος. Sic olim ſcripſeram. Vulgo κόπτεν. Nunc in Guelferb. codicis collatione reperio κόπτε ῥόον, partim bene, partim male. Cæſ. quoque ῥόον habet.

944. ἐπικαχλάζεσκεν. Sic quatuor Regii & Cæſ. Vide ad II. 570. 1266.

952. μεταχθονίην. Sic A. E. Vulgo μεταχρονίην.

953. ὣς αἵ. Sic C. D. E. Medic. editiones veteres quatuor. Primus ὣς καὶ edidit Stephanus: conſulto ne, an typothetæ errore, neſcio. Veterem lectionem revocavi. Elegans articuli repetitio: αἱ δ', ὥστ' — ὣς αἵ, ut I. 536. 540. Mutationi occaſionem dedit ſequens verbum in ſingulari numero πέμπε, quod ab ἄλλη pendet.

955. ξέειν ὕδωρ. Vulgo θέειν. Certiſſimam emendationem J. F. Facii recepi, pag. ultima Epiſtolæ criticæ in aliquot Orphei & Apollonii loca, quæ prodiit Erlangæ A. 1772. in 4°. Quia forte libellus ille extra Germaniæ fines paucis literatis innotuit, integram docti Viri adpoſnam obſervationem. " ἐρευγόμενον ὕδωρ & θέειν ſibi invicem „ non reſpondere, *aures* ſtatim ſentiunt. Qui θέειν & ξέειν „ ſæpiſſime a librariis inter ſe permutari ſcit, ni fallor, „ adſenſum præbebit huic correctioni,

— περὶ δέ σφιν ἐρευγόμενον ZEEN ὕδωρ.

„ Homerus Ιλ. Φ'. 365.

ὡς τοῦ καλὰ ῥέεθρα πυρὶ φλέγετο, ξέε δ' ὕδωρ.

Hactenus ille. ξέειν Poëtam ſcripſiſſe, non auribus, ſed menti oſtendunt verſus 942. & ſequentes. ξέειν in ῥέειν mutatum vidimus ad I. 1262.

961. ἤματος αἶσα, periphraſis eſt, & nihil aliud ſignificat, quam ἦμαρ, ut apud Homerum Odyſſ. τ'. 84.

— — — ἔτι γὰρ καὶ ἐλπίδος αἶσα.

Euſtathius exponit, τουτέστιν ἐλπὶς περιφραστικῶς.

974. καλαύροπα. Sic D. Cæſ. Med. Guelferb. recte. Vulgo καλάῤῥοπα. Vide Heſychii interpretes ad hanc vocem.

978. χρυσέοις κεράεσσιν κυδιάασκον. Vera & legitima hæc eſt ſcriptura. In D. χρυσείοις κεράεσσιν. In E. χρυσέοις κεράεσσι. Cæſ. etiam & Medic. habent κεράεσσι. Vulgo χρυσέοισι κεράεσι. Poëtica forma eſt κεράεσι, in qua ſemper corripitur α, quod in alia ejuſdem nominis forma κεράασι producitur.

984. Ἵλατε Μοῦσαι. Formula deos placandi, & veniam poſcendi, ſi quid temere dictum, quod iram eorum concitare poſſit. Vide II. 708. Hic autem Aratum imitatur Noſter, Phæn. 637.

Ἀρτεμις ἱλήκοι· προτέρων λόγος, οἵ μιν ἔφαντο

ἑλκῆσαι πίσλοιο, Χίῳ ὅτε θηρία πάντα
καρτερὸς Ωρίων σιιβαρῇ ἐσέκοσμε κορύνῃ
θήρης ἀρνύμενος, Χίῳ χάριν Οἰνοπίωνι.
ἡ δέ οἱ ἐξαυτῆς ἐσελείνατο θηρίον ἄλλο,
νήσου ἀναρήξασα μέσας ἑκάτερθε κολώνας,
σκορπίον, ὅς ῥά μιν οὖτα, καὶ ἔκλανε πολλὸν ἐόντα,
μειότερος προφανείς· ἐπεὶ Ἀρτεμιν ἤκαχεν αὐτήν.
τοὔνεκα δὴ καὶ φασὶ περαιόθεν ἐρχομένοιο
σκορπίου, Ωρίωνα περὶ χθονὸς ἔσχατα φεύγειν.

Quamvis longiusculum, integrum locum apposui, tum quia amœnam continet μυθολογίαν, tum quia in eo quædam emendationis indigebant. V. 2. Χίῳ primitivum est, insulæ nomen: at v. 4. gentile est & contractum ex Χιΐῳ, ideo primam producit. V. 5. ἐξαυτῆς adverbium est. Hesychius: ἐξαυτῆς, παραυτίκα. Poterat significatio illa e probatioribus auctoribus confirmari, ut Polybio apud Suidam, & Oppiano Αλ. α'. 782. Κυν. δ'. 418. V. antepen. μειότερος ad rei veritatem, & phraseos elegantiam lego: statuitur oppositio inter Orionem πολλὸν ἐόντα, & scorpium, pusillum animal. Denique ἐρχομένοιο dat cod. Regius.

994. ἀγανῇσιν. Sic B. D. Cæs. Med. Guelferb. A. e correctione. Vulgo ἀγανοῖσιν. Depravatissima lectio in tribus Regiis observata: ἐξ ἁλός. ἢ δάμνησιν.

1017. κούφῃσι. Sic quinque Regii. Vulgo κούφοισι. Cæs. κούφοισι.

1018. ἐμοί. Quinque Regii minus bene ἐμοῦ.

1019. μαργοσύνης. In D. μαχλοσύνης, e glossemate, ut videtur, ad restringendum alterius nominis sensum, qui paullo laxior est. Alioqui μαχλοσύνη vox est poëtica, & bonæ notæ. Vide Suidam.

1021. ἐγών. Perperam D. & Cæs. ἐγώ. Vide ad III. 262.

1022. ἀφορμήθην. Sic B. Vulgo cum augmento ἀφωρμήθην. A. D. E. ἐφορμήθην.

1023. τῆσδε φυγῆς. Perperam duo Regii τῆς γε.

1026. τεὸν τε. Sic omnes Regii, bene. Vulgo τεὸν δέ. — σοὶ δ'. In E. τεὶ δ'. Vide ad I. 416.

1030. ἐναμειδαδίς. Sic Cæſ. Med. Guelferb. Vulgo ἐπαμειδαδίς. Illud extat I. 380.

1031. Prava & intricata horum verſuum conſtructio. Ordo eſt: ὦ πέρι δὴ μέγα φέρτατοι, εὔνεκεν ὑμῶν, καὶ ἀμφ' ἀέθλοις ὑμετέροις, ἀτύζομαι.

1038. αὖτις. Sic B. C. D. E. Cæſ. Vulgo αὖθις. Nulla quoad ſignificationem differentia: ſed illud Ionicum & poëticum eſt; nec aliter fere vox illa apud Noſtrum ſcripta occurrit.

1043. ἰσῦσαν. Subauditur με, pro ἰούσης ἐμοῦ. Accuſativus eſt abſolutus, de quo vide notata ad I. 396. *Timete deorum indignationem, quam experturi eſtis, dedita mec, id eſt, ſi dedar Æetæ, acerbiſſimis plectenda ſuppliciis.*

1048. ἐπὶ γούνατα. Sic quinque Regii, Cæſ. Med. Vulgo γούνασι.

1051. νῦν δὲ μέθεσθε. Sic quinque Regii. Vulgo νῦν δ' ἐλάθεσθε, e gloſſemate, ut videtur.

1057. ἀντιάσειε. In Guelferb. ἀντιάσειεν. Sic etiam in Mediceo c correctione. Vulgo ἀντιάσειαν. Genuinum eſt, quod prætulimus. *Si iniquum Medea pateretur judicium, ſi injuſta ſententia opprimeretur.* Judicium enim de nova hac conteſtatione ferre debebat Alcinous. Vide ſupra 1009. Cimmeriis & plus quam Hœltzlinianis tenebris mentem Poetæ involvit Magiſter Shawius, vertens: *Nec defuturos ſe auxilio affirmabant, ſi cauſæ iniquæ obſtarent.* Scribere etiam potuerat Poëta, εἴ κε δίκης ἀλιτήμενες ἀντιάσειαν. *Si obſtarent, ſi vim inferrent, juris & legum contemptores.*

Hoc

Hoc quidem olim præoptaveram. Sed ἀλιτήμονος tuentur codices omnes.

1063. τὴν δ' ἄμφι. Sic bene D. Vulgo τῇ.

1065. μνωομένης. Sic bene D. Vulgo μυρομένης. Illud in B. quoque margini adſcriptum. In Guelferb. μνωομένη. — ἐπὶ σμυγερὴ λάβεν αἶσα. Sic quinque Regii & Cæſ. Male in Mediceo conjunctim ἐπισμυγερή. Præpoſitio ad verbum pertinet: οἵη μιν ἐπέλαβε σμυγερὴ αἶσα. Vulgo σλυγερή.

1077. ἡ δέ νυ κούρη. Sic bene D. Vulgo ἥδε δὲ — Sup. v. idem codex & Guelferb. habent οὔτε τι.

1089. ἐῆς. Hoc e D. recepi, ubi perpetuo librarii errore ſcriptum ἑοῖς. Vulgo ἑαῖς.

1093. De Echeto Epiri Rege, illiusque filia vide ſcholia minora in Homerum ad Odyſſ. σ'. 84. & Euſtathium p. 1838. l. ult.

1096. ὣς ἔφατ' ἀνίομένη. Perperam Florent. editio ὣς φάτ', ut ſcriptum eſt in B. E. Cæſ. Med. In A. ὣς φάτο, ut in Stephani editione. Recte Baſileenſis ὣς ἔφατ'. Vide ad I. 485.

1100. ἀτίσσαι. Sic ad proſodiæ legem ſcribendum, ut I. 615. II. 9. III. 181. Quod jamdudum e quatuor codicibus repoſueram, nunc in E. reperio, & ſic etiam in Med. ſcriptum eſſe comperio. Vulgo ἀτίσαι.

1103. ἐφ' Ελλάδα νεῖκος ἄροιτο. Sic A. B. C. E. In D. ἐς Ελλάδα νόσφιν ἄροιτο. Vulgo ἐφ' Ελλάδι νεῖκος ἄγοιτο.

1105. οὐδέ σε κεύσω. Sic D. & Guelferb. ut vulgo editum eſt. Ceteri codices κεύθω. Confer. III. 332.

1115. ἐφημοσύνησιν. Vulgo ἐπιφροσύνησιν. Illud habet Guelferb. & in B. quoque margini adſcriptum eſt: genuinum eſſe credo. Mox ἐπορυνέοντα, flagitante, ut mihi videtur, ſenſu, invitis codicibus edidi, in quibus etiam,

ut vulgo, ἐποτρυνέουσα. *Suum præconem adlocuta eſt, conſiliis ſuis Jaſonem incitaturum ut cum puella concumbat.* Sed ne ſic quidem locus omnino integritati ſuæ reſtitutus. Mihi dubium nullum eſt, quin προσέειπεν ſpurium ſit. Vide quam belle omnia procedant, ſic legendo:

σῖγα δ' ἐὸν κήρυκα καλεσσαμένη, προέπεμψεν,
ᾗσιν ἐφημοσύνῃσιν ἐποτρυνέουσα μιγῆναι
Αἰσονίδην κούρῃ.

1120. ἀποτμήξειν. Quatuor Regii ἀποτμῆξαι cum Guelferb.

1124. εὖρε. Sic editiones veteres. Perperam in recentioribus εὗρεν. Illud reperio in D. E. Med.

1130. αὐτονυχί. A. E. αὐτονυχεί. Vide notata ad I. 1019. Ultima itidem producitur in ἀναιμωτὶ, II. 986. -- ἔνδυον præferunt quatuor Regii, Cæſ. Med. Vulgo contra proſodiæ legem ἔντυνον. Hoc tamen tuetur Clarkius ad Ιλ. ε. 720. cujus ad liquidum perductæ rationes mihi non videntur. In Moſchi laudato verſu legendum cenſeo, καί οἱ λέχος ἔντυνον Ὧραι. Sane ſupra v. 969. πόρσυνον temporis eſt aoriſti & mediam producit. Si vera eſſet Clarkii ſententia, ſcribendum illic eſſet πόρσυναν. Imperfectum ſæpe loco aoriſti adhibetur; ſed non ideo proſodiam mutat.

1134. Νυσήϊον. Sic bene Cæſ. ut primariæ editiones. Perperam recentiores Νυσσήϊον.

1143. τιμήεις ὁ γάμος. Sic quatuor Regii bene. Vulgo τιμήεις τε γάμος.

1144. ἀμεργόμεναι. Perperam quinque Regii ἀμελγόμεναι. Vide ad I. 882.

1147. δαῖε δ' ἐν ὀφθαλμοῖς γλυκερὸς πόθος. Vulgo γλυκερὸν πόθον. Illud præferunt quinque Regii: optime. Qui mutarunt, verbo δαΐω quum activam ſignificationem tribuerent, crediderunt accuſativum illi ſubjungi debere. Sed

δχῖε activæ formæ paſſive hìc ſignificat. Vide ad III. 773. Melius emendaſſent δχίετ' ἐν ὀφθαλμοῖς γλυκερὸς πόθος.

1150. Μελιτηίου. Sic codices & editiones veteres. In Baſileenſi, errore, ut videtur, typothetæ, excuſum Μελετηίου, unde in Hœltzlinianas migravit.

1157. ἀΐδηλος. Sic optime D. & Guelferb. Vulgo ineptiſſime ἀῤῥίδηλος. Hoc primùm in A. ſcriptum fuerat, ſed ῥ litura inductum.

1158. κράατα δ' εὐφύλλοις. Quinque Regii κρᾶτα δ' ἐϋφύλλοις.

1159. ὑπὸ λίγα. Vulgo ὑπαί. Vide infra 1735.

1161. μενέηνε. Sic A. E. Vulgo μενέαινε.

1165. *Callimachum forte ante oculos habuit Noſter*, fragm. 418.

— — ἐπεὶ θεὸς οὐδὲ γελάσσαι
ἀκλαυτὶ μερόπεσσιν ὀϊζυροῖσιν ἔδωκε.

Apollonium preſſius imitatus eſt Ovidius, *Metam. VII.* 453.

-- uſque adeo nulli ſincera voluptas;
ſollicitique aliquid lætis intervenit -- RUHNKEN.

1169. ἤ τελέαιτο. Sic bene E. Ita quoque A. in margine. Vulgo ſine ſenſu εἰ τελέοιτο.

1170. ἀμβροσίοισιν. Sic D. Cæſ. Med. Guelferb. Solœce vulgo ἀμβροσίῃσιν.

1171. αἱ δ' ἐγέλασσαν. Auctor Homerici in Cererem Hymni, v. 13.

κηώδει δ' ὀδμῇ πᾶς τ' οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν
γαῖά τε πᾶσ' ἐγέλασσε καὶ ἁλμυρὸν οἶδμα θαλάσσης.

Theognis Gnomarum initio:

πᾶσα μὲν ἐπλήσθη Δῆλος ἀπειρεσίη
ὀδμῆς ἀμβροσίης, ἐγέλασσε δὲ γαῖα πελώρη,
γήθησεν δὲ βαθὺς πόντος ἁλὸς πολιῆς.

quæ Megarenſis Poëta ex Hymno in Apollinem ſumſit, 118.

Locutionem γελᾶν ὁδμῇ in linguam Romanam transtulit Catullus, de nuptiis Pelei & Thetidos, 284.

Queis permulsa domus jucundo risit odore.

Qui versus ex Hymno in Cererem manifesto expressus. Antiquissimum Carmen, cujus utinam integrior repertus fuisset codex, Latinis Poëtis lectitatum fuisse aliæ ostendunt imitationes. Anna apud Virgilium Æn. IV. 33. hæc ait:

Solane perpetua mœrens carpêre juventa,
nec dulces natos, Veneris nec præmia noris?

Ibi *Veneris præmia*, sunt concubitus gaudia, ut in Hymno v. 102.

— — ἥ τε τόκοιο
εἵεγνται, δώρων τε φιλοστεφάνου Ἀφροδίτης.

Locum hunc Virgilio obversatum fuisse, nemo non agnoscit.

1173. πεδίων. Male A. E. πεδίου: & v. 1175. Μαχριδίοις.

1176. μετεβήσατο. Perperam vulgo μετεβήσετο. Vide ad 458.

1177. ἐν δ' ὅγε χείρί. Sic Florent. editio, postremis editoribus non satis inspecta. Sic etiam A. B. D. E. Medic. Guelferb. Perperam Aldus, & ex eo ceteri, ἔνθ' ὅγε. V. seq. Cæs. & Guelferb. recte ἔχε sine importuno ν.

1180. τῷ δὲ καί. Tres Regii δὲ omittunt.

1186. ἀέργηλήν. Male in quatuor Regiis scriptum ἀεργιλήν.

1188. ἀϖὸ τηλόθι. Sic divisim scriptum reperi in plerisque codicibus, ut supra 1174 recte editum ἀϖὸ τηλοῦ.

1192. θάμβεον δ' — Sic bene scriptum in A. D. E. Ore fiebat contractio & pronunciabatur θάμβεων, quod vulgares exhibent libri, sed id in scriptura non observabatur, ut infinitis exemplis constat. Sic v. 176.

τόσσον ἔην πάλῃ χρύσεον ἰφύσειθεν ἄωτον.

pronunciabatur χρυσοῦν, quod tamen scriptum non opor-

tuit: Sic χρυσέῃ pro χρυσῇ disyllabum est III. 156. Supra 1132. μελισσέων pro μελισσῶν trisyllabum. Posteriorem scripturam præfert E. librarii errore. In Theognidis gnomis non longe ab initio recte Aldus edidit:

ὧδε δὲ πᾶς ἐρέει· Θεόγνιδός ἐστιν ἔπη.

1196. ὅτε μνήσαιτο, scilicet Orpheus. Sic omnino legendum. Vulgo contra manifestum loci sensum, μνήσαιντο. Quoties in cantico, quod ad lyram canebat Orpheus, nuptiarum meminerat, saltantes Nymphæ Hymenæum acclamabant: interdum vero seorsum canebant, solæ, quiescentibus Orphei lyra & voce. Si μνήσαιντο legas ad Nymphas relatum, quid sibi vult illud quod sequitur, ὀιόθεν οἶαι? ubinam oppositio? si quis Græcæ linguæ rudis e versione Shawii aut Hœltzlini Apollonium nostrum æstimaret, mirarer ni eum pro ineptissimo omnium quotquot unquam fuere, scriptorum haberet. Operam luserunt boni viri. Verissimum est quod nuper Ruhnkenius professus est, *melius* esse, *Græcos Poëtas ignorare, quam ex versione cognoscere.*

1199. σεῖό γ' ἕκητι. Sic bene D. Vulgo particula omissa.

1203. ἔμπεδον ad ἀλέγυνε refertur. Perperam vulgo locus hic distinctus.

1205. ἐνιζεύξας conjunctim in plerisque codicibus scriptum.

1208. ἀπὸ τηλόθι. Sic divisim in plerisque codicibus, ut supra 1188.

1210. δέχθαι ἐμιλίξαντο. Sic D. vulgo verbum augmento caret.

1228. Ἀμπρακιήων. Vetus est hæc scriptura, in Poëta cujusvis antiquitatis studioso reponenda. Vide Wassium ad Thucydidem p. 231.

1229. Κουρῆτων. Perperam Aldina editio cum codd. B. D.

Cæf. Med. Κουρίτιν. Florent. editio cum cod. Guelferb. Κουρήτων. Verum eſt Κουρῆτιν, quod ceteri exhibent codices: unde confirmatur emendatio in Stephano Byzant. v. Κούρης, ubi perperam quoque Κουρίτις legitur. Vetus Epigramma apud Strabonem & in Analectis noſtris T. III. p. 193.

Αἰτωλός ποτε τόνδε λιπὼν αὐτόχθονα δῆμον
κλήσατο Κουρῆτιν γῆν δορί, πολλὰ καμών.

1232. καὶ τότ' ἀναρπάγδην. In D. τότ' ἄρ' ἁρπάγδην.

1235. Σύρῃιν, ὅθ' οὐκέτι. Sic B. D. E. recte. In Cæf. & Med. ὅτ' — Vulgo minus concinne Σύρῃιν, ἵν' οὐκέτι.

1236. βιώατο, Ionice pro βιῶντο contracto ex βιάοιντο. Perperam quinque Regii & Medic. βιάατο.

1238. κούφη. Sic bene emendat Valckenarius ad Ammonium p. 134. Vulgo κωφή.

1239. ἠερίη δ' ἄμαθος. Sic libri omnes. Perperam in Baſileenſi editione, & ex ea in Hœltzlinianis γε pro δέ.

1243. ἐνέωσε τάχιστα. Guelferb. ἐνέωσεν ἄγεσθαι.

1244. παῦρ' ἐλέλειπτο. Sic D. Vulgo παῦρον ἔλειπτο, vel ἔλιπτο. Multo elegantior eſt noſtra lectio. Homerus Ιλ. β'. 700.

τοῦ δὲ καὶ ἀμφιδρυφὴς ἄλοχος Φυλάκῃ ἐλέλειπτο.

παῦρον pro gloſſemate olim genuinæ voci ſuperſcriptum fuit.

1248. κατανυγάσσαντο βοτῆρα αὔλιον. Vulgo κατηνυγάσσαντο βοτήρων. Verbum abſque augmento melius exhibent quatuor Regii, & Cæf. Tum βοτῆρα præferunt quinque Regii, quod elegans & procul dubio genuinum eſt. Græcis Poëtis ſubſtantiva pro adjectivis ſæpe adhiberi, tironibus etiam notum, ut γυναῖκα μαζὸν, ἄνθρωπον ἦθος, Σκύθην οἶμον, βοῦς ἀροτῆρ, σαρκὸς ἐδωδῆς, aliaque multa.

1255. μενοινώοντας. Sic bene A. D. a verbo μενοινώω. Vulgo, forma inuſitata, μενοινώωντας. A verbo μενοινάω

esset μενοινόωντας, quod habent B. & E. Sed salva metri lege stare non potest. Sic supra 219. μαιμώοντες reposuimus, ubi simili menda legebatur μαιμώωντες. At infra 1544. recte μαιμώοντι habent vulgares libri.

1260. ἀκηχέμενος. Vulgo legitur, contra Poëtæ mentem, ἀκηχεμένοις. Illud in E. a prima manu scriptum. Mutarunt librarii e præposttera circa metrum solicitudine. Vide Clarkium ad Ιλ. Θ'. 248.

1262. ἄμμι — πεπτηότας. Vide quæ notavi ad Æschyli Prom. 217.

1266. πολιῇσιν. Sic sex mei codd. Med. Guelferb. Vulgo πολιοῖσιν.

1269. μεταχθονίην. Sic, ut vulgo legitur, Guelferb. & solus e meis E. Ceteri & Medic. μεταχρονίην. Mediam hic in πλημμυρὶς corripit Noster, ut Homerus Odyss. ι'. 486.

τὴν δ' αἶψ' ἠπειρόνδε παλιρρόθιον φέρε κῦμα,
πλημμυρὶς ἐκ πόντοιο, θέμωσε δὲ χέρσον ἰκέσθαι.

At supra 1241. & II. 576. producitur media, quam prosodiam observant Tragici, si bene commemini, semper. Producitur etiam in πλημμύρα, quæ diversa est ejusdem nominis forma. Crinagoras in Epigr. Analectorum T. II. p. 148.

οὐδ' ἢν Ωκεανὸς πᾶσαν πλημμῦραν ἐγείρῃ.

1273. Perperam in Regiis & Mediceo scriptus & interpunctus est hic versus:

ναυτιλίης· νόσφιν δὲ δαημοσύνην γέ τις ἄλλος —

δαημοσύνη sæpe cum genitivo rei, cujus peritia alicui tribuitur, junctum occurrit, ut apud Oppianum Αλ. β'. 327.

— — — — ὅς ῥά τε χειρῶν
ἠνορέῃ πολέμου τε δαημοσύνῃσι πεποιθώς.

Sæpe absolute usurpatur, ut apud Nostrum II. 1260. Prior constructio hic locum non habet.

1281. ἢ πολέμοιο. Sic quatuor Regii, Cæſ. Guelferb. Vulgo πτολέμοιο.

1282. λειμοῖο. Quatuor Regii λιμοῖο, frequenti harum vocum permutatione.

1285. φανλάζονται. C. D. φανλάζονται. Iidem v. abhinc ſecundo φαείνει habent pro φαείνῃ, concinente E. Quæ lectiones non omnino contemnendæ. Solemnis eſt in hujusmodi comparationibus temporum variatio. Minus probarim Florent. editionis lectionem φαείνοι, licet eam præſtent Cæſ. & Mediceus. Hinc Virgilium *ebrium diſceſſiſſe*, pro ſolita ſua elegantia monet Hœltzlinus, reſpiciens Georgicorum I. finem, ubi pulcherrimis verſibus prodigia, quæ poſt Cæſaris necem urbem terruerunt, recenſet Poëta. Utinam ejuſmodi ebriacorum plura haberemus carmina! Nec ſobrius fuit Tibullus, ubi eorundem prodigiorum meminit El. V. Libri II. cui Apollonii hunc locum, prioribus interpretibus non obſervatum, perite admovit Heynius noſter in luculenta, quæ nuper prodiit, editione:

Hæ fore dixerunt, belli mala ſigna, cometen,
multus ut in terras deplueretque lapis:
atque tubas, atque arma ferunt crepitantia cœlo
audita, & lucos præcinuiſſe fugam.
ipſum etiam Solem defectum lumine vidit
jungere pallentes nubilus annus equos,
& ſimulacra deûm lacrimas fudiſſe tepentes,
fataque vocales præmonuiſſe boves.

1289. ἤλυον ἐρωύζοντες. Sic ineptam librorum omnium lectionem, ἤλυθον, certiſſime emendo. Supra III. 866. ὀδύνῃ πέρι θυμὸν ἀλύων. Heſychius: ἀλύω, ἀδημονῶ, ἀθυμῶ. In re non valde abſimili eodem verbo utitur Oppianus, Αλ. δ'. 337. Venuſtiſſimam comparationem adponam:

ὡς δ' ὅτε τηλύγετον μήτηρ γόνον, ἢ καὶ ἀκοίτην
εὐνέτις,

εὐνέτις, ἀλλοδαπὴν τηλέχθονα γαῖαν ἰόντα
ἀίσχυμένη σέλληισι, νέος δέ οἱ ἔνδον ΑΛΥΕΙ,
ἔσση οἱ μεσσηγὺς ἁλὸς χύσις, ὅσσα τε κύκλα
μηνῶν· ἀκροτάτοισι δ' ἐπεμβαίνουσα θαλάσσης
κύμασι, δακρυόεσσαν ἐπὶ σῆμα γῆρυν ἵησι,
σπευδέμεν λισσομένη, καί μιν πόδες οὐκέτ' ὀπίσσω
ἰεμένην φορέουσιν, ἔχει δ' ἐπὶ πόντον ὀπωπάς.
Ὡς — —

1292. ἀποφθίσειαν. Sic B. C. Cxf. Guelferb. & a fecunda manu Mediceus: nam primum in eo fcriptum fuerat ἀποφθείσειαν, qui notatus error ad III. 754. Vulgo perperam ἀποφθίσσειαν. Ceteri tres Regii ἀποφθίσειεν, quod non deterius eft.

1295. νύχθ' ὑπὸ πᾶσαν. Sic bene Florent. editio, ut Guelferb. codex. In Aldina, ut in Mediceo, νύχθ' ἐπὶ πᾶσαν. Codices mei νύκτ' ἐπί.

1296. κοῦραι, nempe ancillæ illæ duodecim Corcyrææ, quas Medeæ Arete dederat; fupra 1221.

1299. λιγέα κλάζουσι. Sic A. B. E. Cxf. Medic. optime. In E. λίγα: in Guelferb. λιγέας. Vulgo λιγέως e gloffemate. Vide ad I. 883.

1301. κινήσουσιν. Sic A. B. E. Cxf. Medic. Vulgo κινήσασιν. Futurum indicativi cum ὡς comparativo apud Homerum non raro occurrit, ut Ιλ. κ'. 183. ο'. 382. π'. 293. & alibi.

1306. νώνυμνοι. Quatuor Regii νώνυμοι, ut II. 982.

1307. ἐπ' ἀέθλῳ. Sic octo codices. Male vulgo ὑπ' ἀέθλῳ.

1316. αὐταὶ δέ μιν. Sic omnino legendum. Manifeſta menda, codices & impreſſi libri αὐτὰν δέ μιν.

1319. δέρας. C. & Med. δέρος. Sic etiam A. pro varia lectione. Utro modo legatur, nihil intereſt. Vide ad I. 244.

1320. ἐπὶ χθονός. A. E. ἐπὶ χθόνα. Iidem infra 1359. ἐπὶ χθονὸς habent.

1321. ἔργ' ἐκάμεσθε. Sic olim abſque ulla auctoritate ſcripſeram. Vulgo ἔργα κάμεσθε. Nunc in E. reperio ἔργ' ἐκάμνεσθε. In A. jam videram ἔργα ἐκάμεσθε.

1322. οἰοπόλοι, *deſerta habitantes*, idem quod ἐρημονόμοι, infra 1333. ut recte explicat Arnaldus Lect. Gr. p. 104. Perperam vero Scholiaſtes exponit, περὶ τὰς ὕϊς πολοῦσαι. Triton a Pindaro vocatur οἰοπόλος δαίμων, Pythion. IV. 49. ubi non adeo inſulſus fuit latinus interpres, ut verteret *pecorarius deus*. Mox ſex mei codd. & Medic. χθόνιαι. Vulgo χθόνιοι.

1323. Λιβύης. Libye Epaphi filia, Neptuno amata, quæ tertiæ orbis parti nomen ſuum dedit. τιμήοροι, id eſt, ut recte interpretatur auctor Etymol. M. ἔφοροι.

1324. μηδ' ἔτι. Sic A. C. E. bene. Vulgo μηδέ τι.

1327. τίνετ'. Mediceus, Cæſ. & duo Regii τείνετ', nempe ει pro ι longo ſcripto, quem morem librariorum, ex ore dictantis verba excipientium, fuiſſe, aliunde notum eſt. V. ſeq. ἔκαμε in tribus Regiis ſcriptum.

1332. ἀνά ῥ' ἔζετ'. Sic bene excuſum in Florent. editione. Libri aliquot ſcripti & impreſſi ἂν ἄρ' ἔζετ'. In Aldina ἀνάῤῥ' ἔζετ'.

1334. ἄντικρυς. Hoc pro vulgato ἀντικρὺ repoſui. Vide ad III. 493.

1336. δήσιμεν. Vulgo δήωμεν. Hoc ſolœcum & corruptum eſſe qui non videt, græcè neſcit. Illud e codicibus, in quibus tamen mendoſa ſcriptura eſt, repoſuimus. In A. C. E. δήσομεν, tranſpoſitis elementis. In D. δήομεν. In Medic. a prima manu δήιμεν, & e prava correctione δήωμεν. Vide infra 1460.

1339. αἱ δὲ βαθεῖαι — βῆσσαι. Sic omnino legendum.

Vulgo βαρείᾳ, quod ad φθογγῇ referunt. Non ſatis aptum leonis rugitui epithetum illud eſt, quod tamen ſi ei Poëta tribuere voluiſſet, ſcripſiſſet βαρείῃ, non βαρείᾳ. Sed nec hoc in plerisque codicibus reperitur. In quatuor Regiis perſpicue ſcriptum βαρεῖαι, quod unius literæ mutatione, flagitante ſenſu, emendari debuit.

1346. πιφαυσκόμενος. Quatuor Regii πιφασκόμενος. Vide ad III. 605.

1348. σλέρφεσιν αἰγείοις. Heſych. σλέρφος· δέρμα, βύρσα. Accuratam in minimis rebus peritiam oſtendit Poëta morum, habitus, cultusque diverſarum, quarum meminit, gentium, ut ex comparatione Herodotei loci, in recenſione populorum Africæ libro IV. p. 364. conſtabit. καὶ δὴ καὶ τοὔνομα κατηγορέει, ὅτι ἐκ Λιβύης ἦκει ἡ σλολὴ τῶν Παλλαδίων. αἰγέας γὰρ περιβάλλονται ψιλὰς περὶ τὴν ἑσθῆτα θυσανωτὰς αἱ Λίβυσσαι, κεχριμένας ἐρευθεδάνῳ. Moris hujus rationem reddit Hippocrates, a Weſſelingio ad Herodotum laudatus. Nicænetus in Epigr. Analect. T. I. p. 416.

Ἡρῷσσαι, Λιβύων ὄρος ἄχλιον αἵτε νέμεσθε,
αἰγίδι καὶ σλεπλοῖς ζωσάμεναι θυσάνοις,
τέκνα θεῶν —
ἡρῷσσαι, Λιβύων χαίρετε δεσποτίδες.

1349. ἰξύας. Sic bene Cæſ. & Medic. In B. ἰξίας. Ceteri perperam, ut vulgo, ἰξύος.

1350. ἐκ δ' ἐκάλυψαν. Sic D. Vulgo ἀν δ' ἐκάλυψαν.

1354. ἔκαμε, ut ſupra 1328. Sic duo Regii & Cæſ.

1357. τῆσδε. Sic ſex mei codices. Vulgo τῆσγε.

1359. ἐφ' ὑγρήν. Sic ſex mei codices, & Medic. ut ſupra 1320. Florent. editio cum Guelferb. hîc ἐφ' ὑγρῆς habet, quam lectionem ſecutus eſt Stephanus. Aldinam merito prætulit Hœltzlinus.

1361. οὐδ' ἔτι. Sic bene Cæſ. Vulgo οὐδέ τι. Mox in D. ἀλλά πη ἀχλύς.

1364. *Μινύαισιν.* Sic ſex mei codices. Florent. editio *Μινύεσσιν*, ut in Medic. a prima manu ſcriptum; ſed emendatum *Μινύῃσιν.* Vide ad III. 578.

1373. *ἣ γὰρ*, id eſt, *αὕτη γάρ.* Sic bene A. D. E. Vulgo *ἥ γάρ.* Quæ ſequuntur ſic in Guelferb. codice conſtituta ſunt:

— — — *κατὰ νηδύος αἰὲν ἔχουσα*
ἡμέας ἀργαλέοισιν ὀϊζύει καμάτοισιν.

Quæ lectio, licet vulgatæ præferri non debeat, tolerari tamen poteſt. E duabus bonis conflata eſt peſſima primariarum editionum lectio, *κατὰ νηδύος ἄμμε φέρουσα ἡμέας ἀργ* — Hoc exhibent B. Cæſ. & Mediceus.

1378. *ὑποδύσεται.* Perperam vulgo *ὑποδύσσεται.* Illud eſt in quatuor Regiis, Cæſ. Mediceo.

1381. Incredibilem rem narraturus, fidem facti Muſarum auctoritate communit. Eodem artificio uſus Virgilius Æn. IX. 77.

Quis deus, o Muſæ, tam ſæva incendia Teucris
avertit? tantos ratibus quis depulit ignes?
dicite. priſca fides facto, ſed fama perennis.

1382. *ὀμφήν.* D. *αὐδήν.*

1384. *ἦ τ' ἀρετῇ.* Copulam inſerui ob molliorem ſonum. *θῆνας.* Male duo Regii *δίνας.*

1385. *μεταχθονίην.* Sic Florent. editio. Aldo placuit *μεταχρονίην*, quod exhibent quatuor Regii, Cæſ. Med. Mox pro *ἄγεσθε* iidem codices, quibus accedit Guelferb. dant *ἄγεσθαι.*

1388. *ἀνέπλησαν.* Lectio eſt Aldinæ editionis, quam tuentur quatuor Regii cum Med. & Guelferb. In Florent. editione *ἀνέτλησαν.* Utrumque ſenſus admittit. Leve ſcripturæ diſcrimen librarios fefellit. Supra 15. *αἶψα δὲ πᾶσαν ἀναπλήσειν κακότητα.* Eadem varietas obſervata ad

Oppiani Αλ. α'. 708. ubi e tribus codicum lectionibus optimam electam fuisse arbitror:

-- -- -- -- ἀμφὶ δὲ παισὶ
καὶ θανέειν, καὶ πᾶσαν ὀϊζυρὴν κακότητα
πρόφρονες οὐκ ἀέκοντες ἀναπλῆσαι μεμάασιν.

1390. ἀναγκαίῃ βεβολημένοι. Sic quatuor Regii. Vulgo βεβιημένοι. Frequenter illud participium adhibet Noster cum diversis substantivis, ἀμφασίῃ, ἀμηχανίῃ, ἀνίῃ, οἴστρῳ, & aliis forte.

1391. οἴδμασι λίμνης. Sic A. C. E. Vulgo ὕδασι e glossemate. In D. ἔνδοθι.

1392. ὡς φέρον, ὡς εἰσβάντες -- Posterius ὡς abest in A. D. & Mediceo. *Simulac ad Tritonidem lacum venerunt, statim deposita nave in eam ingressi sunt.* Hic est loci sensus, quem e latinis versionibus vix eruas. Schema est, quod ὑστερολογίας, seu πρωθύστερον vocant: nam juxta rerum seriem scriptum oportuisset, καὶ ἀπὸ στιβαρῶν ὤμων θέντες τὴν νῆα, εἰς αὐτὴν ἔβαν.

1394. ξηρὴ -- δίψα. Perperam vulgo ξηρῇ. Ad casum substantivi flectendum erat adjectivum, non vice versa, quod tamen fecit Aldus, edendo δίψῃ. In A. ad marginem emendatum ξηρή. Parum aptum mihi videtur sequens verbum ἔκειτο, quod vereor ut genuinum sit: mallem ἔτειρε, aut simile quid.

1398. χώρῳ ἐν Ατλαντος, *in loco, quem habitaverat Atlas;* ut Ἑλλήνων τόπος, Πέλοπος τόπος, apud Æschylum, χθόνιος ἔφις, *serpens a terra genitus.* Aliam originem ei tribuit Hesiodus a Scholiaste, & inde a compilatoribus male citatus, Theog. 333.

Κητὼ δ' ὁπλότατον, Φόρκυϊ φιλότητι μιγεῖσα,
γείνατο δεινὸν ὄφιν, ὃς ἐρεμνῆς κεύθεσι γαίης
πείρασιν ἐν μεγάλοις παγχρύσεα μῆλα φυλάσσει.

Eidem Heſiodo Heſperides Noctis ſunt filiæ: alii Atlantem, alii Heſperum patrem illis dant. Nec earum in numero magis conſentiunt auctores: quatuor recenſet Apollodorus p. 117. editionis Th. Gale.

1399. ἐφίμερον ἀείδουσαι. Heſperides Heſiodo λιγύφωνοι: Euripidi, ὑμνῳδοὶ & ἀοιδαὶ dicuntur.

1402. ἄκρῃ οὐρῇ ἔτι σκαίρεσκεν. Vulgo ἄκρη οὐρὴ ἔτι σκαίρεσκεν. In quatuor Regiis ἄκρῃ οὐρῇ reperi: σκαίρεσκεν e conjectura repoſui; alterum manifeſto mendoſum eſt.

1403. ἐκ δὲ λαπόντων. Abſurdiſſima eſt ad hunc locum Batavi editoris adnotatio. Planus eſt ſenſus: τῶν δὲ τοῦ Ἡρακλέους ὀϊστῶν ἐκλιπόντων ἐν τῷ τοῦ ὄφιος αἵματι πικρὸν χόλον ὕδρης Λερναίης -- Serpentem ſagittis confixerat Hercules: ſagittæ vero in ſerpentis vulneribus & proinde ſanguine admiſcuerant & reliquerant lethale virus Lernææ hydræ, quo olim intinctæ fuerunt. Ideo quæ vulneribus inſidebant muſcæ, guſtato venenato tabo, ſtatim areſcebant & moriebantur. Vide uter ſit intellectu facilior, Græcusne poëta, an Latinus interpres: dijudica an Shawii verſio *explicatio dici poſſit*, an *ipſa per ſe intelligi queat*, an de literis bene meritus ſit artium ille Magiſter, quod tam putida verſione Apollonium infamem fecerit. En illius latina: *Et e linquentibus hydræ Lerneæ bilem cruore amaram ſagittis muſcæ putreſcentia ad vulnera ſiccabant.*

1407. οἱ δ' ἐπέλασσαν. Sic concinne ſcriptum in tribus Regiis. Vulgo οἱ δὲ πέλασσαν.

1410. σλὰς δέ σφε παρηγορέεσκε. Vulgo ineptiſſime legitur: τὰς δέ σφι παρηγορέεσκε. In quatuor Regiis perſpicue ſcriptum σλάς. Tum σφι in σφε commutari debuit, flagitante ſyntaxi. Verbum activum παρηγορέω accuſativum regit, non dativum. Vide ad II. 1087. III. 370.

1411. καὶ εὔφρονες. Sic recte in quatuor Regiis ſcriptum.

1413. οἰοπόλοι. Vide ſupra ad 1322.

1418. εἰ δέ κεν — ἱκώμεθα. Quatuor Regii, Cæſ. & Med. ſolœce εἰ δὲ καὶ ἱκώμεθα. Abſque particula κεν ſcribendum fuiſſet ἱκοίμεθα. Jam plus ſatis obſervatum fuit frequentiſſimam eſſe commutationem vocum καὶ & κε.

1422. λισσόμενος ἀϊδνῇ. Salvum eſt metrum, cui ut ſuccurrerent librarii in A. & E. ſcripſerunt λισσόμενός τ' — Vide ſupra ad 1260. ἐλέηραν ſcriptum oportuit, ut ſupra 1308. Vulgo, non obſervata temporum ratione, ἐλέιψεν.

1425. τηλεθόωντα. Sic bene E. In A. τηλεθέοντα. Florent. editio τηλεθάωντα, quod in τηλεθάοντα mutatum fuit. Poetica forma vulgari præferri debebat.

1427. Εὐθηΐς. Male in duobus Regiis Εὐθρηΐς. Apollodoro Εὐθία. V. ſeq. Regii aliquot perperam ἰτύης.

1433. ἔμολε. Sic tres Regii perſpicue. Ambigua ob compendiariam notam ſcriptura eſt in E.

1435. ἀειράμενος. Sic, ut bene Aldus ediſit, ſcriptum in plerisque codicibus. ἀειρόμενος, quod e Florent. editione ſumſit Stephanus, eſt in Guelferb.

1438. πελωρίου. Tres Regii minus bene πελώριον.

1442. καρχαλέος. Homerus Ιλ. Φ'. 541.

δίψῃ καρχαλέοι, κεκονιμένοι — —

ubi vide Erneſtii notam. In Cæſ. καρφαλέος.

1444. ἦν δ' ἄρα τις πέτρη. Sic quinque Regii, ut in Pariſina editione. In primariis ἤδε δέ τις: pejor Hœltzlini lectio ἦδε δέ τις. Optimum eſſet ἔσθι δέ τις.

1445. ἐννεσίῃσι. Putidum αἰνεσίῃσι in nullo octo codicum reperitur.

1447. πέδῳ. Inepte in duobus Regiis πέδας.

1455. ἄπωλητον. Sic quinque e meis codicibus & Med. In E. ἄπωλητον, forte pro ἄπωλητον, quod Arnaldo in

mentem venerat. Vulgo abſurde ἄπληκτον. Formicarum ſimilitudine uſus eſt Virgilius, ſed aliorſum transtulit, Æn. IV. 402.

1459. κεκμηότας. Sic quatuor Regii, Medic. Guelferb. Vulgo κεκμηκότας. -- εἴ πως valet *utinam*, ut εἴ γάρ Tragicis frequentatum. Vide quæ notavi ad Euripidis Or. 1104.

1460. Ut ſupra 1336. ὄλωμεν ſolœce pro ὄλοιμεν legebatur, ſic hoc loco, ubi recte vulgares libri cum ſeptem codicibus ὄλωμεν præſtant, Guelferb. ὀλώμεν habet.

1461. εἴ τ' ἄρμενοι. Sic ſex mei codices. In Guelferb. ut in Florent. editione εἴ θ', quod in εἴ γ' commutarunt. V. ſeq. ἐρεῖναν præter Aldum & Pariſinam editionem tuentur ſex mei codices & Medic. Bona lectio eſt. εἴ τε ἄρμενοι ἐς τόδε ἔργον ἦσαν, ἐκρίθησαν πρὸς τὸ, vel ὥσθ', ἐρεῖναι. — Stephanus e Florentina, diverſa cum interpunctione, ἐρέεινον.

1463. ἐπηλίνδητ'. Pluſquamperfectum paſſivum verbi ἐπαλινδέω. Sic quatuor Regii, Cæſ. Guelferb. In D. ἐπηλινδεῖτ', forte pro ἐπηλινδεῖτ'. Sed tempus imperfectum hic aptum non eſt. Perperam Stephanus e Florent. editione ἐπηλίνδετ'.

1465. ποσσὶ δὲ κούφοις. Sic quatuor Regii & Medic. Vulgo ποσσί τε.

1473. ἕως διζήμενος. In A. C. E. ἐμήσατο διζήμενος. Forte olim quidam codices habebant ἐμήσατο διζέμεν Ἀργώ. Quod, licet non contemnendum, vulgato non præoptaverim. E duabus bonis lectionibus conflata eſt illa peſſima.

1479. Virgilius Æn. VI. 452.

-- -- adgnovitque per umbram
obſcuram, qualem primo qui ſurgere menſe
aut videt, aut vidiſſe putat per nubila lunam.

1482. ὡς δὲ καί. Sic quatuor Regii. Vulgo εἰ δὲ καί.

1484. μαχθή-

1484. μοχθήσαντες. Sic bene A. E. Vitiose in D. μοχθίσαντες, e frequenti commutatione literarum η & ι. Vide ad III. 1399. In B. μοχθήσοντε. Cæs. & Guelferb. μοχθήσαντε. Pluralis numerus hic requiritur, quia participium istud tam ad Euphemum quam ad Boreadas pertinet. Perperam vulgo μοχθίζοντες.

1487. αὐλείτης. In quatuor Regiis αὐλήτης, quam scripturam agnoscit Hesychius. αὐλήτην, τὸν τοῦ κόπρου ἐπιμελούμενον τῶν προβάτων. Qua in glossa κόπρος *stabulum* notat. — Tum scribo ὅ σ' ἐῶν, pro vulgato ὃς ἐῶν. Relativum ὅ pro ὃς Homero ceterisque heroicis poetis frequens, & pronomen σε salvo sensu omitti non potest. -- τόφρ'. Solus Guelferb. ὄφρ'. Promiscue ὄφρα & τόφρα tam pro *donec*, quam pro *ut* adhibent Poëtæ, ut εἵως & τείως. Utilis est posterior forma ad vitandum vocalium concursum. Supra III. 807. retineri poterat vulgatum τόφρα:

Φάρμακα λέξασθαι θυμοφθόρα, τόφρα πάσαιτο.

1489. ἐωὶ οὐ μὲν — Sic bene A. C. E. Vulgo sine ullo sensu οὔ μιν.

1491. Acacallidis Minoïs filiæ ex Nicandro meminit Antoninus Liberalis, cujus ex narratione, cap. 30. colligere quis possit, non temere hîc a Poëta Apollini epithetum Λυκωρείοιο tributum fuisse, sed ad nominis etymon eum respexisse.

1497. ἐωὶ ῥήνεσσιν. Sic recte Stephanus excudit, ut in A. C. E. scriptum est. In D. ἐωὶ ῥίνεσσιν, ex ea erroris causa, de qua supra ad v. 1484. In Florentina, licet ρ geminatum sit, quod minime necesse est, saltem distinctæ sunt voces, ad hunc modum ἐωὶ ῥήνεσσιν. Vitiosam scripturam inepte revocans Hœltzlinus, pejus adhuc illam corrupit. Quum litera ρ tanquam duplex pronunciaretur, ubi producenda erat brevis vocalis, eum in scripturam

morem intulerunt librarii quidam imperiti. Hoc in cod. B. fere perpetuo obſervatum, e quo ſi Hœltzlinus Apollonium edidiſſet, quot monſtra protuliſſet! Supra 1470. pro γάρ οἱ in eo codice ſcriptum γὰρ οἱ.

1500. πευθόμενοι. Sic bene Stephanus e Pariſina editione, ut in quinque Regiis ſcriptum eſt. E primariis editionibus Batavus ſtolide πυθόμενοι revocavit, quod, ſi a πυνθάνεσθαι deducatur, non admittit metrum, ſi a πύθειν, abſurdum eſt. -- γαίῃ τ' ἔνι ταρχύσαντο μυρόμενοι · τὰ δὲ μῆλα -- Sic optime diſtinxit, & duarum vocularum transpoſitione ſenſum reſtituit Hœltzlinus. Antea poſt ταρχύσαντο diſtinguebatur, & legebatur μυρόμενοι δὲ τὰ μῆλα -- ut in omnibus etiam codicibus ſcriptum eſt. Quot culpas bona illa emendatione redemerit, aliis decernendum relinquo. -- Mox pro μετὰ σφέας, in Guelferb. κατὰ σφέας. Illas præpoſitiones male commutatas vide III. 909.

1508. μελάγχιμον. Sic primariæ editiones, & codd. melioris notæ, ut Cæſ. Guelferb. B. Perperam Stephanus e Pariſina μελάγχυμον edidit. Vide quæ notavi ad Æſchyli Perſ. 299.

1510. οὐδ' ὅσσον. Sic bene D. Vulgo οὐδ' ὁπόσον. -- γίγνεται. Perperam codices aliquot γίνεται.

1511. οὐδ' εἰ -- φαρμάσσοι. Sic Cæſ. Guelferb. Medic. B. & editiones primariæ. εἰ eſt etiam in C. D. In A. & E. peſſime ἦ, non ἦν: ſed quatuor hi codices φαρμάσσῃ habent. Veterem lectionem mutavit ſciolus, cui non placuit εἰ bis in eodem verſu.

1514. καὶ γὰρ τὸ κάλεσκέ μιν οὔνομα μήτηρ. Quatuor Regii & Cæſ. habent καλέεσκε. Non male ſcriberetur:

Εὐρυμέδων, τόδε γὰρ καλέεσκέ μιν οὔνομα μήτηρ.

κάλεσκε tuetur Clarkius ad Ιλ. ο'. 338. cujus rationes non mihi omnino perſuadent legitimam illam formam eſſe.

1516. κυανέου. Quatuor Regii κυάνεαι. — Fabulam hanc e Noſtro ſumſit Ovidius, apud quem Perſeus, Metam. IV. 614.

Viperei referens ſpolium memorabile monſtri
aëra carpebat tenerum ſtridentibus alis.
cumque ſuper Libycas victor penderet arenas,
Gorgonei capitis guttæ cecidere cruentæ:
quas humus exceptas varios animavit in angues;
unde frequens illa eſt, infeſtaque terra colubris.

1520. κερχίδα. Pollux II. 191. τοῦ μείζονος ὀσφῦος, ὃ τὴν κνήμην φέρει, κερκὶς καλούμενον.

1521. καὶ αὐταί. Sic emendo. Abſurde vulgo καὶ ἄλλαι.

1523. ἐπεὶ οὔ μιν ὑπέρβιον ἄλγος ἔτειρε. Vulgo mendoſe legitur, ἕνεκ' οὔ μιν ὑπέρβιον ἕλκος ἔτειρε. In margine codicis B. & Cæſ. ſcriptum eſt ἐπεὶ pro varia lectione, quod, ut optimum, recepi. Vox ἕλκος librarii errore e præc. v. repetita, hîc abſurdiſſima eſt. Sane ὑπέρβιον erat vulnus illud, quo ſtatim mortuus eſt Mopſus. Sed quum ratio reddenda eſſet, cur ille *vulnus audacter contrectaret*, addidit poëta, *vulneris dolorem non ita magnum fuiſſe*, quod in carnium putredine & gangrena ſolemne eſt.

1525. χέτ' ἀχλύς. Quatuor Regii κέχυτ'.

1531. μυδόωσα δ' ἀπὸ χροὸς ἔῤῥεεν ἄχνη. Sic olim legendum eſſe conjeceram: eamque lectionem diu poſt, perſpicue ſic ſcriptam, reperi in D. Vulgo ἔῤῥει λάχνη. Pilorum defluvium morbus eſt, & vitii ſignum in vivo corpore: ſed illius vix mentio facienda erat ad cadaveris putredinem deſignandam, quæ manifeſtiori ſigno, & in omnibus corporis partibus, non iis ſolum, quæ pilis veſtiuntur, conſpicuo, declarari debuit; ſcilicet putrificæ uliginis efluxu, ſpumæ illius, quæ liqueſcentibus carnibus oboritur. Hoc ſignificat ἄχνη, qua voce in genere notatur πᾶν

λεπλομερὲς καὶ κοῦφον, ſeu πᾶσα λεπλότης ὑγροῦ τε καὶ ξηροῦ.

1537. πρήθονλος ἀήτεω. Vulgo πρήσσοντος. In quatuor Regiis πρήσοντος. Vide ſupra ad 819.

1538. πόρους τ' ἀπελεκμήραντο. Sic B. & Cæſ. rectè. Vulgo πόρων τ' ἀπετεκμαίροντο. ἀπελεκμήραντο eſt etiam in Medic. & ſcribi debuit in Guelferb. ubi ἀπελεκμήροντο.

1549. δαίμοσιν ἐξγενέτκις. Tres Regii δαίμοσι γηγενέτκις. — νόσλῳ ἔπι μείλια θέσθαι. Perperam codices aliquot ἐπιμείλια, ut in primariis editionibus excuſum. Eadem menda in Homero Ιλ. ι'. 147.

1552. γαίης δ' ἀνὰ βῶλον ἀείρας. Id eſt, ἀνειείρας γαίης. Vide ad III. 1367. Male in Florentina γαῖαν δ'.

1560. παραλίης. Sic bene E. & Guelferb. quæ ſcriptura in plurimis Dionyſii codicibus obſervata. Geminatio literæ ρ librariorum imperitiæ debetur.

1561. Pindarus Pythion. δ'. 57.

— — Φάτο δ', Εὐρύπυλος
γαιαόχου παῖς ἀφθίτου Ἐννοσίδα
ἔμμεναι. — —

ad quem locum videndus Scholiaſtes.

1567. ἐνὶ πείρασι. Vulgo ἐπὶ — Illud præferunt ſex mei codd. & Mediceus.

1568. μεταχθονίην. Sic cum Florent. editione E. a prima manu. Septem ceteri codices μεταχρονίην.

1570. ἐξανέχει. In D. ἐξανάγει, quæ lectio in aliis codicibus diverſimode obſcurata reperitur: in A. ἐξενάγει: in C. ἐξενέγει.

1575. ἡ δὲ — Sic codd. non ἠδὲ, quod e veteribus editionibus revocavit Batavus.

1582. τότε πλέος — Ordo eſt, ex quo manifeſtus ſenſus elucet: τότε (id eſt, ὅταν ἵκητε πρὸς τὸν τόπον, ὅθι ἡ χέρσος ἐτέλωσε κλίνεται, καὶ ἀίσσωνα ποιεῖ) πλόος ἀτημων

τελάνυσθαι ὑμῖν, ἰοῦσιν ἀπὸ τοῦ προὔχοντος ἀξιῶνος. In ſeptem codicibus (nam in Guelferb. collatione nihil ad hunc verſum adnotatum; vix tamen dubito, quin eandem, quam ceteri, lectionem habeat) ſcriptum:

ἀξιῶνος τελάνυσθαι ἰθὺς ἀπὸ προὔχοντος ἰοῦσιν.

Quod ſi primi editores in codicibus ſuis repererunt, turpiter ſe dederunt in illius verſus emendatione. Nam quum ἰθὺς ſenſui contrarium ſit; & ob primæ ſyllabæ modulum metro repugnet, ea vox eximenda erat, & retineri debebat altera, ἀπὸ, quam & ſenſus poſcit. At ii contrariam inierunt rationem, ἰθὺς retinentes, & eximentes ἀπό: ſicque ſenſum peſſumdederunt, & verſum claudicantem fecerunt. Nam ſemper & ubique ἰθὺς primam producit.

1585. γιγνέσθω. Sic C. E. bene. Vulgo γινέσθω. Vide Valckenarium ad Euripidis Phœn. 1396. & nos ad Medeam 14.

1588. αὐτὰρ ὅγ' ὦμοις. Vulgo legitur αὐτὰρ ὁ τείως. Adverbium iſtud τείως adeo otioſum, frigidum & ineptum eſt, ut nemini non ſpurium videri debeat. Præterea quum ſequatur ἀνθέμενος, quod ſignificat, *quum ſibi impoſuiſſet*, addi debuit, quo, cuinam corporis parti, impoſitum tripodem abſtulerit: nam capiti, humero, brachio imponi potuit. Nullibi, quod meminerim, ἀνθέσθαι ſic abſolute adhibet Noſter. II. 1061. ἀνθέμενοι κεφαλῇσιν — III. 1320. σάκος ἄνθετο νώτῳ. IV. 1375. ὦμοις ὑψόθεν ἀνθέμενοι — 1386. ἀνθεμένους ὤμοισι — 1770. ἐπωμαδὸν ἀμφιφορῆας ἀνθέμενοι.

1593. Αἰσονίδην. In ſolo D. Αἰσονίδῃ, errore, ut videtur librarii, ſed abſque menda. Verbum ἀνώγω conſtruitur cum tertio & cum quarto caſu. Vide Noſtrum I. 693. IV. 100. Aratus Phæn. 266.

ὃς σφίσι καὶ θῆρες καὶ χείματος ἀρχομένοιο

σημαίνειν ἐκέλευσεν.

1595. ἐσσυμένως ἐὺ κρίνατο. Vulgo ἐσσυμένως ἐκρίνατο. In D. ἐπεκρίνατο, quod ex noſtro ἐὺ κρίνατο depravatum. Solemne hoc, ubi de eligendis victimis agitur. Vide ad I. 356.

1597. τῆσδ' ἐφαάνθης. Sic diſtinctæ voces in A. E. Vulgo τῆσδε φαάνθης.

1598. εἴτε σύ γε Τρίτων. Perperam quatuor Regii, Cæſ. Med. εἴτε σέ Τρίτων, vel Τρίτων'. — Φόρκον. Vulgo Φόρκυν. Illud præfert B. Vide ſupra ad 828.

1601. ἐς οἴδματα. Sic A. C. D. E. Vulgo ἐς ὕδαλα.

1604. ἐπ' εὐρέα. Vulgo ἐς. Illud præferunt ſex mei codices.

1605. σλέλλῃ. Sic quatuor Regii, Cæſ. Medic. Vulgo σλέλλει.

1607. ἐνὶ σλομάτεσσι. Minus bene quatuor Regii, Cæſ. Medic. cum Florent. editione ἐπὶ σλομάτεσσι.

1612. ἄντικρυς. Vulgo ἀντικρύ. Eadem confuſio, quæ ſupra v. 1334.

1613. ὑπὲκ λαγόνων. Sic optime D. Vulgo ὑπαὶ λαγόνων. -- δίκρη ῥά οἱ. Vulgo δικραίρα οἱ, quæ ſcriptura, *quum durius aliquanto dictum videatur*, *cauda biceps*, corruptelae ſuſpicionem injecit Adriano Heringa, cujus pereruditam diſputationem operæ pretium fuerit legiſſe, Obſervat. Cap. XIII. ubi reponendum cenſet δικραία. Melius quid dederunt codices. In C. primùm reperi δίκραιρά οἱ, unde, quum mihi compertum eſſet, quam ſæpe a librariis αι & η fuiſſent commutata, ſtatim vidi duas voces in unam coaluiſſe, & ſcribendum δίκρη ῥά οἱ. Eandem poſtmodo ſcripturam δίκραιρά οἱ in D. obſervavi: nunc plenius confirmatur mea conjectura, ope codicis E. in quo diviſim ſic ſcriptum δίκραι ῥά οἱ. Græcum eſt optimæ notæ vocabulum δίκρος, δί-

χρη, δίκρον. Adeat modo lector laudatum doctissimi Medici Batavi librum. His demum scriptis, animadverti in accuratissima Parisina editione excusum esse δικρὰ ῥά οἱ, quod e codice aliquo petitum, nihil aliud est, quam ipsissima nostra lectio, aliquantisper depravata: inde sinceram scripturam facile restituere poterat Stephanus.

1614. ὁλκαίη. Florent. editio, ἀλκαίη. Illud præferunt octo codices, editiones Aldina & Basil. ἀλκαίη proprie de leonis cauda dicitur, & καταχρηστικῶς aliis etiam tribuitur animalibus, ut ex observatis ad Callimachi fragm. 317. videre est. Sed pisci parum convenit.

1617. τόφρα δ' ἄγι, τἰως. Sic Florent. editio, bene. In ceteris ἄγετ'. Salvo metro scribere potuisset, τόφρα δ' ἄγετ', τἰως — quod &, meo judicio, præstaret. Sed, ut supra ad 1487. observavi, ἔως & τἰως promiscue adhibent poëtæ. Vide supra 821. sic Hymno in Cererem Homerico 138. & apud quosvis passim.

1618. νισσομένην. Sic D. & Cæs. bene. Vulgo νεισομένην.

1619. ἐν ὀφθαλμοῖσιν. Sic Guelferbytanus codex. Perperam vulgo ἐπ' ὀφθ — ἰν & ἐπ' sæpissime commutarunt librarii. Lectionem nostram satis confirmat Homerus, apud quem passim reperitur ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, ὁρᾶσθαι. Vide Il. α'. 587. γ'. 306. σ'. 135. 190. sicque alii Poëtæ. Theocritus in Pastoribus, v. 7.

καὶ πόκα τῆνος ἔλαιεν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπαν;

1628. χήραντο. Vulgo κεχάραντο. Illud præferunt quatuor Regii, quod & temporum rationi magis congruit. B. κεχάραντο. Medic. χάραντο. Pro ἀργίσλαο Guelferb. habet πρυμνήταο.

1634. ἰοῦσαν. Sic bene A. D. E. Vulgo sine sensu ἰοῦσι.

1640. ἐπιωχήν. Male in Florent. editione, & exinde in ceteris ἐπ' ἰωχήν. Perite Holtzinus duas voces in

unam contraxit. Hesychius: ἐπιωγαί, οἱ ἀνειμένοι τόποι, ὑπαγωγὰς δὲ ἔχοντες, καὶ ὑποσκέπην, καὶ καλαγωγάς. — ἀνειμένοι τόποι, ἐφ' οὓς δύνανται αἱ ναῦς ἐπέρχεσθαι. Homerus Odyss. ε'. 404.

οὐ γὰρ ἔσαν λιμένες, νηῶν ὄχοι, οὐδ' ἐπιωγαί.

Oppianus Αλ. β'. 550.

— λιμένες τε καὶ ἠϊόνων ἐπιωγαί.

Glossa, καταδύσεις.

1643. Talus ille, quem Europæ a Jove datum fuisse fabulantur, Minoïs fuit famulus, cujus in administrando regno opera utebatur. Præter Luciani interpretem in Philopseude, nemo, ut opinor, Minoïs eum filium fuisse tradidit. In Luciani verbis ἀλλὰ Τάλως ὁ Κρὴς, ὁ τοῦ Μίνωος, subintelligitur ὑπηρέτης, δοῦλος, vel simile quid, non vero υἱός.

1647. ὁ τῆς γε, nempe τῆς σύριγγος, λεπτὸς ὑμὴν ἔχει πείρατα ζωῆς καὶ θανάτου. Vulgo absque ullo sensu legitur τήν γε.

1650. ἀνεκρούσκον, cum augmento, Ionice. Sic quatuor Regii.

1653. σφι Μήδεια. Sic D. E. ut I. 697. 926. & alibi.

1654. δαμάσσειν. D. δαμάσσαι.

1655. καὶ εἰ Latinorum est *etsi*, cujus aggregati, primam sedem occupante particula καὶ, unicum exemplum ex Ιλ. ν'. 316. afferri posse credidit eruditus auctor Doctrinæ Particularum, p. 350. En alterum ex Apollonio nostro, ubi salvo metro particulæ transponi nequeunt: cui tertium addam e veteri Poëta apud Plutarchum de S. N. V.

αἳ καὶ ἀναμπέχονοι, γυμνοῖς ποσὶν, ἠΰτε δοῦλαι,
ἠῶαι σαίρεσκεν Ἀθηναίης περὶ βωμὸν
νόσφι κρηδήμνοιο, καὶ εἰ βαρὺ χεῖρας ἱκάνοι.

1656. πέλοι. Vulgo πέλει. Illud præferunt C. D. Medic.

dic. rectè. Sic ὅτε μὴ cum optativo conſtruit Noſter, ſupra 587. & Homerus Odyſſ. π'. 197.

οὐ γάρ πως ἂν θνητὸς ἀνὴρ τάδε μηχανόῳτο
ᾧ αὐτοῦ γε νόῳ, ΟΤΕ ΜΗ θεὸς αὐτὸς ἐπελθὼν,
ῥηϊδίως ἐθέλων ΘΕΙΗ νέον, ἠδὲ γέροντα.

1660. ἐρετμοῖσι, abſque ν. Sic C. D. E. Cæſ. Medic. ... ἤν τινα ῥέξει. Sic primariæ editiones, B. Medic. Guelferb. Vulgo ῥέξοι.

1663. βήσατ'. Perperam A. D. βήσετ'.

1664. διὰ χληΐδας. Perperam vulgo χληΐδος. Eadem menda ſublata fuit I. 358.

1665. ἀοιδῇσι absque ν. Sic C. D. E. bene. Tum μέλ-πει δὲ Κῆρας lectio eſt quatuor Reg. Cæſ. & Medicei. In ſolo E. vulgatum θέλγε reperi, quod & in Guelferb. eſſe videtur. Editiones etiam Aldina & Baſil. μέλπει præferunt: recte omnino. Significatio enim verbi θέλγειν hujus loci aliena eſt. Fraudis notio illi verbo ineſt, ut ſupra 147. 436. 667. 894. & alibi paſſim. Non *deliniendæ*, non *fallendæ*, non *ſopiendæ* erant Parcæ, ſed *invocandæ*, & in Talum incitandæ.

1671. λευγαλέον δ' ἐπί οἱ πρῖε χόλον. Hujus locutionis rationem forte non expediam: id tamen affirmabo, ineptiſſimum eſſe, quod Hœltzlinus ſuſpicatus eſt, Poëtam ideo verbo πρίειν uſum fuiſſe, ut ad ferræ inventorem Talum adluderet. Talus ille ferræ inventor Dædali ſororis filius fuit, a Talo æreo diverſiſſimus. Vide Diodor. Sicul. T. I. p. 319. Alia hujus verſus lectio, ſed mendoſa, apud auctorem Etymol. M. p. 688. reperitur. πρίε. ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ λάβε ἐστί. λευγαλέος δέ οἱ πρίεν χόλος. Ἀπολλώνιος. Verbum πρίω ferrandi & frendendi notione hic poſitum non eſt, ſed ſuffiandi. Vide Etymol. M. in πρήθω, p. 687. & Heſychii interpretes ad gloſſam πρίεται, φυσοῦται.

1672. δείκηλα. Perperam Regii omnes δίκηλα. Vide ad I. 746.

1674. λυγρὸς ὄλεθρος. Sic D. meo judicio, optime. Vulgo legitur μοῦνον ὄλεθρος, hoc ſenſu: εἰ δὴ μὴ μόνον νόσοισι τυπῆσί τε ὄλεθρος ἀντιάει. Sed in ſimilibus phraſibus μόνον elegantius ſupprimitur, & huc e gloſſemate invectum fuiſſe, nemo non videt.

1677. ἀν -- ὀχλίζων. Sic bene editiones primariæ cum ſex codicibus. Perperam Pariſina, & ex ea Stephanus ἐν, quod in ſolis A. & E. repertum.

1680. μολύϐῳ. Sic Pariſina editio, bene. In tribus Regiis μολύϐδῳ.

1685. ῥιπῇσι, absque ν. Tres Regii ῥιπαῖσι. Fundus comparationis apud Homerum Ιλ. ν'. 389.

ἤριπε δ', ὡς ὅτε τις δρῦς ἤριπεν, ἢ ἀχερωΐς,
ἢὲ πίτυς βλωθρὴ, τήν τ' οὔρεσι τέκτονες ἄνδρες
ἐξέταμον πελέκεσσι νεήκεσι, νηΐον εἶναι.

1691. ἱρόν. Perperam Medic. ἱερὸν, eadem menda, quam ſuſtulimus II. 718.

1695. Hunc verſum citat Suidas: κατουλάς. ἡ σκοτεινὴ νύξ· διὰ τὸ ἁλοὴν αὐτὴν εἶναι. εἶον, Νὺξ ἐφόϐει -- ad quem locum videnda egregia Kuſteri nota.

1696. οὐκ ἀμαρυγαί. Vulgo οὐδ'. Illud præferunt quinque Regii, Cæſ. & Mediceus.

1697. μέλαν χάος. Sic quatuor Regii & Cæſ. In D. μέγα χάος. In Guelferb. μελάϑχαλος. Vulgo perquam mendoſe legitur μελάγχροος, ubi editorum ſupinitatem quis non miretur? Nam abſurdiſſima hæc lectio ſcrupulum alicui injicere debebat & ſuſpicionem, melius quid in vetuſtis libris forte repertum iri. Optimam noſtram lectionem quærentibus obtuliſſet Florentina editio. -- ἤ τις αἰϊδνὴ ὠρώρει σκοτίη. Vulgo legitur ἠέ τις ἄλλη, quod licet ab Hœltzlino, in-

eptiſſima quæque comprobante, explicatum, ſummo Hemſterhuſio depravatum viſum eſt, quicum ego ſentio; ſed aliter emendo. Reponebat ille ἠέ τις Αἰδου. Ab ΑΛΛΗ minus recedit ΑΙΔΝΗ, quam ΑΙΔΟΥ. Præterea vocis hujus, quæ uno interjecto verſu recurrit, notio jam continetur in μυχάτων βερέθρων.

1710. μαρμαρέη -- αἴγλη. Sic quatuor Regii in caſu recto, optime, modo ſcribatur βιοῦ. Vulgo μαρμαρέην δ' ἀπέλαμψε βιὸς περὶ πάντοθεν αἴγλην.

1712. ἀντία νήσου. Non minus bene in Guelferb. ἐξιόθι νήσου. Hoc enim ob oculos habuit librarius, cujus errore ſcriptum ἐξιόθι.

1714. Φέυγεν ἀνερχομένη. Sic ſex mei codices & Guelferb. Vulgo abſurdiſſime legitur Φεῦγεν.

1718. μιν -- ἀνέφηνε. Mendoſe vulgo legitur μεν, quod jam animadverterat Stephanus.

1719. ῥέζον δ' ὅσσα περ ἄνδρες -- ἐφοπλίσσειαν. In Guelferb. εἴά κεν ἄνδρες. Scribe:

ῥέζον δ' ὅστα κεν ἄνδρες --

optativus ἐφοπλίσσειαν particulam κεν flagitat.

1721. ἐπιλείβοντας. Sic quatuor Regii. Diviſim in B. ἐπὶ λείβοντας. Male vulgo ἐπιλλείβοντας. Vide notata ad I. 1133. ἐπιλίγδην apud Homerum Ιλ. ῥ'. 599. eadem ratione ſecundam producit.

1723. γέλων. Sic A. C. E. Vulgo γέλω. Priorem formam prætuli, quæ apud Homerum occurrit, Odyſſ. σ'. 349.

κερτομέων Ὀδυσῆα· γέλων δ' ἑτάροισιν ἔτευξε.

Altera forma ſine ν dialecti Atticæ eſt. Vide Herodiani Philetærum p. 439. Accuſativus Μίνω ibi enotatus confirmari potuerat ex Noſtro III. 1107.

1725. ἐπισβόεσκον. Sic D. In B. a prima manu ἐπισβομέεσκον. Vulgo cum augmento ἐπεσβόεσκον. A. C. ἐπεσβομέεσκον. Vide ad III. 663.

1730. ἱλάσκονται. B. & Cæs. ἱλάσκωνται.

1733. Somnia in Mercurii potestate esse credebant veteres. Homerus in Hymno eum vocat:

ληϊστῆρ', ἐλατῆρα βοῶν, ἡγήτορ' ὀνείρων.

Hinc si quis somnium vidisset, Mercurium venerabatur.

1735. ὑπὸ λιβάδεσσι. Sic A. C. E. bene. Vulgo ὑπαί.

1738. ἠΰτε κούρη. Sic bene A. C. D. E. Homerus Ιλ. π'. 7.

τίπτε δεδάκρυσαι, Πατρόκλεις, ἠΰτε κούρη
νηπίη;

V. seq. τὴν αὐτός. Sic in quatuor Regiis & in Guelferb. bene. Denique ἀτίτηλε scripsi, ut melius constaret temporum ratio. Vulgo autem perperam ad hunc modum scriptus est & distinctus hic locus:

— — — ὀλοφύρετο δ' ἠΰτε κούρην
ζευξάμενος, τὴν δ' αὐτὸς ἑῷ ἀτίταλλε γάλακτι.

Sensus est: *lacrimabatur, tanquam puella, quod rem habuisset cum ea, quam ipse suo aluerat lacte.*

1743. παρακάτθεο. Vulgo contra sensum παρακάτθετο. Emendationem certissimam præcepit Jo. Piersonus. Orat gleba, ut se Nereïdibus custodiendam committat. Quod quum jussisset Jason v. 1750. Euphemus dicto paret, & glebam in mare projicit v. 1757.

1745. νεπόδεσσιν, *nepotibus.* Theocritus in Ptolemæi encomio:

ἀθάνατοι δὲ καλεῦνται ἑοὶ νέποδες γεγαῶτες.

1746. τῷ δ' ἄρ' ἐπὶ μνήστιν κραδίη βάλεν. Casus est rectus κραδίη. τῷ δ' ἄρα κραδίη μνῆστιν ἐπέβαλε. Imperite vulgo editum κραδίῃ, qua ratione verbum βάλεν substantivo caret, a quo pendeat. Oppianus Αλ. γ'. 503.

— — — κραδίη τέ οἱ ἄλλοτε λαιὴν;
ἄλλοτε δεξιτερὴν ἐπιβάλλεται ἀτραπὸν ἐλθεῖν.

1749. ὦ πόποι. Guelferb. ὦ πόπον.

1751. ἐννάσσονται. Sic bene ſex mei codices & Medic. Vulgo εὐνάσσονται. Guelferb. ἀνάσσονται.

1753. οὔ νύ τις. Sic ſex mei codices cum Mediceo. Vulgo οὐδέ τις.

1759. Σιντηΐδα. Perperam vulgo, & reclamante metro, Σιντιάδα, quod tamen codices omnes exhibent. Socors fuiſſem & Shawio ineptior, ni ex I. 608. illud repoſuiſſem.

1763. Male hic verſus omiſſus in Guelferb. Eum exhibent ceteri codices omnes, & ſententiæ omnino neceſſarius eſt, ita ut non intelligem quî eo carere potuiſſet Jo. Pierſonus. Nonne dictum oportuit *quo*, *in quem locum*, relicta Sparta, Theras Euphemi poſteros duxerit? Nempe in inſulam Calliſtam, quam ille ſuo nomine Theram appellavit. Callimachus in Elegiæ fragmento:

ΚΑΛΛΙΣΤΗ προσαίροιθε, τὸ δ' ὕστερον οὔνομα ΘΗΡΗ,
μήτηρ εὐίππου πατρίδος ἡμετέρης.

Omiſſus autem fuit a librario hic verſus, quia præcedens in eandem vocem deſinebat. Nam in codicibus aliquot Spartani viri nomen Ionica forma ſcriptum, ἰοῦς παΐς ἦγαγε Θήρης. Sic in Regiis A. D. E. Theræ patri nomen fuit Αὐτεσίων, non Αὐλεσίων, quod cur Spanhemio placuerit, ad Callim. H. in Apollinem, 73. neſcio. Priori modo ſcriptum hoc nomen plus ſemel legitur apud Pauſaniam, & apud Herodotum p. 344. & 460.

1767. δηρίσαντο. Guelferb. δηριόωντο.

1771. ἀνθέμενοι. Minus bene vulgo ἐνθέμενοι.

1778. ἐνέσχαθεν, *obſtiterunt*. Sic B. & Mediceus.

1779. παρά τ' Αὐλίδα μετρήσαντες. Obſerva tmeſim. ἀλλὰ ἔκηλοι παραμετρήσαντες γαῖαν Κεκροπίην καὶ Αὐλίδα - Sæpius occurrit apud Noſtrum παραμετρέω.

APPENDIX

VARIARUM LECTIONUM, NOTARUM

ET

EMENDATIONUM

IN

APOLLONII RHODII

ARGONAUTICA.

APPENDIX IN LIBRUM I.

V. 4. Μετὰ κῶας. Auctor Hymni in Cererem nuper reperti, v. 106.

ἐρχόμεναι μεθ' ὕδωρ εὐήρυτον —

Sed in Mimnermi versibus apud Strabonem p. 80. & in Analectis nostris T. I. p. 63. librarii errore debetur præpositio μετὰ, in μέγα commutanda:

οὐδ' ὁπόταν μέγα κῶας ἀνήγαγεν αὐτὸς Ἰήσων
ἐξ Αἴης, τελέτας ἀλγινόεσσαν ὁδὸν,
ὑβρισθῆ Πελίῃ τελέων χαλεπῆρες ἄεθλον,
οὐδ' ἂν ἐπ' Ωκεανοῦ καλὸν ἵκοιτο ῥόον.

Sic apud Nostrum μέγα κῶας occurrit IV. 171. 184. 439.

15. τόν γ' ἐσιδών. Sic Medic.

30. ἐωήτριμοι. Perperam sæpe in codicibus scriptum reperitur ἐωίτριμοι, quod hic habent A. E. Glossa in illo πυκναί. Hanc scripturam ad ἐωήτριμοι post ἐωιτρίμμαλα in Hesychio frustra tuetur Abreschius. Sinceram in Oppiani locis ibi citatis reposuit Schneiderus noster.

38. In Stephani editione Ενιστασεὺς mendum est typographicum.

48. Male in A. & Guelferb. ἰνιχριθῆναι. Vide ad I. 856. II. 148.

68. A. E. ναιετάεσκε.

90. Typothetæ incuria hic versus omissus in editione Stephani.

94. Hunc versum sic citat Pindari Scholiastes ad Nemeon. ε'. 25.

Πηλεὺς δ' ἐν Φθίῃ ἐριβώλακι ναίει λιασθείς.

Epithetum ἐριβώλαξ, ut multis aliis urbibus & regionibus,

bis Phthiæ tribuit Homerus in Iliade, unde forte e memoria citanti grammatico error obrepsit.

100. μεταπρέποι. Sic bene vulgo, ad syntaxeos normam, consentientibus plerisque codicibus. In A. C. μεταπρέπει, cum glossa in priori λάμπει. Non minus solœce E. μεταπρέπῃ.

112. Αρεστορίδης. Sic libri omnes. In nullo repertum Αλεκτορίδης, quod reponi volebat Meziriacus. Vide Burmanni Catalogum Argonautarum. Ridiculus esset conatus mythorum scriptores ad concordiam redigere volentis.

114. Vulgarium librorum scriptura ὑπειρεσίῃσιν, quam quinque codices exhibent, non minus mendosa est, quam ὑπεννεσίῃσιν, de qua voce dictum ad II. 1111. & videndus H. Stephanus in Præfatione editionis Argonauticorum.

134. ἦ γὰρ ἔην. A. E. ὃς γάρ.

165. τῶν ἄμφω γνωτός. Parisina editio τῶν ἀμφοῖν, quod nondum animadverteram, quum notam scribebam ad I. 1169.

166. ὄφρα κομίζοι. Sic Guelferb.

170. καλιῇ. Medic. ut Florent. editio, καλειῇ, e pravo, quem notavi, more, ι longum per ει scribendi. Sic infra 599. idem codex, ut Aldina editio, pro κλίτεα habet κλείτεα. Medic. iterum καλειῇ habet IV. 1095. ubi in Florent. editione recte excusum καλιῇ.

179. Εὔφημος. Sic legendum esse, & nomen Πολύφημος librarii errore substitutum fuisse, jamdudum monuerat Hardionius in Actis Paris. Academiæ T. III. p. 392.

180. Male Medic. & Guelferb. ποδωκειέστατον. V. 191. ἀλκείης, & 197. ἐπελθέμεν.

204. πόδε σιφλός. Medic. πόδας σιφλός.

207. Guelferb. quoque Ορνυτίδκο.

214. ἀνερείψατο. Guelferb. ἀνεθρέψατο. Vide ad IV. 918.

ubi, tenuiſſimo mendæ diſcrimine, vulgares libri ἀνετρέψα-το habent.

215. Ιλισσοῦ. In quibusdam codicibus Κηφισσοῦ olim lectum fuiſſe docet, nota margini in A. adſcripta. Librarii error ſcholiorum concinnatoribus fraudi fuit. Cephiſſus fluvius eſt Bœotiæ. Ad Iliſſum Atticæ fluvium raptam fuiſſe Orithyiam, auctor eſt Apollodorus L. III. cap. 14. & Dionyſius, Perieg. 422.

πρόσθε γε μὴν ἰσθμοῖο πρὸς αὐγὰς Ατλικὸν οὖδας,
τοῦ διὰ Θεσπωσίου φέρεται ῥόος Ιλισσοῖο,
ἔνθεν καὶ Βορέης ποτ' ἀνήρπασεν Ωρείθυιαν.

229. περιναιετάοντες. Sic codices omnes, & e conjectura Hœltzlinus. Male ante eum περιναιετάοντας vulgo legebatur.

244. Medic. & Florent. editio αὐτῆμαρ καὶ δόμους, manifeſta menda, quam ſuſtulit Pariſina editio. Sæpius jam obſervavi, millies a librariis commutatas fuiſſe voculas καὶ & κε, quod editoribus fere non fuit animadverſum, niſi quando, ut hic, alterutram metri lex repudiabat.

260. A. eandem, quam E. lectionem habet. Peſſime Guelferb. ὑπὸ προμολῆσι κιόντες.

267. οἱ δὲ σῖγα. Sic etiam Medic. & Guelferb. δαὶ Stephanus e Pariſina adſumſit.

281. Medic. ταρχύσας. Guelferb. τάρχυσα χέρισσι.

346. Guelferb. etiam ἀναστήσεσθαι. Confer notata ad III. 972. 1133.

354. Medic. ὄφρα δ' ἵασιν.

358. Medic. & Guelferb. κληῖδας. Iidem ſuperiori v. ἐρύσαιμεν.

384. Poëticum ἴη apud Homerum occurrit, ubi alterum μίη metri lex admiſiſſet. Ιλ. ι'. 319.

ἐν δὲ ἰῇ τιμῇ ἠμὲν κακὸς, ἠδὲ καὶ ἐσθλός.

Ibid. λ'. 174.

πάσας· τῇ δέ τ' ἰῇ ἀναφαίνεται αἰπὺς ὄλεθρος.

Elegantius infra v. 497. legeretur:

τοπρὶν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰῇ συναρηρότα μορφῇ.

416. Mediceus etiam σοὶ δ' ἂν ἐπίσσω. Guelferb. σὺ δ' ἄν.

441. Medic. & Guelferb. κῶας ἄγοντας. Idem etiam v. 443. noſtram lectionem præferunt ὑπὸ δαίμονος ᾗσιν.

480. Medic. θαρσύνοι.

485. ὣς ἔφατ'· ἐκ — Bonam lectionem ex editione Baſileenſi ſumſit Hœltzlinus. Vide ad IV. 1096.

487. Aldinam lectionem ἐνίσσως præferunt Medic. & Guelferb. quæ ſi hic recipiatur, eandem ob rationem, nempe ad vitandum hiatum, reponenda erit etiam in Libri III. v. 1, licet ibi ἔνισσε tueantur libri omnes ſcripti & impreſſi.

491. μελαμώνιον. Sic codices & primariæ editiones. Solus Stephanus μελαμώλιον edidit, e Scholiaſta, qui variæ hujus lectionis meminit, illud vero in textu habuit. Interpolata eſt in vulgaribus libris Grammatici nota. — εἴ κεν ἀλώῃς. Perperam Medic. ut Florent. editio, ἤ κεν. — ει & η millies a librariis commutata fuiſſe, ſupra jam monui. V. ſeq. Medic. etiam προτέρω.

502. αὐτῇσι Νύμφῃσι. Sic bene Baſil. editio, & ex ea Hœltzlinus. Ceteræ αὐτῇσιν. Prius agnoſcunt E. Medic. Guelferb. &, ni fallor, e reliquis plerique. — πάντ' ἐγένοντο. Male A. E. πάντα γένοντο.

508. ἔτι κοῦρος, ἔτι φρεσὶ νήπια εἰδώς. Elegans repetitio adverbii ἔτι. Eſt autem hæc lectio codicum & primariarum editionum. Stephanus e Pariſina pravum ἐπὶ φρεσὶ ſumſit.

515. Medic. quoque ἀοιδῆς. Guelferb. θελκτὴν ἀοιδήν.

540. ὣς οἱ ὑπ' Ορφῆος. Sic quoque Medic. οἱ cum accentu excudi debuit in textu: est enim pro οὗτοι. Elegans est ea articuli repetitio. Confer IV. 953. Auctor Homerici in Cererem Hymni v. 174.

αἱ δ', ὥστ' ἢ ἔλαφοι, ἢ πόρτιες εἶαρος ὥρῃ
ἄλσονδ' ἀν λειμῶνα, νομεσσάμεναι φρένα φορβῇ,
ὡς αἱ ἐπισχόμεναι —

548. ἀνδρῶν μένος. Regii etiam A. C. & Guelferb. γένος. Hic v. seq. & Medic. ἀκροτάτῃσι.

560. In μήτι ultima producitur ob contractionem ex: μήτιϊ, ut II. 383. & Iλ. ψ'. 316. Perperam primariæ editiones & codices aliquot μῆτι.

572. τῇ δὲ βαθείης. Sic etiam A. In Florent. editione, unde id Stephanus sumsit, τοὶ δὲ — Aldina & Parisina τοὶ δ' ἐκ βαθείης. E Basileensi Hœltzlinus ἐκ δὲ βαθείης.

588. Typothetæ errore in Stephani editione διπλόα δ' αὐταῖς.

590. Medic. ταινυσσάμενοι.

601. ἀνέτελλε. A. ἀνέτειλε.

612. Medic. quoque ἐκθείραντες.

613. τρηχὺν ἔρον, ἅς — Medic. quoque ἅς. In ἔρον ultima producitur vi cæsuræ, & ob sequentem aspiratam, ita ut necesse non sit adsumere ἔρων, quod præstat A.

637. ἠδ' ἅμα τῇσι. Sic etiam Medic.

651. ἀνομένοια. Recepta jam hæc lectio in Parisina editione, unde eam adsumere debebat Stephanus. Sic vulgo legitur II. 494. III. 1340.

656. αὐτίκ' ἄρ' ἦγ' — Sic etiam A. II. 1082. αὐτίκ' ἄρ' ὦϊγε.

672. λευκῇσιν. Genuinum esse arbitror ξανθῇσιν. Medeæ ancillis ξανθαὶ ἔθειραι tribuuntur IV. 1303. Itidem Hesperidibus, 1407.

680. ἀφικάνει. Medic. in margine ἐφικάνει. Idem v. ſeq. ἀποτρέποι.

687. διειρύσσουσιν. Sic primariæ editiones & codices plerique. Mendoſe A. E. διειρύσσουσιν. In Stephani editione, errore, ut videtur, typothetæ, διερύσσουσιν.

689. εἰ καί με. Perperam primariæ editiones εἴ κέν με.

697. ἐν δ' ἀγορὴ πλῆτο θρόου. Ut primariæ editiones, Medic. ἀγορῇ. Idem v. ſeq. τήν γε.

706. Mendoſiſſime in Stephani editione, typothetæ errore, ἄν κε θέλωσι. Vide notata ad III. 404.

711. Medic. quoque πασσυδίη.

717. In A. quoque αἰνέσιμος.

721. Ἰτωνίδος. Eadem hic in libris varietas, quæ ſupra v. 551.

739. In primariis editionibus conjunctim excuſum καρημογέοντι. Errorem Stephanus notavit in Præfatione. Non minus dignum hoc erat Hœltzlini elegantia, quam ſimilis compoſitionis vox in altero abhinc verſu, μετίχνια, quæ jam emendate legitur in Pariſina.

742. Κυθερείη. Sic A. B. E. Nec aliter forte in duobus aliis Regiis ſcriptum, qui ad emendatum apographum collati fuerunt. Minus bene vulgo Κυθέρεια.

752. πεπονήατο. Male Medic. ut primariæ editiones, πεπονείατο.

770. 771. Hi verſus tranſpoſiti in primariis editionibus & in pleriſque codicibus.

796. γύας. Sic Florent. editio, bene. Aldus γέας, ut perperam ſcriptum in A. C.

799. Θρηϊκίων. Sic Hœltzlinus e probabili conjectura. Editiones primariæ & plerique codd. Θρηϊκίην. In E. Θρηϊκίης, quæ lectio etiam in A. margini adſcripta.

803. σφιν. Medic. σφι.

817. κασιγνήτοισι dat etiam Medic.

829. πατρὸς ἐμοῖο. Male Mediceus ἐμεῖο.

832. ἔνισπε. Medic. ἐνίσπες.

837. ὀπάζεις. A. C. E. ὀπάζοις.

860. Mediceus etiam θυέεσσί τ' ἐμειλίσσοντο. Usque ad hunc versum lacuna est in Guelferb. a v. 560.

871. τις ἑλὼν θεός. A. E. pro ἑλὼν habent ἑκών. In C. neutrum comparet, hiante versu.

879. περιδρομέουσι. Guelferb. περιδρομέωσι.

888. νίσσεο. Medic. νίσχεο.

890. ὡς ἐθέλεις. Sic Medic. & Guelferb.

891. πατρὸς ἐμοῖο. Sic A. E. ut vulgo recte legitur v. 829. Hic autem impressi libri habent ἐμεῖο.

925. Guelferb. χερόνησον.

946. Medic. πλευρῇς.

955. Medic. ἐκλύσαντες.

963. ἦεν mendose etiam in Medic. & Guelferb. In nota ad hunc versum quas communi appellatione *Parisinas editiones* indigetavi, eæ sunt Parisina minor, & quæ ex ea expressa fuit Stephani editio. Hanc, nescio qua incogitantia, tanquam si Parisiis excusa fuisset, Parisinam falso vocavi. Hoc semel monuisse sufficiat, si forte alibi idem error recurrat.

995. ἀμφιῤῥῶγας habent Medic. & Guelferb.

1005. ὄφρα νοτισθείλα. In A. C. E. ὄφρα κε νοτισθείλα, reclamante metro. Sed istud κε non de nihilo est, nec temere additum. Sequente verbo in optativo, particula illa abesse non potest. Scribe igitur ὥς κε νοτισθέντα. Confer III. 293. IV. 766. 841. ὄφρα sine potentiali particula subjunctivum adsciscceret, ut III. 438. & alibi passim.

1019. αὐτονυχὶ dant etiam Medic. & Guelferb. Iidem v. 1059. σὺν τεύχεσι.

1055. Typographicam mendam Parisinæ editionis, ἀψαμένη, retinuit Stephanus.

1082. λάχος. Sic etiam Guelferb. Vitiosum & ineptum λέχος solus dat Mediceus. Confer infra notam ad III. 1340. Moschus in Europa:

Εὐρώπη ποτὲ Κύπρις ἐπὶ γλυκὺν ἧκεν ὄνειρον,
νυκτὸς ὅτε τριτάτων λάχος ἵσταται, ἐγγύθι δ' ἠώς.

1093. ἐκριόεντος. Sic Medic. & Guelferb. Prior etiam v. 1120. ὀκριόεντι.

1096. ἀλκυόνος ἁλίης. Versum sic recto pede stare non credentes librarii aliquot, ἀλκυόνης scripserunt, quod in A. E. repertum.

1100. εἰσαναβαίνει. Medic. & Guelferb. εἰσαναβαίνῃ. B. C. E. εἰσαναβαίνοι.

1105. Eo probabilior est conjectura, olim lectum fuisse καί τέ σφιν ἀγειρεμένοισιν, quod hujus lectionis partem retinuerit Florent. editio, quæ σφιν, non σφίσιν, exhibet.

1106. ἀγόρευεν. Guelferb. ἀγόρευσεν.

1122. Medic. & Guelferb. ἐρρίζωνται, ut primariæ editiones. In Parisina ἐρρίζονται, unde Stephanus bene ἐρρίζωντο.

1139. ῥόμβῳ agnoscit Eustathius, cujus verba e Commentario in Dionysium v. 1134. adferam. Ἀπολλώνιος οὖν ἐν Ἀργοναυτικοῖς λέγει ΡΟΜΒΩι ΚΑΙ ΤΥΜΠΑΝΩι ὑπὸ Φρυγῶν τὴν Ῥέαν ἱλάσκεσθαι. ἔστι δὲ καὶ Φαρμακίδων τροχὸς ὁ ῥόμβος παρὰ Θεοκρίτῳ, καταγοητευόμενος ἐν τῷ στρέφεσθαι. τινὲς δὲ ῥύμβον γράφουσι διὰ τοῦ υ, ὡς Εὐριπίδης ἐν Πειρίθῳ αἰθέριον ῥύμβον φησὶν, ὅ ἐστι στροφὴν, καὶ τροχοειδῆ κίνησιν. ἀπὸ τούτου δὲ τὰς κινήσεις ὁ Ἀπολλώνιος (IV. 144. ad quem locum vide Scholiastem) ῥυμβόνας καλεῖ. Euripidis hi versus sunt:

Σὲ, τὸν αὐτοφυῆ, τὸν ἐν αἰθερίῳ
ῥόμβῳ πάντων φύσιν ἐμπαλέξαντ',

ὃν

ὃν πέρι μὲν φῶς, περὶ δ' ὀρφναία
Νὺξ αἰολόχρως, ἄκριτός τ' ἄστρων
ὄχλος ἐνδιελεχῶς ἀμφιχορεύει.

Bene autem Parisina editio, & ex ea Stephanus τυπάνῳ. In primariis excusum τυμπάνῳ, ut in codicibus etiam scriptum, quod metri lex respuit. Illud tuetur auctor Etymol. M. loco quem citavimus. Græcorum imitatione Catullus in Galliambico carmine:

Niveis citata cepit manibus leve typanum,
typanum, tubam Cybelles, tua, Mater, initia.

1160. ἠερέθοντο. Sic Parisina editio, ut in Regiis codd. scriptum. Ceteri tres cum primariis editionibus ἠερέθονται. Nihil frequentius harum terminationum permutatione, præsertim in versuum fine.

1171. ἀήθεσαν habet etiam Parisina editio, quod miror a Stephano fuisse neglectum. A themate ἀηθέσσω occurrit participium ἀηθέσσουτα, IV. 38.

1178. Vide Strabonem in Ponti descriptione L. XII. ὑπέρκειται δὲ τῆς Προυσιάδος ὄρος, ὃ καλοῦσιν Αργανθώνιον. ἐνταῦθα δὲ μυθεύουσι τὸν Υλαν, ἕνα τῶν Ηρακλέους ἑταίρων συμπλεύσαντα ἐπὶ τῆς Αργοῦς αὐτῷ, ἐξιόντα δὲ ἐπὶ ὑδρείαν, ὑπὸ Νυμφῶν ἁρπαγῆναι. Hunc versum citat Suidas, correctus a Viro doctissimo Jo. Toupio, v. Αργανθώνη, ubi mendose vulgo legitur Αργανθώνειος κλίνη. Postremæ vocis loco κρήνη reponendum esse, probabiliter conjecit Sevinus noster in Parisiensis Academiæ Historia T. V. p. 227.

1182. λεχαίην Φυλλάδα. Hunc locum ob oculos habuit Propertius I. 20.

Hîc manus heroum placidis ut constitit oris
mollia composita litora fronde tegit.

1201. ὡς δ' ὅταν. Non D. sed A. B. E. dant ὡς δ' ὅτ' ἄρ' —

1208. Medic. δίζετο κρήνης. Guelferb. δίζετό τε κρήνης, inepte inserta copula ad fulciendum metrum. Sed posterior bene ὥς κεν: prior ὡς καί.

1222. Πηγάς. Propertius in Elegia modo laudata:

Hic erat Arganthi, Pegæ, sub vertice montis
grata domus Nymphis humida Thyniasin.

1224. βίον. Sic etiam Guelferb. Mendose Medic. ῥύον.

1238. Guelferb. κύσσαι.

1257. Medic. πάμπρωτος. Idem v. 1283. τούσγ' —

1284. ὅφι κρατερέν. Sic etiam Guelferb.

1320. ἐξκνύσῃ. Guelferb. ἐξκνύσαι.

1321. αὖτως δ' αὖ. Quatuor Regii αὖτις δ' αὖ.

1325. Medic. ἔλειφθεν.

1333. ἧκεν. Sic etiam Medic. e correctione.

1342. Medic. & Guelferb. ἔολπα δέ τοι σε.

1343. δηϊόεσθαι. Sic quinque Regii. Ceteri tres δηϊόασθαι.

1353. μαδλεύοντες. Perperam Medic. ut veteres editiones, μαδλεύσοντες. Illud a Stephano perite repositum tuentur codices mei & Guelferb. Confer notata ad IV. 819.

1358. νηῦν habet Guelferb. At Medic. νῦν.

APPENDIX IN LIBRUM II.

V. 4. Βιθυνὶς Μελίη. Diverſimode hæc accipi poſſunt. Prius nomen proprium eſſe poſſit, vel gentile: Μελίη appellativum eſſe poſſit, idem ſignificans quod Δρυάς, ſeu Ἀμαδρυάς, vel proprium Nymphæ nomen. Mihi placet Βιθυνὶς proprium, & Μελίη appellativum. Quoad primum conſentit Apollodorus, L. I. cap. IX. ſect. 20. ἀπὸ δὲ Μυσίας ἀφῆλθον εἰς τὴν Βεβρύκων γῆν, ἧς ἐβασίλευσεν Ἄμυκος Ποσειδῶνος παῖς καὶ Βιθυνίδος. Potior in his veterum Græcorum auctoritas, quam Latinorum Poëtarum, quorum nonnulli in diverſa abierunt. Ovidius Am. III. 6. ubi Fluviorum amores recenſet:

Inachus in Melië Bithynide pallidus iſſe
dicitur, & gelidis incaluiſſe vadis.

8. χρειὼ μιν. A. C. χρειὼ μέν.

11. Perperam impreſſi libri κέκλυτ' ἀλίπλαγκτοι, quod abſque codicum ope emendari poterat. In Caſ. & Guelferb. κέκλυθ' --

24. Medic. ὑπίσχημαι.

33. Guelferb. καλλίροπα. Vide ad IV. 974.

35. Medic. παπαίνοντες.

48. οὐ μάν. A. E. οὐ μήν. Iidem infra 1207. οὐ μάν habent, ubi Guelferb. μὴν præfert.

55. Medic. τῶν δέ τοι. Peſſime Guelferb. τῶν δέ κεν, ὅν κ' ἐθέλοισθα.

60. ἐρίδηνεν. Guelferb. ἐρίδαινεν.

63. Male A. E. Cæſ. & Guelferb. Βιαντίδης.

77. Medic. & Guelferb. ἀάατος.

102. Guelferb. ἐρυσσάμενοι.

103. Medic. ἐπιστύμενον.

111. οὔτα. Perperam in omnibus editionibus οὖτα, quod tertia perſona eſt imperfecti verbi οὐτάω, & ultimam neceſſario producit. Vide Clarkium ad Ιλ. δ'. 526. Etymol. M. p. 642. l. 47. οὖτά με Τυδέος υἱός: -- ἀντὶ τοῦ ἔτρωσέ με. ἀπὸ τοῦ οὐτάζω, ὁ μέλλων οὐτάσω· ὁ ἀόριστος, οὖτασα, οὔτασε· καὶ κατὰ συγκοπὴν, οὖτα.

125. ἐϋρίνων. Sic etiam in Guelferb. ſcriptum.

126. ἐπαίξαντες. A. E. ἐπαίξοντες.

148. Medic. κρινθήμεναι.

172. A. C. quoque Φεύξασθαι.

190. ἀκάχοιτο. A. E. ἀκάχητο.

192. λευκανίηνδε. Scribe λαυκανίηνδε, quæ forma hic, ut IV. 18. præferri debuit. Eadem obſervatur varietas in Homeri codicibus ad Ιλ. χ'. 325. ubi λαυκανίης tantum agnoſcit Euſtathius, cujus adferam verba, p. 1271. l. 58. λαυκανίαι δὲ παράγεται, ὅθεν καὶ ὁ λαιμός. ὡς γὰρ ἐκ τοῦ λάω λαμὸς καὶ λαιμὸς, οὕτως ἐκ τοῦ λάω λαύω λαυκανίαι, ὁ ἀπολαυστικὸς, φασὶ, τόπος.

216. Φοίβου τ' ἄμφι. Vertunt *per Phœbum*: quam bene, ipſi viderint. ἀμφὶ non idem valet, quod πρὸς, in obſecrationibus. ἀμφὶ Φοίβου *propter Apollinem*, *Apollinis gratia*, eodem ſenſu quo ſequitur εἵνεκεν Ἥρης, *propter Junonem*, prorſus ut vernacula lingua dicimus, *pour Dieu*, *pour l'amour de Dieu*. Sic I. 120 τῆς δ' ἄμφι δύην ἐμόγησε βαρεῖαν. Nullibi, quod meminerim, occurrit exemplum præpoſitionis ἀμφὶ adhibitæ eodem ſenſu quo πρός. Hujus vicem ſuſtinet ὑπὲρ, III. 701. & ἀντὶ apud Sophoclem, Oed. Col. 1326.

οἵ σ' ἀντὶ παίδων τῶνδε καὶ ψυχῆς, πάτερ,
ἱκετεύομεν.

232. Peſſime Medic. ἀλλά με πικρὴ δῆτα καὶ δατὸς ἴσχει ἀνάγκη.

238. Guelferb. κασιγνήτη. V. ſeq. Medic. ἦκεν.

246. ἀθραδίῃσι. Medic. adſcriptam habet variam lectionem: ℵ. ἀτροπίῃσι. Hoc habet Guelferb. in contextu, ſed depravatum, ἀτροπίδῃσι.

260. οἵ μηδ' ὧδε. Sic etiam Guelferb. Primariarum editionum mendoſam lectionem οἵδε præfert Medic. Uterque v. ſeq. ἔσσεται.

275. Guelferb. οὐκ ἐνεπέσθην. Medic. οὐκ ἐν ἐπέσθην. Noſtræ lectionis depravationes.

280. θείωσι. Sic A. D. E. Guelferb. Vulgo θείωσιν.

288. Medic. & Guelferb. Βορέω.

298. Medic. ἔδυσαν. In Guelferb. Εἶρις pro Ἶρις.

300. μεταχθονίη. Gloſſa in A. ἐπημένη.

316. χατέωσι. Perperam Medic. ut primariæ editiones, χατέουσι.

323. Medic. ut primariæ editiones, περὶ σὺφελῇ βρέμει ἀκλῇ.

324. πίθεσθε. Medic. πίθεσθαι, quod non contemnendum. Infinitivus eſt pro imperativo, ut IV. 374. Sic v. 328. idem codex, πειρήσασθαι, v. 335. πονέεσθαι habet. Ad eundem modum Florent. editio v. 338. σέλλεσθαι, quo tollitur ingratus hiatus. Non parum venuſtatis huic loco accedit iſta modorum variatione.

342. Medic. εἴ κέ με.

351. E. διὲξ ἀλὸς, ἀλλ' ἀντιπεραίαν. A. C. διὲξ ἁλὸς, ἀλλὰ περαίαν.

358. Medic. & Guelferb. τοῖσιν μενεδήϊος.

362. Medic. τῆς καί.

364. περιγνάμψαντι. A. E. παραγνάμψαντι. C. & Cæſ. περιγνάψαντι.

374. μετὰ δέ. Perperam Medic. & Guelferb. cum primariis editionibus, μετά τε.

391. Medic. ἐξενέποντα.

393. Φιλύρων δ' ἐφύπερθεν ἔασι. Sic bene Hœltzlinus, ut ante inſpectam illius editionem conjeceram. In codicibus & primariis editionibus ἐξύπερθεν, manifeſta menda. Sublata illa quidem, ſed minus bene, in Pariſina editione, ubi δὲ ὕπερθεν.

401. δινήεις. Medic. δεινήεις.

407. ἤδυμος. Male Medic. cum primariis editt. ἤδιμος.

411. διίκεο. Homerus Ιλ. τ'. 186.

ἐν μοίρῃ γὰρ πάντα διίκεο καὶ κατέλεξας.

& ι'. 61.

ἀλλ' ἄγ', ἐγών, ὃς σεῖο γεραίτερος εὔχομαι εἶναι,
ἐξείπω, καὶ πάντα διίξομαι.

449. In A. quoque ἐελδομένων. In C. ἐελδομένοις, unde ſuſpicari quis poſſit, ſcriptum olim fuiſſe ἀμειβομένοις.

455. Emendationem meam confirmant Medic. & Guelferb. in quibus τῷ καί μιν.

456. σὺν τοῖσι δ' — Sic etiam Medic. & editiones Florentina, Aldi, Pariſina.

457. ἀσπάσιος. Sic codd. & primariæ editt. E Pariſina Stephanus ἀσπασίως ſumſit.

467. μετηύδα. Male Guelferb. προσηύδα.

470. δεῦρ' ἦλθεν. Sic octo codices. Vulgo ὧδ' ἦλθεν.

479. ἦ ἔσαι. Male Guelferb. ἦ ἔσι.

488. Guelferb. οὐδ' ἀθέριξε.

494. ἀνομένοιο. Guelferb. ἀννμένοιο.

496. In A. quoque παρὰ πείσματα. Homerus Odyſſ. μ'. 32.

οἱ μὲν κοιμήσαντο παρὰ πρυμνήσια νηός.

& Hymno in Cererem 128.

δεῖπνον ἐπηρτύνοντο παρὰ πρυμνήσια νηός.

πρὸς itidem cum accusativo construitur absque motus significatione. Automedon in Epigrammate:

πρὸς τὸν παιδοτρίβην Δημήτριον ἐχθὲς ἐδείπνουν.

Euripides Ione 916.

ὢή τὸν Λατοῦς αὐδᾷ,
ὅς γ' ὀμφᾷν κληροῖς
πρὸς χρυσέους θάκους,
καὶ γαίας μεσσήρεις ἕδρας.

507. πολυλήϊοι. A. E. perperam πολυλήϊον.

510. Medic. ἄντροισι

525. Medic. ἐτήσιαι in hoc versu habet.

532. Quod me solicitavit, adverbium πέρην, hic non *ultra* significare videtur, sed πέλας. ἐπὶ τῇ ῥηγμῖνι, πέλας ἁλός. ἐν τῷ πέρατι τῆς ῥηγμῖνος, *in litoris extrema ora ad mare.* πίλας, vel πάρος forte olim legebatur.

535. Mendosam lectionem δήματι in Guelferb. reperisse videtur Vir doctus, cujus diligentiæ debetur collatio qua utor. Sic etiam in Medic. scriptum fuit a prima manu, sed emendatum δείματι.

556. ὑπ' ἀνωγῇ habet etiam Medic. e correctione.

580. Mendose Medic. cum primariis editionibus, καί σφιν: & v. 582. λόξῃσι.

594. Medic. λαύρῳ: recte Guelferb. λάβρῳ.

622. Medic. Τίφυ, τί μοι ταῦτα. Guelferb. τί ἤ μοι, mendose pro τίη μοι ταῦτα.

628. Medic. ἄσχετμαι.

630. βαίνωμεν. Sic etiam Parisina editio, e qua suam Stephanus expressit, in qua typothetæ incuria excusum βαίνομεν. Eadem menda in Guelferb.

633. φραζόμενος. Sic bene ad ſenſum Florent. editio: ad Jaſonem enim refertur. Perperam Medic. quatuor Regii, & Aldina editio φραζόμενοι.

654. Medic. φεῦγε πόλιν.

673. Perperam Medic. ut Florent. editio, Θυνίδος, pro Θυνιάδος.

677. Homerus Hymno in Cererem 177.

— — — — ἀμφὶ δὲ χαῖται
ὤμοις αἴσσοντο κροκηΐῳ ἄνθει ὁμοῖαι.

682. Medic. αὐγάσασθαι.

696. εἴ κέ τιν' — Veteres editiones εἰ καί τιν' — quod primùm in Baſil. fuit emendatum.

730. εἰς ἅλα κεκλιμένη. Sic A. C. Vulgo δερκομένη. Illud habet etiam B. in margine.

737. Medic. & Guelferb. ὀκριόεντος. V. ſeq. recte Medic. συνεχὲς, & 742. μυχίῃσιν.

745. ἠΐην. Sic codices. Perperam in primariis editionibus ἠοίην. Genuinam formam repoſuimus in verſibus e Plutarcho citatis ad IV. 1655.

775. εὖ γὰρ ἐγώ μιν. In quatuor Regiis perperam αὐτὰρ ἐγώ μιν.

776. πατρὸς ἐμοῖο. Sic Medic. e correctione. Scriptum primo fuerat ἑοῖο.

798. Medic. & Guelferb. Τυνδαρίδην.

807. In Mediceo quoque deeſt hic verſus.

827. τυπέντος. Sic bene Florent. editio. Aldus cum Mediceo perperam τυπέντες.

861. Medic. εἰλυμένοι.

880. ἴσχομεν αὖτως. A. C. αὐτοῦ, quod non deterius eſt.

906. κατενάσσαλο. Vitioſe Aldina editio cum Medic. κατεμάσσατο.

915. Medic.

915. Medic. *προτέρω ἔτ' ἐμέτρεον*, & verſ. 921. *μέλαν ξίφος*.

929. *ἐκ τοῦ δὲ Λύρη*. Typothetæ errore in Stephani editione *ἐκ δὲ τοῦ*.

938. *εἰσαναβαίνει*. B. Cæſ. Medic. Guelferb. *εἰσαναβαίνῃ*. E. *εἰσαναβαίνοι*, quæ lectio in A. vulgatæ ſuperſcripta.

945. Medic. *ὁμῶς ἐπ' ἤματι*.

984. Medic. & Guelferb. *ὑπερεύγεται*.

989. *μεμήλει*. Hoc flagitat temporum ratio. Vulgo *μέμηλε*. Vide Clarkium ad Ιλ. *β'*. 614.

1000. *Χαλήσιχι* eſt in Aldina & Baſil. Neſcio an in Florentina. In exemplari quod habeo hujus editionis, anceps litera atramento adeo ſaturata eſt, ut diſcernere nequeam, utrum Λ an Δ ſit. Codex etiam Medic. habet *Χαδήσιχι*.

1003. *φυτχλιή*. Medic. ut Florent. editio, *φοιταλιή*.

1020. Medic. *ἀμφαδίῃ*.

1061. *ἀνθέμενοι*. Perperam A. C. *ἐνθέμενοι*.

1064. Medic. *πασσυδίη*.

1074. Ex Homero ſumta comparatio, Ιλ. *π'*. 212.

ὡς δ' ὅτε τοῖχον ἀνὴρ ἀράρῃ πυκινοῖσι λίθοισι
δώματος ὑψηλοῖο, βίας ἀνέμων ἀλεείνων·
ὡς ἄρα τῶν κόρυθές τε καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι.

1111. Medic. *ὑπ' ἐννεσίῃσι*.

1116. *ἕε*. Perperam Mediceus, ut Aldina editio, *νῖε*.

1117. Verſus ſpurius abeſt in Mediceo: margini additus fuit a recentiori manu.

1128. *αἶχε πίθοισθε*. Sic etiam C. In A. *πίθοιχε*, mendoſe: adpoſita in margine correctio *πίθοισθε*.

1145. *νῦν χεν ἴδοισθε*. Perperam Cæſ. Medic. Guelferb. cum primariis editionibus, *ἴδησθε*. Sincera lectio primùm in Pariſina comparuit.

1155. τῷδε δὲ, Φρόντις. Vulgo legitur τῶδέ τε. Nullus hîc locus copulæ. τῶδε δὲ, *huicce vero.* Partitivum δὲ poſt ὅδε ſæpiſſime poſitum reperitur, ut III. 356. 362. τόνδε μὲν — τόνδε δ' ἄρ' — Euripides Med. 315.

νυμφεύετ', εὖ πράσσοιτε· τήνδε δὲ χθόνα
ἐᾶτέ μ' οἰκεῖν.

1160. Medic. ἰόντες.

1166. Cæſ. Medic. ὑπ' ἐννεσίῃσιν οἴῳ.

1181. πατέρ' ὑμίν. Sic quoque Guelferb. & Aldi editio, cum ſola in accentu differentia.

1186. Medic. εἴτε μετὰ Φθείην.

1197. τεύξεσθαι. A. etiam τεύξασθαι.

1200. Medic. ἀρωγῇ.

1215. Perperam Medic. cum Aldina editione Στερόωνίδος.

1222. οἰόμ' ἐπισταμένους. Cæſ. Medic. cum primariis editt. οἴῳ.

1240. ἦλθ'. Sic Cæſ. & E. In A. C. Guelferb. ἔνθ', Hoc etiam habet B. ſed ſincera lectio ſuperſcripta. Hic verſus cum duobus præcedentibus in D. omiſſus. Medic. cum primariis editionibus ἔνθ' habet.

1281. Medic. & Guelferb. παρηγορίῃσιν.

APPENDIX IN LIBRUM III.

V. 15. Medic. ἦ γὰρ ὁ μέν. Guelferb. εἰ γὰρ ὁ μέν.

17. Guelferb. conjunctim παρᾶσσον.

26. αἴκε πίθηλαι. In hac lectione conſentiunt codd. quam tamen ſinceram non credo. Ex indole linguæ & Poëtæ noſtri uſu ſcribendum videtur αἴ κε πίθοιτο. Vide ad I. 623. Ad II. 1128. IV. 417. Infra 180. 693. 909. & alibi paſſim.

27. Medic. a prima manu Αἰήταο: correctum Αἰήτεω. Guelferb. Αἰήτου.

29. Medic. ἐννεσίῃσιν. Guelferb. ἐνεσίῃσιν.

37. δεῖμεν. Guelferb. δεῖμε.

45. λευκεῖσι ſine ν habent etiam primariæ editiones.

49. εἶσέ τ' — Typothetæ errore in Stephani editione εἰσέτ'.

53. τί δ' ἰκάνετον; Perperam Medic. ut primariæ editt. τόδ' ἰκάνετον.

79. μή τοι τι κακώτερον. Mallem μήτ' ἄν τι κακώτερον. Eodem ſenſu Terentianus Senex, Heautontim. A. I. Sc. I.

Malo quidem me dignum quovis deputem,
ſi id faciam.

100. ἐσέδρακον. In E. ſuperſcriptum ἐσέδραμον, quam ineptam lectionem habet A.

109. ἐρίδηνον. Eadem forma II. 877. ὀρόθυνον.

123. ἄλλον ἔθ' αὖτως. Florentina ἔτ' αὖτως, non minus bene.

163. Guelferb. ἐρεύθεσθαι.

166. Medic. & Guelferb. ἀν' αἰθέρα.

170. Medic. ἠρέμας.

181. πίσυνος δὲ βίῃ. A. E. πίσυνός γε.

215. Comparanda deſcriptio ædium Alcinoi, Odyſſ. η'. 86.

241. ἄλλῳ δ' Ἀψύρτος. Guelferb. hic, ut ſupra 239. ἄλλον.

243. Guelferb. Εἰδυῖαν.

248. ἡ μὲν ἄρ' ἤει. Abſurda lectio in B. Medic. Guelferb. τῇ μὲν ἄρ' οἵγε. Sic etiam Cæſ. niſi quod τὴν habet, ut Florent. editio. V. ſeq. μειοῦσαν cum principe editione ſoli dant Medic. & Cæſ. In Pariſina editione primum recepta noſtra lectio, quam præſtant codices complures. Altera forte prioris editionis eſt, ſed verſus additus erat, ad ſenſus integritatem neceſſarius, quem inepte omiſerunt interpolatores:

— — — — τὴν μὲν ἄρ' οἵγε
ἐκ θαλάμου θάλαμόνδε κασιγνήτην μειοῦσαν

ἶδον, ἐνόησαν, aut ſimile quiddam verbum, in ſequenti verſu erat.

256. ἡ δ' ἅμα τῇσιν. Sic etiam Medic. & Guelferb.

265. τί δέ κεν πόλιν. Guelferb. τί δέ κε πτόλιν.

287. Medic. & Guelferb. φλογί. Hic ἴκελον: ille ἴκελον. Guelferb. v. ſeq. ὑπ' Αἰσονίδην.

290. κατείβετο. Peſſime Guelferb. κατήγετο.

295. Pro vulgato ἀνεγρόμενον, in A. B. ſcriptum ἀνευρόμενον.

307. Medic. & Guelferb. σωομένοις.

317. τοῖά μιν. Perperam Medic. τοῖα μέν.

318. ὑποδείσας. Sic etiam editt. Aldina & Pariſina.

332. ἣν ἐθέλῃς. Sic Medic. & Guelferb. Iidem v. 339. Αἰολιδέων.

347. E duabus bonis lectionibus tertiam peſſimam conflavit librarius in Medic. εἴ τι φέριστοι.

350. Medic. ὥς κεν ἄδῃ. In Guelferb. ἄδει.

364. ἐκγεγαώς. Prave Medic. ἐΓγεγαώς. Frequentiſſima horum compoſitorum commutatio.

369. μενέηνε. Guelferb. μενέαινε. Medic. μενέειν.

371. ἔλαμψεν. Sic quoque Medic. & Guelferb.

377. εἰ δέ κε μή. Editiones primariæ εἰ δὲ καί. Vide notam ad I. 244. in Append. Sublata menda in edit. Baſileenſi.

410. Medic. φυσιόωντες. Sic etiam infra 496.

413. Medic. & Guelferb. ἀκλῇ.

419. Medic. εἰς βασ —

430. Medic ἀνθρώποισι κακῆς ἐπικείσετ' — E Guelferb. nulla varietas enotata.

450. Medic. & Guelferb. νιέσιν.

454. ἔσλο. IV. 1438. δέρμα πελωρίου ἔσλο λέοντος.

456. ὀΐσατο. A. E. εἴσατο. Scriptum oportuit ἐείσατο. Confer notata ad I. 718.

459. ἀμφ' αὐτῷ. Infra 638. περί μοι ξείνῳ φρένες ἠερέθονται. Vide notam ad IV. 577.

460. Medic. φθείσειεν. & 465. φθείσεται. Vide notam ad 754.

470. Medic. οὔ οἱ.

471. Medic. & primariæ editiones αἰόλητο. Sublata menda in edit. Baſil.

477. ὑπέκλυες. Guelferb. & Florent. editio ἐπέκλυες. — ἐμεῖο. Veteres editiones ἐμοῖο. Illud perite repoſuit Stephanus.

482. Poſt μετελεύσομαι diſtinxi, ut intelligeret lector adverbium ἐξαῦτις, *iterum*, ad iſtud verbum unice pertinere, & cum participio ἀντιβολήσων jungi non debere, quòd abſurdum foret. Jamdudum conjeceram legendum eſſe ἐξαυτῆς, *extemplo*, eodem ſenſu, quo v. 538. Argus

in Minyarum concilio dicit, ἤματι τῷδ' αὐτῷ. Hoc in textu reponere veritus non fuiſſem, ſi prius mihi innotuiſſet ſcriptura, quam nunc compertam habeo, Medicei codicis, ἐξαῦτης. Poſſit illa quidem e librarii errore eſſe, quum nihil frequentius ſit permutatione literarum ι & η: ſed non minus veriſimile eſt, errorem tantum eſſe in accentu. De adverbio ἐξαυτῆς vide notam ad IV. 984.

486. Homerus Ιλ. β'. 8. βάσκ' ἴθι, οὖλε Ονειρε.

499. σὺν τεύχεσιν. Prave Guelferb. σύν τ' ἔντεσι.

500. τούσγε. Sic etiam Medic. & Guelferb.

507. ὅσον τ' ἐπὶ καρτεϊ χειρῶν. Confer II. 334.

511. Scriptus eſt hic verſus in Medic. ut in primariis editionibus. E Guelferb. nihil varietatis enotatum.

531. μειλίσσετ' αὐτμήν. Sic codd. & Hœltzlinus e conjectura. In primariis editt. μειλίσσεται αὐτμή. Non omnino recte Pariſina emendavit μειλίσσει αὖτμήν.

540.) Idea hujus oſtenti ex Homero ſumta, Ιλ. Θ'. 245. ubi Agamemnoni divinam opem imploranti felicis exitus ſpem ſimili augurio facit Jupiter.

αὐτίκα δ' αἰετὸν ἦκε, τελειότατον πετεηνῶν,
νεβρὸν ἔχοντ' ὀνύχεσσι, τέκος ἐλάφοιο ταχείης·
παρ δὲ Διὸς βωμῷ περικαλλέϊ κάββαλε νεβρὸν,
ἔνθα πανομφαίῳ Ζηνὶ ῥέζεσκον Αχαιοί.

Ingenioſe Noſter Veneri ſacram avem in præſagium adſumſit, qua nihil opportunius. Hunc locum Virgilius ante oculos habuit Æn. VI. 190.

542. Αἰσονίδεω. A. E. Medic. Αἰσονίδαο: Guelferb. Αἰσονιδάω, frequentiſſimo in his formis permutandis & depravandis errore. Infra 621. ubi metrum Αἰήταο flagitat, Medic. habet Αἰήτεω.

561. λεύσσοντες. Sic quoque Medic. In Guelferb. βλέποντες: nempe gloſſa pro genuina lectione.

562. πολεμήϊα habet etiam Medic. -- μίλοιτο. Prave Medic. & Guelferb. πίλοιτο.

567. Medic. ἀγόρευεν.

571. Medic. & Guelferb. δήν. Verbo ὑποπλήσσειν frequentissime utitur Oppianus, ut Αλ. β'. 544.

— — — — -- οὐδέ τις ἄντην
ὅσσε βαλεῖν τέτληκεν, ὑποπλήσσουσι δ' ἄνακτος
τηλόθεν ἄλμαλα δεινὰ καὶ ἄσθμαλα φυσιόωντος.

578. Medic. Μινύεσσι, ut quoque in Guelferb. esse videtur.

588. Ερμείην. Sic etiam A.

601. Guelferb. τῷ κε ἐελδ' — Medic. τῷ κε καὶ ἐελδ' — Idem perperam πέμψειν.

613. Guelferb. μειλίσσαιτο. Sic etiam Medic. e correctione: scriptum primo fuerat μειλίσσετο.

634. μόλις. Guelferb. μόγις.

637. Guelferb. φέρῃ. Medic. perperam φέρει.

651. τηΰσιοι. In Cæs. & Medic. τήσιοι, manifesta vulgatæ lectionis depravatione. In Guelferb. τηῦσίην, eadem varietate, quæ ad v. 1152. observata fuit.

657. ὧ μιν ὄφασσαν ἀδελφεοί. Sic quoque Medic.

661. δαιομένη περ. Sic codd. omnes, editiones Aldi & Parisina. In Florent. καιομένη, quod male Stephanus revocavit. δαίω verbum est poëticum, & hic præferri debuit, ut IV. 713. Pro ἔνδοθι male Medic. & Regii aliquot ἔνδοθεν, quod non monerem, nisi inde suspicio enasci posset, aliud participium olim hic lectum fuisse, ut ἀχνυμένη aut simile quid. Sed menda est ex librarii ignorantia, quæ centies recurrit.

677. ἐκ πατρός. Sic quoque Medic. & Guelferb.

686. φθογγή. Perperam in Parisina φθογγῆ, & inde in Stephani editione φθογγῇ. Alias res agebat doctus ille Ste-

phanus, quum in ejus officina Apollonius excudebatur, cujus emendationi parum curæ adhibuit. V. 679. ubi δῶμα τόδ' exprimi debuerat, operarum mendam reliquit δῶμα τότ'. — παρειτέρω. Guelferb. παραιτέρω, mendose pro περαιτέρω, ut legendum esse conjeceram.

687. ἐπικλονέεσκον. Sic quoque Guelferb.

690. Medic. κατακτώσσουσα — λεύσσω. Idem v. 692. νιάσι.

693. εἴ κε μιν αὐτή. Perperam Medic. & Guelferb. cum primariis editt. εἰ καί μιν. Menda sublata in Basileensi.

696. τοῖ' ἐσάκουσεν. Sic codd. editt. Aldi & Parisina. In Florent. ἐσάκουεν, quod perperam revocavit Stephanus.

701. ὑπὲρ μακάρων, *per deos*. ὑπὲρ hic tantumdem valet ac πρός. II. 215. Ικεσίου πρὸς Ζηνός. Homerus Ιλ. ω'. 466.

καί μιν ὑπὲρ πατρὸς καὶ μητέρος ἠϋκόμοιο
λίσσεο, καὶ τέκεος· ἵνα οἱ σὺν θυμὸν ἐρίνῃς.

704. Medic. hic & 776. Ερινύς. Idem 712. & IV. 714. Ερινύας: & sic fere semper unico ν.

707. περικάλλαλεν. Sic quoque Guelferb.

716. & 721. Ubi ἐμεῖο perite edidit Stephanus, veteres editiones habent ἐμοῖο. Perpetua horum pronominum confusio.

724. τῇ δ' — A. E. τῆς δ' —

725. καδδέ μιν. Sic perspicue Guelferb. In Medic. non discernitur utrum μιν an μεν scripserit librarius.

733. Guelferb. κατιγνήτη — κούρη. In Medic. κασιγνήτην — κούρη.

738. εἴσομαι, quod e conjectura reposui, præstat Medic.

740. Optima sane esset lectio τὴν δέ τοι αὖτις. Vulgata tamen defendi potest, modo distinctione & interpretatione juvetur, sic: τὴν δέ, μιν αὖτις — *quod autem ad alteram adtinet, illam.* —

765. ἐνισκίμ-

765. ἐνισκίμψωσιν. Guelferb. ἐνιχρίμψωσιν.

817. ἀποκάτθεο. Sic A. B. D. Cæſ. Medic. editt. Aldi, Pariſina, Baſil. Stephanus e Florent. ἀπεκάτθεο ſumſit. V. ſeq. Med. ἐννεσίῃσι.

821. ἀντιάσειεν. Sic A. E. Vulgo ἀντήσειεν.

826. μήδεα. Sic quoque Medic. & Guelferb. Iidem v. 835. ἀργυφέην.

847. Medic. etiam κούρην & μένος.

862. χθονίην. In A. B. C. etiam χθονίοις.

867. τό ῥ' ἥγ' -- Sic quoque Medic.

875. ἀνάειρον χιτῶνας ἄχρις ἐπιγουνίδος. Heſych. ἐπιγουνίδα, τὸ ἐπάνω τοῦ γόνατος. IV. 940. Nereïdes

αὐτίκ' ἀνασχόμεναι λευκοῖς ἐπὶ γούνασι πέζας.

Auctor Homerici in Cererem Hymni, v. 176.

ὡς αἱ ἐπιτρόμεναι ἑανῶν πτύχας ἱμερόεντων
ἤϊξαν κοίλην κατ' ἀμαξιτόν. —

ubi forte alius codex ἀνασχόμεναι daret. E noſtro fecit Paulus Silentiarius in Epigrammate, Analect. T. III. pag. 73.

κούρη δ' ἀργυφέης ἐπιγουνίδος ἄχρι χιτῶνα
ζωσαμένη, Φοίβης εἶδος ἀπεπλάσατο.

877. Medic. quoque Αμνισσῖο.

906. ἀποδεξαμένην. Guelferb. ὑποδεξαμένην.

909. ὀπάσσοι. Guelferb. ὀπάσσειν.

916. ἅμα δέ. Sic quoque Medic. & Guelferb.

935. Perperam quoque Medic. ut primariæ editt. ἔπεντα. Mendam ſuſtulit Stephanus.

945. Guelferb. etiam ἐπεσσόμεθ'.

963. ἤχλυσαν. Bene Guelferb. ἤχλυσεν. Sic etiam Medic. e correctione.

970. ὑπὸ ῥινῶν. Sic quoque Medic. & Guelferb.

977. Guelferb. etiam ναυτάσκον.

987. Guelferb. ξεῖνός τέ τοι. Perperam Medic. ut primariæ editt. ξεῖνος δ' ἔτι.

994. αἴ νύ ποτ' -- Optime Guelferb. αἴ νύ που.

997. ὑπελύσατ'. Guelferb. ὑπέλυσεν, quod ſine cauſa Pierſono præferendum videbatur. Promiſcuus uſus utriuſque formæ. Supra v. 62.

λυσόμενος χαλκέων Ἰξίονα νειόθι δεσμῶν.

1002. τέκμαρ. Bene Guelferb. τέκμωρ, forma Homero uſitata.

1060. τοῖό γ' ἔκητι. Sic quoque Medic. & Guelferb.

1064. λιαρεῖσι, *tepidis.* Frequens lacrimarum apud Poëtas epitheton. Hinc corrigenda vulgata lectio apud Ovidium, Am. III. VI. 68.

Dixerat: illa, oculos in humum dejecta modeſtos,
ſpargebat TEPIDO flebilis imbre ſinus.

E noſtro Apollonii loco diſtichon hoc expreſſum, quod Ovidii interpretibus obſervatum non fuit.

1066. Medic. & Guelferb. ἐπιπωλάγξεσθαι. Iidem v. 1068. ἤδη γάρ οἱ.

1076. γεγαυῖαν Πασιφάης. *Filiam Paſiphaës.* Perperam Medic. & Guelferb. cum primariis editionibus Πασιφάην. Mendam ſuſtulit Pariſina editio.

1083. εἰ δέ τοι. Sic etiam Medic.

1090. Medic. & Guelferbit. τήν γε. V. ſeq. πόλις. V. 1102. καταψήχων.

1139. Guelferb. ἆψ εἰς οἶκόνδε. E gloſſemate εἰς ortum.

1152. Guelferb. αὐτομάτοισι πόδεσσι.

1172. Pariſinæ editionis lectionem μελέοντο habet Guelferb. In Medic. μέλλοντο.

1189. Medic. ὀίσσατο. V. 1214. ἱροῖς, e correctione.

1238. ἀέθλῳ. Sic bene Florent. editio. Aldina & quæ eam inſecutæ ſunt, cum Medic. aliisque codicibus aliquot, ἀέθλων. Illud perite revocavit Stephanus.

1243. Guelferb. νίσσεται.

1303. Φυσιόωντες. Sic quoque Medic.

1304. Medic. cum primariis editt. ὁμάδῳ. Guelferb. ὁμάδουν. Stephano debetur genuinæ lectionis restitutio.

1331. ὀκριόεσσα, quod absque codicis alicujus auctoritate reposueram, præstat Guelferb.

1335. λαιὸν habent quoque Medic. & Guelferb. *Unde alii forte veram Apollonio manum restituent.* Verba sunt Jo. Piersoni. βαθμὸν ἐπιπιέσας στιβαρῷ ποδί. *Forti pede gradum firmans, fortiter pedem figens, vestigia premens.* Nisi Græcorum hic est sensus, quid poëta in mente habuerit, divinare nequeo. Nec voce βαθμὸν, nec quavis alia, quæ ad λαιὸν proxime accedat, aratri partem aliquam significari usquam vidi.

1340. τρίτατον λάχος. Confer notata ad I. 1082. Guelferb. hic, eadem menda, quæ illic sublata fuit, habet λέχος & ἀνυμένοιο.

1343. τῆμος ἀρήροτο. Florent. editio ἂρ ἤροτο, quod male Stephanus revocavit. Bene Aldus ediderat ἀρήροτο, quod habet etiam Parisina editio.

1355. Guelferb. Φρίξεν. Idem v. seq. cum Medic. λαμπομένῃσιν.

1360. ἀῆται. Sic etiam Medic. e correctione.

1367. Eadem constructio & similis tmesis IV. 1552. γαίης δ' ἀνὰ βῶλον ἀείρας.

1381. οὖτα. Editiones omnes οὔτα. Vide notata in Appendice ad II. 111.

APPENDIX IN LIBRUM IV.

V. 14. Medic. ὀΐσσατο.

17. πλῆντο. B. E. Medic. Guelferb. πλῆτο. Non male. Sic III. 1545. ἐν δέ οἱ ὅσσε λάμπεσκε. Peſſime Cæſ. πλῆσε.

33. Guelferb. etiam διέῤῥηξε.

57. Λάτμιον ἄντρον. Guelferb. οὖρον, mendoſe pro οὖρος.

70. ὄρθιε. Auctor Hymni in Cererem 20.

— — ἰάχησε δ' ἄρ' ὄρθιε φωνῇ.

ubi vide doctiſſimum Ruhnkenium.

77. ἐλάασκεν. Sic quoque Medic.

80. ἀπ' ἰκριόφιν. Sic etiam optime in Guelferb.

88. ἐνὶ σοῖσιν. Sic quoque Medic.

97. ἔνι θήσεσθαι. Medic. ἐνισθήσεσθαι.

117. νώτοισι. Sic etiam Medic. -- Μινυήϊον. Sic codd. quod, flagitante metro, primus repoſuit Hœltzlinus. Ante eum Μινύϊον legebatur.

126. Φλογερῇσιν. Sic quoque Guelferb.

150. ἀνελύετ' — & 163. ἐσθηυῖα, ſunt etiam lectiones Medicei codicis.

154. ἔψηχε. Sic quoque Guelferb.

170. Guelferb. δεχομένης, quam optimam lectionem, ut permultas alias, Pierſono non obſervatam fuiſſe miror.

171. ἐναείρατο. Guelferb. ἀναείρατο.

174. ὄσσην. Sic primariæ editiones & complures codd. A. E. Guelferb. ὄσσος, quod in Pariſ. edit. repertum ſervavit Stephanus.

175. ἀγρῶσθαι. Perperam Medic. cum primariis editt. ἀγρῶται. Mendam fuſtulit Stephanus.

177. λήνεσσιν. Codicum hæc lectio repoſita in Pariſ. editione: vitioſe in primariis λήναισιν.

188. ἐνεείσατο. Sic quoque Medic.

202. νῦν ἐνὶ χερσί. Vulgo νῦν δ' ἐνὶ — Frigide inſertam particulam expunxi.

219. Alibi nomen εὐπρόσωπος ex interlineari gloſſa in textum illatum obſervavi, quod & contigiſſe ſuſpicor in Homerico verſu Hymni in Venerem 174. in loco, quem nuper emendavit Præſtantiſſimus Ruhnkenius ad Hymnum in Cererem p. 26. Vide an concinnior fiat verſus ſic conſtitutus.

ἑσσαμένη δ' εὖ πάντα περὶ χροῒ δῖα θεάων,
ἕσθη πὰρ κλισίῃ· ἀτὰρ εὐτύκτοιο μελάθρου
κῦρε κάρη.

222. δινωτόν. Perperam Medic. δεινωτόν.

257. νεύμεθ' — Medic. & Guelferb. νεισόμεθ'. Bonum eſſet νισόμεθ', futurum verbi νίσσομαι, ſeu νίομαι. νεύμεθ' tempus eſt præſens contractum ex νεόμεθ'.

267. ἦμος ὅτ'. Sic quoque Medic.

269. Guelferb. Τρίτων εὔρεος. Medic. Τρίτων εὐρέος.

275. ναιετάουσιν. Nihil obſtabat, quin ſcriberet Poëta ναιετάονται. Sed illud priſcæ elegantiæ eſt. Homerus Ιλ. β'. 626.

οἳ δ' ἐκ Δουλιχίοιο, Ἐχινάων θ' ἱεράων
νήσων, αἳ ΝΑΙΟΥΣΙ πέρην ἁλός —

ad quem locum hæc differit Euſtathius, p. 306. τὸ δὲ εἰπεῖν, αἳ ναίουσι, σχηματισμόν τινα ἔχει οὐ πάνυ συνήθη. κεῖται γὰρ τὸ, ναίουσιν αἱ νῆσοι, ἀντὶ τοῦ ναίονται. οὕτω καὶ Σοφοκλῆς· (Aj. 596. Ω κλεινὰ Σαλαμὶς) σὺ μέν που ναίεις ἀλίπλαγκτος, ἀντὶ τοῦ, ναιομένη τυγχάνεις. καὶ μεταλλὰξαι οὕτω τὸ ἔργον τῶν κατοικούντων, εἰς τὰ κατοικούμενα. ναίουσι μὲν

γὰρ ἄνθρωποι· ναίονται δὲ τόποι. ὥστε τὸ εἰπεῖν ὅτι ναίουσιν οἱ τόποι, ἀντέστραπται τῇ φύσει τοῦ πράγματος. Frequens hic usus Homero verborum ναίειν, ναιετάειν, significatione passiva. Ιλ. ζ'. 415.

ἐκ δὲ πόλιν πέρσεν Κιλίκων εὖ ναιετάουσαν.

id est, ναιομένην, ut idem Eustathius observat.

279. γραπτῦς. Guelferb. γράπτας.

292. Guelferb. εἰ ἐτεόν γε.

303. Κόλχοι δ' αὖτ' ἄλλοι. Perperam E. & primariæ editt. αὖ ἄλλοι. Vide ad II. 65. In Guelferb. Κόλχοι δήτ' --

320. Medic. Σίγυνοι e correctione.

351. ἐλέλιξαν. A. ἀνέλιξαν. E. ἀνελέλιξαν.

356. Medic. λαθιφροσύναις. Guelferb. λαθηφροσύνες mendose pro λαθιφροσύνης. Reponenda Ionica forma.

360. ἧς ἐγώ. Sic etiam Medic. & Parisina editio.

366. ἐφ' ᾧ πλόος ὔμμιν ἐτύχθη. Guelferb. ἔπειτ' ἐπαίσιος ἐτύχθην. Medic. ἐπί τε παισὶ ἐτύχθη. Perspicuæ lectionis miræ hæ sunt & incredibiles depravationes.

377. τῷ ἐπίσχετε. Sic quoque Medic.

381. Medic. & Guelferb. ὀτλήσω; οὐδέ κε -- titubante versu. Concinnius legeretur:

ὀτλήσω; σὺ δ' ἂν οὐ θυμηδέα νόστον ἕλοιο.

390. Medic. ἔσεσθε εὔκηλοι. Guelferb. ἔσσεσθαι εὔκηλοι.

402. ὅωου. Medic. & Guelferb. ὅ τοι

403. εἴ σε θανόντες. Perperam Cæs. Medic. & quatuor Regii ἢὲ θανόντες. A. C. E. ἕλωρ κύνεσσι. B. ἕλωρα κύνεσσι.

405. Medic. ἀντιόωντες.

408. Medic. & Guelferb. ὑπείξομαι. Iidem v. 409. διεξίωσι.

412. μητιάασθαι. Sic etiam Guelferb. Perperam Medic. μητίσσασθαι.

421. ἠρτύναντο. Sic etiam Guelferb.

448. δυσμενέων ἐπὶ παισὶ κορύσσεο. Virgil. Georg. III. 513.

Di meliora piis, erroremque hostibus illum!

Ovidius Amor. III. 11.

Eveniat nostris hostibus ille pudor.

Solemnis infausta deprecandi formula.

464. πυκινοῦ. Sic quoque Medic.

470. Medic. ἀντιπέρηθεν. E Guelferb. nihil varietatis enotatum.

472. χερσὶ μέλαν. Sic etiam Medic. & v. 498. οὐχ ἕνα.

504. Medic. ἐπερρώοντ'.

513. Perperam Guelferb. ἀφορμηθέντες, ut & Medic. a secunda manu; nam primo scriptum fuerat ἐφορμηθέντες.

534. ὅδε. Guelferb. ὅγε.

577. μέγαν χόλον. Guelferb. βαρὺν χόλον, quod non elegantius est, sed librarii errore e v. 585. huc retractum.

580. ἄφνως. Vulgo ἄφνω. Priori modo ob euphoniam scripsi. Perinde græcè dicitur ἄφνω & ἄφνως. Hoc in Hesychii glossis leviter obscuratum reperitur: ἀφνὸς, ἐξαίφνης. Repone ἄφνως. Vetus Epigramma lapidi insculptum in Musco Veronensi, & inde in Analectis nostris T. III. p. 305.

Λαΐνεος στήλη με πέριξ ἔχει· ἐκ δ' ἐμὲ παστῶν
νύμφην κἀκ θαλάμων ἥρπασ' ΑΦΝΩΣ Αἴδας
Πόλλαν, λυγρὰ γονεῦσι λιπὼν μνημήϊα τέκνου.

582. Medic. γλαφυρῆς & τό ῥ'.

590. ἔμπροσθε. Guelferb. ἔντοσθε.

591. Prave in Mediceo quoque Πέρρης.

599. Medic. & Guelferb. etiam vitiosum πολυανθέος exhibent.

601. τανύσσας. Sic quoque Medic.

604. Medic. & Guelferb. ἀείμεναι.

608. Medic. κλύζῃσι. Guelferb. loco vulgati ὕδατα habet οἴδατα, mendose pro οἴδματα.

619. οὐδὲ ποτοῖο. Guelferb. οὔτε. Melius ſic legeretur:

τοὺς δ' οὔτε βρώμης ἧσις πόθος, οὔτε ποτοῖο,
οὐδ' ἐπὶ γηθοσύνῃς —

Millies οὔτε & οὐδὲ a librariis perperam commutata fuerunt.

627. βαθὺν ῥόον. Perperam Guelferb. βαρύν. At bene v. ſeq. μετανίσσεσθαι.

634. Medic. editt. Aldi, Pariſina & Baſileenſis, ἴει ῥόον. E Florent. Stephanus ἰεὶς revocavit.

644. τὴν εἶμον. Sic quoque Medic.

657. εἴκελαι. Perperam vulgo εἴκελοι. Hoc Atticiſtarum eſt, e quorum conſuetudine multæ in Poëtis ortæ hujusmodi depravationes. Bene I. 636. vulgo etiam legitur ἴκελαι. In Oppiano Αλ. β'. 446. e codicibus edi debuit:

— — — — αἱ δ' ἐφέπονται
ἀσθεμφεῖς, μυίῃς ἐναλίγκιαι.

ut δ'. 179. recte editum:

κίχλαι νωιτάουσιν, ἀλίγκιαι ἀρτιγάμοισι
νύμφῃς —

673. ἐμὸν δέμας. Guelferb. ἅλον. Scripſerat, ut opinor, Poëta ἐμοὶ δέμας, ut præcedenti participio ἐοικότες, & ſequenti adjectivo συμμιγέες, reſponderet in hoc verſu ἐμοὶ, ad idem ſubſtantivum θῆρες relatum. Perperam Guelferb. ἐπ' ἄλλων.

693. αἰξάντες. Sic Medic. In Guelferb. ut in meis, αἰξάντε.

695. ἀμφοτέρῃς. Bene Guelferb. ἀμφοτέρῃς.

709. ἰκεσιάων. Guelferb. ἱκετίῃσι.

713. δαῖεν. Medic. & Guelferb. quoque καῖεν. Vide ſupra ad III. 661.

714. παύσειεν præſtat quoque Medic. Mendoſum παύσῃσιν fuiſſe videtur in Guelferb. Nam in collectione ad Batavam editionem inſtituta, nihil varietatis adnotatum.

723. Medic.

723. Medic. & Guelferb. ἰδρύθησαν.

724. δῦνε φρένας ὁρμαίνουσαν. Sic etiam Guelferb. Optima lectio Jo. Pierſono neglecta, notatu dignior erat, innumeris quæ obſervavit ſcripturæ mendis. Librarios ſæpe fefellit iſta conſtructio. In Oppiano Αλ. β'. 570. legendum ex uno e Regiis codd.

δὴ τότε μιν καὶ μόχθος ὑπὸ φρένα δύεται ἤδη.

ubi dativum οἱ in locum accuſativi μιν alii librarii ſuffecerant. Sic apud Noſtrum III. 612.

— — — δέος δέ μιν ἴσχανε θυμόν.

ὁρμαίνω autem de perſona ſemper adhibetur. III. 697.

καὶ δ' αὐτὴ τάδε πάντα μετήλυθον ὁρμαίνουσα.

Vide ibid. 18. 452. 620. IV. 3.

728. ἀποτηλόθι. Diviſim excudi debuit ἀπὸ τηλόθι, ut infra 1188. & 1208. Sic ſcriptum in A. E.

741. ἤθεα γαίης. Guelferb. ἔσχαλα γαίης.

767. ὑπ' ἠέρι. Guelferb. ἐν ἠέρι. Idem v. 774. ἐννεσίης.

800. κατέλεξεν ἅπαντα. Guelferb. ἕκαστα.

810. νημερτέα. Guelferb. θυμηδέα.

819. Guelferb. πρήσοντα.

861. ῥυσόμεναι. Vulgo ῥυσσόμεναι. Sic corrigendus typothetæ error in nota.

865. ἐδύσατο. Guelferb. quoque ἐδήσατο.

985. ἔπος. Guelferb. λόγος, mendoſe pro λόγον, e gloſſemate.

1000. θωρήξεσθαι. Medic. θωρήξασθαι.

1049. ἀλλά κε πᾶσι. Perperam primariæ editiones ἀλλὰ καὶ πᾶσι. Mendam ſuſtulit Stephanus.

1072. κουρίδιον. Guelferb. κουριδίη.

1086. μήτ' αὐτὸς ἑκών. *Neque ipſe ultro:* id eſt, *neque tu e ſola libidine, nullo cogente, absque ulla ratione.* Perperam vulgo legitur αὐτὸν, quod ad Αὐσονίδην relatum frigide, &

pæne inepte, otioſum eſt. Eadem ſignificatione αὐτὸς ἐκὼν apud Homerum legitur, Odyſſ. β'. 133. quem locum temere ſolicitavit Erneſtius.

— — κακὸν δ' ἐμὲ πόλλ' ἀποτίνειν
Ικαρίῳ, αἴ κ' αὐτὸς ἑκὼν ἀπὸ μητέρα πέμψω.

1089. λίην. Guelferb. αἰὲν, e frequenti commutatione literarum A. & A. Idem ἑαῖς περὶ παισί.

1111. βάλετ'. Guelferb. βάλεν.

1188. θυέων τ'. Guelferb. θυέων δ'. In B. θυέων ἀπὸ τηλόθι.

1200. Αρήτης. Optime Guelferb. Αρήτῃ. Sic Homerus Ιλ. α'. 55.

τῷ γὰρ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ λευκώλενος Ηρη.

Θ'. 218.

εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκ' Αγαμέμνονι πότνια Ηρη.

& ſic paſſim cum dativo perſonæ.

1207. ἠὲ θέμιστας. Perperam Guelferb. ἠδέ. Vide notata ad 834.

1209. δὴ τότε δή. Guelferb. δὴ τότε μέν. In Florent. editione, claudicante metro, δὴ τότε βασιλῆος. Eadem male cum Medic. & Guelferb. τρομέοντας.

1242. ἐπερεύγεται. Perperam A. B. E. ἀπερεύγεται. Similis permutationis exempla habes ſupra 631. & II. 984.

1273. γέ τις. Vulgo δέ τις. Illud habent quinque Regii. Sed Medic. νόσου δὲ δαημοσύνην δέ τις ἄλλος.

1274. φήνειεν. Mendoſe Cæſ. Medic. & Guelferb. cum primariis editionibus φαίνοιεν.

1279. χύτο δέ. Guelferb. χύτο καὶ.

1308. ἐλέηραν. Male Guelferb. ἐλέαιρον. Hæ diverſorum temporum formæ ſæpe commutatæ. Vide ſupra ad 738.

1422. 1538. In Homero, Ιλ. Φ'. 147. legendum:

τοὺς Αχιλεὺς ἐδάϊξε κατὰ ῥόον, οὐδ' ἐλέηρεν.

1336. ἀρείων. Guelferb. ἀρίστη.

1343. ἑταίροιο φίλοις ἐπικεκλομένοιο. Repone ocius φίλους e Florentina editione. Sic quoque in B. ſcriptum, in Guelferb. & in Medic. e correctione.

1359. καὶ δ' ὁπόσ'. Guelferb. καί ῥ' ὁπόσ'.

1385. ἄγεσθε. Sic Medic. In nota ad hoc verbum ſcribere debebam: *Idem Regii & Cæſ. quibus accedit Guelferb. dant* ἄγεσθαι: *ſed* ἄγεσθε *tuetur Medic.* Ortum autem illud e librariorum errore, qui frequentiſſimus eſt, αι & ε confundentium. Similes ſcripturæ mendæ millenæ enotatæ ſunt in collationibus quibus utor codicum Medic. & Guelferb.

1407. λίγ' ἔστενον. Guelferb. λίγα στένον.

1417. ᾧ ἀπὸ δίψαν — λωφήσομεν. In Florent. editione, inde in Aldina & Pariſina, ᾧ ἄπο, male. Nam ſi præpoſitio cum pronomine jungi deberet, ſcriptum oportuiſſet οὗ ἄπο. In A. C. E. ὡς, *ut*, quæ lectio non omnino contemnenda.

1453. γειομόροι. Guelferb. γειοτόροι.

1537. πρήθοντος. Guelferb. πρόσοντος, vitioſe pro πρήσοντος. Idem quoque v. ſeq. πόρους habet.

1544. μαιμώοντι. Vide notata ad 219. & 1255. Perperam Guelferb. μαιμώωντι. D. μαιμόωντι.

1601. ἦ ῥ', ἅμα δ' εὐχωλῇσιν — Guelferb. ἦ ἅμα καὶ εὐχωλῇσιν — metro titubante. Sed inde vulgata melior, & procul dubio genuina, eruitur lectio. Repoſitis in ſuam ſedem vocibus, ſcribe:

ἦ, καὶ ἅμ' εὐχωλῇσιν ἐς εἴδαλα καιμοδομήσας.

1618. νισσομένην. Sic etiam Guelferb. Tum idem μέσον βυθὸν, quod vulgato μέγαν βυθὸν non deterius eſt.

1649. δεδμημένοι. Guelferb. δεδηγμένοι.

1656. ἐπ' ἀκάματος. Sic libri omnes. Typothetæ errore in Stephani editione ὑπ' ἀκάματος.

FINIS NOTARUM.

ARGENTORATI

TYPIS

JOANNIS HENRICI

HEITZ

ACADEMIÆ TYPOGRAPHI.

Die XXI. Auguſti MDCCLXXX.

IA 1
53084

Digitized by Google

Digitized by Google

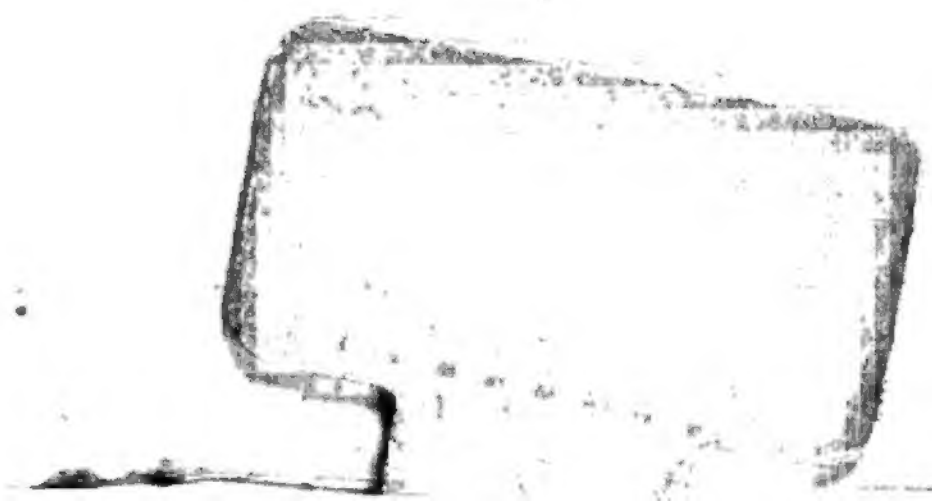
Digitized by Google